ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΑΡ. 933

ΕΚΑΝΕ Ο,ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ.

Χειρότερο ἀπὸ τὴν "ἐνοχλησι!"

Ἡ κυρία εἶναι νέα. Ὁ κύριος ἡλικιωμένος. Τοὺς χωρίζουν εἰκοσιπέντε χρόνια καὶ παραπάνω.

Κάθε ἄλλο ὅμως παρὰ ἐνοχλητικὴ φαίνεται ἡ ἀπόστασι στὸ σύζυγο. Ἀπὸ ἀγάπη πῆρε τὸν ἄντρα της. Δική της ἡ πρωτοβουλία. Ἐκείνος, ὅσο μποροῦσε, ἀντιστάθηκε. "Ἀνθρωπος φρόνιμος, γκεφθηκε τοὺς κινδύνους. Ὁ Θεὸς ξέρει πόσο λαχταροῦσε νὰ ζῆ κοντὰ στὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ σκόρπιζε τὴν εὐωδιὰ τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς νοσ τητος! Ἡ λογικὴ ὅμως στάθηκε πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του. κι' αὐτὸς ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του νὰ διαισθηθῆ ὅτι ἡ χαριτωμένη ἐκείνη ὕπαρξι θὰ γινόταν κάποτε ἡ γυναίκα του. Ποτὲ δὲν τὴν ἐνεθάρρυνε σὲ τίποτα. "Οχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καμωνόταν ὅτι δὲν πρόσεχε τὶς δικές της ἐνθαρρύνσεις. Ἔπαιρνε ἀπέναντί της πατρικὸ ὕφος, τῆς ἔδινε νὰ καταλάβη πὼς τὴ βλέπει σὰν παιδί, πὼς ἀποκλείει στὶς σχέσεις τους κάθε ἄλλη μορφὴ ἀπὸ τὴ μορφὴ ποὺ ἔχουν οἱ σχέσεις παιδιοῦ μὲ πατέρα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τἀβαζε κάτω. Ἡ χρονικὴ διαφορά, ἀντὶ νὰ τὴν ἀπωθήση, ἔγινε ὁ μαγνήτης ποὺ τὴν τραβοῦσε. Τὰ γκρίζα μαλλιὰ εἶχαν γίνει τὸ ὄνειρό της. Ἕνας ἔρωτας βασανιστικὸς τῆς φλόγιζε τὰ στήθη, κι' ὅταν πείσθηκε ὅτι δὲν εἶχε τίποτα νὰ περιμένη ἀπὸ τὴ δική του πλευρά, πῆρε ἡ ἴδια τὴν ἀπόφασι. Τοῦ τὸ εἶπε. Σαφὴς ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Χρειάζεται θάρρος. Βέβαια, σὲ μιὰ κόρη —ὅταν μάλιστα ἡ κόρη αὐτὴ δὲν ἀνήκει στὶς ξετσίπωτες— γιὰ νὰ προτείνη μόνη της ἐρωτικὴ συνοδοιπορία σὲ ἄνθρωπο μὲ τὰ διπλᾶ της χρόνια. Τὸ θάρρος τῆς τὄδωσε ὁ ἔρωτας. Βρῆκε πὼς θὰ ἦταν κρίμα, γιὰ λόγους δειλίας καὶ συστολῆς, νὰ χάση τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε.

Καταλαβαίνετε τὴν ἔκπληξι ἐκείνου. Τοῦ ἦρθε χωρὶς νὰ τὸ περιμένη. Ἀντιλαμβανόταν, βέβαια, τὴν κλίσι τοῦ κοριτσιοῦ, ποτὲ ὅμως δὲν φαντάσθηκε ὅτι ἡ κλίσι αὐτή, ὅσο ζωηρὴ καὶ ἂν ἦταν, θὰ τὸν ὁδηγοῦσε σὲ τέτοια ἐνέργεια.

Νὰ ἐπιθυμῆς κάτι, νὰ σοῦ προσφέρεται αὐτὸ τὸ κάτι, κι' ἐσὺ ν' ἀντιδρᾶς! Τί μυστήριο!... "Εκανε δ,τι μποροῦσε γιὰ ν' ἀποκρούση τὴν προσφορά. Δὲν εἴμαστε ὅμως φτιαγμένοι ἀπὸ γρανίτη. Ἀπὸ εὐπλαστο πηλὸ μᾶς ἔχει πλάσει ὁ Δημιουργός. Τῆς εἶπε ὅσα εἶχε νὰ πῆ. Ἡ γλῶσσα τῆς φρονήσεως. Τῆς μίλησε γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διέτρεχαν κι' οἱ δυό τους, γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θἄκανε στὸν κύκλο τῶν γνωρίμων ἡ δυσαρμονία τους. Ἀνέπτυξε τὸ θέ:α του ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές: τὴν κοινωνική, τὴ φυσιολογική, τὴν αἰσθηματική. "Εθεσε τὴν πεῖρα καὶ τὶς γνώσεις του στὴ διάθεσί της, γιὰ νὰ τὴν π·ίση ὅτι, ἐπιμένοντας στὴν ἕνωσί τους, δὲν ἔπαιζε μόνο μὲ τὴ σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του· ἔπαιζε κυρίως μὲ τὴν εὐτυχία της.

Πότε ὅμως τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴ λογικὴ ἐπειδὴ σὰν τοὺς ἐρωτευμένους; Μήπως μέσα του πίστευε σὲ ὅλα ποὺ ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος; Πίστευε ἐγκεφαλικά. Ἀλλὰ ὅμως τοῦ ἔλεγε ἡ καρδιά του. Ἐρωτευμένος κι' αὐτός, λαχταροῦσε στὸ βάθος νὰ πραγματοποιηθῆ ὅ,τι φαινομενικὰ ἀπέκρουε. Καὶ —νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ— ἡ ἕνωσι ἔγινε.

Δὲν τοὺς βγῆκε σὲ κακὸ γιὰ τὴν ὥρα. Σὲ πελάγη εὐτυχίας ζοῦνε καὶ οἱ δυό τους. Λατρεύει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα σημεῖο ποὺ ἐνοχλεῖ τὴν κυρία: Ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων ἀπέναντί της. Ἐπειδή, νέα αὐτή, ζῆ στὸ πλευρὸ τοῦ ὡρίμου, νομίζουν ὅτι ἡ ἕνωσι της εἶναι δυσάρεστη καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ φανταστικὴ δυσαρέσκειά της. Στενὴ καὶ αὐθάδης κάποτε πολιορκία. Τοὺς διώχνει· ξανάρχονται. Τοὺς ξαναδιώχνει· ἐπιμένουν μὲ ζωηρότερο ζῆλο. Τοὺς βεβαιώνει ὅτι λατρεύει τὸν ἄντρα της· καὶ γελοῦνε μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ σοῦ λέει: «δὲν μὲ γελᾶς ἐυένα!».

Γιὰ τὶς ἐνοχλήσεις αὐτὲς ἀποφεύγει νὰ μιλήση στὸν ἄντρα της. Φοβᾶται μήπως τὸν δυσαρεστήση καὶ δημιουργήση μέσα του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ ζηλοτυπία, καὶ τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητας ἀπέναντι τῶν νεωτέρων του. "Οσα ὅμως δὲν λέει στὸν ἴδιο, τὰ ἐκμυστηρεύεται σ' ἕνα φίλο του, πιὸ ἡλικιωμένο ἀπ' αὐτόν. Φίλος τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ καὶ ἔμπιστος δικός της.

— Εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει. Δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ. "Οταν εἶμαι μόνη, ἀποθρασύνονται. "Οταν εἶμαι μαζί του, μὲ τρῶνε μὲ τὰ μάτια, μὲ κάλουν μὲ νοήματα. Μένω στὸ σπίτι καὶ τηλεφωνοῦν. Πηγαίνω στὸ χορὸ καὶ ἐπωφελοῦνται γιὰ ἐξομολογήσεις. "Ολα δὲ αὐτὰ σὲ τόνο ὑποτιμητικὸ γιὰ τὸν ἄντρα μου, σὰ νὰ μὴ τὸν λογαριάζουν, σὰ νὰ εἶναι ἀνορθογραφία γιατὶ βρίσκεται κοντά μου. Νὰ κάτι ποὺ μὲ πειράζει.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχες συνηθίσει.

—Ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ μοῦ εἶναι τόσο δύσκολο!... Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἤξερα ἂν τὸ ἴδιο συμβαίνει σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν μεγαλύτερους ἀπ' αὐτὲς συζύγους;

— Γιὰ ὅλες τὸ ἴδιο —τὴ βεβαίωσε ὁ ἔμπειρος φίλος.

— Καὶ οἱ ἄλλες; οἱ γυναῖκες ποὺ βρίσκονται σὲ κανονικὴ χρονικὴ ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς ἄντρες τους; Τὶς πολιορκοῦν κι' αὐτές:

— Κι' αὐτές. Μόνο ποὺ ἀλλάζουν τὰ πρόσωπα τῶν πολιορκητῶν. Ὑπάρχει πάντα ἕνας ἀκήρυκτος πόλεμος ἡλικιῶν. Τὶς γυναῖκες μὲ τοὺς νέους ἄντρες τὶς κηνηγοῦν κατὰ κανόνα οἱ ἡλικιωμένοι. Γιατί, κάνουν τὴν ἑξῆς σκέψι: Αὐτὴ μιὰ φορὰ τὸ νέο τὸν ἔχει. Ἐκεῖνο ποὺ τῆς λείπει, εἶν' ἕνας σύντροφος ὅπως ἐγώ. Τὰ ἀσημένια μαλλιά, ἡ σοβαρότητα, ἡ γαλήνη, κάποιος ψηφάλιος καὶ μυαλωμένος ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο μποροῦν νὰ ἐμπιστεύωνται, ν' ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους. Καὶ τὸ μεγάλο του προσόν: συγκρατημένος καθὼς εἶναι λόγω τῆς ἡλικίας του, ξέρει νὰ φυλάγεται καὶ συγχρόνως νὰ προστατεύη τὸ μυστικὸ τῆς φίλης του. Κάτι ἀκόμα, γιὰ μερικὲς γυναῖκες: Ὁ παράνομος σύνδεσμος μὲ τὸν ἡλικιωμένο, εἶναι καὶ μια τακτοποίησι τῶν οἰκονομικῶν δυσκολιῶν. Ὁ «γέρος» κρατιέται. Σοῦ δίνει τὴν ὑλικὴ ἄνεσι, ποὺ πολλὰ ἀξίζει αὐτή. Μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοὺς ξεκινοῦν οἱ ὥριμοι γιὰ τὸ ἐρωτικὸ μέτωπο καὶ διαφοροῦν γιὰ τὸ νεανικὸ σφρίγος τῶν ἀντιπάλων.

—Ἐνῶ τὶς ἄλλες, μὲ τοὺς ἡλικιωμένους, καλὴ ὥρα...

— Αὐτὲς τὶς πολιορκοῦν οἱ πρῶτες ἡλικίες. Προεξοφλοῦν, βλέπεις, τὴν ἀνεπάρκεια τοῦ ἄντρα της —πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι πάντα ἀκριβὲς— καὶ ποντάρουν στὰ χαρίσματα τῆς νεότητάς τους.

—"Ωστε, εἶτε νέο εἶτε γέρο ἔχεις, δὲν γλυτώνεις: θὰ πολιορκηθῆς...

—Ὅπωσδήποτε.

Τὸ «ὁπωσδήποτε» αὐτὸ προκαλεῖ τὴ δυσφορία τῆς κυρίας. Τὸ θεωρεῖ ἕνα εἶδος προσβολῆς. Χειρότερο ἀκόμα: καταδίκη σὲ ἰσόβια ἐνόχλησι. Οἱ γέροι μὲ τὸ χοντρὸ πορτοφόλι τὴ βλέπουν σὰ μιὰ πρόχειρη ὕπαρξι ἕτοιμη νὰ ναυλώση τὰ κάλλη της καὶ ν' ἀπατήση τὸ νέο σύζυγό της. Οἱ νέοι μὲ τ' ἀδύνατα οἰκονομικά, τὴ βλέπουν σὰν πλάσμα ἀνεκτίμητο καὶ προσφέρονται νὰ καλύψουν τὰ κενὰ τῆς συζυγικῆς ἀδρανείας. Ὑπάρχουν ἀκόμα κι' ἐκεῖνοι ποὺ πολιορκοῦν, χωρὶς τέτοιους ὑπολογισμούς. Ἡ πολιορκία γιὰ τὴν ἐπικία. Γιατὶ τοὺς ἐνδιαφέρει τὸ σπόρ, γιατὶ κατέχονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία. γιὰ νάχουν τὴν ἱκανοποίησι τοῦ νικητῆ. "Ετσι, ἡ γυναῖκα ζῆ μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι κυκλοφορεῖ μέσα σὲ ζούγκλα ὅπου ὀργανωμένοι καὶ ἀνοργάνωτοι κυνηγοῦ ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ θήραμα, καὶ μόλις τὸ ὀσφρανθοῦν ρίχνουν ἀπάνω του τὰ βέλη.

— Καὶ δὲν σταματᾶ ποτὲ αὐτὴ ἡ καταδρομή;—ρώτησε ἡ κυρία τὸν πεπειραμένο φίλο της.

— Σταματᾶ—τῆς ἀπάντησε αὐτὸς μὲ μελαγχολία.—Σταματᾶ ὅταν ἀρχίση ἡ παρακμὴ τῆς γυναίκας. Αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερό· Τελειώνει ἡ ἐνόχλησι καὶ ἀρχίζει ἡ ἀπανθρωπιά. Μιὰ γυναίκα ἀπολ τῆς ἔστηναν σ' ὅλο τὸ βίο της ἐπίμονη πολιορκία, καὶ; ξαφνικά, ἔπαυσαν νὰ τὴν προσέχουν! Ὑπάρχει χειρότερη ποινή; Ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν ποὺ λένε. Ὁ ἐφιάλτης τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς. Καὶ σοῦ τὸν ἀναγγέλλουν μὲ τόσο καλὸ τρόπο! Πρόστυχοι ὅταν σ' ἐνοχλοῦσαν, γίνονται κύριοι μὲ ἀνατριφὴ καὶ παύουν νὰ σ' ἐνοχλοῦν. Ἀγαπητή μου φίλη, μὴ μοῦ πῆς ὅτι θὰ προτιμοῦσες τοὺς δεύτερους ἀπὸ τοὺς πρώτους!

—"Οχι βέβαια—παραδέχθηκε μὲ πικρὸ χαμόγελο ἡ κυρία, καὶ ἀναλογίσθηκε μὲ μελαγχολία τὴ στιγμὴ ποὺ θἄπαυαν νὰ τὴν ἐνοχλοῦν...

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΣ

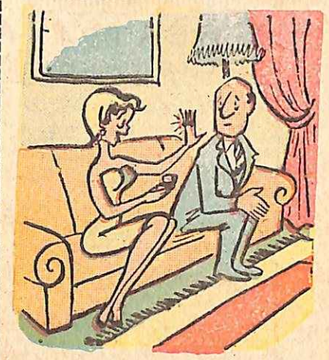
ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956—ΑΡΙΘ. 933

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

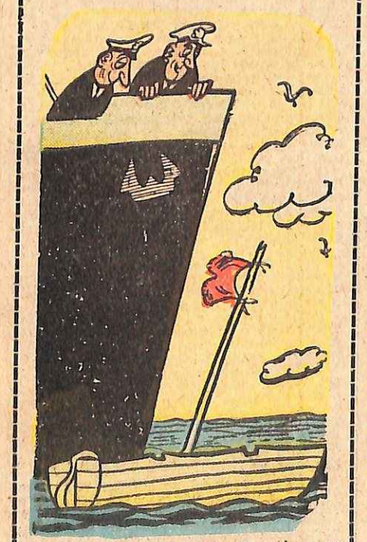
ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΚΙΟΥ 4 ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ ΤΗΛ. 36-781 ΤΗΛ. ΑΡΧ 6

—Δὲν εἶναι πολὺ σπουδαῖο, μὰ θὰ πηγαίνη θαυμάσια μὲ τὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ καὶ τὰ σκουλαρίκια ποὺ... θὰ μοῦ πάρης!...

— Αὐτὴ τὴ λαϊὴ δὲν τὴν εἶχα 'πῆ δῶρι μου, κύριε καθηγητά!...

— Τί λές; Νὰ τὴν ξυπνήσουμε;

Πίκτρα ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τὰ βιβλιοπωλεῖα, τὶς μέρες αὐτές, ἀπ' τὸν παιδόκοσμο ποὺ ἀπευθύνει νὰ προμηθευτῆ τὰ βιβλία τῆς χρονιᾶς. Ἀγόρια καὶ κορίτσια συνωθοῦνται μέσα σ' ὅλα τὰ κεντρικὰ καὶ μὴ βιβλιοπωλεῖα, ποὺ πουλοῦν τὰ σχολικὰ βιβλία, κι' ὅπου δὲν εἶναι νὰ πατήση ἄνθρωπος αὐτὲς τὶς μέρες.

— Μιὰ ἄλγεβρα, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

— Φυσικὴ Ἱστορία.

— Παρακαλῶ, ἀναγνωστικὸ τῆς ἕκτης.

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν βιβλιο-

πωλείων ἀνασκουμπωμένοι προσπαθοῦν ν' ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀπαιτήσεις τῶν πιτσιρίκων, ποὺ μερικὲς φορὲς νομίζοντας ὅτι βρίσκονται στὸ σχολεῖο, εἶναι ἕτοιμοι νὰ προβοῦν καὶ στὴν σχετικὴ καζούρα:

— Ἄντε κύριε ἀπαυτέ! Ὡς ποὺ νὰ μᾶς δώσης τὰ βιβλία.. θὰ φτάσουμε στὶς ἐξετάσεις! ἔλεγε ἕνας μικρὸς πιτσιρίκος στὸν ὑπάλληλο ποὺ εἶχε ἱδρώσει ἀπ' τὸ πήγαινε-ἔλα.

Κι' ὁ ὑπάλληλος — ἐξοικειωμένος μὲ τὴν ἰδιότυπη πελατεία τῆς ἐποχῆς — τὸν κύτταζε χαμογελῶντας κι' ἀπάντησε:

— Σὰν πολὺ βιάζεσαι, νεαρέ, ν' ἀποκτήσης τὰ βιβλία σου. "Αραγε, θὰ τ' ἀνοίξης τουλάχιστο καὶ καμμιὰ φορά;

Κι' ἡ εὐθυμη πελατεία ξέσπασε ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾶ καρδιᾳ:

— "Οαααα!

★

Ἡ περιλάλητη Σοφία Λόρεν ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῆ, ἂν ὄχι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοσμάκη, ὁμῶς καθημερινὰ σελίδων. τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων. Λόγω τῆς ταινίας ποὺ γυρίζει στὴν Ἑλλάδα, ἐμφανίζεται στὶς φωτογραφίες πότε σὲ μιὰ στάσι, πότε σὲ ἄλλη, πότε ντυμένη χωριάτικα, πότε γοητευτικὰ. Γκρινιάρης κύριος καὶ ἡλικιωμένος ποὺ μόλις ἄνοιγε τὴν ἐφημερίδα του

φαίνεται τὸν τελευταῖο καιρό, ἔβλεπε κι' ἀπὸ μιὰ φωτογραφία τῆς Ἰταλίδας γόησσας, στὸ τέλος ἀγανάκτησε καὶ βλέποντας πάλι μιὰ νέα πόζα της ἀπευθύνθηκε σ' ἕναν ἄλλον γκρινιάρη...συνομήλικό του, μέσα στὸ λεωφορεῖο:

— Δὲν νομίζετε, κύριε, ὅτι μᾶς ἔπρηξε λιγάκι ἡ κ. Σοφία Λόρεν;

Κι' ὁ ἄλλος γκρινιάρης ἀπάντησε:

— Ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ πήρατε, κύριε. Διότι κι' ἐγὼ αὐτὴν ἀκριβῶς βλέπω πάλι στὴν ἐφημερίδα μου.

"Οπου ἐπενέβη μιὰ χοντρή:

— Καὶ δὲν εἶναι καὶ τίποτα ἀπὸ δαύτηνε!

Ἀλλὰ στὸ κεφάλαιο αὐτὸ διαφώνησαν οἱ δυὸ γκρινιάρηδες:

— "Α, ὄχι! Αὐτὸ μὴ τὸ λέτε! Μὴ τὸ λέτε!

Καὶ οἱ δυὸ γέροι ξεροχλύφτηκαν, πρὸς μεγάλη διασκέδασι τοῦ ἀκροατηρίου.

★

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λάγος περὶ τῆς Ἰταλίδας γόησσας, πρὸ ἡμερῶν — λέγεται — περπατοῦσε στὴν ὁδὸ Σταδίου, σκώνοντας τρικυμιώδη κύματα θαυμασμοῦ στὸ πέρασμά της. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, ἕνας ἐνθουσιώδης λαϊκὸς τύπος ἀνέκραξε καθὼς τὴν ἀντίκρυσε:

— Πασᾶ μου!...

Ἡ Σοφία Λόρεν γέλασε μὲ τὴν ἐνθερμη ἐκδήλωσι, ἀλλὰ δὲν ἐκατάλαβε, καὶ

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὐθυμα ἐνστάντανε

Εὐθυμα ἐνστάντανε ζήτησε ἀπὸ τὸν συνοδό της νὰ τῆς ἐξηγήση τί ἐσήμαινε ἡ ἔκφρασι «πασᾶ μου».

— Εἶναι μιὰ ἔκφρασι φιλοφροσύνης! τῆς ἐξήγησε μὲ κάποια ἀμηχανία, βέβαια, ὁ συνοδός της.

— Καὶ τί ἀκριβῶς σημαίνει;

—Σημαίνει...Τοῦρκο προύχοντα!

Περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ Ἰταλίδα στὰρ ἐμείνε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ κι' ἀκόμα προσπαθεῖ νὰ καταλάβη πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφράζη κανένας τὸν θαυμασμό του σὲ μιὰ γυναίκα, παροιμοιάζοντάς την μὲ Τοῦρκο προύχοντα!

Θὰ ἔπρεπε μᾶλλον ὁ συνοδός της νὰ τὴν παραπέμψη στὸ.. «Λεξικὸ τῆς πιάτσας» γιὰ νὰ χάση ὁριστικὰ

καὶ ἀμετάκλητα τὸν μπούρδουλα ἐν Ἑλλάδα.

★

Χαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπ' τὴν ἐναρξὶ τῶν μαθημάτων τῶν σχολείων: Εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποὺ τὰ παιδιὰ ξαναμπήκαν στὴν αἴθουσα, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Συγκίνησι, ἐνθουσιασμὸς καὶ ἐντυπώσεις τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸ καλοκαίρι. Μπαίνει ὁ νέος καθηγητὴς ποὺ καλωσωρίζει τὰ παιδιά, γίνεται κι' ἡ ἐναρκτήρια προσευχή. Ἀντὶ μαθήματος — πρώτη μέρα εἶναι — ὁ κ. καθηγητὴς περιορίζεται νὰ πῆ μερικὰ λόγια στὰ παιδιὰ γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ σχολείου.

Τὰ παιδιὰ φαίνονται καταυγκινημένα. Ὁ καθηγητὴς προσθέτει:

— Ἀπὸ μεθαύριο ἀρχίζουμε μαθήματα.

—Καὶ αὐριό; ρωτᾶνε μερικοί.

— Αὔριο δὲν ἔχουμε σχολεῖο...

Χαρούμενες φωνὲς συγκλονίζουνε τὴν αἴθουσα:

— "Οαααα!

— Ζήτωωω!

— Μπράβοοο!

Καὶ ὁ καθηγητὴς βλέποντας τὶς χαρές:

— Στεῖτε, βρὲ παιδιά μου, λέει, ἀκόμα δὲν ἀνοίξαμε κι' ἐσεῖς πανηγυρίζετε γιατὶ δὲ θἄχουμε σχολεῖο;

Καὶ χαμογελᾶ μὲ καλωσυνη. Αἰώνια παιδιά!...

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ...

"Οσα μέτρα κι' ἂν λαμβάνη ἡ Τροχαία, δυστυχῶς,
κάνει πάταγο καὶ... θραῦσι, νύχτα.μέρα, ὁ τροχός!
Δηλαδὴ τὰ τροχοφόρα
ἔχουν πάρει τέτοια φόρα,
ποὺ θερίζουν στὰρ τρόπον μᾶλλον... ἐζωφρενικὸν
κι' εἶναι οἱ ἀνατροπὲς τους,... «ἀναποτρεπτον κα-
(κόν).

★

Μὲ τὸ δίκηο μας οἱ πάντες, συνεπῶς καρδιοχτυπᾶμε
καὶ ἀκεπτόμαστε μὲ δέος, πὼς ἂν πᾶμε, ὅπως πᾶμε,
«γράψε ἀλλοίμονο», θὰ ποῦμε, στοὺς πεζοὺς τους
(ταπεινούς...
Γιατὶ θἄρθη κάποια ὥρα
ποὺ θὰ μείνουνε, μονάχα... ἐπὶ γῆς τὰ τροχοφόρα
καὶ θὰ γίνουν «ἀγγελάκια» οἱ πεζοί στους... οὐρα-
(νούς!

Γ. Θ—ς

Τά δράματα τῆς Καρδιᾶς

ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

— Λοιπόν, τὸ ἀποφάσισες;... Θὰ παντρευτῆς;

Προσπαθοῦσε νὰ φανῆ ἤρεμος, ἀλλ' ἡ φωνή του ἔτρεμε ἐλαφρά.

Ἡ Μαρκέλλα κούνησε πρὸς τὰ κάτω τὸ κεφάλι της, χωρὶς νὰ γυρίση νὰ τὸν κυττάξη.

— Δὲν φοβᾶσαι μήπως μετανοιώσης; τὴν ξαναρώτησε.

Καί, βλέποντας τὴν κουρασμένη κίνησι ποὺ ἔκαμε μὲ τὸ χέρι της, πρόσθεσε:

— Δὲν πρόκειται νὰ ξαναρχίσωμε τὴν ἴδια συζήτησι..., Πότε φεύγεις;

— Αὔριο τὸ πρωΐ, τοῦ ἀπάντησε. Σοῦ τὸ εἶπα τόσες φορές... Γιατί μὲ ξαναρωτᾶς;

Τῆς ἔκανε κακὸ ποὺ ξαναμιλοῦσαν ἀδιάκοπα γιὰ τὰ ἴδια πράγματα. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ εἶχε φύγει κι' ὅλας!

Τὸ εἰδύλλιο τοῦ Μανφρέδου καὶ τῆς Μαρκέλλας εἶχε ἀρχίσει μὲ τὴν ἀρρώστεια τῆς Βιρτζίνια. Κι' εἶχε τελειώσει μὲ τὸ θάνατό της...

Ἡ Μαρκέλλα ἦταν ἀδελφὴ τῆς Βιρτζίνια, πέντε ἢ ἕξη χρόνια μικρότερη ἀπ' αὐτήν.

Κάποτε, λοιπόν, ἡ Βιρτζίνια ἀρρώστησε. Ἡ ἀρρώστεια της ἄρχισε ἤρεμα. Ἀλλ' ἡ κατάστασί της χειροτέρευε μὲ τὸν καιρὸ καὶ χρειάστηκε νὰ τὴν πάνε στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ Μαρκέλλα ἐγκαταστάθηκε τότε στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ της, γιὰ νὰ περιποιῆται, τὰ δυὸ παιδιά του καὶ τὸν ἴδιον.

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν πολὺ φυσικά. Τὰ πράγματα, ὅμως, ἄρχισαν νὰ μπερδεύωνται, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μανφρέδος κι' ἡ Μαρκέλλα ἔπαψαν νὰ βλέπωνται σὰν γαμπρὸς καὶ κουνιάδα.

Πότε ἔγινε αὐτό; Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ποῦν. Κάποτε, ὡστόσο, ὁ Μανφρέδος ξέχασε πὼς ἡ Μαρκέλλα ἦταν κουνιάδα του κι' ἄρχισε νὰ τὴν βλέπη σὰν γυναίκα. Καὶ τὸ ἴδιο ἔγινε μὲ τὴν Μαρκέλλα: "Ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ βλέπη τὸν Μανφρέδο, ὄχι σὰν τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ σὰν ἄντρα.

Αὐτό, βέβαια, ἦταν πολὺ κακό. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔγιναν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν... ξαφνικά... ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη Βιρτζίνια ἔσβυνε στὸ νοσοκομεῖο, ἡ ἀγάπη εἶχε θρονιαστῆ μέσα στὶς δικές τους ψυχές.

Στὴν ἀρχή, δὲν μίλησαν οὔτε ὁ Μανφρέδος, οὔτε ἡ Μαρκέλλα γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Μὰ ἡ γλῶσσα τους λύθηκε μὲ τὸν καιρὸ κι' εἶπαν τότε ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγαν ὣς τότε μόνον μὲ τὰ μάτια.

Πράγμα παράξενο! "Οσο ἡ κατάστασι τῆς Βιρτζίνια χειροτέρευε, τόσο πιὸ πολὺ λυνόταν ἡ δική τους γλῶσσα. Μιλοῦσαν τώρα καθαρὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τους κι' ἔφτιαναν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἡ παραμικρὴ ἐλπίδα γιὰ τὴ Βιρτζίνια. Ἡ δυστυχισμένη βάδιζε πρὸς τὸ θάνατο... Κι' αὐτὸ τὸ θάνατο τὸν ἔβλεπαν ἐκεῖνοι σὰν ἀπολύτρωσι. Θὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς δικῆς τους εὐτυχίας.

Δὲν τὸ ἔλεγαν. Δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τὸ ποῦν. Ἀλλὰ χαίρονταν μέσα στὴν ψυχή τους ποὺ ἡ Βιρτζίνια θὰ πέθαινε.

"Αν γλύτωνε ἀπὸ τὸ θάνατο —σκέφτονταν— θὰ ἦταν ὅλοι τους δυστυχισμένοι. Κι' ἡ Βιρτζίνια περισσότερο ἀπ' ὅλους. Γιατὶ ὁ Μανφρέδος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἰδῆ ὅπως ἄλλοτε, ἀφοῦ ἡ καρδιά του ἀνῆκε τώρα σὲ ἄλλη.

Ἐνῶ ὁ θάνατος τῆς Βιρτζίνια θὰ ἔδινε μιὰ λύσι στὸ δράμα τους. Δὲν τὸν εἶχαν ἐπιθυμήσει, βέβαια, τὸ θάνατό της. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά— κι' οὔτε ἔπρεπε— τὸ καλύτερο ἦταν νὰ πεθάνη ἡ Βιρτζίνια τὸ συντομώτερο. Κι' ἀλλωστε, εἶχαν βαρεθῆ νὰ τῆς λένε ψέμματα, γιὰ νὰ τῆς κρύβουν τὴν ἀγάπη τους.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Βιρτζίνια πέθανε. Καὶ τότε, καθὼς γύριζαν ἀπὸ τὴν κηδεία, μιὰ σκέψι πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Μαρκέλλας: Τὸ σπίτι αὐτό, ὅπου πήγαινε, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ σὰν ἀπόλυτη κυρίαρχη, ἦταν τὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς της, τὸ σπίτι τῆς νεκρῆς...

"Οσο ζοῦσε ἡ Βιρτζίνια, ἡ σκέψι αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε ἀνησυχήσει. Οἱ ἄνθρωποι τὰ βάζουν εὔκολα μ' ἕνα ζωντανό, ἀκόμη καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφό τους. Μὰ ἕνας νεκρὸς εἶναι κάτι τὸ ἱερό.

Ἡ Μαρκέλλα κατάλαβε, ξαφνικά, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μὲ τὴ νεκρὴ ἀδελφή της. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμη τὸ σπίτι τῆς Βιρτζίνια δικό της, νὰ τῆς πάρη τὸν ἄντρα της καὶ νὰ στηρίξη τὴν εὐτυχία της πάνω στὸν τάφο της. Ἀγαποῦσε πάντα τὸ Μανφρέδο, κι' ἴσως τώρα πιὸ πολὺ ἀπὸ πρίν. Ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνη δική του.

Ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη. Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν μιὰ ἔξυπνη ἐπινόησι. Εἶχε συναντήσει —τοῦ εἶπε— κάποιον παληὸ γνώριμο τοῦ σπιτιοῦ της, ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει νὰ γίνη γυναίκα του. Αὐτὸν θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τώρα στὸ Τουρῖνο, ὅπου θάκαναν τοὺς γάμους τους. Ἔπειτα, θἄφευγαν γιὰ τὴ Βραζιλία, ἢ ἴσως γιὰ τὸν Καναδᾶ, γιὰ νὰ φτιάξουν τὴ ζωή τους.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἦταν ὁλότελα διαφορετική. Ἡ Μαρκέλλα θἄφευγε μόνη της καὶ δὲν θὰ πήγαινε στὸ Τουρῖνο, ἀλλὰ στὸ Παρίσι, ὅπου κάποια φίλη της τῆς εἶχε βρῆ μιὰ θέσι νοσοκόμας.

Γιὰ τὴ στιγμή, ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ φύγη μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ν' ἀφιερώση τὶς δυνάμεις της στὸ ν' ἀνακουφίζη τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, σκεφτόταν, θὰ ἐξιλεωνόταν γιὰ τὴν ἔνοχη ἀγάπη της, κι' ἴσως ἡ νεκρὴ νὰ τὴν συγχωροῦσε κάποτε...

Ὁ Μανφρέδος ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν συγκρατήση.

Ἀλλ' ἡ ἀπόφασι τῆς Μαρκέλλας ἦταν ἀκλόνητη.

—Ἡ ἀρρώστεια τῆς Βιρτζίνια μᾶς ἔσμιξε, εἶπε στὸν Μανφρέδο, Ἀλλ' ὁ θάνατός της μᾶς χώρισε... Καὶ γιὰ πάντα!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε.

Ὁ Μανφρέδος ἀπόμεινε μόνος μὲ τὰ δυὸ ὀρφανὰ παιδιά του, τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις του καὶ τὴν πληγωμένη καρδιά του.

Ὁ χωρισμός τους ἦταν ἄραγε μεταθανάτια ἐκδίκησι τῆς Βιρτζίνια, ποὺ τὴν εἶχαν προδώσει τὴν ὥρα τοῦ φιλτοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἀγωνίας της; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ;...

ΜΠΙΑΝΚΑ ΜΕΡΚΑΤΙ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πταισματοδικίνα

Ἰδὼν προχθὲς νεάνιδα εὐείδη καθ' ὁδόν,
ὦ Ἄπολλον, ἐρρίγησον σφοδρῶς κι' ἀναφανδὸν
κι' ὡς Δὸν Ζουὰν περιωπῆς δεόντως ἠτοιμάσθην
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἐφ' ἅπαξ τὴν ἠσπάσθην.
Τουτέστιν, ἐν τῇ ἐφίλησον ὥσπερ Καζανοβούς,
πλὴν πάραυτα κατέφθασε σκληρὸς πολιτσμανεὺς
ὅστις μὲ βλέμμα φθονερὸν καὶ οὐδαμῶδὲς οἰκεῖον
βιαίως μὲ ὡδήγησεν εἰς πταισματοδικεῖον.
Κι' ὁποία τύχη δι' ἐμὲ ἐκ τῆς τοιαύτης δίκης,
νὰ μὲ δικάσῃ ἐπέπρωτο γυνὴ πταισματοδίκης,
ἥτις ἀπὸ τῆς ἕδρας της καὶ μὲ φωνὴν γενναίαν
μοὶ εἶπεν: «Τιατὶ φίλησες, ὦ ἄθλιε, τὴν νέαν;»
Κἀγὼ ἐν ὄψει θλέψ κι' ἀβρὰς πταισματοδίκου
τῆς ἔκαμον ματάκιον καὶ εἶπον: «Κικιρίκου!»
Δεικνύων οὕτω πρὸς αὐτὴν σαφῶς καὶ ἐμφανῶς
πὼς Δὸν Ζουὰν ἐτύχανον καὶ μέγας... πετεινός.
—Γιατί τὴν δίδα ἐφίλησες; ἠρώτησεν
(καὶ αὐθὶς
καγώ, ὦ παῖδες, εὐρεθεὶς πρὸ ἐμμονῆς
(τοιαύτης
—Τυγχάνω γόης, ἔκραξον, μεθ' ὅλας
(τὰς τιμὰς
καὶ θ' ἀσπασθῶ, ὦ Πρόεδρος ὡραία,
(καὶ ὑμᾶς!
Κι' ὦ Δία, μὲ ἠγάπησεν κι' ἡ Πρόεδρος
(εὐθὺς
κι' ἕνεκεν ἡ σαγήνη μου κι' ὁ ἔρως
(ὁ βαθύς
μ' ἔκρινεν σφόδρα συμπαθῶς καὶ μετ'
(ἐπιεικείας
καὶ πάραυτα μ' ἀπήλλαξεν—ὦ Ζεῦ!—
(λόγω... βλακείας!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικε ρεπορταζ

★ Ἡ Σοφία Βέμπο, ποὺ γύρισε στὴν Ἑλλάδα ἔπειτα ἀπὸ 11 μηνῶν ἀπουσία στὴν Ἀφρική, ἔδωσε σὲ διάφορες πόλεις πλέον ἀπὸ 70 συναυλίες, καὶ τὰ πατριωτικὰ της τραγούδια προκάλεσαν παντοῦ ρίγη ἐνθουσιασμοῦ.

—Στὴν Νιαγκαρα, σὲ βάθος 1300 μιλίων μέσα στὸ Κογκό, ἔδωσε τὴ συναυλία της στὸ σαλόνι μιᾶς βίλλας.

— Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ δῶρα ποὺ ἔκαμαν οἱ ἐνθουσιασμένοι ὁμογενεῖς τῆς Ἀφρικῆς στὴν «τραγουδίστρια τῆς Νίκης» ἦταν κι' ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀκατεργάστου χρυσοῦ.

—Τὸ δῶρο αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ τὸν μακαρίτη Ζερβό, γιατρὸ τοῦ Χαϊλὲ Σελασιέ, καὶ συνοδευόταν ἀπὸ μία χιουμοριστικὴ ἀφιέρωσι, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ κουτσομπολιοῦ ποὺ ἔγινε ἀπὸ γρηοῦλες ἀριστοκράτισσες τῆς Ἀντὶς Ἀμπέμπα, γύρω ἀπὸ τὴν ἡλικία της, στὴν ἐφετεινὴ δεύτερη τουρνέ της μετὰ ἑξη χρόνια.

— Ἔγραφε λοιπὸν ἡ ἀφιέρωσι: «Γιὰ νὰ... χρυσώσῃς τὰ 65 χρόνια ποὺ σοῦ κόλλησαν οἱ... Ἀντισαμπέμπισσες!»

—Ἡ Βέμπο ἔφερε μαζί της ἕνα ἐξωτικὸ τραγοῦδι τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Κογκό, μὲ τὸν τίτλο «Τανίκα Λό», ποὺ θὰ τὸ λανσάρῃ προσεχῶς στὴν Ἀθήνα.

—Στὸ θέατρο «Κυβέλης» ὅπου θὰ κάνῃ τὴν ἐπανεμφάνισί της τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα ἡ Βέμπο θὰ λανσάρῃ ἕνα νέο τραγοῦδι μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἄνθρωπός μου» καὶ ἕνα πότ πουρὶ ἀπὸ ἐπικαιρα πατριωτικὰ τραγούδια.

★ Στὴν Ὕδρα, ὅπου ἄρχισε νὰ γυρίζεται τὸ «Παιδὶ μὲ τὸ δελφίνι», βρίσκεται μαζὶ μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ στὰρ Σοφία Λόρεν καὶ ἡ σωσίας της, Σύλλα Γκάμπερ.

—Καὶ εἶναι τόσο καταπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης τους, ποὺ οἱ Ὑδραῖοι παίρνουν πολλὲς φορὲς ἀπὸ πίσω στοὺς δρόμους τὴν σωσία της.

— Στὸ μεταξύ, ἡ νοητευτικὴ στὰρ περνᾶ τὶς ἐλεύθερες ὧρες της, ὁδηγῶντας στὰ στενὰ δρομάκια τοῦ γραφικοῦ νησιοῦ ἕνα τζίπ, ποὺ εἶναι καὶ τὸ πρῶτο τροχοφόρο ποὺ ἀποβιβάσθηκε στὸ συμπαθητικὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

— Στὴν Ὕδρα καταφθάνουν συνεχῶς τὰ δῶρα, μικρὰ καὶ μεγάλα, γιὰ τὴν πολλὰ δῶρα, μικρὰ καὶ μεγάλα, γιὰ τὴν Ἰταλίδα βεντέττα. Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἔκαμε μία ὡραία τουαλέττα ποὺ τῆς ἔφτιασε χωρὶς καμμιὰ πρόβα, ἕνας Ἕλλην μακετίστας.

★ Στὴν Ὕδρα θὰ πάῃ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα καὶ ὁ δημοφιλὴς τραγουδιστὴς Τώνης Μαρούδας, προκειμένου νὰ τραγουδήσῃ ντουέττο μαζὶ μὲ τὴ Σοφία Λόρεν, τὸ γνωστὸ σουξὲ «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ λένε ἀγάπη» ποὺ ἔγραψε ὁ συνερτὸ λένε ἀγάπη» ποὺ ἔγραψε ὁ συνερτὸ λένε ἀγάπη» ποὺ ἔγραψε ὁ συνερτὸ λένε ἀγάπη» ποὺ ἔγραψε ὁ συνερτὸ λένε ἀγάπη» ποὺ ἔγραψε ὁ συνερτὸ λένε ἀγάπη» ποὺ ἔγραψε ὁ συνερτὸ λένε ψέμματα, γιὰ νὰ τῆς κρύβουν τὴν ἀγάπη τους.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Βιρτζίνια πέθανε. Καὶ τότε, καθὼς γύριζαν ἀπὸ τὴν κηδεία, μιὰ σκέψι πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Μαρκέλλας: Τὸ σπίτι αὐτό, ὅπου πήγαινε, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ σὰν ἀπόλυτη κυρίαρχη, ἦταν τὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς της, τὸ σπίτι τῆς νεκρῆς...

"Οσο ζοῦσε ἡ Βιρτζίνια, ἡ σκέψι αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε ἀνησυχήσει. Οἱ ἄνθρωποι τὰ βάζουν εὔκολα μ' ἕνα ζωντανό, ἀκόμη καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφό τους. Μὰ ἕνας νεκρὸς εἶναι κάτι τὸ ἱερό.

Ἡ Μαρκέλλα κατάλαβε, ξαφνικά, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μὲ τὴ νεκρὴ ἀδελφή της. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμη τὸ σπίτι τῆς Βιρτζίνια δικό της, νὰ τῆς πάρη τὸν ἄντρα της καὶ νὰ στηρίξη τὴν εὐτυχία της πάνω στὸν τάφο της. Ἀγαποῦσε πάντα τὸ Μανφρέδο, κι' ἴσως τώρα πιὸ πολὺ ἀπὸ πρίν. Ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνη δική του.

Ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη. Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν μιὰ ἔξυπνη ἐπινόησι. Εἶχε συναντήσει —τοῦ εἶπε— κάποιον παληὸ γνώριμο τοῦ σπιτιοῦ της, ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει νὰ γίνη γυναίκα του. Αὐτὸν θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τώρα στὸ Τουρῖνο, ὅπου θάκαναν τοὺς γάμους τους. Ἔπειτα, θἄφευγαν γιὰ τὴ Βραζιλία, ἢ ἴσως γιὰ τὸν Καναδᾶ, γιὰ νὰ φτιάξουν τὴ ζωή τους.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἦταν ὁλότελα διαφορετική. Ἡ Μαρκέλλα θἄφευγε μόνη της καὶ δὲν θὰ πήγαινε στὸ Τουρῖνο, ἀλλὰ στὸ Παρίσι, ὅπου κάποια φίλη της τῆς εἶχε βρῆ μιὰ θέσι νοσοκόμας.

Γιὰ τὴ στιγμή, ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ φύγη μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ν' ἀφιερώση τὶς δυνάμεις της στὸ ν' ἀνακουφίζη τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, σκεφτόταν, θὰ ἐξιλεωνόταν γιὰ τὴν ἔνοχη ἀγάπη της, κι' ἴσως ἡ νεκρὴ νὰ τὴν συγχωροῦσε κάποτε...

Ὁ Μανφρέδος ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν συγκρατήση.

Ἀλλ' ἡ ἀπόφασι τῆς Μαρκέλλας ἦταν ἀκλόνητη.

—Ἡ ἀρρώστεια τῆς Βιρτζίνια μᾶς ἔσμιξε, εἶπε στὸν Μανφρέδο, Ἀλλ' ὁ θάνατός της μᾶς χώρισε... Καὶ γιὰ πάντα!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε.

Ὁ Μανφρέδος ἀπόμεινε μόνος μὲ τὰ δυὸ ὀρφανὰ παιδιά του, τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις του καὶ τὴν πληγωμένη καρδιά του.

Ὁ χωρισμός τους ἦταν ἄραγε μεταθανάτια ἐκδίκησι τῆς Βιρτζίνια, ποὺ τὴν εἶχαν προδώσει τὴν ὥρα τοῦ φιλτοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἀγωνίας της; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ;...

ΜΠΙΑΝΚΑ ΜΕΡΚΑΤΙ

Σ' ἄγριες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Τί παχαίνει τοὺς ἀνθρώπους;

Σ ΤΗΝ ἡλικία τῶν 45 χρόνων ἦλθαν ὅλα τὰ καλὰ στὸν κ. Νικολάκη, ἀλλὰ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ καλὰ ἦλθε καὶ τὸ πάχος. Τὸ πρόσωπό του στρογγύλεψε, ἔρριξε προγουλάκι καὶ σφεράκι, ἀπέκτησε κοιλίτσα καὶ τὸ περπάτημά του ἄρχισε νὰ γίνεται βαρύ.

— Γυναίκα, σὰν νὰ πάχυνα! Ἔλεγε καθὼς κύτταζε μ' ἀνησυχία στὸν καθρέφτη.

Ἡ γυναίκα του, ποὺ δὲν γόμιζε καθόλου ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ὁ ἄντρας της σιλουέττα λιχερή, διαφωνοῦσε:

— Σώπα, καϋμένε!

— Μὰ κύτταξε τὸ πρόσωπό μου.

— Καλὸ εἶναι!

Καὶ κατέληγε στὸ αἰώνιο συμπέρασμα:

— Γιὰ ἕνα τέτοιο ἀνάστημα σὰν τὸ δικό σου τὸ πάχος σου εἶναι πολὺ κανονικό.

Παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις ὅμως, τὶς γυναῖκας του ὁ κ. Νικολάκης δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος, γιατὶ ἔβλεπε ὅτι ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα τὰ σακκάκια του στενεύανε στὶς πλάτες καὶ τὰ παντελόνια του στὴν μέση. Πρὸ πάντων μόλις ἔτρωγε ἕνοιωθε ἕνα φοβερὸ φούσκωμα στὴν κοιλιὰ καὶ γιὰ ν' ἀνακουφιστῆ ἔλυνε τὴ ζώνη, ξεκούμπωνε τὰ κουμπιά, ἔλυνε καὶ τὴ γραβάτα, ξεκούμπωνε τὸ πουκάμισο καὶ μόνο ἔτσι ἡσύχαζε.

— Χριστιανέ μου, δὲν βγάζεις καὶ τὶς κάλτσες σου; διαμαρτυρόταν ἡ γυναίκα του.

— Μόνο οἱ κάλτσες μου δὲν μὲ στενεύουν, ἀπαντοῦσε ὁ Νικολάκης.

Τὶς ἀνησυχίες του αὐξανε ζωηρὰ ἡ παρατηρητικότητα τῶν φίλων του ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ φέρνουν τὶς κρίσεις τους. Κυρίως ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν καιρὸ νὰ τὸν δοῦν ἦσαν οἱ πιὸ κατηγορηματικοί:

— Μωρὲ πῶς ἔγινες ἔτσι! τοῦ ἔλεγε ὁ ἕνας.

Ὁ κ. Νικολάκης τὸν κύτταζε μὲ ἀγωνία:

— Πῶς ἔγινα;

— Πάχυνες μωρέ! Ἀγνώριστος ἔγινες!

Ἄλλος ἦτανε πιὸ ἀναιδής:

— Τί χάλι εἶναι τοῦτο μωρὲ Νικολάκη;

Τὸ αἷμα ἀνέβαινε στὸ κεφάλι τοῦ Νικολάκη κι' ἔβαφε κατακόκκινο τὸ πρόσωπό του:

— Τί χάλι;

— Πῶ, πῶ, πῶ! Σὰν μπάλα ἔγινες.

Τέτοιες ἐγκάρδιες παρατηρήσεις γιὰ τὴ μεταμόρφωσί του τὶς ἄκουγε κάθε μέρα ὁ Νικολάκης, στενοχωριόταν, πικραινόταν κι' ἔτρεχε στὴν ζυγαριὰ ποὺ κάθε φορὰ τὸν ἀποτσούγευε ἀκόμα περισσότερο. Θυμόταν ὅτι τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὸ βάρος του ὁ δείχτης εἶχε δείξει 85. Ὕστερα πῆγε στὰ 87. Ὕστερα ἔφτασε τὰ 90. Ἀργότερα πέρασε τὰ 92. Καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἀνέβηκε, τράντταξε ὁλόκληρη ἡ ζυγαριά, ἔπαιξε ὁ δείχτης σὰν τρελλὸς κι' ὁ Νικολάκης εἶδε τρομαγμένος ὅτι σταμάτησε στὰ 98 κιλά!

— Παναγιά μου! ἔκανε.

Ὁ φαρμακοποιὸς χαμογέλασε:

— Τί ἔγινε κ. Νικολάκη;

— Μήπως χάλασε ἡ ζυγαριά σας;

— Γιατί; Τί δείχνει;

— Δείχνει 98 κιλά. Ἐνῶ πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες ἔδειχνε μόνο 95...

Ὁ φαρμακοποιὸς ξαναχαμογέλασε καὶ τὸν ρώτησε τί μέτρα ἔπαιρνε γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ πάχους. Μὲ ἀπελπισία ὁ κ. Νικολάκης ἀρέβιασε ὅλα τὰ μέτρα. Ἔκανε πεζοπορίες ἀλλὰ πάχαινε. Ἔκανε ὀρειβασίες ἀλλὰ ἔπαιρνε. Ἔκανε κολύμπι ἀλλὰ βάραινε. Ἔκανε γυμναστικὴ ἀλλὰ στρογγύλευε.

— Πῶς γίνεται αὐτό:

— Ἔλα ντέ!

— Ἀπὸ φαΐ, πῶς πᾶς;

— Ἔ, τρώω λιγάκι.

— Δίαιτα δὲν κάνεις;

— Πῶς δὲν κάνω!

— Περίεργο!

Περίεργο εἶπε ὁ φαρμακοποιός, ἀλλὰ τίποτα τὸ περίεργο δὲν ὑπῆρχε στὴν ὑπόθεσι. Γιατὶ ὁ Νικολάκης ἔκανε πεζοπορίες μιὰ ὥρα, κουβαλοῦσε τὴν πεῖνα κι' ἔπεφτε ὕστερα στὸ φαΐ σὰν λύκος. Ἔκανε τὶς Κυριακὲς ὀρειβασία, σκοτωνόταν, τσακιζόταν, πεινοῦσε καὶ καθόταν στὸ τραπέζι καὶ τουλουμιαζόταν. Κολυμποῦσε μιὰ ὥρα ἢ ἔκανε γυμναστικὴ ἄλλη μισή, πιανόντανε τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, τοῦ ἀνοιγε ἡ ὄρεξι καὶ χυμοῦσε στὰ πιάτα γιὰ νὰ συνέλθῃ.

— Τί τρῶς τὸ βράδυ;

— Τίποτα.

— Τί τρῶς τὸ πρωΐ;

— Τίποτα.

— Καὶ πότε τρῶς λοιπόν;

— Μόνο τὸ μεσημέρι.

— Πρωΐ καὶ βράδυ κάνεις δίαιτα;

— Λυσσῶδη! Δὲν βάζω ψίχουλο στὸ στόμα μου.

— Περίεργο!

Περίεργο λέγαν οἱ γιατροὶ ποὺ συμβουλεύτανε ὁ Νικολάκης ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτα τὸ περίεργο στὴν ὑπόθεσι. Γιατὶ ὁ Νικολάκης δὲν ἔτρωγε τὸ πρωΐ, δὲν ἔτρωγε τὸ βράδυ, ἀλλὰ τὸ ἀντιπροσωπεία αὐτοκινήτων κι' ἀγόρασε ἕνα ὡραῖο αὐτοκίνητο. Ἀπὸ τότε, ὅμως, τὰ κιλά του ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουνε ραγδαῖα!

Οἱ δουλειὲς τοῦ Νικολάκη πηγαίνανε θαυμάσια, τὰ λεφτὰ τοῦ ἐρχόντουσαν μὲ τὸ τσουβάλι ἀλλὰ ὁ καϋμὸς καϋμός! Ἄρχισε τότε πιὰ νὰ κόβῃ ἀπ' τὸ φαΐ του ὅ,τι πάχαινε.

— Τὰ μακαρόνια παχαίνουν;

— Ἀλλοίμονο! Βεβαίως!

Ἔκοβε τὰ μακαρόνια καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὸ πιλάφι.

— Παχαίνει τὸ πιλάφι;

— Ἀλλοίμονο! Βεβαίως!

Ἔκοβε τὸ πιλάφι καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὶς σάλτσες.

— Παχαίνουνε οἱ σάλτσες;

— Ἀλλοίμονο, βεβαίως.

— Ἡ μπύρα παχαίνει;

— Πῶς δὲν παχαίνει ἀδερφέ! Βεβαίως!

Ἔκοβε κάθε τι ποὺ πάχαινε καὶ... πάχαινε ἀκόμα περισσότερο! Μὰ τί συνέβαινε, λοιπόν; Τί ἀκριβῶς πάχαινε τὸν Νικολάκη ἀφοῦ ἔκοψε ὅλα τὰ παχυντικά; Ἡ περίπτωσί του συζητήθηκε ἀπὸ σοφοὺς ἐπιστήμονες καὶ διαπρεπεῖς λόγους ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦνε τὸν ὀργανισμό του γιατὶ οἱ γνῶμες τους ἦταν διχασμένες. Ὁ κ. Νικολάκης διέθετε ἄφθονα λεφτὰ γιὰ νὰ βροῦνε τὴν αἰτία.

— Ἔχεις δρεξί;

— Ἔχω παναθεμάτη.

— Θὰ σοῦ δώσουμε χαπάκια νὰ σοῦ τὴν κόψουμε!

— Μήπως χάλασε ἡ ζυγαριά σας;

— Τί γίνεσαι χοντρέ;

— Πῶς τὰ πᾶς χοντρέ,

— Τί νέα χοντρέ;

Κάτσε χοντρέ, σήκω χοντρὲ — αὐτὸ γινόταν κι' ὁ Νικολάκης ἕνοιωθε μεγάλη ἀμηχανία. Νὰ θυμώσῃ; Τοῦ φαινότανε γελοῖο. Νὰ μὴ θυμώσῃ; Ὁ τίτλος καθιερωνόταν. Μιὰ φορὰ στὸ λεωφορεῖο ἔκανε καυγὰ καὶ τὸ μετάνοιωσε χίλιες φορές.

— Προχώρει ἕνα βῆμα... ἐσὺ ὁ χοντρός! τοῦ φώναξε ὁ εἰσπράκτορας μὲ τὴν γνωστὴ οἰκειότητα τοῦ ἐπαγγέλματος.

Θύμωσε ὁ κ. Νικολάκης.

— Γιὰ πρόσεχε πῶς μιλᾶς! εἶπε κι' ἀγριοκύτταξε τὸν εἰσπράκτορα.

— Μὲ τὸ μπαρδόν, ἀπάντησε ἐκεῖνος, σᾶς ἐπείραξε πὼς σὲ εἶπα χοντρό; Προχωρεῖτε, λοιπὸν ἕνα βῆμα κ. λιγνέ!

Ὁ κόσμος ἐξέσπασε σὲ γέλια, ὁ κ. Νικολάκης ἔγινε κατακόκκινος, κατέβηκε ἀπ' τὸ λεωφορεῖο καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν σὲ μιὰ

— Τί γίνεσαι χοντρέ;

— Πῶς τὰ πᾶς χοντρέ,

— Τί νέα χοντρέ;

Κάτσε χοντρέ, σήκω χοντρὲ — αὐτὸ γινόταν κι' ὁ Νικολάκης ἕνοιωθε μεγάλη ἀμηχανία. Νὰ θυμώσῃ; Τοῦ φαινότανε γελοῖο. Νὰ μὴ θυμώσῃ; Ὁ τίτλος καθιερωνόταν. Μιὰ φορὰ στὸ λεωφορεῖο ἔκανε καυγὰ καὶ τὸ μετάνοιωσε χίλιες φορές.

— Προχώρει ἕνα βῆμα... ἐσὺ ὁ χοντρός! τοῦ φώναξε ὁ εἰσπράκτορας μὲ τὴν γνωστὴ οἰκειότητα τοῦ ἐπαγγέλματος.

Θύμωσε ὁ κ. Νικολάκης.

— Γιὰ πρόσεχε πῶς μιλᾶς! εἶπε κι' ἀγριοκύτταξε τὸν εἰσπράκτορα.

— Μὲ τὸ μπαρδόν, ἀπάντησε ἐκεῖνος, σᾶς ἐπείραξε πὼς σὲ εἶπα χοντρό; Προχωρεῖτε, λοιπὸν ἕνα βῆμα κ. λιγνέ!

Ὁ κόσμος ἐξέσπασε σὲ γέλια, ὁ κ. Νικολάκης ἔγινε κατακόκκινος, κατέβηκε ἀπ

'Επειδὴ πολλοὶ μεσόκοποι φοβοῦνται πὼς θὰρθῆ ἡ μέρα ποὺ θὰ χάσουν τὴν ἱκανότητά τους, αὐξάνουν τὴν ἐρωτικὴ δράσι τους.

'Ο ἔρως μετὰ τὰ 50

"Αντρες καὶ γυναῖκες διατηροῦν τις ἐπιθυμίες καὶ τὴν ἱκανότητά τους

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνας παραγωγὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ἡλικίας 60 ἐτῶν, παντρεύτηκε μὲ μιὰ εἰκοσάχρονη στάρλετ. Μετὰ δυὸ βδομάδες λοιπόν, ἐνῶ περνοῦσε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, ἔπαθε καρδιακὴ κρίσι καὶ πέθανε. "Ενας γνωστός του εἶπε τότε, σὰν ἐπικήδειο:

—"Ηταν πολὺ γέρος πιὰ γιὰ νὰ παριστάνη τὸ Ρωμαῖο. "Επρεπε νὰ τὸ προβλέψη!

Μὰ ὑπάρχει λοιπὸν πραγματικὰ ὅριο ἡλικίας, ἔπειτα ἀπ' τὸ ὁποῖο ἄντρες καὶ γυναῖκες πρέπει ν' ἀπαχαιρετοῦν ὁριστικὰ τὸ φυσικὸ ἔρωτα; 'Η καρδιὰ ἑνὸς πενηντάρη ἢ ἑνὸς ἑξηντάρη κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς ἐρωτικοὺς ἐναγκαλισμούς; Κι' οἱ σποραδικὲς περιπτώσεις ἀνδρῶν ποὺ ἔγιναν πατέρες στὰ 80 ἢ στὰ 90 χρόνια τους, ἦσαν ἀληθινές, ἢ μήπως ὑπῆρχε στὴ μέση... κάτι τὸ πονηρό;

Θ' ἀπαντήσουμε πρῶτα στὴν τελευταία ἐρώτησι: Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ γονιμότης στὸν ἄντρα συνεχίζεται πολὺ μετὰ τὰ 50, σχεδὸν σ' ὅλη του τὴ ζωή. 'Υπάρχουν ἐξακριβωμένες περιπτώσεις ὑπερηλίκων, ποὺ ἔγιναν πατέρες στὰ τέλη τοῦ βίου τους. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἀκόμη, ἡ ἠθικὰ ἄφωγη σύζυγος ἑνὸς καθηγητοῦ ἀμερικανικοῦ πανεπιστημίου ἡλικίας 80 ἐτῶν ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ γερὸ καὶ ὑγιέστατο.

"Ενα ἄλλο κλασσικὸ παράδειγμα συνέβη τὸ 1935, ἀναφέρεται δὲ ἀπὸ τοὺς δάκτορες Σέϋμουρ, Ντάφυ καὶ Κέρνερ. 'Αφορᾶ σὲ ἕνα χήρο 94 ἐτῶν, πατέρα ἢδη 16 παιδιῶν, ποὺ παντρεύτηκε μὲ μιὰ νέα 27 ἐτῶν καί, μετὰ 2 χρόνια, ἀπέκτησε παιδὶ μαζί της. 'Η ἐξέτασι τοῦ γονιμοποιοῦ ὑγροῦ του ἀπέδειξε τότε πὼς ἦταν ἐντελῶς κανονικὸ καὶ ἱκανὸ νὰ γονιμοποιήση μιὰ γυναίκα.

'Αντίθετα ἀπ' ὅ,τι συμβαίνει μὲ τοὺς ἄνδρες, οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν πιὰ νὰ τεκνοποιήσουν μετὰ τὴν ἐμμηνολήξία, ἐφόσον σταματᾶει τότε ἡ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες καὶ χαρές. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι ἕνα μεγάλο ποσοστὸ γυναικῶν παρουσιάζει τότε ἕνα πραγματικὸ «ξαναἀνέωμα» καὶ μιὰ ἔκδηλη αὔξησι τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν, ποὺ συνεχίζεται κατόπιν ἀρκετὰ χρόνια.

Μάλιστα, ὁ συζυγικὸς ἔρως προσφέρει συχνὰ μιὰ πρόσθετη εὐχαρίστησι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐμμηνολήξία, γιατὶ ἔχει λείψει ἡ δυνατότης τῆς ἐγκυμοσύνης, ποὺ ἀνησυχεῖ τὴ γυναίκα ὅταν δὲν θέλη ἄλλα παιδιά.

Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι πολλὲς μεσόκοπες γυναῖκες δὲν καταλαβαίνουν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Νομίζουν τὸν ἑαυτό τους ἀπόμαχο τοῦ ἔρωτος, ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀποφεύγουν τὰ χάδια τοῦ συζύγου τους καὶ τὸν κάνουν συχνὰ ν' ἀναζητήση ἀλλοῦ τὸν ἔρωτα, σὲ ἄλλη ἀγκαλιά...

"Οσο γιὰ τὶς ἀνδρικὲς ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες, εἶναι φυσικὸ νὰ ἐλαττωθοῦν κάπως, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια. 'Επειδὴ ὅμως ἀκριβῶς πολλοὶ μεσόκοποι φοβοῦνται πὼς θαρθῆ ἡ μέρα ποὺ θὰ χάσουν τὴν ἀνδρική τους ἱκανότητα — τὸ μεγαλείτερο καύχημα γιὰ ἕναν ἄντρα — αὐξάνουν τότε τὴν ἐρωτικὴ δράσι τους. 'Ακόμη δὲ περισσότερο, ἂν ἡ γυναίκα τους συμβῆ νὰ τοὺς ἀποφεύγη, γιὰ τὸ λόγο ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

'Ακόμα κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι ἀφαιρέσεως τοῦ προστάτου ἢ εὐνουχισμοῦ, δὲν ἐλαττώνονται σημαντικὰ οἱ ἀνδρικὲς ἐπιθυμίες καὶ ἡ ἱκανότης. Αὐτὴ εἶναι σήμερα ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων εἰδικῶν γιατρῶν. Μάλιστα, ὁ διακεκριμένος 'Αμερικανὸς σεξολόγος δόκτωρ Κέλλυ ἀναφέρει τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀνδρὸς 75 χρρνῶν, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες γιατὶ ἔπασχε ἀπὸ καρκίνωμα τοῦ προστάτου, κι' ὅμως ἐπανέλαβε τὴν ἐρωτικὴ δράσι του ἐνῶ ἀκόμα συνέχιζε τὴ μετεγχειρητικὴ θεραπεία του!

Αλλὰ καὶ ἡ ἀφαίρεσι τῆς μήτρας δὲν ἐλαττώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γυναίκας γιὰ τὸ φυσικὸ ἔρωτα.

Τόσο στοὺς ἄντρες λοιπὸν ὅσο καὶ στὶς γυναῖκες, οἱ ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες διατηροῦνται καὶ μετὰ τὰ 50—ἀκόμα κι' ἂν τοὺς ἔχη ἀφαιρεθῆ τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ γενητικοῦ συστήματος. Πρὶὰ ἐπίδρασι ὅμως μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ φυσικὸς ἔρως στὸν ὑπόλοιπο ὀργανισμό τους, καὶ ἰδίως στὴν καρδιά;

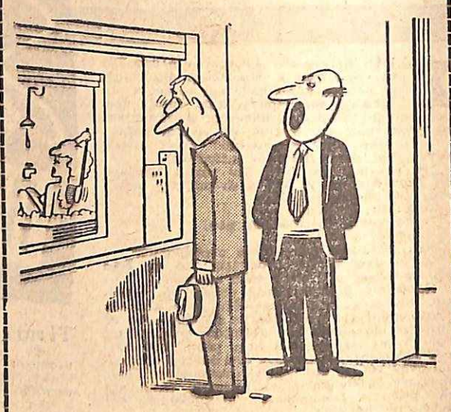
'Εδῶ οἱ εἰδικοὶ καρδιολόγοι γνωματεύουν ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος γιὰ τὴν καρδιὰ τῶν μεσόκοπων καὶ τῶν ἡλικιωμένων ἀπὸ τοὺς ἐρωτικοὺς ἐναγκαλισμούς. Βέβαια, ἀλλάζουν τὰ πράγματα, ὅταν ἡ καρδιὰ εἶναι ἤδη ἄρρωστη. Τότε χρειάζονται προφυλάξεις, τόσο στοὺς ἡλικιωμένους ὅσο καὶ στοὺς νέους. "Οταν ὅμως ἡ καρδιὰ εἶναι ὑγιής, δὲν κινδυνεύει καθόλου.

Τέλος, πρέπει ν' ἀναφέρωμε τὴ γνώμη τοῦ δόκτορος Βέκι, συγγραφέως τῆς «Σεξουαλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας», ποὺ φρονεῖ ὅτι «ἡ ἱκανοποίησι τῶν ἐρωτικῶν ἐπιθυμιῶν εἶναι ὠφέλιμη γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, γιατὶ ἀνακουφίζει καὶ τονώνει τὸ ἠθικό τους, διατηρεῖ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ συντελεῖ ἐπομένως στὴ μακροβιότητα».

✪✪

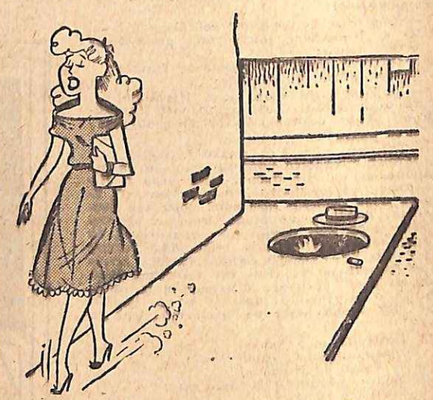
'Η μεγαλύτερη ὁμελέτα

Πεισμωμένος γιατὶ δὲν βρῆκε καθόλου λεφτὰ στὸ ταμεῖο ἑνὸς μεγάλου μπακάλικου, στὴν 'Ιντιάνα, ὅπου εἶχε μπῆ κρυφὰ τὴ νύχτα γιὰ νὰ κλέψη, ἕνας διαρρήκτης ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν καταστηματάρχη. "Εσπασε λοιπὸν στὸ πάτωμα τέσσερις ντουζίνες αὐγά, ἄδειασε ἀπάνω τους ἕξη σακκιὰ ἀλεύρι καὶ πράσθεσε ἀνάλογες ποσότητες ζαμπόνι καὶ βούτυρο. "Ετσι ἑτοίμασε — κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἀστυνομίας — «τὴ μεγαλύτερη ὁμελέτα τοῦ κόσμου». Μόνο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν τηγανίση!...

— Τὸ δωμάτιο στοιχίζει 300 δραχμές... "Οχι, 500 δραχμές... Λάθος. 600...

✪✪

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, πάψτε πιὰ νὰ μὲ κυνηγᾶτε!...

✪✪

— Τῆς ἔστειλαν ἕνα καινούργιο καπελλάκι ἀπὸ τὴν Εὐρώπη...

Τὸ "Ξύλο, στὰ σχολεῖα

'Απὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερα

Τὰ σχολεῖα ἀνοίγουν. Σὲ λίγο θὰ ξαναδοῦμε στοὺς δρόμους τὶς μπλὲ ποδίτσες καὶ τοὺς ἀσπρους γιακάδες. Θὰ ξανακούσουμε πάλι τὸ γέλιο τῶν μαθητῶν, ποὺ ξεχύνονται σὰν τὰ φλύαρα σπουργίτια, στὶς γειτονιὲς καὶ τὰ προαύλια.

"Οσο κι' ἂν εἶναι «μαρτυρικὰ» τὰ χρόνια ποὺ περνοῦν στὰ θρανία, οἱ μαθητὲς σήμερα πρέπει νὰ θεωροῦν «προνομιοῦχο» τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μακαρίζουν τὴν ἐποχή μας. Γιατὶ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ στὸ παρελθόν, ἀκόμη καὶ πρὶν ἀπὸ δυο μόλις δεκαετηρίδες.

Ποιός ἀπὸ μᾶς, τοὺς μεγαλύτερους, δὲν δοκίμασε τὴ βέργα τοῦ δασκάλου; Ποιός δὲν ἔχει κάπου στὶς παλάμες του, ἕνα ἀρρατο σημαδάκι ἀπὸ τὴ ρίγα, ὅταν τὰ παγωμένα πρωϊνά, ἀργοῦσε νὰ παρουσιαστῆ στὸ μάθημα, γιὰ νὰ δώση τὸ ἀπαραίτητο «παρών»; Τὸ σχολεῖο, δημόσιο ἢ ἰδιωτικό, εἶχε τότε ὡς παιδαγωγικὸ μέσο, τὸ ξύλο τῆς... γνώσεως. Τὸ ξύλο ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸν παράδεισο. Τὸ ξύλο τέλος, ποὺ ἔκανε κούτσουρα ἢ ἔβγαζε μεγάλους... ἀνθρώπους!

"Ας εἶναι. Καὶ μεῖς ἀκόμη ποὺ δοκιμάσαμε τὶς χαϊδευτικὲς «μπαστουνιὲς» τοῦ δασκάλου μας, πρέπει νὰ εὐλογοῦμε τὸ θεό ποὺ δὲν μᾶς ἔφερε στὸν κόσμο, πρὶν ἀπὸ μερικὲς χιλιάδες χρόνια. Γιατὶ ἀπὸ τὴν παναρχαία ἀκόμη ἐποχή, ὁ ἀτακτος καὶ ἀδιάβαστος μαθητὴς ἔτρωγε τῆς χρονιᾶς του.

Σὲ παλιὰ ἑβραϊκὰ καὶ φοινικικὰ κείμενα, ἀναφέρονται τρομακτικὰ πράγματα γιὰ τὴν τότε παιδαγωγική. Εἶναι γνωστὸ ἀλλωστε, πὼς ἕνας μαθητὴς ἔγινε ἀφορμὴ πολέμου ἀνάμεσα στοὺς Καρχηδόνιους καὶ στοὺς Αἰγυπτίους. 'Ο μαθητὴς αὐτὸς ἦταν γυιὸς τοῦ βασιλέα 'Αρέθα τοῦ Α', ποὺ τὸν ἐστειλε στὴν 'Αλεξάνδρεια γιὰ νὰ μορφωθῆ, φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ νεαρὸς ἦταν πολὺ ζωηρὸς καὶ οἱ δάσκαλοι τοῦ τὶς ἔδρεχαν συχνά. Κάποτε μάλιστα ἔφαγε τέτοιο ξύλο, ποὺ ἔμεινε στὸ κρεββάτι ἀραγτα μέρες. Τόμαθε αὐτὸ ὁ πατέρας του, πῆγε καὶ πῆρε τὸ γυιό του κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο κήρυξε τὸν πόλεμο, ποὺ κράτησε δέκα ὁλόκληρα χρόνια!

Πάλι καλά! Γιατὶ ἂν ὁ 'Αρέθας βρισκόταν στὴν 'Ελλάδα καὶ συγκεκριμένα στὴ Σπάρτη, ποιός ξέρει τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνη... 'Η Σπάρτη δὲν ἦταν πόλι, ἀλλὰ στρατόπεδο. Δὲν εἶχε σχολεῖα, μὰ εἶχε μαθητὲς καὶ δασκάλους. 'Ο Λυκοῦργος, ὁ βασιλέας της, εἶχε θεσπίσει ἕνα σύστημα σκληρὸ γιὰ τὰ παιδιά, ἐπειδὴ πίστευε στὴ δυνατότητα τῆς καλλιέργειας πρώιων. "Αρχιζε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννιώνταν τὰ παιδιά, ἔκανε ἐπιλογὴ τῶν γερῶν καὶ σκότωνε ἀμέσως τ' ἀρρωστιάρικα. "Αμα γινόν ἑνὸς μηνός, δεύτερη πάλι ἐπιλογή: Τὰ βουτοῦσε σ' ἕνα μπανιὸ μὲ κρασί, γιὰ νὰ δῆ ποιὰ θ' ἀνθέξουν. 'Εκεῖνα ποὺ ἀπόμεναν, δὲν ἄφηνε νὰ τὰ σπαργανώσουν. "Ηθελε ν' ἀναπτυχθοῦν ἐλεύθερα τὰ μέλη τους κι' ἔκανε κάθε χρόνο διαγωνισμὸ «ὡραίων μπεμπέδων», γιὰ νὰ φέρνη στὸ φιλότιμο τὶς μητέρες. "Υστερα, μόλις ἀρχίζαν νὰ μπουσουλίζουν, τοὺς ἔστελνε στὸ δάσκαλο.

Ξέρετε δὲ τί σήμαινε αὐτό; Ξύλο. Δὲν τὰ μάθαιναν δηλαδὴ γράμματα, ἀλλὰ πῶς ν' ἀντέχουν στὸ ξύλο...

Μόλις πατοῦσαν τὰ δώδεκα χρόνια τους, γινόταν καινούργιος διαγωνισμός, ποὺ εἶχε τὴ σημασία τῶν σημερινῶν σχολικῶν ἐξετάσεων. Σήμερα ὁ δάσκαλος δίνει τὰ θέματα στὸ μαθητὴ ποὺ τάσσεται. Σήμερα ὁ δάσκαλος δίνει τὰ θέματα στὸ μαθητὴ ποὺ, ἂν δὲν καταφέρη νὰ τὰ ἐρμηνεύση, τὸ πολὺ-πολὺ ν' ἀπορριφθῆ. Τότε ὅμως δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο. Τὰ παιδιὰ γενατίζαν μπρὸς στὸ ἄγαλμα τῆς 'Ορθίας 'Αρτέμιδος — μὲ γυμνὴ τὴ ράχη — καὶ τὰ μαστίγωναν ὅσο νὰ ματώσουν. 'Εκεῖνο ποὺ ὑπέμενε χωρὶς νὰ βγάλη ἀχνα, τὸ στεφάνωναν.

Κάποτε μιὰ μητέρα ποὺ εἶδε τὸ παιδί της νὰ δέρνεται μὲ τέτοιο ἀλύπητο τρόπο, ἔτρεξε δακρυσμένη κοντά του νὰ τὸ ἀγκαλιάση. 'Η γυναῖκα αὐτὴ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Σπάρτη, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τῆς μιλοῦσε κι' ὅλοι τὴν περιφρονοῦσαν.

'Η ζωὴ σ' αὐτὴ τὴν πόλι ἦταν ἀπονιχτική, κυρίως ὅμως γιὰ τοὺς νέους ποὺ φοιτοῦσαν στὰ γυμναστήρια, δηλαδὴ στὰ «Γυμνάσια» ὅπως θὰ λέγαμε ἐμεῖς.

"Οταν οἱ ἔφοροι τῆς Σπάρτης ἔμαθαν ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαίναν περίπατο στὶς ὄχθες τοῦ Εὐρώτα, τοὺς μήνυσαν: «Μὴ περιπατῆτε», γιατὶ ὁ περίπατος εἶναι ρωμαντικός.

Στὴν 'Αθήνα, στὰ χρόνια τοῦ Περικλῆ, οἱ μαθητὲς ὄχι μονάχα δέρνονταν, ἀλλ' εἶχαν καὶ τὸ δικαίωμα οἱ δάσκαλοι νὰ τοὺς βάζουν μεγάλο πρόστιμο. Αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶχαν νὰ πληρώσουν, ἔμπαιναν... φυλακή. Μὴν ἀπορῆτε. 'Υπῆρχαν παιδιὰ ποὺ ἔμεναν κι' ἕξη μῆνες στὸ «δεσμωτήριο», ὥσπου νὰ ζοφλήσουν οἱ πατέρες τους τὸ χρέος. "Ηταν νόμος ἀπαραβίαστος, ποὺ καταργήθηκε μόλις τὸν πρῶτο μ. Χ. αἰῶνα.

Καταργήθηκε δηλαδὴ ἡ φυλάκισι, ὄχι ὅμως καὶ τὸ ξύλο. Αὐτὸ συνεχίστηκε καὶ... συνεχίζεται. Γιατὶ καὶ στὴν ἐποχή μας, παρουσιάζεται πότε-πότε κανένα κροῦσμα καθυστερημένου δασκάλου, ποὺ ἔδειρε τὸ μαθητή του.

Στὰ βυζαντινὰ χρόνια, τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καλύτερα. Οἱ περισσότεροι δάσκαλοι ἦταν καλόγεροι, μὲ πολὺ αὐστηρὲς ἀρχές. "Ετσι, ἀνάμεσα στ' ἄλλα βάσανα ποὺ ὑπέφεραν οἱ μαθητές, ἦταν ἀναγκασμένοι καὶ νὰ νηστεύουν δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα: Τετάρτη καὶ Παρασκευή. Κι' ἡ νηστεία αὐτὴ δὲν ἦταν παίξε γέλασε. "Ενα κομμάτι κριθαρόψωμο καὶ μία κοῦπα νερὸ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα!

"Ηταν φυσικὸ λοιπὸν τὰ παιδιὰ νὰ μένουν ἀγράμματα. Μὲ τέτοιες συνθήκες, προτιμοῦσαν νὰ τὸ σκᾶνε καὶ νὰ γίνωνται «ἀχθοφόροι», παρὰ νὰ πηγαίνουν σχολεῖο. 'Ακόμη κι' ὅταν ἔγινε ἡ ἀλωσι τῆς Πόλεως, ὅταν οἱ μαθητὲς κατέβαιναν νύχτα στὶς κατακόμβες γιὰ νὰ μὴ ξεχάσουν τὴ γλῶσσα τους, τὸ ξύλο ἦταν στὴν πρώτη σειρά. "Οπως ἀναφέρει ὁ Θεόδωρος Γαζῆς—ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους δασκάλους τοῦ Γένους — τὰ παιδιὰ δεχόντουσαν εὐχαρίστως τὶς «σβερκιὲς» γιατί, μὲ τὴ σκλαβιά, εἶχαν ἀρχίσει νὰ δίψοῦν γιὰ μάθησι. 'Απὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἄλλωστε, ἔμεινε καὶ τὸ γνωστὸ δημοτικὸ τραγουδάκι:

Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω στὸ σχολειό,
νὰ μαθαίνω γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα.

Πραγματικά, πῶς νὰ πάη κανεὶς σχολεῖο; Πῶς νὰ περάση νύχτα τοὺς κατακοτεινοὺς δρόμους, ποὺ ἔτρεμε ἡ καρδιά του; Οἱ κατακτητὲς παραφύλαγαν. Καὶ μόλις ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι τὰ παιδιά, ἔπεφταν στὰ χέρια τους, καὶ τότε ἄστελναν τότε νὰ πουληθοῦν στὰ σκλαβοπάζαρα.

Κι' ὡστόσο μ' ὅλους τοὺς κινδύνους, μ' ὅλο ποὺ ἤξεραν ὅτι θὰ φάνε ὁπωσδήποτε τὸ ἀπαραίτητο ξύλο, πήγαιναν δρελα-δρελα καὶ κατέβαιναν τὶς σκάλες τῶν μπουντρουμιῶν καὶ τῶν ὑπογείων, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ μάθημα. Γιὰ νὰ πάρη κανεὶς μιὰν ἰδέα, παραθέτουμε ἐδῶ ἕνα μικρὸ διάλογο, ἀνάμεσα στὸ δάσκαλο καὶ τὸ μαθητή ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχει σ' ἕνα χειρόγραφο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Περὶ τῶν ἀναγκαίων πρὸς σωτηρίαν», ἀνώνυμου συγγραφέα. 'Ο δάσκαλος ρωτοῦσε:

—Πόσα χρειάζεται ὁ Χριστιανὸς νὰ φυλάττη, διὰ νὰ κληρονομήση τὴν αἰώνιον ζωήν;

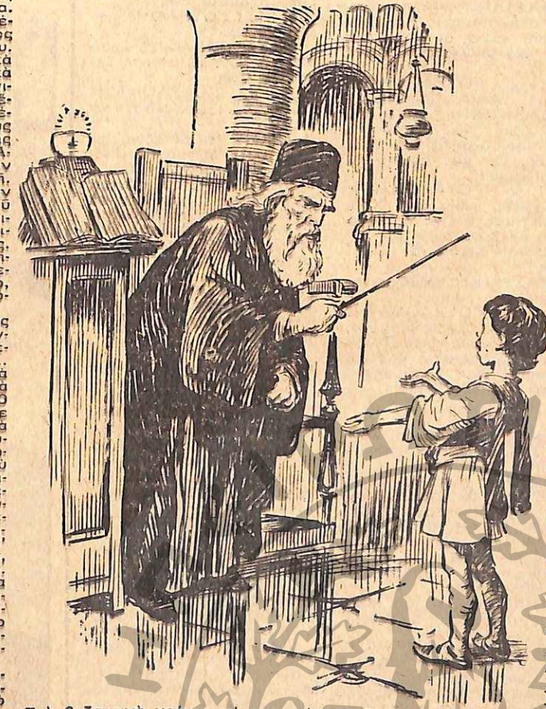
Κι' ὁ μαθητὴς ἔπρεπε ν' ἀπαντήση:

—Δύο. Πίστιν ὀρθὴν καὶ ἔργα καλά.

—"Αραγε, ἐὰν ἔχη τινὰς μόνον πίστιν ὀρθὴν καὶ δὲν ἔχη ἔργα καλά, ἠμπορεῖ νὰ σωθῆ;

—Ὄχι. Διατί καθὼς λέγει ἡ 'Αγία Γραφή, ἡ πίστις χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρά.

Καὶ τὸ μάθημα συνεχιζόταν στὸν ἴδιο ρυθμό, ὥσπου κάποια παιδὶ σκόνταφτε κάπου. Τότε ἄρχιζε τὸ ξύλο...

Στὰ βυζαντινὰ χρόνια, οἱ περισσότεροι δάσκαλοι ἦταν καλόγεροι, μὲ πολὺ αὐστηρὲς ἀρχές.

"Ξυλοκόπημα" κι' οἱ μαθητὲς σχολοῦσαν, ἐυχαριστημένοι ποὺ ἐκαναν τὸ χρέος τους ἀπέναντι στὸ Θεό, στὴν πατρίδα καὶ στοὺς δασκάλους. 'Αντὶ ὅμως νὰ ἐξελίσσεται ἡ παιδαγωγικὴ πρὸς τὸ καλύτερο, τόσο καὶ χειροτέρευε. Στὴν 'Αθήνα, γύρω στὰ 1195, ὁ Μιχαὴλ 'Ακομινάτος θέλησε νὰ δημιουργήση σχολεῖο γιὰ τὰ 'Ελληνόπουλα. 'Αλλὰ παρουσιόστηκαν μονάχα δύο κι' ὁ μεγάλος ἐκεῖνος ἱεράρχης, πῆρε τὰ μάτια του καὶ πῆγε νὰ πεθάνη ἀκηδοί κάτοικοί του ἀπόφευγαν τὰ γράμματα.

'Αλλὰ κι' αὐτοὶ εἶχαν δίκιο. Οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἦταν τόσο μεγάλες, ὥστε κρατοῦσαν τὰ παιδιὰ κοντά τους, γιὰ νὰ τοὺς γλώσσα μας διατηρήθηκε μ' ὅλη τὴ λαγαρὴ ὁμορφιά της. Πέρα-τὴν ἀπελευθέρωσι κι' ὅταν ἡ 'Αθήνα ἔγινε πρωτεύουσα τῆς 'Ελλάδος, τὰ σχολεῖα ἄρχισαν νὰ πληθαίνουν. Γίνηκαν μεγάλες δωεκτὸς ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ συνεχιζόταν πάντα, εἶχε παρουσιαστῆ γωμα ὅτις γυυνὲς πατοῦσες.

Γ. Β. Ι.

Ἡμιωροδούλαμας

ΓΥΝΑΙΚΟ - ΣΚΥΛΟΚΑΥΓΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΑΚΗΣ: 40 χρόνων. ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Γυναίκα του, 35 χρόνων. Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Γειτόνισσα, 35 χρόνων. Ο ΖΟΡΩ — Η ΜΙΡΚΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὴ Βεράντα. Βράδυ).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Ἀκοῦς; Γαυγίσματα.

ΤΑΚΗΣ: Γιατί σοῦ κακοφαίνονται; Κι' ἐμεῖς ἔχουμε σκύλο ποὺ γαυγίζει.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Λανθάνεσαι. Ὁ Ζορὼ εἶναι ἀξιοπρεπὴς, γαυγίζει σπάνια κι' ὅταν ὑπάρχη σοβαρὸς λόγος. Ἐνῶ αὐτὸ τὸ φριχτὸ γαύγισμα τῷ ἀκούω κάθε βράδυ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ μας. Θὰ παραμονέψω αὔριο βράδυ νὰ μάθω ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ κακομαθημένο σκυλί.

ΤΑΚΗΣ: Ἔ, κι' ὕστερα τί θὰ βγῆ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Ἁπλούστατα, θὰ τοὺς πῶ νὰ τὸ μαζέψουνε. (Μὲ νεῦρα). Δὲν εἶναι κατάστασι αὐτή! Νὰ μᾶς ἐνοχλῆ κάθε βράδυ μὲ τὰ ἐπίμονα καὶ διαπεραστικὰ γαυγίσματά του. Ὁρίστε μας!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στὴ Βεράντα. Τὸ ἄλλο βράδυ).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (γυρίζοντας ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό της στὸ σκοτεινὸ κῆπο): Εἶναι ἕνα σιχαμένο φὸξ-τεριέ. Θαρρῶ πὼς εἶναι τὸ σκυλὶ τῆς κυρίας Γουρλομάτη, ποὺ κάθεται στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου.

ΤΑΚΗΣ (Βαρύθυμα): Ὡραῖα. Τώρα ποὺ τὸ ἀνακάλυψες, πᾶμε γιὰ ὕπνο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Ἀκόμα βουτίζουν τ' αὐτιά μου ἀπὸ τὰ ἐκνευριστικὰ γαυγίσματά του. Εἶχε γαντζωθῆ στὴ σιδερένια πόρτα μας κι' ὁλοένα γαύγιζε.

ΤΑΚΗΣ: Θὰ μυρίζη, φαίνεται τὸ δικό μας σκύλο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Μὲ συγχωρεῖς! Ὁ Ζορὼ δὲ μυρίζει!

ΤΑΚΗΣ: Σ' ἐμᾶς. Ἀλλὰ στ' ἄλλα σκυλιὰ μυρίζει ἀπὸ μίλια μακρυά. (Γελᾶ): Θὰ ἔχουν φαίνεται προηγούμενα καὶ ζητάει καυγᾶ. Βρισιὲς εἶν' αὐτὰ τὰ γαυγίσματα... Ἔλα, πᾶμε!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Ἀνοησίες. Εἶναι διατάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας! Θὰ συστήσω στὴν κυρά του νὰ μὴν τὸ περνάη τέτοια ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

ΤΑΚΗΣ: Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ κάνης αὐτό, Βασιλική.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Θὰ ἰδῆς!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ ἄλλο βράδυ. τὴν ὡρισμένη ὥρα. πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο - παρατηρητήριο τοῦ κήπου).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Τοὺς βλέπεις· Πλησιάζουνε, Μπρὸς ὁ σκύλος, πίσω ἐκεῖνη.

Ὁ ΣΚΥΛΟΣ: Γάβ! Γάβ! Γρρρ! Γρρρ!

ΤΑΚΗΣ: Συγκράτησε τὰ νεῦρα σου!

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Μίρκα! Κακὸ σκυλί. Ἔλα δῶ! (Ἡ Μίρκα ὅμως ὁρμᾶ στὴ σιδερένια πόρτα, ἀκουμπᾶ μὲ τὰ δυὸ μπροστινά της πόδια καὶ γαυγίζει).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (πλησιάζοντας στὴν πόρτα): Δὲν εἶναι σωστό, κυρία, αὐτὸ ποὺ κάνετε. Νὰ μαζέψετε τὸ σκυλί σας!

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Μπᾶ! Ὡραῖος τρόπος!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω! Τὸ παλησκυλό σας μᾶς ἀναστατώνει κάθε βράδυ. Δὲ μᾶς ἀφήνει νὰ κοιμηθοῦμε!

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Ψεύδεσθε, κυρία μου. Κάθε βράδυ σᾶς βλέπω νὰ κάθεστε στὴ Βεράντα!

Η ΜΙΡΚΑ: Γάβ! Γάβ! Γρρρ!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Μᾶς κατασκοπεύετε. λοιπόν;

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Λυποῦμαι πολύ, κυρία μου, ἀλλὰ ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος. Καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ πετᾶ ἐπάνω της): Πάρτην! (Ἡ πέτρα τὴν χτυπᾶ στὸ πόδι).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (ἔξαλλη): Τάκη! Τηλεφώνησε στὸ τμῆμα! Λῦσε τὸ Ζορώ!

Η ΜΙΡΚΑ: Γάβ! Γάβ! Γάβ!

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ (στὸ σκύλο της): Ἀπάνω της, Μίρκα! Δάγκωσέ την! (Ἀκούγονται βαρειὰ γαυγίσματα).

ΤΑΚΗΣ: Λύθηκε ὁ Ζορώ! Τώρα γίναμε ἀπαρτία!

ΖΟΡΩ (τρέχοντας ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κήπου): Γόου! Γόου! Γόου!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Ἀπάνω τους, Ζορώ!

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Ἀπάνω τους, Μίρκα!

ΤΑΚΗΣ: Σκυλοκαυγᾶς! Γυναικοκαυγᾶς. Τετέλεσται!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μετὰ ἕνα τέταρτο. στὴ φωταγωγημένη βεράντα).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (στὴ γειτόνισσά τους): Πόσων χρόνων εἶναι ἡ Μίρκα σας;

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Δυὸ χρόνων.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Κι' ὁ Ζορώ μας τὸ ἴδιο. Πιέστε τὴ λεμονάδα σας.

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ (ἀνήσυχη): Ποῦ εἶναι τὰ σκυλιά;

ΤΑΚΗΣ (πίνοντας τὸ κονιάκ του): Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία. Φλερτάρουν. (Γέλιο).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (στὸν ἄντρα της): Εἶδες, Τάκη, πὼς τὰ παρεξηγήσαμε τὰ καϋμένα. (Στὴν κ. Γουρλομάτη). Πιέστε τὴ λεμονάδα σας...

ΤΑΚΗΣ: Κανένα σάντουϊτς, λίγο λικέρ;

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Τίποτα, εὐχαριστῶ. (Σηκώνεται): Νὰ πηγαίνω. (Δυνατά): Μίρκα!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Τρέχα. Τάκη νὰ δέσης τὸ Ζορώ! Φτάνουν τὰ «παιχνίδια»!

ΤΑΚΗΣ (φεύγοντας): Δὲν ξέρω ποιὸς θέλει δέσιμο: Ἐσὺ ἢ ὁ Ζορώ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ (συνοδεύοντας τὴ γειτόνισσά της ὡς τὴν πόρτα τοῦ κήπου): Πότε θὰ σᾶς ξαναδοῦμε, κυρία Γουρλομάτη;

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Αὔριο, ἐλπίζω.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Νὰ φέρετε καὶ τὴ Μίρκα. Γιατί, ξέρετε... (Γελᾶ): Θὰ τοῦ κακοφανῆ τοῦ Ζορώ.

(Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούγονται ἄγρια γαυγίσματα).

ΤΑΚΗΣ (ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κήπου): Τρέξτε! Ἀρπάχτηκαν τὰ σκυλιά! (Οἱ δυὸ γυναίκες κυττάζονται ἀπειλητικά).

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Αὐτὸ τὸ παλησκυλό σου, τὸ ἔκανε πάλι τὸ θαῦμα του.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Τὸ σκυλί μου ἔχει καλὴ ἀνατροφή. Δὲν μοιάζει μὲ τὸ δικό σου.

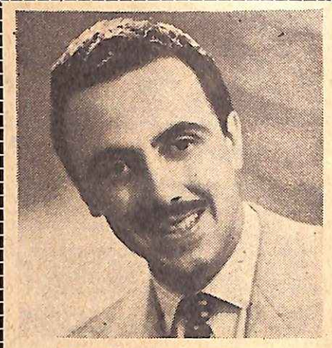
Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Γιὰ πρόσεχε τὰ λόγια σου.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Θὰ τοῦ εἰ-ξω φόλλα. νὰ ἡσυχάσωμε πιὰ ἀπὸ τὸν κοπρίτη.

Η κ. ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ: Τὸν κακό σου τὸν καιρό! (Ἀρπάζονται οἱ γυναῖκες, τρώγονται καὶ γαυγίζουν τὰ σκυλιὰ καὶ τραβάει τὰ μαλλιά του ὁ Τάκης, ποὺ δὲν ξέρει ποιοὺς νὰ χωρίση. Καί...).

ΑΥΛΛΙΑ

Π. ΑΝ.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης Γιῶργος Λουκᾶς, τοῦ ὁποίου ἡ Τιμητικὴ δίδεται στὶς 14 Ὀκτωβρίου καὶ ὥραν 10.30 π.μ. στὴν αἴθουσαν τοῦ Κινηματογράφου «ΟΡΦΕΥΣ» (Ἀθηνῶν). Οἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς Λέσχης Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ.

ΠΕΝΤΕ ΓΕΝΕΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Μπροῦνο, ποὺ γεννήθηκε πρὸ ἡμερῶν στὴ Γαλλία, ἀποτελεῖ τὴ πέμπτη γενεὰ μιᾶς πολυμελοῦς οἰκογενείας Γάλλων χωρικῶν. Ἡ μητέρα του, κ. Ζοζὲτ Ντένου, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς πίσω του, εἶναι μόλις 19 χρόνων, ἡ δὲ γιαγιά του, κ. Λουσὲτ Λεζάφρ εἶναι 38 χρόνων. Ἀκολουθοῦν ὁ προπάππος, Λουσιὲν Ντεπλάνκ, 58 χρόνων καὶ ἡ μητέρα τοῦ τελευταίου, χήρα Ντεπλάνκ, ἡλικίας 83 χρόνων.

21.000 τρόποι
ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ!

Τὰ πιὸ πρωτότυπα ἐπαγγέλματα

Ξέρετε πόσοι τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ κερδίση κανεὶς τὴ ζωή του;

Μᾶς τὸ λέει μιὰ τελευταία ἔκθεσις τῆς Οὐνέσκο, ποὺ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχει στὴ διάθεσί του 21.000 τρόπους γιὰ νὰ βγάλη τὸ καθημερινὸ ψωμί του.

Τὸ πιὸ πρωτότυπο ἐπάγγελμα εἶναι σίγουρα κάποιας Μαίρης Χώγκ. Τὴν πληρώνουν γιὰ νὰ πηγαίνη νὰ κάνη φασαρίες στὰ καταστήματα!

Ἡ κυρία Χὼγκ μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα, πλησιάζει ἕναν πωλητὴ ἢ μιὰ πωλήτρια κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τοὺς ζητάη νὰ τῆς δείξουν αὐτό, ἐκεῖνο, τὸ ἄλλο, ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται στὸ τμῆμα τους. Τὰ ἐξετάζει μὲ προσοχή, συζητεῖ τὶς τιμές τους καὶ κατόπιν ζητάει νὰ ἰδῆ καὶ ἄλλα. Αὐτὴ ἡ ἱστορία κρατάει ὧρες... Κάποτε, ὅμως, ὁ ὑπάλληλος ἐκνευρίζεται καὶ τῆς μιλάει μὲ σκαιὸ τρόπο. Ἔ, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶναι χαμένος! Γιατὶ ἡ κυρία Χὼγκ θὰ εἰδοποιήση ἀμέσως τὴ διεύθυνσι, ποὺ θὰ τὸν ἀπολύση χωρὶς νὰ τοῦ δώση καμμιὰ ἐξήγησι.

Ὅπως θὰ καταλάβατε, ὁ ρόλος τῆς κυρίας Χὼγκ συνίσταται στὸ νὰ ἐξακριβώνη τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν εὐγένεια τῶν ὑπαλλήλων. Τοὺς μπαίνει στὴ μύτη, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν θὰ τῆς κακομιλήσουν ἢ θὰ τὴν διώξουν. Καὶ γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν πληρώνουν. Τὴν ἀκριβοπληρώνουν μάλιστα.

Ἕνα ἄλλο πρωτότυπο ἐπάγγελμα εἶναι κάποιου Χάρολντ Ὄλτζ, ποὺ διατηρεῖ ἕνα γραφεῖο στὸ κέντρον τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀλλὰ τί κάνει αὐτὸς ὁ κύριος Ὄλτζ; Ἀκοῦστε, λοιπόν.

Εἶναι πολλοί, βέβαια, οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ ταξιδέψουν καὶ ποὺ μὲ τὸν ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο τὸ καταφέρνουν. Ἀλλ' εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ δὲν τὸ καταφέρνουν. Ἡ τουλάχιστον δὲν καταφέρνουν νὰ πᾶνε μακρυά. Ἀντὶ γιὰ ἕνα ταξίδι στὴν Ἰταλία, τὴν Ἑλλάδα, τὸ Παρίσι ἢ τὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες, τὸ μόνο ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν εἶναι νὰ πᾶνε σὲ κάποιο ἤρεμο ἀκρογιάλι ἢ σ' ἕνα σπιτάκι μέσα στὸ δάσος, ὅπου νὰ περάσουν μερικὲς ἑβδομάδες. Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ματαιόδοξοι. Κι' ὁ Χάρολντ Ὄλτζ σκέφτηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ μὲ πρωτότυπο τρόπο τὴ ματαιοδοξία τους. «Πηγαίνετε νὰ κρυφτῆτε κάπου γιὰ νὰ ξεκουρασθῆτε κι' ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα τὴ φροντίδα νὰ πληροφορήσω τοὺς φίλους σας ὅτι ἐπισκεφθήκατε τὶς χῶρες τῆς Μεσογείου, τὶς Ἰνδίες ἢ τὴν Περσία», συμβουλεύει.

Μὰ πῶς γίνεται αὐτό; Πηγαίνετε στὸ γραφεῖο του, διαλέγετε μερικὰ καρτ - ποστὰλ ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν, τὰ συμπληρώνετε καὶ τὰ παραδίδετε στὸν Ὄλτζ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν ἔχετε ν' ἀνησυχήσετε. Οἱ φίλοι σας θὰ τὰ λάβουν... ἀπὸ τὸ Ἀφγανιστάν, τὴν Κεϋλάνη ἢ τὸ Θιβέτ. Γιατὶ ὁ θαυμάσιος αὐτὸς Ὄλτζ ἔχει παντοῦ τοὺς ἀντιπροσώπους του. Τοὺς στέλνει σὲ δέμα τὰ κάρτ - ποστάλ, κι' αὐτοὶ βάζουν στὸ καθένα τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ τὰ ξανασταλνουν στοὺς φίλους σας. Κανείς, βέβαια, δὲν μπορεῖ ν' ἀνακαλύψη αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀπάτη.

Ὁ μόνος κίνδυνος εἶναι νὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ κάποιο φίλο σας... ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι ταξιδεύετε στὴν Αἴγυπτο. «Ἔ, διάβολε, φυλαχθῆτε», συμβουλεύει ὁ κύριος Ὄλτζ.

Ἀρκετὰ περίεργο εἶναι ἐπίσης τὸ ἐπάγγελμα κάποιου Πέτερ Λανερέϊ, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα ἐργοστάσιο καραμελλοποιΐας τοῦ Ζέρσεϋ Σίτυ. Ἡ δουλειά του εἶναι νὰ δοκιμάζη μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ διάφορα εἴδη καραμέλλες ποὺ κατασκευάζονται στὸ ἐργοστάσιο, καθὼς κι' ἐκεῖνες ποὺ φτιάνουν οἱ ἀντίπαλες φίρμες. (Πόσα παιδιὰ δὲν θὰ ἤθελαν νὰ βρίσκωνται στὴ θέσι του!)

Ὁ Πέτερ Λανερέϊ δοκιμάζει 200 - 300 καραμέλλες τὴν ἡμέρα, ἀλλ' μ' ὅλο ποὺ κάνει αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐδῶ καὶ πενῆντα χρόνια, δὲν ἔπαθε ποτὲ τίποτα. Μὴ νομίσετε, ὡστόσο, πὼς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα εἶναι πολὺ εὐχάριστο! Ὁ Λανερέϊ δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ καπνίση, οὔτε νὰ πιῆ κρασὶ ἢ οἰνοπνευματώδη ποτά, οὔτε νὰ φάη φαγητὰ μὲ σάλτσες, πιπέρι ἢ μουστάρδα. Γιατὶ πρέπει νὰ διατηρῆ πάντα τὴ γεῦσι του σὲ ἀρίστη κατάστασι.

Κάποιος Ἄντονυ Βάρβικ, στὸ Λονδῖνο, ἔχει εἰδικευθῆ, ἐξ ἄλλου, στὸ νὰ δοκιμάζη τὸ νερὸ τῶν ὑδροσωλήνων τῆς πόλεως. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πίνη κάθε μέρα 60 ποτήρια νερό, ποὺ προέρχεται ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

Ἕνα πρωτότυπο καὶ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα εἶναι ἐκεῖνο διαφόρων προσώπων ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ μεγάλες ἀστυνομίες γιὰ νὰ ἀνοίγουν τὰ ὕποπτα δέματα ποὺ ἀποστέλλονται σὲ ἐπισήμους, βασιλεῖς, πρωθυπουργοὺς κλπ. Κάποτε, μέσα στὰ δέματα αὐτὰ βρίσκονται βόμβες, μυστηριώδη δηλητήρια κλπ. προωρισμένα γιὰ κείνον ποὺ θὰ τ' ἀνοίξη.

Καὶ τώρα, νὰ ἕνα ἀκόμη πρωτότυπο ἐπάγγελμα. Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό, μιὰ Γαλλίδα δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία: «Ἐπιθυμεῖτε νὰ διαλύσετε ἕναν ἀρραβῶνα χωρὶς νὰ παρεξηγηθῆτε; Θέλετε νὰ ἐξαναγκάσετε τὸ μνηστῆρα σας, ποὺ σᾶς ἔχει κουράσει μὲ τὶς αἰώνιες ἀναβολές του, νὰ σᾶς παντρευτῆ· Σᾶς λείπει μιὰ πειστικὴ ἀπόδειξι γιὰ νὰ πάρετε τὸ διαζύγιό σας; Ἔχετε ἀρχίσει κάτι καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ τελειώσετε; Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα καὶ βγάλετε ὁλότελα τὶς σκοτοῦρες ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Ἀπόλυτη ἐχεμύθεια».

Ἐπίκαιροι θύλακες

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ

Ἐπειδὴ κωφεύουν ὅλοι οἱ φωστῆρες κι' ἐπειδὴ ἔχει φτάσει ἀπὸ μῆνες, «στὸ ἀμήν» ἡ Α.Δ.Ε.Δ.Υ., ἀπεργίαν, διὰ ταῦτα, διαρκείας ἀπειλοῦν, ὅσοι φεῦ! ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ... «δουλέματος» τε-
(λοῦν!

★

Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει, λένε πλέον, μ' ἕνα στόμα, γιατὶ δὲν μποροῦν μὲ λόγους καὶ μὲ «θά» νὰ ζοῦν
(ἀκόμα

καὶ, κατὰ τὴν δήλωσί τους τὴν ρητὴ καὶ τὴ γραφτὴ ἐξηντλήθη ἡ προσμονή τους,... ἐξαντλήθησαν κι'
(αὐτοί!

ΜΟΙΡΑΙΩΣ

Οἱ πλατεῖες τῆς Ἀθήνας κι' οἱ γωνιές, ἐπίσης, ὅλες ἔχουν «πήξει», τελευταίως, ἀπὸ τοὺς λαχειοπῶλες, μὰ καὶ πλεῖστα μαγαζιά της, γιὰ νὰ μὴ σᾶς πῶ σω-
(ρεία,

μετατρέπονται, ἐπειγόντως, σὲ... λαχείων πρακτο-
(ρεῖα!

★

Κι' εἶναι σήμερα, τὰ μόνα μαγαζιὰ ποὺ κάνουν «τζίρο»,
ἢ τὰ μόνα πού, συνήθως, μιὰ χαρὰ «τὰ φέρνουν γύ-
(ρω»,

ἐπειδὴ στὴν ἐποχή μας, ποὖχει γίνει «βράσε ρύζι» στὴν «Θεὰ τὴν Τύχη» ὁ κόσμος τὶς ἐλπίδες του στη-
(ρίζει,

μιὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους ἀγνοεῖται ἐπισταμένως καὶ «στὴν... τύχη του» τελείως εἶν' ἐγκαταλελειμ-
(μένος!

ΣΤΗ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Πλεῖστοι ὅσοι Μεσογῖτες σταφυλοπαραγωγοὶ τὸ παράπονο ἐκφράζουν καὶ πολλάκις τὴν ὀργή, ἐπειδή, αὐτὸ τὸ χρόνο, ἡ τιμὴ τῆς σταφυλῆς, κατὰ τὴν ἀντίληψί τους εἶναι λίαν εὐτελής!

★

Κατὰ πάντων τὴν ὀργή τους καὶ τὸ μένος τους ἐκ-
(φράζουν

ἢ σὰν... μοῦστος στὸ βαρέλι οἱ θερμότεροί τους βρά-
(ζουν

κι' οὕτω τὴν ἐντύπωσί σου, αὐθωρεί, δημιουργεῖς, τὰ σταφύλια τους πὼς εἶναι τὰ «Σταφύλια τῆς...
(ὀργῆς»!

ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Τὸ Παρίσι, ποὺ λανσάρει κάθε μόδα παρδαλὴ καὶ στολές, κατὰ κανόνα, ποὺναι δίχως... συστολή, ἐπιβάλλει καὶ στοὺς ἄντρες τους κομψοὺς κι' ἀδρούς
(ἀβέρτα,

τὸ σακκάκι νὰ πετάξουν καὶ νὰ ντύνωνται μὲ «μπέρ-
(τα»!

★

Ἀλλ' ἐὰν σ' αὐτῆς τῆς μόδας ὑπακούσωμε τοὺς
(νόμους

καὶ πνοβάλουμε στὰ κέντρα μὲ τὴ μπέρτα της στοὺς
(ὤμους,

θὰ μᾶς ποῦν κι' αὐτά, μοιραίως, τὰ παιδιὰ μὲ θυ-
(μηδία,

πὼς δὲν εἴμαστε γιὰ μπέρτες, ἀλλὰ γιὰ... ζουρλο-
(μανδύα!

ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Κάποια, λέει, ἀνωμαλία καὶ κατ' ἄλλους «κασκα-
(ρίκα»

σημειώθηκε, προσφάτως, μὲ τὰ φάρμακα τοῦ Ι.Κ.Α.
Ἤγουν κάτι γιατρουδάκια
εἶχαν «κόψει παραδάκια»
ἀπ' τὸ Ἴδρυμα ἐκεῖνο τὸ λαμπρόν τε κι' εὐαγές,
ἐ μαμπόσες «τζίφρες»——λέει——καὶ μὲ κάτι... συν-
(ταγές!

★

Ἔτσι, ἂν ἀγαπητέ μου, προστεθῆ κι' αὐτὴ στὶς ἄλ-
(λες

τὶς «μανοῦβρες» τοῦ καιροῦ μας τὶς μικρὲς καὶ τὶς
(μεγάλες,

δὲν σοῦ μένει ἀμφιβολία
πὼς ἡ μικρο - ἀτασθαλία
κι' ἡ κατάχρησι, ἐν γένει, στὴν παγκόσμιο μας γῆ, γιὰ πολλοὺς Ρωμιοὺς καπάτσους ἔχει γίνει... «συν-
(ταγή»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ελληνικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πετροστράτης φεύγει ξαφνικά γιά τήν Αθήνα, χωρίς νά δώση άλλη συνέχεια στό ζήτημα τοῦ γάμου του μέ τή Βιδή. Ἐκείνη ἐξηγεῖ στ' ἀδέλφια της ὅτι δέν τόν ἤθελε γιά ἄντρα της καί τόν ἀπογοήτεψε. Ἀπό κάποια τυχαία σύμπτωσι, μαθαίνει τίς κρυφές συναντήσεις τῆς Βιδῆς καί τοῦ γιατροῦ ὅλη ἡ πολιτεία. Ἀλλά τίς παραδέχεται σάν κάτι τό φυσικό καί προστατεύει ὅσο μπορεῖ τό ζευγάρι. Οἱ ἀδελφοί τῆς Βιδῆς δέν μαθαίνουν τίποτα. Εἶναι ἄλλωστε ἀναστατωμένοι, γιατί τά οἰκονομικά τους πάνε ὁλοένα καί χειρότερα. Ὁ πρωθυπουργός ἀρνεῖται νά ψηφίση τό νόμο γιά τή σύμβασι τοῦ Γκορτσοβουνιοῦ. Ὅταν ἡ Βιδή φέρνη στόν κόσμο τό παιδί της, τό παραδίνει ὁ γιατρός σέ μιά ἔμπιστή του γυναῖκα, ἑτοιμόγεννη κι' αὐτή, γιά νά τό παρουσιάση γιά δικό της.

Κανένας ἄλλος, ἐκτός ἀπό τή μητέρα τοῦ γιατροῦ — αὐτή ἔκανε τή μαμμή — δέν παραστάθηκε στούς πόνους τῆς Βιδῆς, αὐτή τή νύχτα... Τούς εἶχε κρατήσει ἡρωϊκά, ὅταν τή βρῆκαν στήν κάμαρά της, στό «σαράϊ», περιμένοντας νά ρθῆ ἡ ὥρα, νά γλυστρήση στό «Σπίτι τῆς Ἀγάπης». Φεύγοντας ἀπό τό πατρικό της σπίτι, γιά νά πληρώση τό φόρο της στό φυσικό νόμο, ἀντιμετώπιζε τό μεγαλείτερο κίνδυνο σ' αὐτή τή μεγάλη περιπέτεια τῆς ζωῆς της. Γιατί δέν ἤξερε ἄν θά πρόφταινε νά γυρίση στό «σαράϊ» ἤ ἄν θά γύριζε ποτέ!

Γιά καλή της τύχη, ἡ γέννα δέ στάθηκε δύσκολη. Ἔτσι, κάμποσο πρίν χαράξη, ὁ γιατρός, παίρνοντας τή Βιδή στήν ἀγκαλιά του, τήν ἔβγαλε ἀπό τό σπίτι γοργά, τήν ἀπίθωσε στήν ἐσωτερική σκάλα τοῦ «σαραγιοῦ» κι' ἔγινε ἄφαντος. Γύρισε στό σπίτι, πῆρε τό βρέφος καλά τυλιγμένο στήν ἀγκαλιά του καί, περπατῶντας γοργά, στά πιό σκοτεινά δρομάκια, ἀνέβηκε στό σπιτάκι τῆς Κατέρως. Χτύπησε, ἀνάλαφρα. Τόν ἄκουσαν, γιατί ἄγρυπνοῦσαν. Τοῦ ἄνοιξαν, ἡ χήρα λεχώνα παράλαβε τό μωρό, τό φίλησε.

— Πουλάκι μου!...

Καί τόβαλε στήν κούνια πού τῆς εἶχανε πάει, τήν περασμένη νύχτα, κοντά στό ἄλλο νεογέννητο.

— Τό παιδί αὐτό — τῆς εἶπε ὁ γιατρός — εἶναι τυχερό, γιατί φέρνει ἀπό τώρα τήν προίκα του...

Καί τῆς ἔδωσε ἕνα μάτσο λεπτά, προσθέτοντας:

— Θά μοῦ τό φέρνης νά τό βλέπω τακτικά... Καί θά ἰδοῦμε τί θ' ἀπογίνη... Τώρα ψάχνω νά σοῦ βρῶ σπίτι... νά σέ βολέψω.

Ἡ Κατέρω τοῦ φίλησε τό χέρι:

— Ἐσύ μοῦ γλύτωσες μιά βολά τή ζωή... ἐσύ μέ γλυτώνεις τώρα κι' ἀπό τή φτώχεια.

— Τό παιδί καί τά μάτια σου! — τῆς σύστησε, φεύγοντας. — Ἄμα σηκωθῆς αὔριο μέ τό καλό, θά τό φέρνης, τώρα στήν ἀρχή, κάθε μέρα... καί θά ἰδοῦμε... θά ἰδοῦμε...

Ἡ χαρά τῆς Βιδῆς δέν εἶχε κρατημούς. Τό ἐνστιχτο τῆς μητρότητας φούντωσε μέσα της καί πλημμύρισε τήν ὕπαρξή της. Τήν πρώτη φορά, πού κατέβασε ἡ Κατέρω τό μωρό στό σπίτι τοῦ γιατροῦ, τό ἄρπαξε, τό γέμισε φιλιά καί τῶβαλε στό στῆθος της, πού ἡ φύσι τοῦ εἶχε χαρίσει πλούσια, τό γλυκόπιοτο ὑγρό τῆς ζωῆς καί τό θήλασε μέχρι κορεσμοῦ. Ἀλλά γρήγορα ὁ γιατρός νοίκιασε, κατά τό σχέδιο τῆς μητέρας του, ἕνα σπιτάκι, πίσω ἀπό τό δικό του, γιά τή νεαρή, τυχερή χήρα καί τό βρέφος. Καί τότε ἡ Βιδή δέν εἶχε ἀνάγκη πιά νά τό βλέπη μονάχα στά πεταχτά καί στά κλέφτικα, τίς νύχτες, στό «Σπίτι τῆς Ἀγάπης». Ἐπήγαινε φόρα, μέρα μεσημέρι, στό σπιτάκι τῆς χήρας, μέ τό πρόσχημα τάχα τῆς φιλανθρωπίας· καί καθότανε ὅσο ἤθελε, νά τό χαζεύη, νά τό χαϊδολογάη καί νά τό περιποιῆται, σάν ἀληθινή μητέρα πού ἤτανε.

Αὐτά ὅλα θάτανε περίφημα καί γιά τή μικρή πολιτεία θ' ἀπόμενε βαθύ μυστήριο τί εἶχανε κάμει τόν καρπό τῆς ἀγάπης τους ἡ Βιδή καί ὁ γιατρός, ἄν δέν ὑπῆρχε ἡ μαμμή τῆς Κατέρως. Μ' ὅλη τή συμφωνία πού εἶχε κάμει ὁ γιατρός μέ τή χήρα καί μ' ὅλο πού τῆς εἶχε βουλώσει τό στόμα μ' ἄφθονο χρῆμα, τήν τελευταία στιγμή, ἐ ὦ εἶχε ὑποσχεθῆ νά γεννήση χωρίς μαμμή, ὅταν τήν πιάσανε οἱ μεγάλοι πόνοι, ἔστειλε καί φώναξε τήν Περεζιά, μιά ξενόφερτη μαμμή, νά τήν ξεγεννήση. Ἔτσι ὑπῆρχεν ἕνας ζωντανός μάρτυρας, ὅτι ἡ χήρα δέν εἶχε γεννήσει δύο ἀλλά ἕνα μωρό. Ὅταν, ὕστερα ἀπό δυό μέρες, εἶδε τό βρέφος της... ἀναδιπλασιασμένο, τῆς εἶπε εἰρωνικά:

— Σέ συγχαίρω, κυρά Κατέρω!... Μεγάλη ἡ προκοπή σου... Ἀπό ἕνα, βλέπω, τάκαμες δύο!...

— Τό ἄλλο, βλέπεις — ἀποκρίθηκε ἡ Κατέρω — τό γέννησα μετά, ὅταν ἔφυγες:..

— Πολύ μετά, κυρά Κατέρω — ἔκαμε εἰρωνικά πάλι ἡ Περεζιά...

Ἡ Κατέρω ἀναγκάστηκε τότε νά μιλήση καί νά πέση στά πόδια της, παρακαλώντας την νά κρατήση τό πρᾶμα μυστικό.

— Ἀπό μένα μή φοβᾶσαι, κυρά Κατέρω... Ἐγώ εἶμαι τάφος!...,

Καί, σέ λιγάκι ἀποδείχτηκε, ὅτι ἤτανε πραγματικά τάφος, ἀλλά τάφος... παρλάν! Γέμισε τή μικρή πολιτεία γιά τά «μπινιάρικα» τῆς χήρας. Ὅταν εἶδανε τήν ἐξέλιξί της, τό καινούργιο σπιτάκι, τά καλά ἐπιπλάκια, τήν καλοπέρασι, τίς συχνές ἐπισκέψεις τῆς Βιδῆς, οἱ θαυμαστές κι' οἱ θαυμάστριες τῆς ἡρωϊκῆς ἀγάπης τοῦ ζευγαριοῦ, τά κατάλαβαν ὅλα καί ἡσύχασαν, σάν νά εἶχε τακτοποιηθῆ μιά δημόσια ὑπόθεσι τῆς μικρῆς πολιτείας. Καί μ' ἀλλεργία, μέ κέφι, ρωτοῦσαν τή μαμμή, ἐπίτηδες, διασκεδάζοντας:

— Ἤσουνα, κυρά Περεζιά, στή γέννα τῆς χήρας τῆς Κατέρως, ὅταν ἔκανε τά «μπινιάδικα»;

— Ὄχι, μονάχα στό πρῶτο — ἔλεγε χαμογελώντας πονηρά ἡ μαμμή — στό δεύτερο φυλάχτηκε ἡ πονηρή, τόκανε ὅταν ἔφυγα... μετά... πολύ μετά!...

Κι' ὅλοι γελοῦσαν. Ὅσο περνοῦσε ὅμως ὁ καιρός, τόσο μεγάλωνε καί μιά περίεργη, κοινή καί πάνδημη συμπάθεια καί τρυφερότητα στό μωρό. Τό καμάρωναν σάν νά ἤτανε παιδί ὅλων. Χέρια μυστηριώδη ἄφηναν λουλούδια στό κρεβατάκι του καί ὁμορφα μωρουδίστικα παιγνίδια. Πῶς τό ξεχώριζαν ἀπό τό ἄλλο βρέφος, τῆς κυρά Κατέρως;... Ἡ Βιδή καί ὁ γιατρός δέν τά εἶχανε ξεχωρίσει ποτέ. Τούς εἶχανε τά ἴδια κρεβατάκια· τά ἴδια καρροτσάκια γιά τόν περίπατό τους· τά ἴδια σκεπάσματα· καί τίς ἴδιες κουδουνίστρες ἀκόμη, γιά νά μή δώσουν τήν παραμικρή ἀφορμή γιά κουβέντες.

Ὅ,τι ὅμως ἔφτιαναν αὐτοί μέ τό προσεχτικό φέρσιμό τους, τό χαλοῦσε σιγά - σιγά καί ἀμείλικτα, ἡ φύσις. Τά μωρά, καθώς μεγάλωναν, ἔδειχναν ξάστερα, χτυπητά, τή διαφορετική προέλευσί τους: Ὄχι μόνο δέ μοιάζανε σέ τίποτα, μά ἤτανε τό ἕνα ἡ ζωντανή ἀντίθεσι τοῦ ἄλλου. Τό γνήσιο παιδί τῆς Κατέρως ἤτανε μιά χοντροκομμένη λαϊκή μορφή — ἤταν, ἄλλωστε, ἀγοράκι — μέ ἀδρά χαρακτηριστικά καί μιά ἐλπά στή μύτη, πού τήν εἶχε κι' ὁ μακαρίτης. Ἐνῶ τό ἄλλο, κοριτσάκι, εἶχε τά λεπτά χαρακτηριστικά τῆς ράτσας καί πρό πάντων, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο περισσότερο ἐμοιαζε τῆς Βιδῆς: Εἶχε τά γραμμένα της ματόκλαδα, τό χαριτωμένο στόμα της καί μ' ἕνα λόγο ἤτανε σφραγισμένο μέ τή μεγάλη σφραγίδα τῶν Καπλανάιων. Κανένας δέ μποροῦσε νά γελασθῆ. Ἡ μικρή πολιτεία εἶχε νά τό κάνη:

— Εἶναι φτυστό ἡ μάννα του!...

Ὅ,τι ἔκανε ὅμως ἡ φύσις τό ἀποτέλειωσε ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ. Δέν ἤταν. ὅτι ἄρχισε νά κουβεντιάζεται στή μικρή πολιτεία, γιατί ὅλοι τό περνοῦσαν μέ σιωπή καί δέν ἄφηναν νά γίνεται κανένα κουτσομπολιό γύρω ἀπό τό παιδί. Ἀλλά ἡ γρηά δέ μποροῦσε νά ζήση, ἄν δέν ἐπαιρνε κουτά της τό ἐγγονάκι της, πού τό λάτρευε. Ἔτσι, ἀφοῦ κάμανε ταχτικά ὅλες τίς νόμιμες διατυπώσεις, ἡ γρηά τό υἱοθέτησε κανονικά καί τό πῆρε στό «Σπίτι τῆς Ἀγάπης». Σύμφωνα μέ μιά μυστική συμφωνία, ὁ γιατρός εἶχε ἀναλάβει την ὑποχρέωσι νά μή διακόψη τή βοήθεια του.

Αὐτό τωκαναν, γιατί, κοντά στ' ἄλλα, ζύγωνε ὁ καιρός νά βαφτίσουν τό μωρό· καί θάπρεπε νά ἔχη τόν ἴδιο νουνό μέ τό ἄλλο «μπινιάρικο», πρᾶμα πού ἤταν ἀδύνατο, γιατί ὁ νουνός πού εἶχανε διαλέξει γιά τή μπέμπα τῆς Βιδῆς ἤτανε πρόσωπο σημαντικό, ἕνας καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου, πού βαρχόταν ἀπό την Ἀθήνα, ἐπίτηδες γιά τή βάφτισι. Κι' αὐτό δέ μποροῦσε νά δικαιολογηθῆ, ἄν τό βρέφος ἐξακολουθοῦσε νά μένη κόρη τῆς χήρας.

Ἡ βάφτισι ἔγινε στό «Σπίτι τῆς Ἀγάπης» μέ μεγάλη ἐπισημότητα καί μάλιστα μέ πολλούς καλεσμένους. Ἡ Βιδή ἀπουσίαζε. Ἔμεινε σπίτι της, μακρυά ἀπό τή γιορτή. Ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ ἔλεγε στούς καλεσμένους:

— Ἀφοῦ τό υἱοθετήσαμε εἶναι παιδί μας· καί κάνω γι' αὐτό ὅ,τι θάκανα καί γιά ἕνα πραγματικό μας παιδί!...

Ὁ νουνός δέ φάνηκε νά εἶχε εἴδησι γιά τήν πραγματική προέλευσι τοῦ κοριτσιοῦ, πού ἀναδέχτηκε: Τόν παρακάλεσαν νά τό βγάλη Ἀγάπη. Τοῦδωσε αὐτό τ' ὄνομα καί τοῦ χάρισε ἕνα θαυμάσιο σταυρουλάκι μέ μπριλλαντάκια. Ὅλοι ὅμως οἱ καλεσμένοι, ἀντί νά λένε στή γρηά «νά σοῦ ζήση», τό λέγανε στό γιατρό, γιατί ἐννοιωθαν πολύ καλά, ὅτι εἶχε ἀποφύγει νά τό υἱοθετήση αὐτός, γιά νά μή φουντώση τό σούσουρο. Ἀλλά καί στή Βιδή, πού δέν εἶχε παρουσιαστῆ στά βαφτίσια, παντοῦ, στόν πλησίαζαν καί τῆς φιδιρίζαν στ' αὐτί:

— Νά σοῦ ζήση!...

Κι' ἐκείνη, ἀπαντοῦσε, σχεδόν μεγαλόφωνα:

— Εὐχαριστῶ!...

Καί οἱ Καπλαναῖοι; Ποιά ἤταν ἡ στάσι τους, μέσα σ' αὐτό τό γενικό σούσουρο; Καλά, ὁ Σταῦρος ἤτανε στήν Ἀθήνα καί δέ μποροῦσε νάχη ἄμεση ἀντίληψι. Οἱ ἄλλοι δύο ὅμως; Ὁ δήμαρχος ἤταν ἐκεί. Ἤτανε δυνατόν νά μήν ἔχη φτάσει στ' αὐτιά του κάτι ἀπό τό ὑποβρύχιο σούσουρο πού γινότανε τριγύρω του; Καί ὁ Γιάννης; Πῶς μποροῦσε νά μήν εἶχε ἀκούσει τίποτα, ἀπό τό θόρυβο πού κάνανε ἡ Ἀγγέλικα, πού ζοῦσε τόσο κοντά της; Ἡ ἀπάθειά τους, ἡ ἡσυχο ὕφος τους καί, πρό πάντων, τό χαμόγελό τους, φαίνονταν σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς μικρῆς πολιτείας σάν πράματα γεμάτα μυστήριο.

Στό μεταξύ δέν πήγαιναν οἱ δουλειές καθόλου καλά στήν Ἀθήνα γιά τό Σταῦρο Καπλάνη. Ὁ πρωθυπουργός ἀφοῦ ἀπαλλάχτηκε ἀπό τή φοβέρα τοῦ σκανδάλου, μετά τήν παραίτησι τοῦ Σταύρου ἀπό τή σύμβασι τοῦ Γκορτσοβουνιοῦ, ἀνέβαλλε ἀπό βδομάδα σέ βδομάδα νά μελετήση τόν τρόπο καί νά βάλη σέ πρᾶξι τά μέσα πού θά τόν ἐνίσχυαν οἰκονομικά. Γιατί ἡ κατάστασι χειροτέρευε. Μέ τή βουλευτική ἀποζημίωσι δέ μποροῦσε νά συντηρῆ τό «σαράϊ», ν' ἀνταποκρίνεται στά ἔξοδα τοῦ ράϊ», ν' ἀνταποκρίνεται στά ἔξοδα τοῦ κόμματος, νά ζῆ ὁ ἴδιος μέ κάποια κοινωνική ἐμφάνισι, στήν Ἀθήνα καί συνάμα νά πληρώνη τά τοκοχρεωλύσια τοῦ δανείου στήν Τράπεζα καί τούς τόκους στό Μπούρδα. Χρειαζότανε νά πάρη κάποιο μέτρο ριζικώτερο, γιά ν' ἀντιμετωπίση τήν κατάστασι.

Ζήτησε ἀπό τό διευθυντή τῆς Τράπεζας, πού ἤτανε φίλος του, νά τοῦ δώση συμβουλή καί βοήθεια:

— Ἐγώ ἔκαμα καί κάνω ὅ,τι μπορῶ — τοῦ εἶπε ὁ διευθυντής — γιά νά μή βγοῦν τά κτήματά σας στό σφυρί. Ὑπάρχουν ποσα ἀπαιτητά, πού θά μποροῦσαν νά προκαλέσουν μιά δυσάρεστη ἐκκαθάρισι. Κάνω τό σοῦν μιά δυσάρεστη ἐκκαθάρισι. Κάνω τό σπᾶν γιά νά ἀναβάλω τίς ἐκτελέσεις. Αὐτό δέ μπορεῖ ὅμως νά ἐξακολουθήση ἐπ' ἄπειρον. Οἱ τόκοι δουλεύουν, τό χρέος μεγαλώνει... πρέπει νά γίνη κάτι γενναῖο...

— Δηλαδή; — ρώτησε ὁ Σταῦρος.

— Δέ θά μπορούσατε νά δώσετε ἕνα μέρος ἀπό τά κτήματα, γιά νά ξεχρεώσετε τ' ἄλλα;

Ὁ Σταῦρος ἄρχισε νά καταλαβαίνη, ὅτι ὁ φίλος του δέν ἤτανε πιά ὁ ἴδιος. Ἡ ἐγκατάλειψι του ἀπό τήν κυβέρνησι στό ζήτημα τοῦ Γκορτσοβουνιοῦ εἶχε ἀλλάξει καί τή στάσι τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τράπεζας. Δέν ἔβλεπε πιά στό πρόσωπο τοῦ Σταύρου τό δυνατό πολιτευτή πού ἔπρεπε νά τόν περιποιῆται. Καί, σάν νά μήν ἔφθανε ὅτι εὗρισκε δυσκολία κι' ἀπ' αὐτή τήν πλευρά πού εἶχε στηρίξει ἐλπίδες, δέχτηκε ὁ Σταῦρος καί τήν ἐπίθεσι τοῦ Μπούρδα, τοῦ δανειστή του, πού φοβέριζε πώς δέ θάκανε πιά καινούργια ἀνανέωσι τοῦ δανείου, παρά θά τραβοῦσε γιά πλειστηριασμό. Ἀπό παντοῦ σκοτάδια.

Κατέβηκε στή μικρή πολιτεία γιά νά κυττάξη πῶς θά μποροῦσε νά τά βολέψη. Ὁ Κώστας κι' ὁ Γιάννης, πού εἶχαν πάρει ἀπό τήν Ἀθήνα τά σύντομα κι' ἀπελπιστικά γράμματά του, τόν περίμεναν στό σταθμό. Ἤταν ἀμίλητος, βαρύς. Ἀνέβηκαν στό «σαράϊ» καί οἱ τρεῖς.

— Ἔχουμε νά σκεφτοῦμε — τούς εἶπε — γιά μερικά πράματα.

Κάθισαν στό μεγάλο σαλόνι μέ τίς αὐστηρές μορφές τῶν προγόνων τους, ὅπως σ' ὅλες τίς ἐπίσημες στιγμές. Τούς εἶπε ποιά ἤταν ἡ κατάστασι καί ὅτι ἔπρεπε νά πάρουν τήν ἀπόφασι νά ξεκαθαρίσουν τήν περιουσία τους· καί ὕστερα νά σφίξουν τή ζώνη τους. Οἱ ἄλλοι δύο ἀπόμειναν σιωπηλοί. Τό πρῶτο μέρος μποροῦσαν νά τό συζητήσουν. Ἀλλά γιά τό δεύτερο ἤτανε σκεπτικοί. Καί τό «σαράϊ» καί τό κόμμα δέν εἶχανε καμμιά παράδοσι οἰκονομίας. Ἡ κουβαρντισούνη Βασίλεως καί στό σπίτι καί πού πάντων στό κόμμα, ὅπου εἶχανε συνηθίσει ὅλοι νά καταφεύγουν καί στήν πιό μικρή τους ἀνάγκη. Ὁ Κώστας ξαφνικά ἔρριξε τήν ἰδέα.

— Ἄς φωνάξουμε τή Βιδή... Αὐτή δέν μᾶς ἔχει πῆ, πῶς μᾶς χαρίζει τό μερτικό της νά τό κάνουμε ὅ,τι θέλουμε;...

— Δέν ξέρω — ἔκαμε ὁ Σταῦρος σκεπτικός — ἄν θά εἶχε καί σήμερα τήν ἴδια ἰδέα.

— Μά γι' αὐτό λέω νά τή φέρουμε ἀμέσως νά μᾶς πῆ ἡ ἴδια τί σκέπτεται! — ἐπέμενε ὁ Κώστας. Δέν πιστεύω νά ἔχη ἀλλάξει. Αὐτό τόν καιρό φαίνεται τόσο εὐχαριστημένη, τόσο χαρούμενη κι' αἰσιόδοξη!...

Σέ λίγο ἡ Βιδή ἔφτασε, μ' ἕναν ἀέρα πού ξάφνιασε τό Σταῦρο καί μ' ἕνα φόρεμα χτυπητό πού ὁ ἀδελφός της δέν τό ἤξερε ρομμένο στήν ἀπουσία του.

— Κάθισε — τῆς εἶπε μέ μιά γλύκα πού ξάφνιασε τή Βιδή μέ τή σειρά της — σέ φωνάξαμε γιά νά σκεφτοῦμε ὅλοι μαζί μέ ποιόν τρόπο θά σώσουμε τήν κληρονομιά, πού μᾶς ἄφησε ὁ πατέρας μας...

— Τή φαγωμένη περιουσία νά σώσουμε; ἔκαμε εἰρωνικά ἡ Βιδή. Πολύ ἀργά τό θυμηθήκαμε. Ἀλλά τέλος πάντων δέν θέλω νά σᾶς χαλάσω τήν καρδιά... Ἄς συζητήσουμε...

— Ἔφτασε τό μαχαῖρι στό κόκκαλο, Βιδή... Ἡ Τράπεζα βαστιέται μέ τά δόντια· ὁ Μπούρδας δέ δίνει ἄλλη παράτασι· οἱ τόκοι πολλαπλασιάζονται· τά χρέη μας γίνονται βαρύτερα· ἡ κυβέρνησι δέ θέλει νά βρῆ τρόπο νά μ' ἐνισχύση· ἡ βουλευτική ἀποζημίωσι ἀρχίζει νά μή φθάνη οὔτε γιά μένα... τό «σαράϊ» πού οἱ πρόγονοί μας τό εἶχανε φτάσει σέ ἀκμή ἀξιοζήλευτη, κοντεύει τώρα νά βγῆ κι' αὐτό στό σφυρί... ἡ κληρονομιά μας νά χαθῆ καί ἡ γενιά μας νά σβύση...

— Καταλαβαίνω — τόν διέκοψε ἡ Βιδή — μᾶς χρειάζονται λεπτά... Καί, ἀφοῦ μέ φωνάζετε γιά νά μέ συμβουλευθῆτε πού θά τά βρῆτε, θά σᾶς πῶ ἀμέσως ἐκεῖνο πού σᾶς ἔχω πῆ ἀπό τόσον καιρό: Πουλῆστε τό μερίδιό μου... καί ξεχρεώστε, ἤ ἄν δέν φτάνη, ἀνακουφιστῆτε...

— Ναί, παιδί μου — ἔκαμε ὁ Σταῦρος — ξέρω πόσο εἶσαι εὐγενικιά καί σπουδαία!... Αὐτή τήν πρότασι ὅμως μᾶς τήν εἴχες κάμει γιά νά σ' ἀφήσουμε νά πάρης τόν ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσες... Καί αὐτό δέν ἔγινε, δέν σ' ἀφήσαμε νά τό κάνης... Καί λέμε μήπως τώρα ἔχεις ἀλλάξει γνώμη...

— Καθόλου! — φώναξε ἡ Βιδή καί πετάχτηκε ὄρθια μ' ἕνα πήδημα. — Ἐγώ θά σᾶς φανερώσω σήμερα πῶς ἔδιωξα μέ τόν τρόπο μου τόν Πετροστράτη... τόν πλούσιο γαμπρό πού καί μένα θά μέ εἶχε στά μεταξωτά καί στά χρυσάφια καί σᾶς θά μποροῦσε τώρα νά σᾶς βοηθήση στήν ἀνάγκη σας... Ἔχω κι' ἐγώ, λοιπόν, ἕνα μέρος τῆς εὐθύνης, πού ἤρθανε τά πράματα σ' αὐτό τό σημεῖο, καί πρέπει νά πληρώσω γιά τό κακό πού ἔκανα!...

Ὁ Σταῦρος μέ τή σκληρή καρδιά, ὁ σκιᾶς καί ὁ τύραννος τῆς μικρῆς πολιτείας, συνεπάρθηκε ἀπ' αὐτά τά λόγια. Ἀγκάλιασε τή Βιδή, τή φίλησε.

— Εἶσαι ἀδερφή μας, Καπλανοπούλα βέρα!...

Ἀκολούθησε ὁ Κώστας κι' ὁ Γιάννης μέ τά μάγουλα ὑγρά κι' αὐτοί ἀπό τά δάκρυα. Καί, μιά φορά, πού πῆραν τή ἀπόφασή τους, ἡ Βιδή τά κληρονομικά της δικαιώματα καί τά οἰκονομικά της συμφέροντα, γιά νά μπορῆ νά χαίρεται ἀπερίσπαστη πιά τή μεγάλη, κρυφή της ἀγάπη.

— Ἀφοῦ τό υἱοθετήσαμε, εἶναι παιδί μας, ἔλεγε ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ στούς καλεσμένους.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εὐτυχία

Λαγός... βαλσαμωμένος

Ὁ κ. Ἀναξίμανδρος, τρομερός μύωψ καί μανιώδης κυνηγός, συναντά μερικά χιλιόμετρα ἔξω ἀπό ἕνα χωριό κάποιον ἄλλο κυνηγό.

— Καλημέρα, κύριε συνάδελφε. Βρήκατε κανένα καλό πέρασμα; τοῦ λέει εὐγενικά.

Μά ὁ ἄλλος κυνηγός ἀπορεῖ μέ τήν ὄψι τοῦ κ. Ἀναξίμανδρου, πού φέρει δυό φακούς στά μάτια γιά γυαλιά καί ἀποκρίνεται κομπιάζοντας:

— Καλημέρα σας. Μά εἶσθε, ἀλήθεια, καί σεῖς κυνηγός;

— Μάλιστα, κύριε, κι' ἀπ' τούς καλύτερους τῆς Ἀθήνας καί τῶν περιχώρων! λέει προσβεβλημένος ὁ Ἀναξίμανδρος.

Καί κουνῶντας ἐπιδεικτικά ἕναν λαγό καί δυό ὀρτύκια, προσθέτει θριαμβευτικά:

— Ἰδού καί ἡ ἀπόδειξις γιά νά πεισθῆτε!

Μά ὁ ἄλλος κυνηγός χαμογελᾶ εἰρωνικά καί δείχνει πῶς δέν πολυπιστεύει τόν ἀθλο τοῦ κ. Ἀναξίμανδρου.

— Ἀμφιβάλλετε, λοιπόν, ἀκόμα, κύριε γιά τήν ἱκανότητά μου;

— Ὄχι, κύριε συνάδελφε, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Κι' ἀφοῦ τό βάζει στά πόδια τοῦ φωνάζει μόλις βρίσκεται... ἐκτός βολῆς:

— Καί σᾶς συγχαίρω γιά τήν... ταρίχευσί τους! Μοῦ φάνηκαν καί τά τρία σαν... ζωντανά!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ Σταῦρος εἶχε μπῆ μονὸς καὶ διπλὸς νὰ ταχτοποιήσῃ τὰ περιουσιακὰ ζητήματα τοῦ Καπλανέϊκου κι' ὅλα φαίνονταν πὼς πήγαιναν καλά, ὅταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρα τοῦ Γούργου προκάλεσε ξαφνικὰ ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ συντάραξε τὴν ἤμερη ἀτμόσφαιρα τῆς μικρῆς πολιτείας. Ἡ θυσία τῆς Βιδῆς εἶχε γίνει γνωστὴ ἀπὸ τὸ συμβολαιογράφο ποὺ εἶχανε ὑπογραφὴ τὰ χαρτιὰ καὶ ἀπὸ τοὺς μάρτυρες. Κάθε ὅσοι τὴν ἄκουγαν καὶ τὴ μάθαιναν, δὲν κουράζονταν νὰ τὴν θαυμάζουν γιὰ τὴ γενναιοφροσύνη της καὶ τὴ σταθερότητα ποὖδειχνε στὸν ἱερό της δεσμό. Ἕνα βράδυ ποὺ κουβέντιαζαν μὲ χαμηλὴ φωνὴ αὐτὸ τὸ θέμα σὲ μιὰ μεγάλη συντροφιά, αὐτὸς ὁ παλληκαρᾶς τοῦ Γούργου, μεθυσμένος, φώναξε:

— Σὰν δὲν ντρέπονται τὰ γαϊδούρια νὰ πληρώνουν τὰ χρέη τους μὲ λεφτὰ τῆς ἀδερφῆς τους!... Καὶ χρειάζεται παινέματα κι' αὐτή; Ἔβδομε τὸ μερτικό της... μωρέ, χαρᾶς τὸ πρᾶμα!... Τί ἀνάγκη ἔχει τώρα αὐτὴ ἡ ξεγχεδντισμένη; Ἂς εἶναι καλὰ ὁ γιατρός!... Αὐτὸς ἔχει καὶ πληρώνει γιὰ τὰ φουστάνια της καὶ γιὰ τὸ μούλικό της!...

Δὲν εἶχε προλάβει ὁ Μπαρούφας — αὐτὸ ἦταινε τὸ παρατσούκλι του, γιατὶ ὅλο μπαροῦφες σκάρωνε — νὰ τελειώσῃ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἡ συντροφιά, ποὺ σεβότανε τὸ μυστικὸ τῆς Βιδῆς καὶ τὴ λάτρευε, ρίχτηκε στὸ μεθυσμένο, γυναίκες κι' ἄντρες, καὶ τὸν ξύλισαν χωρὶς ἔλεος. Τοῦ μαύρισαν τὸ μάτι, τοῦ ἀνοιξαν τὴ μύτη, τὸν μωλώπισαν, τὸν πλήγωσαν μ' ἕνα χοντρὸ μπαστοῦνι στὸ κεφάλι. Ὑπερασπίστηκε τὸν ἑαυτό του, ἔβδωσε κι' αὐτὸς μερικές. Ἦταν ὅμως τόσοι πολλοὶ ὅσοι τοῦ εἶχανε ριχτῆ, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴ συμπλοκὴ σὲ κακὰ χάλια.

Ὁ Γούργος εἶδε στὸ ἐπεισόδιο μιὰ μεγάλη εὐκαιρίᾳ γιὰ κομματικὴ ἐκμετάλλευσι. Ὅταν ὁ Μπαρούφας, ματωμένος, πῆγε νὰ τοῦ πῇ, ὅτι αὐτὸς θὰ ἐκδικηθῇ, ὅτι θὰ πάρῃ τὸ αἷμα πίσω, σκοτώνοντας ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τοῦ εἶχανε ριχτῆ καὶ ποὺ τὸν ἤξερε ἄνθρωπο τῶν Καπλαναίων.

—Ὄχι!—τοῦ εἶπε—θὰ πᾶμε δικαστικῶς! Θὰ τοὺς ρεζιλέψουμε... Νὰ στείλουμε μάρτυρες νὰ ποῦνε ὅ,τι ξέρει ὅλος ὁ κόσμος: Πὼς ἡ ἀδερφή τους ἔχει ἕνα παιδὶ μὲ τὸ γιατρὸ... κι' αὐτοὶ κάνουνε τὸ στραβὸ γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύωνται... νὰ τῆς φάνε τὴν προῖκα... Πρέπει νὰ γίνῃ τούμπανο, νὰ φτάσουνε καὶ στὴν Ἀθήνα οἱ μπομπὲς τους!...

Ὅταν τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ πῆγε ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ Σταύρου, μεγαλωμένο καὶ γαρνιρισμένο μὲ φανταστικὲς λεπτομέρειες καὶ συνοδευόμενο μὲ τὴν πληροφορία, ὅτι ὁ Μπαρούφας πῆγε στὴν ἀστυνομία καὶ στὴν εἰσαγγελία, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ Γούργο ποὺ φοβέριζε, ὅτι ἂν δὲν ἐνεργοῦσαν γρήγορα θἄστελνε στὴν Ἀθήνα τηλεγραφήματα καὶ θ' ἀπασχολοῦσε τὴ Βουλή, ὁ Σταῦρος ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ βουβός, ἀποσβολωμένος. Παρὰ λίγο νὰ πέσῃ κεραυνόπληκτος ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὴν ντροπή.

Ἡ Βιδή!... Μὰ πῶς μποροῦσε νὰ τὰ εἶχε κάνει ὅλα αὐτὰ καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τους;

Ὅταν ἦρθε στὸν ἑαυτό του, ἡ πρώτη του σκέψι ἦτανε νὰ τρέξῃ σ' ἕνα καφενεδάκι, ποὺ μαζεύονταν οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων, γιὰ νὰ μὴν τηλεγραφήσουν τίποτα στὸν τύπο. Μίλησε, χαρακτήρισε τὸ Μπαρούφα τρελλό, τοὺς κάλεσε σὲ τραπέζι τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ τὰ ποῦνε καλλίτερα, ἔδωσε μὲ τρόπο μερικὰ χιλιάρικα, μπούκωσε τὸ στόμα καὶ τῶν δυὸ ἐφημερίδων τῆς ἐπαρχίας. Πλήρωσε ἀκόμα καὶ τ' ὄργανο τοῦ Γούργου — πῆγε στὴν ἀστυνομία καὶ στὸν εἰσαγγελέα, τοὺς ἔκαμε προσεκτικοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ποὺ κρεμότανε ἡ τιμὴ μιᾶς ἱστορικῆς οἰκογένειας καί, ἀφοῦ ἀσφαλίστηκε ὅτι τὸ ἐπεισόδιο θἄσβυνε μέσα στὴν περιφρόνησι καὶ στὴ σιωπὴ ἀνέβηκε στὸ «σαράϊ» νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴ Βιδή.

Πῆγε ὁλόϊσα στὴν κρεβατοκάμαρά της. Τὴ βρῆκε ξαπλωμένη νὰ διαβάζῃ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζάκ.

— Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα;—τῆς φώναξε, ταραγμένος.

— Ποιὰ ἀπίστευτα; ρώτησε, ἀτάραχη, ἡ Βιδή.

—Ὅτι ἔχεις τὸ γιατρό· ὅτι ἔχεις κάμει καὶ παιδὶ μαζί του· καὶ ὅτι τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος;

Ἡ Βιδὴ χλώμιασε· τὸ βιβλίο τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια· ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι καὶ τοῦ εἶπε μὲ κομμένη φωνή:

— Κάθισε... Αὐτὰ δὲ λέγονται μὲ δυὸ λόγια βιαστικά...

— Βιδή, σ' ὁρκίζω, στὴν ψυχὴ τῶν γονιῶν μας νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια... ὅλη τὴν ἀλήθεια!... Πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ σου.. γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ μας... Οἱ ἐχθροί μας θέλουν νὰ μᾶς ἐξευτελίσουν... Βέβαια, δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω... Γιὰ ν' ἀμυνθῶ ὅμως ἀποτελεσματικά, πρέπει νὰ ξέρω τὰ πάντα!...

— Δὲν ἔχουμε ν' ἀμυνθοῦμε πάρα πολὺ —εἶπε ἤσυχα τώρα ἡ Βιδή—ἤρθαν ἐδῶ καὶ μοῦ τὰ διηγήθηκαν... Τὸν ἔδειραν αὐτόν, ἀκριβῶς γιατὶ μᾶς κακολόγησε... Ὅλοι εἶναι μαζί μου... ὅλοι μὲ σέβονται καὶ μ' ἀγαποῦν...

—Ὥστε ξέρουν ὅλοι αὐτὰ τὰ αἴσχη;—ρώτησε, ἀφρίζοντας ὁ Σταῦρος.

— Μὴ μεταχειρίζεσαι βαρειὲς λέξεις, σὲ παρακαλῶ... Γιὰ νὰ μὲ σέβωνται καὶ νὰ μ' ἀγαποῦν ὅλοι; θὰ πῇ πὼς ὅ,τι ἔκαμα δὲν τὸ θεωροῦν αἶσχος, ἀλλὰ φυσικὸ καὶ τίμιο.

— Νὰ γίνῃς ἐρωμένη τοῦ γιατροῦ, τὸ λὲς φυσικὸ καὶ τίμιο;

—Ἐγὼ... καὶ μαζί μου ὅλη ἡ πολιτεία!

— Δὲν ξέρω τί λένε οἱ ἄλλοι!—φώναξε ὁ Σταῦρος.—Μιὰ κόρη, μιὰ σωστὴ καὶ τίμια κόρη, δὲν γίνεται ποτὲ ἐρωμένη τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ποὺ θὰ βρεθῇ στὸ δρόμο της... οὔτε καὶ φέρνει στὸν κόσμο νόθα παιδιά!

— Θέλησα νὰ τὸν πάρω νόμιμα... Ἤρθε καὶ μὲ ζήτησε σὰν τίμιος ἄντρας ἀπὸ σᾶς· καὶ τοῦ ἀπαντήσατε μὲ εἰρωνεῖες καὶ βρισιές: «Ὁ γυιὸς τοῦ καντηλανάφτη!» Ἀπαντήσατε στὸ αἴσθημά μου μὲ τὴ βρισιὰ αὐτή!... Μοῦ εἵπατε, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πὼς δὲν ξέρω νὰ διαλέξω... πὼς ἔπεσα πολὺ κάτω, ἀγαπώντας ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει τὴν ἐκτίμησι ὅλης τῆς πολιτείας... Τί ἤτανε πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρνησι;... Τὸ ζήτημα τῆς προίκας μου... Ἀλλὰ κι' αὐτὸς κι' ἐγὼ σᾶς τὴ χαρίσανε αὐτὴ τὴν προῖκα... Καὶ ὅμως ἀρνηθήκατε! Γιατί; Γιατὶ δὲ θέλατε νὰ ταπεινωθῆτε, κάνοντας γαμπρὸ ἕναν νέο, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε, ὅτι τὸν εἴχατε διώξει... Συμφέροντα καὶ πείσματα ζήτησαν νὰ χαλάσουν τὴ μοναχὴ εὐτυχία ποὺ μποροῦσα νἄχω στὴ ζωή... Τότε αὐτὸς μοῦ πρότεινε νὰ φύγουμε μαζί. Δὲν τόκαμα... γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς καταστρέψω... Κι' ὅταν κατάλαβα πὼς εἴχατε ἀνάγκη, γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴν ἐκλογή, νὰ μὴ βάλῃ ὁ γιατρὸς ὑποψηφιότητα στὸ συνδυασμὸ τοῦ Γούργου, τοῦ μίλησα καὶ τὸν βρῆκα πρόθυμο νὰ μᾶς κάνῃ τὴ χάρι... Καὶ τότε ζήτησα, γιὰ τελευταία φορά, τὴ χάρι νὰ μ' ἀφίσετε νὰ τὸν πάρω ἄντρα μου... Μὲ φοβέρισες, ὅτι θὰ σκοτωθῆς... Κατάλαβα ὅτι νόμιμα δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πάρω ποτὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα... Καὶ τότε...

— Τὸν πῆρες πασάνομα!...

— Γιατὶ αὐτὸς ἀπόκρουσε νύφη μὲ λεπτά· καὶ ποὺ τὸν ἀγαποῦσε· καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μείνῃ ἀνύπαντρος... Στὸ βωμὸ ποιοῦ θεοῦ θὰ θυσιάζαμε κι' ἐγὼ κι' αὐτὸς τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὴν εὐτυχία μας; Στὰ συμφέροντα ἑνὸς κόμματος καὶ στὴ σωτηρία μιᾶς χρεωκοπημένης περιουσίας; Αὐτὸ ποὺ ἔκαμα, τὸ ἤθελε ἡ φύσι, ἡ καρδιά μου, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἠθική! Θὰ ἤτανε πιὸ τίμιο νὰ πάρω τὸν Πετροστράτη γιὰ τοὺς παράδες του καὶ ν' ἀγαπῶ τὸ γιατρό;... Ἔφερα στὸν κόσμο μιὰ χαριτωμένη κόρη μαζί του. Ἂν τὸ ἰδῆς αὐτὸ τὸ παιδάκι, θὰ τὸ ἀγαπήσῃς καὶ θὰ μοῦ συχωρέσῃς τὰ ἁμάρτημά μου... Ἡ πολιτεία ὅλη μοῦ τὸ συχώρεσε... καὶ μονάχα ἕνας μεθυσμένος παληάνθρωπος βγῆκε νὰ μὲ κατηγορήσῃ... Ὅλοι οἱ ἄλλοι καταλαβαίνουν, ὅτι μιὰ ἀγάπη τίμια κι' ἀληθινὴ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε κοινωνικὸ περιορισμὸ καὶ κάθε συμβατικὴ ἀλήθεια... Τώρα τὰ ξέρεις ὅλα!... Καὶ μπορεῖς νὰ ὑπερασπιστῇς ἀποτελεσματικὰ τὴν τιμή σου...

—Ἡ ἀπάντησί μου σ' αὐτὰ ὅλα—τῆς φώναξε ὁ Σταῦρος—θἄπρεπε νἄναι δυὸ πιστολιές; Μιὰ στὸ δικό σου κρανίο καὶ μιὰ στὸ δικό μου... Ἔτσι μονάχα θὰ μποροῦσε νὰ ξεπλυθῇ ἡ μουντζούρα... Ἀλλὰ θὰ θριάμβευε ἕνα κάθαρμα, ὁ Γούργος. Καὶ θἄτανε τὸ φοβερώτερο ἀπ' ὅλα, γιατί, μ' ὅλα μας τὰ κουσούρια, εἴμαστε καλλίτεροι ἀπ' αὐτόν...

— Τί θὰ κάμῃς λοιπόν;—ρώτησε ἡ Βιδὴ μ' ἀγωνία.

— Θὰ τ' ἀρνηθοῦμε ὅλα!... Θὰ ἐξεγείρουμε τὴν πολιτεία ποὺ σὲ συμπαθεῖ... Καὶ θὰ ἐμποδίσουμε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ δίκη ποὺ γυρεύει τὸ κάθαρμα! Αὐτὰ γιὰ τὸν κόσμο... Μὲ σένα ὅμως δὲν τελείωσα, οὔτε θὰ τελειώσω ποτέ. Κι' ἂν δὲν ἔβεινες τελευταία, τὴν ἀλληλεγγύη, τὴν ἀπόλυτη, μὲ τὸ σπίτι καὶ τὴ γενιά μας, θὰ σὲ εἶχα πετάξει στὸ δρόμο σὰν τὸ σκυλί.

Κι' ἔφυγε, χτυπῶντας τὴν πόρτα, δυνατά.

— Ποῦ πᾶς;—ρώτησε ἡ Βιδή, βγαίνοντας λαχταρισμένη στὸ διάδρομο.

— Νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ πρέπει... Ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις νὰ βγῇς ἀπὸ τὴν κάμαρά σου!

Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΕΜΠΝΕΕΙ...

Οἱ Βιεννέζοι κομμωταὶ λανσάρουν τώρα γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸν προσεχῆ χειμῶνα μιὰ παραλλαγὴ τῆς κλασσικῆς κομμώσεως τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου (ἀριστερά). Ἡ κόμμωσις αὐτὴ ὅμως ἀπαιτεῖ μακρυὰ μαλλιά, καὶ οἱ περισσότερες γυναῖκες, ὡς γνωστόν, τὰ ἔχουνε τώρα κοντά. Ἐντούτοις, οἱ Βιεννέζοι κομμωταί, χάρις σ' ἕνα ἐμπνευσμένο τέχνασμά τους τὴν ἐπιτυγχάνουν καὶ μὲ τὰ κοντὰ μαλλιά (δεξιά).

Στὸ γραφεῖο, ποὺ κατέβηκε ξεφρενιασμένος, τὰ «παιδιά» του, οἱ μπράβοι του κόμματος, τὸν περίμεναν ἀνυπόμονοι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ζύγωσε.

—Ἀπόψε θὰ τὸν φάῃ τὸ σκοτάδι τὸ Μπαρούφα!—τοῦ εἶπε στ' αὐτί.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν ὁ θάνατός μας!—τοῦ εἶπε ὁ Σταῦρος.—Ἄλλη δουλειὰ θέλω ἀπὸ σᾶς...

Τοὺς μάζεψε, τοὺς τρεῖς τοὺς πιὸ καπάτσους καί, κλείνοντας τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, τοὺς ἔδωσε τὸ σχέδιο: Θἄπιαναν μὲ τὸ καλὸ τὸ Μπαρούφα, θὰ τοὔλεγαν ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴ μήνυσι δὲν εἶχε νὰ κερδίσῃ τίποτα, παρὰ θὰ εἶχε, ἀντίθετα, τὸν αἰώνιο κατατρεγμὸ τῶν Καπλαναίων· ὅτι, ἂν φερνόταν ἀλλοιῶς, θὰ μποροῦσε νὰ κερδίσῃ λεπτὰ καὶ ὑποστήριξι.

— Μὲ ποιὸ τρόπο; Θὰ σᾶς ρωτήσῃ ὁ Μπαρούφας...—συνέχισε ὁ Σταῦρος— καὶ τότε θὰ τοῦ πῆτε νἄρθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμη καὶ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θ' ἀποσύρῃ τὴ μήνυσι. Ἂν τοῦ μετρήσω δέκα χιλιάδες καὶ τὴν ὑποστήριξί μου... Καταλάβατε;

— Καὶ τί θὰ κάνῃς ἐσύ; Θὰ τοῦ τὰ δώσῃς;

— Αὐτὸ —εἶπε ὁ Σταῦρος— εἶναι δικός μου λογαριασμός... Ἐσεῖς πρέπει νὰ ἀκτελέσετε ἐπιδέξια αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω...

Οἱ μπράβοι ὑποσχέθηκαν, ὅτι θὰ βάλουν τὰ δυνατά τους. Ἀλλὰ ὁ Σταῦρος εἶχε φυλαχτῆ, πολὺ φρόνιμα... Τοὺς τὸ κράτησε μυστικὸ αὐτὸ ποὺ θἄκανε παρακάτω. Ὅταν οἱ ἄνθρωποί του κατάφεραν τὸ Μπαρούφα, τοῦ ὥρισε ραντεβοῦ τὸ βράδι τῆς ἰδίας μέρας στὸ γραφεῖο του. Πίσω ἀπὸ τὶς θῆκες μὲ τοὺς φακέλλους του εἶχε κρύψει τρεῖς ἀστυνομικούς, ποὺ ἄκουσαν καὶ εἶδαν τὰ πάντα: Ὁ ἁπλοϊκὸς παλληκαρᾶς τοῦ Γούργου ζήτησε τὰ λεφτὰ γιὰ ν' ἀποσύρῃ τὴ μήνυσι καὶ ὁ Σταῦρος τοῦ μέτρησε πέντε χιλιάδες.

—Ἅμα σχίσῃς τὴ μήνυσι, τότε θἄρθῃς νὰ πάρῃς καὶ τὶς ἄλλες πέντε...τοῦ εἶπε.

Χαρούμενος ἔτρεξε — κρυφὰ ἀπὸ τὸ Γούργο, βέβαια, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα ἀπ' αὐτὰ ὅλα — στὸν εἰσαγγελέα κι' ἀπόσυρε τὴ μήνυσι ποὺ εἶχε ὑποβάλει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Σταύρου. Μόλις ὅμως βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ ἦτανε μάρτυρες, ὅταν πῆρε τὶς πέντε χιλιάδες, τὸν ἅρπαξαν, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Πᾶς νὰ εἰσπράξῃς τὶς ἄλλες πέντε;— τοῦ εἶπαν.—Ἔλα στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα νὰ τὶς πάρῃς...

Ὁ Σταῦρος τὸν εἶχε κιόλας καταγγείλει γιὰ ἐκβίασι. Καί, μὲ μάρτυρες τοὺς ἀστυνομικούς, θὰ τὸν στρίμωγνε στὴ φυλακή. Ὁ Γούργος ἔνοιωσε τὴ μανούβρα. Ἔτρεξε στὸ Σταῦρο, νὰ γλυτώσῃ τὸν ἄνθρωπό του.

— Φυλάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, Γούργο— τοῦ εἶπε ὁ Καπλάνης, νικητὴς τώρα στὸ παιγνίδι—ἀλλὰ φυλάει καὶ τὸ νοικοκύρη... Σ' ἔχω στὰ χέρια μου...;

— Ζητάω συμβιβασμό.

— Οὔτε σύ, οὔτε οἱ ἄνθρωποί σου θὰ ξαναπιάσετε τὴν ἀδερφή μου στὸ στόμα σας...;

—Ἐγὼ ποτὲ δὲν τὴ μελέτησα—εἶπε ὁ Γούργος, καὶ ἦταν ἀπόλυτα εἰλικρινὴς σ' αὐτὴ τὴ δήλωσί του.— Γιατὶ τὴν ἐκτιμῶ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

— Μὰ καὶ οὔτε στοὺς ἀνθρώπους σου θὰ ἐπιτρέψῃς νὰ τὴ μελετᾶνε.

— Καὶ σ' αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος. Ἀπόσυρε ὅμως καὶ σὺ τὴ μήνυσί σου.

— Θὰ τὸ κάνω. Ἔχω κι' ἕναν τρίτον ὅρον ὅμως...

—Ἀκούω!...

— Θὰ πάῃ αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος νὰ τῆς ζητήσῃ συχώρεσι, μπροστὰ σὲ μερικὲς κυρίες... γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι...

Ὁ Γούργος τὸ δέχτηκε κι' αὐτό. Κι' ἔγινε αὐτὴ ἡ αἴτησι συγγνώμης μπροστὰ σὲ δέκα νοικοκυράδες ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ Γούργου καὶ βούϊξε, χαρούμενη, ὁλόκληρη ἡ πολιτεία. Ἔμενε τώρα μονάχα ὁ ἐσωτερικὸς λογαριασμὸς τῶν ἀδελφῶν της, τοῦ Σταύρου πρὸ πάντων, μὲ τὴ Βιδή. Ἄφισε

Μπορεῖ νὰ μὴ συμπεριλαμβάνεται στὴν... ἐθιμοτυπία τοῦ γάμου τὸ τρυφερὸ αὐτὸ φιλί, ἀποτελεῖ ὅμως ἀπαραίτητο συμπλήρωμά του.

Η ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τὸ ἔνδυμα τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης

Σᾶς εὐχόμεθα μ' ὅλη μας τὴν καρδιά, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, νὰ παντρευτῆτε τὸ συντομώτερο καὶ νὰ κάμετε ἕναν καλὸ κι' εὐτυχισμένο γάμο. 'Αλλ' ἔχετε σκεφτῆ ὅλα τὰ πολύπλοκα ζητήματα ποὺ θὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπίσετε, τόσο σεῖς, ὅσον κι' ὁ μέλλων σύζυγός σας, ὅταν ἔρθη αὐτὴ ἡ μεγάλη στιγμή; 'Ο γάμος, ὡς γνωστόν, ἔχει τὴν ὡρισμένη ἐθιμοτυπία του. "Ας δοῦμε, λοιπόν, τοὺς κυριώτερους κανόνες της:

1. Τὸ φόρεμα τῆς νύφης

Τὸ καλύτερο εἶναι, βέβαια, τὸ λευκὸ μὲ πέπλο. "Αν, ὅμως, ὁ γάμος γίνεται «ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ», μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποφύγετε.

Θὰ κανονίσετε πάντως τὸ φόρεμά σας ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπισημότητα ποὺ θὰ δώσετε στὸ γάμο σας.

'Η σημερινὴ μόδα θέλει τὸ νυφικὸ φόρεμα πολὺ ἁπλό, μὲ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, καὶ μακρυὰ μανίκια. "Οσον ἀφορᾶ τὴν οὐρά, εἶναι ζήτημα γούστου. Θὰ ἐξαρτηθῆ ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἐπισημότητα ποὺ θέλετε νὰ δώσετε στὸ γάμο σας. Μπορεῖτε ν' ἀποφύγετε τὴν οὐρά, ἀντικαθιστῶντας την μὲ μιὰ φαρδειὰ φούστα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ φτιάξετε ἕνα κοντὸ φόρεμα, στὸν τύπο τῶν ἀπογευματινῶν.

"Οσον ἀφορᾶ τὸ εἶδος τοῦ ὑφάσματος ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε, θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Γιὰ τὸ καλοκαίρι: μεταξωτό, ταφτᾶ, ὀργάντζα, σιφόν. Γιὰ τὸ χειμῶνα: «φαΐγ», δαμασκηνό, κρὲπ κτλ.

2. Τὸ ἔνδυμα τοῦ γαμπροῦ

"Ενα μεγάλο λάθος, ποὺ τὸ βλέπει κανεὶς συχνά, εἶναι ὅτι οἱ γαμπροὶ πηγαίνουν στὴ γαμήλιο τελετὴ μὲ σμόκιν. 'Αλλὰ τὸ σμόκιν εἶναι βραδυνὸ ἔνδυμα, ποὺ ἕνας ἄνδρας μπορεῖ νὰ τὸ φορέση γιὰ νὰ πάη σ' ἕνα γεῦμα, σὲ μιὰ δεξίωσι ἢ στὸ θέατρο. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ἔνδυμα γάμου.

'Εκτὸς ἀπὸ τὸ φράκο, ποὺ προσφέζεται μόνον γιὰ τοὺς πολὺ ἐπίσημους γάμους, τὸ καλύτερο ἔνδυμα γιὰ τὸ γαμπρὸ εἶναι τὸ ἑξῆς: μαῦρο σακάκι, γιλέκο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἢ γκρι-πέρλ, παντελόνι ριγωτό, λευκὸ πουκάμισο μὲ πιέτες καὶ σκληρὸ κολλάρο, γραβάτα γκριάρζαν (πρὸς Θεοῦ, ὄχι παπιγιόν!), παπούτσια μαῦρα, καπέλλο ἐπίσης μαῦρο, γάντια γκρὶ-πέρλ, ἕνα λευκὸ τριαντάφυλλο στὴν κομβιοδόχη.

"Αν ἡ νύφη φορῆ ταγιέρ, ὁ γαμπρὸς μπορεῖ νὰ φορέση ἕνα σκοῦρο κοστούμι μὲ λευκὸ πουκάμισο καὶ μαῦρα παπούτσια.

3) Οἱ καλεσμένοι

'Ο κουμπάρος ἢ οἱ κουμπάροι καλὸν εἶναι νὰ φοροῦν τὰ ἴδια ροῦχα μὲ τὸ γαμπρό. 'Επίσης ὁ πατέρας τῆς νύφης.

Οἱ καλεσμένοι γενικὰ θὰ ἐναρμονίσουν τὸ ντύσιμό τους μὲ ἐκεῖνο τῶν μελλονύμφων. Αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ τοὺς ἄνδρες ὅσο καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες. Σ' ἕναν ἐπίσημο γάμο δὲν μπορεῖτε νὰ πᾶτε μὲ κοινὰ ροῦχα περιπάτου. "Οπως, ἀντίθετα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πᾶτε μὲ μαῦρο ἐπίσημο κοστούμι, ἐνῶ ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη εἶναι ντυμένοι ἁπλᾶ.

Γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν παρόμοιες ἀνορθογραφίες, καλὸν εἶναι νὰ προϋπάρχη μιὰ συνεννόησις μεταξὺ τῶν μελλονύμφων καὶ τῶν καλεσμένων.

'Ανάλογο μὲ τὸ ντύσιμο τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμπροῦ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνο τῶν γονέων καὶ τῶν στενῶν συγγενῶν.

4) Τὰ προσκλητήρια

Κατὰ κανόνα, τὰ προσκλητήρια πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῆς νύφης καὶ νὰ εἶναι ἁπλᾶ καὶ σαφῆ, νὰ καθορίζουν, δηλαδή, τὴν ὥρα, τὸν τόπο καί, σὲ περίπτωσι ἐπισήμου γάμου, τὸ ἔνδυμα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται κομψὲς κάρτες, διαστάσεων 15 Χ 10, ἔντυπες κατὰ προτίμησιν. 'Αποφύγετε τὰ γράμματα μὲ πολλὲς φιοριτοῦρες.

'Ο συνηθισμένος τύπος προσκλησεως εἶναι ὁ ἑξῆς:

«'Ο κύριος καὶ ἡ κυρία Τάδε ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ σᾶς προσκαλέσουν ὅπως παρευρεθῆτε στὸ γάμο τῆς κόρης των Μαρίας μετὰ τοῦ κυρίου Τάδε, τελεσθησόμενον τήν... (ἡμερομηνία) ὥραν... εἰς τὸν ἱερὸν ναόν... 'Αθῆναι... (ἡμερομηνία)».

Διεύθυνσις τοῦ σπιτιοῦ τῆς νύφης ἀριστερά, δεξιὰ καὶ λίγο πιὸ κάτω διεύθυνσις τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γαμπροῦ.

"Αν θὰ ἐπακολουθήση γεῦμα ἢ δεξίωσις, πρέπει ν' ἀναφέρεται ρητὰ στὴν πρόσκλησι. 'Επίσης, ἂν θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸ τὸ ἐπίσημο ἔνδυμα. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, ὅμως, δὲν θὰ γράψετε τίποτε.

Τὸ «ἔχουν τὴν τιμὴν» μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ τό: «σᾶς προσκαλοῦν». 'Αποφύγετε τά: «τῆς ἀγαπημένης των κόρης», τοῦ «λαμπροῦ νέου» καὶ τὰ παρόμοια.

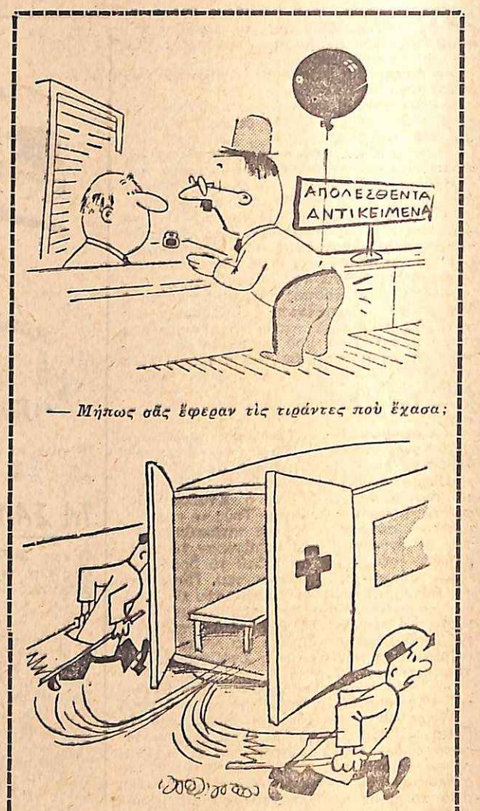
Κανών: Οἱ διευθύνσεις πάνω στοὺς φακέλλους δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γραφοῦν μὲ μηχανή.

Οἱ προσκλήσεις θὰ σταλοῦν τόσο στοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστοὺς τῆς νύφης, ὅσο καὶ σ' ἐκείνους τοῦ γαμπροῦ.

Μερικὰ μοντέρνα ζευγάρια κάνουν μόνα τους τὶς προσκλήσεις: «Σᾶς προσκαλοῦμε νὰ παρευρεθῆτε στοὺς γάμους μας ποὺ θὰ γίνουν κτλ.». Αὐτὸ εἶναι ἀνοίκειο. ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ γάμους μεταξὺ καλλιτεχνῶν, ποὺ ἔχουν δημιουργήσει δική τους προσωπικότητα, ἢ γιὰ μελλονύμφους ποὺ δὲν ἔχουν γονεῖς ἢ στενοὺς συγγενεῖς.

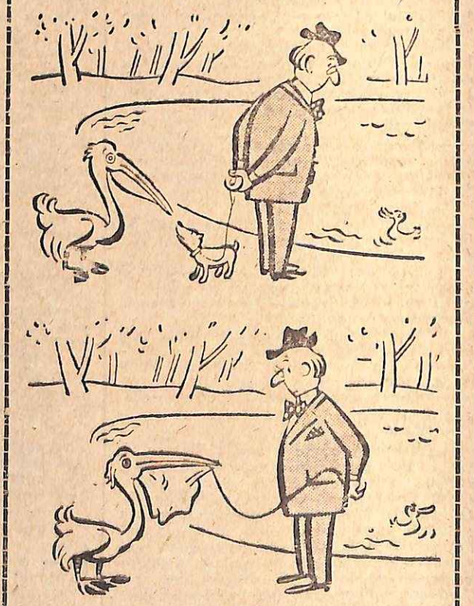
5) Οἱ μπομπονιέρες

Βαρύνουν τὴ νύφη. Θὰ προτιμήσετε ὁμοιόμορφες μπομπονιέρες. Μὴ κάνετε διακρίσεις μεταξὺ τῶν καλεσμένων. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τοὺς χωρίζετε κατὰ κατηγορίες καὶ νὰ δίνετε σὲ ἄλλους πολυτελέστερες καὶ σὲ ἄλλους ἁπλούστερες. 'Η διανομὴ θὰ γίνη ἀπὸ ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας τῆς νύφης.

— Μήπως σᾶς ἔφεραν τὶς τιράντες ποὺ ἔχασα;

—Γρήγορα, γρήγορα! 'Αλλοιῶς θὰ φτάσουμε ἀργά!

Χωρὶς λόγια

ΟΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΞΗΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια

Α Ν σήμερα μποροῦμε νὰ πᾶμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, μέσα σὲ λίγες ὧρες, σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς 'Ελλάδος, καὶ μὲ τὸ ἀεροπλάνο, σὲ λίγες ἐπίσης ὧρες, σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Εὐρώπης, δὲ συνέβαινε τὸ ἴδιο πρᾶγμα πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα.

Δὲν ἀναφέρομε τὰ παλαιότερα ἀκόμα ταξίδια, ὅταν χρειαζόταν καμμιὰ ἑξδομάδες καὶ μῆνες γιὰ νὰ φτάση ἀπὸ τὸν ἕνα τόπο στὸν ἄλλο — ἂν ἔφθανε κάποτε, γλυτώνοντας ἀπὸ τοὺς λῃστὰς καὶ τοὺς πειρατὰς — ἀλλὰ γιὰ τὸ 1856, ποὺ ὁ ἀτμὸς εἶχε τεθῆ πλέον σὲ εὐρύτατη πρακτικὴ ἐφαρμογὴ καὶ εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς τὴν ὄψι τῶν συγκοινωνιῶν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶχε ξεκαθαρίσει τὴ θάλασσα ἀπὸ τοὺς κουρσάρους. Τὸ ἀτμόπλοιο ὑπῆρξε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν πειρατῶν, ποὺ λυμαίνονταν τὸ Αἰγαῖο καὶ τὶς ἄλλες ἑλληνικὲς θάλασσες ἀκόμα καὶ στὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς 'Ελλάδος.

"Επειτα, ὁ ἀτμὸς ἄλλαξε καὶ τὴ μορφὴ τῶν συγκοινωνιῶν τῆς ξηρᾶς. Συντόμευσε τὶς ἀποστάσεις, μὲ τὸ στρώσιμο τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

'Από τὸ 1825, ποὺ λειτούργησε ὁ πρῶτος σιδηρόδρομος στὴν 'Αγγλία, τὸ καινούργιο αὐτὸ συγκοινωνιακὸ μέσο ἄρχισε νὰ [illegible] καὶ τὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη. Στὴν 'Ελλάδα ὅμως, μολονότι [illegible] τὸ 1834 εἶχαν ἀρχίσει συζητήσεις καὶ καταστρώνονταν σχέδια γιὰ τὴν κατασκευὴ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, μόλις τὸ 1869 λειτούργησε ὁ πρῶτος σιδηρόδρομος ποὺ ἔνωσε τὴν 'Αθήνα μὲ τὸν Πειραιᾶ. Καί, καθὼς ἔγραφε ἕνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, «ἠκούσθη τότε εἰς τὴν 'Αττικὴν ὁ πρῶτος συριγμὸς τῆς ἀτμομηχανῆς, ὡς νικητηρίου σάλπισμα τῆς προόδου καὶ τοῦ συγχρονισμοῦ».

'Αλλὰ δὲν ἦταν μόνο ὁ σιδηρόδρομος, ποὺ ἔλειπε πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια ἀπὸ τὸν τόπο μας. "Ελειπαν, ἐπίσης καὶ οἱ δρόμοι. Καὶ ἡ διὰ ξηρᾶς μεταφορὰ ἀνθρώπων καὶ ἐμπορευμάτων γινότανε, κατὰ κανόνα, μέσα ἀπὸ μονοπάτια καὶ κατασφάραχα, μὲ ὑποζύγια καὶ μὲ πολλοὺς κινδύνους, ποὺ τοὺς ἔκανε μεγαλύτερους ἀκόμα ἡ παρουσία τῶν ληστῶν σ' ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ ὑπαιθρο.

Τὴ νύχτα, οἱ ταξιδιῶτες διανυκτερεύαν σὲ χάνια, ποὺ ὅλοι οἱ περιηγητὲς τὰ περιγράφουν ὡς ἀκάθαρτα καὶ στερούμενα καὶ ἀπὸ τὰ στοιχειωδέστερα ἀκόμη μέσα ἑνὸς ξενοδοχείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Γενικώτερα, ἡ 'Ελλὰς εἶχε μείνει τελείως καθυστερημένη στὸ ὁδικὸ δίκτυο, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας. 'Από τὸ 1832 ὡς τὸ 1856, εἶχαν φτιαχτῆ μόνο 7 τοπικοὶ δρόμοι — οἱ περισσότεροι γύρω ἀπὸ τὴν 'Αθήνα — συνολικοῦ μήκους 150 χιλιομέτρων! 'Ενῶ ἡ 'Ελλὰς εἶχε κατ' ἐξοχὴν ἀνάγκη ἀπὸ δρόμους γιὰ τὴν ἐμπέδωσι τῆς τάξεως καὶ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων τῆς χώρας.

Στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, εἶχαν φτιάξει καὶ μερικὰ γεφύρια, ἀλλὰ ἦταν τόσης στερεότητος, ὥστε οἱ περισσότεροι προτιμοῦσαν νὰ διασϑοῦν μέσα ἀπὸ τὸ ποτάμι, παρὰ νά... ριψοκινδυνεύσουν τὸ πέρασμα τοῦ γεφυριοῦ, ἰδίως μὲ φορτωμένα ζῶα!

"Ενας περιηγητής, ποὺ ἦλθε στὴν 'Ελλάδα τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα, γράφει γιὰ τὴν κατάστασι τῶν δρόμων της: «Δὲν ὑπάρχει δρόμος μεταξὺ τῆς 'Αθήνας καὶ τῆς Σπάρτης, ἢ μεταξὺ τῆς 'Αθήνας καὶ τῆς Κορίνθου. Κανένας δρόμος δὲ συνδέει τὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους μὲ τὴν Πάτρα, ἡ ὁποία χάρις στὴ σταφίδα ἔχει γίνει ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἐμπορίου. 'Εκτὸς ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ ἑνώνει τὴν 'Αθήνα μὲ τὴ Θήβα καὶ ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ κακὴ κατάστασι, ὅλοι οἱ ἄλλοι δρόμοι ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, δὲ χρησιμεύουν παρὰ γιὰ νὰ κάνη ἐφιππη τὸν περίπατό της ἡ βασίλισσα. "Εκαναν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἕνα δρόμο, μήκους 8 χιλιομέτρων μὲ δενδροστοιχία ἀπὸ πυπεριές, γιὰ νὰ συνδέσουν τὴν 'Αθήνα μὲ τοὺς ἑρημους βράχους τοῦ Φαλήρου, ἐνῶ λείπουν 4—5 ἀπαραίτητοι δρόμοι γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ ἐμπόριο, τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν βασῶν καὶ τὴν ἀσφάλεια... Τὸ νεκροταφεῖο τῶν 'Αθηνῶν χωρίζεται ἀπὸ τὴν πόλι μὲ τὸν 'Ιλισό. Καί, τὸ χειμῶνα, ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἔχει κάποτε νερά. Περιμεναν ὡς τὸ 1853 γιὰ νὰ κάνουν μιὰ γέφυρα ποὺ νὰ συνδέση τὶς δύο ὄχθες τοῦ 'Ιλισοῦ. Καὶ εἶδα πολλὲς φορές, πρὶν γίνη ἡ γέφυρα, τὶς κηδεῖες νὰ περνοῦν πηδηχτὰ μέσ' ἀπὸ τὸ νερό...»

★

"Αν ὅμως ἡ κατάστασι τῶν συγκοινωνιῶν τῆς ξηρᾶς ἦταν ἀξιοθρήνητη στὴν 'Ελλάδα, πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια, δὲ συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς θαλάσσιες συγκοινωνίες. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ καλὸς Θεὸς τῆς 'Ελλάδος φρόντισε νὰ τὴν περιτριγυρίση μὲ θάλασσα καὶ νησιά. Καὶ στὴ θάλασσα οἱ ἐπιδόσεις τῶν 'Ελλήνων ἦταν πάντοτε ἐξαίρετες.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ περιγράφομε, ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα οἱ θαλάσσιες μεταφορὲς ἀνθρώπων καὶ ἐμπορευμάτων νὰ γίνωνται μὲ τὰ ἱστιοφόρα. Τὸ κράτος διέθετε μόνο ἕνα ἢ δύο πλοῖα μὲ ἀτμό, γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ βασιλιᾶ καὶ τοῦ ταχυδρομείου. Καὶ μόλις τὸ 1856 — πρὶν ἀπὸ 100 ἀκριβῶς χρόνια — ἐμφανίστηκαν τὰ δύο πρῶτα ἑλληνικὰ ἐπιβατικὰ ἀτμόπλοια.

Τὰ εἶχε φτιάξει στὰ ναυπηγεῖα τῆς Σύρας ἡ «'Ελληνικὴ 'Ατμοπλοΐα» ποὺ εἶχε τὴν ἔδρα της ἐπίσης στὴ Σύρα, καὶ ἦταν τὸ καθένα 200 τόννων. "Εφεραν τὰ ὀνόματα «Ὕδρα» καὶ «Πανελλήνιον» καὶ ταξίδευαν ἀκόμα τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ αἰῶνα μας!

Τὸ περίφημο «Ὑδράκι» — ὅπως τὸ ἔλεγαν χαϊδευτικὰ στὶς δυσμὲς τοῦ βίου του — ἔκανε τὴ γραμμὴ τοῦ Σαρωνικοῦ, καὶ κυρίως τὸ δρομολόγιο Πειραιᾶ — Πόρου.

Κι' ἔλεγαν χαριτολογῶντας γι' αὐτό, πὼς ἀπὸ τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ εἶχε κάνει τὸ ταξίδι τοῦ Πόρου, εἶχε μάθει πιὰ νὰ πηγαίνη... μόνο του ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὸ νησί...

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν «"Υδρα» καὶ τὸ «Πανελλήνιον» ἡ ἴδια ἑταιρία εἶχε μετατρέψει μιὰ ἱστιοφόρο γολέττα — τὸ «Αἰγαῖον» — σὲ ἀτμοκίνητο πλοῖο.

Πολὺ ἀργότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτὰ ἑλληνικὰ ἐπιβατικὰ ἀτμόπλοια, ἐμφανίστηκε τὸ πρῶτο φορτηγὸ ἀτμόπλοιο μὲ ἑλληνικὴ σημαία. "Ηταν 1000 περίπου τόννων, ἔφερε τὸ ὄνομα «'Ιόακη», καὶ ἀνῆκε στοὺς Βαλιάνους καὶ τοὺς Θεοφιλάτους. "Ηταν ὁ πρόδρομος τῆς σημερινῆς παμμεγίστης ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ποὺ καλύπτει ὁλόκληρη τὴν ὑδρόγειο — ἀτυχῶς ὅμως, χωρὶς νὰ φέρη πάντα καὶ τὴν ἑλληνικὴ σημαία.

'Η ἱστιοφόρος ἐμπορικὴ ναυτιλία, μὲ τὴν ὁποία ἐξασφαλίζονταν οἱ θαλάσσιες μεταφορὲς στὴν 'Ελλάδα πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, βρισκόταν τότε σὲ μεγάλη ἀκμή. 'Επάνω ἀπὸ 4000 μεγάλα ἱστιοφόρα συνολικῆς χωρητικότητος 300.000 τόννων ταξίδευαν σὲ ὅλες τὶς θάλασσες καὶ ἡ ἑλληνικὴ σημαία κυριαρχοῦσε στὸν Εὔξεινο καὶ τὴ Μεσόγειο.

«Τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα, ἔγραφε ὁ περίφημος 'Αμπού τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γλυστροῦν παντοῦ. Δὲν παραμελοῦν καμμιὰ δουλειά, δὲν ἀφίνουν καμμιὰ μεταφορὰ καὶ ἀλλάζουν σημαία, κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὸ θεωρήσουν συμφέρον».

'Ο ἴδιος γράφει ὅτι τὸ 1846 τὸ διὰ θαλάσσης ἐμπόριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατανέμόταν ὡς ἑξῆς:

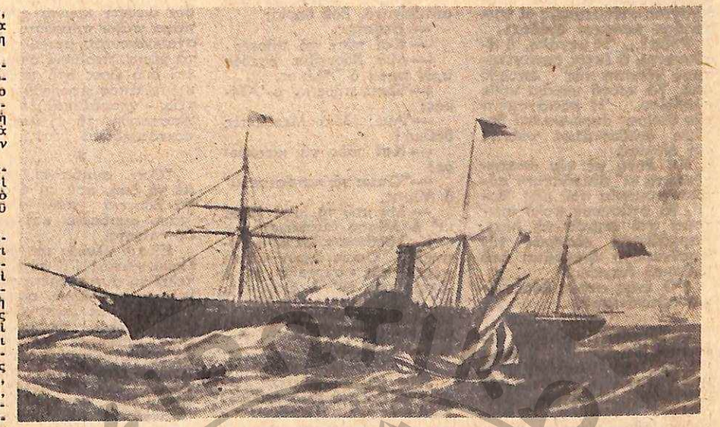
Πλοῖα μὲ ἑλληνικὴ σημαία	967.000	τόννους
Πλοῖα μὲ ἀγγλικὴ καὶ 'Ιονίων Νήσων..	505.000	»
Πλοῖα μὲ ρωσικὴ	335.000	»
Πλοῖα μὲ γαλλικὴ	70.000	»

Καὶ προσθέτει μὲ κάποια δόσι κακίας ἢ ζήλειας:

«Τὸ μικρὸ αὐτὸ βασίλειο, χωρὶς πληθυσμὸ καὶ χωρὶς κεφάλαια, κάνει μὲ τὴν Τουρκία ἐμπορικὲς δουλειὲς ὑπερδιπλάσιες ἀπὸ τὴν 'Αγγλία καὶ δέκα τρεῖς φορὲς περισσότερες ἀπὸ τὴ Γαλλία».

Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ μεγάλος ἱστιοφόρος στόλος τῆς 'Ελλάδος τῶν ὀθωνικῶν χρόνων φτιανότανε σὲ ἑλληνικὰ ναυπηγεῖα.

«Οἱ "Ελληνες κατασκευάζουν τὰ πλοῖα τους, γράφει ὁ 'Αμπού, στὴ Σύρα, τὴν Πάτρα, τὸ Γαλαξίδι καὶ τὸν Πειραιᾶ. Τὰ πλοῖα αὐτὰ εἶναι, γενικά, λιγώτερο βαριὰ καὶ περισσότερο ἁπλᾶ ἀπὸ τὰ δικά μας, ἀλλὰ ἀντέχουν καλὰ στὴ θάλασσα καὶ κοστίζουν τὸ ἕνα τρίτον περίπου ἀπὸ τὰ γαλλικά. "Ενα πλοῖο στοιχίζει 120 φράγκα τὸν τόννο στὰ ἑλληνικὰ ναυπηγεῖα καὶ 328 φράγκα στὰ ναυπηγεῖα τῆς Μασσαλίας. 'Υπὸ τὶς συνθῆκες αὐτὲς — ὅταν οἱ "Ελληνες ἐφοπλιστὲς πληρώνουν 120 φράγκα γιὰ ὅ,τι ἀγοράζουν οἱ Γάλλοι 328 — εἶναι φανερὸ πὼς τὸ ἐμπόριο

"Ενα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀτμόπλοια, πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια: τὸ «Ἀσία» τῆς ἀτμοπλοΐας Κιούναρ Λάϊν, ποὺ ἐκινεῖτο μὲ τροχούς.

τῆς Μεσογείου θ' ἀνήκη στὸν ἑλληνικὸ ναυτικό».

"Εκτὸς ἀπὸ τὰ ἱστιοφόρα, ἡ συγκοινωνίες μὲ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ μὲ τὰ μεγαλύτερα τότε λιμάνια μας ἐξασφαλίζόταν μὲ ἀτμόπλοια ξένων ἑταιριῶν. Δυὸ ἦταν οἱ μεγάλες ἑταιρίες ποὺ προσεγγίζαν στὴν 'Ελλάδα: τὸ αὐστριακὸ «Λόυντ» καὶ ἡ γαλλικὴ ἑταιρία «Μεσσαζερί».

Οἱ "Ελληνες προτιμοῦσαν τὰ αὐστριακὰ Λόυντ, γιατὶ ἦταν φθηνότερα ἀπὸ τὰ γαλλικά. Μὲ μικρότερα πλοῖα, τῶν ἴδιων ἑταιριῶν, ἐπικοινωνοῦσε ὁ Πειραιεὺς μὲ τὰ δύο τότε μεγάλα λιμάνια τῆς 'Ελλάδος, τὴ Σύρα καὶ τὴν Πάτρα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ μόνο περνοῦσαν τὰ ἀτμόπλοια τῶν γραμμῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

'Ο 'Αμποὺ ἀναφέρει, μὲ μεγάλο θαυμασμό, γιὰ τὴν ταχύτητα ποὺ γινόταν μὲ τὰ ἀτμόπλοια, τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν 'Ελλάδα. «Σὲ 8 ἡμέρες, γράφει, φθάνει κανεὶς μὲ ἕνα πολὺ ὡραῖο ἀτμόπλοιο ἀπὸ τὴ Μασσαλία στὸν Πειραιά, ξοδεύοντας τὸ τρίτο σὲ χρόνο καὶ χρῆμα ἀπὸ ὅσα χρειαζόταν πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια γιὰ νὰ πάη ἀπὸ τὸ Παρίσι σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Γαλλίας!»

Δὲ γράφει ὅμως μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ μικρότερα ἀτμόπλοια τῶν δύο ξένων ἑταιριῶν, ποὺ ἔκαναν τὶς γραμμὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ, συνδέοντας τὸν Πειραιὰ μὲ τὴν "Υδρα, τὴ Χαλκίδα, τὴν 'Ισθμία (δὲν εἶχε κοπῆ ἀκόμα ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου) καὶ τὴ Σύρα. Αὐτὰ ἦταν πάντοτε γεμάτα ἀπὸ κόσμο, μετρίας καθαριότητας καὶ βραδύτατα. «Οἱ βουλευτές, οἱ γερουσιαστὲς καὶ οἱ μάλλον σημαίνοντες, προσθέτει, ἐπαιρναν μαζί τους κρεβάτια καὶ στρώματα καὶ ἐπιαναν τὸ κατάστρωμα μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Ἐκεῖ κοιμόντουσαν, ἔτρωγαν, συζητοῦσαν καὶ φιλονεικοῦσαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους καὶ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου παρουσίαζε τὴν εἰκόνα ἑνὸς κοιτῶνα... ἐπαναστατημένου κολλεγίου...»

'Απὸ τότε, τὰ πράγματα βελτιώθηκαν, σημαντικά, ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα τουλάχιστο τῶν πλοίων. 'Ο συνωστισμὸς ὅμως καὶ ἡ κακοπέρασι, σὲ πολλὰ πλοῖα τῆς ἀκτοπλοΐας μας, μένει καὶ σήμερα στὴν ἴδια κατάστασι. Τουλάχιστον, πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια οἱ ἐπιβάτες τῶν ἀτμοπλοίων εὑρίσκαν τόπο στὸ κατάστρωμα καὶ ξαπλώνονταν σὲ στρώματα καὶ κρεβάτια. Σήμερα πολλὲς φορὲς δὲ βρίσκει κανεὶς οὔτε θέσι γιὰ νὰ στάθη ὄρθιος!...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ μαγεία τοῦ Ι. Χ.!

"Η «ὁ χρυσοῦς αἰὼν τοῦ αὐτοκινήτου»

Αἱ κλεινα'ι 'Αθῆναι διανύουν αἰσίως τὸν «χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ αὐτοκινήτου».

Τὰ μαγικὰ ψηφία Ι. Χ. (ἰδιωτικὴ χρῆσις, δηλαδή, καὶ ὄχι εἰδίαις χερσὶν» ἢ... 'Ιησοῦς Χριστὸς) ἀσκοῦν ἀπεριγράπτη γοητεία στὰ πλήθη. Καί, μὲ τὴν... συνεννοχὴ τῶν «εὐκολιῶν πληρωμῆς», αὐξάνονται καὶ πληθύνονται καθημερινῶς οἱ τρισόλβιοι κάτοχοι «ρόδας».

Ρόδα!... 'Η μεγάλη, ἡ ἀσύγκριτη, ἡ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ γόησσα τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ κρυφὸ μεράκι κάθε πληβείου. 'Η συνισταμένη τῶν ὀνείρων ἀρρένων καὶ θηλέων, ἀνεξαρτήτως τάξεως καὶ ἡλικίας.

Κι' ἔτσι, μὲ τὴν ἀκατασίγαστη κι' ἀθεράπευτη αὐτοκινητομανία ποὺ μᾶς δέρνει, θὰ φτάσουμε πολὺ σύντομα στὸ σημεῖο νὰ λέμε, παρωδῶντας ἐλαφρῶς τὴν πασίγνωστη διαφήμισι τοῦ 'Εθνικοῦ Λαχείου:

«'Ο ἕνας στοὺς δύο... ἔχει αὐτοκίνητο!»

★

—Τάμαθες; ἀγγέλλει αἰφνιδίως ὁ Κώστας στὸ Γιάννη, χωρὶς νὰ καταβάλη καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ καμουφλάρη τὸν ὑπερεκχειλίζοντα φθόνο του. 'Ο Μανώλης πῆρε αὐτοκίνητο.

—Τί μάρκα; ἐνδιαφέρεται νὰ πληροφορηθῆ ὁ ἄλλος.

— Ντὲ Κὰ Βέ.

— Κουταμάρα ἔκανε.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ πάρη "Οπελ.

— Καὶ γιατί νὰ πάρη "Οπελ;

— Γιατὶ τὰ "Οπελ εἶναι καλύτερα ἀμάξια.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; ἀπορεῖ ὁ Κώστας.

Κι' ὁ Γιάννης, μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ εὐτυχία καὶ στῆθος φουσκωμένο ἀπὸ ὑπερηφάνεια:

— Μὰ "Οπελ... ἔχω πάρει κι' ἐγὼ κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος!

—"Ωστε πῆρες κι' ἐσὺ αὐτοκίνητο, βρὲ θηρίο;

— Βεβαίως.

— Καὶ πότε τὸ πῆρες;

— Μιὰ βδομάδα σχεδὸν πρὶν πάρη ὁ 'Αλέκος.

—"Ωστε πῆρε κι' ὁ 'Αλέκος;

—'Αμέ; Μιὰ Μερσεντὲς θαῦμα!

— Καὶ πῶς τὰ κατάφερε;

—"Οπως τὰ κατάφερε κι' ὁ Μίμης.

— Μὴ μοῦ τὸ λές! Πῆρε κι' ὁ Μίμης αὐτοκίνητο;

Καὶ βέβαια πῆρε κι' ὁ Μίμης! "Οπως ἔχουν πάρει μέχρι τῆς στιγμῆς κι' ὁ Σταμάτης, κι' ὁ Θανάσης, κι' ὁ Κυριάκος, κι' ὁ Νίκος, κι' ὁ Ζαχαρίας, κι' ἡ Λιλίκα, κι' ἡ Φιφίτσα, κι' ἡ... κουτσὴ Μαρία!

★

Πῶς νὰ μὴ πήξουν λοιπὸν οἱ δρόμοι ἀπὸ «ρόδα»; Καὶ πῶς νὰ μὴ κινδυνεύουμε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ πληρώσουμε τὸν... αἱματηρὸ φόρο τῆς ἀτζαμωσύνης τῶν ἄρτι ἀποκτησάντων τὸ δίπλωμά τους «σωφέρ»;

Χαρακτηριστικὴ περίπτωσι τῆς... συναρπαστικῆς ἀδεξιότητος ποὺ διακρίνει ἀρκετοὺς — φεῦ! — ὁδηγοὺς εἶναι ἡ ἑξῆς:

Κάποιος... κάπου, κάποτε ἀγόρασε μιὰ «κατσαριδούλα». Γιανευδαίμων, λοιπόν, γιὰ τὸ ἀπόκτημά του, ξεκίνησε πρωΐ - πρωΐ ἀπὸ τὸ σπίτι του, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὸ δίπλωμα στὴν τσέπη, καί, κατόπιν κόπων, βασάνων, κλυδωνισμῶν καὶ ἀψιμαχιῶν μὲ τοὺς πεζούς, κατέφθασε κάτωχρος, ἀλλ' ἀλώβητος στὴν πλατεῖα Κλαυθμῶνος, ὅπου «παρκάρησε» τὴν «κατσαρίδα».

Αὐτά, εἴπαμε συνέβησαν πολὺ πρωΐ. Τὸ μεσημέρι, ὅμως, ἔντρομος ὁ... «κατσαριδοῦχος» διεπίστωσε ὅτι τὸ μικροσκοπικὸ μέν, μὰ θαυματουργὸ τρεχούμενό του εἶχε σχεδὸν ἀποκλεισθῆ μέσα σὲ τετράδιπλες «ντάνες» ποικίλων ἄλλων τροχοφόρων, πού, ἐν τῷ μεταξύ, εἶχαν «παρκαριστῆ» κι' αὐτὰ ἀπὸ τοὺς μακαρίους ἰδιοκτήτες τους. Καὶ γιὰ νὰ... «πιλοταριστῆ» ἡ «κατσαρίδα» ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς φοβερὲς καὶ τρομερὲς Συμπληγάδες, θὰ χρειαζόταν ταχυδαχτυλουργικὴ δεξιοτεχνία, μακροχρόνιος πεῖρα, εἰδικότης στὶς μανοῦβρες καὶ... ἀδάμαστη ψυχή!

'Αλλὰ ὁ ἄνθρωπός μας δὲν διέθετε κανένα ἀπὸ τὰ πάρα πάνω προσόντα. Καί, σταυρώνοντας μοιρολατρικὰ τὰ χέρια, περίμενε στημένος ἐπὶ δυὸ ὧρες στὸ πεζοδρόμιο, ν' ἀποσυμφορηθῆ ἡ πλατεῖα - γκαράζ καὶ.. ν' ἀπαγκιστρωθῆ τὸ ἐγκλωβισθὲν «κατσαριδάκι» του!...

★

"Ο,τι συμβαίνει, ὅμως, μὲ τὴ ζωή, ποὺ «μ' ὅλα της τὰ βάσανα πάλι γλυκειὰ 'ναι», συμβαίνει καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Εἶναι γλυκὸ τὸ ἄτιμο! Πολὺ γλυκό! Γι' αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ συνισταμένη τῶν ὀνείρων μυριάδων συμπολιτῶν, πού, μὲ ὕφος «θετικῶν ἀγοραστῶν», περιφέρονται στὶς διάφορες ἀντιπροσωπεῖες καὶ ζητοῦν λεπτομερεῖς κι' ἐξαντλητικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ... ἴσως κατορθώσουν ν' ἀποκτήσουν μετὰ τρία-τέσσερα χρόνια — πρῶτα ὁ Θεός!

★

Οἱ λυσσωδέστεροι αὐτοκινητομανεῖς εἶναι, ὡς γνωστόν, οἱ ρέποντες πρὸς ἐρωτικὰς κατακτήσεις μὲ πλάγια καὶ... ρολάροντα μέσα.

Γιατί, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἡ «ἔξοδα» εἶναι μεγάλος κι' ἀκαταμάχητος «κράχτης».

— Καθ' ὅσον τὴν σήμερον ἡμέρα, ἀποφθέγγεται ὁ Βαγγέλης, ἡ γυναῖκα δὲν γουστάρει λεωφορεῖα, τρόλλεϋ καὶ τσοδρόδρομο! Κι' ἄποξ ὑπάρχει κούρσα, οἰκονομιὰς γυναῖκα. 'Αλλοιῶς, λάβε ἕνα κομποσκοίνι καὶ κάτσε καὶ παράσταινε τὸν... ἀδελφὸ 'Ακάκιο!

'Υπερβολή; "Ισως. 'Αλλὰ μιὰ ὑπερβολὴ μὲ ἀρκετὴ δόσι ἀλήθειας.

'Επομένως, τακτοποιῆστε τὰ οἰκονομικά σας, γιὰ ν' ἀποκτήσετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα τὴν «κούρσα» σας καὶ ν' ἀποφύγετε τὴν... κολογειοκὴ — ἐκ τοῦ κατὰ Βαγγέλην τὸ ἀνάγνωσμα!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

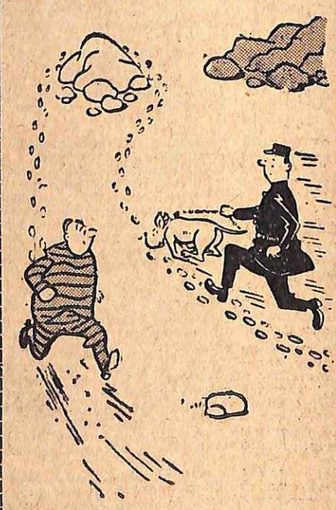

ΣΤΟ ΤΕΞΑΣ

— Στὸν τέταρτο πυροβολισμὸ θὰ εἶναι ἀκριβῶς δέκα καὶ δέκα!...

— Εἶδες τί σπουδαῖο βιολί, ποὺ παίζει ὁ γυιός μας!

Ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δραπέτη

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Γιὰ τὴ χαρὰ

★ Χαρὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν μοιραστῆς μὲ ἄλλους, εἶναι μισὴ χαρά.
★ Ὅταν χαίρεται τὸ πρόσωπο, δὲν γελάει πάντα ἡ καρδιά.
★ Κάθε ζωὴ ἔχει τὴ χαρά της καὶ κάθε χαρὰ τὸ ὅριό της.
★ Ἡ χαρὰ δὲν εἶναι κτῆμα μόνο τῶν πλουσίων.

Γιὰ τὰ δάνεια

★ "Οποιος δανείζει στοὺς φτωχούς, τοὺς τόκους θὰ τοὺς πάρη ἀπὸ τὸ Θεό.
★ "Οταν δανείζης τ' ἀλογό σου γιὰ ταξιδι μακρυνό, νᾶσαι εὐχαριστημένος ἂν σοῦ φέρουν τὸ τομάρι του.
★ Τὸ δάνειο, ὅσο κι' ἂν παληώνη, χάρισμα δὲν γίνεται.
★ "Αν ἀγαπᾶς τὸ φίλο σου, ποτὲ μὴ τοῦ δανείζης.
★ Κάλλιο νὰ χαρίζης δυὸ δραχμές, παρὰ νὰ δανείζης δέκα.
★ Τὸ γαϊδοῦρι, τὸ βιβλίο κι' ἡ γυναῖκα δὲν δανείζονται ποτέ.
★ "Αν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀξία τοῦ χρήματος, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε νὰ δανεισθῆτε.
★ Οἱ δανεισταὶ ἔχουν καλλίτερη μνήμη ἀπὸ τοὺς ὀφειλέτες.

Μπένγκτ Νίλσον, ὁ Σουηδὸς γυμναστὴς πηδᾶ εἰς ὕψος 2,11 μ.

Οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς κατέκτησαν δέκα χρυσὰ μετάλλια στὸ ἅλμα εἰς ὕψος στὶς 22 'Ολυμπιάδες καὶ μονάχα δυὸ φορὲς ἔχασαν τὴν πρώτη νίκη, ἀπ' τὸν Καναδὰ τὸ 1932 (Μὰκ Νῶτον 1,97) καὶ ἀπ' τὴν Αὐστραλία τὸ 1948 (Γουΐντερ 1,98 μ.). "Αν λοιπὸν ἡ τριανδρία τῶν περιφήμων 'Αμερικανῶν ἀλτῶν εἰς ὕψος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ντούμας χάση στὴ Μελβούρνη, τὸ ἀτύχημά τους, θὰ ὀφείλεται σ' ἕνα Σουηδὸ δημοδιδάσκαλο, τὸν Μπένγκτ Νίλσον.

Γενικὴ ἦταν ἡ κατάπληξι τῶν διεθνῶν ἀθλητικῶν κύκλων, ὅταν τὸ 1954 ὁ λεπτοκαμωμένος αὐτὸς Σουηδὸς ἄλτης κατέρριψε τὸ εὐρωπαϊκὸ ρεκὸρ στὸ τεχνικὸ αὐτὸ ἀγώνισμα μὲ 2,11 μ.! 'Η ἠγεμονία τῶν 'Αμερικανῶν στὸ ἅλμα εἰς ὕψος ἀπειλεῖτο, ἢ ὁ Νίλσον ἦταν ἁπλῶς ἕνας κομήτης στὸ ἀθλητικὸ στερέωμα;

Οἱ Σουηδοὶ περιέβαλαν μὲ ἰδιαίτερη στοργὴ τὸν νέο πρωταθλητή τους καὶ στὴ συνείδησι τους τὸν τοποθέτησαν στὴ θέσι ποὺ εἶχεν ὁ ἀλησμόνητος ἄσσος τῶν δρόμων ἀντοχῆς Γκούντερ Χέγκ. 'Η δημοτικότης τοῦ Νίλσον μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε. "Οταν μάλιστα τὸ 1953 στὸ στάδιο τοῦ Γκόττεμποργκ καὶ τὸ 1954 στὸ ὀλυμπιακὸ στάδιο τῆς Στοκχόλμης ὁ δημοφιλὴς Νίλσον νίκησε τὸν 'Αμερικανὸ πρωταθλητὴ 'Ερνι Σέλτον στὸ ἅλμα εἰς ὕψος μὲ 2,08 μ. καὶ 2,10 μ., ἀποθεώθηκε. Τὸν θεώρησαν ἀήττητο. Παγηγύριζαν τὴ νίκη του ὡς ἐθνικὴ ἐπιτυχία.

'Ακολούθησαν καὶ ἄλλες ἐπιτυχίες στὴν ἀλτικὴ μονομαχία Νίλσον - Σέλτον. Τελικὰ ὅμως ἡ διαφορὰ σὲ νίκες μειώθηκε σὲ 6 - 4 ὑπὲρ τοῦ Σουηδοῦ πρωταθλητοῦ.

'Ο Σέλτον ὅμως εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ πάθη θλάσι ἰνῶν στὸ πόδι του. "Ενας ἐπίδοξος 'Ολυμπιονίκης τῆς Μελβούρνης ἀποκλείσθηκε ἀπ' τὴν ἀντιπροσωπευτικὴ τριάδα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς. Τὴ θέσι του πῆρε ἕνας ἀκόμη περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος τοῦ Νίλσον, ὁ Τσὰρλς Ντούμας. Τὸ 1955 ἦταν ἕβδομος στὴν παγκόσμια κατάταξι μὲ 2,089 μ. Φέτος κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ 'Αμερικανοῦ Τζὰκ Νταίηβις (2,124 μ.) μὲ 2,146 μ. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν ὁ Νίλσον νὰ νικήση καὶ τὸν Ντούμας, ὅπως νίκησε τὸν Σέλτον; 'Ιδοὺ ἡ ἀπορία!

★

'Ο Μπένγκτ Νίλσον γεννήθηκε στὸ Ράμβικ τῆς "Ανγκερμανλαντ τῆς Σουηδίας τὸ Φλεβάρη τοῦ 1934. Συνεπῶς, εἶναι σήμερα 22 ἐτῶν. Λιγνός, εὐκίνητος, λαστιχένιος, γεννημένος ἄλτης, μὲ μιὰ ἁλματικὴ εὐχέρεια ποὺ κάνει ζωηρὴ ἐντύπωσι. Σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν πηδοῦσε 1,45 μ. Τὸν ἑπόμενο χρόνο, 1,55 μ. Τὸ 14ο χρόνο, 1,65 μ. Καὶ τὸν 15ο χρόνο, 1,86 μ.! Καταπληκτικό! Θάταν 19 ἐτῶν περίπου, ὅταν ξεπέρασε τὰ 2,01 μ. Τὸ 1944, ἔφτασε τὸ ὑπέροχο 2,11 μ. 'Επανέλαβε τὸ 1955 μὲ εὐχέρεια τὸ 2,10 μ., ἀφοῦ πολλὲς φορὲς πήδησε 2,05 μ. Παρ' ὀλίγο μάλιστα, τὸ 1954. στὸ Γκόττεμποργκ, ὅταν πήδησε τὸ 2,11 μ., νὰ ὑπεροπηδήση καὶ τὸ 2,13 μ., ποὺ θάταν νέο παγκόσμιο ρεκόρ. Εἶχε περάσει τὸ 2,11 μὲ τὴ δεύτερη προσπάθεια. "Εβαλαν τὸν πῆχυ στὸ 2,13 μ. Δυὸ φορὲς τὸ ρριξε. Στὴν τρίτη, σχεδὸν τόχε περάσει, ἀλλὰ τὸ χτύπημα τῆς φτέρνας του στὴν ἀναπήδησι τὸν ἀνάγκασε νὰ χαμηλώση τὸ πόδι λίγο καὶ νὰ ρίξη τὸν πῆχυ ξυστά. "Ενα μυριόστομο «ἆχ!» δόνησε τὸ στάδιο...

Φιλοδοξία τοῦ δημοφιλοῦς Μπένγκτ ἦταν νὰ γίνη γυμναστής. Μικρὸς ἀκόμη εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ Κεντρικὸ Βασιλικὸ Γυμναστικὸ 'Ινστιτοῦτο τῆς Στοκχόλμης. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἀνέκρυσε ἕνα πλαγιασμένο σχοινὶ πάνω σὲ δυὸ στυλοβάτες. Θαρραλέα πῆρε φόρα καὶ πέρασε μ' εὐκολία. Τὸ κατόρθωμά του ἔκανε ἐντύπωσι. Μέτρησαν τὸ ὕψος καὶ τὸ βρῆκαν πὼς ἦταν 1,70 μ. Ναί, ἀλλὰ πάτησε ὡστικὸ βατήρα, εἶπαν οἱ σχολιασταί.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸν συγκίνησε. 'Απεφάσισε νὰ ἐπιδοθῆ συστηματικὰ στὸ ἅλμα εἰς ὕψος καὶ τὰ κατάφερε περίφημα. Παρὰ τὴν ἀρθόδοξη καὶ συστηματικὴ προπόνησί του ὅμως, τὰ ἀτυχήματα δὲν τοῦ ἔλειψαν. Στὸ τέλος τοῦ 1954, εἶχε δυὸ μῆνες τὸ πόδι του στὸ γύψο. Τὸ χειμῶνα τοῦ 1954 - 55, εἶχε σπάσει τὸ χέρι του στὶς χιονοδρομίες. Τὸν 1955 τὸν βρῆκε πάλι ἀκμαῖο καὶ μ' ἔντονη αὐτοπεποίθησι. Σκεφθῆτε πὼς πέρσυ πέρασε 45 φορὲς τὰ 2 μέτρα!

'Ο Νίλσον εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες στὴν τεχνικὴ τοῦ ἀγωνίσματος. Δὲν πηδᾶει μὲ τὸν ξεπερασμένο πιὰ δυτικὸ καλιφορνιακὸ παλμὸ τὸ «ρὸλλ τζάμπ», ὅπως πηδοῦσαν ὁ Χάρολντ "Οσμπορν τὸ 1924, ὁ Κορνήλιος Τζόνσον τὸ 1936 καὶ ὁ Γουὸλτερ Νταίηβις τὸ 1953. Ἐφαρμόζει τὸ «ἱππευτικὸ ἅλμα», τὸ «στράντλ», σὰν τὸν Ντ. "Αλμπριτον, τὸν Λέσλι Στήρς, τὸν "Ερνι Σέλτον, τὸν Πὼλ Ντούμας.

'Η τεχνικὴ τοῦ Νίλσον ἔχει ὅμως τὴν ἰδιορρυθμία της. Παίρνει φόρα ἀπ' τ' ἀριστερά. Πατάει μὲ τ' ἀριστερὸ πόδι. Σὰν αἴλουρος τινάζεται στὸν ἀέρα καὶ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐχέρεια περνᾶ δεξιότεχνα τὸ δεξὶ πόδι, τὸ δεξὶ πλευρὸ καὶ τὸ δεξὶ χέρι «καβαλλικευτὰ» πάνω ἀπ' τὸν πῆχυ. Ταυτόχρονα εὐθειάζει τὸν κορμό καὶ μ' ἕνα παλμὸ τῆς μέσης γλυστρᾶ πάνω ἀπ' τὸ ὕψος, ἐνῶ τὸ στῆθος του μόλις, ξυστὰ σχεδόν, περνᾶ τὸν πῆχυ. Τ' ἀριστερὸ πόδι τώρα μ' ἕνα ἰδιόρρυθμο τίναγμα πρὸς τὰ ἔπάνω, ἀποφεύγει νὰ ἐγγίση τὸν πῆχυ. 'Ο ἄλτης μας τότε πέφτει σχεδὸν κατακέφαλα πρὸς τὴν ἄμμο καὶ βρίσκεται μὲ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸν πῆχυ, ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ ἀμβλύνη τὴν πτῶσι μὲ στήριγμα τῶν δυὸ χεριῶν στὴν ἄμμο. Εἶναι τόσο θεαματικὸ τὸ ἅλμα τοῦ Νίλσον, ποὺ οἱ Σουηδοὶ ἐνθουσιάζονται ὅταν τὸν βλέπουν νὰ ξεπερνᾶ μ' αὐτὸ τὰ 2 μ. καὶ τὸν χειροκροτοῦν μὲ μιὰ ἀληθινὰ ἀσυνήθιστη γιὰ βόρειους λαοὺς ἐγκαρδιότητα.

Δεῖγμα τῆς συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως ποὺ τρέφουν οἱ Σουηδοὶ στὸν πρωταθλητή τους, εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς πὼς τὸ 1954 τὸν ἀνεκήρυξαν τὸν καλλίτερο ἀθλητὴ τῆς χρονιᾶς καὶ τοῦδωσαν ὑποτροφία 150 λιρῶν γιὰ τὶς γυμναστικὲς σπουδές του.

— Ποιὲς εἶναι οἱ φιλοδοξίες σου; τὸν ρώτησεν ὁ Λάσσε Κάρλστεν.

— Νὰ νικήσω στοὺς 'Ολυμπιακοὺς 'Αγῶνες τῆς Μελβούρνης, νὰ καταρρίψω τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ Ντούμας καὶ νὰ διδάξω ὡς γυμναστὴς στὸ Βασιλικὸ 'Ινστιτοῦτο τῆς Στοκχόλμης, ἀπάντησε ὁ Νίλσον.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

'Ο περίφημος Σουηδὸς ἄλτης εἰς ὕψος Μπένγκτ Νίλσον σ' ἕνα ὑπέροχο ἅλμα του 2,11 μ.

✪✪

Διαφημιστικὸ κόλπο

Στὴν εἴσοδο τοῦ Μαϊάμι βρίσκεται μιὰ μεγάλη ταμπέλλα, μὲ τὴν ἀκόλουθο ἐπιγραφή: «'Η λέσχη τῶν ἐντοπίων» θὰ δώση 1.000 δολλάρια σ' ὁποιον κατορθώση ν' ἀνακαλύψη ἔστω κι' ἕναν μόνο διάσημο ἄνδρα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ποὺ νὰ μὴν πέρασε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι». Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πληρωθῆ ποτὲ αὐτὸ τὸ ποσόν. Γιατὶ δεύτερη ταμπέλλα, ποὺ βρίσκεται σὲ μικρὰ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πρώτη, πληροφορεῖ τοὺς ἐπισκέπτας ὅτι... κανεὶς 'Αμερικανὸς δὲν εἶναι διάσημος, ἂν δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι!

Βιταμίνες ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητες

Μολονότι πολλὲς φυσικὲς τροφὲς περιέχουν τὶς βιταμίνες ποὺ χρειάζεται ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, πρέπει πάντως νὰ δίνουμε στὰ μικρὰ παιδιὰ πρόσθετες βιταμίνες C καὶ D, ὥσπου νὰ γίνουν 5 χρονῶν. Αὐτὸ δέ, γιατὶ τὰ βρέφη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ συχνὰ δὲν τρῶνε ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς φυσικὲς αὐτὲς τροφές. Ἐπιπλέον, μὲ τὸ βράσιμο τοῦ γάλατος καὶ τῶν λαχανικῶν, οἱ βιταμίνες τους καταστρέφονται Μ.ετὰ τὰ 5 χρόνια του ὅμως, ἂν τὸ παιδὶ ἔχη ὄρεξι καὶ δὲν εἶναι πολὺ ἰδιότροπο στὸ φαγητό του,θὰ παίρνη πιὰ ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες βιταμίνες ἀπὸ τὴν τροφή του.

Οἱ βιταμίνες ἐπιτρέπουν στὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ νὰ χρησιμοποιῆ καλύτερα τὶς διάφορες θρεπτικὲς οὐσίες. Ἐπιπλέον, ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ προφυλάσσουν ἀπὸ διάφορες μορφὲς ἀναιμίας, αἱμορραγίες, ραχιτισμό, ἕλκη τοῦ κερατοειδοῦς, δερματικὲς ἀνωμαλίες, κλπ.

Σὲ πολλὰ ξένα νοσοκομεῖα, συνηθίζουν τώρα νὰ κάνουν μιὰ ἔνεσι τῆς νέας βιταμίνης K σὲ ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη, γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὶς αἱμορραγίες ποὺ προκαλοῦσαν ἄλλοτε ἕναν ἀριθμὸ θανάτων στὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ζωῆς τῶν βρεφῶν. Κάποτε, κάνουν τὴν ἔνεσι στὴ μητέρα, ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετό, κι' ἔτσι ἡ βιταμίνη περνάει μὲ τὸ αἷμα της στὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ.

Ἕνα παιδὶ ποὺ ἔχει ἀνορεξία καὶ κουράζεται εὔκολα, μπορεῖ νὰ πάσχη ἀπὸ ἀβιταμίνωσι. Συχνότερα ὅμως τὰ συμπτώματα αὐτὰ ὀφείλονται σὲ κακὴ διατροφή.

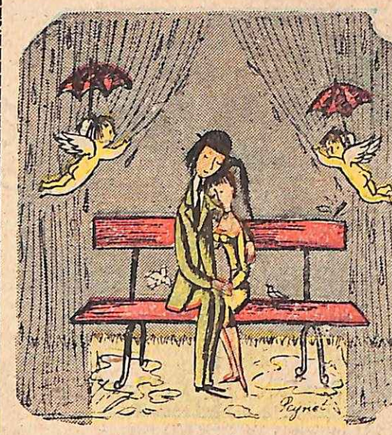
Ἡ τερηδὼν τῶν δοντιῶν ὀφείλεται κάποτε σὲ ἔλλειψι βιταμίνης D. Ὡρισμένες δερματικὲς ἀλλοιώσεις (λέπια ἢ πάχυνσις τοῦ δέρματος γύρω ἀπ' τὸ στόμα ἢ στὰ μπράτσα) μπορεῖ νὰ σημαίνουν ἀνεπάρκεια βιταμίνης A.

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, καὶ ἡ ὑπερβιταμίνωσις, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ χορήγησι στὸ παιδὶ ὑπερβολικῶν δόσεων βιταμινῶν, εἶναι μιὰ παθολογικὴ κατάστασις, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀπώλεια τῆς ὀρέξεως, ἀναιμία, καθυστέρησι τῆς ἀναπτύξεως, διόγκωσι τοῦ ἥπατος, ἀλλοιώσεις τῶν ὀστῶν μὲ πόνους καὶ πρήξιμο. Κάποτε, τὸ δέρμα ποίκιλει ἕνα χρῶμα κόκκινο σὰν τοῦ καρότου. Αὐτὰ εἶναι τὰ συμπτώματα τῆς μεγάλης δόσεως βιταμίνης A. Ὑπερβολικὴ δόσις βιταμίνης D μπορεῖ νὰ προκαλέση διάρροια,ἀπώλεια βάρους, ἀλλοιώσεις τῶν ὀστῶν, βλάβες τῶν νεφρῶν καὶ αἱματουρία. Ὅλ' αὐτὰ ὑποχωροῦν, ὅταν κανονισθῆ ἡ χορήγησις τῆς βιταμίνης — μερικὲς ὅμως ἀπὸ τὶς ἀλλοιώσεις τῶν ὀστῶν ἀργοῦν κάποτε νὰ ἐπανορθωθοῦν.

Εὐτυχῶς, ὑπάρχει ἀρκετὸ περιθώριο ἀσφαλείας μεταξὺ τῶν κανονικῶν δόσεων καὶ τῶν τοξικῶν.

Ἡ βιταμίνη C δὲν ἔχει καθόλου τοξικότητα, κι' ἑπομένως τὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ πάρη ἀκίνδυνα ὁσηδήποτε. Θὰ τὴ βρῆ σὲ ἀφθονία στὸ χυμὸ τῶν«ξυνῶν» φρούτων (λεμονιοῦ καὶ ποστοκαλιοῦ). Ὁ χυμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι φρέσκος. Ἂν ὡστόσο μείνη στὸ ψυγεῖο καὶ σὲ καλὰ σκεπασμένα δοχεῖα, μπορεῖ νὰ διατηρήση τὶς βιταμίνες του ἐπὶ 2—3 βδομάδες. Ἐπειδὴ ὅμως μερικὰ βρέφη ἔχουν ἀλλεργικὴ εὐαισθησία σ' αὐτοὺς τοὺς χυμούς, ἡ ἀπαιτουμένη βιταμίνη C χορηγεῖται τότε μὲ συνθετικὴ μορφή, ὡς ἀσκορβικὸν ὀξύ.

Ἰδιαιτέρως χρειάζονται αὐτὴ τὴ βιταμίνη τὰ βρέφη ποὺ ἤρθαν πρόωρα στὸν κόσμο.

Ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ ἔρωτος.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ

Ἀπ' τὴν ἀγάπη μας ἐκείνη,
ποὺ τώρα τὴ μοιρολογῶ
μὲ τόση ἀπόγνωσι κι' ὀδύνη,
κι' ἂς μὴ τὴ σκότωσα ἐγώ,
πές μου ἐσὺ τί ἔχει μείνει,
ἢ τί νὰ μείνη πιὰ μπορεῖ
ἀπ' τὴν ἀγάπη μας ἐκείνη,
τὴ δυνατή, τὴ φλογερή;

*

Κι' ἴσως κι' ἐσὺ ἔκπληκτη μενεῖς,
κυττάζοντας τόσον καιρό,
κάποιας ἀγάπης πεθαμένης
τὸ λείψανο τὸ θλιβερό,
ποὺ κάπου κείτεται θαμμένο,
κρυμμένο, λές, ἀπὸ ντροπὴ
κι' ἀσάλευτο, καὶ βυθισμένο
στὴν τραγικὴ του τὴ σιωπή.

*

Τίποτα πιὰ δὲν ἔχει μείνει
κι' ὅλα πεθάνανε μαζί
μὲ τὴν ἀγάπη μας ἐκείνη,
ποὺ κάποιες νύχτες ξαναζῆ
κι' ἀλύπητα μὲ βασανίζει,
μὲ τυραννᾶ καὶ μὲ πονεῖ,
καὶ μὲ βρυκόλακες γεμίζει
κάθε στιγμὴ μου ζωντανή.

*

Καὶ νὰ νεκρώση ὅλο πασχίζει
κάτι καινούργιο π' ἀγαπῶ
καὶ βιαστικὰ ξαναγυρίζει
στὸ μνῆμα ἐκεῖνο τὸ νωπό
τὸ μνῆμα ποὺ ἁπαλὰ κοιμίζει
κάποιαν ἀγάπη φλογερή,
ποὺ τώρα πιὰ δὲν τὸ φωτίζει
οὔτε καντήλι, οὔτε κερί.

*

Μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη ἐκεινη
τὸ κάθε τί ἔχει χαθῆ.
Κι' ὁ χρόνος ἔχει ἁπαλύνει
κάθε καϋμὸ παλιό, βαθύ.
Κι' ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχει μείνει
οὔτε μι' ἀνάμνησι πικρή,
ἀπ' τὴν ἀγάπη μας ἐκείνη,
ποὺ τὴ μοιρολογῶ νεκρή...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΞΑΝΑΠΑΝΤΡΕΥΕΙ τοὺς παντρεμένους

Ἡ ἔμπνευσι ἑνὸς πάστορος προλαμβάνει τὰ διαζύγια

— Σᾶς παρακαλῶ, πάτερ μου, συμβουλεύεστέ με τί νὰ κάνω! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα στὸν παπᾶ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἀγαπάω τόσο πολὺ τὸν ἄντρα μου! Ἀνακάλυψα ὅμως πὼς μ' ἀπατάει, ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια ποὺ εἴμαστε παντρεμένοι!

Ἐξήγησε ὅτι ἡ «ἄλλη γυναῖκα» ἦταν ἡ ὁμορφη καὶ ξανθὴ δακτυλογράφος τοῦ συζύγου της.

— Μὰ εἶμαι βεβαία πὼς δὲν τὴν ἀγαπάει πραγματικά, πρόσθεσε. Εἶναι ἕνα ἁπλὸ καπρίτσιο του...

Εὐτυχῶς, ὁ παπᾶς ἦταν ἄνθρωπος ἔξυπνος, μὲ πρωτοβουλία.

Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπόν, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀντρόγυνου καὶ τοὺς εἶπε:

— Βρῆκα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ξαναρχίσετε τὴ συζυγική σας ζωὴ μὲ τὴν ἀρχικὴ πίστι καὶ ἀφοσίωσι. Ἁπλούστατα, θὰ σᾶς ξαναπαντρέψω! Συμφωνεῖτε σ' αὐτό;

Ἐκεῖνοι δέχτηκαν. Κι' ἔτσι ξαναγίνε ὁ γάμος τους, σὲ κάποιο μακρυνὸ καὶ ἥσυχο ἐκκλησάκι. Ἡ νύφη ἔτρεμε καὶ πάλι ἀπὸ εὐτυχία, κρατῶντας στὰ χέρια της τὸ νυφικὸ μπουκέτο. Κι' ὁ γαμπρὸς τῆς πέρασε στὸ δάχτυλο μιὰ καινούργια βέρα.

Ἡ ἀγάπη τους ξαναζωντάνεψε ἔτσι. Κι' ἡ ξανθὴ δακτυλογράφος δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ἐξηγήση γιατὶ ὁ προϊστάμενός της ἀπέναντί της... καὶ τὴν ἀπέλυσε μὲ πρώτη εὐκαιρία!

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ συνέβη πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια στὴ Σουηδία. Ὅταν λοιπὸν ὁ παπᾶς διαπίστωσε τὴν ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία τῆς ἰδέας του, ἀποφάσισε νὰ πείση κι' ἄλλα ἀντρόγυνα νὰ ξαναπαντρευτοῦνε, γιὰ νὰ βροῦνε πάλι τὴν εὐτυχία.

Σήμερα, οἱ τελετὲς αὐτὲς τοῦ ξαναπαντρέματος ἔχουν γίνει ἀρκετὰ συνηθισμένες στὴ Σουηδία κι' ἔχουν προλάβει ἕνα σωρὸ διαζύγια.

Ὁ πάστωρ Ἔρικ Ἄρμπιν, ποὺ ἐπινόησε αὐτὴ τὴ μέθοδο, βεβαιώνει ὅτι δὲν σημείωσε ὡς τώρα, παρὰ μιὰ μόνον ἀποτυχία.

Πιστεύει δὲ ὅτι μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ σ' ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες, καθὼς καὶ στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ὅπου παρατηρεῖται τέτοιο κῦμα διαζυγίων.

Καὶ πραγματικά,ἕνα μεσόκοπο ἀντρόγυνο Ἀμερικανῶν, ποὺ μάλλωναν συνεχῶς, ἀποφάσισαν «νὰ ξαναπαντρευτοῦν, γιὰ νὰ μείνουν παντρεμένοι». Φρόντισαν δὲ ὥστε ὁ δεύτερος γάμος τους νὰ σβύση τὶς ἀναμνήσεις τοῦ πρώτου.

Ὁ σύζυγος πρόσφερε στὴ γυναῖκα του μιὰ καινούργια βέρα κι' ἕνα δαχτυλίδι ἀξίας 700 δολλαρίων. Ἐκείνη φοροῦσε ἕνα νυφικὸ ροῦχο καὶ χρυσό, κι' ὄχι ἄσπρο ὅπως τὴν πρώτη φορά.

— Τὰ χρώματα αὐτὰ εἶναι.. διαρκέστερα ἀπ' τὸ ἄσπρο! ἐξήγησε.

Μὰ κι' ὁ γαμπρός, μολονότι διατηροῦσε ὁλοκαίνουργο τὸ κοστοῦμι τοῦ γάμου του, προτίμησε νὰ φτιάξη ἄλλο.

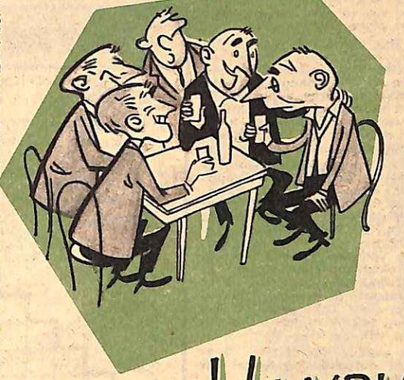
Ὅταν ἕνα ἀντρόγυνο 90 ἐτῶν γιόρτασε στὴν Καλιφορνία τὴν 70ὴ ἐπέτειο τῶν γάμων του, τοὺς ρώτησε κάποιος ποιό ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας τους. Κι' ἡ γυναῖκα τοῦ ἐξήγησε, ἐνῶ ἔλαμπε τὸ καταζαρωμένο πρόσωπό της:

— Σὲ κάθε ἐπέτειο σὰν τὴ σημερινή, ὁ ἄντρας μου κι' ἐγὼ πηγαίναμε στὴν ἐκκλησούλα ποὺ εἴχαμε παντρευτῆ, καὶ διαβάζαμε ἀπὸ μιὰ Σύνοψι ὅλες τὶς εὐχὲς τοῦ γάμου, χωρὶς παπᾶ! Αὐτό, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, μᾶς κράτησε ἑνωμένους κι' εὐτυχισμένους!

Ιστορίες της Ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΕΡΩ πολὺ καλὰ ὅτι σᾶς ἀρέσουν οἱ λεγόμενες «φάρσες», ὄχι βέβαια ἐκεῖνος ποὺ σκαρώνουν σὲ σᾶς, ἀλλὰ ἐκεῖνες ποὺ φτιάνουν στοὺς ἄλλους. Σᾶς ἔχω διηγηθῆ μερικὲς στὰ περασμένα. Σήμερα θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ σᾶς πῶ κι' ἄλλες, γιὰ νὰ ἰδῆτε πὼς παθαίνουν μερικοὶ ἀνύποπτοι ἄνθρωποι καὶ γελᾶνε οἱ ρέστοι. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σᾶς πῶ πὼς ὑπάρχουνε κάτι τύποι, ποὺ τοὺχουν μανία νὰ σκηνοθετοῦν φάρσες στοὺς συναν θρώπους τους καὶ σκαρφίζονται τὰ χίλια δυὸ γιὰ νὰ παγιδέψουν γνωστοὺς καὶ φίλους καὶ νὰ σπάσουν πλάκα. Ἕνας τέτοιος τύπος εἶναι καὶ ὁ σεβαστός μου φίλος κ. Διονύσης, ποὺ πέρασε ὅλη του τὴ ζωή, μέχρι σήμερα, μ' αὐτὴ τὴ διασκέδασι. Τὰ ὅσα ἔχει διοργανώσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, θὰ μποροῦσαν τόμο ὁλόκληρο νὰ πιάσουν, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ βίος καὶ οἱ φάρσες τοῦ κ. Διονύση». (Καὶ ἴσως τ' ἀποφασίσω κ-μμιὰ μέρα). Γιὰ τὴν ὥρα, θὰ σᾶς δώσω ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῆς... εἰδικότητός του.

Αὐτὴ ἡ φάρσα, ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ κ. Διονύσης ζοῦσε στὸ Λαύριο κι' ἐργαζόταν στὴν 'Εταιρεία τῶν Μεταλλείων. Μικρὴ πόλι τὸ Λαύριο, πληκτικὴ ἡ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ ὁ κ. Διονύσης πῶς ἀλλοιῶς νὰ σκότωνε τὶς ἐλεύθερες ὧρες του; Ἔφτιανε φάρσες καὶ τὶς συζητοῦσε κατόπιν ὅλη ἡ κοινωνία, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν... φοβόταν. Μιὰ κάποια φορά, λοιπόν, ἔφτασε στὸ Λαύριο ἕνας καινούργιος ὑπάλληλος, κουβαλῶντας καὶ τὴ γυναῖκα του. Ἂς τοὺς ποῦμε κ. Λεωνίδα καὶ κυρία Πηνελόπη. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ἄνθρωπος ἥσυχος, τυπικός, λιγομίλητος καὶ ἀδύνατον! δήλωσε κάπως τρομαγμένος ἐκεῖνος. Δὲν τόχω συνηθίσει.

— Δὲν γίνεται! Μ' ἕνα πόδι μπῆκες στὸ μαγαζί; Μὲ δύο. Ἐφάσον μπῆκες μὲ δύο, δύο θὰ εἶναι καὶ τὰ οὐζα. Τὸ ἕνα πάει γρουσουζιά.

— Ἂν δὲν πιῆς καὶ τὸ δεύτερο, δὲν σ' ἀφήνουμε νὰ φύγης! πετάχτηκε ἄλλος.

Καὶ πὲς ὁ ἕνας, πὲς ὁ ἄλλος, ὁ κ. Λεωνίδας ἤπιε τὸ δεύτερο. Μὲ τὸ δεύτερο τὸ κεφάλι του ἔγινε κουδοῦνι. Τὸν πότισαν καὶ τρίτο. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τὸ μπούσουλα καὶ ὅλα γύριζαν γύρω του.

— Στὴν ὑγεία τοῦ κυρίου Λεωνίδα!

Τὸν πότιζαν κανονικὰ μέχρι ποὺ τὸ θῦμα δὲν ἤξερε οὔτε ποῦ βρισκόταν, οὔτε τί τοῦ γίνόταν. Τότε ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Ψηφοφορία! ψηφοφορία!

— Τί... ψη... ψηφοφορία;... ψιθύρισε ὁ κ. Λεωνίδας

— Τοῦ συλλόγου μας!

Τὸν τράβηξαν σ' ἕνα ἀπὸ μέσα δωμάτιο καὶ τὸν κάθισαν σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἐκεῖ ὁ κ. Διονύσης, μοίρασε χαρτάκια κι' ἔλαβε τὸ λόγο σὲ ὕφος ἐπίσημο:

— Κύριοι, προβαίνομεν εἰς ψηφοφορίαν πρὸς ἀνάδειξιν νέου προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Οὐζοποτῶν. Ἡ ψηφοφορία εἶναι μυστική. Ὁρίστε!

Καὶ τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως εἶχαν κανονιστῆ ἀπὸ πρίν. Ψήφισαν ἐντεκα. Ἑφτὰ ψῆφοι εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Λεωνίδα, τέσσερις ὁ κ. Λεωνίδας. Καταλάβατε;

Οἱ δυὸ ἐργάτες σήκωσαν τὴν τάβλα.

— Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ κ. Διονύση, νὰ τοῦ βάλουμε καὶ τὸ σῆμα.

Καὶ τοῦ πέρασε ἕνα ραπανάκι στὴν κομβιοδόχη.

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἐργάτες γύρισαν χωρὶς τὴν τάβλα.

— Ἐν τάξει, κύριε Διονύση. ἔγιναν ὅπως τὰ εἶπες.

— Μπράβο, παιδιά. Κερασθῆτε τώρα.

Ἡ συντροφιὰ γλέντησε ὡς ἀργὰ καὶ γέλασε πολὺ μὲ τὸ κατόρθωμά της. Κι' ὅταν, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ μαγαζὶ ἔκλεισε, ὁ κ. Διονύσης εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Ἐσεῖς πηγαίνετε σπίτι σας.

— Τοῦ λόγου σου, κύριε Διονύση;

— Ἐγὼ ἔχω νὰ πάω ἀλλοῦ.

Καὶ πῆγε. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ «προέδρου» ἦταν μιὰ ἐκκλησία. Ὁ κ. Διονύσης κάθησε στὰ σκαλοπάτια της καὶ περίμενε νὰ ξημερώση. Περίμενε ν' ἀνοίξη τὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο καὶ νὰ προβάλη ἡ ὑπεροπτικὴ φάτσα τῆς κυρίας Πηνελόπης. Καὶ ὅταν ἐπρόβαλε, σηκώθηκε, ἔβγαλε μ' εὐγενικὴ ὑποκλισι τὸ καπέλλο του καὶ τράβηξε μιὰ βαθειὰ χαιρετοῦρα:

— Καλημέρα σας, κυρία π ρ ο έ δ ρ ο υ!

Τὸ παράθυρο ξανάκλεισε μὲ πάταγο. Ἀπὸ τότε, ποῦ νὰ σταθῆ στὴν κοινωνία ἡ κυρία Πηνελόπη. Τῆς ἔμεινε ὁ τίτλος «κυρία πρόεδρου» καὶ μ' αὐτὸν τὸν τίτλο τὴν ἤξεραν. Ὥσπου ἀναγκάσθηκε ν' ἀποσύρη τὸν καυμένο τὸν πρόεδρο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ πῆραν τὰ μάτια τους γι' ἀλλοῦ.

*

Ἐπούτη ἡ φάρσα, ἔγινε στὴ Σμύρνη, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἑλληνική. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας φούρναρης, ὁ κυρ - Σταμάτης. Αὐτὸς ὁ κυρ - Σταμάτης εἶχε δυὸ μεγάλες ἀδυναμίες: Τὰ μουστάκια του καὶ τὸ σελεμλίκι. Κάτι μουστάκια παχειὰ καὶ καλοστριμένα, ποὺ εἶχε κρεμάσει σ' αὐτὰ τὴν τιμή του, τὴν ἀξιοπρέπειά του, τὸν ἀνδρισμό του, τὴν περηφάνειά του, τὴν ψυχή του, τὰ πάντα του. Ἂν τοῦ ἔβγες τὸ μουστάκι, σὲ σκότωνε. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι σελέμης στὶς παρέες. Κι' ὅταν ἐρχόταν ἡ στιγμὴ τοῦ λογαριασμοῦ, ἡ προφασιζόταν μιὰ βιαστικὴ δουλειὰ καὶ χανόταν, ἢ ἔλεγε πὼς δὲν εἶχαν πάει καλὰ οἱ δουλειές του κι' ἄφηνε τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσουν. Ἔτσι, ἡ παρέα του, ἀποφάσισε νὰ τοῦ παίξη ἕνα ἀσχημο παιχνίδι. Ἕνα βράδυ τὸν κάλεσαν γιὰ γλέντι. Ὁ κυρ - Σταμάτης καθάρισε τὴ θέσι του ἀπὸ πρίν:

— Θάρθω, ἀλλὰ δὲν ἔχω λεφτά! ἀπάντησε. Πλήρωσα κάτι χρέη...

ΜΙΓΑ

— Καλά. Θὰ πληρώσουμε ἐμεῖς τὸ ρεφενέ σου.

— Ἂν εἶναι ἔτσι, ἔρχομαι! εἶπ' ἐκεῖνος κι' ἔστριψε τὸ μουστάκι του, εὐχαριστημένος.

Τὸ γλέντι ἔγινε σ' ἕνα κέντρο τῆς Σμύρνης. Τὸν κυρ - Σταμάτη τὸν πότισαν γιὰ καλὰ καὶ τὸν ἔφεραν στὴν κατάστασι τοῦ κ. Λεωνίδα — τοῦ «προέδρου», ποὺ εἶπαμε πρίν. Ἀναίσθητος. Καὶ τότε ἔβαλαν μπρὸς τὸ σχέδιο ποὺ εἶχαν καταστρώσει. Πρῶτα τοῦ ξύρισαν τὰ μουστάκια. Ἔπειτα τὸν ἔντυσαν. Καὶ ὕστερα κάποιο μυστηριῶδες βῆμα ξετυλίχτηκε καὶ βγῆκε ἕνα καλαγεριὸ ράσο. Ὑπῆρχε τότε, στὴ Σμύρνη, ἕνα τάγμα Καθολικῶν μοναχῶν — φραγκισκανῶν ἢ κάτι παρόμοιο. Μιὰ τέτοια στολὴ τῶν μοναχῶν τοῦ τάγματος, εἶχαν οἰκονομήσει οἱ φίλοι τοῦ κυρ - Σταμάτη: Ράσο, ζουνάρι ἀπὸ σκοινὶ στὴ μέση, πέδιλα κι' ἕνα βυρσινὶ μπερεδάκι. Τοῦ τὰ φόρεσαν, τοῦ κρέμασαν κι' ἕνα σταυρό. Τέλειος καλόγερος τοῦ τάγματος. Ὁ κυρ - Σταμάτης, στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν, οὔτε πῆρε εἴδησι ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ μεταμφίεσι. Κι' ὅταν τὸν ἔντυσαν, τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα ἀμάξι καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ μοναστήρι. Ἐκεῖ τὸν κατέβασαν, τὸν ξάπλωσαν ἀναίσθητο πάντα, μπροστὰ στὴν πόρτα, χτύπησαν τὸ κουδοῦνι τοῦ μοναστηριοῦ καὶ χάθηκαν μὲ τ' ἀμάξι.

Περασμένα μεσάνυχτα, ἀκοῦνε στὸ μοναστῆρι τὸ κουδοῦνι καὶ κατεβαίνουν στὴν πόρτα. Βλέπουν ἕναν καλόγερο τοῦ τάγματός τους σὲ κατάστασι ἀναισθησίας καὶ τὸν παίρνουν μέσα. Ὅπως εἶχαν προβλέψει οἱ κακοήθεις φαρσέρ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, ἀνοίγει τὰ βαρειὰ του βλέφαρα ὁ κυρ - Σταμάτης καὶ βλέπει πὼς ξυπνάει σὲ καινούργιο περιβάλλον. Δωμάτιο καλαγηρικό. Κάνει νὰ σηκώσῃ τὶς μουστάκες του — πουθενά τρίχα. Κι' ἀπὸ πάνω του, δυὸ - τρεῖς καλογέροι, ποὺ τοῦ μιλᾶνε γαλλικά:

— Μὸν φρέρ...

Τί φρέρ; Ὁ κυρ - Σταμάτης δὲν καταλαβαίνει: Ράσσο, φρέρ, μουστάκι ἀνύπαρκτο — τί πᾶνε νὰ ποῦν ὅλ' αὐτά; Πῶς βρέθηκε ἐδῶ μέσα; Ποιός εἶναι; Τὸ μυαλό του, βαρὺ καὶ ζαλισμένο ἀκόμα, δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῇ.

— Εἶναι κανένας ποὺ νὰ ξέρῃ ἑλληνικά; ρωτάει σαστισμένος.

— Ἐγώ, λέει ἕνας «φρέρ».

— Πετάξου σὲ παρακαλῶ μέχρι τὸ φοῦρνο τοῦ Σταμάτη τοῦ τάβε καὶ κύττα ἂν εἶν' ἐκεῖ καὶ φουρνίζη ὁ Θόδωρος.

(Θόδωρος ἦταν ὁ ὑπάλληλός του).

Ὁ φρὲρ πηγαίνει κι' ἔρχεται σὲ λίγο:

— Ἐκεῖ εἶναι ὁ Θόδωρος καὶ φουρνίζει.

— Εἶδες κανέναν μὲ μουστάκια;

— Ὄχι.

Τότε τὸ θολὸ μυαλὸ τοῦ κυρ - Σταμάτη, ξεδιαλύνει τὰ πράγματα. Τὸ θῦμα μπαίνει στὸ νόημα.

— Τοὺς ἄτιμους! φωνάζει καὶ πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὅλα τοὺς τὰ κάνω χαλάλι, ἀλλὰ τὸ μουστάκι μου ποτέ. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν μὲ τὴ ζωή τους.

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια μὲ τὸ ράσσο. Κλείνεται στὸ σπίτι του γιὰ κάμποσες βδομάδες, μέχρι ποὺ νὰ ξαναβγῇ τὸ μουστάκι — πῶς θἄβγαινε στὴν κοινωνία ξουρισμένος; Κι' ἀπὸ κεῖ εἰδοποιεῖ τοὺς «ἄτιμους» πὼς θὰ τοὺς σκοτώσῃ. Καὶ ἦταν ἀποφασισμένος γι' αὐτὸ καὶ θὰ τοὺς καθάριζε, ἂν οἱ ἔγνοιοι τῆς ἐξυπνης αὐτῆς φάρσας, δὲν φρόντιζαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε κλεισμένος στὸ σπίτι ὁ κυρ - Σταμάτης καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Σμύρνη! Πῆγαν στὴν Ἀλεξάνδρεια. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φάρσας: Ξύρισαν τὸ μουστάκι τοῦ κυρ - Σταμάτη, ἀλλὰ ξυρίστηκαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Ἴσως νὰ τοὺς βγῆκε σὲ καλό!

★

Καὶ τούτη ἡ φάρσα εἶναι ἐξ ἴσου «κακοήθης», ἀλλὰ κι' ἐξ ἴσου ἐξυπνη. Δράστης ὁ κ. Γρηγόρης, ποὺ ἔχει κάψει κόσμο μὲ τὶς φάρσες του. Γι' αὐτὸν οἱ γνωστοί του ἔχουν πῆ πὼς ἔχει γιὰ ἔμβλημα τῆς ζωῆς του τὸ ρητό: «Κάνε τὸ... κακὸ καὶ ρῖχτο στὸ γυαλό!»

Στὸ ἴδιο γραφεῖο, ἐργαζόταν καὶ ὁ κ. Χαρίλαος. «Ἕνας καλὸς τύπος ἀνθρώπου, γεμάτος ἀγάπη γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα του, τὴν κυρία Κική, ποὺ εἶναι τὸ ὑπόδειγμα τῆς φανατικῆς ζηλιάρας, παρ' ὅλο ποὺ ἡ πίστι τοῦ συζύγου της δὲν σηκώνει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Κάποτε, λοιπόν, τὸ γραφεῖο ἔστειλε τὸν κ. Χαρίλαο στὴ Γερμανία, γιὰ κάποια ὑπόθεσι. Ὁ κ. Χαρίλαος θὰ εἶχε ὅλη τὴ διάθεσι νὰ πάρῃ μαζί καὶ τὴ συμβία του, κι' ἐκείνη τὴν ἴδια διάθεσι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ τὸν... προσέχῃ, ἀλλὰ τὸ γραφεῖο δὲν εἶχε τὴ διάθεσι νὰ πληρώσῃ διπλὰ ἔξοδα. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ταξίδεψε μόνος του, τελείωσε τὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ ἀνάθεσαν κι' ἐπέστρεψε σὲ δυὸ βδομάδες, φέρνοντας καὶ μιὰ τσάντα δῶρο στὴ γυναῖκα του.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὁ κ. Γρηγόρης συναντᾶ στὸ δρόμο τὴν κυρία Κική:

— Καλημέρα σας μαντάμ, πῶς εἴσθε;

— Καλά, κύριε Γρηγόρη.

— Αἴ, ὁ Χαρίλαος δὲν σᾶς ἔξεχασε, στὴν Εὐρώπη ποὺ πῆγε. Σᾶς ἄρεσε ἡ γοῦνα ποὺ σᾶς ἔφερε;

Τὰ μάτια τῆς κυρίας Κικῆς ἔγιναν ἄλλα τόσα.

— Ποιά γοῦνα; ψιθύρισε τρέμοντας.

— Μιὰ ρενὰρ ἀρζαντέ... Ἐγὼ τὴ βρῆκα πρώτης τάξεως.

— Ἐλᾶτε τώρα, κυρία Κική. Ἀφοῦ μᾶς τὴν ἔδειξε καὶ στὸ γραφεῖο, πρὶν τὴ φέρῃ σπίτι, καὶ μᾶς εἶπε πὼς τὴν πῆρε γιὰ σᾶς. Μάλιστα μᾶς εἶπε καὶ πόσο τὴν ἀγόρασε. Πεντακόσια σαράντα μάρκα.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε μὲ κομμένη φωνὴ ἡ κυρία Κική, ποὺ εἶχε ἀλλάξει ἑφτὰ χρώματα. Χαίρετε!

Ὁ κ. Γρηγόρης προσκολουθοῦσε μὲ τὸ κακεντρεχὲς βλέμμα του τὴν ἀνοιειμένη κυρία Κική, ποὺ βάλθηκε νὰ τρέχῃ σχεδὸν στὸ δρόμο.

Καὶ τὸ πρωΐ, μπαίνει στὸ γραφεῖο ἕνας Χαρίλαος μὲ μαῦρο τὸ ἕνα μάτι καὶ τὸ μοῦτρο αὐλακωμένο ἀπὸ γρατζουνιές. Κατευθύνεται ἀμέσως πρὸς τὸν καλό του συνάδελφο:

— Κύριε Γρηγόρη, αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπεῖλα! Εἶναι ἐγκλήματα ἐκ προμελέτης.

— Ποιά, Χαρίλαέ μου;

— Ξέρεις ποιά! Γιὰ τὴ γοῦνα, θέλω νὰ πῶ. Δὲν μπορεῖς νὰ βιολύσῃς ἐσὺ ἕνα σπίτι, γιὰ νὰ γελάσῃς.

— Ἔλα, καϋμένε, Χαρίλαε. Ἕνα ἀθῶο καλαμπούρι ἦτανε, γιὰ νὰ σπάσουμε κέφι... Ἔλα τώρα, νὰ σοῦ δώσω λίγο λευκοπλάστ γιὰ τὰ τραύματα.

— Ἔχεις λευκοπλάστ;

— Βέβαια, εἶπε ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι του ὁ κ. Γρηγόρης. Εἶχα ποσθλέψει τ' ἀποτελέσματα! Χά, χά χά. χά...

Κι' ὁ κ. Γρηγόρης ξέσπασε σὲ πλατὺ γέλοιο, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι στὸ γραφεῖο. Γιατὶ πάντα οἱ ἄλλοι γελᾶνε μὲ τὶς φάσσες ποὺ σκαρώνονται σ' ἕναν ἄθῶο κι' ἀνύποπτο ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ εἶπα στὴν ἀρχὴ πὼς σὲ ὅλους μας ἀρέσουν οἱ φάρσες καὶ ὅλοι γελᾶνε μ' αὐτὲς — φτάνει νὰ γίνωνται σὲ ἄλλον.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οἱ ὁρμόνες κατὰ τῆς δεθηνώσεως

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὶς πανεπιστημιακὲς κλινικὲς τῆς Γαλλίας, ἀπέδειξαν τὴ μεγάλη συμβολὴ τῶν ὁρμονῶν στὴ θεραπεία τῆς βοθηνώσεως. Συνιστῶνται ἰδίως τὰ ἐκχυλίσματα θυρεοειδῶν ἀδένων, ποὺ συντελοῦν σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν ἀποκατάστασι τῆς διασαλευθείσης ἰσορροπίας τοῦ ὀργανισμοῦ. Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδουν ἐπίσης οἱ βιταμίνες Α, Β καὶ C σὲ μεγάλες δόσεις.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 610

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Συνοδεύει σοβαρὴ ἀρρώστεια. — Προτρέπει.
2 Ἕνα κομμάτι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων.
3 Γεωμετρικὸ σχῆμα. — Κινεῖ τὴν συμπάθεια.
4 Συνοδεύεται πάντα ἀπό... χορό. — Περίφημος ποιητὴς μας.
5 Χρῆμα. — Δὲν περιέχουν τίποτα (οὐδ.). — Κάτι ποὺ βλέπετε μὲ μάτια κλειστά.
6 Τὰ πολλὰ ζαλίζουν. — Συνοδὸς τῆς εὐτυχίας. — Ἄψυχο σῶμα.
7 Ἑλληνικὸ νησί. — Πρόθεσις. — Γιὰ τοὺς Γάλλους εἶναι πολύτιμο. — Τρόπος μαγειρεύματος κρέατος καὶ λαχανικῶν (γαλλ.).
8 Κοντά. — Ἐμφανίζονται συχνὰ στὸ τραπέζι τοῦ φτωχοῦ. — Ξενικὴ ἄρνησις.
9 Δείχνει. — Ὁ πιὸ στενὸς συνεργάτης τοῦ Μωϋσέως. — Μεγάλη κοιλὰς τῆς Ἑλλάδος. — Καλύπτουν τὴ μισὴ Ἄρτα.
10 Διπλασιαζόμενο γίνεται μοντέρνος χορός. — Πόλις ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ μιὰ Ἑλληνικὴ ταξιαρχία. — Ζιζάνιον τοῦ σίτου.
11 Ἕνασμα στὸ τσακμάκι, — Ποιότης ἐξαιρετική. — Προσκαλεῖ. — Ποταμὸς τῆς Ν. Α. Μικρᾶς Ἀσίας.
12 Βυζαντινὴ πόλις καὶ σημερινὸ χωριὸ τῆς Πρεβέζης. — Δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του. — Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰσημερινοῦ.
13 Δημιούργημα τοῦ Ντίσνεϋ.— Προσπάθεια ὑπερνικήσεως. — Λιμάνι τῆς Β. Γαλλίας.
14 Νόστιμο ψάρι ποὺ φάγαμε κονσερβαρισμένο. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
15 Ἔχει ἀρκετὲς χιλιάδες κατοίκων. — Δρομάκι ὅλο δροσιὰ καὶ πρασινάδα (γεν.).
16 Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ διαστροφή. — Ἀρχηγὸς μυθικῆς ἐκστρατείας.
17 Νάτα. — Λιμάνι τῆς Γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μισὸ στόκ. — Ὅλως διόλου (τουρκ.).
2 Πολεμικὸ παράγγελμα. — Χώρα τῶν Β. Α. Ἰνδιῶν.
3 Ἄνθιμος...: Λόγιος καὶ κληρικός. — Καταστρεπτικὸ ἔντομο.
4 Μονὰς ἐκτιμήσεως πολυτίμων πραγμάτων (πληθ.). — Γελᾶμε μὲ τὴν προφορά του.
5 Τάπα. — Ὁμηρικὸ εἰκοσιτετράωρο.—Μουσικὸ ὄργανο.
6 Λόγος χωρὶς ἀξία. — Ἀπόσπασμα ὅπερας. — Ὄνομα πέντε βασιλέων τῆς Νορβηγίας.
7 Ὁ Ἀπόλλων τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — Πολλαπλασιάζεται ὅταν γελᾶμε. — Ἀμαγείρευτα. — Ἰατρωνικὴ θεότης, προσωποίησις τῆς ἀγάπης.
8 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.). — Ὅπλον. — Ἀνοσιούργημα.
9 Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Τέλος. —Ρωμαῖος Ἱστορικός. —Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς).
10 Πόλις ὅπου ὁ Χριστὸς ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματά του. — Πούπουλο. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.
11 Μαλακά. — Προσφώνησις ποὺ συνηθίζεται στὰ χωριά. — — Σύνδεσμος. — Γυναικεῖο ὄνομα.
12 Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. — Δὲν εἶναι πιὰ ἀπαραίτητη στὰ ποιήματα. — Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
13 Διοικητικὸ διαμέρισμα. —Ἱερὸς ταῦρος τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων. — Ἐπιφώνημα.
14 Ζωοτροφή. — Ἥρως τῆς μυθολογίας μας.
15 Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕναν ἑλληνικὸ κόλπο. — Γνωστὸς κομφερανσιέ.
16 Τὸ περιστρεφόμενον τμῆμα μηχανῆς. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
17 Ὑποδιαίρεσις ξένου νομίσματος. — 270.

ΚΑΛΑΜΑΡΑΙΟΣ

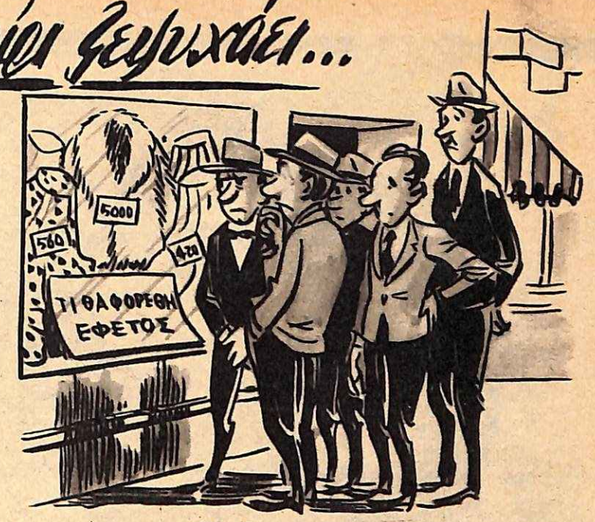
Ἡ λύσις τοῦ 609 στὴ σελ. 98

Τὸ καλοκαίρι ξεψυχάει...

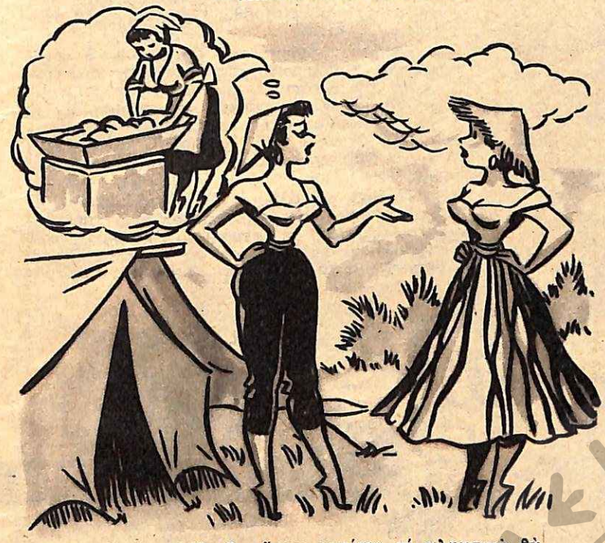
ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

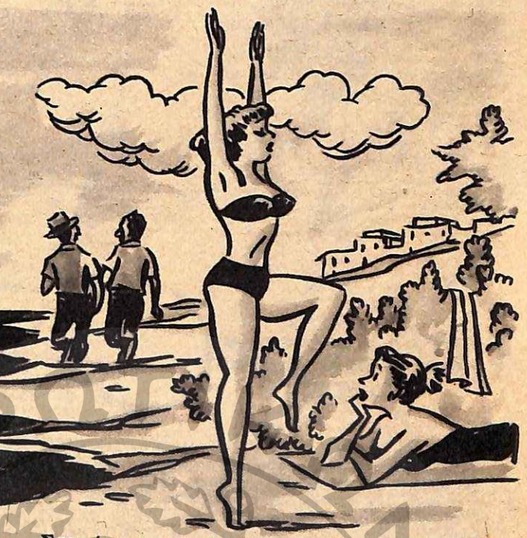
— Λάβετε θέσιν, ἔτοιμοι...

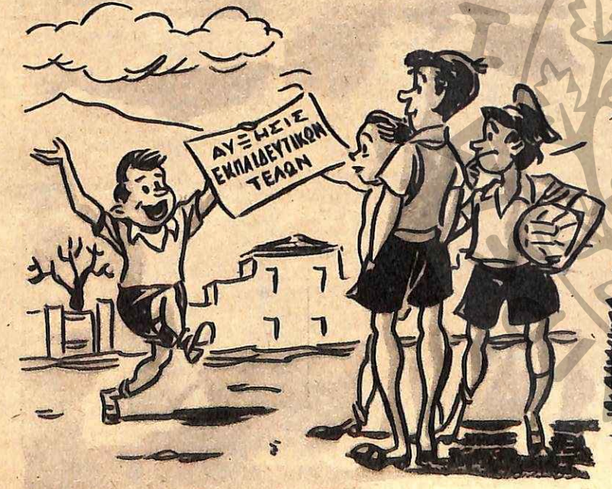
Οἱ... βαρυπενθοῦντες!...

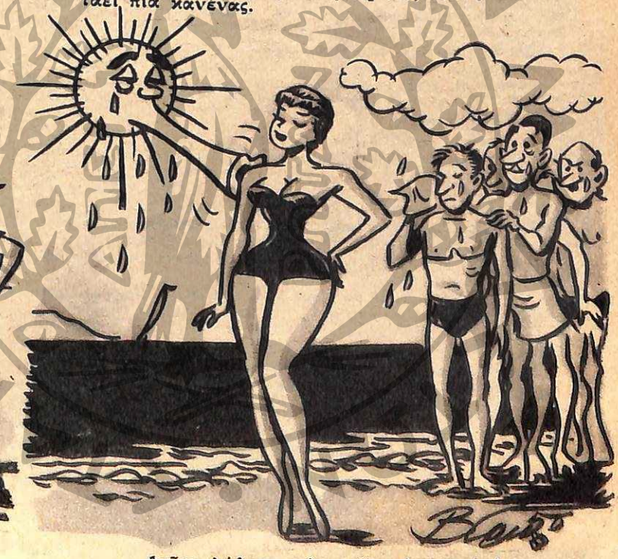
— Δὲν φαντάζεσθε, ὅταν γυρίσω, τί πληκτικὸ θὰ μοῦ φαίνεται τὸ Κολωνάκι!...

— Σταμάτα πιὰ τὶς ἀσκήσεις σου, Καίτη. Δὲν κυττάει πιὰ κανένας.

— Ζήτω ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας!... Οἱ θερινές μας διακοπὲς θὰ συνεχισθοῦνε... ἐπ' ἄπειρον!...

Δεῦτε λάβετε τελευταῖον ἀσπασμόν!...

Πῶς θὰ διαλέξετε ἐκείνην ποὺ σᾶς ταιριάζει

Οἱ διάφορες ΚΡΕΜΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΠΟΙΑ κρέμα πρέπει νὰ διαλέξετε γιὰ τὸ πρόσωπό σας; Ἀποτελεῖ, πρῶτα - πρῶτα, πλάνη τὸ νὰ νομίζετε ὅτι οἱ καλύτερες κρέμες εἶναι οἱ ἀκριβώτερες. Καὶ δεύτερο, δὲν πρέπει νὰ περιμένετε ἀπὸ τὴν κρέμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε νὰ τροποποιήσῃ τὶς γραμμὲς τοῦ προσώπου σας καὶ νὰ διορθώσῃ τὶς ἀτέλειές του. Γιατὶ τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ, εἶναι νὰ τὸ διατηρήσῃ σὲ καλὴ κατάστασι καὶ νὰ τὸ ἀναζωογονήσῃ. Ἔτσι, γιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ ἀθρὴ καὶ λεία ἐπιδερμίδα, ἡ καλύτερη κρέμα εἶναι ἡ καθαρὴ λανολίνη, ποὺ δὲν στοιχίζει σχεδὸν τίποτα.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε μιὰ μόνο κρέμα ἢ πολλές;

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον τὶς προορίζετε. Ἡ ἴδια κρέμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις σας.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες κρέμες:

1) Ἡ κρέμα καθαρισμοῦ, ποὺ τὴν χρησιμοποιεῖτε τὸ πρωΐ, ὅταν σηκώνεστε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας καὶ τὸ βράδυ γιὰ νὰ ξεμακιγιαρισθῆτε, πρέπει νὰ εἶναι ρευστή. Πρέπει, μ' ἁπλούστερα λόγια, νὰ λυώνῃ στὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ δέρμα καὶ νὰ εἰσχωρῇ στοὺς πόρους του. Θὰ τὴν ἁπλώσετε μ' ἕνα ὑγρὸ βαμβάκι, θὰ τὴν ἀφήσετε μερικὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀπορροφηθῇ καὶ κατόπιν θὰ τὴν σκουπίσετε προσεχτικὰ μὲ ξερὸ βαμβάκι.

2) Ἡ προστατευτικὴ κρέμα ἢ κρέμα τῆς ἡμέρας χρησιμεύει γιὰ νὰ προστατεύῃ τὸ δέρμα, ὄχι μόνον ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὰ διάφορα φτιασίδια ποὺ τὸ ἀποξηραίνουν. Δὲν πρέπει νὰ πουδράρετε οὔτε νὰ μακιγιάρετε τὸ πρόσωπό σας, ἂν δὲν βάλετε προηγουμένως ἕνα στρῶμα προστατευτικῆς κρέμας.

Ἡ κρέμα αὐτή, ἀντίθετα μὲ τὴν προηγούμενη, πρέπει νὰ εἶναι πυκνὴ κι' οὔτε νὰ λυώνῃ στὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ δέρμα, οὔτε νὰ εἰσχωρῇ μέσα στοὺς πόρους, ἀλλὰ νὰ σχηματίζῃ ἕνα ὁμοιόμορφο στρῶμα πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου. (Ἂν εἰσχωροῦσε στοὺς πόρους, λόγω τῆς πυκνότητός της, θὰ τοὺς ἐβούλωνε καὶ θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος).

3) Οἱ κρέμες συντηρήσεως, ποὺ εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Ἡ προτίμησί μας θὰ ἐξαρτηθῇ, λοιπόν, ἀπὸ τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκομε. Οἱ κρέμες αὐτῆς τῆς κατηγορίας πρέπει νὰ εἶναι πιὸ λιπαρὲς ἀπὸ τὶς δυὸ προηγούμενες.

Προκειμένου τώρα νὰ διαλέξετε τὴν κρέμα ποὺ σᾶς ταιριάζει, πρέπει νὰ ἐξετάσετε προηγουμένως σὲ ποιὰ κατηγορία ἀνήκει τὸ δέρμα σας. Ἂν ἔχῃ τάσι νὰ σχηματίζῃ ρυτίδες, εἶναι ξηρό. Ἂν, ἀντίθετα, ἔχῃ διεσταλμένους πόρους καὶ μαῦρα στίγματα, εἶναι λιπαρό.

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν δέρμα ξηρὸ στὸ μέτωπο καὶ τὰ μάγουλα καὶ λιπαρὸ γύρω στὰ πτερύγια τῆς μύτης καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι. Ἂν ἀνήκετε σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία, θὰ προτιμήσετε μιὰ λιπαρὰ κρέμα, ἀλλὰ θὰ προσέχετε ὥστε νὰ μὴ τὴν βάζετε στὰ μέρη ποὺ εἶναι μόνα τους λιπαρά. Γιὰ τὰ μέρη αὐτὰ θὰ προτιμήσετε μιὰ στυπτικὴ κρέμα. Στὸ ἐμπόριο ὑπάρχουν εἰδικὲς κρέμες γιὰ τὴ μύτη, ποὺ ἐμποδίζουν τὴ διαστολὴ τῶν πόρων.

Ἂν τὸ πρόσωπό σας ἔχῃ χνοῦδι, θ' ἀποφύγετε τὶς συνηθισμένες κρέμες, ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξί του, καὶ θὰ προτιμήσετε, ἀντίθετα, τὶς εἰδικὲς κρέμες ποὺ δὲν ἔχουν ἐπίδρασι στὴν τριχοφυΐα.

Πρὸ παντός, μὴ δοκιμάζετε μιὰ κρέμα χωρὶς νὰ ξέρετε ἀπὸ πρὶν τὸ ἀποτέλεσμά της.

Πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ προσαρμόζετε τὴν κρέμα σας στὶς τυχὸν ἀλλοιώσεις τῆς ἐπιδερμίδος σας. Ἡ κρέμα ποὺ σᾶς ἔκανε καλὸ πέρυσι, μπορεῖ ἐφέτος νὰ εἶναι καταστρεπτικὴ γιὰ τὸ δέρμα σας. Διάφορες διαταραχὲς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων π. χ. μπορεῖ νὰ μεταβάλουν ἕνα ξηρὸ δέρμα σὲ λιπαρό, καὶ ἀντίστροφα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ἀλλάξετε ἀνάλογα καὶ τὴν κρέμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε. Τὸ δέρμα μεταβάλλεται ἐπίσης μὲ τὴν ἡλικία. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, τὰ σπόρ, τὰ ταξίδια κτλ. μποροῦν ἀκόμη νὰ ἐπιδράσουν μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο στὴν κατάστασι τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Μερικὰ δέρματα φαίνονται ὅτι δὲν ἀνέχονται τὶς κρέμες τῆς ἡμέρας, πού, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, σχηματίζουν ἀντιαισθητικὲς πλάκες πάνω στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ πολλοὺς λόγους:

α) Στὸ ὅτι δὲν σκουπίσατε καλὰ τὸ πρόσωπό σας, προτοῦ ἁπλώσετε τὴν κρέμα.

β) Στὸ ὅτι χρησιμοποιεῖτε τυχὸν τὴν κρέμα τῆς ἡμέρας ὡς κρέμα καθαρισμοῦ. Ἀλλ' ἔτσι τὸ δέρμα δὲν καθαρίζει τελείως.

γ) Στὸ ὅτι χρησιμοποιεῖτε ἕνα παρασκεύασμα πολὺ στυπτικό. Τὸ δέρμα ἀποξηραίνεται τότε καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν κρέμα .

δ) Στὸ ὅτι βάζετε περισσότερη κρέμα ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται.

ε) Στὸ ὅτι ἡ κρέμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε, δὲν ταιριάζει στὸ πρόσωπό σας. Πρέπει, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, νὰ τὴν ἀλλάξετε.

Ὑπάρχουν μερικὰ δέρματα ποὺ δὲν ἀνέχονται τὶς κρέμες. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μὲ λοσιόν, ποὺ θὰ φροντίσετε, ὅμως, νὰ εἶναι ἀρκετὰ λιπαρές, ὥστε νὰ μὴν ἀποξηραίνουν τὸ δέρμα.

Ἀστεριοὶ τῆς ἐποχῆς

Ἡ καιρικὴ κατάστασις μᾶς τἄκανε χαλάστρα
κι' ὁ οὐρανὸς ἀπό τινος
προβάλλει θεοσκότεινος
χωρὶς τὸ σεληνόφως του καὶ τὰ πολλά του ἄστρα...
Ὡστόσο τέτοια ἔλλειψις, ἂν κι' εἶναι δραστή,
ἐφέτος δὲν μᾶς ἔγινε καὶ τόσο αἰσθητή,
γιατὶ μᾶς ἀπερρόφησαν τὴ σκέψι αὐτὲς τὶς μέρες,
πολλοὶ δημοφιλέστατοι κι' ἐπίγειοι... ἀστέρες!

★

Ἀστέρες ἄλλης φύσεως, ἡ «στὰρ» ἀλλέως πῶς,
στὴν Ἑλληνίδα ἔρχονται τὴν γῆν ἀνελλιπῶς
κι ὁ κόσμος ποὺ τοὺς γνώρισε μονάχα στὴν ὀθόνη
σὲ θαυμασμοὺς ἀτέλειωτους ξεσπᾶ καὶ... ξεσπαθώνει!
Ἀθόρυβητος κι' ἀκάθεκτος ἀπάνω τους ὁρμᾶ
ἡ λαῦρος, ἐὰν θέλετε, ξωπίσω τους ξεχύνεται
κι' ὁσάκις ἐμφανίζονται... «σκιὲς» τοῦ σινεμά,
χωρὶς κουδέντα δεύτερη... σκιά τους πάντα γίνεται!

★

Παγὸς ὁ κόσμος ἔγινε στὴν ἐποχή μας ἤτοι
καὶ δὲν πολυσκοτίζεται γιὰ τὴν μαρμαρυγή,
μὰ προσγειώνετ' εὔκολα, στὸν γήϊνο... πλανήτη
κι' ἄστρον λαμπρὸν τοῦ... Χόλλυγουντ παντοῦ τὸν ὁδηγεῖ!
Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, φέρ' εἰπεῖν, ποὺ ἦρθε πρὸ καιροῦ,
ἀξίαν εἶχε, γιὰ πολλές, ἀστέρος λαμπεροῦ
καὶ τραγουδοῦσαν ὅλες τους, μπροστὰ στὸν... «θεῖον»
(Γκάρυ:
«Σβῦστε τὰ φῶτα, σβῦστε τὸ... φεγγάρι»!

★

Ὁ Κλίφτον Γουέμπ, ὁ «νάϋλον» τὶς... ἐκτυφλώνει τώρα
κι' ἀπὸ κοντά του τρέχουνε, χωρὶς νὰ λείψῃ ἡ ὥρα...
Τὸν περιτριγυρίζουνε,
τοῦ κάνουν τεμενάδες
ἢ τὸν πολυζορίζουνε
σὰν ἔξαλλες μαινάδες
καὶ μὲ τὸ ζόρι, ἄλλες τους, στὸ δρόμο τὸν βουτᾶνε
καὶ «σουβενίρ» του πρό-σειρα καὶ... τρίχες τοῦ ζητᾶνε!

★

Ἀλλὰ καὶ ἄντρες ἄπειροι, χωρὶς ἀμφιβολία,
τὸ ρίξανε στὴν γήϊνη, τὴν ἀστεροφιλία
κι' εἶναι μονάχη ἔννοια τους καὶ σκέψι τους κρυφία
νὰ δοῦνε, μὲ τὰ μάτια του- τὴν... Δῶρεν τὴ Σοφία!
Δανδῆδες πάσης τάξεως, παιδιὰ καὶ παλληκάρια,
μπροστά της ἐφαρμόζουνε τὸ «φᾶτε... μάτια ψάρια»
καὶ μὲ γλαρὸ τὸ βλέμμα του, καθένας τὴν κυττάζει,
καθ' ὅτι ἀλλοιθώρισμα μιὰ τέτοια... «σαὲξ προστάζει»!

★

Μπροστὰ εἰς τὴν... ἐνσάρκωσιν αὐτὴν τοῦ πειρασμοῦ
κι' οἱ γέροι νοιώθουν, ἔξαφνα, νὰ γίνωνται νευρώδεις
καὶ ἡ «Γυναῖκα», φίλοι μου, αὐτὴ τοῦ... «Ποταμοῦ»,
φωτιὲς σκορπᾶ τριγύρω της καὶ πόθους... χειμαρρώδεις!
Καρδάμωμα αἰσθάνεται κι' ὁ γέρος δηλαδὴ
καὶ «παρτεναίρ» στὸ νέο της τὸ φίλμ ζητᾶ νὰ γίνῃ,
ἀρκεῖ νὰ κάνῃ, φυσικά, ἐκεῖνος τὸ... «Παιδί»
κι' ἡ Δῶρεν ἡ ἐκρηκτικὴ νὰ κάνῃ τὸ... «Δελφίνι»!

★

Μὰ τὸ κακὸ δὲν σταματᾶ
στὸν τωρινὸ τὸν σαματᾶ,
γιατὶ καθὼς τονίζεται, θαρθῇ κι' ὁ Γκρὰντ ὁ Κάρυ
κι' οἱ νεαρὲς τὸ οἰᾶνε στό: «Ἄχ»! καὶ στό: «Μακάρι»...
Κι' ἂν τὸ μακάρι τους αὐτὸ ἐν τέλει εἰσακουστῇ
καὶ κατὰ δῶ μπαρκάρει
κι' ὁ θρυλικὸς ὁ Κάρυ,
ἡ νεολαία, σίγουρα, θὰ παραζαλιστῇ...
Ὁπότε, πλέον, τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια θὰ ξεχάσῃ
καὶ γιὰ σελήνη θὰ μιλᾶ στῇ... «φέξε καὶ στὴ χάσι»!

Ἐπιστράφασιν τὰ ἀστέρια τὰ Γ.

Έλληνες στα κατέργα του θανάτου

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Η ΕΞΟΡΜΗΣΙ έγινε έντελώς ανέλπιστα. Πάω ποὺ τὸ φορτηγὸ «Κωστούλα Π.» βρισκόταν σὲ στίγμα 7ο 10΄ Ν πλάτους καὶ 47ο 25 Λ μῆκος, στὸν Ἰνδικό, ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα βρέθηκε αἰχμάλωτο τῶν Γερμανῶν. Ὁ καπετὰν Γιάννης Συριώτης, ἔτριβε τὰ μάτια του καὶ δὲν πίστευε. Πῶς τὴν ἔπαθαν ἔτσι σὰν πρωτοτάξιδα τζόβενα; Σίγουρα ἔφταιγε ἡ καλὴ τους καρδιά, ἡ «ἑλληνική τους εὐαισθησία». Γιατί, ἂν ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ μέτρα τους, ἂν τοὺς «στρίμωχναν» ὅλους μαζὶ μέσα σὲ κάποιο ἀμπάρι, δὲν θὰ βρισκόντουσαν τώρα αἰχμάλωτοι πάνω στὸ ἴδιο τους τὸ καράβι. Βέβαια, οἱ Γερμανοὶ δὲν τοὺς παρουσιάστηκαν σὰν Γερμανοί. Ἔκαναν τοὺς Ἀμερικάνους κι' ὅταν τοὺς περιμάζεψαν ἀπὸ τὸ πέλαγος μέσα σὲ μιὰ σχεδία, ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν τὸν ἐθνικὸ ὕμνο καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν γιὰ τὸ «Μπάρμπα Σάμ». Πῶς νὰ μὴν τοὺς πιστέψουν; Κι' ὕστερα, ἦταν ἡ στολή τους. Ὅλοι τους φοροῦσαν τὰ δικαριτικὰ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ οἱ περισσότεροι ἦταν ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοί. Ἀπὸ τοὺς δεκάξη ναυαγούς, μονάχα οἱ πέντε ἦταν ναῦτες...

Ἡ ἱστορία εἶναι περίεργη καὶ θυμίζει τὰ περιπετειῶδη φίλμ. Κι' ὡστόσο—σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ' ἀρ.521)46)811 ἐπίσημη ἔκθεσι τῆς Β.Μ.Σ.—ὅλα εἶναι ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Τὸ «Κωστούλα Π.» εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη μὲ γενικὸ φορτίο γύρω στοὺς 4600 τόννους καὶ μὲ προορισμὸ τὸ Μογκαντίσιο. Δηλαδὴ γιὰ ἕνα μεγάλο καὶ ἐπικίνδυνο ταξίδι, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ φλέγονταν οἱ ὠκεανοὶ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Ἦταν ἡ πιὸ κρίσιμη ὥρα τοῦ πολέμου: Τὸ 1942. Ἡ κόλασι εἶχε ξεράσει τὶς φωτιές της σὲ στεριὲς καὶ σὲ θάλασσες.

Δὲν ἦταν λοιπὸν μικρὴ δουλειὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ κάνη τὸ «Κωστούλα Π.». Ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ ταξιδεύη μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Τὶς νύχτες σβυστὰ τὰ φανάρια. Οὔτε τσιγάρο στὴν κουβέρτα. Ὁ θάνατος παραμόνευε παντοῦ. Τὴν ἡμέρα ἡ βάρδια τῆς «κόφας» στὸ κατάρτι, ἀγνάντευε σ' ὅλες τὶς ἄκρες τοῦ ὁρίζοντα μὲ τὰ κιάλια. Στὸ πρῶτο ὑποπτο σημάδι, θὰ ἔδινε τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ κι' ὁλόκληρο τὸ πλοῖο θὰ ἔμπαινε σ' ἐπιφυλακή. Εἶχε κι' ἕνα κανόνι τὸ φορτηγὸ γιὰ ὥρα ἀνάγκης. Μὰ ὁ πυροβολητὴς Μιχάλης Κούτρας, φοβόταν πῶς μὲ τὴν πρώτη κανονιά, μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σκόρτσο κανένα κομμάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ παλιοκάραβο καὶ νὰ βουλιάξη πρὶν τοῦ στείλουν τὶς τορπίλλες τους οἱ Γερμαναράδες. Ἕνα μονάχα εἶχε τὸ φορτηγό: βάρκες γερές. Οἱ ναυαγοσωστικὲς βάρκες του ἦταν καινούργιες, ἐντελῶς συγχρονισμένα λάψ μπότ.

Ὁ γιατρὸς Δημήτρης Φακίρης τὶς ἔβλεπε καὶ χαμογελοῦσε.

—Ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του, ἔλεγε. Προτιμῶ νὰ ταξιδεύω μ' αὐτὸ τὸ καρυδότσοφλο, παρὰ μὲ τὶς δμορφες αὐτὲς βαρκοῦλες. Μόνο ποὺ τὸ σκέφτομαι, μὲ πιάνει τρόμος!...

—Κι' ὅμως μ' αὐτὲς τὶς «βαρκοῦλες» σώζεται κάθε μέρα κόσμος καὶ κοσμάκης! ἀπαντοῦσε ὁ ὑποπλοίαρχος Ἡλίας Γιατρός. Δὲν βουλιάζουν ποτέ. Καί, τὸ σπουδαιότερο, τὰ ντεπόζιτά τους εἶναι γεμάτα μὲ τρόφιμα, νερό, φάρμακα, ρουκέτες καὶ ὅπλα. Τὸ λιγώτερο εἴκοσι ἄνθρωποι, μποροῦν νὰ ζήσουν ἐκεῖ μέσα ἐπὶ ἕνα μῆνα...

—Νὰ μοῦ λείψη! ἔκανε ὁ ἄλλος ἀνασηκώνοντας τὸ μποκιὰ του. Τέτοια λαχτάρα, δὲν τὴ θέλω οὔτε στὸν ὕπνο...

Ὁ Φακίρης ἦταν γιατρὸς τοῦ καραβιοῦ. Ὅργωνε χρόνια τὶς θάλασσες, μὰ μὲ τὸ «Κωστούλα Π.», ἔκανε τὸ πρῶτο του ταξίδι. Τὴν τελευταία στιγμή, τὸν ἔστειλαν ἐκεῖ οἱ Ἀμερικάνοι—ποὺ εἶχαν ἐπιταγμένο τὸ πλοῖο—γιὰ νὰ πιάση δουλειά. Τὸ προηγούμενο καράβι ποὺ ὑπηρέτοῦσε, εἶχε τορπιλλιστῆ στὸν Εἰρηνικὸ ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους. Μὰ ἀπὸ καλὴ σύμπτωσι, ὁ γιατρὸς εἶχε μείνει στὴ στεριὰ ἐπειδὴ εἶχε ἀρρωστήσει. Ἄλλος πῆρε τὴ θέσι του καὶ πῆγε στὸ φοῦντο, μαζὶ μὲ τριάντα πέντε παλληκάρια. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἔπιανε τώρα ἀνατριχίλα, μόνο ποὺ ἔβλεπε τὶς λάψ μπότ.

Ὡστόσο τὸ ταξίδι τους πήγαινε μιὰ χαρά. Στὶς 22 Αὐγούστου, προσέγγισαν στὶς Ἀζόρες γιὰ ἀνθράκευσι. Ὕστερα κίνησαν πάλι, ζύγωσαν ἀπὸ Πράσινο Ἀκρωτῆρι, πέρασαν ἀνοιχτὰ ἀπ' τὸν κόλπο τῆς Γουϊνέας, ἄφησαν πίσω τους τὸ Καιηπτάουν καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ Πόρτ Ἐλίζαμπεθ, γιὰ νὰ μποῦν στὸν Ἰνδικό. Τίποτε δὲν τοὺς ἔτυχε στὸ δρόμο καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ζύγωναν στὸν προορισμό τους.

Τὰ πράγματα ὅμως ἄλλαξαν ξαφνικά. Ἕνα πρωὶ ἡ βάρδια τῆς «κόφας» ἀνάγγειλε πὼς κάτι ἔβλεπε στὴ θάλασσα, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ καθορίση τί ἀκριβῶς ἦταν. Ἀνήσυχος ὁ καπετὰν Συριώτης, ἅρπαξε τὰ κιάλια καὶ κύτταξε μακρυά, πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ἔδειχνε ὁ παρατηρητής. Μονομιᾶς τὸ πρόσωπό του ἠρέμησε. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ὑποβρύχιο, ὅπως φοβήθηκε.

—Καὶ τί λὲς πὼς εἶναι; ρώτησε δίπλα του ὁ ὑποπλοίαρχος.

—Μᾶλλον ναυαγοσωστικὴ βάρκα μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε. Πρέπει νὰ πλησιάσουμε...

Καὶ πρόσταξε τὸν τιμονιέρη ν' ἀλλάξη τὴν πορεία του. Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος δὲν ἔπεσε ἔξω: Ἦταν μιὰ λάψ μπὸτ μὲ δεκάξη παλληκάρια μέσα. Δεκάξη πτώματα καλύτερα. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστους ποὺ εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ τραγουδήσουν τὸν ἀμερικάνικο ὕμνο, μόλις εἶδαν τὸ πλοῖο νὰ τοὺς πλησιάζη, ὅλοι οἱ ἄλλοι βρίσκονταν σὲ ἀπίστευτα χάλια. Δὲν μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν κἂν τὸ στόμα τους, νὰ ποῦν μιὰ λέξι. Ἀξύριστοι, βρωμικοί, πεινασμένοι καὶ μὲ τὸ κορμί τους πληγιασμένο ἀπὸ τὸ σκορβοῦτο. Εἴκοσι ὁλόκληρα μερόνυχτα βρισκόντουσαν πάνω σὲ κείνη τὴ βάρκα. Μὰ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τους ἀκόμη λιγώτερο. Τέλειωσε μέσα στὶς πρῶτες πέντε μέρες. Εὐτυχῶς ἔβρεχε ποῦ καὶ ποῦ κι' ἔτσι κατάφεραν νὰ τὰ βολεύουν. Ἀνῆκαν ὅλοι τους στὸ «Ἄλνταμαρ», ἕνα μικρὸ ἀμερικάνικο καταδρομικό, ποὺ τορπιλλίστηκε στ' ἀνοιχτὰ τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Ἔπεσε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δεκάξη, ὅλοι οἱ ἄλλοι πνίγηκαν...

—Ὅταν πέσαμε στὴ θάλασσα, οἱ Γερμανοὶ μᾶς πολυβόλησαν, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς. Ὅλες οἱ βάρκες χάθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική μας. Οἱ σφαῖρες τὶς εἶχαν τρυπήσει καὶ βουλιάξαν, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ δώσουμε βοήθεια σὲ κανένα...

Ἡ τραγωδία ἦταν φοβερή, μὰ συνηθισμένη. Οἱ Ἕλληνες ἔκαναν ὅ,τι τοὺς περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ περιθάλψουν τοὺς ναυαγούς. Τὸ ἴδιο βέβαια θὰ ἔκαναν, κι' ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο γιὰ ἐχθρούς. Ὁ Φακίρης ἦταν στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω. Ἔδινε φάρμακα, ἔβανε ἐνέσεις, ἔκανε ἐντρίβες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα καὶ στὸ τέλος,κατώρθωνε νὰ τοὺς συνεφέρη σχεδὸν τελείως. Ὅλοι τους ἦταν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ἔργο τους, ἔργο Θεοῦ. Ὅλοι, ἐξὸν ἀπὸ τὸ Ρόμπυ Φαίη, τὸ μαῦρο μάγειρα ἀπὸ τὸ Μισσοῦρι. Αὐτός, κάθε φορὰ ποὺ ζύγωνε τοὺς ναυαγούς, ἔσφιγγε τὰ δόντια του καὶ πότε τὸν ἕνα ἀγριοκύτταζε, πότε τὸν ἄλλον. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ καπετὰν Συριώτης καὶ παραξενεύτηκε. Γιατὶ ἤξερε τὸ χαρακτῆρα τοῦ μάγειρά του. Ἦταν ἕνα παλληκάρι μαῦρο σὰν κάρβουνο γεμάτο χαμόγελο καὶ καλωσύνη. Τί τὸν ἔπιασε τώρα; Εἶπε τὴν ἀπορία του στὸν Ἥλια Γιατρὸ, μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε ἰδέα. Ὥσπου μπῆκε στὴ μέση ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Μανώλης Λέρας καὶ βεβαίωσε πὼς τὸ εἶχε προσέξει κι' αὐτός. Ὁ Φαίη φερνότανε ἐχθρικὰ στοὺς συμπατριῶτες του καὶ πολλὲς φορὲς φρονιόταν νὰ τοὺς δώση ἀκόμη καὶ νερό. Ἡ συμπεριφορά του ἦταν ὕποπτη. Ἔπρεπε νὰ τὸν καλέσουν καὶ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Μπῆκε ὁ μαῦρος στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου κι' ὅταν ἐκεῖνος τὸν ρώτησε τί ἤξερε μὲ τοὺς ναυαγούς, ταράχτηκε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μιλήση μὲ κανένα τρόπο. Τελικὰ τὸν κατάφερε ὁ Ἀντώνης Χατζηδάκης, ὁ καμαρότος, ποὺ ἦταν φίλος του. Κι' ὁ μάγειρας τότε ἀπολογήθηκε:

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ σᾶς, εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι μαῦρος, δηλαδή... ἄλογο! Καὶ τοὺς μαύρους τοὺς κυνηγᾶνε οἱ Γερμανοί, ὅπως καὶ τοὺς Ἑβραίους...

Πλοίαρχος καὶ πλήρωμα, σπάσανε στὰ γέλια.

—Καὶ ποιὸς τοὺς εἶδες τοὺς Γερμανούς! τὸν ρώτησε ὁ καπετὰν Συριώτης. Αὐτοὶ εἶναι Ἀμερικάνοι, συμπατριῶτες σου...

—Ἀμερικάνοι; ἔκανε ἀπορημένος ὁ Φαίη. Ἔτσι εἶναι οἱ Ἀμερικάνοι;

Τὸ ἐπεισόδιο ἔληξε ἐκεῖ, μὲ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μάγειρας ἦταν «ἀλαφροϊσκιωτος». Καὶ δὲν τὸν ἄφησαν πιὰ νὰ τοὺς ξαναζυγώση. Ἀνησία τους. Γιατὶ οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν τοὺς πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ μήπως ὁ Ρόμπυ εἶχε δίκιο. Ἔτσι τὴν ἔπαθαν σὰν ἀγράμματοι. Ἐντελῶς ἐξαφνικά, οἱ δεκάξη ἐκεῖνοι «ἐτοιμοθάνατοι» τοῦ λάψ μπότ, βρέθηκαν ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ πλοίου! Πῶς τὸ πέτυχαν; Μὲ τὰ πιὸ ἁπλᾶ μέσα. Ἀφοῦ σάν... σύμμαχοι ποὺ ἦταν, εἶχαν δικαίωμα νὰ τριγυρίζουν ὅπου ἤθελαν, μπῆκαν μιὰ νύχτα στὴ μικρὴ ἀποθηκούλα μὲ τὰ λιγοστὰ ὅπλα

—Ὁ πόλεμος εἶναι μονάχα γιὰ τοὺς ἐξυπνους! τοὺς ὅλλωσε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀνταρσίας.

ριώτης, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ποιὰ ἦταν τὰ σχέδια τῶν Γερμανῶν. Τὸ πλησιέστερο λιμάνι, ποὺ εἶχαν δικαίωμα νὰ προσεγγίσουν, ἦταν ἡ Λισσαβόνα. Μὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ φτάσουν ἐκεῖ. Τὰ καύσιμα δὲν θὰ τοὺς ἐπαρκοῦσαν. Στὶς 23 Ὀκτωβρίου, ἔγινε συναγερμός. Εἶχαν φανῆ συμμαχικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ ἔκοψαν μερικὲς βόλτες πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Πονηροὶ καθὼς ἦταν οἱ ναζῆδες, σήκωσαν τὴν ἀμερικάνικη σημαία στὸ πλωριὸ ἀλμπούρο κι' ἄρχισαν νὰ τὴν κουνοῦν ἀπὸ κάτω, γιὰ νὰ γίνη ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς ἱπτάμενους. Φαίνεται πὼς τὰ κατάφεραν. Οἱ ἀεροπόροι χαμήλωσαν τόσο, ὥστε νὰ δοῦν τὰ χέρια τους ποὺ τοὺς χαιρετοῦσαν. Ὕστερα ἔφυγαν, κατέβηκε ἡ σημαία κι' ἔληξε ὁ συναγερμός.

—Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὸ ταξίδι συνεχίστηκε χωρὶς κανένα ἄλλο ἐπεισόδιο. Οἱ Γερμανοὶ ἔδειχναν εὐχαριστημένοι. Ὥσπου τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ χάνη ταχύτητα. Κάτω στ' ἀμπάρι, οἱ αἰχμάλωτοι κατάλαβαν τὴν αἰτία. Γίνηκε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ὑπολόγιζαν: Εἶχαν τελειώσει τὰ καύσιμα.

Στὸ μεταξὺ ἀρρώστησαν τρεῖς ναῦτες ἀπὸ κοιλιακά: Ὁ Γιάννης Παναγόπουλος, ὁ Στέργιος Στεφανίδης κι' ὁ Κοσμᾶς Δασκάλου. Ἀνοιξαν πάλι οἱ δουλειὲς τοῦ Φακίρη, μὰ χωρὶς φάρμακα τί μποροῦσε νὰ κάνη; Στὸ τέλος ἀποφάσισε ν' ἀπευθυνθῆ στοὺς Γερμανούς. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς τρομάξη, μήπως καὶ συνέλθουν, τοὺς εἶπε πὼς οἱ ναῦτες ἔχουν τύφο. Αὐτὸ τοὺς παρέλυσε κυριολεκτικά, μὰ καὶ πάλι δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Κι' ὅταν εἶδαν πὼς πέθανε ὁ Στεφανίδης, ἀντὶ νὰ φερθοῦν μὲ ἀνθρωπιά, ἔκαναν κάτι ἀπίστευτο: Πῆραν τοὺς δύο ἄλλους, τοὺς πυροβόλησαν στὸ σβέρκο καὶ τοὺς πέταξαν στὴ θάλασσα. Ἔτσι δὲν εἶχαν πιὰ φόβο νὰ τοὺς μεταδώσουν τύ... μικρόβιά τους. Οἱ δυστυχισμένοι Ἕλληνες κατάλαβαν πὼς τὴν εἶχαν ὅσχημα. Κι' οἱ Γερμανοὶ γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ θηρία. Ὅσο ἐβλεπαν τὸ καράβι νὰ παραδέρνη, ἔρμαιο τῶν κυμάτων, τόσο καὶ πιὸ πολὺ ξεσποῦσαν πάνω στοὺς αἰχμαλώτους.

Στὶς 29 Ὀκτωβρίου, πέθανε ὁ ἀσυρματιστὴς Πέτρος Μπραχάμης. Δυὸ μέρες ἀργότερα, χάθηκε κι' ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Βασίλης Παπαβασιλείου. Καὶ σὲ μιὰ βδομάδα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ λεβέντης Ἥλιας Γιατρός, ποὺ μιὰ μάνα τὸν περίμενε χρόνια στὴν Ἀθήνα, στὴν ὁδὸ Νικαίας 11. Ἡ τραγωδία εἶχε φτάσει στὸ ἀποκορύφωμά της. Καὶ πάλι στὶς 8 Νοεμβρίου, φάνηκαν τρία συμμαχικὰ ἀεροπλάνα καὶ πάλι ἀνέβηκε στὸ πλωριὸ ἀλμπούρο ἡ σημαία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως οἱ ἀεροπόροι στάθηκαν περισσότεροι πάνω τους κι' οἱ Γερμανοί, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὴ κανόνι. Ὡστόσο δὲν χρειάστηκαν νὰ τὸ μεταχειριστοῦν. Τ' ἀεροπλάνα ἔφουγαν κι' οἱ ναζῆδες ἀνάπνευσαν. Μὰ ὡς πότε θὰ μποροῦσαν νὰ τριγυρίζουν ἀκυβέρνητοι στὸν ὠκεανό, χωρὶς καύσιμη ὕλη, δίχως τροφιμα; Ὁ καπετὰν Συριώτης, εἶχε πέσει σὲ συλλογή. Μὲ τὸ δίκιο του. Ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ χάνωνται ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε.

—Ἂν μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα, ὑπάρχει τρόπος νὰ τὴ γλυτώσουμε, τοῦ εἶπε ἕνα βράδυ ὁ Ρόμπη Φαίη, ὁ μαῦρος. Στὶς λάψ μπότ, βρίσκονται τρόφιμα κι' ὁπλισμός. Κι' ὅπως φαίνεται, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουν οἱ Γερμανοί. Ἂν τὰ πάρουμε στὰ χέρια, θὰ γίνουμε πάλι κύριοι τοῦ καραβιοῦ...

Γύρισε ὁ καπετάνιος καὶ κύτταξε συγκινημένος τὸν ἀράπη. Πῶς δὲν τὸ εἶχαν σκεφτῆ τόσον καιρό; Εἶπε στοὺς ἄλλους τὴν καλὴ εἴδησι κι' ἀμέσως βάλθηκαν νὰ καταστρώσουν τὰ σχέδιά τους: Θὰ ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς νὰ τοὺς βγάλουν λίγο ἔξω. Κάποτε κάποτε γινόταν αὐτό. Ἂν τὰ κατάφερναν, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ φτάσουν ἀπαρατήρητοι στὶς βάρκες γιὰ νὰ πάρουν τ' ἀπαραίτητα. Οἱ ναζῆδες ὅμως ἀρνήθηκαν. Ἔτσι πέρασε ἄλλη μιὰ βδομάδα καὶ στὸ διάστημα αὐτό, πέθαναν ὁ Σωτῆρης Μαλάμος κι' ὁ Ἀλέκος Παρασχίδης, λιπαντῆδες κι' οἱ δυό. Οἱ ναυαγοὶ παρακάλεσαν τότε τοὺς Γερμανούς, νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ βγοῦν στὸ κατάστρωμα. Ἤθελαν ν' ἀποχαιρετήσουν γιὰ τελευταία φορά, τοὺς χαμένους συντρόφους πρὶν τοὺς πετάξουν στὴ θάλασσα. Καί, πρᾶγμα περίεργο, ἐκεῖνοι τοὺς ἄφησαν. Τί θαῦμα ἦταν αὐτό; Οἱ ναζῆδες οὔτε κὰν ἐνδιαφέρθηκαν νὰ πάρουν μέτρα γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους. Γιατί, ἐκτὸς ποὺ κι' οἱ ἴδιοι βρισκόντουσαν σὲ ἀπίστευτα χάλια, ἤξεραν πὼς οἱ ναυαγοὶ δὲν εἶχαν τρόπο νὰ ἀμυνθοῦν...

Πόσο γελάστηκαν ὅμως! Μόλις πετάχτηκαν στὰ κύματα οἱ νεκροί, ὁ Ρόμμυ Φαίη, ὁ Νότης Γαλάνης, ὁ Κώστας Λυκιαρδόπουλος,ὁ Γιάννης Χαρίκος, ὁ Γεράσιμος Πεταλᾶς κι' ὁ Νικόλας Γλυνός, κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν τὴν προσοχὴ τους καὶ νὰ φτάσουν στοὺς μόρσους, ἀπ' ὅπου κρέμονταν οἱ σωσίβιες βάρκες. Σὰν τοὺς αἰλουρους γλύστρησαν μέσα καὶ χώθηκαν κάτω ἀπὸ τοὺς μουσαμάδες. Δὲν ἐμειναν πολλὴ ὥρα ἐκεῖ. Μὰ ὅταν ξαναγύρισαν πίσω στ' ἀμπάρι τους, ἔβγαλαν κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα τους τὸν κρυμμένο ὁπλισμό: Ἑφτὰ περίστροφα κι' ἄφθονες σφαῖρες

—Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ὁ καπετὰν Συριώτης. Τώρα θὰ τοὺς δείξουμε πόσα ἁπίδια βάζει ὁ σάκος...

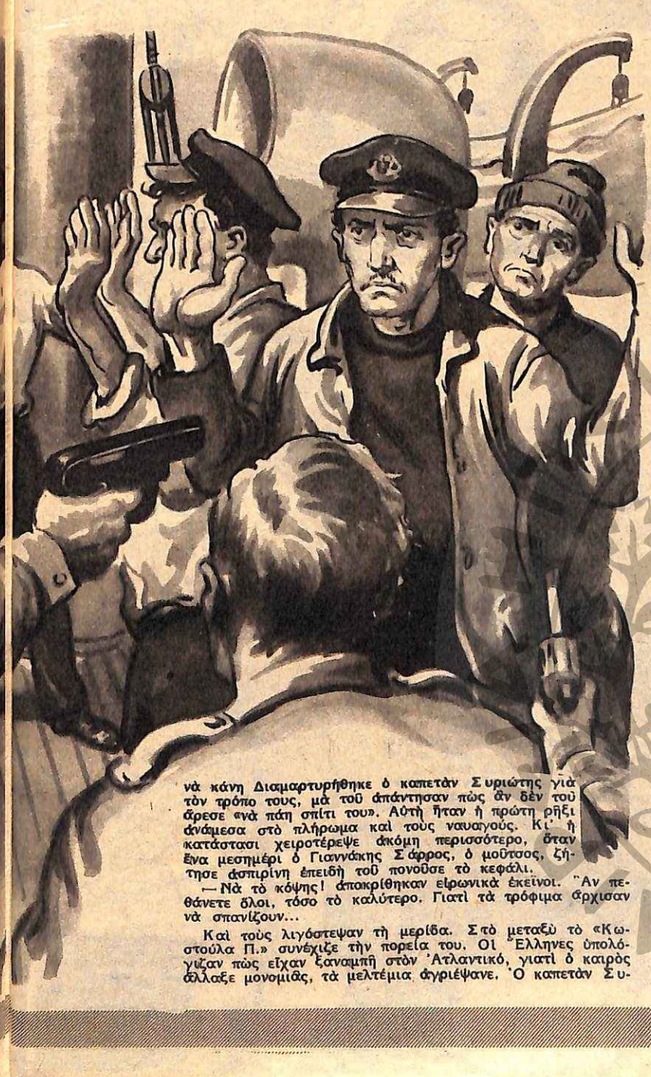
Καὶ τοὺς ἔδειξαν... Τὴν ἴδια νύχτα, καθὼς μπῆκε ὁ φρουρὸς στ' ἀμπάρι γιὰ νὰ δῆ ἂν ἦταν «ὅλα ἐν τάξει», ἔνοιωσε τὴν παγωμένη κάννη ἑνὸς περιστρόφου στὸν κρόταφό του. Μερικὲς γροθιὲς στὸ στομάχι, τὸν ἔριξαν ἀναίσθητο. Πῆραν κατόπιν καὶ τὸ δικό του ὅπλο καὶ σὰν ἐκδικητικὰ φαντάσματα, ξεχύθηκαν ἀθόρυβα σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ καραβιοῦ. Αὐτὸ ἦταν. Μὲ τὴ σειρὰ τους οἱ Γερμανοί, σήκωσαν τὰ χέρια καὶ παραδόθηκαν σὰν τ' ἀρνάκια.

—Μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρατε, τοὺς εἶπαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ γλυτώση. Τὸ πλοῖο παρασέρνεται ἀπὸ τὰ κύματα. Τὰ λίγα τρόφιμα ποὺ βρήκατε στὶς βάρκες, θὰ τελειώσουν. Ἔτσι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅλοι μας θὰ πεθάνουμε ἐδῶ μέσα...

Καὶ πράγματι ἔκαναν λάθος οἱ Γερμανοί. Γιατὶ δὲν πέρασαν δυὸ μέρες, ὅταν ἀνοίξε ξαφνικὰ ἡ θάλασσα καὶ προβαλε ἡ σιλουέττα ἑνὸς τεράστιου ὑπαθρυχίου. Τρόμαξαν στὴν ἀρχὴ οἱ Ἕλληνες μήπως εἶχαν πέσει σ' ἐχθρικό, μὰ γρήγορα διαπίστωσαν πὼς εἶχε τὰ συμμαχικὰ χρώματα. Τί εἶχε συμβῆ; Τ' ἀεροπλάνα ποὺ εἶχαν περάσει πρὶν τρεῖς μέρες, ἦταν τὰ ἴδια ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάστηκαν καὶ τὴν πρώτη φορά. Γνώρισαν τὸ καράβι, κατάλαβαν πὼς κάτι ὕποπτο συνέβαινε μὲ τὸ πάνε κι' Ἔλα του καὶ εἰδοποίησαν τὴ βάσι τους. Ἐκείνη ἔστειλε τὸ ὑποβρύχιο, ποὺ ἄρχησε νὰ τοὺς ἀνακαλύπτη γιατί, τὸ «Κωστούλα Π.» ἀκυβέρνητο ὅπως ἦταν, δὲν ἀκολουθοῦσε ἕνα ὡρισμένο δρομολόγιο. Εὐτυχῶς ὅμως τὸ βρῆκαν. Ἀνταλλάχτηκαν τότε σήματα μεταξύ τους, δόθηκαν οἱ ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, Γερμανοὶ καὶ πλήρωμα, πέρασαν σ' αὐτό. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς ἔκαναν οἱ Ἀμερικάνοι, ἦταν πραγματικὰ συγκινητική. Ἀναγκάστηκαν ὅμως νὰ τορπιλλίσουν τ' ὅμορφο ἑλληνικὸ καραβάκι, γιατὶ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ ταξιδεύη στὰ τυφλά.

Οἱ Ἕλληνες ἔφτασαν στὶς Ἀζόρες καὶ μπῆκαν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ τρομαχτικὴ τους περιπέτεια εἶχε τελειώσει, μὲ τὸ χαμὸ τόσων καὶ τόσων συντρόφων. Οἱ Γερμανοὶ παραδόθηκαν στὸ συμμαχικὸ στρατοδικεῖο. Ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν γιὰ τ' ἀπάνθρωπα ἐγκλήματά τους. Ἔτσι ἀπὸ τοὺς δεκάξη ἐκείνους κακοῦργους, οἱ ἑννέα καταδικάστηκαν σὲ θάνατο καὶ ἐκτελέστηκαν. Οἱ ὑπόλοιποι—μὲ κάτι ἀπίθανα δικαιολογητικὰ—γλύτωσαν τὴ ζωή τους μὲ ἰσόβια...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κι' ὅταν ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνη Διαμαρτυρήθηκε ὁ καπετὰν Συριώτης γιὰ τὸν τρόπο τους, μὰ τοῦ ἀπάντησαν πὼς ἂν δὲν τοῦ ἄρεσε «νὰ πάη σπίτι του». Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ρήξι ἀνάμεσα στὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ναυαγούς. Κι' ἡ κατάστασι χειροτέρεψε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἕνα μεσημέρι ὁ Γιαννάκης Σάρρος, ὁ μοῦτσος, ζήτησε ἀσπιρίνη ἐπειδὴ τοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι.

—Νὰ τὸ κόψης! ἀποκρίθηκαν εἰρωνικὰ ἐκεῖνοι. Ἂν πεθάνετε ὅλοι, τόσο τὸ καλύτερο. Γιατὶ τὰ τρόφιμα ἄρχισαν νὰ σπανίζουν...

Καὶ τοὺς λιγόστεψαν τὴ μερίδα. Στὸ μεταξὺ τὸ «Κωστούλα Π.» συνέχιζε τὴν πορεία του. Οἱ Ἕλληνες ὑπολόγιζαν πὼς εἶχαν ξαναμπῆ στὸν Ἀτλαντικό, γιατὶ ὁ καιρὸς ἄλλαξε μονομιᾶς, τὰ μελτέμια ἀγριέψανε. Ὁ καπετὰν Συ-

Ένα ζευγάρι ΠΟΛΥ "ΘΟΡΥΒΩΔΕΣ"

Οἱ ἀτέλειωτοι καυγάδες τοῦ ζευγαριοῦ Τζόαν Ντροῦ - Τζών "Αϊρλαντ

"Η ζωὴ τῶν παντρεμένων, καὶ μάλιστα τῶν παντρεμένων στάρ, εἶναι ἕνας συνεχὴς πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο συζύγων...», ἔλεγε πρὸ καιροῦ ἕνας παλιὸς καὶ πολύπειρος ἀπὸ γάμους καὶ διαζύγια ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ.

Καὶ δὲν ἔχει καθόλου ἄδικο στὸν χαρακτηρισμό του. Μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις εἶναι τὰ πρόσφατα κατορθώματα τοῦ ζευγαριοῦ Τζόαν Ντροῦ — Τζὼν "Αϊρλαντ, ποὺ ἀπὸ τὸ 1953 κι' ἐδῶ συνεχῶς ἀλληλοδέρνεται, χωρίζει καὶ ξανασμίγει, γιὰ νὰ ἐπαναλάβη τὰ ἴδια ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, πρὸς ἀφάνταστη διασκέδασι τοῦ Χόλλυγουντ.

Πρὶν ὅμως, προχωρήσουμε στὶς λεπτομέρειες τῶν καυγάδων τους, ἂς δοῦμε μὲ λίγα λόγια τοὺς δύο συζύγους — πρωταγωνιστὰς τῆς... ὁπερέττας αὐτῆς:

'Η Τζόαν Ντροῦ — τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Τζόαν Λετίτσια Λακὸκ — εἶναι μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα μὲ «σπαθάτο» σῶμα, ποὺ γεννήθηκε στὶς 31 'Ιανουαρίου τοῦ 1923 σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς πολιτείας Βιρτζίνια τῆς 'Αμερικῆς καὶ παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1946. Μέχρι σήμερα, ἔχει πρωταγωνιστήσει σὲ περισσότερες ἀπὸ 25 ταινίες ποὺ τῆς χάρισαν τὸν τίτλο τῆς στὰρ καὶ τὴν ἔκαναν πολὺ γνωστὴ στὴν 'Αμερική. 'Από τὸ 1951, εἶναι παντρεμένη σὲ δεύτερο γάμο μὲ τὸν ἐπίσης ἠθοποιὸ Τζὼν "Αϊρλαντ. Προηγουμένως, γιὰ 8 χρόνια, ὑπῆρξε πρώτη σύζυγος τοῦ γνωστοῦ τραγουδιστοῦ Ντὶκ Χέϊμς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει τρία παιδιὰ 16, 14 καὶ 8 ἐτῶν!

'Ο Τζὼν "Αϊρλαντ, πάλι, εἶναι ἠθοποιὸς γνωστὸς στὴν 'Αμερικὴ καὶ ἄγνωστος στὴν Εὐρώπη, ποὺ γεννήθηκε στὸν Καναδὰ τὸ 1915 καὶ παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1945, χωρὶς νὰ σημειώση ἔστω καὶ μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ θὰ τὸν ἔκανε διάσημο.

"Εχει πρωταγωνιστήσει σὲ τριάντα ταινίες ἀπ' τὶς ὁποῖες οἱ τρεῖς μὲ τὴν Τζόαν Ντροῦ, τὴν ὁποία καὶ παντρεύτηκε τὸ 1949. Μέχρι τὸ 1952, ἡ ζωὴ τοῦ ζευγαριοῦ κύλησε μάλλον εἰρηνική, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1953 ἀρχισαν ζαφνικὰ οἱ καυγάδες, οἱ ἀλληλοξυλοδαρμοί, οἱ χωρισμοὶ καὶ οἱ συμφιλιώσεις ποὺ συνεχίζονται καὶ σήμερα.

'Αφορμὴ γιὰ νὰ σχολιάση καὶ νὰ εὐθυμήση ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ Χόλλυγουντ μαζί τους, στάθηκε τὸ ἑξῆς γεγονός:

'Η Τζόαν πῆγε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ δεξίωσι ἐνῶ τὸ ἀριστερό της μάτι, ἡ μύτη καὶ γενικὰ τὸ πρόσωπό της ἔφεραν φανερὰ τὰ ἴχνη ἑνὸς σκληροῦ ξυλοδαρμοῦ. Φυσικά, φίλοι καὶ γνωστοί της, ἔσπευσαν νὰ τὴ ρωτήσουν σχετικῶς. 'Αλλὰ ἡ Τζόαν, συνηθισμένη ἀπὸ τέτοια... μικροπράγματα, ἀντὶ νὰ τοὺς διαφωτίση, μπέρδεψε ἀκόμη περισσότερο τὴν κατάστασι.

—Πράγματι, μαλώσαμε πάλι μὲ τὸν Τζών, εἶπε, ἀλλὰ τὰ μικροτραύματα δὲν προέρχονται ἀπ' αὐτόν. 'Απλῶς μαλώσαμε «πολιτισμένα» καὶ σπάσαμε μερικὰ γυαλικὰ στὸ πάτωμα. Τὰ τραύματα ποὺ βλέπετε, προέρχονται ἀπὸ ἕνα τυχαῖο αὐτοκινητικὸ δυστύχημα! ..

. —Εἴμαστε καὶ οἱ δύο πολὺ νευρικοί, εἶπε μὲ τὴ σειρά του ὁ σύζυγος. 'Αλληλοδερνόμαστε πολλὲς φορές, ἀλλὰ δὲν φθάνουμε ποτὲ στὸ σημεῖο νὰ τραυματίσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τί νὰ σᾶς πῶ, παρ' ὅλο ποὺ ἡ Τζόαν εἶναι εὐερέθιστη καὶ πολὺ «δυναμική» γυναίκα, κατὰ βάθος εἶμαι πάντα ἐρωτευμένος μαζί της.

»Γι' αὐτό, παρ' ὅλους τοὺς καυγάδες μας, δὲν ἀποφασίσαμε ποτὲ νὰ φθάσουμε στὸ διαζύγιο. Τὸ μόνο ποὺ ἐφαρμόζουμε ὅταν μαλώνουμε, εἶναι νὰ φεύγουμε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ δυὸ-τρεῖς μέρες, πότε ἐγὼ καὶ πότε ἐκεῖνη!...

Αὐτὰ ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ οἱ «κακὲς γλῶσσες» τοῦ Χόλλυγουντ προσθέτουν καὶ ἄλλες πολλὲς λεπτομέρειες.

—Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, λένε, τὸ ζεῦγος τῶν ἠθοποιῶν Στὶβανάμεσα στοὺς ἄλλους προσκεκλημένους στὸ βίλλα καὶ Ντροῦ μὲ τὸν ἄντρα της Τζὼν "Αϊρλαντ. "Ομορφη καὶ ἡ Τζόαν ψη, ἡ Τζόαν ἔφθασε μὲ τὴν κούρσα της, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ... γνωστοῦ πιανίστα καὶ ἠθοποιοῦ Λιμπεράτσι, ἐνῶ ὁ σύλετ!

»Κανείς, ὅμως, ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους δὲν παραξενεύτηκε, γιατὶ τέτοια πράγματα στὸ Χόλλυγουντ εἶναι πολὺ συνηθισμένα καὶ καμουφλάρονται πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα τῆς

'Η Τζόαν Ντροῦ δείχνει, μὲ τὸ σόρτ ποὺ φοράει, τὶς ἁρμονικώτατες γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της...

'Η Τζόαν Ντροῦ καὶ ὁ πιανίστας Λιμπεράτσι σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τους «Εἰλικρινὰ δικός σου».

«συναδελφότητος», 'Ο χορὸς καὶ τὸ γλέντι συνεχιζόνταν λοιπὸν ἀμέριμνα, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἔγινε ἀντιληπτὴ ἡ ἀπουσία τῶν δύο συζύγων. Σὲ λίγο, ὅλοι ἔτρεξαν περίεργοι νὰ δοῦν τὴν Τζόαν, ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ γλέντι μὲ τὸ μάτι μαῦρο, τὴ μύτη γρατσουνισμένη καὶ τὸ πρόσωπο γεμᾶτο «γυακιές». Καὶ ἡ περίεργεια ἀποκορυφώθηκε, ὅταν λίγο μετὰ ἀπὸ αὐτὴν φάνηκε καὶ ὁ σύζυγος μὲ τὸ ἕνα χέρι του δεμένο καὶ τὸ ἕνα αὐτὶ καταματωμένο! "Ηταν φανερὸ ὅτι οἱ δύο σύζυγοι, τυφλωμένοι ἀπὸ ζήλεια, τὰ εἶχαν «μιλήσει» πάλι στὸν κῆπο τῆς βίλλας!

»Φυσικά, τοὺς περιποιήθηκαν δσο μποροῦσαν καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα τὸ γλέντι συνεχίστηκε μὲ τὸ ἴδιο κέφι. Μόνο ποὺ τὸ ἰδιο βράδυ ἀργὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους δὲν κοιμήθηκε στὸ σπίτι τους... 'Η Τζόαν ζήτησε φιλοξενία στοῦ Στὶβενς καὶ ὁ Τζὼν στὸ σπίτι τοῦ ὀδοντογιατροῦ του!

»'Ο ἀμοιβαῖος ὅμως «θυμὸς» τους δὲν κράτησε οὔτε δυὸ ἡμέρες. Πρώτη ἡ Τζόαν ἔδωσε τόπο στὴν ὀργὴ καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι περισσότερο ἐρωτευμένη παρὰ ποτὲ μὲ τὸν «σκληρὸ» Τζών. Λίγο ἀργότερα, ἀκολούθησε κι' αὐτὸς τὸ παραδειγμά της, κι' ἔτσι ὅλα ἔγιναν πάλι μέλι-γάλα!

Τόσον ἡ Τζόαν ὅσο καὶ ὁ Τζών, γιὰ νὰ φοβίσουν προφανῶς ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐπάνω στοὺς καυγάδες τους ρίχνουν τὴν ἀπειλὴ τοῦ διαζυγίου. 'Αλλὰ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ τὴν ἐφαρμόση, ἀφοῦ οἱ πιὸ γνωστοὶ «ψυχαναλυταὶ» τοῦ Χόλλυγουντ — καὶ τέτοιους ἔχει πολλούς, ποὺ κυριολεκτικὰ θησαυρίζουν εἰς βάρος τῶν ἀφελῶν ἀστέρων — συμφωνοῦν ὅτι ἡ Τζόαν καὶ ὁ Τζὼν εἶναι πάντοτε ἐρωτευμένοι μεταξύ τους καὶ ὅτι μᾶλλον δὲν θὰ καταλήξουν ποτὲ στὸ διαζύγιο!

"Ενας ἀκόμη «σκληρὸς» καυγᾶς μεταξὺ τοῦ ζευγαριοῦ ἔγινε πρὶν ἕνα μῆνα, στὸ σπίτι τους.

'Η πραγματικὴ αἰτία ποὺ μαλώσανε δὲν ἔγινε ποτὲ γνωστή. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τοῦ καυγᾶ φάνηκαν ἀμέσως:

'Η Τζόαν, μὲ πολύτιμο βοηθὸ τὸν γυιό της Ρίτσαρντ, 16 ἐτῶν ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ ἀνδρὸς της καὶ τὸν ἔσπασαν στὸ ξύλο κι' αὐτὸν καὶ τὴν "Ελεν, κόρη ἐπίσης τῆς Τζόαν, ἡλικίας 12 ἐτῶν, ποὺ εἶχε πάρει τὸ μέρος τοῦ πατρυιοῦ της!

Τόσον οἱ σύζυγοι ὅσο καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἐμειναν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ γίνουν καλὰ ἀπὸ τὰ τραύματα ποὺ εἶχαν! Κι' ὅμως, ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὅλα ἦσαν πάλι «εἰρηνικὰ καὶ ὁμορφα» στὸ σπιτικό τους!

Περίεργα καὶ ἀνεξήγητα πράγματα γιὰ τοὺς ἀμύητους στὰ μυστικὰ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ!

ΦΡΕΝΤ. ΚΛΑΡΚ

'Ο Ζὰν Γκαμπὲν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ 'Ο "Αγγλος καλλιτέχνης Τέρενς Ράτιγκαν, φτάνοντας στὴ Νέα Υόρκη, διέψευσε τὶς φῆμες ὅτι μιὰ σοβαρὰ ρῆξις μεταξὺ Λώρενς Ὀλίβιε καὶ Μαίριλυν Μονρόε δυσχεραίνει τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Κοιμόμενος πρίγκηψ». 'Ο Ράτιγκαν δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι οἱ δύο πρωταγωνισταὶ συνεννοοῦνται θαυμάσια καὶ εἶπε πὼς ὁ ἀργὸς ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖο γυρίζεται τὸ ἔργο, ὀφείλεται σὲ ἄλλες δυσχέρειες.

★ «Εἶμαι πολὺ ἄτυχη. Ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ φίλη της ἡ Α β α Γκάρντνερ. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ συναντήσω ἕνα πραγματικὸ ἐνδιαφέροντα τύπο ἀνδρός, εἴτε θὰ εἶναι παντρεμένος αὐτός, εἴτε ἐγώ».

★ 'Η 'Ελίζαμπετ Ταίηλορ ἔγραψε στὸ σύζυγό της Μάϊκλ Γουάϊλντινγκ, ποὺ γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ στὸ Λονδίνο, ζητῶντας νὰ μάθη πῶς περνᾶ τὰ βράδυα του.

«Τὰ ἀφιερώνω σὲ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις» τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ ὅμως στὴν πραγματικότητα τὰ ἀφιερώνει ὅλα...στὴ νεαρὰ τραγουδίστρια Τζίνα Μάρτιν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄγνωστη στὸ νεαρὸ δοῦκα τοῦ Κέντ!

★ 'Η Ντιάνα Ντὸρς ἐγκαταλείπει τὸν ἀγῶνα. "Υστερα ἀπὸ τὴν γενικὴ ἐπίθεσι τοῦ τύπου ἐναντίον της καὶ τὴν μᾶλλον ἔνθερμη στάσι τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ ἀπέναντί της, ἀπεφάσισε νὰ ξαναγυρίση στὴν 'Αγγλία, ἐγκαταλείποντας τὸ 1 ἑκατομμύριο δολλάρια ποὺ τῆς ὑποσχέθηκαν, καὶ τὴν ὡραία βίλλα ποὺ τῆς στοίχισε 50.000 λίρες. Τὸ δυσάρεστο γι' αὐτὴν θὰ εἶναι ὅτι καὶ στὸ Λονδίνο τὴν περιμένουν ἐκπλήξεις, γιατὶ ἐκεῖ ἡ Μαίριλυν Μονρόε κατώρθωσε νὰ κατακτήση τοὺς πάντας μὲ τὴν χάρι της καὶ τὴν ἁπλότητά της.

★ 'Η Μπρέντα Χόυκαν, 27 χρόνων, ἠθοποιὸς καὶ σύζυγος τοῦ γνωστοῦ "Αγγλου στὰρ Ντόναλντ Χιοῦστον, μπῆκε σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Λονδίνου, σὲ κακὰ χάλια. Οἱ γιατροὶ πιστεύουν ὅτι τὴν κατάστασί της αὐτὴ τὴν προκάλεσε μιὰ συνεχὴς καὶ ὑπερβολικὴ χρῆσις ναρκωτικῶν καὶ ὑπνωτικῶν. Οἱ δύο σύζυγοι παντρεύτηκαν τὸ 1949 καὶ ἔχουν μιὰ κόρη 6 χρόνων.

★ 'Ο Γκρέγκορυ Πὲκ βιάζεται νὰ τελειώση τὸ φίλμ «'Αγορὰ γεμᾶτη κλέφτες», τὸ γύρισμα τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίση σὲ λίγες μέρες στὴν 'Ισπανία. 'Ο Γκρέγκορυ θέλει νὰ βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ, κοντὰ στὴ γυναίκα του, ὅταν αὐτὴ θὰ φέρη στὸν κόσμο τὸ παιδὶ ποὺ περιμένει.

★ 'Η Μαίη Μπρὶτ καὶ ὁ Βάλτερ Κιάρι ἐγκαταλείπουν προσωρινὰ τὸν κινηματογράφο. Θὰ ἠγηθοῦν ἑνὸς θιάσου, ποὺ θὰ παίξη σ' ἕνα θέατρο τῆς Ρώμης τὴν κωμωδία «'Ο κυκλῶν Μπεττίνα»,

★ 'Ο Ζὰν Γκαμπὲν γιόρτασε πρὸ ἡμερῶν τὰ 25 χρόνια του στὸν κινηματογράφο. 'Ο Γκαμπέν, ποὺ ἄρχισε τὴν καριέρα του ὡς φιγκυρὰν στὰ «Φολὶ Μπερζὲρ», ἐγκατέλειψε τὸ 1931 τὸ θέατρο γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ ὁλοκληρωτικὰ στὸν κινηματογράφο. Δὲν ξαναπαίξε στὸ θέατρο, παρὰ 20 χρόνια ἀργότερα, τὸ 1951.

★ 'Ο Τσάρλι Τσάπλιν δήλωσε, ὅτι ἡ πρεμιέρα τῆς νέας του ταινίας «"Ενας βασιλιᾶς στὴ Νέα Υόρκη» θὰ δοθῆ τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1957, ἄγνωστο ὅμως ἀκόμα σὲ ποιὰ πρωτεύουσα.

★ 'Η Μόνα Φρῆμαν καὶ ὁ δημιουργὸς μόδας τοῦ Χόλλυγουντ "Ολεγκ Κασσίνι, ἄλλοτε σύζυγος τῆς Τζὴν Τίρνεϋ καὶ μνηστὴρ τῆς Γκρέης Κέλυ, πρόκειται σύντομα νὰ παντρευτοῦν.

★ 'Η Μαίριλυν Μονρόε, ὁ Γιούλ Μπρύνερ, Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα θὰ εἶνε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ φίλμ «"Ολα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου», ποὺ ἡ ὑπόθεσί του θὰ ὀφείλεται στὸν Ζαθαντίνι. 'Η Λολομπρίντζιτα θὰ τραγουδήση στὸ φίλμ αὐτὸ ἕνα ὡραῖο τραγουδάκι, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Γράμμα στὸν Πινόκκιο».

★ Σᾶς εἴχαμε ὑποσχεθῆ σὲ προηγούμενο τεῦχος μας νὰ σᾶς ἀποκαλύψωμε σύντομα τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἐκλεκτοῦ τῆς καρδιᾶς τῆς Ρίτας Χαϊγουόρθ. "Ηρθε ἡ ὥρα λοιπὸν νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν ὑπόσχεσί μας. Πρόκειται γιὰ τὸν Ρὸν Ράντελ, ἄγνωστο σὲ μᾶς, ἀλλὰ διάσημο ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου τῆς Αὐστραλίας. "Αν πιστέψωμε τὶς διαδόσεις, οἱ δυὸ καλλιτέχνες θὰ παντρευτοῦν μέσα στὸν 'Οκτώβριο καὶ θὰ περάσουν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἰταλία.

★ 'Ο Μάριο Λάντσα, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν στὴ Ρώμη μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του, δήλωσε ὅτι θὰ δώση μιὰ σειρὰ ρεσιτὰλ τὶς εἰσπράξεις τῶν ὁποίων θὰ ἀφιερώση ἐξ ὁλοκλήρου στὶς οἰκογένειες τῶν ἀνθοακωρύχων ποὺ ἔπεσαν θύματα τῆς φρικιαστικῆς τραγωδίας τῆς Μαρσινέλ.

★ 'Η Μαίριλυν Μονρόε, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ἡ 'Αννίτα "Εκμπεργκ θὰ εἶνε τρεῖς ἀπὸ τὶς στὰρ ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν στὴ βασίλισσα τῆς 'Αγγλίας κατὰ τὴ μεγάλη ἐτησία κινηματογραφικὴ ἑορτὴ ποὺ θὰ γίνη στὸ Λονδίνο στὶς 29 'Οκτωβρίου.

★ 'Η Λωρὴν Μπακὸλ καὶ ἡ Σιλβάνα Μάνγκανο φεύγουν γιὰ τὴν 'Ινδοκίνα, ὅπου θὰ γυριστῆ τὸ νέο φίλμ τοῦ Ρενὲ Κλεμάν «Φράγμα τοῦ Εἰρηνικοῦ». 'Η Μπακὸλ βιάζεται νὰ τελειώση ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα τὸν δικό της ρόλο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπανέλθη στὸ Χόλλυγουντ, κοντὰ στὸ σύζυγό της Χὼμφρεϋ Μπόγκαρτ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἐμπνέει πάντοτε σοβαρὲς ἀνησυχίες.

★ 'Η Λιλὴ Πάλμερ, ἄλλοτε σύζυγος τοῦ Ρὲξ Χάρισον, ποὺ γυρίζει τώρα φίλμ στὰ γερμανικὰ στούντιο, κέρδισε στὸ Βερολῖνο τὸ «"Οσκαρ» τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, μὲ τὴν ἐρμηνεία της στὸ φίλμ «Διάβολος ντυμένος στὸ μετάξι».

★ 'Η "Ινγκριντ Μπέργκμαν καὶ ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι ἀποφάσισαν νὰ πουλήσουν τὸ διαμέρισμά τους στὴ Ρώμη καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν μονίμως στὸ Παρίσι.

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἀνακάλυψε ἕνα νέο Τζέημς Ντήν. Τὸ ὄνομά του εἶναι "Αντονυ Πέρκινς.

★ 'Η "Αννα Μανιάνι θὰ ντεμπουτάρη τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1957 σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη, μὲ τὴν κωμωδία «'Η κάθοδος τοῦ 'Ορφέως», ποὺ ὁ συγγραφεὺς Τέννεσυ Γουίλλιαμς γράφει εἰδικὰ γι' αὐτήν. 'Ο Γουίλλιαμς τῆς κράτησε ἤδη τὸ θέατρο «Πέλλας», ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Νέας Υόρκης. 'Η Μανιάνι θὰ παίξη τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας ἐπὶ τρεῖς μῆνες μονάχα, ἐπειδὴ δεσμεύεται μὲ διάφορα συμβόλαια, καὶ θὰ ἀντικατασταθῆ ὕστερα ἀπὸ ἄλλη ἠθοποιό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΖ

'Η στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας

ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ φθινόπωρο ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

('Εκεῖνος κι' 'Εκεῖνη συναντῶνται ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη φθινοπωρινὴ βροχή. Πλαισίωμά τους ὁ φρεσκοπλυμένος κῆπος, στέγη τους τὰ πρῶτα σύννεφα. Συντροφιά τους ἡ ἐντονη μελαγχολία τῆς φύσεως, ποὺ ἀρχοσταλάζει δάκρυα μέσα στὶς καρδιές τους...)

ΕΚΕΙΝΗ (τυλίγεται στὴ ζακέττα της): Εἶναι, μοῦ φαίνεται, καιρὸς νὰ μαζευτῆ πια κανεὶς στὴν 'Αθήνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη, ἀπὸ καθε ἄποψι...

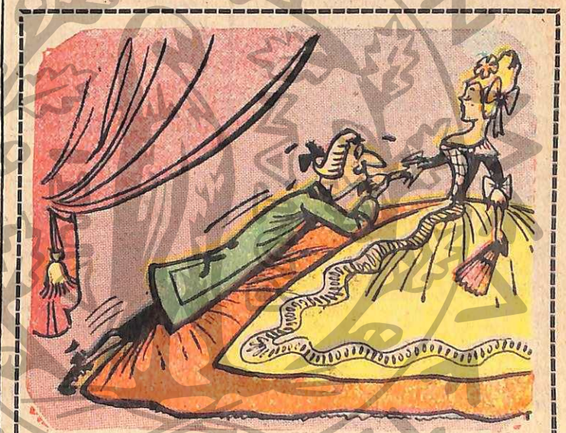
ΕΚΕΙΝΗ: Σᾶς ἀρέσει τὸ φθινόπωρο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγὰ μὲ ἐνθουσιασμό): Μὲ τρελλαίνει! Εἶναι ἡ ὡραία ἐποχὴ ποὺ ἔρχεται νὰ ἐξαγνίση μὲ ἀδρότητα τὴ βάναυση καὶ καυστικὴ σκληρότητα τοῦ καλοκαιριοῦ... "Ολη ἡ φύσι, ὅσο διαρκεῖ ἡ ἐπίδρομή του φοβεροῦ αὐτοῦ βανδάλου ποὺ λέγεται ἥλιος, μένει ἀποχαυνωμένη, ἀποδλακωμένη, παραζαλισμένη. Καὶ ξυπνάει ὡς διὰ μαγείας, μὲ τὴν πρώτη βροχή! Τὰ σκονισμένα φύλλα τῶν δέντρων γυαλίζουνε σὰν καινούργια, τὰ λουλούδια ὑψώνουν ξαναζωντανεμένα τὰ βαρειὰ κεφάλια τους — τί φοβερὸ πονοκέφαλο θὰ τοὺς προκαλῆ, ἀλήθεια ἡ ἡλιάσι! — τὸ χῶμα μυρίζει ἔντονα, ὅλα ἀποκτοῦν μιὰ κρυστάλλινη διαφάνεια, μιὰ διαύγεια, μιὰν ἐλαφρὰδα ποὺ θέλγει καὶ γοητεύει!... (Κυττάζει γύρω του): Νά, δῆτε αὐτὸ τὸ πυράγκαθο τῆς γωνιᾶς... Δὲ νομίζετε ὅτι μοιάζει σὰν ψευτικο, σὰν ἀξιοθαύμαστη διακόσμησι ἑνὸς λεπτότατου κι' ἀραχνοΰφαντου σκηνογράφου ποὺ ἀνέλαβε νὰ πλουτίση τὸν κῆπο μὲ ἀριστουργήματα; Κυττάξτε αὐτὲς τὶς δύο λεμονιὲς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ σκάλα, πόσο πράσινες καὶ φρέσκες τὶς ἄφισε τὸ πρωτοβρόχι! Κι' αὐτὸ τὸ γιασεμὶ τί σᾶς λέει, ἔτσι ποὺ προβάλλει μπροστά σας, στολισμένο διαμάντια; Συγκρίνετε τὸ σημερινὸ φθινοπωρινὸ πίνακα ποὺνει γεμᾶτος φωτοσκιάσεις κι' εὐγενικὲς ἀποχρώσεις, μὲ τὴ βάναυση μουντζουργαρία τοῦ καλοκαιριοῦ ἐξπρεσσιονιστὴ ποὺ προσπαθεῖ μὲ χυδαῖα κι' ἔντονα χρώματα νὰ δημιουργήση ζωηρὲς ἐντυπώσεις... Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἰσχυριστῆτε ὅτι ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ σύγκρισι, γιατὶ τότε θὰ μὲ πείσετε ὅτι τὰ ὡραῖα σας μάτια δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ κρίνουν καὶ νὰ συγκρίνουν..

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, μελαγχολικά): Τὰ μάτια μου, ποὺχετε τὴν ἐξαιρετικὴ εὐγένεια νὰ τὰ βρίσκετε ὡραῖα, παραβλέποντας σὰν πραγματικὸς ἱππότης τὶς ρυτίδες ποὺ ἀρχίζουν νὰ τὰ τριγυρίζουν, ἴσως παρατηρήσατε πὼς εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ δακρυσμένα... Τὸ πρωτοβρόχι τῆς φύσεως τὰ ἐπηρέασε καὶ τοὺς δάνεισε λίγες ψιχάλες, ποὺ τὸ φθινόπωρο τὶς ἔκανε δάκρυα..

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος πιάνει τὸ χέρι της): Κλαῖτε;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πνιγμένη θλῖψι): Κλαίω ἄλλον ἕνα χρόνο ποὺ πέρασε, ἄλλη μιὰ ρυτίδα ποὺ ἦρθε νὰ προστεθῆ, ἄλλο λίγο ἀσήμι ποὺ ἀνακατώθηκε στὰ μαλλιά μου. "Αν ἡ τριανταμία Δεκεμβρίου κάθε χρόνου φορτώνη ἄλλες τρακόσες ἑξηντατέντε μέρες, στὴν πλάτη τῶν ἀνθρώπων, τὸ τέλος κάθε καλοκαιριοῦ δίνει κι' ἀπὸ μιὰ νέα μαχαιριὰ στὴν ὀμορφιὰ καὶ στὴν αἰσιοδοξία! Πῶς, σᾶς ἐρωτῶ, μὲ τί διάθεσι καὶ μὲ ποιὸ κέφι, νὰ

Στὴν ἐποχὴ τοῦ κρινολίνου.

δώ τὶς κρυστάλλινες διαύγειες, καὶ τὶς φωτοσκιάσεις καὶ τὰ φρεσκοπλυμένα φύλλα, καὶ τὰ ξαναζωντανεμένα λουλούδια, πῶς νὰ ἀνασάνω τὸ βρεμένο χῶμα καὶ τὸ δροσισμένο μὲ διαμάντια γιασεμί, ὅταν τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μου χτυπᾶη βάρβαρα τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο εὐγενικιὰ δυσπιστία): Τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς σας; Ὄχι δά!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ὅπως σᾶς τὸ λέω, καὶ δὲ θὰ μὲ πείσετε, ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆτε, ὅ,τι κι' ἂν σᾶς ὑπαγορεύῃ ἡ ἐπιβεβλημένη ἀβρότης νὰ μοῦ πῆτε... Ναί, τὸ φθινόπωρο εἶναι μιὰ ὁμορφη ἐποχή· ἀλλὰ γιὰ κείνους ποὺ διαθέτουν ἀνοιξη μέσα τους... Γιὰ κείνους ποὺχουνε τὸ ἀξιοθαύμαστο προνόμιο νὰ μεταβάλλουνε τὶς στάλες τῆς βροχῆς σὲ πηγὲς αἰσιοδοξίας, τὸ πρωτοβρόχι σὲ ἄρωμα καὶ σὲ διακόσμησι... Γιὰ ὅσους ὅμως εἶναι πλημμυρισμένοι φθινοπωρο, τὸ φθινόπωρο τῆς φύσεως εἶναι καταστροφὴ καὶ μαυρίλα! Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ χτυπιέται ἐσωτερικὰ ἀπὸ τὴ μελαγχολία, δὲν ἀντέχει, πιστέψτε με, καὶ στὰ ἐξωτερικὰ χτυπήματα...

»Κάθε σκηνικὸ τῆς φύσεως ποὺ ἁλλάζει, προκαλεῖ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρὰ τῶν αἰσθήσεων, ὅταν οἱ αἰσθήσεις ἔχουνε τὸ ἀπαραίτητο κι' ἀναγκαῖο ἀπόθεμα αἰσιοδοξίας γιὰ νὰ ἐκμηδενίσουνε τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις... Ὅταν ὅμως ἡ ψυχὴ εἶναι πλημμυρισμένη πλήξι, ἀνησυχία καὶ φόβο, τότε δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ καὶ σὲ ἐξωτερικὸ φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθει τὴν ὑποχρέωσι νὰ διαμαρτυρηθῇ πάλι, μὲ πειστικὴ εὐγένεια): Μά, εἶναι, ἀλήθεια, τερατῶδες νὰ μιλᾶτε γιὰ φθινοπωρινὴ ἀπαισιοδοξία... Ἐσεῖς ζῆτε καὶ θὰ ζῆτε ἀκόμα γιὰ πολὺ τὴν ἀνοιξι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὁμορφιᾶς σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακὰ εἶναι τὰ ψέμματα, φίλε μου... Ζῶ τὸ φθινόπωρό μου, κάπως ἡρωϊκά, εἶν' ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ πραγματικὸ κι' ἀδιάψευστο... Τὸ φθινόπωρο ποὺ προλογίζει τὸ χειμῶνα — τὸ ἀδυσώπητο ξεπάγιασμα τῆς ὁμορφιᾶς, τῶν αἰσθήσεων, τοῦ κεφαλιοῦ...

(Ἡ νύχτα πέφτει, ὑγρή. Ἀρχίζει πάλι νὰ σιγοψιχαλίζῃ. Ἐκείνη νοιώθει ἕνα ρίγος, πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐσωτερικὴ διάθεσι, παρὰ ἀπὸ ἐξωτερικὴ ἐπίδρασι...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρυώνετε; (Τὴν ἀγκαλιάζει).

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεῖ νὰ τοῦ ξεφύγῃ): Τί κάνετε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀφῆστε με... ἀφῆστε με νὰ σᾶς ζεστάνω μέσα στὴν ἀγκαλιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχετε δίκηο... Ἡ ἐποχὴ ἐμπνέει τὴν ἀπελπισία καὶ κάνει ἐπιτακτικὴ τὴ διάθεσι τῆς γυναίκας νὰ προστατευτῇ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἐρωτικὸν ἐνθουσιασμό): Ἂς ἐκμεταλλευτῶ, λοιπόν, τὸ εὐλογημένο αὐτὸ φθινόπωρο, ποὺ σᾶς ρίχνει ἀνυπεράσπιστη στὴν ἀγκαλιά μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐκμεταλλευτῆτε το... Γιατὶ μὲ ἔπεισε ὅτι δὲ μοῦ μένει πιὰ καιρὸς νὰ λέω ὄχι...

(Σφίγγεται στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὸν ἀφήνει νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πρὸς τὸ σπίτι. Γύρω τους ἡ ψιχάλα ἔχει ξαναγίνει βροχή).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι

Ἕνας νέος παρουσιάσθηκε στὸ διευθυντὴ μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν προσλάβῃ, ἀπειλώντας τον ὅτι, διαφορετικά, θὰ τὸν σκότωνε. Ἡ ἐπιθυμία του ἐκπληρώθηκε λοιπὸν καὶ προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος.

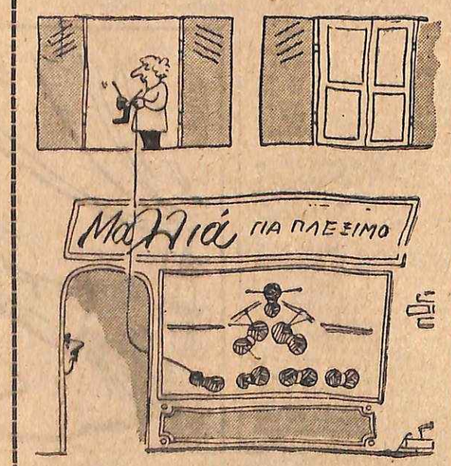
Ἀλλ' ἔμεινε στὴ θέσι του μόνον δέκα λεπτά, ὅσο, δηλαδή, χρειάστηκε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως τὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τὸν συνέλαβαν.

— Μά, κυρία, δὲν γράφει ἀπ' ἔξω ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος...

Ὁ φακίρης στὴν Ἰταλία

Χωρὶς λόγια

ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θύματα τῆς θηριωδίας τῶν γονέων τους

Τὸν τελευταῖον καιρό, διαβάζομε κάθε τόσο στὶς ἐφημερίδες γιὰ γονεῖς ἀπάνθρωπους, ποὺ κακομεταχειρίζονταν καὶ βασάνιζαν τὰ παιδιά τους. Οἱ περιπτώσεις ὅμως αὐτὲς ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἑλλάδα, δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν οὔτε κατ' ἰδέαν μ' ἐκεῖνες ποὺ ἀπασχόλησαν τὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια.

Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ δείγματα τοῦ «πολιτισμοῦ» τῶν Ἄγγλων, ὅπως τὰ ἀναφέρει ἕνα περιοδικὸ τοῦ Λονδίνου:

Μιὰ νεαρὴ μητέρα 19 χρόνων βούτησε τὸ κοριτσάκι της, ἡλικίας 4 μηνῶν, μέσα σὲ ζεματιστὸ νερό, γιατὶ «τὴν εἶχε νευριάσει».

— Δὲν σκόπευα νὰ τοῦ κάνω κακό... εἶπε στὴν ἀστυνομία, ὅταν τὴ συλλάβανε. Ὅταν τόβγαλα ὅμως ἀπ' τὸ νερό, τὸ κορμί του ἦταν γεμᾶτο φουσκάλες...

Ὁ γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου, ποὺ ἀνέλαβε νὰ περιποιηθῇ τὸ δυστυχισμένο μωρό, βεβαίωσε πὼς οἱ πόνοι του ἦταν ἀφόρητοι.

Κι' ὅμως ἡ κακοῦργα μητέρα καταδικάσθηκε μόνο σὲ ὁ μηνῶν φυλάκισι.

Ἕνας πατέρας ἐξ ἄλλου, ποὺ εἶχε μείνει μονάχος μὲ τὸ μωρό του, ἕνα κοριτσάκι 4 μηνῶν, τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τ' αὐτί, ὅταν ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Καὶ τοῦ τὸ τράβηξε τόσο δυνατά, ὥστε τοῦ τὸ ξεκόλλησε σχεδὸν ἀπ' τὸ κεφάλι του, καὶ χρειάστηκαν κατόπιν ἐννέα ραφὲς γιὰ νὰ τὸ στερεώσουν πάλι στὴ θέσι του! Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ φυλάκισι 3 μηνῶν.

Ἀκόμα χειρότερος ἀπ' τὸν προηγούμενο ἦταν ἕνας ἄντρας 27 χρονῶν, ποὺ νευρίασε τόσο πολὺ ἀπ' τὰ κλάματα καὶ τὶς φωνὲς τοῦ παιδιοῦ του, ἑνὸς κοριτσιοῦ 7 μηνῶν, ὥστε τὸ χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του καὶ τὸ πέταξε μὲ ὁρμὴ στὸ πάτωμα. Τὸ δύστυχο μωρὸ ἔπαθε διπλὸ κάταγμα τοῦ κρανίου καὶ πέθανε!

«Σκληρότητα ἄνευ προηγουμένου» χαρακτήρισε ἕνας δικαστὴς τὴ συμπεριφορὰ μιᾶς ζωντοχήρας 23 χρόνων στὸ τετράγρονο κοριτσάκι της: Τόδερνε κάθε βράδυ μὲ μιὰ χοντρὴ πέτσινη ζώνη, τόκαιγε μὲ τὸ τσιγάρο της, τ' ἄφινε δεμένο ἐπὶ πολλὲς ὧρες, τραβοῦσε τὸ δέρμα του μὲ τὸ τσιμπιδάκι...

Τὰ μαρτύρια αὐτὰ τῆς δυστυχισμένης μικρούλας συνεχίσθηκαν ἐπὶ 25 μέρες, ὥσπου ἕνας γείτονας εἰδοποίησε ἐπιτέλους τὴν ἀστυνομία.

Τώρα ἡ κακοῦργα μητέρα βρίσκεται στὴ φυλακὴ γιὰ 5 χρόνια.

Τὸ κοριτσάκι παραδόθηκε στὸν πατέρα του. Ἔχει δὲ πάθει τέτοιο νευρικὸ κλονισμό, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ κλειστὴ τὴν πόρτα.

Δυὸ σύζυγοι ὡμολόγησαν στὴ δίκη τους πὼς μαστίγωναν τόσο ἀλύπητα τὸ κοριτσάκι τους, ἡλικίας 5½ χρόνων, ὥστε προκάλεσαν τὸ θάνατό του. Ἀποκάλυψαν ὅτι τὸ εἶχαν χτυπήσει ἐπανειλημμένως στὸ σῶμα καὶ στὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια τους, μὲ ζῶνες καὶ μ' ἄλλα ἀντικείμενα, ἀφοῦ πρῶτα τὸ φίμωναν γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ.

Δικαιολογήθηκαν δὲ ὅτι τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιατὶ ἡ μικρούλα ἦταν καθυστερημένη διανοητικῶς καὶ δὲν κατάφερνε νὰ μάθῃ γράμματα!...

Στὰ καθημερινὰ αὐτὰ ξυλοκοπήματα, ἔκανε τὴν ἀρχὴ ἡ μητέρα, κι' ὅταν κουραζότανε τὴν ἀντικαθιστοῦσε ὁ πατέρας! Συνέχισαν δὲ αὐτὴ τὴ θηριώδη τακτική, «γιὰ τὸ καλὸ» τοῦ παιδιοῦ τους, ὥσπου τὸ σκότωσαν ἀπ' τὸ πολὺ ξύλο!...

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κοκαρντὲρ κι' ὁ φανφὰρ ὠδήγησαν τὸν Λογιόλα ὡς τὴ Μασσαλία. Ἐκεῖ τὸν ἐπιβίβασαν σ' ἕνα πλοῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Σμύρνη. Ἔτσι, τὰ σχέδια τοῦ τρομεροῦ μοναχοῦ ναυαγοῦσαν. Στὸ μεταξύ, ἡ τσιγγάνα παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ Μονκλαίρ, ποὺ ἔχει χάσει πιὰ τὸ τὸ λογικό του καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ σπίτι της, στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Ἐκεῖ τοῦ περνάει μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμὸ κι' ἑτοιμάζεται νὰ τὸν ἀπαγχονίσῃ. Ἀλλ' ὁ Μονκλαὶρ συνέρχεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν πνίγει μὲ τὰ χέρια του. Ὁ Μανφρέδος κι' ὁ Λαντεναὶ μπαίνουν ταυτόχρονα στὸ σπίτι, τὸν ἐλευθερώνουν καὶ τὸν παίρνουν μαζί τους. Ἡ κόρη τοῦ Ντολέ, ποὺ μετὰ τὸν πατέρα της ἔχασε καὶ τὴ μητέρα της, μαθαίνοντας ὅτι ὁ Μονκλαὶρ εἶναι πατέρας τοῦ Λαντεναί, τοῦ παρέχει πρόθυμα τὴ συγγνώμη της.

42ον

Ὁ Λαντεναὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔφερε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε στείλει στὴν πυρὰ τὸ Στέφανο Ντολέ.

Ἡ νέα τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως κι' ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγή.

— Ἀλλὰ τί γυρεύει ἐδῶ ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου; εἶπε. Ὦ Θεέ μου, ὁ κόμης ντὲ Μονκλὰρ μέσα στὸ δωμάτιο ὅπου βρίσκεται νεκρὴ ἡ μητέρα μου!

Ὁ Λαντεναὶ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἀγαπημένη μου Λιζέτ, εἶπε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας μου.

Ἡ νέα ἀνατρίχιασε ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς λέξεις.

— Ναί, Λιζέτ, εἶναι ὁ πατέρας μου, συνέχισε ὁ Λαντεναί. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀλλοτε πῶς τὸν ἀνακάλυψα καὶ πῶς βρίσκεται στὴν κατάστασι ποὺ τὸν βλέπεις. Ὁ κόσμης ντὲ Μονκλὰρ εἶναι πιὰ ἕνα σῶμα χωρὶς ψυχή... Σοῦ ζητάω χάρι γι' αὐτόν. Ὅταν θὰ τὰ μάθῃς ὅλα, θὰ καταλάβῃς ὅτι ἦταν ὀλιγώτερο ἔνοχος ἀπὸ ὅλους.

Ἡ Λιζὲτ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Πῆγε ἀμέσως κοντὰ στὸν κόμητα ντὲ Μονκλὰρ καὶ σκύβοντας ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὸ μέτωπό του.

Ἡ κόρη τοῦ Στεφάνου Ντολὲ εἶχε συγχωρήσει τὸ δολοφόνο τοῦ πατέρα της.

Ὁ Μονκλὰρ τὴν κύτταξε μὲ τὸ ἀδιάφορο βλέμμα του. Δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ ὅσα γίνονταν γύρω του.

— Ὁ κόμης ντὲ Μονκλὰρ εἶναι πιὰ ἕνας δυστυχισμένος τρελλός, ψιθύρισε ὁ Λαντεναὶ στὴ νέα. Ἀξίζει νὰ τὸν συγχωρήσωμε. Γιατὶ πόνεσε πολὺ στὴ ζωή του.

Στὸ Φονταινεμπλὼ

Ἂς τρέξωμε τώρα στὸ Φονταινεμπλὼ κι' ἂς μποῦμε στὸ σπίτι ὅπου ἀφήσαμε τὸν Ζὰν λὲ Πιέτρ καὶ τὴ Μαγδαληνὴ Φερρόν.

Τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ εἶχε μεταμορφωθῇ τώρα καὶ τὸ μεγάλο δωμάτιο τοῦ ἐπάνω πατώματος ἐμοιαζε σὲ ὅλα τὰ ἴδια μὲ ἐκεῖνο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ περιβόλου τοῦ Κεραμεικοῦ ὅπου ὡδηγήσαμε τὸν ἀναγνώστη στὴν ἀρχὴ τῆς ἀφηγήσεως μας. Τὰ ἴδια πολυτελῆ μπαπετάσσματα ἔκρυβαν τὰ παράθυρα καὶ τὰ ἴδια βαρειὰ ἔπιπλα στοιβαγμένα κατὰ μῆκος τοῦ βάθους, λίζαν τὶς γωνίες. Στὸν τοῖχο τοῦ βάθους, ἕξ ἄλλου, ὑψωνόταν ἕνας μεγάλος καθρέφτης. Ἦταν ὁ ἴδιος καθρέφτης ποὺ εἶχε ἰδῇ τὶς ἐρωτικὲς τρέλλες τοῦ Φραγκίσκου τοῦ πρώτου καὶ τῆς ὁμορφης Μαγδαληνῆς, καὶ τὴν τραγικὴ σκηνὴ τοῦ φόνου τοῦ Φερρόν...

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε ἐπιφορτίσει τὸν Ζὰν λὲ Πιέτρ νὰ μεταφέρῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κατόπιν τὰ εἶχε τακτοποιήσει μὲ προσοχὴ μέσα στὸ σπίτι ποὺ εἶχε νοικιάσει στὸ Φονταινεμπλώ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ ὁμορφη Μαγδαληνὴ ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ φαινόταν βυθισμένη σὲ σκέψεις.

Κουβαριασμένος στὰ πόδια της, ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ τὴν κύτταζε μὲ μιὰ ἀνέκφραστη λατρεία στὸ βλέμμα. Ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια ποὺ κυλοῦσε μέσα στὸ αἷμα του εἶχε ἐξαντλήσει πιὰ τὸν ὀργανισμό του κι' εἶχε φθείρει ἀνεπανόρθωτα τὶς δυνάμεις του. Δὲν τοῦ ἔμεναν ἴσως παρὰ μερικὲς ἡμέρες ζωῆς ἀκόμη... Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευε;

— Ἀγαπητέ μου Ζάν, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ἡ Μαγδαληνή.

— Δέσποινα...

— Ἀφηγήσου μου πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα...

Ἕνα σύννεφο λύπης ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου. Εἶχε φαντασθῆ πῶς τὸν προσκαλοῦσε στὴν ἀγκαλιά της...

— Σᾶς τὰ εἶπα ὅλα, ἀπάντησε.

— Θέλω νὰ τὰ ξανακούσω, εἶπε ἡ Μαγδαληνή. Μπορεῖ νὰ ξέχασες κάποια λεπτομέρεια, ποὺ νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον.

— Δὲν ξέχασα τίποτα.

— Θέλω νὰ τὰ ξανακούσω, τοῦ ξαναεῖπε ἐπείσμα. Ἀρνιέσαι, λοιπόν, νὰ μὲ ὑπακούσῃς;

— Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ ξαναυριζωμε σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ποὺ μοῦ ξεσχίζουν τὴν καρδιά; ἀπάντησε. Δὲν πόνεσα λοιπὸν ἀρκετὰ ὡς τώρα;

— Σοῦ εἶπα ὅτι τὴν ἀποψινὴ νύχτα τὸ μαρτύριό σου θὰ πάρῃ τέλος.

— Ὦ, ἂς ἦταν νὰ λέγατε ἀλήθεια! εἶπε μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

— Ἔλεγες, λοιπόν, ὅτι πῆγες στὸ δάσος...

— Ναί... Ἔκαμα ὅ,τι μὲ διατάξατε... Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω χίλιες φορὲς παρὰ νὰ ξανακάμω τὸ ἴδιο πρᾶγμα!

— Καλέ μου Ζάν...

Τοῦ χαμογέλασε μὲ τὴν προκλητικὴ ἐκείνη φιλαρέσκεια, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκατανίκητη. Ἀναστατωμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ χαμόγελο, συνέχισε:

— Ναί, πῆγα στὸ δάσος καὶ περίμενα νὰ περάσῃ ἡ Βασιλικὴ συνοδεία... Εἶδα λοιπόν, τὸ βασιλιά, ποὺ εἶχε βγῆ σὲ κυνήγι καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ γραμματάκι...

— Καὶ τί εἶπες;... Τὸ διάβασε ἀμέσως;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

Οἱ ἐρωτήσεις της ἦταν ἕνα τρομερὸ μαρτύριο γιὰ τὸ δυστυχισμένο. Ἀλλὰ δὲν φαινόταν πὼς τὸ καταλάβαινε.

Συνέχισε τὶς ἐρωτήσεις της:

— Καὶ τί ὕφος εἶχε ὅταν τὸ διάβαζε;... Χαμογέλασε;

— Ναί, χαμογέλασε...

— Ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ χαμόγελο, εἶπε δυνατὰ ἡ Μαγδαληνή. Ὁ Βασιλιὰς πιστεύει ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ξετρελλαμένες μαζί του καὶ χαμογελάει μὲ εὐχαριστησι κάθε φορὰ ποὺ βλέπει τὴν πιθανότητα κάποιας καινούργιας κατακτήσεως... Καὶ τί εἶπε;

— Εἶπε: «Καλά. Θὰ πάω...».

— Ἡ ὥρα πλησιάζει, Ζάν...

Ὁ δυστυχισμένος ἀνατρίχιασε.

— Ἡ Μαγδαληνὴ σηκώθηκε σὲ λίγο πῆγε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ συνδαύλισε τὴ φωτιά σὰν νὰ κρύωνε.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μάτια ποὺ ἦταν κατακόκκινα ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τὴν κρυφὴ ἀγωνία του. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ξαναγινόταν δική του, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ; Νὰ τί ἀναρωτιόταν.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄνοιξε κατόπιν ἕνα συρτάρενο κουτὶ κι' ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ ἕνα καλλοκαιρισμένο ἐγχειρίδιο.

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι: τὸν σώτησε.

— Ναί...

— Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς αὐτὸς μοῦ τόδωσε... Μιὰ μέρα, τὸ εἶδα ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὸ πῆρα γιὰ νὰ τὸ κυττάξω. Μοῦ εἶπε τότε πὼς μποροῦσα νὰ τὸ κρατήσω. Καὶ πρόσθεσε: «Ἴσως σοῦ χρησιμεύσῃ κάποτε...». Νά, λοιπόν, ποὺ ἦρθε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιο.

Τοῦ ἔβαλε τὸ ἐγχειρίδιο στὰ χέρια καὶ πρόσθεσε σοβαρά:

— Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι τὸ χέρι σου δὲν θὰ τρέμῃ;

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ ἔσφιξε τὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου μέσα στὴν παλάμη του.

— Ναί, ἀπάντησε.

— Δὲν θὰ χτυπήσῃς ἂν δὲν φωνάξω, πρόσθεσε ἡ Μαγδαληνή. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

Δίστασε μιὰ στιγμή.

— Ναί, ἀπάντησε ἐπειτα. Δὲν θὰ χτυπήσω παρὰ μόνο ἂν φωνάξετε.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἐπαγρύπνησις

Ἔφυγε, πλέον, τὸ τσαμπὶ
καὶ τὸ τσαμπάκι ἀπὸ τ' ἀμπέλι
καὶ ὁ χυμός του ἔχει μπῆ
στὸ προσφιλές μας τὸ βαρέλι!
Μπόλικη, μάλιστα, σοδειὰ
μπῆκε στὴν Πλάκα αὐτὸν τὸν μήνα
κι' ἀπὸ τὴν μουστο-ευωδιά,
...μοσχοβολᾶ ὅλη ἡ Ἀθήνα!

★

Ἄφθονος μοῦστος, πᾶ νὰ πῆ,
μπῆκε μέσ' στὰ κρασοπώλεια,
ἀλλὰ δὲν ξέρω τὸ στοιχεῖ
ἂν θὰ βρεθῇ ἐν... ἀσφαλείᾳ!
Τρέμω, ποὺ λές, τὸν πονηρὸ
καὶ ταβερνιαρο-κατεργάρη,
μήπως μὲ νόμιμα καὶ... νερὸ
τὰ γιοματάρια μᾶς καργάρῃ!

★

Καὶ γιὰ νὰ λείψουν ἐντελῶς
τέτοιες φριχτὲς ἀμφιβολίες,
πρέπει νὰ κάνουμε ἀσφαλῶς,
νυκτερινὲς... περιπολίες!
Τσίλιες μπροστὰ στὰ ταβερνιὰ
καὶ καραούλια νὰ κρατᾶμε
κι' ἐπ' αὐτοφώρω
(τὸν φονιὰ
τὸν ταβερνιάρη νὰ
(βυτᾶμε!

★

Κι' ἂν τύχῃ ν' ἀνα-
(καλυφθῇ
μιὰ τέτοια πρᾶξις
(ἀνοσία
ὁ αὐτουργός της νὰ
(μεμφθῇ,
ἐπὶ ἐσχάτη προ-
(δοσίᾳ!
Ἢ μᾶλλον νὰ στι-
(γματιστῇ,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
(αἰώνων
κι' ἀπ' ὅλους νὰ ὀ-
(νομασθῇ
...Νέρωνας τῶν ρε-
(τσινοφρόνων!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Η Μαγδαληνὴ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Καὶ κατάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ χτυποῦσε καὶ χωρὶς τὴ δική της διαταγή.

Ἀλλὰ ποιὸς λόγος τὴν ἔκανε νὰ καταφύγη στὸ ἐγχειρίδιο, ἀφοῦ εἶχε χρησιμοποίηση τοῦ τρομερώτερο ἀπὸ τὰ δηλητήρια ποὺ μποροῦν νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο;

Ὁ λόγος ἦταν ὅτι ἀμφέβαλλε μήπως δὲν εἶχε μεταδώσει στὸ Φραγκῖσκο τὴν τρομερὴ ἀσθένεια ποὺ θὰ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ θάνατο.

«Ἂν τοῦ μετέδωσα αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, θὰ πεθάνη καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῶ περισσότερο, σκεφτόταν. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση, ὅμως, τὸ ἐγχειρίδιο θὰ ἐξυπηρετήση μὲ τρόπο κεραυνοβόλο τὴν ἐκδίκησί μου. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι βέβαιη γιὰ τὸ πρῶτο, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ καταφύγω στὸ δεύτερο μέσον... Ἡ ἀποψινὴ νύχτα θὰ μοῦ δείξη, πάντως, τί πρέπει νὰ κάμω».

Ὅσο γιὰ τὸν κίνδυνο νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ πεθάνη κάτω ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ δημίου, δὲν τὸν λογάριαζε. Μήπως δὲν εἶχε αὐτοκρύσει ἄλλοτε τὸ θάνατο, ὅταν ὁ σύζυγός της τὴν ὡδήγησε στὸ Μονφωκόν; Θὰ τὸ περνοῦσαν καὶ τώρα μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμό. Μόνον ὅτι θὰ τὴν ὑπέβαλλαν προηγουμένως στὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια. Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο δυσάρεστο. Ἀλλὰ μήπως τὰ βασανιστήρια αὐτὰ θὰ ἦταν χειρότερα ἀπὸ τὸ ξέσχισμα ποὺ ἔνοιωσε στὴν ψυχή της τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε τὴν τρομερὴ προδοσία τοῦ ἀγαπημένου της;

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνυπομονοῦσε. Καί, πρᾶγμα παράξενο, ἔνοιωθε μιὰ κρυφὴ χαρὰ στὴ σκέψι ὅτι θὰ ξανάβλεπε τὸ Φραγκῖσκο μπροστά της. Τὸν ἀγαποῦσε, λοιπόν, ἀκόμη; Καὶ τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μορφὴ τῆς ἀγάπης της; Δὲν τολμοῦσε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάμει. Τὸ ὅτι θὰ πέθαινε κι' αὐτὴ μαζί του —ὁ θάνατος κυλοῦσε, ἄλλωστε, μέσα στὶς φλέβες της— δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε.

Ὁ γυναικοκατακτητὴς

Ὁ Φραγκῖσκος 1ος εἶχε πάρει πραγματικὰ τὸ γράμμα τῆς Μαγδαληνῆς. Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ δὲν τῆς εἶχε πῆ ψέμματα.

Τὸ γράμμα περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Μιὰ γυναῖκα νέα κι' ὄμορφη σᾶς ἀγαπάει. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ φτάσατε στὸ Φονταινεμπλὼ δὲν ὀνειρεύεται παρὰ τὸ φιλί ποὺ θὰ εὐαρεστηθῆτε ἴσως νὰ τῆς δώσετε. Ἀπόψε στὶς δέκα, θὰ σᾶς περιμένω».

Ὁ Φραγκῖσκος ὁ 1ος ἦταν γεννημένος γυναικοκατακτητής. Εἶχε ὡς τότε ἀναρίθμητες κατακτήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους καὶ θὰ μποροῦσε νὰ γεμίση ἕνα μεγάλο βιβλίο μὲ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα διαφόρων γυναικῶν ποὺ ἦταν ξετρελλαμένες μαζί του.

Τὸ γράμμα τῆς Μαγδαληνῆς δὲν τοῦ προξένησε, λοιπόν, τὴν παραμικρὴ ἔκπληξι. Χάϊδεψε τὴ γενειάδα του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται γκρίζα καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ προέρχεται σίγουρα ἀπὸ κάποια ἀστή...

Ζήτησε κατόπιν πληροφορίες γιὰ τὸ σπίτι ὅπου τὸν περίμενε ἡ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει τὸ γράμμα καί, στὸ τέλος, εἶπε:

— Πὲς ὅτι θὰ πάω.

Κατὰ τὶς ἐννιά, ὁ Βασιλιᾶς ντύθηκε σὰν ἀστός, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνη γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Διέταξε ταυτόχρονα τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο του Μπασσινιὰκ νὰ καλέση μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς δουκίσσης τοῦ Φονταινεμπλώ. Αὐτὸ γινόταν κάθε βράδυ.

— Τί κάνει ἡ κυρία δούκισσα; τὴ ρώτησε.

— Κοιμᾶται, μεγαλειότατε.

— Ἀπὸ πολλὴ ὥρα;

— Ἡ κυρία δούκισσα πλάγιασε πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο.

— Τί ἔκαμε σήμερα;

— Ἡ κυρία δούκισσα δὲν θέλησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Πρέπει, ὡστόσο, νὰ βγαίνη... νὰ περπατάη στὸ πάρκο...

— Αὐτὸ τῆς εἴπαμε κι' ἐμεῖς, μεγαλειότατε. Ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ μᾶς ἀκούση.

— Καὶ τί ἔκανε στὸ διαμέρισμά της;

— Τίποτα, μεγαλειότατε. Δὲν θέλησε νὰ μᾶς ἀφήση νὰ τῆς διαβάσωμε κάτι, οὔτε μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τῆς μιλήσωμε.

— Κι' ἡ ἀνέμη της;

— Μὲ συγχωρεῖτε, μεγαλειότατε, κόντευα νὰ τὸ ξεχάσω... Δούλεψε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἀνέμη της.

— Καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

— Τίποτα, μεγαλειότατε.

— Δὲν μίλησε καθόλου γιὰ μένα;

— Ὄχι, μεγαλειότατε. Οὔτε γιὰ σᾶς, οὔτε γιὰ κανένα.

— Καὶ εἶπατε πὼς πλάγιασε;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε. Ἔπεσε στὸ κρεβάτι της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια... Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ πῶ ἂν κοιμᾶται ἢ ὄχι.

— Καλά, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

Ἡ κυρία ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ἔφυγε.

Ὁ βασιλιᾶς σκυθρώπασε γιὰ μιὰ στιγμή... Ἀνασήκωσε κατόπιν τοὺς ὤμους του, ἔδωσε στὴ φυσιογνωμία του ἕνα πρόσχαρο ὕφος — ἦταν γεννημένος θεατρίνος καὶ μποροῦσε νὰ δώση στὸ πρόσωπό του μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τὴν ἔκφρασι ποὺ ἤθελε — καὶ πέρασε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο, ὅπου τὸν περίμεναν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μόλις τὸν εἶδαν, σκέφτηκαν:

«Ὁ Βασιλιᾶς εἶναι καλόκεφος».

Ὁ Φραγκῖσκος ἔγνεψε σὲ δυὸ ἢ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ βγῆκε μαζι τους απο το ανακτορο.

Κόντευαν δέκα.

Γιὰ νὰ εἶμαστε δίκαιοι, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ὁ βασιλιᾶς Φραγκῖσκος πολὺ σπάνια εἶχε κάμει μιὰ γυναῖκα νὰ τὸν περιμένη. Ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλες τὶς ἀτιμίες κι' ὅλες τὶς κακοήθειες. Ἀλλὰ τὸ νὰ κάμη μιὰ γυναῖκα νὰ τὸν περιμένη τοῦ φαινόταν ἀσυγχώρητο ἔγκλημα.

Μόλις ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο, ὁ βασιλιᾶς ἄρχισε νὰ προχωρῆ μὲ γρήγορα βήματα.

Ἔφτασαν ἔτσι στὸ σπίτι ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ.

Ὁ Φραγκῖσκος γύρισε τότε στοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς διέταξε νὰ φύγουν. Ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν εἶχαν παρασύρει σὲ παγίδα δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό του. Χτύπησε κατόπιν στὴν πόρτα, ἐνῶ χάϊδευε, μὲ μιὰ κίνησι ποὺ τοῦ ἦταν πολὺ συνηθισμένη, τὴ γενειάδα του.

Ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀμέσως σχεδόν, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς τὸν περίμεναν.

— Περάστε, εἶπε μιὰ γυναικεία φωνή.

Ὁ Φραγκῖσκος φαντάστηκε πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ κάποια ὑπηρέτρια.

Ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Μαγδαληνή. Ξέροντας τὸ μῖσος τοῦ Ζὰν λὲ Πιέτρ, φοβήθηκε μήπως χτυπήση ἀμέσως τὸ Φραγκῖσκο καὶ γι' αὐτὸ κατέβηκε μόνη της νὰ τοῦ ἀνοίξη.

Ὁ Βασιλιᾶς πέρασε τὸ κατώφλι. Ἡ πόρτα κλείστηκε ἀμέσως πίσω του μ' ἕναν ξηρὸ κρότο, ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάση. Βρισκόταν τώρα μέσα στὸ σκοτάδι κι' αἰσθάνθηκε κάποια ἀόριστη ἀνησυχία.

Ἡ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι. Αὐτὸ τὸ χέρι ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Μήπως φοβόσαστε; τὸν ρώτησε. Εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ φύγετε.

— Νὰ φοβηθῶ; ἀπάντησε ὁ Φραγκῖσκος. Μπορεῖ κανεὶς νὰ φοβηθῆ ὅταν κρατάη ἕνα τρυφερὸ κι' ἁρωματισμένο χέρι ὅπως τὸ δικό σας;... Αὐτὸ τὸ μυστήριο, τουναντίον, μ' ἐνθουσιάζει... Ὁδηγήσέ με κοντὰ στὴν κυρία σου.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶπε τίποτα. Ἐξακολούθησε μόνο νὰ τραβάη ἀπὸ τὸ χέρι τὸ βασιλιά. Ἀνέβηκαν ἔτσι ἕνα - ἕνα τὰ σκαλοπάτια. Τὸ σκοτάδι ἦταν τὸ ἴδιο πυκνὸ κι' ἐδῶ.

— Μ' ὅλο ποὺ ὁδηγεῖ ἴσως στὸν παράδεισο, ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι πολὺ σκοτεινός, ἀστειεύθηκε ὁ Βασιλιᾶς.

— Φτάσαμε, εἶπε ἡ Μαγδαληνή. Δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀνοίξετε αὐτὴ τὴν πόρτα... Πιάστε αὐτὸ τὸ πόμολο...

Τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι πάνω στὸ πόμολο τῆς πόρτας κι' ἔπειτα ἐξαφανίστηκε ἀθόρυβα.

Ὁ βασιλιᾶς δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε πολὺ δυνατά. Ὄχι πὼς φοβόταν. Ὅπως εἶχε πῆ σ' ἐκείνην ποὺ τὴ νόμιζε γιὰ ὑπηρέτρια, τὸ μυστήριο τὸν ἐνθουσίαζε. Ἔνοιωθε, ὡστόσο, μιὰ περίεργη συγκίνησι.

«Ἂν κρίνω ἀπ' αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, σκέφτηκε, θὰ πρέπει νάπεσα πάνω σὲ κάποια ὁμορφη ἐπαρχιώτισσα, ποὺ θὰ βρίσκεται σίγουρα στὸ πρῶτο της ἐρωτικὸ ραντεβού. Τόσο τὸ καλύτερο! Ἡ περιπέτεια αὐτὴ θἄχη γιὰ μένα ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο».

Ἄνοιξε κατόπιν σιγὰ τὴν πόρτα καὶ μπῆκε.

Ἐρωτικὴ νύχτα

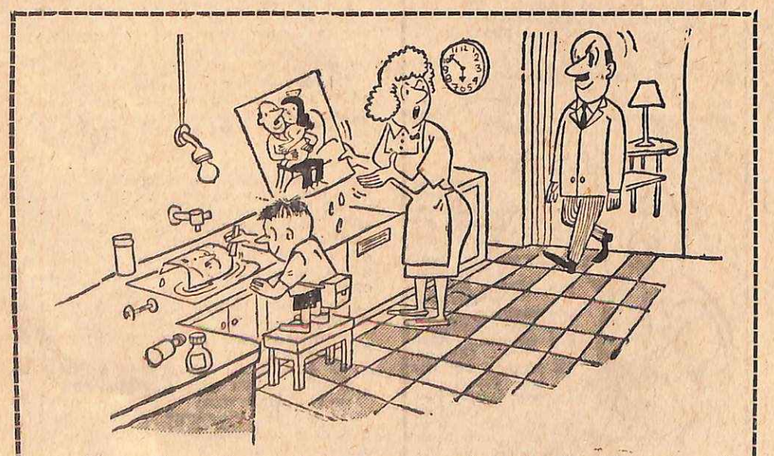
Τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα ἦταν ἔρημο. Ἕνα κερὶ πάνω σ' ἕνα ἀσημένιο κηροπήγιο σκόρπιζε μερικὲς ἀδύνατες ἀνταύγειες ὁλόγυρα.

Ὁ βασιλιᾶς πρόσεξε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὰ κομψὰ ἔπιπλα καὶ τὶς ὡραῖες κουρτίνες ποὺ στόλιζαν αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

«Ἡ γυναῖκα ποὺ μένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι φαίνεται πὼς ἔχει καλὸ γοῦστο», σκέφτηκε.

Μιὰ ζωηρὴ ἔκπληξι ζωγραφίστηκε, ξαφνικά, στὸ πρόσωπό του. Τοῦ φαινόταν πὼς ἀναγνώριζε ἕνα - ἕνα τὰ ἔπιπλα ποὺ στόλιζαν αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἦταν τὸ ἄρωμα ποὺ ἀνέπνεε. Αὐτὸ τὸ ἄρωμα τὸ ἤξερε. Ἦταν τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε. Ἀναγνώρισε κατόπιν τὰ ἔπιπλα, τὰ κομψοτεχνήματα,

—Ὁ μικρὸς κατάφερε νὰ ἐμφανιση ἕνα φίλμ ποὺ βρῆκε μέσα στὸ συρτάρι σου!...

τὶς κουρτίνες... Μήπως, λοιπόν, εἶχε πάθει κάποια παραίσθησι ἢ μήπως ὠνειρεύόταν;

Ὁ Φραγκῖσκος ἀνατρίχιασε καὶ διεγέρθηκε μηχανικὰ πρὸς τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου εἶχε μπῆ. Αὐτὴ τὴ φορά, τράβηξε στὰ σοβαρά. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη.

Ἡ βαθειὰ σιωπὴ ποὺ ἁπλωνόταν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἡ ὥρα ἀνταύγεια ποὺ σκόρπιζε αὐτὸ τὸ κερί, ἡ ἐπίπλωσι ποὺ τοῦ ἦταν πολὺ γνώριμη, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τοῦ ἔκαμαν μιὰ πολὺ δυνατὴ ἐντύπωσι.

Τὰ μάτια του στηλώθηκαν πάνω σ' ἕνα παραπέτασμα ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

—Ἀπὸ κεῖ ἔμπαινε, ψιθύρισε σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἔμπαινε γελαστή, τυλιγμένη μέσα στὸ μεταξωτὸ φόρεμα ποὺ σκέπαζε τὸ ὁμορφο κορμί της καὶ μοῦ ἔλεγε: «Νά με, βασιλιᾶ μου...». Ἔπειτα, μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι κρεμαζόταν ἀπὸ τὸ λαιμό μου... Ὢ, αὐτὴ ἡ τρομερὴ ἀνάμνησι!... Ἀλλὰ ποῦ βρίσκομαι λοιπόν;... Δὲν μπορεί, ὅμως, νὰ μένη αὐτὴ ἐδῶ... Γιατὶ ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ζῆ πιά. Εἶναι πεθαμένη ἀπὸ καιρό.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, τὸ παραπέτασμα ἀνασηκώθηκε κι' ἡ Μαγδαληνὴ Φερρὸν μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ Φραγκῖσκος, ὑπακούοντας στὸ ἔνστικτό του, ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ἡ Μαγδαληνὴ φοροῦσε τὸ ἴδιο φόρεμα ὅπως κι' ἄλλοτε καὶ προχωροῦσε γελαστὴ πρὸς τὸ μέρος του.

— Νά με, βασιλιᾶ μου, εἶπε.

Ὁ Φραγκῖσκος τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἔκαμε ἕνα ἀκόμη βῆμα, ἀκούμπησε πάνω του τὸ ὁμορφο κορμί της καὶ πέρασε τὰ γυμνὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του. Τοῦ πρότεινε ταυτόχρονα τὰ ὑγρὰ χείλη της, ἐνῶ τὰ μάτια της, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ λαγνεία στηλώνονταν πάνω στὰ δικά του. Ἡ θερμὴ κι' ἁρωματισμένη ἀνάσα της τοῦ χάϊδευε τὸ πρόσωπο.

—Ἀρχησες νάρθῆς, τοῦ εἶπε μὲ περιπάθεια. Πόσον καιρὸ μοῦ ἔλειψες, κακέ!... Ἂν ἤξερες, πόσο σ' ἀγαπάω, βασιλιᾶ μου!...Πές μου, λοιπόν, μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ;

Ὁ φόβος ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Βασιλιᾶ. Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔνοιωθε τώρα ἦταν ἕνας ἀκατανίκητος πόθος νὰ σφίξη αὐτὴ τὴ γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά του.

«Ἄνθρωπος ἢ φάντασμα, εἶναι ὑπέροχη! σκέφτηκε. Θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀκολουθήσω ἀκόμη καὶ μέσα στὴν κόλασι».

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ τρομερὴ ἀνάμνησι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Σὺ εἶσαι; φώναξε. Ἔχασες, λοιπόν, τὴ σκηνὴ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαλάντρ;

Ἔκαμε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ξεφύγη, ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ σφίχτηκε πιὸ πολὺ πάνω του.

— Πάψε, τοῦ ἀπάντησε. Ὅ,τι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα ἀπὸ ἀγάπη. Τὸ μόνο ποὺ ποθῶ εἶναι νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου, νὰ σβύσω ἀπὸ τὰ φιλιά σου... Βάλε τὸ χέρι σου στὴν καρδιά μου νὰ ἰδῆς πὼς χτυπάει. Θέλησε ν' ἀγωνισθῆ ἀκόμη. Τὸ μῖσος ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει, ξαναγύρισε στὴν καρδιά του.

— Μὲ σκότωσες! τῆς φώναξε. Ἤσουν γιὰ μένα ἡ γυναῖκα τοῦ δρόμου, ποὺ τὸ φιλί της φέρνει τὸ θάνατο.

— Πάψε!... Σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ!

Ἡ Μαγδαληνή, ἐνῶ ἔπαιζε αὐτὴ τὴν ἐρωτικὴ κωμωδία, ποὺ ἴσως νὰ ἦταν ἀληθινή, ἐξέταζε προσεχτικὰ τὸ πρόσωπο, τὸ στόμα, τὰ μάτια του, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψη κάποιο ἴχνος τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας... Καὶ εἶδε! Εἶδε τὰ σημάδια τοῦ δηλητηρίου ποὺ κυλοῦσε μέσα στὶς φλέβες του! Ὁ Βασιλιᾶς ἦταν καταδικασμένος! Καμμιὰ δύναμι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώση! Τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ Ζὰν λὲ Πιέτρ ἦταν, λοιπόν, ἀνώφελο.

Ὁ Φραγκῖσκος διάβασε στὸ πρόσωπο τῆς Μαγδαληνῆς τὴ χαρὰ ποὺ τῆς ἔδινε αὐτὴ ἡ ἐξέτασι καὶ μάντεψε τὴν αἰτία της.

— Κατάρα! βρυχήθηκε. Θέλεις, λοιπόν, νὰ βεβαιωθῆς ὅτι τὸ δηλητήριό σου ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά του; Θέλεις νὰ πεισθῆς ὅτι εἶμαι καταδικασμένος στὸν πιὸ φρικαλέο θάνατο; Ἔ λοιπόν, θὰ πεθάνης πρὶν ἀπὸ μένα!

Ἔκαμε μιὰ βίαιη προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν διώξη ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ βγάλη τὸ ἐγχειρίδιό του. Ἀλλ' ἡ ζεστὴ ἐπαφή, τῆς σάρκας της εἶχε ξυπνήσει τὸν πόθο του. Ἤθελε νὰ σκοτώση αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν σφίξη ἄλλη μιὰ φορὰ στὴν ἀγκαλιά του. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ βγάλη τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ σήκωσε τὸ χέρι του.

— Πέθανε! οὐρλιαξε. Πέθανε σὰν τὸ σκυλί!

— Σκότωσέ με, Φραγκῖσκο! τραύλισε ἡ Μαγδαληνή. Ναί, σκότωσέ με!

Ἀποτραβήχτηκε ταυτόχρονα καί, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ξεκούμπωσε τὴν πόρπη ποὺ συγκρατοῦσε τὸ φόρεμά της. Ἐμφανίστηκε τότε μπροστά του σ' ὅλη τὴν ὑπέροχη καὶ προκλητική γύμνια της.

— Σκότωσέ με, ξαναεῖπε. Θὰ πεθάνω εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸ χέρι σου!

Ὁ Φραγκῖσκος ἄφησε ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό, πέταξε τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ἔτρεξε κοντά της, πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μαγδαληνῆς πῆρε ἀμέσως μιὰ θριαμβευτικὴ ἔκφρασι. Τύλιξε ταυτόχρονα τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ κόλλησε τὰ χείλη της πάνω στὰ δικά του.

— Εἴμαστε καταραμένοι, τοῦ ψιθύρισε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ κατάρα εἶναι ὁ παράδεισος, ἀφοῦ θὰ βρίσκωμαι κοντά σου. Πόσες φορὲς ὡς τώρα δὲν πεθύμησα μιὰ ἐρωτικὴ νύχτα μαζί σου!

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, κυλιόνταν κι' οἱ δύο πάνω στὸ μεγάλο ντιβάνι ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Ὁ Φραγκῖσκος κι' ἡ Μαγδαληνὴ εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκονταν στὴν πρώτη τους ἐρωτικὴ συνάντησι. Ἡ σκέψι πὼς ὁ θάνατος κυλοῦσε μέσα στὶς φλέβες τους ἔκανε πιὸ φλογερὲς τὶς περιπτύξεις τους κι' ἔδινε μιὰ ξεχωριστὴ γεῦσι στὰ φιλιά τους.

Ἀλλ' ὅ-αν κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Φραγκῖσκος ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη, δὲν πρόφεραν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος καμμιὰ λέξι ἀγάπης, οὔτε ἔκαμαν λόγο γιὰ νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλι. Ἦταν κι' οἱ δυὸ κατακίτρινοι, σκυθρωποὶ κι' ἀμίλητοι, σὰν δυὸ κολασμένοι ποὺ δὲν τολμᾶνε νὰ κυτταχτοῦν στὰ μάτια.

Ἡ Μαγδαληνὴ πρόσεξε, ξαφνικά, πὼς ἦταν γυμνὴ καὶ ντράπηκε, σὰν νὰ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕναν ἄγνωστο. Ἄρπαξε τότε τὰ ροῦχα της καὶ ντύθηκε βιαστικά.

Ἡ μοναδικὴ σκέψι ποὺ ὑπῆρχε τώρα στὸ μυαλό τους ἦταν ὅτι ὁ θάνατος τοὺς παράστεκε.

Αὐτὴ ἡ σκέψι, ὡστόσο, δὲν τρόμαξε τὴ Μαγδαληνή. Ἀλλὰ στὸ Φραγκῖσκο φάνηκε ἀνυπόφορη. Ἔνοιωθε καὶ πάλι ἕνα ἄγριο μῖσος γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε γίνει μεταξύ τους, δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ τὴν τιμωρήση. Δὲν μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ τὴν τιμωρήση ἀμέσως καὶ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι.

— Χαῖρε, Μαγδαληνή, τῆς εἶπε ξαφνικὰ μὲ βραχνὴ φωνή.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπίλογος τῆς θεότρελλης ἐρωτικῆς νύχτας τους.

Δὲν τοῦ ἀπάντησε. Πῆρε μόνο τὸ ἀσημένιο κηροπήγιο στὰ χέρια της γιὰ νὰ τὸν συνοδεύση. Ξεκλείδωσε κατόπιν τὴν πόρτα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴ σκάλα. Καί, ξαφνικά, εἶδε στὸ κάτω μέρος, πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ τοῦ τοίχου, τὸν Ζὰν λὲ Πιέτρ, ποὺ περίμενε κρατῶντας τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει στὸ χέρι.

Τὸ ἔγκλημα

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φραγκῖσκος, ἀφοῦ ἔδιωξε τοὺς αὐλικοὺς ποὺ τὸν εἶχαν συνοδεύσει, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ κι' ἡ Μαγδαληνὴ βρίσκονταν στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ εἶχε ἀκούσει τὰ βήματα τοῦ βασιλιὰ ποὺ πλησίαζαν. Στὰ χέρια του κρατοῦσε πάντα τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Μαγδαληνή.

— Θὰ τοῦ ἀνοίξω, εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ κατάλαβε ἀπὸ ἔκφρασι ποὺ εἶχε τὸ βλέμμα του πὼς σκοπὸς του ἦταν νὰ σκοτώση ἀμέσως τὸ βασιλιά.

—Ὄχι, ἀπάντησε παραμερίζοντάς τον. Θὰ τοῦ ἀνοίξω ἐγώ.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ ἄφησε ἕνα μουγκρητό, ἀλλὰ δὲν προσπάθησε νὰ ἐναντιωθῆ.

— Ποῦ θὰ περιμένω; ρώτησε.

Τοῦ ἔδειξε τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν πλάϊ σ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ νὰ δεχτῆ τὸ βασιλιά. Τὰ δυὸ δωμάτια δὲν συγκοινωνοῦσαν μεταξύ τους.

—Ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ μπορέσης νὰ μ' ἀκούσης, ὅταν σὲ φωνάξω, τοῦ εἶπε.

— Καλά, ἀπάντησε ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ, ποὺ ἀνέβηκε ἀμέσως τὴ σκάλα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινε ἔτσι μόνη της πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ὅταν χτύπησε ὁ βασιλιᾶς τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ τοὺς ἄκουσε ν' ἀνεβαίνουν μαζὶ τὴ σκάλα. Ἄκουσε ἀκόμη τὸ βασιλιὰ ποὺ ἀστειευόταν.

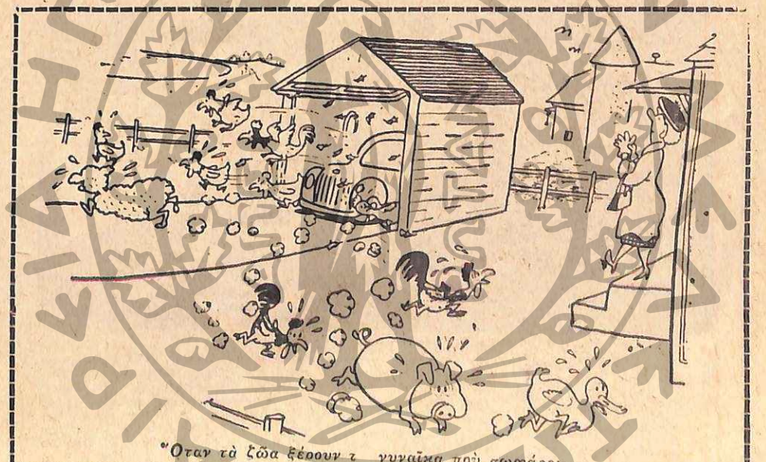
Ὅταν ἔφταναν στὸ κεφαλόσκαλο, αἰσθάνθηκε τόση λύσσα ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ βυθίση τὸ ἐγχειρίδιό του μέσα στὶς σάρκες τοῦ βασιλιά.

Ἀλλὰ κατάφερε νὰ συγκρατηθῆ.

«Σὲ λίγο» σκέφτηκε.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἔπειτα, ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὸ σπίτι.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ σκεφτόταν ὅτι ἡ Μ-

"Οταν τὰ ζῶα ξέρουν ἡ γυναῖκα ποὺ σφάζει...

γοαλινὴ θὰ μαστίγωνε μὲ μερικὰ δηκτικὰ λόγια τὸν Φραγκίσκο καὶ κατόπιν θὰ τοῦ τὸν παρέδιδε γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸ μῖσος του.

«Ἂς κάνω ὑπομονὴ ἀκόμη μερικὰ λεπτά», σκέφτηκε.

Αὐτὰ τὰ λεπτὰ τοῦ φάνηκαν αἰώνας ὁλόκληρος. Δὲν μπόρεσε, στὸ τέλος, νὰ κρατηθῆ καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο.

— Γιατί νὰ περιμένω νὰ μὲ φωνάξη; σκέφτηκε. Μήπως δὲν μπορῶ νὰ μπῶ καὶ μόνος μου;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, σὰν κάποιος νὰ πήγαινε νὰ τὴν ἀνοίξη ἀπὸ μέσα.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ψιθύρισε.

Κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ χτυπήση τὸν ἄνθρωπο ποὺ θἄβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

'Αλλ' ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξε.

Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, ὁ Βασιλιᾶς, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴ σιωπὴ τοῦ δωματίου, εἶχε σκεφτῆ στὴν ἀρχὴ νὰ φύγη. 'Αλλὰ βρῆκε τὴν πόρτα κλειστή.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιὲτρ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἕνα σιδερένιο χέρι τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό.

—Ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί, σκέφτηκε. 'Αλλὰ τότε πῶς θὰ μπῶ ἐγώ;

Μήπως, λοιπόν, ἡ Μαγδαληνὴ τὸν εἶχε προδώσει; Ἡ σκέψι αὐτὴ πέρασε σὰν ἀστροπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ θέλησε νὰ βεβαιωθῆ.

Τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε μπῆ ὁ Φραγκίσκος εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη πόρτα, ποὺ ἔβλεπε στὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιὲτρ ἔτρεξε ἐκεῖ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξη. 'Αλλὰ κι' αὐτὴ ἦταν κλειστή.

Ξαναγύρισε τότε στὸ διάδρομο, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο. Αἰσθανόταν τόση λύσσα, ποὺ δάγκωνε τὶς γροθιές του γιὰ νὰ μὴν φωνάξη. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ τὸν εἶχε περιπαίξει. Θὰ χτυποῦσε, λοιπόν, αὐτὴν πρῶτα κι' ἔπειτα τὸ βασιλιᾶ.

Ἡ Μαγδαληνή, ἐνῶ ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ τὸ βασιλιᾶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Αὐτὸ ἔδειχναν ὅλα ὅσα εἶχε κάμει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιὲτρ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ μέσα στὸ δωμάτιο. 'Αλλ' ἄκουγε. Καὶ ὅ,τι ἄκουγε δὲν τοῦ ἄφηνε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε ξεχάσει τὸ μῖσος της κι' εἶχε δοθῆ ὁλότελα στὴν ἀγάπη της—στὴν ἀγάπη αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη μέσα στὴν ψυχή της.

Ὅταν ὁ Φραγκίσκος πρωτομπῆκε στὸ δωμάτιο, κάθε λεπτὸ φάνηκε σὰν αἰώνας στὸν Ζὰν λὲ Πιέτρ. Τώρα ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Οἱ ὧρες τοῦ φάνηκαν δευτερόλεπτα.

Κατάλαβε, τέλος, ἡ καλύτερα μάντεψε ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει κι' ὅτι ὁ βασιλιᾶς θἄβγαινε. Κατέβηκε τότε τὴ σκάλα καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ ποὺ σχημάτιζε ὁ τοῖχος.

Εἶχε σκεφτῆ πρωτύτερα νὰ σκοτώση πρῶτα τὴ Μαγδαληνή. 'Αλλὰ κατάλαβε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ἔτσι θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπος στὸ βασιλιᾶ. 'Αλλαξε, λοιπόν, τὸ σχέδιό του.

Ὁ βασιλιᾶς βγῆκε πρῶτος. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἀκολουθοῦσε κρατώντας τὸ ἀσημένιο κηροπήγιο στὸ χέρι της.

Πέρασαν μαζὶ τὸ διάδρομο κι' ἔφτασαν στὴ σκάλα. Ὁ βασιλιᾶς ἄρχισε νὰ κατεβαίνη.

'Αλλ' ἡ Μαγδαληνὴ πρόφτασε νὰ ἰδῆ τὸν Ζὰν λὲ Πιέτρ. Καὶ κατάλαβε. 'Απόδεσε τότε τὸ κηροπήγιο στὸ πρῶτο σκαλοπάτι καὶ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ ψιθυρίζοντας:

— Πηγαίνω ν' ἀνοίξω.

Εἶχε βεβαιωθῆ τώρα ὅτι ὁ Φραγκίσκος εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια. Δὲν ἔπρεπε, λοιπόν, ν' ἀφήση τὸν Ζὰν λὲ Πιὲτρ νὰ τὸν σκοτώση. Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἦταν ἄχρηστο.

'Αλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδίση τὸν Ζὰν λὲ Πιέτρ; Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο.

Ἡ Μαγδαληνὴ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της.

Εἶχαν φτάσει τώρα στὸ μέρος ὅπου παραμόνευε ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ. Τὸν εἶδε, ξαφνικά, νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ νὰ σηκώνη τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήση τὸ Φραγκίσκο.

'Αλλὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴν κίνησί του. Ἡ Μαγδαληνή, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔβγαλε ἕνα μικρὸ ἐγχειρίδιο ποὺ ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὸ κορσάζ της καὶ τὸ βύθισε ὡς τὴ λαβὴ μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ δυστυχισμένου.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιὲτρ σωριάστηκε κάτω βγάζοντας ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό. Τὸ σῶμα του ἀναταράχτηκε κάμποσες φορές. Ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο. Ἦταν νεκρός.

Ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη τῆς νεαρῆς γυναίκας. Γύρισε ἀμέσως στὸ Φραγκίσκο, ποὺ κύτταζε κατάπληκτος χωρὶς νὰ καταλαβαίνη καὶ τοῦ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, γλυτώσατε ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σᾶς σκότωνε.

Ὁ βασιλιᾶς κύτταξε τὸ πτῶμα κ.' ἔπειτα τὴ Μαγδαληνή. Καὶ κατάλαβε. Κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχε παρασύρει σὲ παγίδα γιὰ νὰ τὸν σκοτώση, ἀλλ' ὅτι, τὴν τελευταία στιγμή, τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ δολοφόνου, γιατὶ εἶχε βεβαιωθῆ, στὸ μεταξύ, ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸ τρομερὸ δηλητήριο ποὺ κυλοῦσε μέσα στὶς φλέβες του.

Αἰσθάνθηκε τότε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ σῶμα κι' ἔτρεξε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό, ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ βρῆ τὸ θάνατο.

Δυὸ καβαλλάρηδες

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βασιλιᾶς ἔβγαινε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, δυὸ καβαλλάρηδες φάνηκαν πάνω στὸ μεγάλο δρόμο.

Ὁ Φραγκίσκος τοὺς εἶδε νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά του καὶ σκέφτηκε νὰ ζητήση τὴ βοήθειά τους.

Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι, δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ ζητήση βοήθεια ἀπὸ κανένα. 'Αλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ φόβος εἶχε χωθῆ μέσα στὴν ψυχή του. Τὰ σαγόνια του ἔτρεμαν κι' ἕνας κρύος ἱδρῶτας ἔλουζε το μέτωπό του.

— Κύριοι! φώναξε βραχνά.

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες, ἀκούγοντας τὸν παράξενο ἦχο τῆς φωνῆς του, σταμάτησαν τὰ ἄλογά τους.

— Τί μποροῦμε νὰ κάμωμε γιὰ σᾶς; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

Ὁ βασιλιᾶς ἔτρεξε κοντά τους.

— Εἴσαστε εὐγενεῖς; ρώτησε.

— Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἴμαστε, ἀπάντησε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μιλήσει καὶ πρωτύτερα. 'Αλλὰ γιατί μᾶς ρωτᾶτε;

— Κύριοι, εἶπε ὁ βασιλιᾶς, εἶμαι εὐπατρίδης. Ἀφοῦ, ὅπως λέτε, εἴσαστε καὶ σεῖς, μοῦ ὀφείλετε βοήθεια καὶ ὑποστήριξι.

— Ἂν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, θὰ σᾶς τὴν δώσωμε, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ μᾶς δείξετε τὶς περγαμηνές σας, ἀπάντησε ὁ δεύτερος καβαλλάρης, ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει ὡς τότε.

— Μὰ τὴν Παναγία, μιλᾶτε πολὺ ὁμορφα, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ κατεβῆτε ἀπὸ τ' ἄλογά σας καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες δίστασαν μερικὲς στιγμές. 'Αλλ' ἔπειτα ξεπέζεψαν κι' οἱ δυό, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς δὲν τοὺς ἐπιτρεπόταν ν' ἀρνηθοῦν.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ βασιλιᾶς, βλέπετε αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σπίτι;... Ἕνα ἀποτρόπαιο ἔγκλημα ἔγινε μέσα σ' αὐτό... Γιατρέσυραν ἐκεῖ μέσα ἕναν εὐπατρίδη γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν... Δὲν τὸ κατάφεραν, ὅμως, χάρις σὲ μιὰ εὐτυχῆ σύμπτωσι... Ὁ δολοφόνος βρίσκεται ἐκεῖ, κύριοι.

— Καὶ λοιπόν;

—Ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ συλληφθῆ ἀμέσως. Διαφορετικά, θὰ φύγη.

Ὁ Φραγκίσκος ἐννοοῦσε τὴ Μαγδαληνή. Μιλοῦσε, ὅμως, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἄντρα, γιατὶ φοβόταν πώς, ἂν ἔκανε λόγο γιὰ γυναῖκα, θὰ ἀρνιόνταν νὰ τὸν βοηθήσουν.

— Καὶ σὲ τί μποροῦμε νὰ σᾶς βοηθήσωμε; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εὐπατρίδες μὲ τραχεῖα φωνή. Ποῦ βρισκεται ὁ εὐπατρίδης ποὺ θέλησαν νὰ δολοφονήσουν;

— Αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης εἶμαι ἐγώ, κύριοι, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς.

— Μὰ δὲν φαινόσαστε πληγωμένος.

— Δὲν πληγώθηκα, ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῶ νεκρὸς κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ δολοφόνου.

— Τί ζητᾶτε, τέλος πάντων, ἀπὸ μας; ρώτησε μὲ κάποια ἀνυπομονησία ὁ συνομιλητής του.

— Τὸ μόνο ποὺ ζητάω ἀπὸ σᾶς εἶναι νὰ σταθῆτε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Θὰ ξαναγυρίσω τι, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγο φέρνοντας τὶς ἀπαραίτητες ἐνισχύσεις γιὰ νὰ πιάσωμε τὸ δολοφόνο.

— Χαίρετε, κύριε, εἶπε μὲ ἀπότομο ὕφος ὁ καβαλλάρης. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν ταιριάζει οὔτε στὸ φίλο μου, οὔτε σὲ μενα.

Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ξανανέβηκαν στὰ ἄλογά τους.

Ὁ Φραγκίσκος ἔσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φωνάξη:

— Εἶμαι ὁ βασιλιᾶς! Ἐκτελέστε ἀμέσως τὶς διαταγές μου!

'Αλλὰ συγκρατήθηκε.

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΣΥΝΘΕΤΗΣ

Ἔπειτα ἀπὸ τριῶν μηνῶν παραμονὴ στὴ μεγάλη ψυχιατρικὴ κλινικὴ τοῦ 'Αμβούργου «Ἐπεντορφ» ἡ κατάστασι τοῦ περίφημου συνθέτου ὁπερεττῶν Πὼλ Ἄβρααμ, ποὺ ἐπέδιεθύνυνε τοῦ νοσοκομείου μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ προγράμματος θεραπείας του, ἔφερε νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾶη. Αὐτὸ ἔδειχναν ὅλα ὅσα εἶχε κάμει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιὲτρ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ μέσα στὸ δωμάτιο. 'Αλλ' ἄκουγε. Καὶ ὅ,τι ἄκουγε δὲν τοῦ ἄφηνε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε ξεχάσει τὸ μῖσος της κι' εἶχε δοθῆ ὁλότελα στὴν ἀγάπη της—στὴν ἀγάπη αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη μέσα στὴν ψυχή της.

Ὅταν ὁ Φραγκίσκος πρωτομπῆκε στὸ δωμάτιο, κάθε λεπτὸ φάνηκε σὰν αἰώνας

— Κύριε, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες, μιλᾶτε γιὰ δολοφόνο, ἐνῶ δὲν πάθατε τίποτα. Ἂν, ὅμως, ἐξακολουθῆτε νὰ ἔχετε κάποιο φόβο, εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σᾶς συνοδεύσωμε ὡς τὸ σπίτι σας.

Ὁ Βασιλιᾶς βρισκόταν σὲ μιὰ περίεργη ψυχολογικὴ κατάστασι. Γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωή του, εἶχε φοβηθῆ. Κι' ὁ φόβος ποὺ ἔνοιωθε παρέλυε ὅλες τὶς δυνάμεις του. Δὲν δίστασε, λοιπόν, νὰ δεχτῆ τὴν προσφορὰ ποὺ τοῦ ἔκαναν. Σκεφτόταν ταυτόχρονα ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μάθαινε τὰ ὀνόματα τῶν δύο εὐπατριδῶν, πού, βέβαια, ἦταν σωστὸ νὰ τιμωρηθοῦν γιὰ τὴν ἄρνησί τους.

— Δέχομαι καὶ σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀπάντησε.

— Προχωρῆστε τότε μπροστὰ καὶ μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τίποτα, τοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες.

Ὁ Φραγκίσκος πῆρε τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πῦργο.

Ἔφτασαν σὲ λίγο μπροστὰ στὴ μεγάλη πύλη. Ὁ φρουρὸς ποὺ στεκόταν ἐκεῖ σήκωσε ἀμέσως τὴ μακρυὰ λόγχη του.

— Μακρυά! φώναξε.

'Αλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἀναγνώρισε τὸ βασιλιᾶ. Στάθηκε τότε σὲ προσοχὴ καὶ φώναξε:

— Στὰ ὅπλα!... Ὁ βασιλιᾶς!

'Ακούστηκε ἀμέσως θόρυβος κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σαράντα λογχοφόροι βγῆκαν ἀπὸ τὴν καγκελλωτὴ πόρτα καὶ παρατάχθηκαν σὲ δυὸ σειρές.

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες ποὺ εἶχαν συνοδεύσει τὸ βασιλιὰ ἀλληλοκυττάχτηκαν ἔκπληκτοι.

—Ὁ βασιλιᾶς! εἶπαν κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ φωνή, σὰν νὰ δυσκολεύονταν νὰ τὸ πιστέψουν.

Ὁ Φραγκίσκος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Κύριοι, ξέρετε τώρα ποιὸς εἶμαι, εἶπε γελώντας. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μ' ἀκολουθήσετε... Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν προθυμία ποὺ δείξατε νὰ μ' ἐξυπηρετήσετε... 'Αλλά, τί βλέπω πρόσθεσε σουφρώνοντας τὰ φρύδια καὶ ὑψώνοντας τὴ φωνή, ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ μένετε πάνω στ' ἄλογά σας καὶ μὲ τὰ κανέτε πάνω στ' ἄλογά σας καὶ μὲ τὰ καπέλλα στὰ κεφάλι, ἐνῶ ξέρετε ποιὸς εἶμαι;

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες δὲν κινήθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Οὔτε ἔβγαλαν τὰ καπέλλα τους.

Ὁ Βασιλιᾶς ἦταν ἕτοιμος νὰ διατάξη τοὺς λογχοφόρους του νὰ τοὺς συλλάβουν. 'Αλλ' ἄκουσε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες ποὺ ἔλεγε:

— Κύριε, σᾶς βρήκαμε ἀνήσυχο καὶ τρομαγμένο στὸ δρόμο καὶ σᾶς συνοδεύσαμε ὡς ἐδῶ. Εἴσαστε τώρα στὸ σπίτι σας καὶ δὲν ἔχετε πιὰ τὴν ἀνάγκη μας. Ὅσο γιὰ τὶς εὐχαριστίες σας, μποροῦν νὰ λείψουν... Εἶναι ὁλότελα περιττές.

Καί, πρὶν ὁ βασιλιᾶς προφτάση νὰ πῆ τίποτα, σπηρούνισαν κι' οἱ δυὸ τ' ἄλογά τους καὶ χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα.

Αὐτοὶ οἱ δυὸ καβαλλάρηδες, ποὺ ὁ Βασιλιᾶς δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει, ἦταν ὁ Μανσιλιᾶς δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει, ἦταν ὁ Μανφρέδος κι' ὁ Λαντεναί, ὅπως θὰ μάντεψαν οἱ ἀναγνῶστες μας.

'Ερχόντανε ἀπὸ τὸ Παρίσι, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ ἀπὸ λύπη κι' ἀγωνία.

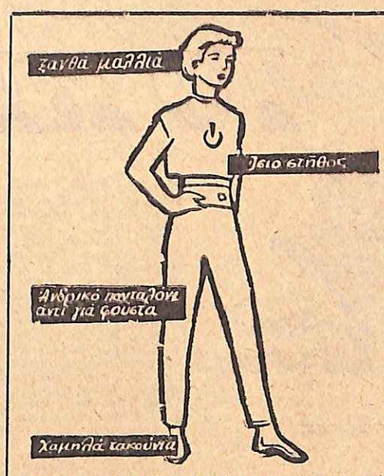
Προτοῦ φύγουν ἀπὸ κεῖ, ἐξεπλήρωσαν τὸ ὕστατο χρέος τους πρὸς τὴ σύζυγο τοῦ Ντολέ. Συνώδευσαν μαζὶ μὲ τὴν Ὑδὲτ τὸ φέρετρό της ὡς τὸ κοιμητήριο τῶν 'Αθώων.

Ἡ νέα, παρὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Λαντεναί, γύρισε κατόπιν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Διονυσίου, ὅπου ὅλα τὰ ἔπιπλα κι' ὅλα τὰ πράγματα τῆς θύμιζαν τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μὲ τὸν τίτλο «Φλόγα καὶ γιάτα» ἐκυκλοφόρησε ἡ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ νέου ποιητοῦ 'Ηλία Τάντη. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιμελημένη ἔκδοσι μὲ διαλεκτὰ ποιήματα. Τὴν συλλογὴ προλογίζει ὁ γνωστότατος συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος Χρ. Κ. Χαιρόπουλος.

Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ σιλουέτα τῆς γυναίκας μετὰ 1.000 χρόνια, κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ἔπειτα ἀπὸ 1000 χρόνια

"Ισια στήθη, καθόλου περιφέρεια, ξανθὰ μαλλιά

Πῶς θὰ εἶναι οἱ γυναῖκες ἔπειτα ἀπὸ 1000 χρόνια;

Τὸ 'Εθνικὸ Κοινωνιολογικὸ 'Ινστιτοῦτο τῆς Γαλλίας ἔκαμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μιὰ ἔρευνα, στὴν ὁποία ἔδωσαν τὴ γνώμη τους διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες ὅλων τῶν εἰδικοτήτων: ἀνατόμοι, γιατροί, γυναικολόγοι, ὑγιεινολόγοι, βιολόγοι, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι κλπ.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐρεύνης δὲν ἐνθουσίασαν. Βέβαια, ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ βλέπουν τὴ γυναῖκα σὰν γυναῖκα, καὶ παραγνωρίζουν τὴ θέσι της ὡς κοινωνικοῦ ὄντος. 'Αλλά, παρατηροῦν οἱ κοινωνιολόγοι, ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀνδρὸς ὅπως καὶ τῆς γυναίκας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους, ποὺ ἐπηρεάζονται πάλι ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἀτόμου μέσα σ' αὐτό, ἀπὸ τὸ ρόλο ποὺ ἔχει νὰ ἐκπληρώση κλπ.

Οἱ γυναῖκες εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλοτε πολλὰ πράγματα. Ὁ ρόλος τῆς νοικοκυρᾶς ἀπαιτοῦσε ἀπ' αὐτὲς ἐξαιρετικὲς προσπάθειες. 'Αλλ' ἡ σύγχρονη νοικοκυρὰ ἑνὸς μοντέρνου σπιτιοῦ, ὅπου ὅλα σχεδὸν γίνονται αὐτόματα, δὲν ἔχει νὰ κάμη τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πιέζη κουμπιὰ ἢ νὰ κατεβάζη μοχλούς. Ἔτσι, τὸ σῶμα της δὲν ἐξασκεῖται.

Ὁ ρόλος τῆς νοικοκυρᾶς εἶναι τόσον εὔκολος σήμερα, τουλάχιστον στὶς μεγαλουπόλεις, ὥστε μιὰ γυναῖκα μπορεῖ ταυτόχρονα νὰ, ἐργάζεται σ' ἕνα γραφεῖο σ' ἕνα κατάστημα κλπ.

Ὤ, ἡ δουλειὰ τοῦ γραφείου ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα νὰ σκύβη ὧρες ἀτέλειωτες μπροστὰ σὲ μιὰ στίβα χαρτιῶν ἢ νὰ χτυπᾶη τὰ πλήκτρα τῆς γραφομηχανῆς της!... Κυττάξετε τοὺς ἄνδρες ποὺ ἐργάζονται στὰ γραφεῖα. Οἱ προγονοί τους εἶχαν ἴσως φαρδειοὺς ὤμους καὶ ἀνεπτυγμένο στῆθος. 'Αλλ' οἱ δικοί τους ὤμοι ἔχουν πέσει καὶ τὸ στῆθος τους ἔχει γουδιάσει. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ καὶ μὲ τὶς γυναῖκες, ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Τὸ στῆθος τους θὰ μικρύνη βαθμιαία καὶ τελικὰ θὰ ἐξαφανισθῆ.

Καὶ σ' αὐτὸ θὰ συντελέση ἐπίσης καὶ τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα θ' ἀπαρνηθῆ βαθμιαία τὸ ρόλο τῆς μητέρας, γιὰ νὰ μεταλληθῆ σὲ μιὰ ἁπλὴ μηχανὴ τεκνοποιήσεως.

Ὁ τοκετὸς κι' ἡ μητρότης εἶχαν παίξει στὰ παληὰ χρόνια σημαντικὸ ρόλο στὴ διαμόρφωσι τοῦ γυναικείου κορμιοῦ. Τὰ στήθη τῶν γυναικῶν ἀναπτύσσονταν καὶ σχημάτιζαν ἀρμονικὲς καμπύλες, γιατὶ εἶχαν νὰ ἐκπληρώσουν ἕνα σπουδαῖο προορισμό: Τὴ γαλούχησι τοῦ βρέφους. Ἡ λεκάνη τους εὐρυνόταν ἐπίσης, ἀπὸ τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ βγάλουν τὸ νεογνὸ ποὺ εἶχαν μέσα στὴν κοιλιά τους. 'Αλλὰ σήμερα ὁ ἀνώδυνος τοκετὸς ἐπικρατεῖ βαθμιαῖα. Κι' οἱ μέθοδοί του θὰ τελειοποιηθοῦν τόσο πολὺ στὸ προσεχὲς μέλλον, ὥστε καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ θέλη νὰ ὑποστῆ τὴν ταλαιπωρία τοῦ φυσιολογικοῦ τοκετοῦ. 'Απὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ σύστημα τῆς τεχνητῆς γαλουχήσεως θὰ ἐπικρατήση ἀπόλυτα στὰ προσεχῆ χρόνια, παρὰ τὶς φωνὲς καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν παιδιάτρων καὶ τῶν ὑγιεινολόγων.

Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι τὸ στῆθος τῶν γυναικῶν θὰ ἰσοπεδωθῆ βαθμιαῖα, ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχη νὰ ἐκπληρώση κανένα προορισμό, καὶ ἡ περιοχὴ τῆς λεκάνης θὰ περιορισθῆ σὲ πλάτος.

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι βέβαια, εὐχάριστα οὔτε ἀξιοσύστατα. 'Αλλ' ἡ ἔρευνα τῶν Γαλλων ἐπιστημόνων δὲν ἀπέβλεπε στὸ νὰ ἐξακριβώση τί εἶναι καλὸ ἢ τί δὲν εἶναι καλό, ἀλλὰ τί γίνεται καὶ τί πρόκειται νὰ γίνη. Περιωρίσθηκε, μ' ἁπλούστερα λόγια, σὲ διαπιστώσεις καὶ προβλέψεις.

Βρισκόμαστε, παρατηροῦν οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες, μπροστὰ σὲ μιὰ «ἐπανάστασι ἐν πορείᾳ» ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σταματήση, γιατὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελίξεως τῶν μέσων τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ γυναῖκα ξεφεύγει ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ ρόλο της καὶ προσεγγίζει σ' ἐκεῖνον τοῦ ἀνδρός. Εἶναι ἀναπόφευκτο, λοιπόν, οἱ διαφορὲς ποὺ χωρίζουν τὰ δυὸ φύλα νὰ ἐξαφανισθοῦν βαθμιαῖα καὶ ἡ γυναῖκα νὰ προσεγγίση περισσότερο στὸν ἄνδρα.

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες προβλέπουν ἐπίσης τὴν ἐπικράτησι τῶν ξανθῶν μαλλιῶν μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου, ποὺ, ἀλλοίμονο, θὰ χάση σὲ προσεχὲς μέλλον πολλὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ὡραιότητός του.

Τὰ ξανθὰ μαλλιὰ θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὁλοένα μεγαλύτερης ἐξοικειώσεως τῆς σύγχρονης γυναίκας μὲ τὸ ὕπαιθρο. Οἱ περμανάντ, τὰ βαφήματα κλπ. θὰ κάμουν τὰ ὑπόλοιπα.

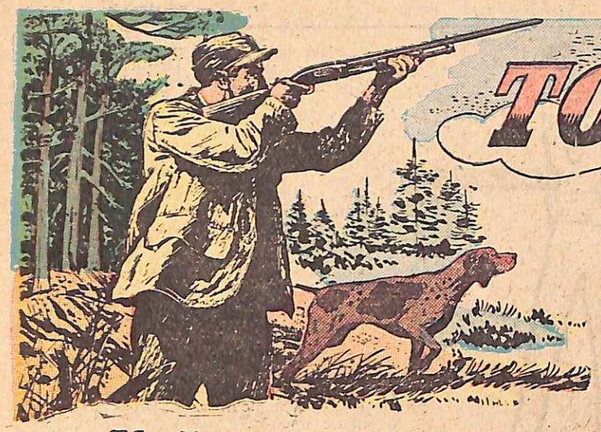
Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖον αὐτῆς τῆς ἐρεύνης εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀφορᾶ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο. Ὁ ἔρως, μὲ τὴν συναισθηματικὴ μορφὴ ποὺ τὸν ἐγνωρίσαμε ὡς σήμερα, θὰ ἐξαφανισθῆ καὶ θὰ κυριαρχήση ἀπόλυτα ὁ νόμος τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς. Οἱ ὡραιότερες γυναῖκες θὰ διαλέγουν τοὺς πιὸ δυνατοὺς καὶ πιὸ καλοφτιαγμένους ἄνδρες, καὶ ἀντιστροφα. Εἶναι πιθανόν, μάλιστα ὅτι θὰ δημιουργηθοῦν εἰδικὰ γραφεῖα, ποὺ θὰ διευθύνουν αὐτὴν τὴν ἐπιλογή. Τὰ γραφεῖα αὐτὰ θὰ λειτουργοῦν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ μιὰ νέα δὲν θὰ ντρέπεται καθόλου νὰ παρουσιασθῆ καὶ νὰ πῆ: «Θέλω ἕνα γερασμένο ἄντρα γιὰ σύζυγο».

Ὅσο τώρα γιὰ τοὺς γάμους, φαίνεται πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ ἔχουν ὡς συνέπεια τὴ συζυγικὴ μονοδιαιτησι. Οἱ σύζυγοι, μετὰ τὸ γάμο, θὰ χωρίζουν ὁ καθένας στὶς ἰδιαίτερες ἀσχολίες του. Τὴ μέριμνα γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ γεννιῶνται ἀπ' αὐτὲς τὶς ἑνώσεις, θὰ τὴν ἀναλαμβάνουν εἰδικὰ ἱδρύματα ποὺ θὰ γλυτώνουν τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα ἀπὸ ὅλες τὶς σκοτοῦρες.

Ἡ γυναῖκα θὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν καινούργιο ρόλο της; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι δὲν θὰ φθείρη τὴ ζωή της μπροστὰ στὰ φουρνέλλα τῆς κουζίνας της καὶ τὴ σκάφη.

Θὰ ἔχη τουναντίον ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ χίλια - δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ κάθε τοκετό, ἀντὶ νὰ κάθεται νὰ θηλάζη τὰ παιδιά της, θὰ προτιμᾶη πιθανόν, νὰ κάμη ἕνα διαπλανητικὸ ταξίδι, γιὰ νὰ ξεσκάση καὶ νὰ τὸ ρίξη λιγάκι ἔξω...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Πῶς θὰ κυνηγήσουμε ἐφέτος

Ὁ μποῦφος — ἡ κίσσα

Τὰ κυνηγετικὰ πουλιὰ εἶναι ἄλλα ἡμερόβια καὶ ἄλλα νυκτόβια. Ἄλλα, δηλαδή, κυκλοφοροῦν τὴν ἡμέρα καὶ λουφάζουν τὴν νύχτα καὶ ἄλλα ἀντιθέτως, κυκλοφοροῦν τὴ νύχτα καὶ λουφάζουν τὴν ἡμέρα. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ μερικὰ πουλιὰ ποὺ εἶναι νυκτόβια καὶ ἡμερόβια μαζί. Ἕνα τέτοιο πουλὶ εἶναι ὁ μποῦφος. «Βύας» εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομά του. Τὸ ὄνομα μποῦφος τὸ πῆρε ἀπ' τὴν φωνή του: «μπούου - μπούου».

Ὁ μποῦφος εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ νυκτόβια πουλιὰ τοῦ τόπου μας. Τὸ ἀνάστημά του φτάνει τὰ 0,70 τοῦ μέτρου. Τὸ χρῶμα τοῦ σώματός του εἶναι καφφὲ κιτρινωπό, διάστιχτο ἀπὸ μαῦρους λεκέδες, πυκνοὺς στὴ ράχη καὶ στὰ φτερὰ καὶ ἀραιότερους στὴν κοιλιά.

Τὰ μάτια τοῦ μπούφου εἶναι ὁλοστρόγγυλα καὶ μεγάλα σὰν τῆς κουκουβάγιας. Ἡ μύτη του εἶναι γαμψή. Τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του μεγάλα, μυτερὰ καὶ κατάμαυρα. Ἀλλοίμονο στὸ θήραμα, ζῶο ἢ πουλί, ποὺ θ' ἁρπάξῃ ὁ μποῦφος μὲ τὰ νύχια του!

Καὶ ἂν τοῦ ξεφύγῃ ἀκόμα, εἶναι καταδικασμένο νὰ ψοφήσῃ ἀπ' τὶς βαθειὲς πληγὲς ποὺ θὰ τοῦ ἀνοίξουν τὰ φοβερὰ αὐτὰ νύχια.

Τὸ κεφάλι τοῦ μποῦφου εἶναι στρογγυλὸ καὶ πεπλατυσμένο. Ἀπὸ τὴν κορφή του στὴ θέσι τῶν αὐτιῶν ξεφυτρώνουν δυὸ δέσμες ἀπὸ λίγα μαῦρα μικρὰ φτερά. Ὅταν ὁ μποῦφος εἶναι ἤσυχος, τὰ φτερὰ αὐτὰ εἶναι κατεβασμένα. Ὅταν, ὅμως, προσέχῃ σὲ κάτι ἢ ἑτοιμάζεται γιὰ ἐπίθεσι, τὰ κρατάει ὄρθια, σὰν δυὸ κέρατα.

Τὴ φωλιά του, ὁ μποῦφος τὴ φτιάνει μέσα σὲ χαλάσματα, σὲ βράχια ἢ ἐπάνω σὲ δέντρα.

Τρέφεται μὲ ἔντομα, ποντικούς, λαγουδάκια, ζαρκαδάκια, ἀγριοκούνελα, περιστέρια καὶ μικρόπουλα. Εἶναι, λοιπόν, πουλὶ ὠφέλιμο μαζὶ καὶ ἐπιβλαβές. Οἱ ζημιές, ὅμως, ποὺ κάνει, εἶναι ἀσυγκρίτως περισσότερες ἀπ' τὶς ὠφέλειές του καὶ γι' αὐτὸ ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς ἐπιβλαβὲς πουλί. Σὰν τέτοιο ποὺ εἶναι, ὁ κυνηγετικὸς νόμος μας ἐπιτρέπει νὰ τὸ σκοτώνουν, ἐνῶ ἀπαγορεύει τὸν φόνο τῶν ἄλλων νυκτοβίων πουλιῶν (κουκουβάγιας κλπ.).

Ὅταν πετάῃ, ὁ μποῦφος δὲν κάνει θόρυβο. Αὐτὸ τὸν βοηθάει νὰ πλησιάζῃ τὸ θῦμα του χωρὶς αὐτὸ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

Ἂν καὶ νυχτόβιο πουλί, ὁ μποῦφος βγαίνει καὶ τὴν ἡμέρα.

Εἶναι καὶ κλέφτης. Ἁρπάζει τὰ πληγωμένα ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς πουλιά, προτοῦ προφτάσουν αὐτοὶ νὰ τὰ πάρουν.

Κάθεται συνήθως σὲ κανένα γυμνὸ κλαρὶ δέντρου καὶ παραμονεύει. Κρατάει τὰ μάτια του μισοκλεισμένα καὶ τὸ στόμα του ἀνοιχτό. Στὴ στάσι αὐτὴ φαίνεται σὰν ἀποκοιμισμένος. Τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του, μὲ τὴν ὑγρασία του, μαζεύει μυγίτσες καὶ ἄλλα ἔντομα.

Τὰ μικρόπουλα, ἀνόπτερα, τὸν πλησιάζουν γιὰ νὰ φᾶνε τὰ ἔντομα ποὺ τὸν περιτριγυρίζουν. Ὅποιο πλησιάσῃ τότε στὸ στόμα του, τὸ ἁρπάζει μ' ἕνα ἀπότομο κλείσιμο τοῦ στόματός του.

Ὁ μποῦφος θεωρεῖται κουτὸ πουλί. Ὁ χαρακτηρισμὸς ὅμως αὐτὸς εἶναι ἄδικος, γιατὶ οἱ πράξεις του ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο. Μήπως δὲν εἶναι ἔξυπνος ὁ τρόπος ποὺ μεταχειρίζεται γιὰ νὰ πιάνῃ τὰ μικρόπουλα; Εἶναι ἐξυπνότατος λοιπὸν ὁ μποῦφος, ὅπως ἐξυπνότατοι εἶναι κι' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς χασκατηρίζουν ἐπιπόλαια ὡς «μπούφους» δηλαδή, βλάκες, ἐπειδὴ εἶναι ἤρεμοι, ἀπαθεῖς καὶ φαινομενικῶς ἀδιάφοροι σὲ ὅ,τι συμβαίνει γύρω τους.

Συστηματικὸ κυνῆγι τοῦ μπούφου δὲν γίνεται. Καθὼς κυνηγοῦμε ἄλλα πουλιά, ξεπετάγεται καὶ κανένας μποῦφος ἀπὸ κανένα δέντρο. Ὁ μποῦφος παρ' ὅλο τὸ πυκνὸ πτέρωμά του, πέφτει εὔκολα ἀν χτυπηθῇ ἀπὸ κοντὰ μὲ τρυγονοριές.

Τὸ κρέας τοῦ μπούφου εἶναι ἄνοστο καὶ οἱ περισσότεροι δὲν τὸ τρῶνε. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ μερικοὶ ποὺ τὸ τρῶνε. Τὸ βρίσκουν ἀρκετὰ νόστιμο. Ἴσως, γιατὶ ὁ μποῦφος τρώει καὶ ποντίκια...

Βαλσαμωμένος, ὁ μποῦφος ἀποτελεῖ ὡραῖο στόλισμα γιὰ μιὰ σάλα.

Στὸ μποῦφο παρατηρεῖται ἡ ἐξαίρεσι ἡ θηλυκιὰ νὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' τὸν ἀρσενικό, ἐνῶ σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη τῶν ἀγρίων ζώων καὶ πουλιῶν τὸ ἀρσενικὸ εἶναι μεγαλύτερο ἀπ' τὸ θηλυκό καί, κατὰ κανόνα, ὡραιότερο.

Ὁ μποῦφος εἶναι ἀκίνδυνος τὴν ἡμέρα. Ἐπιτίθεται, ὅμως, τὴ νύχτα σὲ ὁποιον ἐπιχειρήσῃ νὰ πλησιάσῃ στὴ φωλιά του.

Ὁ μποῦφος εἶναι μεταναστευτικὸ πουλί. Ἀπὸ τὸν τόπο μας περνάει δυὸ φορὲς τὸ χρόνο: Τὸ φθινόπωρο, ὅταν κατεβαίνῃ ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ βορρᾶ γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ νότο γιὰ ξεχειμώνιασμα. Καὶ τὴν ἄνοιξι, ὅταν ξαναγυρίζῃ στὶς χῶρες τοῦ βορρᾶ γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἴδους του, γιὰ νὰ γεννήσῃ, δηλαδή, τ' αὐγά του καὶ νὰ βγάλῃ τὰ μικρά του.

★

Ἡ κίσσα εἶναι κι' αὐτὴ ἀπ' τὰ πουλιὰ ποὺ ἔχουν χαρακτηρισθῆ ὡς «κυνηγετικά», ποὺ ἐπιτρέπεται, δηλαδή, ὁ φόνος τους ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Ὑπάρχουν δυὸ εἴδῶν κίσσες: ἡ «κίσσα ἡ μακρόουρος» γνωστὴ ὡς κασακάξα, καὶ ἡ «κίσσα ἡ βαλανοφάγος» ἢ χρυσοκαρακάξα. Τὰ δυὸ αὐτὰ εἴδη ἔχουν χτυπητὲς διαφορὲς μεταξύ τους.

Ἡ καρακάξα εἶναι ἀσπρογκριζόμαυρη, μὲ διάχυτη ἐπάνω στὸ κορμί της μιὰ πρασινωπὴ γυαλάδα καὶ μὲ λίγα σκόρπια ἄσπρα φτερά. Ἡ οὐρά της εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη σὲ σύγκρισι μὲ τὸ σῶμα της. Τὴν κρατάει διαρκῶς ὄρθια, ὅπως μερικὲς φορὲς ὁ κότσυφας. Τὰ μάτια τῆς καρακάξας εἶναι κατάμαυρα, σκεπασμένα τριγύρω τους μὲ φτερά.

Τὸ πέταγμά της εἶναι ἀργὸ καὶ ἄγαρμπο, γιατὶ οἱ φτεροῦγες της, σὲ σύγκρισι μὲ τὸ σῶμα της εἶναι μικρές.

Ἡ καρακάξα, ἅμα πιαστῇ μικρή, μαθαίνει νὰ προφέρῃ μερικὲς λέξεις σὰν τὸ παπαγάλο. Δὲν κελαϊδάει. Ξεφωνίζει διαρκῶς κάτι ἀσυνάρτητους φθόγγους «καρακ... κρά... κόρ», ποὺ, ἴσως, νὰ πῆρε ἀπ' αὐτοὺς τὸ παρατσοῦκλι «καρακάξα».

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ καρακάξα συνηθίζει νὰ κάθεται στὰ δέντρα καὶ ἀρχίζει τὶς ἀσυνάρτητες φωνές της. προσπαθοῦντας νὰ μιμηθῇ τὶς φωνὲς τῶν ζώων ἢ τῶν πουλιῶν ποὺ ἄκουσε.

Μ' αὐτὲς τὶς... μουσικές της ἐπιδείξεις, κατάφερε ἡ καρακάξα νὰ θεωρῆται ἀπ' τοὺς Τυρολέζους σὰν ἅγιο πουλὶ κι' ἀπ' τοὺς Σουηδοὺς ὡς θεόπεμπτη!

Ἡ καρακάξα εἶναι ἐνδημικὸ πουλί. Μένει, δηλαδή, στὸν τόπο μας μονίμως. Ἡ τροφή της εἶναι φροῦτα, διάφοροι καρποί, αὐγὰ μικρῶν πουλιῶν, νεογέννητα μικρόπουλα καὶ κρέας φρέσκο ἢ καὶ βρώμικο.

Εἶναι, λοιπόν, ἐπιβλαβὲς πουλὶ ἡ καρακάξα καὶ πρέπει οἱ κυνηγοί μας νὰ θυσιάζουν μερικὲς ριξιὲς γιὰ νὰ περιορίζωνται οἱ ζημιές της. Τὸ κρέας της εἶναι σκληρὸ καὶ ἄπαχο. Δὲν τρώγεται.

Ἡ χρυσοκαρακάξα, ἡ κυρίως κίσσα, εἶναι ὅμορφο πουλί. Τὸ χρῶμα της εἶναι ἀνοιχτὸ μπρούντζινο. Οἱ φτεροῦγες της στολίζονται μὲ κάθετες γαλάζιες ραβδώσεις. Τὸ κεφάλι της διακοσμεῖται μὲ λοφίο.

Καὶ ἡ χρυσοκαρακάξα τρώει ἀπὸ ὅλα, ὅπως καὶ ἡ καρακάξα. Τρελλαίνεται, ὅμως, γιὰ τὰ βαλανίδια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὴν βάφτισαν «βαλανοφάγο». Τὰ βαλανίδια τὰ καταπίνει ὁλόκληρα στὴν ἀρχή. Σὲ κάμποση ὥρα, τὰ βγάζει ἀπ' τὴ γκοῦα της κι' ἀφοῦ τὰ σπάσῃ, τὰ ξανακαταπίνει.

Ἡ χρυσοκαρακάξα εἶναι κι' αὐτὴ ἐπιβλαβὲς πουλί, ὅπως ἡ καρακάξα. Ἔχει, ὅμως, καὶ ἕνα καλὸ προσόν: Τρώει τὶς ὀχιές.

Τὴ φωλιά της ἡ χρυσοκαρακάξα τὴν φτιάνει στὶς κουφάλες τῶν μεγάλων δέντρων, κατὰ προτίμησι δὲ στὶς βαλανιδιές. Μέσα στὴ φωλιά της μπορεῖ νὰ βρεθοῦν τὰ πιὸ ἑτερόκλητα ἀντικείμενα. Γιατὶ ἡ χρυσοκαρακάξα εἶναι καὶ φοβερὴ κλέφτρα.

Ὁ μποῦφος θεωρεῖται ἄδικα κουτὸ πουλί.

Κρίν ἀπὸ δυὸ χρόνια, στὸ Κρογχάγκεν, κοντὰ στὸ Κίελο, στὴν κουφάλα μιᾶς παλιᾶς βαλανιδιᾶς, βρέθηκαν τὰ ἑξῆς ἀντικείμενα: Ἕνα χρυσὸ κουμπὶ μανικετιοῦ, ἕνας φακός, ἕνα ρολόϊ τοῦ χεριοῦ καὶ ἕνας... πολεμικὸς σ'αυρὸς πρώτης τάξεως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου! Τὰ εἶχε μαζέψει κάποια χρυσοκαρακάξα ποὺ εἶχε τὴ φωλιά της μέσα σ' αὐτὴ τὴν κουφάλα.

Καὶ ἡ χρυσοκαρακάξα εἶναι ἐνδημικὸ πουλί. Ἂν πιαστῇ μικρή, ἐξημερώνεται καὶ συνηθίζει τὸν ἄνθρωπο. Μαθαίνει καὶ λίγες λέξεις καὶ δὲν φεύγει ἂν τὴν ἀφίσουν ἐλεύθερη.

Καὶ γιὰ τὴ χρυσοκαρακάξα οἱ κυνηγοί μας πρέπει νὰ θυσιάζουν καμμιὰ ριξιά, γιατὶ εἶναι, ὅπως εἴδαμε, κι' αὐτὴ ἐπιβλαβὲς πουλί. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὴν κυνηγοῦν μέχρις ἐξοντώσεως τοῦ εἴδους της. Γιατί, ἐκτός, ποὺ εἶναι ὅμορφο πουλί, εἶναι καὶ ὠφέλιμο, ἀφοῦ ξεπαστρεύει τὶς ὀχιές.

Ἄλλωστε, γράψαμε ἤδη πολλὲς φορές, ὅτι πρέπει νὰ σεβόμαστε τὰ δημιουργήματα τῆς φύσεως. Ἂν γίνωνται ἐνοχλητικὰ καὶ βλαβερά, νὰ φροντίζωμε νὰ περιορίζωμε τὸν ἀριθμό τους, ὄχι ὅμως νὰ τὰ ἐξοντώνουμε.

Τὸ κρέας τῆς χρυσοκαρακάξας τρώγεται. Εἶναι, ὅμως, σκληρὸ καὶ ἄπαχο. Ἂν μαγειρευτῇ γιαχνί, γίνεται κάπως ὑποφερτό.

Ἡ ἱερακοθηρία

Τὸ πυροβόλον ὅπλον δὲν εἶναι τὸ μόνο μέσον ποὺ χρησιμοποιεῖται στὸ κυνῆγι τῶν ἀγρίων ζώων καὶ πουλιῶν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ποὺ τὸ ἀντικαθιστοῦν. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ ἁρπακτικὸ πουλὶ «γεράκι». Ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τοῦ πουλιοῦ εἶναι «ἱέραξ». Ὁ τρόπος τοῦ κυνηγιοῦ μὲ τὸ γεράκι ἀποκαλεῖται «ἱερακοθηρία».

Ἡ ἱερακοθηρία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ τερπνὲς κυνηγετικὲς ἀπολαύσεις. Σὲ παλαιότερη ἐποχὴ ἡ ἱερακοθηρία ἦταν πολὺ διαδεδομένη στὴν Ἱσπανία, στὴν Κίνα καὶ ὕστερα στὴν ὑπόλοιπη Ἀσία. Ἀπὸ τὴν Ἀσία ἦλθε στὴν Εὐρώπη, ὅταν κατακτήθηκε ἡ ἤπειρος ἀπὸ τοὺς βαρβάρους ἐπιδρομεῖς. Οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ἦσαν, ἰδίως τὸ Μεσαίωνα, ἀπὸ τοὺς καλυτέρους κυνηγοὺς μὲ γεράκι. Στὶς Αὐλές τους εἶχε δημιουργηθῆ ὁλόκληρη τάξι τιτλούχων: Ὑπῆρχε ὁ «Μέγας Ἱερακοθήρας», ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγάς του τοὺς «Γερακάρηδες». Αὐτοὶ μᾶς κληροδότησαν τὸν τίτλο τους ὡς οἰκογενειακὸ ἐπώνυμο. Γιὰ νὰ τιμηθῇ ὅμως κανεὶς μὲ τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου Ἱερακοθήρακος, ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ σημαίνον πρόσωπο. Κατὰ τὸ πρωτόκολλο, ὁ τιτλοῦχος αὐτὸς ἰσοδυναμοῦσε μὲ... ὑπουργό!

Εἶχαν ψηφισθῆ καὶ νόμοι ποὺ προστάτευαν τὰ γεράκια. Αὐστηρότατες δὲ ποιὲς ἐπιβάλλονταν σὲ ὅσους κατακρατοῦσαν γυμνασμένα γεράκια ποὺ ἀνῆκαν σὲ ἄλλους.

Ἡ ἱερακοθηρία εἶχε διαδοθῆ παλαιότερα καὶ στὴ χώρα μας. Οἱ κυνηγοί μας μεταχειρίζονταν τὸ γεράκι ὅταν κυνηγοῦσαν ὑδρόβια πουλιά, ὀρτύκια, μπεκάτσες, πέρδικες, φασιανούς, ἐρωδιούς, λαγούς, ζαρκάδια, γερανοὺς κλπ. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἀκόμα, ἐπιδίδονταν συστηματικὰ στὴ Θράκη στὸ κυνῆγι τῶν ὀρτυκιῶν μὲ τὸ γεράκι. Ἦταν δὲ ὀρτυκιὰ προσοδοφόρο. Σὲ ἡμέρα «περάσματος» ὁ κυνηγὸς μποροῦσε νὰ πιάσῃ μέχρι ἑκατὸν ὀρτύκια.

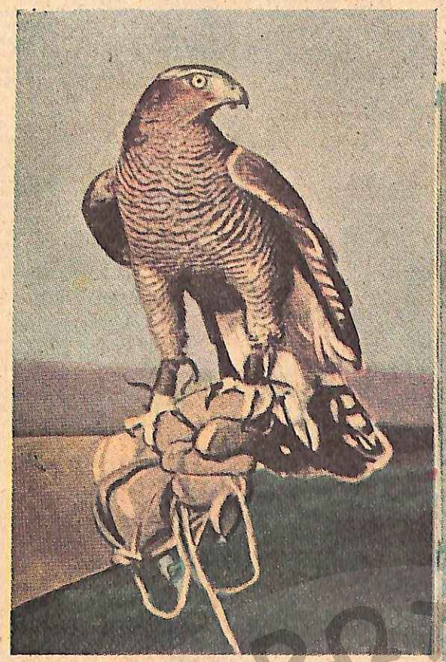
Σήμερα, δὲν γίνεται πιὰ τὸ κυνῆγι μὲ γεράκι στὸν τόπο μας. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι κοστίζει πολύ. Ὁ κυνηγὸς ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ δαπάνη τῆς ἀμοιβῆς τοῦ βοηθοῦ του καὶ τῆς συντροφιᾶς πολλῶν γερακιῶν. Ἕνα μόνο γεράκι δὲν τὸν ἐξυπηρετεῖ. Χρειάζεται περισσότερα. Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὸ γεράκι, χρειάζεται νὰ συντηρῇ καὶ σκυλί, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος συνεργάτης τοῦ γερακιοῦ στὸ κυνῆγι.

Ἡ ἱερακοθηρία ἄρχισε τελευταίως νὰ ξανακάνῃ τὴν ἐμφάνισί της σὲ μερικὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Στὴ Γαλλία φημίζεται παγίδα μὲ δυνατὸ ἐλατήριο καὶ τὸ ἀφίνουν ἐλεύθερο στὰ μέρη ποὺ ὑπάρχουν πολλὰ γεράκια. Τὸ γεράκι ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πιάσῃ τὸ περιστέρι πετώντας ἐπάνω ἀπ' τὴν πλάτη του θὰ πιαστῇ στὴν παγίδα μόλις τὸ ἀγγίξῃ καὶ θὰ πέσῃ κατὰ γῆς μαζί του.

Ἡ ἱερακοθηρία εἶναι κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ὅταν τὸ σκυλὶ ἀνακαλύψῃ τὸ θήραμα ἢ τὸ κουνάβι μπῇ μέσα στὴν τρύπα τοῦ κουνελιοῦ, ὁ κυνηγὸς παίρνει ἀμέσως ἕνα γεράκι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ βοηθοῦ, ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ κρατώντας τὰ γεράκια. Τὸ τοποθετεῖ ἐπάνω στὸ γαντοφορεμένο καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του. Μὲ τὸ δεξὶ χέρι του κρατάει ἕνα κορδόνι δεμένο στὸ πόδι τοῦ γερακιοῦ. Τὸ κεφάλι τοῦ γερακιοῦ εἶναι σκεπασμένο μὲ κουκούλα, γιὰ νὰ μὴν ἀποσπᾶται ἡ προσοχή του ἀλλοῦ. Μόλις ξεπεταχθῇ τὸ θήραμα, ὁ κυνηγὸς λύνει τὸ κορδόνι καὶ ἀφαιρεῖ τὴν κουκούλα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ γερακιοῦ. Τὸ γεράκι ὁρμᾶ μὲ ἀστροπελιὰ ταχύτητα γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸ θήραμα. Πετάει στὴν ἀρχὴ λίγο ψηλὰ καὶ ὅταν φτάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ θήραμα, βουτάει ἀπότομα καὶ τὸ ἁρπάζει μὲ τὰ ἰσχυρότατα νύχια τῶν ποδιῶν του. Τὸ φέρνει ἔπειτα στὸν κύριό του, τὸν κυνηγό, καὶ αὐτὸς τοῦ δίνει γιὰ ἀνταμοιβή του ἕνα κομμάτι κρέας. Τὸ γεράκι, τὴν ὥρα τοῦ κυνηγιοῦ, πρέπει νὰ εἶναι νηστικό. Πρέπει νὰ συνηθίσῃ νὰ παίρνῃ τροφὴ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυνηγοῦ ὅταν κυνηγάῃ. Ὁ κυνηγός, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του ἀπὸ τὰ φοβερὰ νύχια τοῦ γερακιοῦ, φοράει χοντρὸ πέτσινο γάντι τύπου «μουσκεταίρ». Πολλὲς φορὲς εἶναι τέτοιος ὁ φόβος τῶν πουλιῶν ποὺ αἰσθάνονται νὰ τὰ καταδιώκῃ γεράκι, ὥστε στοματοῦν τὸ πέταγμά τους καὶ χώνονται στὸν πρῶτο θάμνο ποὺ θὰ βροῦν μπροστά τους, γιὰ νὰ κρυφτοῦν. Προτιμοῦν νὰ τὰ πιάσῃ ζωντανὰ ὁ βοηθὸς τοῦ κυνηγοῦ, παρὰ νὰ ξαναδῶ ἀπὸ κεῖ.

Γιὰ νὰ βρίσκῃ ὁ κυνηγὸς ποῦ ἔπεσε τὸ γεράκι μὲ τὸ πιασμένο ὀρτύκι καὶ νὰ προλάβῃ νὰ τοῦ τὸ πάρῃ προτοῦ τὸ φάῃ, κρεμάει στὸ πόδι του ἕνα κουδουνάκι.

Ἡ ἐκγύμνασι τῶν γερακιῶν ἀπὸ κυνῆγι γίνεται κατὰ διαφόρους τρόπους. Οἱ Ἄραβες εἶναι οἱ τελειότεροι γυμναστὰ γερακιῶν. Τὰ γεράκια τῆς Βερβερίας καὶ τῆς Τυνίδος εἶναι τὰ ἐκλεκτότερα γιὰ τὸ κυνῆγι τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν. Στὸ κυνῆγι ἰδίως τῶν ὀρτυκιῶν εἶναι μοναδικά. Στὴν Κυρηναϊκή, γιὰ νὰ πιάσουν τὰ γεράκια ποὺ θέλουν νὰ ἐκγυμνασουν στὸ κυνῆγι, μεταχειρίζονται τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Προσαρμόζουν στὴν πλάτη ἑνὸς ἡμέρου περιστεριοῦ μιὰ παγίδα μὲ δυνατὸ ἐλατήριο καὶ τὸ ἀφίνουν ἐλεύθερο στὰ μέρη ποὺ ὑπάρχουν πολλὰ γεράκια. Τὸ γεράκι ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πιάσῃ τὸ περιστέρι πετώντας ἐπάνω ἀπ' τὴν πλάτη του θὰ πιαστῇ στὴν παγίδα μόλις τὸ ἀγγίξῃ καὶ θὰ πέσῃ κατὰ γῆς μαζί του.

Ἄνω: Ἑνὸς χοντρὸ πετσινὸ γάντι προφυλάσσει τὸ χέρι τοῦ κυνηγοῦ ἀπ' τὰ φοβερὰ νύχια τοῦ γερακιοῦ. Δεξιά: Κανένα θήραμα δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ γυμνασμένο γεράκι.

Ἕνας συνηθισμένος τρόπος ἐκγυμνάσεως τῶν γερακιῶν εἶναι καὶ ὁ ἑπόμενος: Γύρω ἀπὸ τὰ πόδια τους δένουν στὴν ἀρχὴ μερικὰ ψιλὰ λουριά, ποὺ τὰ ἐμποδίζουν νὰ πετάξουν. Στὸ κεφάλι τοὺς βάζουν μιὰ κουκούλα ποὺ σκεπάζει τὰ μάτια τους, καὶ ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ ρουθούνια τους, γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀναπνέουν. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἀφίνουν τὰ γεράκια νηστικὰ γιὰ νὰ πεινάσουν. Ἀφαιροῦν ἔπειτα τὴν κουκούλα καὶ τοὺς δείχνουν ἕνα κομμάτι κρέας, ποὺ τὸ κρατάει στὸ χέρι του ὁ κύριός τους κυνηγός. Τὰ γεράκια, καθὼς εἶναι πεινασμένα, ριχνονται νὰ πάρουν τὸ κρέας. Ἔτσι αὐτὸ ἔχει νὰ πηγαίνουν γιὰ παίρνουν τὸ κρέας ἀπὸ τὸν κυνηγό. Αὐτὴ ἡ ἐκγύμνασι γίνεται στὴν ἀρχὴ σὲ κλειστὸ χῶρο.

Ἅμα τὸ γεράκι συνηθίσῃ νὰ παίρνῃ τὸ κρέας ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀφεντικοῦ του, τότε δένουν στὸ ἕνα πόδι του ἕνα σχοινὶ ἀρκετὰ μακρὺ καὶ τὸ μεταφέρει ὁ βοηθὸς τοῦ κυνηγοῦ στὸ ὑπαίθρο. Ἐκεῖ περιμένει ὁ κυνηγὸς — τὸ ἀφεντικο — κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα κομμάτι κρέας, ποὺ τὸ ἐπιδεικνύει στὸ γεράκι. Τὸ γεράκι τὸ ἀντιλαμβάνεται, πετάει καὶ τὸ παίρνει. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς ὡς ὅτου συνηθίσῃ τὸ γεράκι. Εἶναι, πλέον, τότε γυμνασμένο καὶ δὲν χρειάζεται νὰ τὸ κρατοῦν ἀπ' τὸ πόδι, ὡς ὅτου πάρῃ τὸ κρέας ἀπ' τὸ χέρι τοῦ κυνηγοῦ.

Ἄσβὸς καὶ ἀκανθόχοιρος

Στὰ παστωμένα κοψίδια τοῦ ἀγροῦ θούλους τῶν λαῶν τῆς Δύσεως, παίζουν ρόλο καὶ πολλὰ ἄγρια. Μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἀγρίμι «ἄσβὸς», ποὺ ἄλλοι τὸν ὀνομάζουν «τρόχο» καὶ ἄλλοι «ἀρκαλο». Γιὰ τὸν ἀσβὸ διηγοῦνται πὼς ὅταν τὸ λιοντάρι, ὁ βασιλιὰς τῶν ζώων, κατάδικασε τὴν ἀλεποῦ σὲ θάνατο γιὰ τὶς διαφορες ἀπάτες καὶ πανουρ-

γίες ποὺ εἶχε διαπράξει, αὐτὸς τὰ κατάφερε νὰ τὴν σώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο μὲ τὴν ἔξυπνη ὑποστήριξι ποὺ τῆς ἔκανε.

'Ο ἀσβὸς ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς κυνηγετικὸ ζῶο. 'Επιτρέπεται, δηλαδὴ ἡ θανάτωσί του ἀπὸ τοὺς κυνηγούς. 'Αλλὰ καὶ κάτι παραπάνω: 'Επιδιώκεται ἡ τελεία ἐξόντωσί του, γιατὶ τὸ κυνῆγι του ἐπιτρέπεται καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀπαγορεύεται γενικῶς τὸ κυνῆγι. Καὶ μάλιστα, τὸ Κράτος προσφέρει καὶ χρηματικὴ ἀμοιβὴ γιὰ κάθε σκοτωμένο ἀσβό. Τὸν ἔχει χαρακτηρίσει ὡς ἐπιβλαβὲς ἀγρίμι.

Γιὰ νὰ χαρακτηρισθῆ, ὅμως, ἕνα θήραμα ὡς ἐπιβλαβὲς πρέπει οἱ ζημιὲς ποὺ κάνει, νὰ εἶναι περισσότερες ἀπ' τὶς ὠφελιές του.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς ὁ ἀσβὸς τρώει σταφύλια, καλαμπόκια, αὐγὰ τῆς πέρδικας, τοῦ κατσουλιέρη, τῆς γαλιάντρας καὶ ποῦ καὶ ποῦ, κανένα λαγουδάκι. Εἶναι, ὅμως ἐξ ἴσου ἀλήθεια ὅτι ἐξοντώνει τὰ σκαθάρια, τὶς μεγάλες πεταλοῦδες τῆς νύχτας ποὺ γεννοῦν τὶς διάφορες κάμπιες, τὰ σκουλήκια, τοὺς ποντικούς, τὰ βατράχια, τὰ φίδια, τὶς σαῦρες ποὺ, ὅπως ξέρουμε, ὅλα αὐτὰ κάνουν μεγάλες ζημιὲς στὴ γεωργία.

Οἱ ὠφελειες, λοιπόν, ποὺ φέρνει ὁ ἀσβός, εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς ζημιές του. Καὶ εἶχε κάνει πολὺ καλὰ τὸ 'Υπουργεῖο τῆς Γεωργίας, ποὺ ἀπαγόρευε τὴν ἐξόντωσί του, ὡς πρόπερσι. Δὲν τὸν θεωροῦσε ὡς ἐπιβλαβὲς ζῶο στὴ γεωργία. Πῶς ὅμως ἄλλαξε τελευταία γνώμη καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐξόντωσί του; Μόνον οἱ σοφοὶ ποὺ διαχειρίζονται τὰ ζητήματα τοῦ κυνηγιοῦ μποροῦν —ἂν φυσικὰ καταδεχτοῦν— νὰ μᾶς ἀπαντήσουν.

'Ο ἀσβὸς εἶναι νυκτόβιο ζῶο. Τὴν ἡμέρα κρύβεται στὴ φωλιά του. Τὴν φτιάνει μέσα στὴ γῆ. 'Η εἴσοδος της ἔχει σχῆμα χωνιοῦ.

Στὸ ἀνάστημα, ὁ ἀσβὸς εἶναι μεγαλύτερος ἀπ' τὴν ἀλεποῦ. Τὸ τρίχωμά του εἶναι πυκνό, λίγο σκληρὸ καὶ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ἀσημιοῦ. Τὸ θέρμα του δὲν ἔχει ἀξία ὡς γουναρικό. Τὰ μεταχειρίζονται συνήθως γιὰ στρωσίδι στὰ σαμάρια τῶν ἀλόγων. Μὲ τὶς τρίχες, ὅμως, τοῦ δέρματός του κατασκευάζουν διάφορα πινέλα καὶ ἐξαίρετικὰ βουρτσάκια τοῦ ξυρίσματος.

Τὸ κεφάλι τοῦ ἀσβοῦ εἶναι μικρὸ καὶ ἡ μουσούδα του μακρουλή. 'Ο λαιμός του εἶναι πλατὺς καὶ μυώδης. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπ' τὴ μύτη του ξεκινοῦν δυὸ μαῦρες λουρίδες, ποὺ καταλήγουν στὸ σέρκο του.

Τὰ μάτια τοῦ ἀσβοῦ εἶναι μικρὰ καὶ βαθουλωμένα. Μικρὰ ἐπίσης εἶναι καὶ τ' αὐτιά του, ποὺ στέκουν ὄρθια. 'Η οὐρά του εἶναι δασεία καὶ κολοβή. Τὴν κρατάει δὲ πάντοτε ριγμένη πρὸς τὰ κάτω. Τὰ πόδια του εἶναι κοντά, ἀλλὰ πολὺ δυνατά. Οἱ δὲ πατοῦσές του εἶναι δυσανάλογα μεγάλες κι' ὁπλισμένες μὲ ἰσχυρότατα νύχια. Μὲ τὰ νύχια του αὐτὰ, σκάβει τὴ φωλιά του, βαθεὶὰ μέσα στὴ γῆ. Τὰ μεταχειρίζεται δὲ καὶ γιὰ ὅπλο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του.

Παρ' ὅλη τὴν πυκνὴ γούνα του, ὁ ἀσβὸς δὲν ἀντέχει στὸ κρύο. Τὸ χειμῶνα πέφτει στὴ λεγομένη «χειμερία νάρκη». Κοιμᾶται, δηλαδή, διορκῶς, ὡς τὴν ἀνοιξη, ὁπότε ξαναβγαίνει ἀπ' τὴ φωλιά του. Στὸ διάστημα τοῦ χειμῶνα, τρέφεται μὲ τὸ πάχος τοῦ σώματός του, ποὺ ἔχει μαζέψει ἀπ' τὸ καλοκαίρι.

"Αν συλληφθῆ μικρός, ὁ ἀσβὸς ἐξημερώνεται εὔκολα καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ἀφεντικό του σάν.. σκυλάκι. Τὸ ἀγρίμι αὐτὸ δὲν ἐπιτίθεται. "Αν, ὅμως, δεχτῆ ἐπίθεσι, ἀμύνεται σκληρὰ καὶ κατὰ τὸν ἐξῆς πρωτότυπο τρόπο:

Πέφτει ἀνάσκελα καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεσχίση τὸν ἀντίπαλό του μὲ τὰ ἰσχυρότατα νύχια του.

Πολλοὶ ὀνομάζουν τὸν ἀσβὸ καὶ «ἔλειό». Αὐτὸ εἶναι λάθος. 'Ο ἐλειὸς εἶναι ἄλλο ζῶο, πολὺ μικρότερο ἀπ' τὸν ἀσβό, καὶ μοιάζει τοῦ σκιούρου (τῆς βερβερίτσας).

Τὸν ἀσβὸ τὸν κυνηγοῦν μὲ διαφόρους τρόπους: Στὸ καρτέρι, μὲ ἀποκλεισμὸ στὴ φωλιά του καὶ μὲ τὸ κάπνισμα τῆς φωλιᾶς του.

Τὸ καρτέρι γίνεται τὸ βράδυ, μὲ φεγγάρι ἢ μὲ ἀστροφεγγιά. 'Ο κυνηγὸς στέκεται ἀπέναντι στὴν τρύπα τῆς φωλιᾶς τοῦ ζώου, προτοῦ ἀκόμα σουρουπώση. Πρέπει νὰ εἶναι ἀθέατος, νὰ μένη ἀκίνητος, νὰ μὴ καπνίζη καὶ ν' ἀποφεύγη νὰ κάνη καὶ τὸν πιὸ ἀνεπαισθητο θόρυβο.

"Οταν πρόκειται ὁ ἀσβὸς νὰ βγῆ ἀπ' τὴ φωλιά του, βγάζει πρῶτα τὴ μουσούδα του καὶ ὀσφραίνεται. "Επειτα βγάζει τὸ κεφάλι του, ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὰ πέριξ καὶ τεντώνει τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ. "Αν πεισθῆ ὅτι δὲν διατρέχει κίνδυνο, ἀποφασίζει τότε νὰ βγῆ ἀπ' τὴ φωλιά του. Βαδίζει ἀργὰ καὶ προσεκτικά. Τότε εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ ὁ κυνηγός, μὲ ἀσφαλῆ ἐπιτυχία.

"Αλλος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο κυνηγοῦν τὸν ἀσβό, εἶναι ὁ λεγόμενος τοῦ «ἀποκλεισμοῦ» τοῦ ἀσβοῦ στὴ φωλιά του. Στὴν πραγματικότητα, δὲν πρόκειται γιὰ περιορισμὸ τοῦ ἀγριμιοῦ μέσα στὴ φωλιά του, ἀλλὰ γιὰ ἐξαναγκασμό του νὰ βγῆ ἀπ' αὐτήν. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ εἰδικὰ σκυλιά, ποὺ εἶναι μαθημένα νὰ μπαίνουν στὴ φωλιὰ τοῦ ζώου καὶ νὰ τὸ ἐξαναγκάζουν νὰ πεταχτῆ ἔξω.

Δὲν κατορθώνει, ὅμως, πάντοτε τὸ σκυλὶ νὰ βγάλη τὸν ἀσβὸ ἀπ' τὴ φωλιά του. Πολλὲς φορές, τὸ σκυλὶ βγαίνει ἀπ' τὴ φωλιὰ κατασχισμένο ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀσβοῦ, καὶ καμμιὰ φορὰ ἀποκλείεται μέσα στὴ φωλιὰ καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ βγῆ. "Αν ὁ κυνηγὸς δὲν ἀνοίξη τότε μιὰ τρύπα ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴ φωλιὰ γιὰ νὰ τὸ τραβήξη ἔξω, τὸ σκυλὶ θὰ σκάσῃ.

Στὴν Εὐρώπη, ὅπου ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ κυνηγιοῦ τοῦ ἀσβοῦ ἔχει συστηματοποιηθῆ, μεταχειρίζονται σκυλιὰ στραβοκάνικα, μὲ σῶμα μικρό, στρογγυλὸ καὶ σφιχτοδεμένο.

Τὸ κάπνισμα τῆς φωλιᾶς τοῦ ἀσβοῦ εἶναι ὁ πιὸ ἀποτελεσματικὸς τρόπος γιὰ ν' ἀναγκασθῆ νὰ βγῆ ἀπ' τὴ φωλιά του. Δὲν ἀντέχει στὸν καπνὸ καὶ ξεπετιέται ἔξω μόλις τὸν αἰσθανθῆ. Εἶναι εὔκολος τότε στόχος γιὰ τὸν κυνηγὸ ποὺ παραμονεύει ἀπ' ἔξω.

★

Στὰ ἄγρια τριχωτὰ κυνηγετικὰ ζῶα περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἀκαγθόχοιρος ἢ ἐχῖνος. 'Η ὀνομασία ἀκανθόχοιρος ὀφείλεται στ' ἀγκάθια μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμάτο τὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ ἀγριμιοῦ καὶ στὸ σχῆμα ποὺ ἔχει τὸ σῶμα του, ποὺ μοιάζει μὲ τοῦ χοίρου.

Τὸν λένε καὶ ἐχῖνο, δηλαδή, ἀχινό, γιατὶ ὅταν κουλουριάζεται μοιάζει μὲ ἀχινὸ τῆς θάλασσας. 'Ο λαὸς τὸν ὀνομάζει σκαντζόχοιρο, δηλαδή, γουροῦνι ποὺ σκαντζάρει, ποὺ ἀναρριχᾶται. Καὶ πράγματι ὁ σκαντζόχοιρος σκαλώνει σὲ ἀνώμαλες ἐπιφάνειες. Τὸν βοηθοῦν σ' αὐτὸ τὰ μυτερὰ νύχια του.

'Ο σκαντζόχοιρος ἔχει μεγάλη δύναμι. "Αμα κουλουριαστῆ εἶναι ἀδύνατο νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὸν ξεκουλουριάσῃ. Μόνο ἡ ἀλεποῦ τὰ καταφέρνει. Τὸν βρέχει μὲ τὸ ἀμμωνιοῦχο... οὐρό της! 'Ο σκαντζόχοιρος δὲν μπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ τὴ μυρωδιὰ τῶν οὔρων καὶ ξεκουλουριάζεται. 'Η ἀλεποῦ μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ ἄλλο τρόπο: Τὸν ρίχνει σπρώχνοντας μέσα στὸ νερό, ὁπότε ὁ σκαντζόχοιρος ἀναγκάζεται νὰ ξεκουλουριαστῆ, ἀπὸ φόβο μήπως πνιγῆ.

'Ο σκαντζόχοιρος κυνηγάει ἀγρίως τοὺς ἀρουραίους, τὰ ἔντομα καὶ τὰ φίδια (καὶ πρὸ παντὸς τὰ δηλητηριώδη). Εἶναι, λοιπόν, ζῶο ὠφελιμώτατο στὴ γεωργία καὶ κακῶς ἐπιτρέπει ὁ κυνηγετικὸς νόμος μας τὸ κυνῆγι του.

'Η μονομαχία τοῦ σκαντζόχοιρου μὲ φίδι εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ ἀξιοπερίεργα θεάματα τοῦ θεινοῦ καὶ τοῦ δάσους. "Οταν ὁ σκαντζόχοιρος δῆ τὸ φίδι, πηγαίνει κατεπάνω του ἀλλὰ μὲ πηδηχτὰ βήματα σέρνοντας τὴ μύτη του στὴ γῆ. Στὴν ἀρχὴ, ἀφίνει τὸ φίδι νὰ τὸν δαγκώση στὴ μύτη. Τὸ δηλητήριο τοῦ φιδιοῦ δὲν τὸν προσβάλλει. Κάνει τὸν ἀδιάφορο καὶ, στὴν κατάλληλη στιγμή, ἁρπάζει τὸ φίδι ἀπ' τὴν οὐρά καὶ κουλουρίζεται ἀστραπιαία. Τὸ φίδι τότε, προσπαθῶντας νὰ φύγη χτυπιέται ἐπάνω στ' ἀγκάθια του, κατατρυπιέται καὶ στὸ τέλος ψοφάει ἀπ' τὶς πληγές. Κι' ὁ σκαντζόχοιρος τότε τὸ καταβροχθίζει μὲ τὴν ἡσυχία του.

'Εκτὸς ἀπὸ τὴν ἀλεποῦ, ὁ σκαντζόχοιρος ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθρούς: Τὴν κουκουβάγια, τὶς γυρίτσες καὶ τὰ κουνάβια.

Εἴπαμε πὼς ὁ σκαντζόχοιρος εἶναι ὠφελιμώτατο ζῶο. Κάνει ὅμως καὶ μερικὲς ζημιὲς στὰ κυνήγια καὶ στὰ οἰκόσιτα πουλιά. Τρώει τ' αὐγὰ τῆς πέρδικας, τοῦ φασιανοῦ καὶ τῆς κόττας. Τὰ σπάζει καὶ ρουφάει τὸ περιεχόμενό τους. "Αν μπῆ σὲ κοτέτσι, τρώει τὶς κότες ζωντανές.

'Ο σκαντζόχοιρος εἶναι νυκτόβιος. Βγαίνει τὴ νύχτα ἀπ' τὴ φωλιά του. Τὴν ἡμέρα κοιμᾶται.

Τὴ φωλιὰ του τὴ φτιάνει σὲ τρύπες τοῦ ἐδάφους ἢ στὶς κουφάλες τῶν δέντρων. Τὴν στρώνει μὲ ἄχυρο, γιὰ νὰ εἶναι ζεστὴ καὶ μαλακή. Πέφτει τὸ χειμῶνα στὴ λεγομένη «χειμερία νάρκη». Κοιμᾶται, δηλαδή, συνεχῶς ὡς τὴν ἀνοιξη. Στὸ μεταξύ, ξυπνάει κατὰ διαστήματα γιὰ νὰ φάῃ ἀπ' τὴν τροφὴ ποὺ ἔχει ἀποθηκεύσει στὴ φωλιά του ἀπ' τὸ καλοκαίρι.

'Ο σκαντζόχοιρος ἀγαπάει ἰδιαιτέρως τὰ σταφύλια. Τὰ παίρνει δὲ ἀπ' τὰ κλήματα μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Κουνάει τὸ κλῆμα δυνατά, γιὰ νὰ πέσουν οἱ ρόγες στὴ γῆ. Κυλιέται ἔπειτα ἐπάνω τους καὶ ἀφοῦ μπηχτοῦν στ' ἀγκάθια του οἱ ρόγες, πηγαίνει στὴ φωλιά του. 'Εκεῖ τὶς πετάει ἀπὸ πάνω του, μὲ δυνατὰ τινάγματα τοῦ σώματός του, καὶ τὶς τρώει ἔπειτα μὲ τὴν ἡσυχία του.

'Ο σκαντζόχοιρος τρομάζει μὲ τοὺς ἀπότομους κρότους. Σὲ κάθε χτύπο, κάνει κι' ἀπὸ ἕνα πήδημα. "Ετσι βγῆκε πὼς ὁ σκαντζόχοιρος χορεύει ὅταν τοῦ χτυποῦν ρυθμικὰ κανένα ταψάκι ἢ κανένα ντέφι.

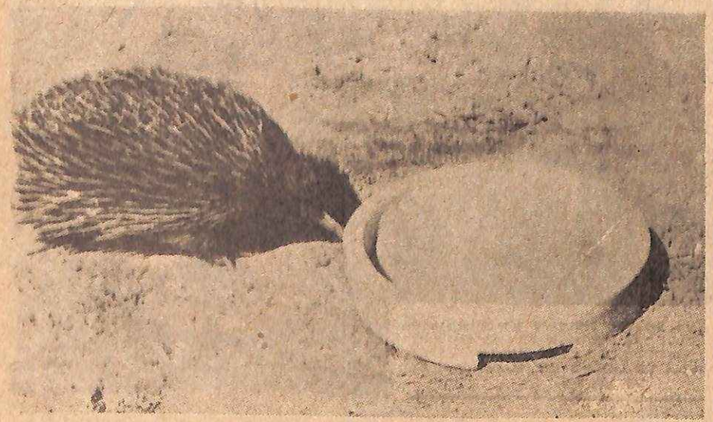
"Οταν ἀναγκασθῆ ὁ σκαντζόχοιρος νὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλά, κάνει μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα καὶ πέφτει στὴ γῆ μὲ τὴν πλάτη. "Ετσι χτυπάει πάνω στ' ἀγκάθια του καὶ δὲν παθαίνει τίποτε.

Τὸ κρέας τοῦ σκαντζόχοιρου εἶναι ἀρκετὰ νόστιμο. Σὲ πολλὲς χῶρες, τὸν ψήνουν ἐπάνω στὰ κάρβουνα ὅπως εἶναι, δηλαδὴ μὲ τὸ ἀγκαθωτὸ δέρμα του, χωρὶς νὰ τὸν γδάρουν προηγουμένως. Καὶ στὸν τόπο μας τρῶνε τὰ παιδάκια τοῦ σκαντζόχοιρου στὴ σχάρα.

Ὅσοι τὰ ἔφαγαν, ὁμολογοῦν πὼς εἶναι πολὺ νόστιμα.

Τὸν σκαντζόχοιρο δὲν πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε ἀπ' τὴν κοιλιὰ ἢ τὰ πόδια, γιατὶ γυρίζει τότε τὸ κεφάλι του καὶ δαγκώνει. Τὸ δάγκωμά του πονάει πολύ.

Δὲν χρειάζεται ντουφέκι γιὰ τὸν σκαντζόχοιρο, ἀλλὰ μόνο σκυλὶ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ μυρωδιά. "Αμα τὸν ἀνακαλύψῃ τὸ σκυλί, αὐτὸς κουλουριάζεται ἐπὶ τόπου καὶ δὲν φεύγει. 'Ο κυνηγὸς ὁδηγεῖται ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τοῦ σκυλιοῦ του καὶ τὸν βρίσκει.

'Ο σκαντζόχοιρος εἶναι ζῶο ὠφελιμώτατο... καὶ νοστιμώτατο.

Τὸ ἀγριοκάτσικο

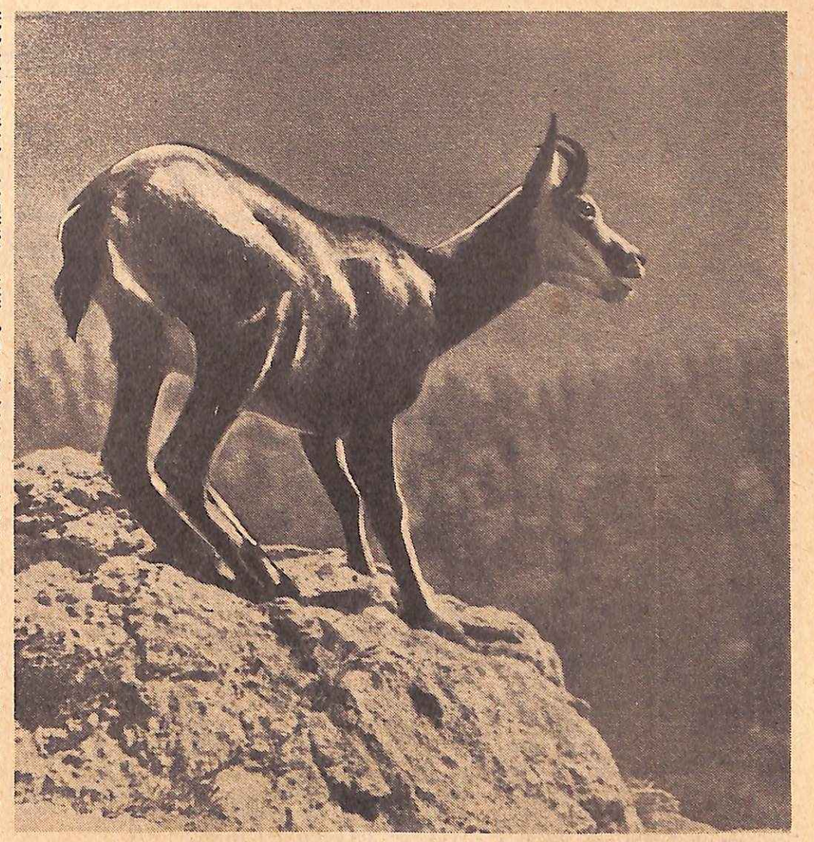
Τὸ ἀγριοκάτσικο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα θηραματικὰ ζῶα τῆς χώρας μας. Αἴγαγρος εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ ζώου αὐτοῦ. Τ' ἀγριοκάτσικα εἶναι ζῶα ἀνησυχα καὶ ἐξαιρετικὰ εὐκίνητα, προικισμένα μὲ ἀκροεπαϊκὲς ἱκανότητες. Οἱ αἰσθήσεις τους τῆς ὀσφρήσεως, ἀκοῆς καὶ ὁράσεως εἶναι ὀξύτατες καὶ ἰσχυρότατες. Τ' ἀγριοκάτσικα ζοῦν σὲ κοπάδια, στὰ ψηλά, ἀπόκρημνα καὶ φαλακρὰ βουνά.

Τοποθετοῦν γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους σκοποὺς σὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα. Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ στέκουν ἐπάνω σὲ ἀπόκρημνους βράχους, ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα, καὶ ἐπισκοποῦν τὰ πάντα, χωρὶς νὰ παθαίνουν σκοτοδίνη ἀπὸ τὰ τεράστια βάραθρα ποὺ χάσκουν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

"Οταν ἀντιληφθοῦν κάποιο κίνδυνο, δίνουν τὸ σύνθημα στὴν ἀγέλη τους μὲ ἕνα δυνατὸ ρουθούνισμα καὶ κατόπιν ἐξαφανίζονται. Θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ τυχερὸς ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατορθώση νὰ πλησιάσῃ ἕνα ἀγριοκάτσικο σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, στὸ κυνῆγι τῆς αἰγάγρου πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται πολεμικὸ ὅπλο ἢ εἰδικὸ κυνηγετικὸ ὅπλο ποὺ ἔχει καὶ τρίτη κάννη μὲ ἐσωτερικὲς ραβδώσεις γιὰ νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς βλῆμα σφαῖρα εἰδική.

Στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐποχή, αἱ αἴγαγροι ἐθεωροῦντο ὡς ἱερὰ ζῶα τῆς Θεᾶς τοῦ κυνηγίου Ἀρτέμιδος.

'Η μυθολογία μας ἰσχυρίζεται ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς τῶν θεῶν, ὁ Ζεύς, γαλουχήθηκε ἀπὸ ἀγριοκάτσικο.

Οἱ σκοποὶ τοῦ κοπαδιοῦ τῶν ἀγριοκάτσικων στέκονται ἀκίνητοι πάνω σὲ ἀπόκρημνους θράχους.

'Αγριοκάτσικα ζοῦν σήμερα σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας μας: Στὴν Κρήτη, στὴν Μῆλο, στὴν 'Αντίμηλο ('Ερημόμηλο) τῶν Κυκλάδων, στὴ Σαμοθράκη, στὸ 'Επταχώριο (Βορβοτσικό), στὴν περιφέρεια τῆς διαλελυμένης Μονῆς 'Αγίας Εἰρήνης τοῦ Καβομαλιᾶ, στὰ Γιοῦρα τῶν βορείων Σποράδων καὶ στὴν Κύπρο μας. Σὲ παλαιότερη ἐποχή, ὑπῆρχαν ἄφθονα ἀγριοκάτσικα σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς 'Ελλάδος. 'Ενδεικτικὸ τῆς ἀφθονίας των εἶναι καὶ τὸ ἀρχαῖο ὄνομα τῶν Γιούρων, «Πολύαιγρος».

'Εκτὸς ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω, ἀγριοκάτσικα βρίσκονται σήμερα καὶ στὰ ὄρη Γκιώνα, Βαρδούσια, Οἴτη καὶ Πίνδος. Τ' ἀγριοκάτσικα ὅμως αὐτὰ δὲν ἀντιπροσωπεύουν τοὺς γνησίους τύπους τῆς αἰγάγρου. Εἶναι προϊόντα διασταυρώσεως μὲ ἥμερες γίδες.

Τ' ἀγριοκάτσικα διαφέρουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς, τὸν χρωματισμό, καὶ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων τους.

Δύο εἶναι οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι τῶν γνησίων αἰγάγρων ποὺ ἐνδιαιτῶνται στὴ χώρα μας:

'Η αἴγαγρος τῆς Κρήτης καὶ ἡ αἴγαγρος τῶν Κυκλάδων καὶ τῶν Γιούρων. Γιὰ διάκρισι ἀπὸ τὴν «κρητικὴ» αἴγαγρο ἡ αἴγαγρος τῶν Κυκλάδων καὶ τῶν Γιούρων ἀποκαλεῖται «νησιώτικη». Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γνησίων τύπων αἰγάγρων, ὑπάρχουν οὐσιώδεις διαφορές. 'Η πιὸ βασικὴ καὶ καταφανὴς διαφορὰ εἶναι στὸ σχῆμα τῶν κεράτων τους καὶ στὴ γενικὴ ἐμφάνισί τους:

Τὰ κρητικὰς αἰγάγρου τὰ κέρατα εἶναι καμπυλωτά, γερμένα πρὸς τὰ πίσω σὲ σχῆμα γιαταγανιοῦ. Τὰ κέρατα τῆς νησιώτικης αἰγάγρου εἶναι καὶ αὐτὰ κυρτὰ πρὸς τὰ πίσω, ἀλλὰ πιὸ λίγο, καὶ εἶναι στριμμένα ὄσω, ἀλλὰ πιὸ λίγο, καὶ εἶναι στριμμένα ὅπως τὰ κέρατα τῆς ἥμερης γίδας. Τὸ μῆκος τῶν κεράτων τοῦ ἀγριοκάτσικου φθάνει τὰ 80 πόντους. Κέρατα ἔχουν καὶ τὰ νεαρὰ ἀρσενικὰ καὶ τὸ θηλυκὸ ἀγριοκάτσικο καὶ δὲν τὰ ρίχνουν ποτέ.

Τὸ τρίχωμα τοῦ ἀγριοκάτσικου εἶναι βασὺ καὶ σχετικῶς μακρύ. Οἱ τρίχες τῆς ράχης του φθάνουν σὲ μάκρος τοὺς 20 πόντους. Πέφτουν στὰ πλάγια τοῦ σώματος τοῦ ζώου, δεξιὰ κι' ἀριστερά. 'Ο χρωματισμὸς τοῦ σώματος τῆς αἰγάγρου εἶναι γενικῶς καστανόφαιος. Τὰ πόδια της εἶναι σκοῦρα.

Τ' ἀγριοκάτσικα τρέφουν σεβαστή.., γενεαδες. Προικισμένα καθὼς εἶναι μὲ ἀκρογειὰ δατικὲς ἱκανότητες, μποροῦν νὰ πηδήσουν κατακορύφως ἀπὸ ὕψος 12 μέτρων καὶ νὰ σταθοῦν ὄρθια ἐπὶ τόπου. Σκαρφαλώνουν μὲ ἀφάνταστη εὐκινησία στὶς πιὸ ἀπότομες πλαγιές. Τρῶνε χορτάρια καὶ φύλλα. Πίνουν νερὸ κάθε πρωΐ. "Αν δὲν βροῦν ὅμως νερό, ἀρκοῦνται στὴν πρωϊνὴ δροσιά, ποὺ κρατιέται πάνω στὰ φύλλα ποὺ τρῶνε. Βγαίνουν τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ βοσκήσουν, καὶ ὄχι τὴ νύχτα ὅπως κάνουν τὰ ἄλλα τριχωτὰ κυνήγια μας.

Τὸ θηλυκὸ ἀγριοκάτσικο γεννάει ἕνα καὶ σπάνια δυὸ κατσικάκια.

Τὸ κρητικὸ ἀγριοκάτσικο εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ζωολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως. Τὸ βρίσκουμε ἀπεικονισμένο σὲ γλυπτὲς καὶ ἀνάγλυφες παραστάσεις, σὲ νομίσματα καὶ ζωγραφικὲς διακοσμήσεις ἀγγειοπλαστικῆς ἀπὸ τῆς Κρητικο - Μινωϊκῆς ἐποχῆς. Τὸ ἀναφέρει ἀκόμα καὶ ὁ 'Αριστοτέλης, στὴν ἱστορία του περὶ ζώων, ὅπου γράφει ὅτι οἱ ἄγριες γίδες τῆς Κρήτης, ὅταν πληγωθοῦν, τρῶνε τὸ φυτὸ «δίκταμο» γιὰ νὰ θεραπευθοῦνε.

Πρὶν ἀπ' τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο, ζοῦσαν στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Κρήτης (Λευκὰ "Ορη καὶ "Ιδη), ἀρκετὲς ἑκατοντάδες αἰγάγρων. Κατὰ τὴ διάρκεια, ὅμως, τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς τῆς Κρήτης, τ' ἀγριοκάτσικα ἔπαθαν ἀληθινὴ πανωλεθρία. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ Γερμανοὶ γιὰ νὰ περνάνε τὴν ὥρα τους, καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο οἱ πεινασμένοι 'Ελληνες ἀντάρτες καὶ οἱ φυγάδες Κρητικοὶ γιὰ τὴ διατροφή τους, τὰ ξεπάστρεψαν.

Τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Θήρας, ποὺ ἑδρεύει στὸ Παρίσι καὶ εἶναι μέλος του καὶ ἡ 'Ελλάς, ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ διάσωσι καὶ διατήρησι τῆς κρητικῆς αἰγάγρου, κάνοντας τὶς σχετικὲς συστάσεις στοὺς ἁρμοδίους. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἔλαβε τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα: 'Απαγόρευσε τὸ κυνῆγι, μὲ χρηματικὴ ἀμοιβὴ δρχ. 2.000 γιὰ τὴν ὑπόδειξι ἢ τὴ συμβολὴ στὴν ἀνακάλυψι τῶν λαθροθηρῶν. 'Επίσης ἀμοιβὴ δρχ. 5.000 γιὰ τὴν μήνυσι ὁποιου σκότωσε ἀποδεδειγμένως ἢ ἔπιασε κρητικὸ ἀγριοκάτσικο.

Χάριν δὲ τῆς διασώσεως καὶ διατηρήσεως τοῦ εἴδους, τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριοκάτσικου ἔχει ἀπαγορευθῆ σ' ὅλη τὴ χώρα μας. Ἐν τούτοις ὁρισμένοι τὸ κυνηγοῦν ἀκόμα συστηματικά. Γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν ὅμως μὲ πειστήρια τοῦ ἀδικήματος αὐτοῦ, ἅμα σκοτώσουν ἕνα ἀγριοκάτσικο, τὸ ψήνουν ἀμέσως, τὸ τρῶνε καὶ καταστρέφουν τὸ δέρμα του καὶ τὰ κέρατά του.

Οἱ Κρητικοὶ ἀποκαλοῦν τὸ ἀγριοκάτσικο «ἀγρίμι». 'Ο ὅρος, ὅμως, αὐτὸς σημαίνει στὴν ἑλληνικὴ ἁπλῶς «ἄγριος», καὶ μὲ τὴν ἔννοιαν αὐτὴ χρησιμοποιεῖται σ' ὅλα τὰ ἄλλα διαμερίσματα τῆς χώρας μας.

Φυσικοὺς ἐχθροὺς τῶν ἔχουν τ' ἀγριοκάτσικα τὸ λύκο καὶ τὸν ρῖσο, τὰ δὲ μικρά τους τὴν ἀλεποῦ καὶ τὸν ἀητό.

Τὸ κρέας τοῦ ἀγριοκάτσικου, ἰδίως τοῦ κρητικοῦ, εἶναι εὐγευστότατο.

Τὸ κυνῆγι τῆς αἰγάγρου εἶναι ἀπ' τὰ δυσκολώτερα. 'Ο κυνηγὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὰ προσόντα: Νὰ μὴ κυριεύεται ἀπὸ τὸν ἴλιγγο τοῦ ὕψους. Νὰ εἶναι ἐξασκημένος ὀρειβάτης, μὲ ἀτσαλένια νεῦρα καὶ ἰσχυρότατη ὅρασι. Νὰ εἶναι ἄριστος καὶ ταχύτητατος σκοπευτής, γιατὶ λίγα μόνο δευτερόλεπτα ἔχει στὴ διάθεσί του γιὰ νὰ σκοπεύσῃ τὸ ἀγριοκάτσικο.

Τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριοκάτσικου εἶναι πραγματικὸς ἆθλος. Οἱ πρόγονοί μας σὲ ὅσους δὲν εἶχαν σκοτώσει αἴγαγρο, δὲν ἐπέτρεπαν νὰ παίρνουν μέρος σὲ συμπόσια. Δὲν τοὺς θεωροῦσαν πραγματικοὺς ἄνδρες, ἄξιους τῆς τιμῆς αὐτῆς.

Τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριοκάτσικου γίνεται μὲ ψάξιμο, στὸ καρτέρι καὶ μὲ παγάνα.

Τὸ ψάξιμο γίνεται σὲ γνωστὲς θέσεις καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξι. Πρέπει ὁ κυνηγὸς πρῶτος νὰ δῆ τ' ἀγριοκάτσικα, κι' ὄχι ἐκεῖνα πρῶτα αὐτόν.

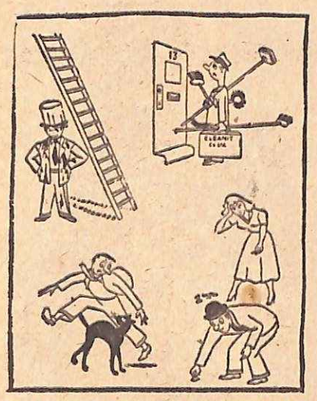
"Αν τὸν δοῦν πρῶτα, θὰ προχυξουν ἐκτὸς βολῆς καὶ δὲν θὰ τὰ ξαναδῆ πιά.

Σκυλὶ δὲν χρειάζεται, γιατὶ κάνει κακό. Προδίδει τὸν κυνηγό, μὲ τὸ τρέξιμό του ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἢ μὲ κανένα γαυγισμά του.

Τὸ καρτέρι γίνεται σὲ μέρη ὅπου τ' ἀγριοκάτσικα συνηθίζουν νὰ πηγαίνουν γιὰ νὰ πιοῦν νερὸ ἢ νὰ γλύψουν ἁλάτι στὶς φυσικὲς ἁλατιαρίες. (Γιατὶ, ὅπως τὰ ἥμερα γίδια, ἔτσι καὶ τὰ ἀγριογίδια ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἁλάτι).

'Η παγάνα φέρνει πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τοὺς δυὸ παραπάνω τρόπους.

Σ' αὐτήν, οἱ κυνηγοὶ πιάνουν τὰ μονοπάτια, ἀπὸ ὅπου θὰ περάσουν τὰ ἀγριοκάτσικα, καὶ περιμένουν σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι. "Οταν ζωσθῆ καλὰ ἡ περιοχὴ ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς οἱ παγανιστὲς ἀρχίζουν τὶς ντουφεκιὲς καὶ τὶς ἀγριοφωνάρες. Τ' ἀγριοκάτσικα προχυνάνε τότε καὶ ἔρχονται ἐπάνω στὰ καρτέρια τῶν κυνηγῶν. Τρέχουν σὰν τρελλὰ καὶ στέκουν κάθε 200 μέτρα γιὰ 2-3 δευτερόλεπτα γιὰ νὰ δοῦν ἢ νὰ μυρίσουν ποῦ εἶναι ὁ ἐχθρός τους. Οἱ σπιγμὲς αὐτὲς, ἀκριβῶς, εἶναι οἱ καλύτερες γιὰ νὰ τὰ ντουφεκίσουν οἱ κυνηγοί. Χρειάζεται, ὅμως, μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, γιὰ νὰ μὴ ντουφεκισθοῦν ἀναμεταξύ τους, γιατὶ τὶς ντουφεκιὲς τους τὶς ρίχνουν ἀναγκαστικῶς πρὸς τὰ μέσα, τῆς ζω

Τὸ πέρασμα κάτω ἀπ' τὴ σκάλα, ὁ ἀριθμὸς 13, ἡ μαύρη γάτα, τὸ σπάσιμο τοῦ καθρέφτη, τὸ πέταλο, εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς κοινότερες προλήψεις

ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ καὶ ἡ ἱστορία τους

Τὶς πίστευαν καὶ ὁ Πυθαγόρας κι' ὁ 'Αριστοτέλης

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὶς δικές του προλήψεις. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, νομίζει πὼς εἶναι μονάχα δικές του... ὥσπου, σὲ μιὰ κουβέντα μὲ φίλους του, ἀνακαλύπτει πὼς ἔχουν κι' ἐκεῖνοι τὶς ἴδιες ἢ ἀνάλογες. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἑξῆς ἱστοριούλα:

— Μοῦ ἔχει μείνει μιὰ συνήθεια ἀπὸ μικρὸ παιδί, λέει κάποιος. 'Αποφεύγω πάντα νὰ πατάω στὶς χαραμάδες, ἀνάμεσα στὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μοῦ φέρη γρουσουζιά!

— Τί παράξενο! ἀπαντάει ἕνας φίλος του. Ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια πρόληψι, ἀλλὰ ἀπ' τὴν ἀνάποδη. Ἐγὼ θεωρῶ γοῦρι νὰ πατάω ἐπίτηδες πάνω σ' αὐτὲς τὶς χαραμάδες!

Ἡ πρόληψι αὐτὴ γιὰ τὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου εἶναι πολὺ διαδεδομένη. Εἶναι ἄγνωστη ἡ προέλευσί της. Φαίνεται πάντως ὅτι τὰ παιδιὰ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὴ Ρώμη ἔπαιζαν ἕνα παιχνίδι, στὸ ὁποῖο ἀποφεύγανε νὰ πατάνε στὶς χαραμάδες τοῦ πλακόστρωτου τῆς αὐλῆς τους.

Γενικά, οἱ περισσότερες προλήψεις ξεκινᾶνε ἀπ' τὰ ἀρχαιότατα χρόνια. Συνδέονται δὲ στενὰ μὲ τὶς διάφορες θρησκεῖες τῆς ἀνθρωπότητος.

Θὰ ξέρετε π. χ. τὴν πρόληψι ὅτι φέρνει γρουσουζιὰ τὸ νὰ περάση κανεὶς κάτω ἀπὸ μιὰ σκάλα. Ἴσως δὲ νὰ τὴ βρίσκετε λογική, γιατὶ πάνω στὴ σκάλα ἐργάζεται συνήθως κάποιος τεχνίτης, κι' ἔτσι κινδυνεύομε, περνώντας ἀπὸ κάτω, νὰ δεχθοῦμε στὸ κεφάλι κανένα τοῦβλο ἢ κανένα δοχεῖο μὲ μπογιά!

Ἡ προέλευσι ὅμως αὐτῆς τῆς προλήψεως δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν κοινὴ λογική. Δημιουργήθηκε στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο, ὅπου πίστευαν πὼς μπορεῖ ν' ἀνεβοκατεβαίνη τὴ σκάλα... κάποιος θεὸς καὶ νὰ τὸν ἐνοχλήση ὁ κοινὸς θνητὸς ποὺ θὰ τύχη νὰ περάση τότε ἀπὸ κάτω!

Ἀλλὰ κι' ὁ σοφὸς Πυθαγόρας, ποὺ ἔζησε τὸν 6ο αἰῶνα π.Χ., ἦταν γεμάτος προλήψεις. Συνιστοῦσε π.χ. νὰ μὴ δείχνη ποτὲ κανεὶς μὲ τὸ δάχτυλο τὴ σελήνη ἢ τὰ ἄστρα. Ἂν τυχὸν δὲ ἔκανε αὐτὸ τὸ λάθος, ἔπρεπε νὰ δαγκάση ἀμέσως τὸ δάχτυλό του, γιὰ νὰ ἐξορκίση τὸ κακό...

Συμβούλευε ἐπίσης τοὺς συγχρόνους του νὰ μὴ σκαλίζουν ποτὲ τὴ φωτιὰ μ' ἕνα σπαθί (αὐτὴ ὅμως εἶναι μιὰ πρόληψι ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει σήμερα, γιατὶ εἶναι ἐλάχιστοι στὴν ἐποχή μας αὐτοὶ ποὺ κρατᾶνε σπαθί!).

Τέλος, συνιστοῦσε σ' ἐκείνους ποὺ ἤθελαν ν' ἀποφύγουν τὸ πέσιμο κεραυνῶν στὸ σπίτι τους, νὰ θάβουν ἐκεῖ κοντὰ ἕνα δέρμα ἱπποποτάμου. Σήμερα ἔχει σβύσει πιὰ αὐτὴ ἡ πρόληψις 1) γιατὶ τὸ δέρμα τοῦ ἱπποποτάμου εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσεύρετο καὶ 2) γιατὶ ἔχει ἀντικατασταθῆ ἀποτελεσματικά... ἀπὸ τὰ ἀλεξικέραυνα!

Περίεργες καὶ παλαιότατες εἶναι καὶ οἱ προλήψεις γιὰ τὸ φτάρνισμα. Τὶς ἀνέφερε ἀκόμη καὶ ὁ 'Αριστοτέλης, τὸν 4ον αἰῶνα π.Χ. Σύμφωνα μ' αὐτές, τὸ φτάρνισμα δείχνει πὼς ἔχουν εἰσχωρήσει πονηρὰ πνεύματα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, ἔχει ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια σὲ διάφορες χῶρες νὰ τοῦ λένε «Στὴν ὑγειά σου», ἢ «Ὁ Θεὸς μαζί σου» ἢ κάτι παρόμοιο.

Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀπαντήση ἐκεῖνος «Εὐχαριστῶ», γιατὶ τότε ἐξουδετερώνονται τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς εὐχῆς.

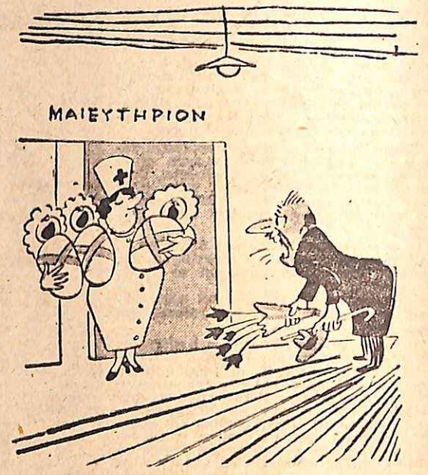
Ὅταν μιλᾶμε γιὰ μιὰ εὔνοια τῆς τύχης μας, συνηθίζομε νὰ «χτυπᾶμε ξύλο», γιὰ νὰ μὴ χάσωμε τὴν εὔνοια αὐτή.

Τί ἔννοια ἔχει αὐτὴ ἡ πρόληψι; Ὄχι πὼς πρέπει ν' ἀγγίξωμε ξύλο, ἀλλὰ νὰ κάνουμε ἕνα θόρυβο, ἕνα κρότο, γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὰ κακὰ πνεύματα ν' ἀκούσουν αὐτὸ ποὺ εἴπαμε καὶ νὰ μᾶς κατατρέξουνε.

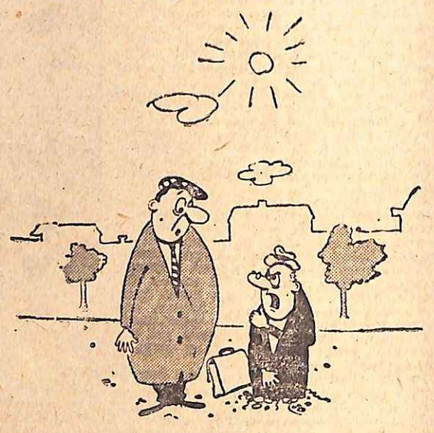
Ἡ συνήθεια αὐτὴ συνδέεται μὲ μιὰ παλαιὰ πρόληψι τῶν Περσῶν, ποὺ πίστευαν πὼς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συμπληρώνη κανεὶς ὅ,τι κάνει. Ἂν χτίζη π.χ. ἕνα σπίτι, πρέπει νὰ μὴν τοποθετήση τὸ τελευταῖο τοῦβλο, ἀλλὰ ν' ἀφίση ἕνα κενὸ στὴ θέσι αὐτή, ἀνοιχτὸ πάντα. Ἀλλοιῶς, τὰ κακοποιὰ πνεύματα, ποὺ περιμένουν πάντα κι' ἀφουγκράζονται, θὰ καταλάβουν πὼς τελείωσε τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ θὰ βάλθοῦνε νὰ τὸ καταστρέψουν. Ὅσο ὅμως δὲν τὸ ἔνει συμπληρώσει, ἔστω καὶ γιατὶ λείπει ἕνα τοῦβλο, ἱπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση νὰ θεωρῆ ἀσφαλισμένο τὸ σπίτι του.

Οἱ προλήψεις εἶναι ἀνεξάντλητες: γιὰ τὶς μαῦρες γάτες, γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13, γιὰ τὸ σπάσιμο τοῦ καθρέφτη, κλπ.

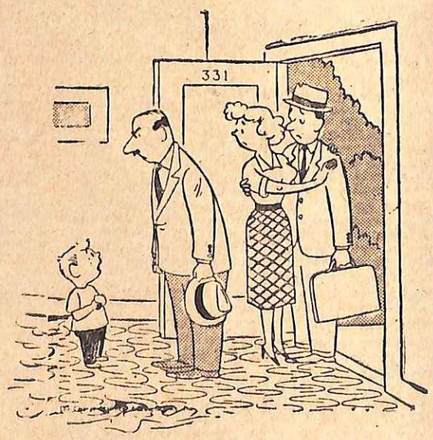
Καιρὸς ὅμως εἶναι νὰ τελειώσουμε... ἀλλὰ χωρὶς νὰ πῶ τὸ πάρουν μυρωδιὰ τὰ πονηρὰ πνεύματα τῆς Περσίας! Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, καλλίτερα νὰ μὴν τὰ βάλουμε μαζί τους...

—Ἡ εὐτυχία σπάνια ἔρχεται μόνη!...

—Ἀνόητη αὐτὴ ἡ συνήθεια νὰ χτυπᾶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὴν πλάτη, ὅταν συναντῶνται. Μὲ τρέλλανες, 'Αναξαγόρα!

—Ἐσεῖς εἴσαστε ὁ προϊστάμενος τοῦ μπαμπᾶ; Καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς λεγόσαστε κύριος Σπαγοραμμένος;

Ἐσεῖς καὶ τὸ παιδί σας

Τὸ ντύσιμο, ὁ ὕπνος καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ σας

Τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἁπλό. Τὰ ροῦχα του πρέπει νὰ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ ὕφασμα μαλακό, καὶ ὄχι στενά. Τὰ στενὰ ροῦχα σφίγγουν καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἀναπνοή.

Ὑπάρχουν μητέρες, ποὺ ἀκόμη καὶ σήμερα φασκιώνουν τὸ παιδί τους. Πιστεύουν ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κάνουν τὰ πόδια του ἴσια καὶ τὴν μέση του γερὴ καὶ ἔτσι τὸ παιδὶ περπατάει γρήγορα. Τίποτε ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν συμβαίνει. Ἀντίθετα μάλιστα, μὲ τὶς φασκιὲς ἐμποδίζονται οἱ κινήσεις του στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, ἡ ἀναπνοή του δὲν γίνεται φυσιολογικὰ καὶ ἔτσι δὲν μεγαλώνει κανονικά.

Τὸ παιδὶ χρειάζεται δύο—τρία πουκαμισάκια, τρεῖς πάνες, καὶ τὸν χειμῶνα κανένα μάλλινο ζακετάκι. Τὸ καλοκαίρι, σὲ γερὰ καὶ ἄρτια γενημένα παιδιά, τὸ πουκαμισάκι καὶ μιὰ πάνα γιὰ βρακάκι εἶναι ἀρκετά. Οὔτε σκούφιες οὔτε καλτσάκια χρειάζονται.

Τὰ ροῦχα τοῦ μωροῦ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καθαρὰ καὶ νὰ βράζωνται μὲ σαποῦνι. Πρέπει νὰ τὸ ἀλλάζωμε πέντε—ἕξη φορὲς τὴν ἡμέρα, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ μένουν τὰ οὖρα πολλὲς ὧρες ἐπάνω στὸ εὐαίσθητο δέρμα του, ποὺ τὸ ἐρεθίζουν καὶ σιγὰ-σιγὰ τοῦ προκαλοῦν σύγκαμα (πορτάριμμα).

Ὅταν τύχη καὶ συγκαῆ τὸ παιδί, τότε πονάει, κλαίει, εἶναι ἀνήσυχο ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ πολλὲς φορὲς δὲν κοιμᾶται.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ντύσετε ἁπλὰ καὶ καθαρά, θὰ τὸ βάλετε νὰ κοιμηθῆ. Τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς γεννήσεώς του, κοιμᾶται σχεδὸν συνεχῶς καὶ ξυπνᾶ μόνον γιὰ νὰ φᾶη. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ὁ ὕπνος του ἐλαττώνεται. Τοὺς πρώτους ἕξη μῆνες, τὸ μωρὸ κοιμᾶται 15—16 ὧρες τὸ 24ωρο καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη. Ὁ ὕπνος αὐτὸς εἶναι ἀπαραίτητος καὶ πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴν τὸν χάνη τὸ παιδί.

Πολλὲς μητέρες ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ παίρνουν τὰ παιδιὰ στὸ κρεβάτι τους. Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι ἄσχημη καὶ ἀνθυγιεινή. Τὸ παιδὶ εἰσπνέει τὴ μολυσμένη ἀναπνοὴ τῆς μητέρας. Γιὰ τὰ νεογέννητα, ἡ συνήθεια εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ γιὰ ἄλλο λόγο: Γιατὶ ἡ μητέρα, καθὼς εἶναι κουρασμένη, κοιμᾶται βαρειά, καὶ μπορεῖ νὰ πλακώση τὸ μωρὸ καὶ νὰ τὸ σκάση. Τέτοια περιστατικὰ ἀναφέρονται πολλά. Μιὰ μητέρα, ἐνῶ ἐβήλαζε τὴ νύκτα τὸ παιδί της, ἀποκοιμήθηκε, ὁ μαστός της ἔφραξε τὴν μύτη τοῦ παιδιοῦ, κι' ὅταν τὸ πρωῒ ξύπνησε, τὸ μωρὸ ἦταν νεκρὸ ἀπὸ ἀσφυξία.

Τὸ μωρὸ πρέπει νὰ ἔχη τὸ δικό του κρεβατάκι, εἴτε σιδερένιο εἴτε ξύλινο. Καλύτερο εἶναι τὸ σιδερένιο, γιατὶ σαπουνίζεται καὶ εἶναι πάντα καθαρό. Στὰ χωριά μας, ὅπου γιὰ λόγους οἰκονομικοὺς δὲν μποροῦν νὰ πάρουν ἰδιαίτερο κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ, καλὸ εἶναι νὰ φτιάνουν μιὰ κούνια μὲ δυὸ κρίκους στὸν τοῖχο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ προσέχουν ἰδιαίτερα, εἶναι νὰ βρίσκεται ἡ κούνια ψηλά, γιὰ νὰ μὴ φθάνουν τὸ μωρὸ οἱ γάτες καὶ οἱ σκύλοι τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ μαξιλάρια, τὸ στρῶμα καὶ τὰ σκεπάσματα τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καθαρά. Ἡ παληὰ συνήθεια νὰ κουνᾶμε τὰ παιδιὰ δὲν χρειάζεται: Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸ κούνημα βλάπτει. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, ὅταν τὸ παιδὶ εἶναι γερό, καθαρὸ καὶ χορτασμένο καὶ δὲν τὸ στενοχωροῦν τὰ ροῦχα του, κοιμᾶται χωρὶς κουνήματα.

Τὸ σωστὸ εἶναι τὸ παιδὶ νὰ ἔχη τὸ δικό του δωμάτιο. Ἂν ὅμως αὐτὸ δὲν μπορῆ νὰ γίνη, τότε πρέπει νὰ τακτοποιῆται καταλλήλως στὸ δωμάτιο τῶν γονέων. Γενικά, τὸ δωμάτιο πρέπει νὰ εἶναι εὐάερο, εὐήλιο, καθαρὸ καὶ ν' ἀερίζεται κανονικά. Εἶναι κακὴ ἡ συνήθεια ποὺ ἔχουν οἱ μητέρες νὰ κρατοῦν τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ κλειστό.

Ἡ καταστροφὴ τῆς ὑγείας τοῦ παιδιοῦ εἶναι τὸ ὑγρὸ δωμάτιο. Ὅταν δὲν μπαίνη ποτὲ ἥλιος, τὸ παιδὶ θὰ κρυώνη πάντα καὶ θὰ βήχη.

Τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται τὸ παιδί, πρέπει νὰ γίνεται μιὰ σχετικὴ ἠσυχία. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὸ παιδὶ ἀπὸ φόβο μήπως ξυπνήσουν τὸ παιδί, ἀποφεύγουμε, εἶναι οἱ δυνατοὶ φωνὲς κλπ. Ἡ οἰκογένεια δὲν συμπεριφέρεται ἤρεμα καὶ γαλήνια κι' τοῦ, ποὺ τόσο μεγάλη ἀξία ἔχει γιὰ τὴν μωρὸ καὶ νὰ τὸ σκάση. Τέτοια φοφές. Ἂν λοιπὸν τὸ σπίτι πρέπει τότε τὰ ἐξωτερικὰ στά. Στὴν περίπτωσι ὅμως ὑπόλοιπη οἰκογένεια, νὰ ἀποφεύγωνται τὰ ἐμποδίζουν καὶ διακόπτουν

Τὰ ἔπιπλα τοῦ παιδικοῦ δωματίου πρέπει νὰ εἶναι λίγα καὶ καθαρά. Τὸ δὲ θερμοκρασία του νὰ εἶναι χειμῶνα θὰ διατηρῆται σταθερή, μούς Κελσίου. Πρέπει ὅμως

Τὰ ρουχαλάκια τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι καθαρά, ἁπλὰ καὶ ἀνετα.

σιμοποιήσετε. Τὰ μαγκάλια ποὺ μεταχειρίζονται συνήθως οἱ γυναῖκες, πρέπει νὰ τὰ ἀποφύγετε. Ἂν βάλετε σόμπα, φροντίσετε νὰ δουλεύη καλά, γιὰ νὰ ἀποχετεύωνται τελείως τὰ ἀέρια τῆς καύσεως, ποὺ εἶναι δηλητήρια γιὰ τὸ παιδί.

Στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ δὲν πρέπει νὰ μπαίνουν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἕνα μικρὸ 4 μηνῶν ἔπαθε βρογχοπνεύμονία, γιατὶ ἡ μητέρα ποὺ εἶχε ἕνα μονάχα δωμάτιο ἔκανε γιορτὴ καὶ μέσα σ' αὐτὸ ἐκάθισαν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ὡς τὰ μεσάνυκτα 15 ἄτομα, καπνίσανε καὶ χορέψανε. Τὸ πρωῒ, τὸ μωρὸ ξύπνησε μὲ 39 πυρετό, γιατὶ εἶχε ἀναπνεύσει ὅλη τὴν νύχτα τὰ τσιγάρα καὶ τὶς σκόνες ποὺ δημιουργοῦσε τὸ γλέντι τῆς παρέας.

Πότε τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ μιλᾶ;

Ἀπὸ τὶς ἀναρθρες φωνοῦλες ποὺ ἀφήνει τὸ παιδὶ στοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς του σιγὰ-σιγὰ ἀναπτύσσεται καὶ διαπλάσσεται ἡ ὁμιλία. Τὸν 7ο—8ο μῆνα, τὸ μωρὸ προσπαθεῖ νὰ ἐπαναλάβη τοὺς ἤχους ἢ τὶς συλλαβὲς ποὺ ἀκούει νὰ προφέρωμε, καὶ σιγὰ-σιγὰ πετυχαίνει νὰ προφέρη τὸ μα-μα ἢ τα-τα. Στὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου προφέρει καθαρὰ τὶς λέξεις μαμᾶ, μπαμπᾶ, κλπ. μὲ τὶς ὁποῖες ὀνομάζει τὴ μητέρα, τὴν τροφή του καὶ διάφορα ἄλλα μικροπράγματα. Ἡ διάλεκτός του τελειοποιεῖται σιγὰ-σιγὰ συγχρόνως μὲ τὴν αὔξησι τῶν ἐντυπώσεών του καὶ τῆς νοημοσύνης του. Σ' αὐτὴν τὴν τελειοποίησι βοηθεῖει πολὺ καὶ ἡ μίμησις. Τὸ παιδὶ ἀπομιμεῖται τὶς κινήσεις τοῦ περιβάλλοντος καὶ θέλει νὰ τὶς ἐκτελῆ κι' αὐτό.

Σιγὰ-σιγὰ δὲ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο συνειδητοποιεῖ τὶς πράξεις του. Ἔτσι, μετὰ τὸν πρῶτο χρόνο, ἀρχίζει νὰ ἀναπτύσσεται ἡ προσωπικότης του, ποὺ τελειοποιεῖται τὸ 3ο ἔτος τῆς ζωῆς, ὁπότε καὶ βλέπομε τὸ παιδὶ νὰ κάνη πράξεις ποὺ τὶς θέλει, καὶ ἀντίθετα νὰ μὴν κάνη ὅ,τι δὲν θέλει. Ἔτσι δημιουργεῖται ὁ χαρακτήρας του. Κατὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ καὶ νωρίτερα ἀκόμη, παρουσιάζει τὶς προτιμήσεις του, τὶς συμπάθειες καὶ τὶς ἀντιπάθειές του. Ἀκόμη παρουσιάζεται ὁ θυμός, ὁ φόβος, ἡ λύπη, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζήλεια, ποὺ ἐμφανίζεται πολλὲς φορὲς νωρίς. Βλέπουμε τὸ μικρὸ νὰ μὴν ἀφήνη κανένα νὰ πλησιάση τὸ στῆθος τῆς μητέρας του, ἀργότερα δὲ ἐκδηλώνει καὶ τὴν δυσαρέσκειά του γιὰ τὴν περιποίησι τῆς μητέρας σὲ ἄλλο πρόσωπο, στὴν ἀδελφή, στὸν ἀδελφὸ κλπ. Ἡ μορφὴ αὐτὴ τῆς ζήλειας δὲν εἶναι βέβαια ἡ ζήλεια—πάθος, ἀλλὰ μιὰ ἐνστικτη ἀντιπάθεια, κοινὴ στὸν ἄνθρωπο καὶ στὰ ζῶα.

Σὲ πολλὰ παιδιά, ἡ ζήλεια δὲν ἐμφανίζεται καθόλου. Σὲ ἄλλα ὅμως παρουσιάζεται μὲ ἔντονη μορφή. Σ' αὐτὰ τὰ δεύτερα λοιπόν, ἡ διαπαιδαγώγησι παίζει μεγάλο ρόλο.

Κατὰ τὸ δεύτερο ἔτος τῆς ζωῆς, ἡ πρόοδος τῆς ὁμιλίας αὐξάνει. Τὸ βάδισμα τελειοποιεῖται, οἱ ἐντυπώσεις πληθύνονται, τὸ λεξιλόγιο τοῦ παιδιοῦ πλουτίζεται καὶ πετυχαίνει νὰ λέγη φράσεις μὲ δύο ὡς τρεῖς λέξεις. Ἀναγνωρίζει τὰ κατοικίδια ζῶα, διατίθεται φιλικὰ ἢ ἐχθρικὰ πρὸς τὰ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντος ἀναλόγως τοῦ τρόπου ποὺ τοῦ συμπεριφέρονται—ἂν τὸ χαϊδεύουν ἢ ἂν τὸ μαλώνουν. Στὸ δεύτερο χρόνο, ἔχει συνείδησι τῶν σωματικῶν του ἀναγκῶν καὶ μπορεῖ μὲ μιὰ κατάλληλη διαπαιδαγώγησι νὰ λέη τὶς ἀνάγκες αὐτὲς καὶ νὰ μὴν λερώνεται.

Ἡ σημασία τῆς μητρικῆς διαπαιδαγωγήσεως στὴν ὁμιλία αὐτὴ εἶναι μεγάλη. Ἡ μητέρα θὰ προσπαθήση μὲ ὑπομονή, νὰ τοῦ διορθώση τὴν γλῶσσα, νὰ τοῦ πλουτίση τὶς παραστάσεις του καὶ νὰ ξυπνήση τὰ εὐγενικὰ συναισθήματα ποὺ ὑπάρχουν μέσα του. Αὐτὰ βεβαίως ὅλα ἀφοροῦν τὸ παιδὶ ποὺ ἀναπτύσσεται φυσιολογικά. Ὑπάρχουν ὅμως μερικὲς περιπτώσεις ποὺ τὰ παιδιὰ παρουσιάζουν μεγάλη καθυστέρησι στὴν ὁμιλία. Τότε ἡ μητέρα πρέπει νὰ συμβουλευθῆ τὸ γιατρό.

Ἡ προσοχὴ ποὺ θὰ δώση ἡ μητέρα στὴν καλὴ ἄρθρωσι θὰ βοηθήση πολὺ τὸ παιδὶ στὴν σωστὴ ὁμιλία. Στὶς περιπτώσεις ποὺ μιὰ μητέρα θὰ διαπιστώση κακὴ ὁμιλία τοῦ παιδιοῦ της, δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται καθόλου, γιατὶ σήμερα ὑπάρχουν εἰδικὰ σχολεῖα μὲ εἰδικευμένους παιδαγωγούς, ποὺ βελτιώνουν σημαντικὰ τὴν ἄρθρωσι τοῦ παιδιοῦ.

Καὶ στὴν περιπτωσι τῆς ἀναπτύξεως τῆς ὁμιλίας ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τῆς προσωπικῆς συμμετοχῆς τῆς μητέρας στὴν διαπαιδαγώγησι τοῦ παιδιοῦ.

Παιδίατρος ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ περίπατος τοῦ παιδιοῦ σας καὶ τὸ βάρος του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ὁ ὠοθηκικὸς παιδισμὸς

Πῶς μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ

Μὲ τὸν ὅρο τοῦ ὠοθηκικοῦ παιδισμοῦ, οἱ ἐπιστήμονες ἐννοοῦν τὴν καθυστέρησι τῆς σεξουαλικῆς ἀναπτύξεως στὴ γυναῖκα.

Ἡ καθυστέρησις αὐτὴ εἶναι περισσότερο συχνὴ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε, καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἡμέρες μας. Εἶναι ἀναρίθμητες οἱ νέες ποὺ τὰ ἔχουν ὅλα: ὁμορφιά, καλλίγραμμα σώματα, γοητευτικὴ ἐμφάνισι. Κι' ὡστόσο, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν ὡριμότητα τοῦ φύλου τους. Εἶναι καθυστερημένες. Ἐνῶ ἔχουν τὴν ἐξωτερικὴ διάπλασι τῆς ἡλικίας τους, ἔχουν παραμείνει παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ἰδιαίτερης ἀναπτύξεως τοῦ φύλου τους.

Ὁ ὠοθηκικὸς παιδισμὸς δὲν ὀφείλεται μόνον σὲ ἀνεπάρκεια τῆς ὠοθηκικῆς λειτουργίας. Κι' ἄλλοι ἀδένες, ὅπως ὁ θυρεοειδής, ἡ ὑπόφυσις κλπ., μποροῦν νὰ προκαλέσουν αὐτὴ τὴν καθυστέρησι τῆς σεξουαλικῆς ἀναπτύξεως.

Τὰ συμπτώματα τοῦ ὠοθηκικοῦ παιδισμοῦ δὲν εἶναι πάντοτε τὰ ἴδια. Ἡ ἐμμηνος ροὴ εἶναι σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἐλαχίστη καὶ ἀκανόνιστη (μιλᾶμε τότε γιὰ ἀναιμία, ἐνῶ δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ αἰτία τῆς διαταραχῆς) καὶ ἡ νέα παρουσιάζει μεγάλη ἀπίσχνανσι. Ἄλλοτε εἶναι ὑπεράφθονη καὶ ἡ νέα ἔχει τάσι στὴν παχυσαρκία κλπ. Ἄλλα συμπτώματα εἶναι τὸ κοκκίνισμα τῶν χεριῶν, τὸ πρήξιμο τῶν ἀστραγάλων, ἡ ἀνορεξία, ἡ νευρικότης, οἱ κεφαλαλγίες κλπ. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ τεκνοποιήση.

Ἡ ὁρμονοθεραπεία εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσον γιὰ τὴν καταπολέμησι αὐτῆς τῆς καθυστερήσεως.

Ἡ ὁρμονοθεραπεία μπορεῖ νὰ γίνη κατὰ πολλοὺς τρόπους:

1) Ὅταν τὸ δέρμα εἶναι ξερὸ καὶ φαίνεται σὰν σκεπασμένο μὲ λέπια, καὶ ἡ ἀσθενὴς παρουσιάζει μιὰ ἔντονη νωθρότητα καὶ ἀβουλία, ἡ αἰτία τῆς διαταραχῆς βρίσκεται πιθανώτατα στὸν θυρεοειδῆ ἀδένα. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς χορηγοῦνται ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς, εἴτε σὲ δισκία εἴτε σὲ σταγόνες. Ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ συνδυασθῆ καὶ μὲ ταυτόχρονη ἰωδιοθεραπεία.

Ἡ ὁρμονοθεραπεία μὲ ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνεται κάτω ἀπὸ αὐστηροτάτη ἰατρικὴ παρακολούθησι. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της εἶναι ὁ καθορισμὸς τῶν δόσεων. Οἱ μικρὲς δόσεις δὲν φέρνουν ἀποτέλεσμα. Οἱ μεγάλες, ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐπιτάχυνσι τοῦ μεταβολισμοῦ, μὲ τὶς ἀναπόφευκτες συνέπειές της: νευρικότητα, παλμούς, ἀπίσχνανσι, ἐξώφθαλμο, βρογχοκήλη κλπ.

2) Τὰ ἐκχυλίσματα ὑποφύσεως ἐνδείκνυται ὅταν τὸ ἀνάστημα παραμένη κάτω ἀπὸ τὸ κανονικὸ ἢ ὅταν ἡ αὔξησίς του γίνεται μὲ βραδύτατο ρυθμό.

Οἱ ἐνέσεις τῆς καλουμένης σωματοτρόπου ὁρμόνης πρέπει νὰ γίνουν στὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ ν' ἀποδώσουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

3) Ὅταν τὰ στήθη εἶναι ὀγκώδη καὶ πονοῦν στὴν ἐλαχίστη ἐπαφὴ καὶ ὁ παιδισμὸς ἐντοπίζεται περισσότερο στὰ γεννητικὰ ὄργανα, ἐνδείκνυται οἱ ἐνέσεις ἀρσενικῆς ὁρμόνης καὶ τὰ ἐκχυλίσματα γεννητικῶν ἀδένων ἄρρενος.

Οἱ δόσεις καὶ ἡ διάρκεια τῆς θεραπείας πρέπει νὰ καθορίσθοῦν μὲ μεγάλη προσοχή. Γιατὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψουν ὡρισμένα ἀντιαισθητικὰ ἐπακόλουθα: ὑπερβολικὴ αὔξησις τῶν τριχῶν, τραχύτης τῆς φωνῆς κλπ.

Ὁ παιδισμὸς αὐτῆς τῆς μορφῆς συνοδεύεται συνήθως καὶ ἀπὸ τάσι στὴν παχυσαρκία.

4) Τὰ ὠοθηκικὰ ἐκχυλίσματα ἀποδίδουν σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ὄχι πάντοτε.

5) Ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδει καὶ ὁ συνδυασμὸς ἀρσενικῶν ὁρμονῶν καὶ βιταμίνης Α.

6) Μερικὲς νέες παρουσιάζουν τὸ φαινόμενο τῆς καλουμένης προώρου ἀναπτύξεως, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ τάσι πρὸς τὸ γιγαντισμό. Οἱ μῦς των εἶναι ἄτονοι καὶ παρουσιάζουν ἀναξία λόγου ἀντίστασι. Στὴ περίπτωσι αὐτὴ ἐνδείκνυνται τὰ ἐκχυλίσματα τῶν ἐπινεφριδίων (ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξι τῶν μυῶν) καὶ τὰ ἐκχυλίσματα ὠοθηκῶν ἢ γεννητικῶν ἀδένων ἄρρενος, ποὺ μποροῦν νὰ σταματήσουν αὐτὴ τὴν ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξι.

7) Ὅταν ὁ παιδισμὸς ἐντοπίζεται στὴ μήτρα καὶ στὶς σάλπιγγες, ἐνδείκνυται ἡ καλουμένη γοναδοτροπικὴ ὁρμόνη.

Μὲ τὴν ὁρμονοθεραπεία πρέπει νὰ συμβαδίση παράλληλα καὶ μιὰ γενικώτερη ἀγωγὴ γιὰ τὴν τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὁ ὑποσιτισμός, οἱ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες διαβιώσεως, ἡ ἔλλειψις φυσικῶν ἀσκήσεων, ἡ ὑπερκόπωσις κλπ. μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν τὸν ὠοθηκικὸ παιδισμὸ ἢ νὰ τὸν ἐνισχύσουν.

Στὴν καθυστέρησι αὐτὴ τῆς σεξουαλικῆς ἀναπτύξεως ποοδιαθέτουν ἀκόμη ἡ φυματίωσις, ἡ κληρονομικὴ σύφιλις, οἱ ἡπατικὲς διαταραχὲς ὁ ἀσθενιτισμὸς κλπ.

Σὲ ἄλλες περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἡ κατάλληλη ψυχοθεραπεία, γιὰ νὰ ἐνισχυθῆ ταυτόχρονα τὸ ἠθικὸ τῆς ἀσθενοῦς, ὅταν ἡ καθυστέρησις τῆς ἔχη δημιουργήσει ἕνα ἰδιόμορφο σύμπλεγμα κατωτερότητος. Ὅλα τὰ φάρμακα δὲν θὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Ζιλυπέρ, ἂν ἡ ἴδια ἡ ἀσθενὴς δὲν ἔχη τὴ σταθερὴ θέλησι νὰ θεραπευθῆ καὶ δὲν πιστέψη ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη».

Οἱ ἀτομικὲς ἐκρήξεις καὶ ὁ καιρός

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Παγκοσμίου Ὀργανώσεως Μετεωρολογικῶν μελετῶν τῆς Γενεύης, ὡδήγησε στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀτμοσφαιρικὲς διαταραχὲς ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὰ «μηχανικὰ» ἀποτελέσματα τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων, μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν προσωρινὰ τὸν καιρὸ μιᾶς ὡρισμένης περιοχῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχουν γενικώτερη ἐπίδρασι.

Διαφορετικὴ γνώμη ἔχουν οἱ Ἰάπωνες ἐπιστήμονες ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ θερμοπυρηνικὲς ἐκρήξεις ἔχουν βαθύτερη καὶ μονιμώτερη ἐπίδρασι στὴν κατάστασι τοῦ καιροῦ.

Παρόμοιες ἀντιλήψεις διετύπωσε καὶ ὁ καθηγητὴς Κάρολος Νοὲλ Μαρτὲν σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί του στὴ παρισινὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν. Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων ὑποστήριξε ὅτι τὰ ραδιενεργὰ κατάλοιπα τῶν ἀτομικῶν δοκιμῶν κονιορτοποιούμενα διατηροῦν ἐπὶ μακρὸ διάστημα τὶς ραδιενεργοὺς ἰδιότητές τους καὶ ἐπηρεάζουν τὴ κατάστασι τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὁ ἀτομικὸς αὐτὸς κονιορτὸς καθιστᾶ ραδιενεργὰ τὰ μόνια τῆς ὕλης ποὺ αἰωροῦνται στὴν ἀτμόσφαιρα. Μὲ αὐτὰ ἀναμιγνύονται ἐπίσης καὶ ἄλατα προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἐξάτμισι τῶν θαλασσῶν, συνεπεία τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος ποὺ ἀναπτύσσεται κατὰ τὴν ἔκρηξι. Τὰ μόρια αὐτὰ γίνονται τότε «πυρῆνες συμπυκνώσεως» ὑδρατμῶν, γύρω στοὺς ὁποίους σχηματίζονται κατόπιν νέφη.

Τὸ φάρμακο ποὺ κεδεῖ την ὄρεξι

Σ' ἐκείνους ποὺ ἐπιδιώκουν ν' ἀδυνατίσουν περιορίζοντας τὶς θερμίδες τῆς τροφῆς τους, οἱ γιατροὶ δίνουν φάρμακα ποὺ τοὺς κόβουν τὴ μεγάλη πείνα. Τὸ κοινότερο ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ ἀμφεταμίνη. Τώρα ὅμως ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ἕνα καινούργιο, ἡ «Μπιφεταμίνη», συνδυασμὸς ἀμφεταμίνης μὲ μιὰ ρητίνη ποὺ συντελεῖ στὸ ν' ἀπορροφᾶται ἡ πρώτη σιγὰ-σιγὰ κι' ἔτσι νὰ ἐνεργῆ ἐπὶ πολλὲς ὧρες. Ἀπὸ τοὺς παχυσάρκους ποὺ πήραν δοκιμαστικὰ τὸ νέο αὐτὸ φάρμακο, τὰ 80% περίπου βεβαίωσαν κατόπιν ὅτι μιὰ μονάχα κάψουλα «Μπιφεταμίνης», τοὺς ἔκαψε τὴν ὄρεξι γιὰ 10—14 ὧρες. Οἱ περισσότεροι δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἔχασαν περισσότερα κιλὰ ἀπ' ὅσα εἶχαν χάσει στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἐκεῖνοι ποὺ ἔπαιρναν ταχτικὰ δισκία ἀμφεταμίνης πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα.

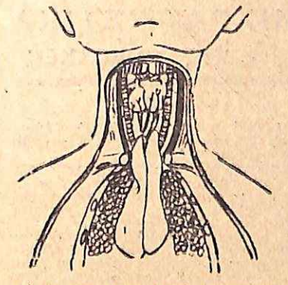
Τὸ κάπνισμα δὲν ἐπιδρᾶ στὸ ἔλκος

Βαρύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ γιατροὶ στοὺς ἑλκοπαθεῖς, εἶνε ἡ στέρησι τοῦ καπνίσματος. Πράγματι, πολλοὶ γιατροὶ φρονοῦν ὅτι τὸ κάπνισμα αὐξάνει τὴν ἔκκρισι ὀξέων τοῦ στομάχου, ποὺ ἐρεθίζουν τὸ ἕλκος. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι ποὺ ἀμφιβάλλουν πολὺ γι' αὐτό.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ποιοὶ ἔχουν δίκηο, οἱ δόκτορες Φίλιπ Κοῦπερ καὶ Τζέϊμς Νάϊτ, τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης, μέτρησαν τὰ ὀξέα τοῦ στομάχου 60 ἑλκοπαθῶν, ποὺ εἶχαν καπνίσει προηγουμένως ἐπὶ μισὴ ὥρα. Τὴν ἴδια μέτρησι ἔκαμαν καὶ σὲ ἄλλους τόσους πάσχοντες, ποὺ δὲν εἶχαν καπνίσει. Δὲν βοῆκαν λοιπὸν ἀξιοσημείωτη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δυὸ ὁμάδων στὴν πυκνότητα τῶν ὀξέων τοῦ στομάχου. Ἔτσι, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ κάπνισμα δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὸ ἕλκος.

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΠΡΟΟΔΟΙ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
Καθημερινῶς νέες ἀνακαλύψεις τίθενται στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀρρώστων καὶ τῶν γιατρῶν, ποὺ μὲ τὴν σωστή τους διάγνωσι σώζουν συχνὰ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἡ συσκευὴ τῆς φωτογραφίας μας (ἄνω) εἶναι ἕνας εἴδος μαγνητόφωνου ποὺ ἐπιτρέπει τὴν ἠχοληψία πάνω σὲ μιὰ φωνοταινία τῶν χτύπων τῆς καρδιᾶς, ποὺ συλλαμβάνονται μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια ἀπὸ ἕνα νέο ἠλεκτρομαγνητικὸ ὄργανο (κάτω). Ἔτσι, ἕνας διάσημος καρδιολόγος θὰ μπορῆ ἀπὸ μακρυὰ ν' ἀκούση τὴν καρδιὰ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ νὰ κάνη τὴν διάγνωσί του, σὰν νὰ τὴν εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ ἀκουστικό του. Ἡ νέα ἐφεύρεσι ὀφείλεται σὲ Γερμανοὺς ἐπιστήμονες καὶ πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ πολλὰ γερμανικὰ καὶ γαλλικὰ νοσοκομεῖα.

Ὁ θύμος ἀδὴν ἔχει ἐπίμηκες σχῆμα. Βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν θυρεοειδῆ ἀδένα. Στὸ κάτω μέρος ἐφάπτεται μὲ τοὺς πνεύμονες καὶ τὴν καρδιά.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ὁ θύμος ἀδὴν

Ὁ μυστηριώδης ρέλος του στὴ ζωή μας

Ὁ θύμος ἀδὴν εἶναι ὁ πιὸ μυστηριώδης ἀπὸ τοὺς ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως. Παλαιότερα, τὸν ἐταύτιζαν μὲ τὰ λυμφατικὰ γάγγλια. Ἀλλὰ σήμερα οἱ ἱστιολόγοι, οἱ βιολόγοι καὶ οἱ γιατροὶ εἶναι ὅλοι σύμφωνοι ὅτι πρόκειται γιὰ ξεχωριστὸν ἀδένα, ποὺ ἔχει μιὰ ἰδιάζουσα κι' ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ λειτουργία.

Ὅταν ἐξετάσωμε τὸν ἀδένα αὐτὸν κατὰ τὴν περίοδο ποὺ προηγεῖται ἀπὸ τὴν ἐφηβεία, ὁπότε παίρνει τὴ μεγαλύτερη ἀνάπτυξί του, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἔχει ἐπίμηκες σχῆμα καὶ ὅτι καταλήγει στὰ ἄνώτερο ἄκρο του σὲ δυὸ κερατοειδεῖς ἀποφύσεως. Ἡ σύστασίς του εἶναι ὑλοιώδης. Ἔχει κόκκινο χρῶμα στὰ βρέφος, ἀλλά, μὲ τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας, παίρνει χρῶμα τεφρώδες.

Τὸ βάρος του ποικίλλει. Σὲ ὡρισμένα ζῶα, ὅπως στὸ μοσχάρι, ζυγίζει πολλὲς ἑκατοντάδες γραμμαρίων. Στὸ βρέφος, ἔχει βάρος 10 - 12 γραμμαρίων. Ἔπειτα, κερδίζει 4 - 5 γραμμάρια τὸ χρόνο, ἀλλ' ἡ αὔξησις τοῦ βάρους του δὲν συνεχίζεται μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό. Συνολικά, ὁ θύμος αὐτὸς φθάνει κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας τὰ 28 γραμμάρια, ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτεσο βάρος του.

Κατόπιν, τὸ βάρος του ἐλαττώνεται. Στὰ 25 χρόνια, δὲν ξεπερνάει τὰ 20-25 γραμμάρια, στὰ 40 τὰ 15 γραμμάρια καὶ στὰ γέρο μόλις εἶναι 4 - 5 γραμμάρια.

Ἔχει διαπιστωθῆ σήμερα ὅτι οἱ παραλλαγὲς τοῦ βάρους του ἐξαρτῶνται σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴ διατροφή. Ἡ νηστεία ἢ ἡ κακὴ διατροφὴ ἐπιβραδύνουν τὴν ἀνάπτυξί του. Τὴν ἴδια δυσάρεστη ἐπίδρασι ἔχουν διάφορες μολυσματικὲς ἀσθένειες, ὅπως π.χ. ὁ τύφος. 24 ὧρες νηστείας κάνουν τὸ θύμο ἀδένα νὰ χάση τὰ 20% τοῦ βάρους του, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα ἐλάχιστα ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψι τροφῆς.

Γενικά, ὁ θύμος ἀδὴν εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος καὶ ἐπηρεάζεται ἀπὸ πλεῖστες αἰτίες: ἐλαττωματικὴ διατροφὴ (ὑπερσιτισμό, ὑποσιτισμό, ἔλλειψι βιταμινῶν, κτλ.), ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες ζωῆς, λοιμώδη νοσήματα, ψυχικὲς συγκινήσεις, κτλ.

Ὁ θύμος ἀδὴν βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ στέρνο, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν καλουμένη περόνη, στὸ ὕψος περίπου τῆς τραχείας ἀρτηρίας. Στὸ κάτω μέρος, ἐφάπτεται μὲ τὴν καρδιὰ καὶ τοὺς πνεύμονες.

Ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος του; Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ τὸ προσδιορίση μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Τὰ πειράματα τῶν Λανυιὲν καὶ Παριζὰ σὲ νεαρὰ ζῶα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ θύμου ἀδένος ἐπιφέρει καθυστέρησι τῆς ἀναπτύξεως καὶ κάνει εὔθραυστα τὰ ὀστᾶ τους. Γνωρίζομε, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅτι οἱ ἐνέσεις θυμικῶν ἐκχυλισμάτων προκαλοῦν τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα καὶ εἰδικώτερα:

1) Ἐπιτάχυνσι τῆς ἀναπτύξεως. Τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βάρος ἀναπτύσσονται μὲ γοργότερο ρυθμὸ ἀπὸ πρίν. Ἐνέσεις θυμικῶν ἐκχυλισμάτων, συνεχιζόμενες ἐπὶ γενεὲς σὲ ζῶα, προκάλεσαν τὴν ἐμφάνισι γιγαντισμοῦ. (Ὑπερβολικὴς ἀναπτύξεως του σώματος).

2) Μεγαλύτερη ἀνάπτυξι τῶν γεννητικῶν ὀργάνων σὲ διαστάσεις «κὶ βάρος.

3) Ἐνέσεις θυμικῶν ἐκχυλισμάτων σὲ ζῶα ποὺ ἐστερήθησαν τοῦ θύμου ἀδένος, ἐπαναφέρουν σ' αὐτὰ τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς ἀναπτύξεως.

Ὁ θύμος, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος ἀδήν, ἐκκρίνει μιὰν ὡρισμένη ποσότητα ὁρμονῶν, ποὺ ἐπιδροῦν μὲ τρόπο ποὺ δὲν μᾶς εἶναι ἀκόμη γνωστὸς στὶς διάφορες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ. Παρουσιάζει καὶ αὐτός, λοιπόν, τὰ δυὸ γνωστὰ φαινόμενα τῆς ὑπολειτουργίας καὶ τῆς ὑπερλειτουργίας, ποὺ εἶναι κοινὰ σ' ὅλους τοὺς ἀδένες.

Ἡ θυμικὴ ἀνεπάρκεια χαρακτηρίζεται:

1) Ἀπὸ τὴν καλουμένη προεφηβικὴ παχυσαρκία, ποὺ παρατηρεῖται σὲ παιδιὰ ἡλικίας 10-12 χρόνων. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ παύουν, ξαφνικά, νὰ ψηλώνουν καί, ἀντίθετα, ἀρχίζουν νὰ παχαίνουν σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό. Παρατηρεῖται ἰδίως σ' αὐτὰ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τοῦ στήθους, τῶν μηρῶν, τῶν γλουτῶν κτλ. Κατὰ κανόνα στερεύνται ἤβης. Δὲν ἔχουν ἐπίσης τρίχες κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη. Ἡ φωνή τους διατηρεῖ ἕναν παιδιάστικο τόνο.

2) Ἀπὸ μικρὴ ἀνάπτυξι καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἐλαττωματικὴ διάπλασι τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

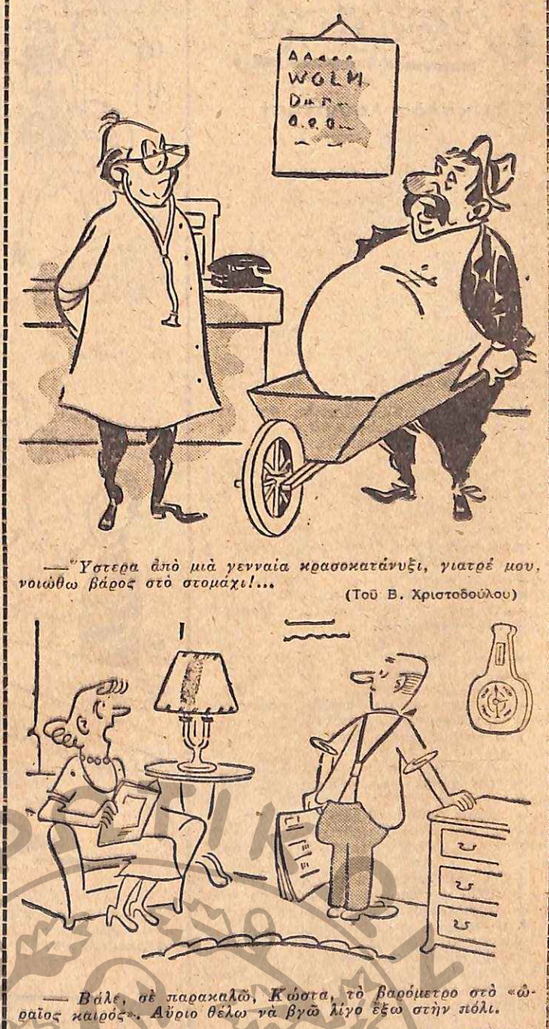
3) Ἀπὸ διάφορες ψυχικὲς διαταραχές: ἠλιθιότητα, ἔλλειψι πρωτοβουλίας, ἀδράνεια, κατάθλιψι, κτλ.

Ἡ ὑπερτροφία τοῦ θύμου ἀδένος παρατηρεῖται μόνον κατὰ τὴ βρεφικὴ ἡλικία καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ πελιδνότητα τοῦ προσώπου, δύσπνοια, βραχνιασμα τῆς φωνῆς, κτλ.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ ἐμφανίζωνται, ξαφνικὰ καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο. Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι, ὅμως, πολὺ σπάνιες.

Ἡ εἰδικὴ ὁρμόνη τοῦ θύμου ἀδένος δὲν κατέστη δυνατὸν ν' ἀπομονωθῆ μέχρι τῆς στιγμῆς, ὅπως ἔγινε μὲ τὴ θυροξίνη, τὴν τεστοστερόνη, τὴν ἀδρεναλίνη, κτλ. Αὐτὸ δὲν μειώνει, ὅμως, τὴ θεραπευτικὴ ἀξία τῶν διαφόρων θυμικῶν ἐκχυλισμάτων, ποὺ παρασκευάζονται ἀπὸ ἀδένες ζώων.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

—"Χατερα ἀπὸ μιὰ γενναία κρασοκατάνυξι, γιατρέ μου, νοιώθω βάρος στὸ στομάχι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Βάλε, σὲ παρακαλῶ, Κώστα, τὸ βαρόμετρο στὸ «ὡραῖος καιρός». Αὔριο θέλω νὰ βγῶ λίγο ἔξω στὴν πόλι.

Τί σοῦ εἶναι αὐτὸς ὁ Ἔρωτας!...

Χαμόγελο

Τί καλὸς λογιστής!

Ὁ προϊστάμενος στὸν καινούργιο λογιστή:
— Κάματε λοιπὸν αὐτὴ τὴν πρόσθεσι; Τὴν ἐξελέγξατε;
— Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Τὴν ἐπανέλαβα πέντε φορές.
— Μπράβο! Καὶ πόσο βρήκατε;
— Σᾶς ἔχω γράψει σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ χαρτὶ τὰ πέντε ἀθροίσματα...

★

Ἡ κυρία: Χτές, Μαρία, ἔσπασες ἕνα πιάτο καὶ δυὸ φλυτζάνια. Σήμερα, δυὸ ποτήρια κι' ἄλλο πιάτο. Νὰ δοῦμε τὶ ζημιὲς θὰ κάνης αὔριο...
Ἡ ὑπηρέτρια: Ἄ, ὄχι πολλές, κυρία. Αὔριο ἔχω τὴν ἔξοδό μου...

★

Ἡ κυρία: Μὴν ξεχνᾶς, κορίτσι μου, πὼς ἐμεῖς παίρνουμε τὸ γάλα μας κάθε πρωῒ στὶς 8 ἀκριβῶς.
Ἡ καινούργια καμαριέρα: Πολὺ καλά, κυρία. Ἂν τυχὸν δὲν ἔχω σηκωθῆ ἀκόμη, μὴ μὲ περιμένετε. Πιῆτε το χωρὶς ἐμένα!

★

Ἀφοῦ ὁ γιατρὸς ἐξέτασε τὸ μπεκρῆ, λέει, κουνώντας τὸ κεφάλι του:
— Χμ, ἡ καρδιὰ δὲν μ' ἀρέσει...
Κι' ὁ ἄρρωστος ἀπαντάει ἀμέσως:
— Οὔτε κι' ἐμένα, γιατρέ! Προτιμάω τὰ σηκοτάκια!...

★

— Τὸ ὑπνωτικὸ ποὺ μοῦ συστήσατε, γιατρέ, μὲ κατάστρεψε!
— Σᾶς ἔκανε κακό;
— Τρομερὸ κακό! Ἐνῶ κοιμόμουνα βαρειά, μπῆκε ἕνας λωποδύτης στὸ σπίτι μου καὶ μὲ κατάκλεψε!

★

Ὁ Λεβῆ πάει στὸ μικροβιολόγο νὰ πάρη τὴν ἀνάλυσι τῶν οὔρων, ποὺ ἔχει δώσει γιὰ ἐξέτασι.
— Κύριε Λεβῆ, τοῦ λέει ὁ γιατρός, ἡ ἀνάλυσί σας εἶναι ἐξαιρετική. Οὔτε λεύκωμα, οὔτε ἄλατα, τίποτα. Συγχαρητήρια!
— Ἄ! Εὐχαριστῶ, γιατρέ μου, ἀπαντᾶ ὁ Λεβῆ χαρούμενος. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τηλεφωνήσω στὴ γυναῖκα μου, ἔ;
Καὶ παίρνοντας στὸ ἀκουστικὸ τὴ γυναῖκα του, τῆς λέει:
— Σάρα, τὰ οὖρα τὰ δικά μου καὶ τὰ δικά σου καὶ τοῦ Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Σολομὼν καὶ τοῦ Μωϋσῆ εἶναι ἐντελῶς φυσιολογικά...

★

— Νὰ σᾶς συστήσω, φίλε μου, τὴ γυναῖκα μου... Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ παιδιά μας κι' αὐτὸς ὁ σκύλος μας, ποὺ ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογενείας μας.
— Περίεργο! Δὲν σᾶς μοιάζει καθόλου...

★

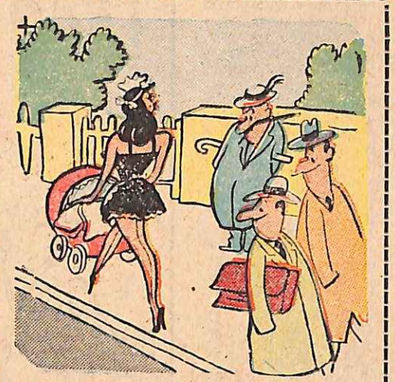
Ἡ καφετζοῦ: Θὰ παντρευτῆτε μὲ μιὰ γυναῖκα ψηλή, ὄμορφη, πλούσια, καλή, γεναιόψυχη...
Ὁ πελάτης: Καὶ τί θὰ τὴν κάνω αὐτὴν ποὺ ἔχω τώρα, ποὺ εἶναι κοντή, ἄσχημη, φτωχή, κακιὰ καὶ τσιγκούνα;

★

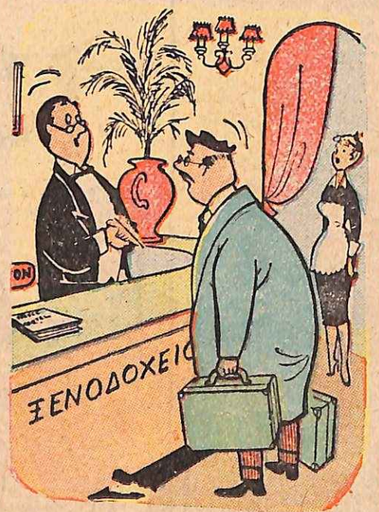
— Ἔ, γκαρσόν! Τὰ στρείδια ποὺ μοῦ σερβίρισες, εἶναι ὅλα κλειστά...
— Μὴν ξεχνᾶτε, κύριε, πὼς εἶναι σήμερα... Κυριακὴ ἀργία!

★

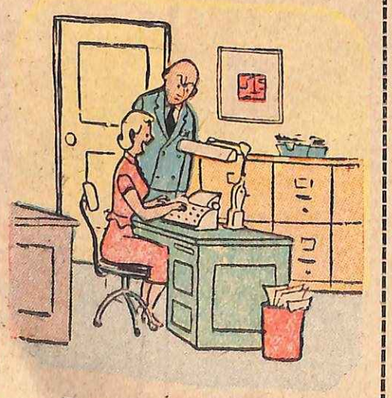
Μεταξὺ φιλενάδων:
— Γιατὶ δὲν θέλησες νὰ παντρευτῆς μὲ τὸν Τάκη; Αὐτὸς ἔλεγε πὼς ἦταν ἑτοιμος νὰ πεθάνη γιὰ σένα...
— Ναί, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν εἶχε τὰ μέσα... γιὰ νὰ ζήσῃ!

— *Σὲ καλό σας! Καλὲ δὲν εἴδατε ποτὲ παιδικὸ ἁμαξάκι;*

— *Ἐδῶ θὰ εἶσθε σὰν στὸ σπίτι σας.*
— *Καλὰ τοὺ μοῦ τὸ εἴπατε, γιὰ νὰ πάω ἀλλοῦ!...*

— *Εὐτυχῶς ποὺ εἴσαστε κι' ἐσεῖς ἀνορθόγραφος, κ. προϊστάμενε, ἀλλοιῶς θὰ εἰχαγραφεῖο!*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Θέλετε ν' ἀποκτήσετε λεπτὴ κι' εὐλύγιστη μέση; Νὰ τρεῖς ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό:

1) Στέκεσθε μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτὰ καὶ μὲ τὰ χέρια τεντωμένα κατακόρυφα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας. Γέρνετε τὸ σῶμα σας δεξιὰ κι' ὕστερα ἀριστερά, 10 φορὲς στὴ σειρά, ὅσο περισσότερο μπορεῖτε.

2) Διαγράφετε ἕνα κύκλο μὲ τὸ ἄπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ σας, γέρνοντας διαδοχικὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, πίσω, ἀριστερά, ἐμπρὸς πάλι, κ.ο.κ. Οἱ γοφοὶ καὶ τὰ πόδια πρέπει νὰ μένουν τελείως ἀκίνητα.

3) Κάθεσθε στὸ πάτωμα, 50 πόντους μακρυὰ ἀπ' τὸν τοῖχο. Στρέφετε τὸ πάνω μέρος τοῦ κορμοῦ σας δεξιὰ κι' ἀγγίζετε τὸν τοῖχο μὲ τὸ δεξιό σας χέρι, ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα. Ὕστερα στρέφετε ἀριστερὰ καὶ κάνετε τὸ ἴδιο μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι. Καὶ γιὰ τὴν ἄσκησι αὐτὴ ἐπίσης, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μένουν ἀκίνητοι οἱ γοφοί.

★

Ἔχετε ἀρχίσει ν' ἀποκτᾶτε τὸ λεγόμενο «διπλοσάγονο»; Μπορεῖτε νὰ τὸ καταπολεμήσετε μὲ τὴν ἑξῆς εὔκολη ἄσκησι, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ καὶ πολλὲς φορές. Μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὴ σπονδυλικὴ στήλη, ἀνοιγοκλείνετε τὸ στόμα σας, σφίγγοντας τὶς δυὸ σιαγόνες ὅταν ἑνώνωνται τὰ μπροστινὰ δόντια.

Τσιμπήματα ἀπὸ ἀράχνη

Συμβαίνει κάποτε νὰ ξυπνήσετε καὶ νὰ βρῆτε πολλὰ μικρὰ σπειράκια στὸ πρόσωπό σας ἢ στὸ χέρι σας. Ἂν δὲν ξέρετε νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἄλλη αἰτία, ὀφείλονται πιθανώτατα σὲ τσίμπημα ἀράχνης. Γιὰ νὰ σβύσουν, βρέξετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ πολὺ ἀραιὴ διάλυσι φαινικοῦ ὀξέος.

Λεκέδες ἀπὸ καφὲ μὲ γάλα

Ὅταν ἕνα λεπτὸ ὕφασμα ἔχη λερωθῆ ἀπὸ καφὲ μὲ γάλα, μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸ καθαρίσετε μὲ σαπούνι, γιατὶ ἀλλοιώνονται τὰ χρώματά του. Διαλύσετε ἕνα κροκὸ αὐγοῦ σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μεταχειρισθῆτε τὸ ὑγρὸ αὐτὸ σὰν σαπουνάδα. Ἂν οἱ λεκέδες ἐπιμένουν ἀκόμη, προσθέσετε μερικὲς σταγόνες ἀμμωνία καὶ τρίψετε μὲ μιὰ μικρὴ μαλακὴ βοῦρτσα.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ καθαρίσετε καὶ τοὺς λεκέδες ἀπὸ σοκολάτα.

Πῶς καθαρίζουν οἱ λαδομπογιὲς

Οἱ λεκέδες ἀπὸ λαδομπογιά, ὅταν εἶναι πρόσφατοι, καθαρίζουν ἀμέσως μὲ νέφτι. Ἂν ὅμως ἔχουν παληώσει, πρέπει νὰ τοὺς ἀλείψετε μὲ βούτυρο κι' ἀπ' τὶς δύο πλευρὲς τοῦ ὑφάσματος καὶ νὰ τοὺς ἀφίσετε ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη νύχτα, χωρὶς ν' ἀγγίξη τὸ λερωμένο μέρος μὲ τὸ ὑπόλοιπο ὕφασμα. Τὴν ἄλλη μέρα, καθαρίζετε τὸ βούτυρο μὲ βενζίνη (προκειμένου γιὰ μάλλινο ἢ βαμβακερὸ ὕφασμα) ἢ μὲ αἰθέρα (προκειμένου γιὰ μεταξωτό). Μαζὶ μ' αὐτὸ θὰ φύγη κι' ἡ μπογιά. Ἂν χρειαστῆ, ἐπαναλαμβάνετε τὴ μέθοδο.

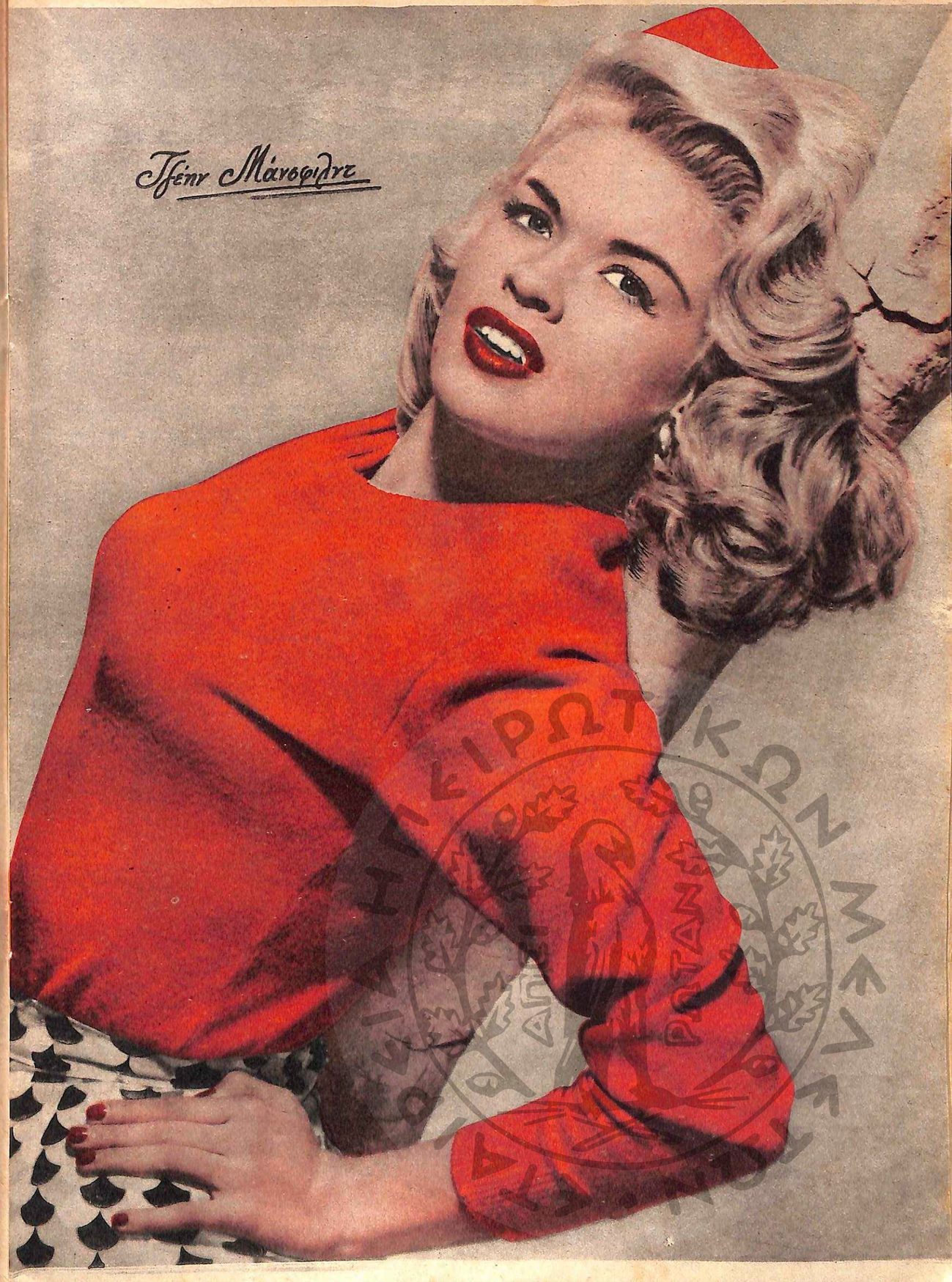
Ἡ ἰδεώδης σύζυγος

Πρέπει νὰ ἐπικρατῆ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις μεταξὺ τῶν συζύγων. Δὲν ἀρκοῦν ὅμως αὐτά, ἂν δὲν ὑπάρχη καὶ ἡ προσεκτικὴ εὐγένεια, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν καλὴ ἀνατροφή.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ θὰ ἦταν ἱκανὲς γιὰ μεγάλες θυσίες πρὸς χάριν τοῦ ἀντρός τους, ἀλλὰ φαίνονται ἀνίκανες γιὰ τὶς μικροθυσίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Συχνά, πολλοὶ συζυγικοὶ καυγάδες συμβαίνουν γιατὶ οἱ σύζυγοι δὲν μποροῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ καταβάλουν μιὰ προσπάθεια τῆς θελήσεως, ἢ νὰ κάμουν μιὰ μικρὴ ὑποχώρησι. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι χαριτωμένη κι' εὐγενική, ἀποφεύγοντας ὅμως τὴν τεχνητὴ ἐκείνη χάρι ποὺ θυμίζει θέατρο. Νὰ μὴ γίνεται ἀνιαρή. Ἂν εἶναι μορφωμένη, νὰ μὴν ἐπιδεικνύη τὶς γνώσεις της μὲ τρόπο ὀχληρὸ καὶ ταπεινωτικὸ γιὰ ὅσες ἔχουν λιγώτερες.

Πρέπει νὰ ξέρη νὰ μαγερεύη καὶ νὰ παρακολουθῆ λεπτομερῶς ὅλη τὴ λειτουργία τοῦ νοικοκυριοῦ της, ἀλλὰ νὰ μὴ διηγῆται στὸν ἄντρα της ὅτι συνέβη ὅλη τὴν ἡμέρα, τοὺς μπελάδες της μὲ τὴν ὑπηρέτρια, τὰ ἐπεισόδια μὲ τοὺς προμηθευτάς. Συνήθως, δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά, καὶ μάλιστα τὸν ἐκνευρίζουν.

Τέλος, ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει μόνο νὰ εἶναι, ἀλλὰ καὶ νὰ φαίνεται πιστή. Ὀφείλει νὰ σκέπτεται πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ συζύγου της. Νάναι λοιπὸν περιποιητική, χαριτωμένη, χαμογελαστὴ μὲ ὅλους, ἀλλὰ ν' ἀποφεύγη ἐπιμελῶς κάθε ἐπιπολαιότητα.

Μὲ τὸ μῖσος στὴν καρδιά

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΘΩΣ τὴν κύτταζε νὰ βγάζη μπρὸς στὴν τουαλέτα της μὲ νωχέλεια τὰ γάντια της καὶ νὰ θαυμάζη ἐκστατικὴ στὸν καθρέφτη τὴν ἀσύγκριτη ἀμορφιά της πήγαινε νὰ τρελλαθῆ. Κανεὶς δὲν θὰ φανταζόταν πὼς ἡ κυρία Μιρέϊγ Λωριὲ εἶχε γυρίσει σπίτι της, ἀπὸ ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἀφήνοντας τὸν ἄντρα της νὰ τὴν περιμένη ἐκνευρισμένος γιὰ νὰ φᾶνε. Ὡστόσο, ὁ Ρενὲ ἔκανε ὑπομονή, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση.

Κάθε μέρα ἡ Μιρέϊγ ἀργοῦσε νὰ γυρίση, ὅταν ἔβγαινε τ' ἀπογέματα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἔκανε μιὰν ὥρα ν' ἀλλάξη. Μὴ μπορώντας νὰ συγκρατήση περισσότερο τὰ νεῦρα του, ὁ Ρενέ, τῆς φώναξε:

— Δὲν θὰ φᾶμε ἐπὶ τέλους ἀπόψε;

Καὶ μπῆκε στὸ μπουντουὰρ ἔξω φρενῶν. Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ τὸ ἤρεμο καὶ εἰρωνικὸ βλέμμα της.

— Τί ἔπαθες, ἀγάπη μου; τοῦ εἶπε, μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο. Πρόσεχε, δὲν κάνεις νὰ νευριάζης... Εἶσαι χοντρὸς καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ πάθης τίποτα...

—Ἄφησε τὶς εἰρωνεῖες! φώναξε ὁ Ρενέ.

— Δὲν σὲ εἰρωνεύομαι διόλου, Ξέρεις πόσο ἐνδιαφέρομαι γιὰ σένα. Μὰ εἶσαι ἀχάριστος. Φωνάζεις, ἐπειδὴ ἄργησα λιγάκι; Ἔχω μιὰ ὥρα ποὺ γύρισα στὸ σπίτι...

— Ἀκριβῶς. Ἔχεις μιὰ ὥρα κι' ἀκόμη δὲν κατάφερες νὰ βγάλης τὰ γάντια σου. Δὲν ἀνέχομαι νὰ μέ...

— Τί δὲν ἀνέχεσαι, ἀγάπη μου; Νὰ κυττάζωμαι στὸν καθρέφτη; Εἶμαι φιλάρεσκη κι' ὅμορφη!...

Ἡ ματιὰ τοῦ Ρενὲ πρόσεξε στὸ μεσαῖο της δάχτυλο ἕνα σμαραγδένιο δαχτυλίδι.

— Τί εἶν' αὐτό; τὴ ρώτησε.

— Δὲν τὸ βλέπεις; Δαχτυλίδι. Μοῦ τὸ χάρισε ἡ ἀδελφή μου, ἡ Ἰουλιέτα, γιὰ τὴ γιορτή μου...

—Ἡ ἀδελφή σου; Αὐτὴ εἶναι φτωχὴ καὶ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ προσφέρη τέτοια δῶρα. Αὐτὸ τὸ σμαράγδι θὰ στοιχίζη ἀρκετὲς χιλιάδες...

—Ἀνόητο πλάσμα! εἶπε ἡ Μιρέϊγ, γελώντας. Εἶναι ψεύτικο. Κάνει ὅμως μεγάλη ἐντύπωσι, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἔλα, τώρα πᾶμε νὰ φᾶμε...

Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, ὅλο νάζι. Ὁ Ρενὲ ἡσύχασε. Ἤξερε πὼς μποροῦσε νὰ βρῆ κανένας παρόμοια δαχτυλίδια μὲ πεντακόσια φράγκα.

Ὅταν ἔφαγαν, ἡ Μιρέϊγ πῆρε ἕνα περιοδικὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζη. Μὰ δὲν πρόσεξε πὼς ὁ ἄντρας της τὴν ἴδια στιγμή, πῆρε στὰ χέρια του ἕνα κουτάκι, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν τὸ κουτάκι τοῦ δαχτυλιδιοῦ. Διάβασε τ' ὄνομα ἑνὸς γνωστοῦ κοσμηματοπώλη τῆς ὁδοῦ τῆς Ὄπερας. Μὲ τρόπο τὸ-βολε στὴν τσέπη του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρενὲ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ κοσμηματοπωλεῖο.

— Δεῖξτε μου σᾶς παρακαλῶ δαχτυλίδια μὲ σμαράγδια, εἶπε στὸν ὑπάλληλο.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἔδειξε μερικά.

— Πόσο στοιχίζει αὐτό; ρώτησε.

— Εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα.

— Κι' αὐτό;

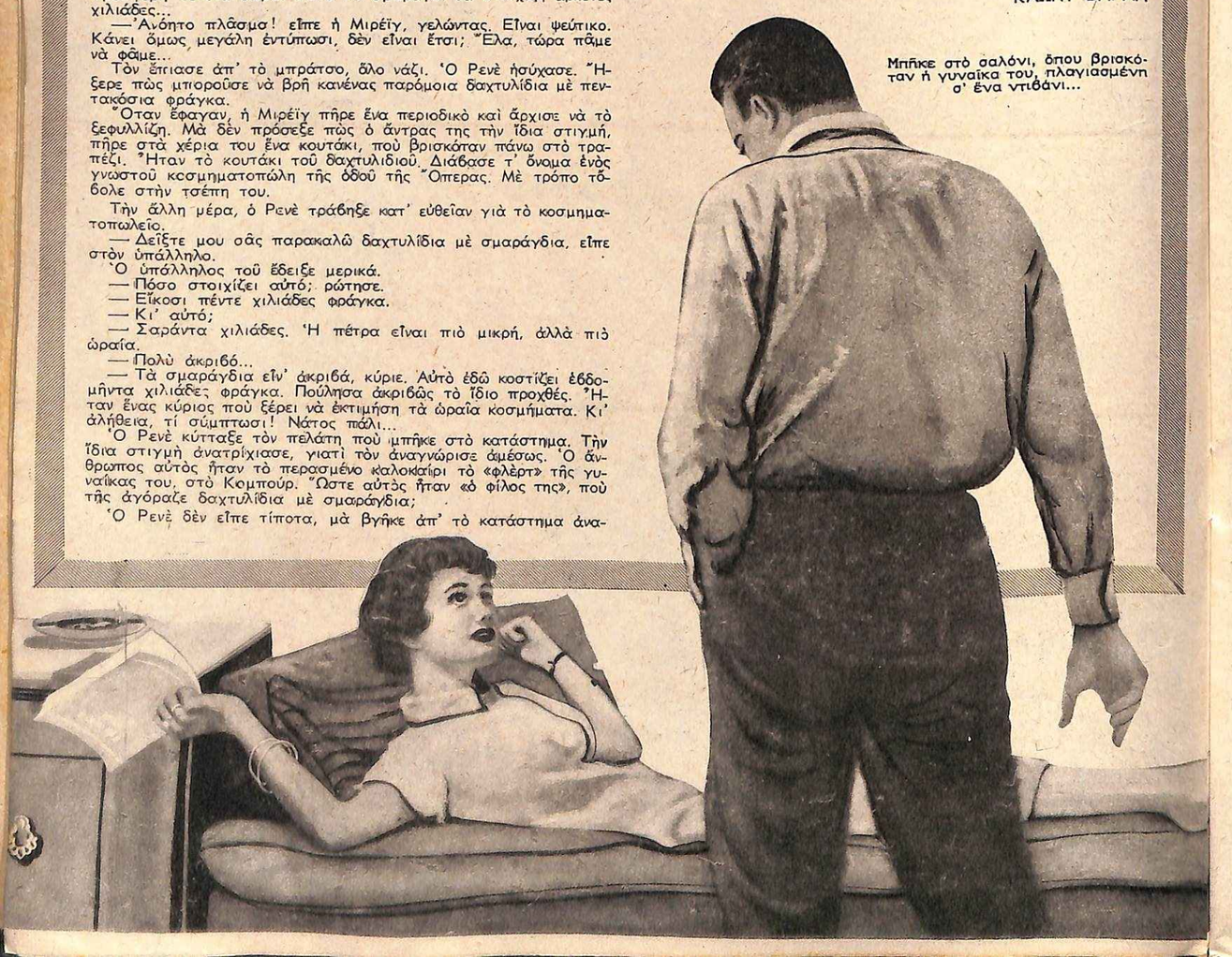
— Σαράντα χιλιάδες. Ἡ πέτρα εἶναι πιὸ μικρή, ἀλλὰ πιὸ ὡραία.

— Πολὺ ἀκριβό...

— Τὰ σμαράγδια εἶν' ἀκριβά, κύριε. Αὐτὸ ἐδῶ κοστίζει ἑβδομήντα χιλιάδες φράγκα. Πούλησα ἀκριβῶς τὸ ἴδιο προχθές. Ἦταν ἕνας κύριος ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμήση τὰ ὡραῖα κοσμήματα. Κι' ἀλήθεια, τί σύμπτωσι! Νάτος πάλι...

Ὁ Ρενὲ κύτταξε τὸν πελάτη ποὺ μπῆκε στὸ κατάστημα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνατρίχιασε, γιατὶ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τὸ περασμένο καλοκαίρι τὸ «φλὲρτ» τῆς γυναίκας του, στὸ Κομπούρ. Ὥστε αὐτὸς ἦταν «ὁ φίλος της», ποὺ τῆς ἀγόραζε δαχτυλίδια μὲ σμαράγδια;

Ὁ Ρενὲ δὲν εἶπε τίποτα, μὰ βγῆκε ἀπ' τὸ κατάστημα ἀνα-

Μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν ἡ γυναίκα του, πλαγιασμένη σ' ἕνα ντιβάνι...

στατωμένος. Ὅταν γύρισε σπίτι του, μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν ἡ γυναίκα του, πλαγιασμένη σ' ἕνα ντιβάνι, διαβάζοντας τὰ περιοδικὰ τῆς μόδας!

— Παληογυναῖκα! Ἄπιστη! τῆς φώναξε.

Ἐκείνη τάχασε.

Ὁ ἄντρας της ἅρπαξε ἀπότομα τὸ χέρι της καὶ τῆς ἔβγαλε ἀπ' τὸ δάχτυλο τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ σμαράγδι.

— Εἶσαι ἕνα κτήνος, φώναξε ἄγρια ἡ Μιρέϊγ.

— Καὶ σὺ μιὰ τιποτένια! Ὥστε σοῦ τὸ χάρισε ἡ ἀδελφή σου, ἔ;

— Μάλιστα!...

—Ἐπιμένεις πὼς εἶναι ψεύτικο!

— Μάλιστα!...

— Ψεύτρα!

— Ρενέ, πρόσεξε πῶς μιλᾶς!...

—Ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ κερδίσης τίποτα μὲ τὶς προσποιήσεις σου. Ξέρω πὼς ποτὲ σου δὲν ὁμολογεῖς. Λοιπόν, ἀφοῦ τὸ δαχτυλίδι εἶναι ψεύτικο, δὲν θὰ σὲ νοιάξη, φυσικὰ ὅ,τι καὶ νὰ τὸ κάνω. Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλω ἡ γυναίκα μου νὰ φοράη ψεύτικα κοσμήματα, ὁρίστε, ἀγαπητή μου!...

Κι' ὁ Ρενὲ πέταξε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ παράθυρο, γελῶντας σαρκαστικὰ καὶ πονεμένα μαζί.

Ἡ Μιρέϊγ τινάχτηκε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση, μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Δὲν κατάφερε παρὰ νὰ γρατζουνίση μὲ τὰ νύχια της τὸ λαιμὸ τοῦ ἄντρός της.

Βρέθηκαν ἔτσι κι' οἱ δυό τους πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Σώπαιναν κι' ἔτρεμαν. Ὁ Ρενὲ τότε εἶδε στὰ μάτια τῆς γυναίκας του τὴ λάμψι μιᾶς λύσσας κι' ἄκουσε ἀπ' τὰ χείλη της τὴν ὁμολογία ποὺ περίμενε:

— Σὲ μισῶ, ναί, καὶ γι' αὐτὸ σὲ ἀπάτησα!...

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα χώρισαν γιὰ πάντα...

ΚΛΩΝΤ ΒΑΡΛΑ

Ο «ΠΑΤΕΡΑΣ»

τοῦ τεχνητοῦ νεφροῦ

Μπροστὰ στὴ μύτη τῶν Ναζήδων

ΜΕ 50 μέτρα πέτσα λουκάνικου, μερικὰ ἐξαρτήματα τῆς μηχανῆς ἑνὸς παληοῦ αὐτοκινήτου καὶ μιὰ κοινὴ μπανιέρα, ἕνας Ὁλλανδὸς γιατρὸς ἔλυσε ἕνα πρόβλημα ποὺ ἀπασχολοῦσε τοὺς ἐπιστήμονες πάνω ἀπὸ 30 χρόνια. Καὶ ἐπινόησε τὸ πρωτότυπο μιᾶς ἁπλῆς καὶ ἔξυπνης συσκευῆς, ποὺ ὑπάρχει σήμερα σὲ κάθε συγχρονισμένο νοσοκομεῖο.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀφοροῦσε τὴν ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι μιᾶς ἐλαττωματικῆς λειτουργίας τῶν νεφρῶν. Ὁ δόκτωρ Βίλεμ Κὸλφ κατασκεύασε ἕνα «τεχνητὸ νεφρό», ποὺ μποροῦσε ν' ἀντικατοιστήση ἀμέσως τὸ φυσικό, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Ὅταν συμβῆ, γιὰ κάποιο λόγο, νὰ πάψουν νὰ λειτουργοῦν καλὰ οἱ νεφροί, τὰ δηλητηριώδη ὑποπροϊόντα ποὺ συγκεντρώνονται μέσα στὸ αἷμα, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἀποβληθοῦν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Ἂν δὲ δὲν ἐπαναληφθῆ ἐγκαίρως ἡ λειτουργία τῶν νεφρῶν, μπορεῖ νὰ δηλητηριασθῆ ἀπ' αὐτὰ ὁ ἄρρωστος καὶ νὰ πεθάνη.

Παρ' ὅλες τὶς διάφορες οὐσίες ποὺ εἰσάγομε κάθε μέρα στὸν ὀργανισμό μας, μὲ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ ποτό, τὸ αἷμα μας διατηρεῖ πάντα μιὰ σταθερὴ σύστασι. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ οἱ νεφροὶ φιλτράρουν καὶ διώχνουν συνεχῶς τὸ πλεονάζον νερό, τὰ ἅλατα καὶ τὰ ὑποπροϊόντα τῆς ζωῆς τῶν κυττάρων. Ἂν ὅμως σταματήση ἡ λειτουργία τῶν νεφρῶν, ἀλλοιώνεται τὸ αἷμα καὶ ἐπέρχεται ὁ θάνατος.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια λοιπόν, οἱ ἐρευνηταὶ ἀναζητοῦσαν ἕνα τρόπο νὰ φιλτράρεται τὸ αἷμα ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα, μὲ εἰδικὲς καὶ πολύπλοκες συσκευές. Ἀλλ' οἱ προσπάθειές τους ἀποτύγχαναν, γιατὶ τὸ αἷμα ἔπηζε σιγὰ - σιγά, ἔφραζε τὴ συσκευὴ καὶ ἔβαζε ἔτσι σὲ ἀκόμη μεγαλύτερο κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου.

Στὶς παραμονὲς ὅμως τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, βρέθηκε μιὰ χημικὴ οὐσία, ἡ ἡπαρίνη, ποὺ παρεμπόδιζε τὴν πῆξι τοῦ αἵματος, χωρὶς νὰ βλάπτη καθόλου τὸν ὀργανισμό. Ἔτσι ὑπερνικήθηκε ἡ σοβαρὴ τεχνικὴ δυσχέρεια, ποὺ ἐμπόδιζε τὸ τεχνητὸ φιλτράρισμα τοῦ αἵματος.

Ὑστερα ἦρθε ὁ πόλεμος. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶχαν τώρα καιρὸ καὶ διάθεσι γιὰ τέτοιες ἔρευνες. Ὡστόσο, ὁ δόκτωρ Κὸλφ — ποὺ ἐργαζότανε τότε στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς μικρῆς ὁλλανδικῆς πόλεως Κάμπτεν — ἔβαλε τὰ δυνατά του νιὰ νὰ ἐπινοήση ἕνα τεχνητὸ νεφρό. Καὶ ἐπιτέλους τὸ' ἐπέτυχε, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις καὶ τὴν ἀντίδρασι τῶν Γερμανῶν ποὺ εἶχαν καταλάβει τὴ χώρα του.

Πῆρε μιὰ «πέτσα» λουκάνικου, μήκους 50 μέτρων, καὶ τὴν τύλιξε γύρω ἀπὸ ἕνα τύμπανο, ποὺ περιστρεφότανε μέσα σὲ μιὰ μπανιέρα. Τὸ αἷμα τοῦ ἀρρώστου ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ ἀρτηρία τοῦ καρποῦ του, περνοῦσε ἀπὸ ἕνα σωλῆνα καὶ ἔφτανε στὸν κούφιο ἄξονα τοῦ τυμπάνου. Ὕστερα, μὲ τὴ βοήθεια διαφόρων ἐξαρτημάτων προερχομένων ἀπὸ τὸ ψυγεῖο ἑνὸς παληοῦ μοτὲρ Φόρτ, τὸ αἷμα εἰσχωροῦσε μέσα στὴν πέτσα τοῦ λουκάνικου ἀπὸ τοὺς πόρους της, κι' ἀπὸ κεῖ ξαναγύριζε στὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου, σὲ μιὰ φλέβα τοῦ ἀγκώνος του.

Μιὰ ἔνεσις ἡπαρίνης, ποὺ τοῦ εἶχε γίνει προηγουμένως, δὲν ἄφινε τὸ αἷμα νὰ πήξη κατὰ τὴ διάβασί του ἀπὸ τὴ συσκευή.

Ἡ μπανιέρα ἦταν γεμάτη μὲ διάλυσι διαφόρων ἁλάτων καὶ ἄλλων οὐσιῶν σὲ καθαρὸ νερό. Κανονίζοντας λοιπὸν τὴ σύσταση αὐτῆς τῆς διαλύσεως, ὁ δόκτωρ Κὸλφ ἐπέτυχε ὥστε νὰ μὴν περνᾶνε ἀπὸ τὴν πέτσα τοῦ λουκάνικου, παρὰ μόνον τὰ χρήσιμα συστατικὰ τοῦ αἵματος: ἁλάτι, γλυκόζη, κλπ. Τὰ τοξικὰ ὑποπροϊόντα διασκορπίζονταν μέσα στὴ μπανιέρα, κι' ἔτσι ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὸ αἷμα.

Μ' αὐτὸ τὸν τεχνητὸ νεφρό, ὁ δόκτωρ Κὸλφ μποροῦσε νὰ φιλτράρη 160 κιλὰ αἵματος στὸ 24ωρο.

Στὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας, ὁλόκληρη ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ἑνὸς ἀνθρώπου μποροῦσε νὰ κυκλοφορήση 50 φορὲς μέσα ἀπ' τὴ συσκευή.

Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, ὁ δόκτωρ Κὸλφ πῆγε στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ, ἡ ἐφεύρεσί του τελειοποιήθηκε, καὶ σήμερα χρησιμοποιεῖται σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ ἴδιος συνεχίζει τὶς ἔρευνες καὶ τὶς μελέτες του στὴν Κλινικὴ τοῦ Κλήβελαντ.

Τώρα οἱ τελειοποιημένοι τεχνητοὶ νεφροὶ δὲν μοιάζουν πολὺ μὲ τὸ πρωτότυπο τοῦ δόκτορος Κόλφ. Στὴ Στοκχόλμη, ὁ δόκτωρ Νὶλς Ἀλβάλ ἐπινόησε τὸ ἑξῆς σύστημα: Ἕνας σωλήνας ἀπὸ σελλοφὰν μεταφέρει τὸ αἷμα στὸ στενὸ χῶρο ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὁμοκέντρους κυλίνδρους. Μέσα δὲ στοὺς κυλίνδρους αὐτοὺς κυκλοφορεῖ μιὰ κατάλληλη διάλυσι, ποὺ ἀπορροφᾶ καὶ παίρνει μαζί της τὰ βλαβερὰ συστατικὰ τοῦ αἵματος.

Ἀλλὰ κι' οἱ παρόμοιες συσκευὲς ποὺ κατασκευάστηκαν στὴν Ἀμερική, ἔχουν ὅλες στὴ βάσι τους ἕνα τέτοιο σωλῆνα ἀπὸ σελλοφάν.

Ἡ χρησιμοποίησι αὐτῶν τῶν τεχνητῶν νεφρῶν ἔσωσε τὴ ζωὴ πολλῶν τραυματιῶν στὴν Κορέα.

Συγχρόνως, οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν νὰ μελετήσουν καλύτερα τὸν τρόπο λειτουργίας τῶν νεφρῶν καὶ νὰ καθορίσουν κατάλληλες δίαιτες καὶ γενικὲς θεραπευτικὲς μεθόδους. Ἔτσι, συνέβη τὸ ἑξῆς περίεργο: Ἡ γενίκευσι τῆς χρήσεως τοῦ τεχνητοῦ νεφροῦ συντέλεσε ὥστε νὰ χρειάζεται σπανιώτερα ἡ συσκευὴ αὐτή.

Συγχρόνως ἐπινοήθηκε καὶ μιὰ ἄλλη, τολμηρὴ μέθοδος: Εἰσάγεται στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς κοιλιᾶς μιὰ κατάλληλη διάλυσι καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη. Περνώντας δὲ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κοιλιᾶς παίρνει μαζί της ὅλες τὶς τοξικὲς οὐσίες, ἀντικαθιστώντας ἔτσι τὰ ἄρρωστα νεφρά.

1 Ὁ Ἀμερικανὸς Βέρνελ Πάγκελ, ἀπὸ τὴν Μιννεάπολι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι ἔχει πολλοὺς καὶ πραγματικοὺς φίλους. Ὁ Πάγκελ (στὴν πολυθρόνα) τοῦ ὁποίου τὰ κάτω ἄκρα παρέλυσαν ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα, ἀποκάλυψε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους του πὼς θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἐπισκευάση τὸ σπιτάκι του, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ οἰκονομικά του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν μιὰ τέτοια δαπάνη. Μόλις ἔμαθαν τὴν ἐπιθυμία του αὐτή, 47 φίλοι τοῦ κ. Πάγκελ ξεσηκώθηκαν σὰν ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἀφιερώσουν ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες τους στὴν ἐπισκευὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἄτυχου φίλου τους, τὸ ὁποῖο μετέβαλαν μέσα κι' ἔξω σὲ ἀληθινὸ παλατάκι, μέσα σὲ λίγες μέρες.

2 Ὁ Ἰταλὸς Νικολὸ Κατροτσιόκι, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του, ἐγκατέλειψε πρὸ χρόνων τὴ στρατιωτικὴ του καριέρα γιὰ νὰ γίνη ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου. Κατώρθωσε πράγματι νὰ ἀναδειχθῆ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Λούτσι Φλάμα. Δυστυχῶς ὅμως ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ ἀστέρια ποὺ ἔσβυσαν μὲ τὴν ἐπικράτησι τοῦ ὁμιλοῦντος. Ἦρθαν ἔτσι δύσκολες μέρες γιὰ τὸν Φλάμα, ποὺ ἀφιέρωνε τὸν καιρὸ του στὴ συμπλήρωσι μιᾶς συλλογῆς ἀποτυπωμάτων χειλιῶν διασήμων συναδέλφων του. Μιὰ μέρα, ἕνας ἐκκεντρικὸς Ἀμερικανὸς ἀγόρασε ἀρκετὰ ἀκριβὰ τὴν πρωτότυπη συλλογή του, καὶ ὁ Φλάμα ἄνοιξε μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἕνα νυχτερινὸ κέντρο στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ξαναβρῆκε ἔτσι τὴν οἰκονομική του εὐημερία.

3 Ἡ Μόνα Ἀμπντὲλ Νασσὲρ (ἀριστερά), κόρη τοῦ Αἰγυπτίου προέδρου καὶ ἡλικίας 9 μόλις χρόνων, κατετάγη ἐθελόντρια νοσοκόμος στὴν «Ἐρυθρὰ Ἡμισέληνο», μιὰ ὀργάνωσι ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν δικό μας Ἐρυθρὸ Σταυρό. Ἡ νέα αὐτὴ ἔδωσε ἕνα τὸ παράδειγμα πὲ πολλὲς μαθήτριες τῆς Αἰγύπτου, ποὺ ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν ὅτι εἶναι ἕτοιμες νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν πατρίδα, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

4 Τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ἑτοιμάζονται νὰ μᾶς παρουσιάσουν ἕνα νέο φοβερὸ τέρας: τὸν «Κράκεν». Ὁ Ἄγκυ Λόμαν (ἀριστερὰ) καὶ ὁ Μπόμπ Μπόννιγκ, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κατασκευή του, ἀποτελοῦν ἐγγύησι ἐπιτυχίας, γιατὶ στὴ δική τους ἐπινόησι ὀφείλονται τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ τέρατα ποὺ εἴδαμε μέχρι σήμερα στὴν ὀθόνη. Ὅπως δήλωσαν ὅμως οἱ ἴδιοι, τὸ πέρας τους, ποὺ θὰ εἶναι ἀμφίβιο, θὰ εἶναι προϊκισμένο αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ μιὰ φωνὴ πού, αὐτὴ καὶ μόνη, θὰ σκορπᾶ ρίγη φρίκης στοὺς θεατάς.

Κλεφτὰ βλεπόντουσαν ποῦ καὶ ποῦ, μέσα στὶς ἐρημιὲς τοῦ δειλινοῦ...

Ἀληθινὲς Ἱστορίες

Ἡ ΠΑΝΤΑΛΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Τὰ χρυσᾶ μαλλιά σου κόψε
Καὶ στὸ μυρωμένο βράδυ
Σκόρπισέ τα στὸ σκοτάδι
Γιὰ νὰ φέρουν τὴν αὐγή...»

Μόλις ἀκουγόντουσαν οἱ πρῶτες νότες τοῦ τρυφεροῦ τραγουδιοῦ, ἡ γρίλλια τοῦ παράθυρού της ἄρχιζε νὰ τρεμουλιάζῃ... Ἡ Ἄλκηστις ἄκουγε μὲ λαχτάρα, μὲ συγκίνησι, τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀγαπημένου της... κι' ὕστερα μισάνοιγε τὴ γρίλλια της, καὶ τοὔστελνε μὲ τὸ ἀβρὸ κάτασπρο χεράκι της ἕνα φιλὶ πούκλεινε κι' ἔρωτα κι' εὐγνωμοσύνη...

Ἀξέχαστα χρόνια! Βαμμένα ρόδινα ἀπὸ τὸ ἀγνὸ αἴσθημα, ποὺ ἕνωνε τρυφερὰ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἐρωτευμένων παιδιῶν... Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἦτανε γραφτὸ ὁ ἔρωτάς τους νὰ συναντήσῃ ἕναν ἐχθρὸ φανατικὸ κι' ἀλύγιστο: Τὸν πατέρα ἐκείνης, ποὺ εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἀντιτάξῃ τὸ «βέτο» τῆς πείρας του στὶς προτροπὲς αὐτοῦ τοῦ ἄκριτου ἔρωτα, ποὺ πήγαινε νὰ κάνῃ δυστυχισμένη τὴ μοναχοκόρη του!

Ὁ γάμος μ' ἕναν ποιητή, μ' ἕναν συγγραφέα, δὲν ἦτανε ποτὲ δυνατὸ νὰ στηριχθῇ σὲ γερὲς οἰκονομικὲς βάσεις... Καὶ ὁ πρακτικὸς ἐκεῖνος πατέρας προτίμησε νὰ ρίξῃ τὴν κόρη του στὴν πλάστιγγα ἑνὸς μεγαλομπακάλη, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι, μαζὶ μὲ τὰ λεφτά, θὰ τῆς ἔδινε καὶ τὴν εὐτυχία... Ἀλλοίμονο! Δὲν τῆς ἔδωσε παρὰ μόνο τὴν ἀηδία, τὴν κούρασι, καὶ τὰ πρόωρα γερατειά... Στὴ χυδαία ἀγκαλιὰ τοῦ Μενέλαου Μπουρδῆ, ἡ Ἄλκηστις δὲν ἄργησε νὰ μαραθῇ... Καί, μὲ τὸν ἔρωτά της πνιγμένον, δόθηκε ὁλόψυχα στὴ μητρότητα ποὺ ἤρθε κάπως νὰ τὴν παρηγορήσῃ: Λάτρεψε μὲ πάθος τὴ Νίνα, τὴ μοναχοκόρη της, ποὖχε ξεπεταχτῆ σὰν ἁπρόοπτο σάρκινο λουλούδι μέσα ἀπὸ τὴν τόσο ἀνάρμοστη καὶ ἀταίριαστη ἐκείνη συζυγικὴ ἕνωσι.

ΜΕΣΑ στὸ παληὸ ἀρχοντικὸ εἶχανε μαζευτῆ, ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ βράδυ, πολλὰ εὔθυμα νειάτα, γιὰ νὰ γλεντήσουνε τὰ γενέθλια τῆς Μίκας, τῆς κόρης τοῦ Φειδία Καζίνη τοῦ φημισμένου ποιητῆ καὶ συγγραφέα. Γεμίσανε ἀπὸ νωρὶς ὅλα τὰ σαλόνια μὲ νέες, παιδιῶν εἴχανε συγκεντρωθῆ γιὰ νὰ τὰ καμαρώσουνε στὸ γλέντι τους, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ καταστρέψουν μὲ τὴ μελαγχολικὴ παρουσία τους...

Ἐκεῖ εἶδε πάλι ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ὁ Φειδίας Καζίνης τὴν Ἄλκηστι, τὴν παληά του λατρεμένη! Πόσο δραματικὰ εἶχε ἀλλάξει!... Τὰ μαλλιά της — ποὺ τάχε φωτογραφήσει ὁλόξανθα ἡ θύμησί του... — ἦτανε κάτασπρα τώρα, τὸ κυπαρισσένιο καμί της καμπουριασμένο... Καὶ μόνο τὰ πρασθυωπικὰ μάτια της διατηροῦσαν ἀκάμα κάποια σπίθα δειλὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν...

Εἶχε ἔρθει στὸ φιλόξενο σπίτι συνοδεύοντας τὴν κόρη της, τὴ Νίνα, ποὺ ἦτανε φιλενάδα καὶ συμμαθήτρια τῆς Μίκας Καζίνη. Καὶ εἶχε ἔρθει ἴσαμε μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν Μενέλαο Μπουρδῆ, ἕναν κοντόχοντρο ἀνθρωπάκο μὲ διπλὰ σαγόνια καὶ πολλὰ λεφτά, ποὖχε πλουτίσει «κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου κάνοντας τὸ ἐμπόριο τοῦ μπακαλιάρου καὶ τῆς ρέγγας...

Ὅταν εἶχε σφίξει τὸ χέρι τῆς παληᾶς του ἀγαπημένης, ὁ Φειδίας Καζίνης ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ ξαφνικὰ ὅλη τὴν παληά του ζωὴ νὰ χυμάῃ μέσα στὴ στερημένη του καρδιά... Τί χρόνια ἀξέχαστα ἦταν ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἔβεσαν, νέους τότε καὶ τοὺς δυό, μὲ τὰ λουδένια δεσμὰ τοῦ πιὸ τρυφεροῦ ἔρωτα!... Τὴν εἶχε ἀγαπήσει σὰν αἴσθημά του!... Κλεφτὰ βλεπόντουσαν ἐκεῖνα μὲ πρόθυμη λατρεία τὸ δειλινοῦ, μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου... Καὶ τὶς νύχτες —ὤ! τὶς νύχτες ὁ ἐρωτευμένος νεαρὸς μὲ τὸ κεφάλι του φλογισμένο ἀπὸ τὸν ἔρωτα, μὲ τὴν καρδιά του ξεχειλισμένη αἰσθήματα, ἐρχότανε νὰ καταθέσῃ τὴ λατρεία του σιγά, μελωδικά, μὲ νότες γλυκὲς ποὺ τὶς ὑπόκουε ἡ κιθάρα, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς λατρευτῆς του... Πῶς τὸ θυμότανε τώρα ὁ Φειδίας ἕνα ἀπὸ τὰ τραγούδια ποὔλεγε τότε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Ἄλκηστις, μαζὶ μὲ τὴ συντροφιά του, ποὺ συγκροτοῦσε μέσα στὴ μαγικὴ φεγγαρόλουστη νύχτα τῆς Ἀθήνας τὴν πιὸ μελωδικὴ χορωδία τοῦ ἔρωτα!

«Στὰ χρυσᾶ μαλλιά σου ἀπόψε
Πῶς δὲ λάμπει τὸ φεγγάρι;...
Ἀπ' τὴν τόση σου τὴ χάρι
Μήπως ντράπηκε νὰ βγῇ;...

καὶ προσπάθησε νὰ ξεχάσῃ τὸ ὡραῖο της σβυσμένο ἐρωτικὸ παρελθόν...

Κι' ὁ Φειδίας; Προδομένος κι' αὐτὸς στὸν ἔρωτά του, δέχτηκε μὲ ἀδιαφορία μιὰ γυναῖκα χωρὶς σημασία καμμιὰ καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του... Καὶ ἀπὸ τὴ δεύτερη αὐτὴ ἀνάρμοστη ἕνωσι ξεπετάχτηκε ἡ Μίκα του, ἡ λατρευτὴ τοῦ μοναχοκόρη...

Βλέποντας τώρα ἀπόψε μελαγχολικὰ ἀπέναντί του τὴν Ἄλκηστι, ὁ Φειδίας ἔκανε πολλές, ἄσκοπες πιὰ κι' ἀνώφελες, σκέψεις: Γιατί τοῦ τὴν εἶχανε στερήσει, καί, μαζί της, τοὖχανε στερήσει καὶ τὴν εὐτυχία;... Μὲ τὰ χρόνια, εἶχε σὰν ποιητὴς καὶ συγγραφέας ἐκδιάσει τὴν πόρτα τῆς δόξας. Μαζὶ μὲ τὴ δόξα, ἦρθε κι' ὁ πλοῦτος... Καί, μαζὶ μὲ τὸν πλοῦτο, τὸ πικρὸ παράπονο: Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ὑποδουλωθῇ ἡ τρυφερὴ του ἀγαπημένη σ' ἕναν μπακάλη, ὅταν κι' αὐτὸς ποὺ ἀγαποῦσε θὰ μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρῃ μιὰ ζωὴ ἄνετη, χωρὶς στερήσεις;...

. . . . . .

Ἀπὸ τὸ σαλόνι ἀκούστηκε μιὰ εὔθυμη κοριτσίστικη φωνή:

— Βαρεθήκαμε πιὰ τοὺς δίσκους... Πᾶρτε καὶ λίγο ραδιόφωνο!... Μπορεῖ ἡ Ἀθήνα νἄχῃ μουσικὴ χοροῦ...

Γυρίσανε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου, κι' ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ σπίκερ:

—«Καὶ τώρα θὰ ἀκούσετε μελωδίες παλαιοτέρων ἐποχῶν ἀπὸ δίσκους...».

Κι' ἀμέσως, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γλυκύτατη εἰσαγωγὴ βιολιῶν, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ παληοῦ τραγουδιστῆ στὸ παληὸ τραγοῦδι:

«Στὰ χρυσᾶ μαλλιά σου ἀπόψε
Πῶς δὲ λάμπει τὸ φεγγάρι;...»

Τὰ μάτια τοῦ Φειδία καὶ τῆς Ἄλκηστης διασταυρωθήκανε δακρυσμένα... Τὸ τραγοῦδι τους! Τὸ παληό τους τραγοῦδι... Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔνωνε τὶς χλιαρὲς νύχτες τῆς Ἀθήνας, ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, μὲ τὶς ἀόρατες ἀλυσίδες τῆς τρυφερῆς μελωδίας του... Τὸ τραγοῦδι ποὺ ἔσβυσε ἀνώφελα, μαζὶ μὲ τὸν στραγγαλισμένον ἔρωτά τους...

Ἀπὸ τὰ σαλόνια ὅμως ἀκουστήκανε φωνὲς διαμαρτυρίας:

— Καλέ, γύρισε τὸ σταθμό!... Τί παλαιοντολογίες εἶν' αὐτές;...

Ἕνα νευρικὸ νεανικὸ χέρι γύρισε πάλι τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Τὸ παληὸ τραγοῦδι βυθίστηκε καὶ πάλι στὸ παρελθόν... Καί, στὴ θέσι του, χύμηξε ἀπὸ ἕνα ἄλλο σταθμὸ ἕνα μάμπο, γιὰ νὰ μεθύσῃ τὰ ἐξαλλα νειάτα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μὲ τὸν τρελλὸ ρυθμό του...

Ἀναστέναξε κρυφὰ ὁ Φειδίας κι' ἡ Ἄλκηστις, κι' ἀφίσανε τὶς ἀναμνήσεις τους νὰ ξαναμποῦνε στοὺς τάφους τους...

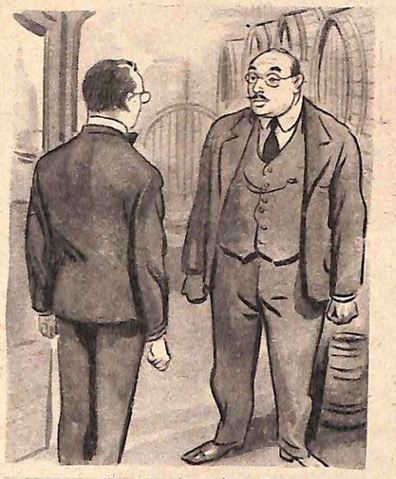
. . . . . .

Ἀπὸ τὸ σαλόνι ἀκουγόντουσαν γέλοια καὶ χαρούμενες φωνές. Τὸ μάμπο εἶχε στηθῆ ἀπάνω στὰ ἐρείπια τῆς παληᾶς καντάδας, σαρώνοντας τὴν τρυφερὴ μελωδία μὲ ἐξαλλα ὀρλιάσιματα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Στάσου νὰ σοῦ ὑπαγορεύσω καὶ τὴ... συνέχεια!...

Μ. ΤΑΛΙΑΣ 56

—Λογιστή σὰν κι' ἐμένα δὲν εἶναι εὔκολο νὰ βρῆτε...

ΠΩΣ ΓΙΝΕΣΑΙ ΛΟΓΙΣΤΗΣ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΑΕΝΕ πὼς εἶναι δύσκλη ἡ δουλειὰ τῶν λογιστῶν. Χρειάζεται γρήγορη σκέψη, ἔντασι προσοχῆς, μεγάλη ἐξοικείωσι μὲ τοὺς ἀριθμούς, φυσικὰ καὶ κάποια κατάρτισι. Φαίνεται πὼς δὲν εἶχα τὴν ἴδια γνώμη ὅταν τελειώνοντας τὶς Γυμνασιακὲς σπουδές μου καὶ προτοῦ σκαλώσω ὁριστικὰ στὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα, ἔκανα διάφορες ἄλλες ἀπόπειρες ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Ἔλεγα πὼς, ἂν δὲν τὰ κατάφερνα νὰ τακτοποιηθῶ σὲ καμμιὰ ἄλλη οἰκονομικῶς ἀποδοτικώτερη δουλειά, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διστάσω νὰ κάνω τὸν λογιστή. Ἁπλῆ ὑπόθεσις: παίρνεις ἕνα τεφτέρι, γράφεις ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὸ «Δοῦναι», ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ «Λαβεῖν», κάνεις τὴν πρόσθεσι καὶ βγάζεις τὸ συμπέρασμα.

Κάπως ἐπιστημονικώτερα καὶ σοβαρώτερα μᾶς τὰ εἶχαν μάθει στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤμουν γενικῶς («κουμπούρα») στὰ μαθηματικὰ — δηλαδὴ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ὄχι μόνο στὰ μαθηματικὰ — ἐκρινα περιττὸ νὰ τὰ συγκρατήσω στὸ μυαλό μου, πιστεύοντας ἀκραδάντως ὅτι δὲν μοῦ ἦταν ἀπαραίτητα.

Ἔτσι λοιπόν, μεταξὺ ποιήσεως — τὴν ὁποία κακοποιοῦσα ἀγρίως ἐκεῖνο τὸν καιρὸ — ἐρασιτεχνικῆς δημοσιογραφίας καὶ ἀνάγκης νὰ ἐξοικονομήσω ὁπωσδήποτε ἑβδομάδες, δὲν ὑπῆρχε περιθώριο διαγωνισμῶν. Οἱ καιροὶ ἦσαν δύσκολοι καὶ τὸ χαρτζηλίκι τοῦ σπιτιοῦ πενιχρότατο, γιὰ νὰ πιεστικὲς καὶ οἱ ὑποχρεώσεις τῶν μοιραίων αἰσθηματικῶν μικροεπιχειρήσεων τῆς πρώτης νεότητος.

"Ενας μισθὸς σοῦ ἐπέτρεπε νὰ ντύνεσαι κομψά, νὰ ἐπισκέπτεσαι ἀφόβως ἕνα ἕνα τσαΐ κομπλὲ — κάπιου, κάπιου — στὴν Ἰουλιέττα σου. (Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οἱ αἰσθηματικὲς συναντήσεις στὴν Πόλη τοῦ 1918 γινόντανε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὰ μουχαλεμπιτζήδικα, ποὺ διέθεταν καὶ εἰδικὰ σεις καὶ ὅπου ἡ κόρη τῶν ὀνείρων σου μποροῦσε νὰ φάη δυὸ καὶ τρία μουχαλεμπιά, ἢ ταούκ κιοκσοῦ, στὴ σειρά, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ σοβαρὰ τὸ πορτοφόλι σου).

Προτοῦ, λοιπόν, μπλέξω ὁριστικὰ μὲ τὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα, βγῆκα εἰς ἀπεζες, ἀλλὰ μ' ἐξωτερικὸς μιὰ-δυὸ ἡμέτητα. Ἔμαθα πὼς ζητοῦσε λογιστὴ τὸ περίφημο ἐστιατόριο τοῦ Ἀμπτουλλὰχ — τὸ λὰ μοῦ ἐξήγησε ὁ διευθυντὴς τοῦ ὅτι ἤθελαν ἁπλῶς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μαρβαρὺ γιὰ τὸ γάντρό μου καὶ δὲν δέχτηκα, μολονότι μὲ σκανδάλιζε πολὺ ἡ βεβαίωσις ὅτι πλὴν τοῦ μισθοῦ θὰ ἔτρωγα καὶ δωρεὰν χτυποῦσαν τόσο πολὺ στὴ μύτη μου τὰ κεμπάπια τοῦ Ἀμπτουλλάχ, τὴν ὥρα ποὺ ἔκανα τὴ σχετικὴ συζήτησι, ὥστε μὲ πόνο ἐδήλωσα ἄρνησι...

Τελικὰ ἔμαθα ὅτι ἕνας μακρυνὸς συγγενής μου, κρασέμπορος τοῦ Γαλατᾶ, ζητοῦσε λογιστή. "Ηταν ὅ,τι μοῦ χρειαζόταν. Καὶ δουλειὰ καλὴ καὶ προϊστάμενος συγγενής. Ἡ ἀποθήκη του βρισκόταν στὴν προκυμαία, κοντὰ στὴν περίφημη γέφυρα ποὺ ἑνώνει τὸν Γαλατᾶ μὲ τὴ Σταμπούλ. Μὲ δέχτηκε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα, ἴσως διότι ἀπὸ κουβέντες μεταξὺ συγγενῶν καὶ φίλων εἶχε προτρέξει ἡ φήμη μου ὡς σπουδαίου λογιστοῦ. (Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα οὔτε τὸ ἄλφα τῆς λογιστικῆς).

— Αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπα μόλις μὲ ρώτησε ἂν ξέρω καλὴ λογιστική, εἶναι παιχνιδάκια γιὰ μένα. Ἐγὼ ἔχω... ταλέντο λογιστοῦ!

— Ξέρεις, μοῦ εἶπε μὲ μεγάλη λεπτότητα ὁ μέλλων προϊστάμενός μου, ἐγὼ δὲν σκαμπάζω πολὺ ἀπ' αὐτά. Τὰ γράμματά μου εἶναι λίγα. Εἶχα ἕνα λογιστὴ ποὺ μοῦ τάκανε θάλασσα...

— Ἀ τὸν ἄθλιο!...

— Γι' αὐτὸ τὸν ἔδιωξα. Θέλω λοιπὸν ἕνα ἄνθρωπο ποὺ νὰ πάρη ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς δουλειᾶς. Ἔχουμε πολὺ ἀλισιβερίσι μὲ τὶς ἐπαρχίες. Θέλω καθαροὺς λογαριασμούς. Θὰ τὰ καταφέρῃς;

— Μὰ δὲν εἶπαμε πὼς αὐτὰ εἶναι παιχνιδάκια γιὰ μένα;

"Ετσι ἐγκαταστάθηκα στὸ γραφειάκι μου, ποὺ ἦταν γεμᾶτο χοντρὰ βιβλία, τιμολόγια, φακέλλους, ἀλληλογραφία καὶ μικροσκοπικὰ μπουκαλάκια μὲ δείγματα ποτῶν. Πίπρα, φυσικά, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα καὶ μιὰ προκαταβολή. Ἄνοιξα τὰ βιβλία καὶ προσπάθησα νὰ μπῶ στὸ νόημα. Τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσο εὔκολα, ὅσο τὰ ὑπέθετα. Αὐτὰ τὰ διάφορα Δοῦναι καὶ Λαβεῖον καὶ Χρεώσεις καὶ Παθητικὰ ὑπόλοιπα καὶ Ἀλληλόχρεοι λογαριασμοὶ καὶ τὰ σοῦπα-μοῦπες μοῦ ζάλιζαν τὸ μυαλό. Ἐξ ἄλλου ὁ προκάτοχός μου εἶχε ἀφίσει πολλὲς ἐκκρεμότητες κι' ἔπρεπε νὰ τὶς ξεμπλέξω.

Πέρασαν οἱ πρῶτες δεκαπέντε μέρες καὶ δὲν τὰ κατάφερα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸν λαβύρινθο τῶν λογαριασμῶν, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ἤξερα λογιστικά. Οἱ πελάτες μὲ συναντοῦσαν συχνά, ἀλλὰ δὲν ἔδειχναν καμμιὰ διάθεσι νὰ μὲ διευκολύνουν νὰ τακτοποιήσω τὰ πάρε δῶσε. Φαίνεται πὼς τοὺς ἱκανοποιοῦσε αὐτὴ ἡ περιπλοκή, γιατὶ οἱ περισσότεροι ἦσαν χρεῶστες. Ὅταν βρέθηκα στὸ ἀδιέξοδο, πέταξα τὰ ὑπάρχοντα βιβλία, τὸ «Καθολικόν», τὸ ("Ημερολόγιον) κτλ. κι' ἄνοιξα νέα. Θὰ ἐφαρμόσω — ἔλεγα μέσα μου — μιὰ δική μου ἁπλῆ μέθοδο.

Καὶ πραγματικά, κατὰ τὶς ἑπόμενες δεκαπέντε μέρες εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς τὰ πράγματα πήγαιναν καλύτερα μὲ τὸ ἀλάνθαστο σύστημά μου. Ἔδωσα μάλιστα κι' ἕνα-δυὸ ἀσφάλειες στὸν φίλο, μακαρίτη ἤδη ποιητὴ Ἀπόστολο Μελαχρινὸ — ποὺ ἦταν τότε στὴν Πόλη ἀντιπρόσωπος μεγάλων ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν — καὶ γενικὰ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔλυσα ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ ἕνα ἁπλούστατο καὶ πρακτικὸ τρόπο, ὅπως τὰ καταλάβαινα ἐγώ.

Δὲν ξέρω πῶς ἀκριβῶς συνέβη, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ «Δοῦναι» τὰ ἔγραφα στὸ «Λαβεῖν». Αὐτὸ τὸ ἀντελήφθην μιὰ μέρα, ποὺ ἦλθε ἕνας ἐπαρχιακὸς πελάτης νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του κι' ὅταν καθησα νὰ τοῦ ἑτοιμάσω τὸν λογαριασμό, εἶδα μὲ κατάπληξι πὼς ἡ ἐπιχείρησι ἔπρεπε νὰ τοῦ πληρώσῃ καὶ ρέστα!

Φυσικά, ὁ πελάτης, δὲν θὰ εἶχε ἀντίρρησι νὰ εἰσπράξῃ ἀντὶ νὰ πληρώσῃ, ἀλλὰ μόλις τὸ εἶπα στὸν προϊστάμενό μου ἑτοιμάσθηκε νὰ μὲ... χειροτονήσῃ μὲ τὸ σκουπόξυλο τῆς ἀποθήκης!

Τὸ βράδυ ἔφυγα λυπημένος («ἕως θανάτου») καὶ τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης βρῆκα στὸ γραφειάκι μου — ποὺ τὸ εἶχα μεταβάλει καὶ σὲ ἐντευκτήριο τῆς παρέας μου — ἕναν σοβαρὸ ἄνθρωπο, ἡλικιωμένο, μὲ γυαλιά, χωμένο μέσα στὰ βιβλία, στὰ τιμολόγια καὶ στὴν ἀλληλογραφία. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς λογιστής, ποὺ ἐκλήθη ἐπειγόντως νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι. Εἶχαν ὅμως περιπλακῆ τόσο οἱ λογαριασμοί, ποὺ τὸ ξεκαθάρισμά τους ἤθελε ὄχι μιὰ λογιστή, ἀλλὰ... μέντιουμ. Οἱ περισσότεροι πελάτες φαινόταν πὼς εἶχαν λαμβάνειν, ἐνῶ χρωστοῦσαν τὰ μαλλοκέφαλά τους.

Τὸ πῶς ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, δὲν τιν' ἀνάγκη ἐπεισέρχησις στὸν ἀέρα, εἶναι ἕνα μυστήριο ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ προϊστάμενός μου μὲ πληροφόρησε μὲ τὴ μεγάλη λεπτότητα ποὺ τὸν διέκρινε, ὅτι ἀναγκάζεται μὲ λύπη νὰ στερηθῇ τὶς ὑπηρεσίες μου. Μοῦ ἔδωσε κι' ἕνα μισθὸ γιὰ δῶρο!

"Ετσι ναυάγησε ἄδοξα καὶ ἡ ἀπόπειρά μου νὰ γίνω ἕνας σπουδαῖος λογιστής, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σωθοῦν ἀρκετοὶ ἔμποροι ἀπὸ τὴν χρεωκοπία!...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἐρωτικὴ ἐπιλογή

Ο φλὲρτ ἔχει χαθῆ στὶς ἡμέρες μας, τουλάχιστον ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς γυναίκας. Ρίξετε μιὰ ματιὰ γύρω σας. Θὰ ἰδῆτε ὅτι οἱ σημερινὲς νέες ἢ προκαλοῦν — καὶ ἡ προκλητικότητά τους γίνεται πολλὲς φορὲς ἀναίδεια καὶ αὐθάδεια — ἢ περιμένουν ν' ἀρχίσετε σεῖς τὴν ἐπίθεσι (ἀδιάφορο ἂν μὲ τρόπο ἤπιο, βίαιο ἢ θάνασιμο).

Ἡ γυναῖκα κατεβαίνει στὸν ἐρωτικὸ στίβο μὲ ὅπλο τὴν ὁμορφιά της καὶ σπανιώτερα τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν τσαχπινιά της. Ἡ ἐκλογή της εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς συμπτωματική. Διαλέγει... ἐκεῖνον ποὺ τὴν πρόσεξε καὶ ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὴν φανερώσῃ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὴν προτίμησί του.

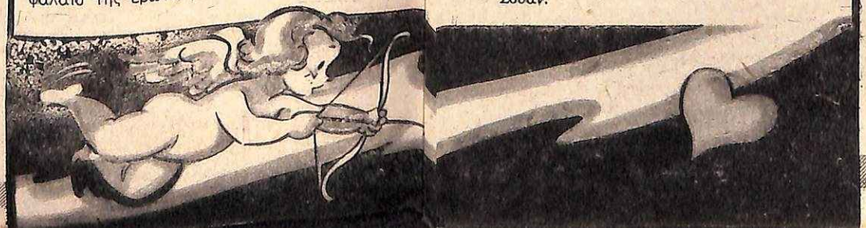
Μιὰ διάσημη συγγραφεύς, ἡ Τζίνα Λομπρόζο, ἐστηλίτευσε ἄλλοτε τὸ αἴσθημα κατωτερότητος ποὺ ὑπάρχει στὸ βάθος τῆς ψυχῆς κάθε γυναίκας, ἐνῶ ταὐτόχρονα προσπάθησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ καὶ νὰ τὸ δικαιολογήσῃ.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη βήματα τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ γυναῖκα πρόσεξε ὅτι οἱ ἄνδρες παρεῖχαν τὴν προστασία τους στὸ πιὸ ὅμορφες. Ὁ κυνηγὸς ποὺ γύριζε φορτωμένος μὲ θηράματα, ὁ δυνατὸς καὶ ρωμαλέος ἄντρας ποὺ μὲ τὰ γερὰ μπράτσα του ἐπέβαλλε σ' ὅλους τὸ σεβασμό καὶ τὸ φόβο, ὁ ἰσχυρὸς φύλαρχος, ποὺ οἱ θελήσεις του ἀποτελοῦσαν νόμο γιὰ τοὺς ἄλλους, ἔδιναν τὴν προτίμησί τους στὶς γυναῖκες ποὺ ἡ φυσική τους κατασκευὴ τοὺς ἐγοήτευε περισσότερο.

Ἡ κατάστασι δὲν ἄλλαξε καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια. Οἱ γυναῖκες πρόσεξαν καὶ τοπινὰ χρόνια. Οἱ γυναῖκες πρόσεξαν καὶ πάλι ὅτι οἱ πιὸ ὅμορφες εὑρίσκαν εὔκολα ἕναν καλὸ σύζυγο κι' ὅτι δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κουνήσουν τὸ μικρὸ δακτυλάκι τους γιὰ νὰ ἔχουν τὸ γοητευτικὸ βασιλόπουλο καὶ νὰ ναρθῇ τὸ γοητευτικὸ βασιλόπουλο καὶ νὰ τὶς πάρῃ.

"Ετσι, συνήθισαν σιγὰ - σιγὰ στὴν ἰδέα ὅτι αὐτὲς δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτα ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ περιμένουν νὰ τὶς διαλέξουν, κι' ἔπεσαν μὲ τὸν καιρὸ σὲ μιὰ διαστρεβλωμένη καὶ ψυχικὴ ἀδράνεια, ποὺ σκότωσε νοητικὰ καὶ ψυχικὴ ἀδράνεια, ποὺ σκότωσε νοητικὰ καὶ ψυχικὴ ἀβράνεια, ποὺ σκότωσε νοητικὰ καὶ ψυχικὴ ἀβράνεια καὶ τὸ θάρμέσα τους τὴν πρωτοβουλία καὶ τὸ θάρμέσα τους τὴν πρωτοβουλία καὶ τὸ θάρρος. Περιωρίσθηκαν, μ' ἄλλα λόγια, σ' ἕνα ρόλο ὁλότελα παθητικό. "Ολες τους οἱ νὰ ρόλο ὁλότελα παθητικό. "Ολες τους οἱ σκέψεις συγκεντρώθηκαν, τότε σὲ μιὰ μόνο: ἂν ἦταν ὅμορφες, οἱ ἄντρες θὰ τὶς πρόσεχαν κι' ὁ βαθμὸς τῆς ὁμορφιάς τους θὰ σεχαν κι' ὁ βαθμὸς τῆς ὁμορφιάς τους θὰ καθόριζε τὴν τύχη τους στὸν ἔρωτα καὶ στὸ γάμο.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ σήμερα. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμεῖ ἡ γυναῖκα, εἶναι νὰ ἀρέσῃ στοὺς ἄντρες. Τὸ ποιός ἀπὸ ὅλους θὰ τὴν ἀποφᾶ... αὐτὸ ἀποτελεῖ ζήτημα τύχης. Ἡ ἐπιλογή της, — ἡ γυναῖκα βρῆκε τὴν ἐλευθερία της, — ἡ γυναῖκα βρῆκε τὴν ἐλευθερία της,— ἔγραψε ἡ Τζίνα Λομπρόζο—δὲν τὴν ἐχρησιμοποίησε γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο γιὰ νὰ εὑρύνῃ τὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν της. Στὰ παλιὰ χρόνια, ὅπως καὶ σήμερα, οἱ γυναῖκες ἀναζητοῦν τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ τὶς καθυστερημένες χώρες, ἡ γυναίκα ραι στὶς καθυστερημένες χώρες, ἡ γυναίκα δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν εὐχέρεια. Κι' αὐτὸ τὴν κάνει νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὴν πολιτισμένη κάνει νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὴν πολιτισμένη γυναῖκα δὲν ἔκαμε οὔτε ἕνα βῆμα στὸ κεφάλαιο τῆς ἐρωτικῆς ἐπιλογῆς».

Ἀλλά, θὰ πῆτε, δὲν συμβαίνει πολλὲς φορὲς μιὰ γυναῖκα ν' ἀποκρούσῃ ἕναν, δυό, τρεῖς ἢ καὶ περισσότερους ὑποψηφίους; Τί κάνει, ὅμως, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις; Λέει: «Ὁ Α δὲν μοῦ ἀρέσει καὶ δὲν τὸν θέλω». Ἔπειτα, περιμένει νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος, ποὺ νὰ συγκεντρώσῃ πάνω της τὴν προτίμησί του. Ἂν κι' αὐτὸς δὲν τῆς ἀρέσῃ, θὰ περιμένῃ τρίτον... Ἀλλὰ ποτὲ σχεδὸν δὲν θὰ πάσῃ τὴν πρωτοβουλία νὰ βρῇ μόνη της ἐκεῖνον ποὺ θὰ τῆς ἀρέσῃ.

Καὶ ὁ κεραυνοβόλος ἔρως;

Κι' ἐδῶ ἐπίσης ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στὸν ἄντρα. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι οἱ πολύπλοκες φάσεις τῆς «κρυσταλλοποιήσεως» τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος, γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε μιὰ ἔκφρασι προσφιλῆ στὸν Σταντάλ, ξετυλίγονται μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα. Μόνον ὁ χρόνος, δηλαδή, διαφέρει. Ὅλα τὰ ἄλλα, ὅμως, γίνονται μὲ τὸν ἴδιο ὁμοιόμορφο τρόπο.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ φανῆ παράξενο, εἶναι ὅτι οἱ νέες εἶχαν μεγαλύτερη πρωτοβουλία, τὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ. Δὲν εἶχαν τὴν εὐχέρεια τότε — ἀλλ' οὔτε καὶ τὴ διάθεσι ἴσως — νὰ ἐπιδείξουν τὴν ὁμορφιά τους. Καὶ γι' αὐτὸ μιλοῦσε περισσότερο ἡ ψυχή τους. Ἔτσι συνέβαινε πολλὲς φορὲς ν' ἀγαπήσουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχαν ἤδη σὲ κάποια στιγμὴ — ὄχι σπάνια ἀπὸ μακρυά, κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες ἑνὸς παραθύρου — καὶ παρέμεναν πιστὲς σ' αὐτὸ τὸ αἴσθημά τους, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤξεραν ἂν θὰ ξανάβλεπαν τὸν ἀγαπημένο τους, κι' ἀγνοοῦσαν κάποτε ἀκόμα καὶ τὸ ὄνομά του.

Ἡ ρωμαντικὴ νέα ἔκανε, λοιπόν, μόνη της τὴν ἐκλογή της, ἀδιάφορο ἂν τὰ κριτήριά της ἦταν ἐπιπόλαια καὶ ἐπιφανειακά. Δὲν περίμενε νὰ τὴν διαλέξουν. Διάλεγε μόνη της. Καὶ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ προδώσῃ τὸ αἴσθημά της (δὲν λέμε τὸν ἀγαπημένο της, γιατὶ πολλὲς φορὲς αὐτὸς δὲν ἤξερε τίποτα).

Αὐτὸ τὸ θαῦμα τοῦ ρωμαντικοῦ ἔζωτα, ὅμως, δὲν ξαναπαρουσιάστηκε. Ἡ γυναῖκα ξαναγύρισε κατόπιν στὴ σκλαβιά της καὶ ἄφησε στὸν ἄντρα τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς ἐρωτικῆς ἐπιλογῆς.

Ἐκεῖνες ποὺ θέλουν νὰ ξεφύγουν ἀπ' αὐτὴ τὴ σκλαβιὰ — καὶ εἶναι πολλὲς στὶς ἡμέρες μας — δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ βυθίζωνται πιὸ πολὺ σ' αὐτήν. Τὸ ὅπλο τους εἶναι ἡ προκλητικότητα. Μὲ τὸ νὰ προκαλοῦν τοὺς ἄνδρες, νομίζουν ὅτι διασκρύσσουν τὴν ἐλευθερία τὴ δική τους καὶ γενικώτερα τοῦ φύλου τους. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ τὶς κάνει νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς ἄλλες, εἶναι ὅτι; ἀντὶ νὰ ὑποδουλώνωνται σ' ἕνα μόνον ἄντρα, ὑποδουλώνονται στὸν ἄνδρα γενικά.

Ἡ ἐρωτικὴ ἐπιλογὴ κι' ἡ πρόκλησι εἶναι δύο πράγματα τελείως διαφορετικά. Στὴν πρώτη, ἡ γυναῖκα πιστοποιεῖ μὲ τρόπο ἀπόλυτο καὶ κυριαρχικὸ τὴν ἐλευθερία της νὰ διαθέσῃ ὅπως αὐτὴ θέλει τὸν ἑαυτό της. Μὲ τὴ δεύτερη, γίνεται μιὰ ζητιάνα τοῦ ἀνδρικοῦ θαυμασμοῦ, ποὺ ζητιάνα τοῦ ἀνδρικοῦ θαυμασμοῦ, ποὺ ζητάει νὰ τὸν προκαλέσῃ καὶ νὰ τὸν μονοπωλήσῃ μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. "Ετσι, φθάνει σιγὰ - σιγὰ στὸν ψυχικὸ ξεπεσμό, ποὺ εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν σωματικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Φυλαχτῆτε ἀπὸ τοὺς δὸν Ζουάν.

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος ἔχει ἀκούσει σήμερα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀλλεργία καὶ μιλάει γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Λίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ κατέχουν πραγματικά.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπόν, ἡ ἀλλεργία δὲν εἶναι ἀρρώστεια. Εἶναι μιὰ ἀνώμαλη κατάστασι ὑπερευαισθησίας τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἀπέναντι μιᾶς ὡρισμένης οὐσίας, ποὺ δὲν ἐπηρεάζει καθόλου τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐνῶ σὲ μᾶς ἐνεργεῖ σὰν δηλητήριο καὶ μᾶς προκαλεῖ διάφορες ἐναλλήσεις. Δὲν ὀφείλεται συνεπῶς σὲ μικρόβια ἡ ἀλλεργία, οὔτε καὶ εἶναι καθόλου μεταδοτική. Ὑπάρχουν ὡστόσο ἄνθρωποι ἐπιρρεπέστεροι στὶς ἀλλεργικὲς ἐνοχλήσεις ἀπ' τοὺς ἄλλους. Πρόκειται συνήθως γιὰ ἄτομα μὲ νοημοσύνη ἀνωτέρα πῆς μετρίας, νευρικὰ καὶ εὐκολοεπηρέαστα, ποὺ ἔχουν τὴ λεγόμενη «καλλιτεχνικὴ» ἰδιοσυγκρασία. Παρουσιάζουν δὲ ἐναλλαγὲς ὑπερδιεγέρσεως καὶ κατάπτώσεως.

Γιὰ κάποιο λόγο ποὺ δὲν τὸν ἔχουν ἐξηγήσει ἀκόμη οἱ ἐπιστήμονες, τὸ εἰδικὸ «δηλητήριο» ἐπηρεάζει διάφορα κύτταρα τοῦ σώματος τοῦ ἀλλεργικοῦ ἀτόμου καὶ προκαλεῖ τὴν ἔκκρισι μιᾶς οὐσίας, ποὺ λέγεται ἰσταμίνη. Αὐτὴ ἡ οὐσία κάνει τὰ μικρὰ κύτταρα τοῦ δέρματος νὰ βγάζουν ἕνα ὑγρό. Ἐπίσης προκαλεῖ συσπάσεις τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων καὶ τῶν νεύρων.

Οἱ ἀντιδράσεις λοιπὸν αὐτὲς ἐκδηλώνονται μὲ διάφορες μορφές, ἀπ' τὶς ὁποῖες θὰ δοῦμε πιὸ κάτω τὶς σπουδαιότερες:

Πυρετὸς τοῦ χόρτου: "Εχει ὀνομασθῆ ἔτσι, ἐνῶ δὲν ὀφείλεται καθόλου στὸ χόρτο, οὔτε καὶ συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ πυρετό! Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνωμαλία ὀφειλομένη στὴ γύρι διαφόρων φυτῶν, ποὺ αἰωρεῖται στὴν ἀτμόσφαιρα ἀπ' τὰ τέλη Μαΐου ὡς τὰ μέσα Σεπτεμβρίου. Κάνει δὲ μαρτυρικούς γιὰ τὰ θύματά της τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες. Φαρνίζονται συνεχῶς, τρέχει ἡ μύτη τους, τὰ μάτια τους κοκκινίζουν καὶ δακρύζουν, κάποτε πρήζεται τὸ πρόσωπό τους. Δίνουν ἐν τούτοις τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔχουν συναχωθῆ γιὰ τὰ καλά. Ἐνῶ ὅμως στὸ συνάχι οἱ ἐκκρίσεις τῆς μύτης εἶναι πηχτές, στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἀραιὲς καὶ ὑδαρεῖς.

Ἀλλεργικὴ ρινῖτις: "Εχει ἀνάλογα συμπτώματα μὲ τὴν προηγούμενη, ἐμφανίζεται ὅμως σὲ ἄλλες ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Δὲν ὀφείλεται δὲ συνήθως στὴ γύρι, ἀλλὰ στὴ σκόνη τοῦ σπιτιοῦ, στὸ χνοῦδι ἀπὸ ὑφάσματα, σὲ πούπουλα, σὲ τρίχες γατιῶν ἢ σκυλιῶν, κλπ. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ τὴν προκαλέσῃ κάποιο τρόφιμο.

Οὐρτικάρια: Δημιουργεῖ ξαφνικὰ ρὸζ καὶ ὀσπρα ἐξογκώματα πάνω στὸ δέρμα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ μᾶς τσιμπήση τσουκνίδα. Ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ φαγούρα εἶναι ἀνυπόφορα, τόσο ποὺ μπορεῖ κάποτε νὰ λιποθυμήσῃ ὁ πάσχων. Κοινότερες αἰτίες εἶναι τὰ θαλασσινά, οἱ φράουλες ἢ διάφορα φάρμακα —ὅπως ἡ ἀσπιρίνη ἢ ἡ πενικιλλίνη. Κάποτε ἐμφανίζεται οὐρτικάρια ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κλύσμα, γιατὶ ἡ διαταραχὴ τῆς ἁρμονίας μέσα στὰ ἔντερα προκαλεῖ τὴν παραγωγὴ περισσότερης ἰσταμίνης.

Ἔκζεμα: Τὸ ἔκζεμα, ἰδίως στὰ βρέφη, μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ἀλλεργία ἀπὸ τὴν τροφή· κάποτε ὅμως ὑπεύθυνο εἶναι κάποιο συστατικὸ τοῦ τάλκ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ βρέφους. Θεραπεύεται δυσκολώτατα, γιατὶ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ ἐμποδίσουμε τὸ βρέφος νὰ ξύνεται. Δὲν τὸ ἀφίνεται νὰ κοιμηθῇ ἥσυχα — οὔτε καὶ τὴ μητέρα του. Εἶναι δύσκολο συγήθως ν' ἀνακαλύψουμε τὸ τρόφιμο ποὺ πειράζει τὸ βρέφος. Μπορεῖ νάναι τὸ γάλα ἢ τὰ αὐγὰ ἢ τὸ ζουμὶ πορτοκαλιοῦ, ἢ τὰ ψάρια... Εὐτυχῶς, ὅσο σοβαρὴ μορφὴ κι' ἂν πάρῃ τὸ ἔκζεμα τῶν βρεφῶν, ὑποχωρεῖ συνήθως μόνο του, ὅταν τὸ παιδὶ γίνῃ 2—3 ἐτῶν.

Δερματῖτις ἐπαφῆς: "Οπως τὸ λέει ἡ ὀνομασία της, προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ ὡρισμένης οὐσίας μὲ τὸ δέρμα. Εἶναι μιὰ ἀρκετὰ κοινὴ ἐπαγγελματικὴ νόσος. Τὴν παθαίνουν π.χ. συχνὰ οἱ ἀρτεργάτες ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀλεῦρι, οἱ ξεχαροπλάστες ἀπὸ τὴ ζαχαρη, οἱ νοικοκυρὲς ἀπὸ τὰ διάφορα προϊόντα ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὸ σαπούνι, κλπ. Ὑπάρχουν πολλὲς γυναῖκες, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καθαρίσουν πατάτες ἢ ἄλλα χορταρικά, χωρὶς νὰ ἐρεθισθῇ τὸ δέρμα τῶν χεριῶν τους. Ἄλλοτε πάλι φέρνει τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ὁ χυμὸς ἢ ἡ φλοῦδα τῶν φρούτων.

"Οσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κηπουρική, θὰ ἔχουν παρατηρήσει ἴσως, ὅτι ὡρισμένα φυτὰ τοὺς προκαλοῦν θερματίτιδα. Τὰ συνηθέστερα εἶναι οἱ μπεγκόνιες καὶ οἱ πετούνιες. Ὑπάρχουν μάλιστα ἄνθρωποι ποὺ βγάζουν ἐξάνθημα ὅταν βρεθοῦν ἁπλῶς στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ μιὰ μπεγκόνια!

Ἄσθμα: Μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀλλεργικὴ προέλευσι. Οἱ κρίσεις του φαίνονται τρομερές, τόσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν πάσχοντα, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς δικούς του. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ ἰσταμίνη ἐπηρεάζει τὰ νεῦρα ποὺ ἐλέγχουν τοὺς βρόγχους. Προκαλεῖται ἔτσι μιὰ βιαία σύσπασις τῶν βρόγχων κι' ὁ πάσχων δὲν μπορεῖ πιὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ τρομερὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ καταπόνησί του τοῦ προκαλεῖ κατόπιν τε-

Γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς οὐσίας ποὺ προκαλεῖ ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις σ' ἕνα ἄτομο, ὁ γιατρὸς ἀλείφει δοκιμαστικὰ μὲ διάφορες οὐσίες τὸ μπράτσο τοῦ ἐξεταζομένου καὶ παρατηρεῖ μετὰ 24 ὧρες ποιὰ ἀπ' ὅλες προκάλεσε ἕνα τοπικὸ ἐρεθισμό.

ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΕΡΕΣ ἀλλεργικὲς παθήσεις

Πῶς γίνεται ἡ διάγνωσις καὶ ἡ θεραπεία τους

λεία ἐξάντλησι.

Οἱ

Τὰ χέρια τῆς ΑΝΝΑΣ

Ὁ Πιὲρ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν Ἄννα. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ τὸν τραβοῦσε πιὸ πολὺ σ' αὐτὴ τὴ χαριτωμένη κοπέλλα, ἦταν τὰ χέρια της.

Τὰ δυὸ χέρια τῆς Ἄννας ἦταν κάτασπρα. λεπτά, σωστὸ ποίημα ὁμορφιᾶς!

Ὁ Πιὲρ τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες καὶ δὲν ἤξερε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή της. Ἡ Ἄννα, ἂν ἔκρινε ἀπὸ τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα χεράκια της, δὲν ἐργαζόταν κανεὶς ἀπὸ τὰ καθόλου. Ζοῦσε σ' ἕνα διαμέρισμα, σὲ μιὰ συνοικία, ὅπου κατοικοῦσαν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ καλλιτέχνες. Ἕνα βράδυ, ὁ Πιὲρ τὴ συνώδεψε ὡς ἐκεῖ καὶ διαπίστωσε πὼς τὸ νοικοκυριὸ ἐκεῖ μέσα τόκανε μιὰ ἡλικιωμένη γυναικοῦλα, ποὺ ἔμενε στὸ ἴδιο πάτωμα μὲ τὴν Ἄννα.

— Μὰ γιατί δὲν συγυρίζεις μόνη σου; τῆς εἶπε ὁ Πιὲρ μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ βρεθήκανε ἐκεῖ. Εἶναι τόσο μικρὸ τὸ διαμερισματάκι σου, ποὺ δὲν χρειάζεται πολὺ κόπο.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! φώναξε ἡ Ἄννα. Θὰ κατάστρεφα τὰ χέρια μου.

— Μοῦ φαίνεται, πὼς τοὺς δίνεις πιὸ πολὺ σημασία ἀπ' ὅ,τι πρέπει, εἶπε πικαρισμένος ὁ νέος, ποὺ ὠνειρευόταν νὰ κάνη γρήγορα γυναῖκα του τὴν Ἄννα.

— Γιὰ μένα ἔχουν μεγάλη σημασία, Πιέρ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη σοβαρά.

Ὁ Πιὲρ δούλευε σὲ μιὰ τράπεζα κι' ὁ μισθός του δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ ἀνοίξη ἕνα σπίτι, ὅπου θὰ χρειαζόταν κι' ὑπηρέτρια.

Εἶχε μεγαλώσει στὴν ἐξοχή, ὅπου οἱ γυναῖκες τὰ κάνουν ὅλα μόνες τους μέσα στὸ σπίτι. Ἡ μητέρα του τάφερνε πάντα ὅλα βόλτα μονάχη της καὶ βοηθοῦσε τὸν ἄντρα της στὸ περιβόλι τους. Ἡ ἀδελφή του, ποὺ ἦταν τώρα παντρεμένη, ἀνῆκε στὸν ἴδιο τύπο τῆς ἐνεργητικῆς νοικοκυρᾶς. Φαινόταν στὸν Πιέρ, πὼς χέρια ἄσπρα κι' ἀνέπαφα σὰν ἐκεῖνα τῆς Ἄννας, εἶχαν πάνω τους κάτι τὸ ἀφύσικο καὶ τὸ ὑπόπτο. Ἔδειχναν, χωρὶς ἄλλο, ἀδιαφορία καὶ νωχέλεια, δηλαδὴ δυὸ ἐλαττώματα ἀνυπόφορα γιὰ τὸν τύπο μιᾶς καλῆς συζύγου.

Αὐτὸς ὁ φόβος σκίαζε τὰ ὁμορφα αἰσθήματα τοῦ νέου καὶ τὸν ἔκανε νὰ τρέμη στὴν ἰδέα τοῦ γάμου, ποὺ ὡστόσο ἦταν τὸ γλυκό του ὄνειρο.

— Ἔχεις ἕνα παράξενο ὕφος, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ Ἄννα. Τί σκέφτεσαι;

— Τὰ χέρια σου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Τὰ χέρια μου: Θέλεις, λοιπόν, νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτά;

— Ὄχι, καλύτερα νὰ μὴ μοῦ πῆς τίποτα!

Ὁ Πιὲρ ἔνσωθε πὼς δὲν θὰ βαστοῦσε σὲ μιὰ τέτοια κουβέντα. Φοβόταν, πὼς τὰ λόγια τῆς Ἄννας θὰ τοῦ κατέστρεφαν τὸ αἴσθημά του.

Καὶ τὸ κορίτσι δὲν μίλησε...

★

— Θἄναι ἕνας ἀνόητος γάμος, εἶπε στὸν Πιὲρ ἡ ἀδελφή του. Ἀπ' ὅσα μοῦ λές, καταλαβαίνω, πὼς δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ σοῦ ταιριάζει.

— Μὰ τὴν ἀγαπῶ, Λουΐζα.

— Μὴ μεγαλοποιῆς τὰ πράγματα! Εἶναι ἕνα αἰσθηματάκι χωρὶς ρίζες. Θὰ σοῦ περάση.

Δὲν τοῦ πέρασε ὅμως.

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Μιὰ μέρα, ὁ Πιὲρ τὴν ξανάδε μέσα σ' ἕνα κομψὸ ζαχαροπλαστεῖο. Ἔπαιρνε τὸ τσάϊ της μαζὶ μ' ἕναν ἄντρα ἀσυνήθιστα ντυμένον, ἴσως ζωγράφο. Γεμᾶτος ζήλεια, μὲ τὴν ψυχὴ ἀναστατωμένη, ὁ Πιὲρ προσπέρασε γρήγορα κι' ἀπομακρύνθηκε. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη ἐκεῖνο τὸ θέαμα.

— Δὲν ἀξίζει νὰ δίνη κανεὶς σημασία στὶς γυναῖκες, ἔπε σ' ἕνα φίλο του.

— Ἐννοεῖς καμμιὰ ὡρισμένη;

— Ναί, τὴν Ἄννα.

— Ἄ, τὴν Ἄννα...

— Τὴν εἶδα στὸ «Κρυστάλ» μ' ἕνα καλλιτέχνη...

— Ἐ, καὶ τί κακὸ ὑπάρχει σ' αὐτό;

Ὁ Πιὲρ γύρισε ἀλλοῦ τὸ βλέμμα του. Δὲν ἤθελε νὰ διαβάση ὁ φίλος του στὰ μάτια του τὸν πόνο του.

— Τί κακὸ ὑπάρχει; Δὲν εἶναι παρέες αὐτὲς γιὰ σοβαρὰ κορίτσια. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ...

— Μὰ δὲν ξέρεις, πὼς ἡ Ἄννα κάνει τὸ μοντέλο;

Χωρὶς ν' ἀποκριθῆ τίποτε, ὁ Πιὲρ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ὥστε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἔκανε ἡ Ἄννα! Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν εἶχε βιαστῆ νὰ τῆς ζητήση νὰ τὸν παντρευτῆ. Ὁ Θεὸς τὸν εἶχε φυλάξει ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀνοησία.

Εἶδε μὲ τὴ φαντασία του τὸ ἁρμονικὸ κορμάκι τῆς Ἄννας. Ἡ μέση της ἦταν τόσο στενή, ποὺ κάποτε τὴν εἶχε κλείσει ὁλόκληρη μέσ' στὰ δυὸ χέρια του. Αὐτὸ τὸ κορμί, λοιπόν, τόβλεπαν τόσοι καὶ τόσοι ἄνδρες ὁλόγυμνο!

Ὁ πόνος τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Μπῆκε σ' ἕνα μπάρ, ποὺ βρῆκε στὸ δρόμο του, κι' ἔφυγε ἀπ' κεῖ, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα μεθυσμένος...

★

Πέρασαν ἀρκετὲς βδομάδες γεμᾶτες ὀδυνηρὴ ἀναποφασιστικότητα γιὰ τὸν Πιέρ. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ διώξη ἀπὸ τὸ μυαλό του τὸ γοητευτικὸ ἴνδαλμα τῆς Ἄννας, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε. Ἡ σκέψη του ἦταν πάντα σ' αὐτή, κι' ἡ ἀνοιχτὴ πληγὴ στὴν καρδιά του δὲν ἐννοοῦσε νὰ κλείση.

Τέλος, μιὰ μέρα, ὁ Πιέρ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη πῶς, πῆγε στὴ μεγάλη ἔκθεσι ζωγραφικῆς, ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἐκεῖνες τὶς μέρες. Ἤθελε νὰ τὴν ξαναδῆ τουλάχιστον πάνω στοὺς πίνακες. Ποθοῦσε ν' ἀτενίση τὴν ὄψι της, τὰ γκριζοπράσινα μάτια της, τὰ μαλακά, φωτεινὰ μαλλιά της...

Διέσχισε τὶς αἴθουσες, σταματῶντας στοὺς πίνακες, ποὺ παράσταιναν γυμνά, μπροστὰ σὲ κάθε τέτοιο ἀχροροδόδινο ἄνθος γυναικείας σάρκας. Ἀλλὰ κάθε φορά, διαπίστωνε πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἄννα.

Συνέχισε τὸ βῆμα του, χωρὶς νὰ ξέρη τί νὰ σκεφτῆ, ὅταν, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ βλέμμα του σταμάτησε πάνω σ' ἕνα πίνακα, ποὺ εἶχε ἕνα πρωτότυπο «θέμα». Παρίστανε ἕνα κρυστάλλινο ἀνθοδοχεῖο μὲ δυὸ θαυμάσια ὀρχεοειδῆ, ποὺ τὸ κρατοῦσαν δυὸ τέλεια, ὑπέροχα γυναικεῖα χέρια. Τὰ χέρια τῆς Ἄννας!

Ὁ ζωγράφος δὲν εἶχε ἀπεικονίσει οὔτε τὸ σῶμα οὔτε τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ μονάχα τὰ δυὸ ἐκφραστικά, πανέμορφα χέρια της, ποὺ ὁ Πιὲρ τὰ ἀναγνώρισε ἀμέσως.

Ὁ Πιὲρ τὰ ἀναζήτησε καὶ σ' ἄλλους πίνακες καὶ τὰ ξαναβρῆκε σὲ μερικοὺς ἀπ' αὐτούς. Τάχαν χρησιμοποιήσει γιὰ μοντέλο τους διάφοροι ζωγράφοι, ἐκεῖνα τὰ σπάνια, τὰ γεμάτα ψυχή, τ' ἀσύγκριτα χέρια.

Βγῆκε ἀπὸ τὴν ἔκθεσι μὲ τὴν καρδιὰ ταραγμένη. Στὸ προαύλιο, τὴν εἶδε ξαφνικὰ νάρχεται. Ναί, ἦταν ἐκείνη, ἡ Ἄννα. Τὰ μεγάλα μάτια της, μόλις τὸν ἀντίκρυσαν, γέμισαν ἀπὸ μιὰ λάμψη χαρᾶς.

— Ἄννα!

— Τί ἔγινες τόσον καιρό, Πιέρ;

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, Ἄννα, εἶπε ὁ νέος μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐδῶ κοντὰ εἶναι ἕνα ἥσυχο κεντράκι. Πᾶμε νὰ σοῦ προσφέρω κάτι;

Λίγο ἀργότερα, ἦταν καθισμένοι κι' οἱ δυό τους σ' ἕνα μαρμάρινο τραπεζάκι.

— Ὥστε τὰ χέρια σου... εἶπε ὁ Πιέρ.

— Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Εἶναι παράξενο, μὰ ὅλοι οἱ ζωγράφοι μοῦ λένε, πὼς ἐνῶ τοὺς εἶναι εὔκολο νὰ βρίσκουν πρόσωπα καὶ σώματα τέλεια, χέρια ἄψογα ἀποτελοῦν μᾶλλον σπάνιο εἶδος. Τὰ δικά μου τὰ ζητοῦν ὅλοι τους.

— Καταλαβαίνω... ἔκανε ὁ Πιέρ.

— Μὰ τί, λοιπόν, εἶχες σκεφτῆ;

Τὰ μάτια τοῦ Πιὲρ χαμήλωσαν ἀπὸ ντροπή. Ναί, ἦταν ἀλήθεια, εἶχε κάνει μιὰ ἄδικη σκέψι... Ὕστερα, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε μὲ διψασμένη ἀγάπη.

— Ἄννα, τῆς εἶπε τρυφερά, θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Ἐκείνη τοῦ ἄπλωσε πάνω ἀπὸ τὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ τὰ δυὸ ζωντανὰ λουλούδια τῶν τελείων χεριῶν της, σὰν νὰ τοῦ ἔδινε νὰ καταλάβη πὼς τοῦ τὰ ἀφιέρωνε γιὰ πάντα!

ΡΑΟΥΛ ΓΚΡΕΙΓ

Ἡ τραγικὴ μοῖρα τῆς Γλαύκης

Μαυρέγνη

ΕΙΚΟΣΙ ὁλόκληρα χρόνια βαστοῦσε ὁ σκληρὸς πόλεμος ἀνάμεσα στοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Σπαρτιάτες. Εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια, ἐξακολουθοῦσαν νὰ σφάζωνται ἄγρια στὰ δοξασμένα πεδία τῆς ἑλληνικῆς γῆς αὐτοί ποὺ, ἂν ἤθελαν, ἂν συμφωνοῦσαν νὰ εἰρηνέψουν μεταξύ τους, θὰ μποροῦσαν χωρὶς ἄλλο νὰ κυριαρχήσουν πάνω σὲ ὅλο τὸν τόπο. Μὰ δὲν ἤθελαν. Ἔτσι, οἱ Σπαρτιάτες, ξανάρχιζαν μὲ πεῖσμα κάθε χρόνο τὶς ἐπιδρομές τους ἐναντίον τῆς Ἰθώμης. Ἀλλὰ καὶ μὲ ἀκούραστη ἐπιμονὴ τοὺς χτυποῦσαν οἱ Μεσσήνιοι, στενεύοντας ὁλοένα τὰ σύνορα τῶν ἀντιπάλων τους. Ἡ πάλη αὐτή, ποὺ διεξάγοταν μὲ ἀφάνταστη τόλμη καὶ ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸ χαμὸ μιᾶς ὁλόκληρης βασιλικῆς οἰκογένειας. Ἴσως σὲ κανένα ἄλλο πόλεμο τῆς ἀρχαιότητας ἡ γυναῖκα δὲν ἔπαιξε τόσο ἐνδιαφέροντα ρόλο, ὅσο στὴν ἐπικὴ ἐκείνη τιτανομαχία, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία σὰν θρύλος καὶ σὰν παραμύθι. Κι' ὡστόσο ὑπῆρξε μιὰ πραγματικότητα...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γύρω στὰ 743 π. Χ., βασίλευε στὴν Ἰθώμη ὁ Ἀριστόδημος. Ἄνθρωπος προικισμένος μὲ πολλὲς ἀρετές, δίκαιος καὶ ἱκανὸς στρατηγός, λάτρευε κυριολεκτικὰ τὸ λαό του κι' ἤθελε νὰ τὸν βλέπη εὐτυχισμένο. Ζοῦσε κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τὴ θυγατέρα του, ποὺ συμμερίζονταν μαζί του κάθε του λύπη καὶ κάθε του χαρά. Ἡ Ταϋγέτη ἦταν πραγμένης ἡλικίας. Μὰ ὡστόσο διατηροῦσε ἀκόμη κάτι ἀπὸ τὴν ἀπαράμιλλη καλλονή της, ποὺ ἔγερνε πιὰ πρὸς τὴ δύση της. Ἡ Γλαύκη πάλι, μόλις εἶχε πατήσει τὰ εἴκοσι της χρόνια. Εἶχε μιὰν ὁμορφιὰ ἰδιαίτερη. Τὰ μαλλιά της, ἀτόφιο χρυσάφι, ἔπεφταν σὰν καταρράκτης στοὺς πάλλευκους ὤμους της. Καὶ τὰ μάτια της ἔμοιαζαν σὰ δυὸ σταγόνες θάλασσα τοῦ Αἰγαίου. Φοροῦσε πάντα ἕναν ἐλαφρὸ χιτῶνα, ἀπὸ λεπτὸ μετάξι τῆς Τύρου, χωρὶς πόρπη γιὰ ζώνη καὶ χωρὶς ἄλλα κεντήματα. Τὸ λευκὸ ὕφασμα, σιδερωμένο στὶς παρυφές, στεκόταν στὶς ἁπαλὲς ἑξοχὲς τῶν γονάτων της, καὶ κομψὰ ὑποδήματα ἀπὸ δέρμα γαλάζιο, ἔσφιγγαν τὰ μικρὰ στάχη πόδια.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Δορίων—ἀπὸ βασιλικὸ γένος τοῦ "Αργους—τὴν εἶδε καὶ τὴν ἀγάπησε. Μὰ καὶ ἡ Γλαύκη δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητη μπρὸς στὸν ὡραῖο ἐκεῖνο νέο. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα του χαρίσματα, εἶχε καὶ τὸ θεῖο δῶρο νὰ λαξεύη τ' ἄψυχα μάρμαρα καὶ νὰ τοὺς δίνη ζωή. Ἦταν γλύπτης. Πράγμα δηλαδὴ ποὺ αὐτὸ καὶ μόνο ἀρκοῦσε, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξη ὁ Ἀριστόδημος τὶς πύλες τοῦ παλατιοῦ του. Γιατὶ ὁ μεγάλος καὶ καλὸς βασιλέας τῶν Μεσσηνίων, λάτρευε τὶς ὡραίες τέχνες καὶ τὶς προστάτευε.

Ἔτσι, ὁ Δορίων βρέθηκε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του, μὲ τὴν πρόφαση ὅτι στὴ μορφή της, εὕρισκε τὸ πρότυπο ποὺ ἀναζητοῦσε, γιὰ νὰ ζωντανέψη τὸ ἄγαλμα τῆς λατρευτῆς του θεᾶς: τῆς Ἀφροδίτης.

Κανεὶς δὲν τοῦ ἔφερε ἀντίρρησι. Τὸ νὰ ἐμπνεύση μιὰ θνητὴ ἕναν τεχνίτη, ἦταν σχεδὸν προτίμησι θεϊκή. "Οτι ὡραῖο εἶχε ἡ Βασιλοπούλα, ὅ,τι ἰδεῶδες ἦταν δυνατὸν νὰ ἐφευρεθῆ γύρω ἀπὸ τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της, ὁ Δορίων τὸ εἶχε ἀποδώσει στὸ μάρμαρο. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη βεβαιώθηκε, ὅτι καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν θὰ ἔφτανε ποτὲ τὸ ἐπίπεδο τοῦ ὀνείρου του. "Οτι καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀποσπάση ἀπὸ τὴ Γλαύκη.

— Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι τὸ στεφάνι ποὺ συγκρατεῖ τὴν κόμη σου; τὴ ρωτοῦσε συχνά, τὶς ὧρες ποὺ ἔμεναν μόνοι. Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι ἡ πορκίτου ποδιοῦ σου; ἢ τὸ χαριτωμένο σου σῶμα, τὸ σάνδαλο τοῦ ἀσύγκριτου ποδιοῦ σου;

Ἡ Γλαύκη τὸν ἄκουγε, σοβαρή. "Οχι πὼς δὲν τῆς ἄρεσαν τὰ λόγια του, αὐτὰ τὰ ὄμορφα λόγια ποὺ ἄγγιζαν τὴν ψυχή της. Μὰ κάτι ρήση στὰ χάδια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε. Ἦταν παράξενο! Βρισκόταν στὴν ἡλικία ἐκείνη ποὺ ὅλα ἔπρεπε νὰ τῆς φαίνωνται ὡραῖα, χαρούμενα καὶ γελαστά. Κι' ὡστόσο φοβόταν τὸ θάνατο καὶ τὸν ἔβλεφαντικὰ πὼς ἕνα παγωμένο δάχτυλο τῆς ἄγγιζε τὸ γυμνό της ὦμο... Καὶ τότε, κατάχλωμη, ξεφώνιζε ἀπὸ τρόμο κι' ἀπελπισία κι' ἔκλεινε τ' αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη καὶ νὰ μὴ βλέπη.

Δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση σὲ κανένα γιὰ τὸ ψυχικό της μαρτύριο. Οὔτε καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ μητέρα της, δὲν ἀνέφερε ποτὲ λέξι. Μὰ εἶχε χάσει τὸν ὕπνο της. Στὰ ρόδινα χείλη της ἔσβυσε τὸ χαμόγελο. Κανεὶς ὅμως δὲν πρόσεξε τὴν ἀλλαγή της, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Δορίωνα.

Ὁ ἐρωτευμένος καλλιτέχνης, προσπάθησε νὰ μάθη τὸ μυστικὸ της. Τί τῆς συνέβαινε λοιπὸν καὶ μαραινόταν, τώρα ποὺ οἱ θεοὶ τοὺς εἶχαν δώσει τὴ χάρι ν' ἀγαπηθοῦνε; Ἡ Γλαύκη ἀποφάσισε τότε νὰ τοῦ μιλήση. "Επεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κλαίγοντας, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὰ πάντα: Προαισθανόταν ὅτι θὰ πέθαινε. Χθὲς ἀκόμη, τὴν ὥρα ποὺ ἡ σκυθρωπὴ Ἑκάτη περνοῦσε τὰ σταυροδρόμια τῆς Ἰθώμης, κάποιο ἀγρίμι οὐρλιασε μακρυά, πέρα ἀπὸ τὸ φρούριο τῆς πολιτείας. Αὐτὸ ἦταν σημάδι, ὅτι προσέγγιζε ἡ πικρὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου της. Ναί, δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, θὰ πέθαινε νέα. Τὸ μάντευε στὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν, στὰ φύλλα τῶν δέντρων, στοὺς ἀνθῶνες. Τὸ ἔβλεπε παντοῦ. Μὰ τώρα ἐπιθυμοῦσε νὰ ζήση. Τώρα ποὺ τὸν γνώρισε, δὲν ἤθελε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμο τόσο γρήγορα!

Ὁ Δορίων τὴν ἔσφιξε πάνω του ἐντρομος. "Ολ' αὐτὰ ποὺ ἄκουσε κακὸ προμήνυμα τῶν θεῶν. Γιατὶ αὐτοὶ κανόνιζαν τὴ μοῖρα τῶν θνητῶν καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀποφύγη. Τέζερε αὐτὸ ὁ Δορίων καὶ προσπαθησε νὰ τῆς δώση θάρρος, νὰ τῆς θυμίση πὼς ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος δὲν ἔχουν ὅρια. Πῆρε τὰ μικρά της χέρια στὰ δικά του, τὰ εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή:

— Ἂν ἡ μοῖρα σου εἶναι νὰ κατεβῆς στὴν αἰώνια νύχτα, εἶναι καὶ δική μου μοῖρα νὰ σ' ἀκολουθήσω, ὅπου δρόμο κι' ἂν πάρης γιὰ νὰ φτάσης στὴν ἄλλη ὄχθη τῆς γῆς. Ἀλλ' ἂς χαροῦμε πρῶτα τὴ ζωή, ἀγαπημένη μου! Γνῶσι εἶναι ἡ ἀγάπη. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ τὴ γνωρίσουμε μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου;

Ἡ Γλαύκη τὸν φίλησε μὲ τρυφερότητα. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔκλαψε ἀπὸ εὐτυχία. Σὲ κείνη τὴ στάσι τοὺς βρῆκε ἡ Ταϋγέτη. Ἁγγιξε τὰ κεφάλια τους μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων της καὶ χάϊδεψε τὸ μέτωπό τους τρεῖς φορές, σημάδι πὼς συμφωνοῦσε γιὰ τὴν ἕνωσί τους. Γιατὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἡ συνετὴ ἐκείνη μητέρα εἶχε καταλάβει τὸν κρυφὸ ἔρωτα τῶν δύο νέων. Ἔτσι χάρηκε ἀληθινά, ὅταν τῆς ἀνάγγειλαν τὸν ἀρραβῶνα τους.

Ἡ Ταϋγέτη ἦταν βέβαιη πὼς ὁ Ἀριστόδημος δὲν θὰ ἔφερνε κανένα ἐμπόδιο στὸ γάμο τους. Μ' ὅλο ποὺ ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, ὁ βασιλέας ἦταν σκυθρωπὸς καὶ ἀμίλητος, ὡστόσο ἔλπιζε πὼς μὲ τὴν εἴδησι ποὺ θὰ τοῦ πήγαινε γιὰ τὴν ἀγαπημένη τους θυγατέρα, θὰ ξανάβρισκε τὴ χαμένη γαλήνη του. Μὰ ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη γιὰ τὸν προσεχτὸ γάμους τῆς Γλαύκης, ἔγινε ὠχρὸς καὶ τὸ βλέμμα του θάμπωσε σὰν γυαλί.

Ἀπότομα τινάχτηκε πάνω καὶ σήκωσε τρέμοντας τὰ χέρια του ψηλά.

— "Ω, θεοί! φώναξε. Γιατὶ νὰ εἶμαι ἀπὸ τὸ γένος τῶν Αἰπυτιδῶν;

Ἡ Ταϋγέτη τρόμαξε. Ἡ φωνὴ του ἐμοιαζε μὲ κραυγὴ παραφροσύνης. Τὰ λόγια του τῆς φάνηκαν χωρὶς νόημα. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ζωῆς τους, ὁ Ἀριστόδημος ὄχι μόνο ὑπῆρξε σοβαρὸς καὶ μετρημένος, ἀλλ' αἰσθανόταν κρυφὴ περηφάνεια γιὰ τὸ γένος του: τὸ γένος τῶν Αἰπυτιδῶν, ἀπ' ὅπου βαστοῦσε. Γιὰ ποιὸ λόγο τώρα τὸ καταριόταν;

Ἡ Ταϋγέτη ἔπεσε στὰ πόδια του, σπαράζοντας ἀπὸ λυγμούς.

— Μίλησέ μου! τὸν παρακάλεσε. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σὲ παιδεύει; ἀπὸ τοὺς Δελφούς, ἔχεις καταδληθῆ. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σὲ παιδεύει;

Ὁ Ἀριστόδημος ἔγειρε πάνω στὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας κι' ἔκλαψε βουβά. Ἀπόθεσε κατόπιν τὰ χέρια του στοὺς ὤμους της καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη πόνο τῆς εἶπε:

— Ἡ σημερινὴ μέρα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μου! Ὀνειρευόμουν πάντα νὰ δῶ τὴ Γλαύκη στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ θὰ τῆς ταίριαζε. Κι' ὁ Δορίων εἶναι ἀντάξιός της. Κι' ὅμως τὸ ἀγγελμα τοῦ ἀρραβῶνα της, ἀντὶ νὰ μὲ γεμίση χαρά, μὲ βύθισε στὸ πιὸ σκοτεινὸ πένθος...

Καὶ πάλι ἡ Ταϋγέτη τὸν κύτταξε ἔντρομη. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ συγκρατηθῆ καὶ τὸν ρώτησε, ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ τὸν ἀνάγκαζε νὰ μιλῆ μὲ τέτοιον τρόπο. Ἀκράτητος πιὰ ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ βάραιναν τὴν ψυχή του καὶ θέλοντας νὰ δώση μιὰ διέξοδο στὰ μαῦρα συναισθήματά του, ὁ Ἀριστόδημος τῆς ἐξομολογήθηκε τὴ σκληρὴ ἀλήθεια: Γιὰ νὰ νικήσουν οἱ Μεσσήνιοι τοὺς Σπαρτιάτες, τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν- ποὺ ζήτησε τὴν ἀρωγή του — ἔβωσε χρησμὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ θυσιάσουν μιὰ παρθένα ἀπὸ τὸ γένος τῶν Αἰπυτιδῶν. Καὶ ἡ μόνη νέα ποὺ βαστοῦσε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐκείνη δυναστεία, ἦταν ἡ Γλαύκη. Ἡ Γλαύκη, ἡ ἀγαπημένη τους θυγατέρα! Οἱ ὑποχθόνιοι θεοὶ τοῦ ζητοῦσαν τὴ θυσία αὐτή, ἂν ἤθελε νὰ καταλήξη μὲ τελικὴ νίκη ὁ εἰκοσάχρονος πόλεμος. Διαφορετικά, ἡ Ἰθώμη, μαζὶ μὲ τοὺς κατοίκους της, ἦταν καταδικασμένη στὸν ἀφανισμὸ καὶ τὴν καταστροφή...

Ἡ Ταϋγέτη, σὰν νὰ χτυπήθηκε ἀπὸ κεραυνό. Στάθηκε ἄλαλη μπρὸς στὸν τραγικὸ πατέρα καὶ δὲν εὕρισκε δύναμι νὰ τοῦ πῆ ἔστω καὶ μιὰ λέξι. "Οχι! Πῶς ἦταν δυνατὸν οἱ θεοὶ νὰ φερθοῦν τόσο σκληρὰ ἀπέναντί τους; Ὁλόκληρες δεκαετηρίδες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ τελευταία θυσία παρθένας.

Κι' ὅμως κανεὶς δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀλλάξη τὸ χρησμό. "Αν ἦταν στὸ χέρι της, ἡ Ταϋγέτη θὰ πρόσφερε εὐχαρίστως τὴ δική της ζωή, γιὰ νὰ σώση τὴ ζωὴ τῆς θυγατέρας της...

Ἀποκοιμωμένη, ἔπεσε σ' ἕνα ἀνάκλιντρο καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὶς ὠχρὲς παλάμες. Σιμά της ὁ Ἀριστόδημος, ἔνοιωθε νὰ πνίγεται σχεδόν. Κάτι ἐτοιμάστηκε νὰ πῆ, μὰ δὲν πρόλαβε. Τὰ βαρειὰ παραπετάσματα τῆς εἰσόδου ἀνασηκώθηκαν καὶ ἡ Γλαύκη, σὰν ἕνα λευκὸ ἀπίθανο δραμα, μπῆκε στὸν πατρικὸ κοιτῶνα. Εἶδε τοὺς γονεῖς της σὲ κείνη τὴν κατάστασι καὶ χωρὶς ν' ἀνησυχήση, πῆγε καὶ τοὺς ἀγκάλιασε.

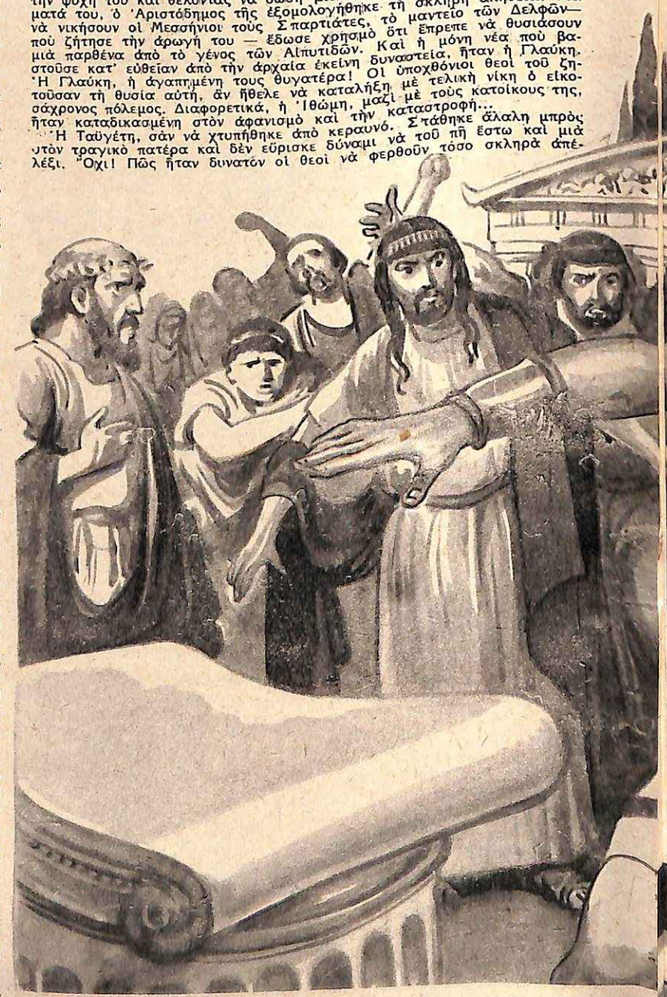
— Τί συμβαίνει, λοιπόν; τοὺς ρώτησε γλυκά. Μήπως οἱ Σπαρτιάτες κατέλαβαν τὴν Ἰθώμη καὶ τὸ μάθατε μόλις τώρα;

Ὁ Βασιλέας τὴν ἀπρόσεκτη στὴν ἀγκαλιά του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν προφυλάξη τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ χρησμοῦ. Κι' ὡστόσο ἡ θυσία ἔπρεπε νὰ γίνη σὲ τρεῖς μέρες. Ὁ λαὸς περίμενε νὰ πληροφορηθῆ τί ἀκριβῶς τοῦ εἶπε τὸ μαντεῖο γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὴν προσφορά του, ὅποια κι' ἂν ἦταν αὐτή. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ξέρη τί τοῦ εἶχε ξητήσει. Μὰ κι' ἂν ἀκόμη τὸ μάθαινε, τίποτε δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξη τὴν κατάστασι. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τῶν θεῶν. Καὶ γιὰ τοὺς Μεσσήνιους, ὅπως καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τότε, ἡ θέλησι τους ἦταν κάτι τὸ ἀπαραβίαστο. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ μοῖρα του.

Τέλος, ἡ Ταϋγέτη ἀνασήκωσε τὸ λευκό της κεφάλι.

— Ποῦ εἶναι ὁ Δορίων; τὴ ρώτησε. Πῶς σ' ἄφησε μόνη μιὰ τέτοια μέρα;

— Γύρισε στὸ "Αργος, ἀπάντησε ἡ Γλαύκη. Πῆγε γι' ἀναγγείλη τοὺς προσεχεῖς μας γάμους στὴν οἰκογένειά του. Καλύτερα ὅμως νὰ μὴ ξανάρθη. Γιατὶ ξέρω πὼς ὁ θρῆνος σας εἶναι γιὰ τὸ χαμὸ τὸ δικό μου. Μὴ μοῦ τὸ κρύβετε! Τὸ μαντεῖο ζήτησε νὰ θυσιαστῶ. "Ακουσα χωρὶς νὰ θέλω τὴ συζήτησί σας κι' ἦρθα ἐδῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κλαῖτε...

ΘΡΟΝΟΙ

Κι' ἐνῶ οἱ βασιλεῖς τὴν κυττοῦσαν ἔκπληκτοι καὶ συγκινημένοι ἀπὸ τὴν ἀταραξία της, ἐκείνη πρόστεσε μὲ τὴν καθάρια φωνή της:

— Εἶμαι ἕτοιμη νὰ παραδοθῶ στοὺς ἱερεῖς! "Ημουν ἕτοιμη, ἀπὸ καιρὸ τώρα, νὰ περάσω τὶς ὄχθες τοῦ Ἀχέροντα. Οἱ θεοὶ μοῦ ἔστειλαν πρὸ πολλοῦ τὸ μεγάλο τους μήνυμα. Μὴ λυπᾶστε! Φτάνει ἡ θυσία μου νὰ σώση τὴν Ἰθώμη ἀπὸ τ' ἀρπαχτικὰ νύχια τῶν Σπαρτιατῶν...

Εἶχε κάτι τὸ ἀσύγκριτο τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Γλαύκη. Αὐτὴ ποὺ πρὶν λίγο ἀκόμη πνιγόταν ἀπὸ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου, στεκόταν τώρα μπροστὰ στοὺς δυστυχισμένους γονεῖς της, μὲ τ' ὡραῖο της μέτωπο περήφανα ὑψωμένο, μὲ ἤρεμα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της, μὲ τὰ μάτια της πλημμυρισμένα ἀπὸ ἕνα φῶς μυστικό. Μάλλωσε τρυφερὰ τὸν πατέρα της ποὺ δὲν τῆς εἶπε ἀμέσως τὴ θέλησι τῶν θεῶν καὶ χαμογέλασε τῆς μητέρας της, χωρὶς νὰ τὴν ἀγκαλιάση, χωρὶς κἂν νὰ δακρύση.

Ἡ Γλαύκη εἶχε συνείδησι τῆς θυσίας της. Ἔτσι, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Ἀριστόδημος ἀνάγγειλε στὸ λαὸ τὴν «προσφορὰ» του, ἔμειναν ὅλοι ἐκστατικοὶ ἀπὸ λύπη καὶ θαυμασμό. Λύπη, ποὺ θὰ ἔχαναν τὴν ἀγαπημένη τους βασιλοπούλα. Θαυμασμό, γιὰ τὸν ἤρεμο τρόπο ποὺ δεχόντουσαν οἱ δικοί της τὸ χρησμὸ τοῦ μαντείου. Μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ, τὴ φοβερὴ τρικυμία ποὺ ἔνοιωθαν στὴν ψυχή τους οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς τῆς Ἰθώμης...

Ὁ Δορίων βέβαια δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὰ συμβαίνοντα. Μὰ ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ μείνη μιὰ βδομάδα στὸ "Αργος, ἔνοιωσε ξαφνικὰ τὴν ἀνάγκη νὰ γυρίση ἀμέσως κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. "Οταν ἔφτασε ἐκεῖ, βρῆκε τὴν πόλι ἔρημη, σὰν νὰ εἶχε πέσει θανατικὸ καὶ νὰ χάθηκαν ὅλοι οἱ κάτοικοί της. Ἀνατρίχιασε. Ἀπόμακρες φωνὲς ἔφταναν στ' αὐτιά του. Φωνὲς ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ὑψωνόταν ὁ περίλαμπρος ναὸς τοῦ Διός. Σὰν τρελλὸς πῆρε τοὺς δρόμους, ὥσπου εἶδε τὸ πλῆθος συγκεντρωμένο στὸ μεγάλο προαύλιο ποὺ γίνονταν οἱ θυσίες. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀντίκρυσε, ἦταν κάτι ποὺ τὸν ἔφερε στὸ χεῖλος τῆς παραφροσύνης: Ἡ Γλαύκη, τριγυρισμένη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ, ἦταν γονατισμένη ἐμπρὸς στὸ βωμὸ τοῦ θεοῦ, μὲ τὸ εὐγενικό της κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ μαρμάρινο αὐλάκι ποὺ θὰ ἔτρεχε τὸ αἷμα της. Καὶ πάνω της ὑψωνόταν ἡ φριχτὴ σπάθη τοῦ ἀρχιερέα, ποὺ θὰ τῆς χώριζε ἀσπλαχνα τὸ λαιμὸ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα της!...

Ὁ Δορίων δὲν κατώρθωσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο. Τὸ ἀπίστευτο θέαμα ποὺ ἔβλεπε, τὸν ἔκανε ἐξαλλο ἀπὸ φρίκη κι' ἀγανάκτησι. Καί, μ' ὅλο ποὺ γνώριζε ποιὲς θὰ ἦταν οἱ συνέπειες τῆς πράξεώς του, ὥρμησε ἀκάθεκτος πρὸς τὸ μέρος τους, ἀναποδογύρισε τὸ βωμὸ καὶ τοὺς ἱερεῖς κι' ἅρπαξε τὴ Γλαύκη στὴν ἀγκαλιά του.

— Κανεὶς δὲν θὰ τὴν πάρη ἀπὸ μένα! φώναξε. Κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση...

Μὰ ὁ λαὸς εἶναι σκληρός, πρὸ παντὸς ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ θρησκεία του. Καὶ ἡ ἐπέμβασι τοῦ Δορίωνος τὴ στιγμὴ τῆς θυσίας, θεωρήθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ἐγκλήματα. Πάλεψε ἀπεγνωσμένα ὁ δύστυχος γιὰ τὴ ζωή, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σώση τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, μὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε. Τὸ μαινόμενο πλῆθος ἔπεσε πάνω του καὶ τὸν κομμάτιασε κυριολεκτικά. Βρέθηκαν ὡστόσο μερικοὶ ὀπαδοί του ποὺ ἀκόμη καὶ σκέφτονται ἂν ἔπρεπε νὰ θυσιάσουν τὴ Γλαύκη. Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ ἀρχιερέας φάνηκε κάπως διστακτικός, γιατὶ ἔβλεπε τὸ σπαραγμὸ τῆς τραγικῆς νέας ποὺ ἔκλαιγε, ὄχι γιὰ τὸν προετοιμαζόμενο θάνατό της, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

«Ὁ βασιλεὺς — ἀναφέρει ὁ Πολύβιος — φοβηθεὶς τότε μήπως καὶ ἡ δευτέρα θυσία ματαιωθῆ, δὲν ἐδίστασε νὰ σφάξη τὴν κόρη του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ἀλλοίμονον ὅμως! Ἡ πρωτάκουστος αὐτὴ θυσία ἐπέπρωτο νὰ ἀποβῆ ἀνεφελής. Οἱ ἱερεῖς διεκήρυξαν ὅτι ὁ φόνος αὐτὸς δὲν εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον θρησκευτικὸν χαρακτῆρα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ θυσιασθῆ μία ἄλλη παρθένος...»

Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἀπόγνωσι τοῦ Ἀριστόδημου καὶ τὴν ἀπελπισία τῶν Μεσσηνίων. Γενικὴ κατακραυγὴ ξεσηκώθηκε ἐναντίον τοῦ βασιλέα, ποὺ δὲν ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ διώξη μακρυὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς θυγατέρας του μὲ κάποια δικαιολογία. Τοῦ κάκου ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ τοὺς ἐξηγήση, ὅτι ὁ Δορίων ἔλειπε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν Ἰθώμη κι' ὅτι βρισκόταν στὸ "Αργος. Κανεὶς δὲν τὸν πίστευε. "Εφτασαν μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ τὸν κατηγορήσουν ὅτε αὐτὸς τοῦ μήνυσε νάρθη ὥστε, μὲ τὴν ἐπέμβασί του, νὰ ματαιωθῆ ἡ θυσία.

Τότε μπῆκε στὴ μέση ἡ Ταϋγέτη πού, γιὰ νὰ σώση τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὴν ταπεινὴ ὑποψία ποὺ τοῦ ἔριχναν, ἔκανε μιὰ ὑπέροχη πρᾶξι. Μιὰ πρᾶξι ποὺ τὴν ἀποθανάτισε ἡ ἱστορία κι' ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γραφτοῦν πολλὲς τραγωδίες ἀπὸ ἀρχαίους καὶ νεώτερους συγγραφεῖς.

— Κατηγορεῖτε τὸν Ἀριστόδημο, φώναξε στὸ λαό, γιὰ κάτι ποὺ μόνο ἀνάξιοι καὶ προδότες μποροῦν νὰ ἐκτελέσουν. Αὐτὸς ὅμως ἔβρεξε τὰ χέρια του στὸ ἀγαπημένο αἷμα μ' ἕναν ἄδικο χαμό. Ἀλλ' ἰδοὺ ἐγώ! Ἴσως ἡ δική μου θυσία σᾶς πείση, ὅτι ὁ Ἀριστόδημος εἶναι ἀθῶος καὶ πάνω ἀπὸ κάθε κατηγορία...

Καὶ πρὶν προλάβη κανεὶς νὰ τὴ σταματήση, ἔσυρε ἀπὸ τὸ χιτῶνα της ἕνα χρυσὸ ἐγχειρίδιο καὶ τὸ βύθισε στὸ στῆθος της, μπρὸς στὰ ἔντρομα μάτια τοῦ πλήθους, ποὺ παρακολουθοῦσε βουβὰ τὴν ἀσύλληπτη ἐκείνη τραγωδία.

Ἡ Ταϋγέτη μ' ἕνα ὑπέροχο χαμόγελο στὰ ὠχρὰ της χείλη, ἔγειρε ἀνάλαφρα στὴ γῆ κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Πέθανε γιὰ νὰ σώση τὸν ἄντρα της καὶ συγχρόνως γιὰ τὴν ἀγάπη της στὴν πατρίδα. Αὐτὸ ἦταν! Ὁ λαός, ποὺ οἱ μεγάλες πράξεις αὐτῶν ποὺ τὸν κυβερνοῦν, βρίσκουν ἀπήχησι στὴν ψυχή του, σηκώθηκε σὰν ἕνα τεράστιο κῦμα κι' ἐπευφήμησε τὸν Ἀριστόδημο, ποὺ καθόταν παράμερα μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ στὸ πλατύ του στῆθος. Πῆραν κατόπιν τὸ νεκρὸ τῆς Ταϋγέτης καὶ μὲ μεγάλες τιμές, τὴν ἔθαψαν σιμὰ στὸν τάφο τῆς θυγατέρας της. Αὐτοί, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη εἶχαν φερθῆ στοὺς βασιλεῖς τόσο σκληρά, αὐτοὶ τοὺς δικαίωσαν πάλι...

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Ἀριστόδημος «κατήγαγε περιφανῆ νίκη ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἤργησε νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ θυσία του δὲν εἶχε γίνει εὐπρόσδεκτος ὑπὸ τῶν θεῶν». Ἡ τύχη ξαναγύρισε πάλι ἐναντίον του, Συγχρόνως «τρομακτικοὶ ἐφιάλται καὶ ἀπαίσιοι οἰμωγοὶ τὸν ἐβασάνιζον. "Οτε μίαν νύκτα εἶδε σπαρακτικὸν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπήλπισε τελείως».

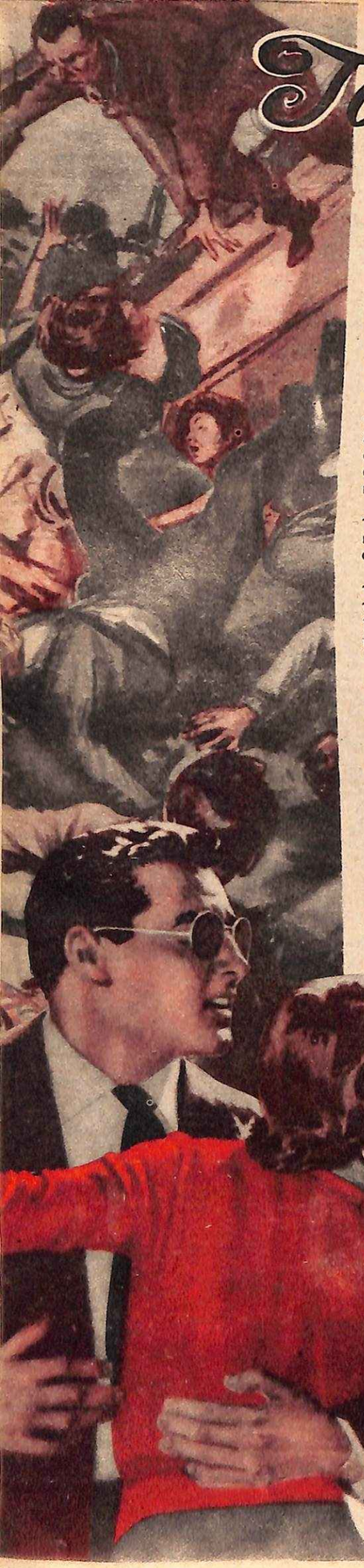
Ὀνειρεύτηκε δηλαδὴ πὼς φοροῦσε τὴν πολεμική του πανοπλία κι' ὅτι ἑτοιμαζόταν γιὰ μάχη. Μπροστά του, σ' ἕνα μαρμάρινο τραπέζι, ἦταν τὰ σπλάχνα τῶν ἱερῶν θυμάτων ποὺ εἶχε προσφέρει στοὺς βωμούς. Ξαφνικὰ παρουσιάστηκε τὸ φάσμα τῆς Γλαύκης. Πίσω της, μόλις καὶ διακρίνονταν ἀμυδρὰ ἡ Ταϋγέτη κι' ὁ Δορίων, ποὺ χαμογελοῦσαν μὲ πικρία. Ἡ κόρη του φοροῦσε μαῦρα. Ἀπὸ τὸ παρθενικὸ ὅμως στῆθος της ἔσταζε αἷμα. Μὲ μιὰ δύναμι ὑπεράνθρωπη ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι καὶ ἀφώπλισε τὸν πατέρα της. "Εβαλε κατόπιν στὸ κεφάλι του ἕνα χρυσὸ στέμμα καὶ τὸν ἐκάλυψε μὲ μιὰ λευκὴ χλαμύδα. "Ετσι στολίζανε οἱ Μεσσήνιοι τοὺς νεκρούς τους!

Ὁ Ἀριστόδημος ξύπνησε ἔντρομος. Κατάλαβε ὡστόσο πὼς εἶχε ὀνειρευτῆ καὶ κοίτησε περίλυπα τὸ κεφάλι του. Καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, πῆγε στὸν τάφο τῶν ἀγαπημένων του κι' αὐτοκτόνησε. Μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ Ἰθώμη παραδόθηκε στοὺς Σπαρτιάτες...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΓΑΣ

— Κανεὶς δὲν θὰ τὴν πάρη ἀπὸ μένα! Κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση!...

Τὸ ΨΕΜΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ τρομερὸς σεισμὸς εἶχε μεταβάλει σὲ ἐρείπια τὶς κεντρικὲς συνοικίες τῆς Λισσαβώνας. Ἡ μεγάλη πλατεῖα παρουσίαζε ἕνα ἀπέραντο θέαμα καταστροφῆς...

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, ὁ Τιμπάλντο καὶ ἡ Βαλέρια ἦταν καθισμένοι στὴ μεγάλη βεράντα τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Ρόδων». Μπροστὰ στὰ πόδια τους ὁ Τάγης κυλοῦσε τὰ ὁρμητικὰ νερά του καὶ πέρα στὸ βάθος, ἁπλωνόταν ὁ ὠκεανός.

Ὁ Τιμπάλντο κι' ἡ Βαλέρια ἀγαπιόνταν ἀπὸ καιρό. Κι' ἡ ἀγάπη τους τοὺς ἔκανε εὐτυχισμένους. Εἶχαν κανονίσει πιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, εἶχαν βγάλει τὶς ἄδειές τους καὶ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα θὰ καναν τὸ γάμο τους.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι χαίρονταν προκαταβολικὰ τὴν εὐτυχία τους. Ἦταν τόσο κοντά τους, ποὺ δὲν εἶχαν παρὰ ν' ἁπλώσουν τὸ χέρι τους γιὰ νὰ τὴν πιάσουν...

Καί, ξαφνικά, εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ πλακόστρωτο ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους! Πιάστηκαν τότε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἄρχισαν νὰ κατρακυλᾶνε σὲ μιὰν ἄβυσσο. Ἕνα τρομερὸ βουητὸ συνώδευε αὐτὴ τὴν πτῶσι.

Τὸ κατρακύλημα αὐτὸ σταμάτησε κάποτε. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν τίποτε. Πυκνὰ σκοτάδια τοὺς τύλιγαν ἀπὸ παντοῦ.

— Βαλέρια!

— Τιμπάλντο!

Ἔκαμε νὰ τὴν ἀγκαλιάση, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Τὰ χέρια του δὲν λύγιζαν. Ὅλο του τὸ κορμὶ τὸν πονοῦσε.

— Πῶς εἶσαι; τὴ ρώτησε.

— Νομίζω πὼς χτύπησα, ἀπάντησε μὲ ἀδύνατη φωνὴ ἡ νέα. Πονάω... καὶ τὰ μάτια μου μὲ καΐνε.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι τραυματισμένος, εἶπε ὁ Τιμπάλντο. Ἐλάχιστες στιγμὲς ἴσως μᾶς μένουν νὰ ζήσωμε ἀκόμη... Ἀλλὰ θὰ πεθάνωμε μαζί...

—Ἡ ζωή μας ἦταν ἕνα ὡραῖο ὄνειρο...

—Ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἑνώση γιὰ πάντα...

Οἱ λέξεις ἔβγαιναν μὲ κόπο ἀπὸ τὸ στόμα τους κι' ἡ φωνή τους γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδύνατη. Στὸ τέλος, ἔχασαν κι' οἱ δυὸ τὶς αἰσθήσεις τους.

Στὴ θέσι αὐτὴ ἔμειναν πολλὲς ὧρες καὶ μόνο ἀργὰ τὴ νύχτα τὰ συνεργεῖα ποὺ ἔψαχναν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, τοὺς ἀνακάλυψαν καὶ τοὺς μετέφεραν σ' ἕνα νοσοκομεῖο...

Εἶχαν περάσει τώρα πέντε μῆνες ἀπὸ τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο βράδυ.

Ὁ Τιμπάλντο εἶχε γίνει καλά.

— Σὲ μερικὲς ἡμέρες θὰ βγῆτε, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν περιποιόταν. Ἂν θέλετε, ὅμως, μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὴ μνηστή σας...

Μ' ὅλο ποὺ ἡ Βαλέρια νοσηλευόταν στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο, δὲν τοὺς εἶχαν ἀφήσει νὰ ἰδωθοῦν ὡς τότε. Οἱ γιατροί, ὅμως, πήγαιναν κάθε μέρα νέα ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον.

— Μπορῶ, τουλάχιστον, νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ σ' ἕναν καθρέφτη; παρακάλεσε ὁ νέος.

Αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀπαγορευμένο ὡς τότε.

— Καὶ βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρὸς ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πώς, ὅταν σᾶς ἔφεραν ἐδῶ, ἤσαστε περισσότερο νεκρὸς παρὰ ζωντανός. Εἴχατε τραυματισθῆ σὲ πολλὰ μέρη... Ἦταν θαῦμα τὸ ὅτι γλυτώσατε... Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ μᾶς κούρασε περισσότερο, ἦταν τὸ πρόσωπο...

— Μὲ κάνετε νὰ φοβᾶμαι πὼς ἔγινα ἀποκρουστικός...

— Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε, ἀπάντησε ἀόριστα, ὁ γιατρός. Θὰ ἰδῆτε καὶ μόνος σας...

Πρόσταξε μιὰ νοσοκόμο νὰ φέρη ἕνα καθρέφτη καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε.

Ὁ Τιμπάλντο τὸν ἔφερε μπροστὰ στὰ μάτια του, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα ὑπόκωφο βογγητὸ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Εἶναι δυνατὸν νὰ εἶμαι ἐγὼ αὐτός; εἶπε.

Πραγματικά, ἂν τὸ μυστηριῶδες «ἐγὼ» ποὺ βρίσκεται μέσα μας δὲν τὸν πληροφοροῦσε πὼς ἦταν πάντα ὁ Τιμπάλντο Περέϊρα, θὰ νόμιζε πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔβλεπε μέσα στὸν καθρέφτη ἦταν κάποιος ἄλλος!

— Εἶναι τρομερό, ξαναεῖπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

— Μὲ τὴ μνηστή σας κουραστήκαμε πιὸ πολύ, συνέχισε ὁ γιατρός. Αὐτὴ εἶχε χτυπηθῆ στὰ μάτια...

— Μοῦ εἴπατε, ὅμως, πὼς ἐλπίζατε, γιατρέ...

— Ναί, ἐλπίζω πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ ξαναβρῆ τὸ φῶς της... Γιὰ τὴ στιγμή...

—Ἴσως εἶναι καλύτερα ἔτσι,ψιθύρισε ὁ Τιμπάλντο σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Ἡ Βαλέρια δὲν θὰ πονέση, βλέποντας, πὼς κατάντησα ἕνα τέρας... Γιατρὲ —πρόσθεσε δυνατὰ— δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ πῆτε...

—Ἐλᾶτε, εἶπε ὁ γιατρός. Ἡ μνηστή σας σᾶς περιμένει...

Πέρασαν δυὸ - τρεῖς διαδρόμους καὶ μπῆκαν σ' ἕνα δωμάτιο. Μιὰ νέα καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Μαῦρα γυαλιὰ ἔκρυβαν τὰ μάτια της.

— Βαλέρια! φώναξε ὁ Τιμπάλντο. Ἐγὼ εἶμαι...

Ἡ νέα τινάχτηκε ὄρθια καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της...

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε διακριτικά.

Ὅταν ξαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ Τιμπάλντο εἶχε φύγει.

— Γιατρέ, σᾶς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ἡ Βαλέρια. Ὁ Τιμπάλντο δὲν πρέπει νὰ μάθη ἀκόμη πὼς βλέπω... Τουλάχιστον στὴ στιγμή. Θὰ εἴμαστε ἔτσι περισσότερο εὐτυχισμένοι... Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔχη συνηθίσει τὸ καινούργιο πρόσωπό του, μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ φανερώσω...

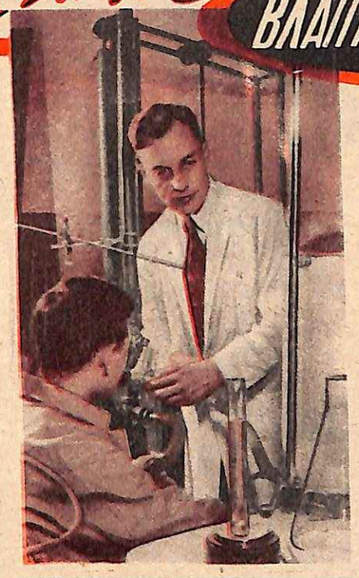
Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Τιμπάλντο κι' ἡ Βαλέρια ἔκαμαν τοὺς γάμους τους.

ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΜΙΛΛΕ

Τὰ πολλὰ λίπη ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Μιὰ νέα θεωρία γιὰ τὶς παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν

Ὁ καθηγητὴς Ἄνσελ Κέϋς συνεχίζει τὶς ἐρευνές του στὸ Ἐργαστήριο Φυσιολογικῆς Ὑγιεινῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεζότα.

ΜΕΤΑ τὴν καταπολέμησι τῶν διαφόρων μικροβιακῶν παθήσεων μὲ τὰ ἀντιβιωτικὰ καὶ τὶς σουλφαμίδες, ἔχουν ἔρθει στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου οἱ παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν τῆς καρδιᾶς (στηθάγχη, θρόμβωσις).

Ὅπως ἐπανειλημμένως ἔχομε γράψει, οἱ παθήσεις αὐτὲς ὀφείλονται στὴ μερικὴ ἢ καὶ ὁλικὴ ἀπόφραξι τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, τῶν αἱμοφόρων δηλαδὴ ἀγγείων ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ αἷμα τὸν καρδιακὸ μῦν. Ἂν ἀποφραχθῆ ἕνα μεγαλύτερο ἀγγεῖον, νεκρώνεται αὐτομάτως ἕνα σημαντικὸ τμῆμα τῆς καρδιᾶς καὶ ὁ ἄρρωστος πεθαίνει. Ἂν ἀποφραχθῆ ἕνα ἀγγεῖο μικρότερο, ὁ ἄρρωστος μπορεῖ ν' ἀποφύγη τὸν κίνδυνο.

Οἱ παθήσεις αὐτὲς ἔχουν πάρει στὴν ἐποχή μας μιὰ ἀνησυχαστικὴ μορφὴ ἐπιδημίας. Προσβάλλουν δὲ κυρίως νέους ἀκόμη ἀνθρώπους 40 ἢ 50 ἐτῶν.

Πῶς ὅμως ἐξηγεῖται ἡ ἐμφάνισί τους καὶ ἡ τόση συχνότης τους;

Μιὰ θεωρία ἀποδίδει τὴν εὐθύνη στὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι ποὺ μᾶς προκαλεῖ ὁ σημερινὸς ρυθμὸς τῆς ζωῆς. Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπέδειξε ὡς τώρα τὴν ὕπαρξι κάποιου μηχανισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο νὰ μπορῆ ἡ νευρικὴ ὑπερέντασις καὶ καταπόνησις νὰ προκαλέσῃ ἀλλοιώσεις στὶς στεφανιαῖες ἀρτηρίες.

Ἔπειτα, ὑπάρχουν καὶ δυὸ ἄλλα γεγονότα ποὺ ἀντικρούουν αὐτὴ τὴ θεωρία: Πρῶτον, ἡ περίοδος τοῦ πολέμου ἦταν βεβαίως μιὰ ἐποχὴ ἐξαιρετικῆς νευρικῆς ὑπερεντάσεως. Κι' ὅμως τότε οἱ θάνατοι ἀπὸ παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν εἶχαν ἐλαττωθῆ σημαντικά, στὴν πολεμικὴ Εὐρώπη.

Δεύτερον, οἱ ψυχοπάθειες, ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῆς νευρικῆς ὑπερεντάσεως, παρατηροῦνται μὲ τὴν ἴδια συχνότητα στοὺς ἄντρες καὶ στὶς γυναῖκες. Οἱ παθήσεις ὅμως τῶν στεφανιαίων διπλάσιους περίπου ἄντρες ἀπὸ γυναῖκες. Δὲν θάπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ διαφορά, ἂν ἡ αἰτία τῶν παθήσεων τῶν στεφανιαίων ἦταν ἡ νευρικὴ ὑπερέντασις.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες ἀπέδωσαν στὸ κάπνισμα τὴν τόση αὔξησι αὐτῶν τῶν παθήσεων. Ἐνῶ ὅμως εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ κάπνισμα χειροτερεύει τὴν κατάστασι, ὅταν ὑπάρχουν ἤδη παθήσεις τῶν στεφανιαίων, δὲν ἔχει βρεθῆ ὡς τώρα καμμιὰ ἀπόδειξι ὅτι τὶς προκαλεῖ.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸν παράγοντα τῆς διατροφῆς. Οἱ Ἀμερικανοὶ διατρέφονται ἀσφαλῶς καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο λαό, τηρῶντας μέχρι σχολαστικότητος τοὺς κανόνες τῆς διαιτητικῆς.

Ἔχουν διατυπωθῆ ὡστόσο οἱ θεωρίες ὅτι 1) τρῶνε πάρα πολὺ καὶ 2) ἡ δίαιτά τους εἶναι ὑπερβολικὰ πλουσία σὲ χοληστερόλη (μιὰ λιπαρὴ οὐσία ποὺ ὑπάρχει στὸ κρέας, στὰ γαλατερὰ καὶ σ' ἄλλες ζωϊκὲς τροφές).

Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ στρώματα ποὺ σχηματίζονται μέσα στὶς στεφανιαῖες ἀρτηρίες καὶ τὶς φράζουν σιγὰ-σιγά, ἀποτελοῦνται ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες καὶ κυρίως ἀπὸ χοληστερόλη. Οἱ οὐσίες αὐτὲς περιέχονται στὸ αἷμα καὶ κατακαθίζουν λίγο-λίγο πάνω στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως προέρχονται ἀρχικά; Αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸ ἐρώτημα.

Ὁ καθηγητὴς Ἄνσελ Κέϋς, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεζότα, δὲν παραδέχεται ὅτι ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν τῶν στρωμάτων ὀφείλεται στὴν παρουσία πολλῆς χοληστερόλης στὴν καθημερινή μας δίαιτα. Τονίζει δὲ ὅτι ἀποτελεῖ σφάλμα τὸ νὰ θεωροῦμε τὴ χοληστερόλη μονάχα σὰν ἕνα βλαβερὸ στοιχεῖο. Ἀντιθέτως, εἶναι οὐσιῶδες συστατικὸ τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ ἄλλων ἱστῶν μας.

Τὸ ἴδιο τὸ σῶμα μας παράγει σημαντικὲς ποσότητες χοληστερόλης — πραγμα ποὺ δείχνει πὼς χρειάζεται ἀπολύτως αὐτὴ τὴν οὐσία. Ὅταν εἶναι δὲ λιγώτερη ἡ χοληστερόλη ποὺ περιέχεται στὴν τροφή μας, ἀρχίζει τότε νὰ παράγη περισσότερη ὁ ὀργανισμός μας, γιὰ νὰ καλύψη αὐτὴ τὴν ἔλλειψι.

Τέλος, μιὰ δίαιτα χωρὶς καθόλου χοληστερόλη εἶναι ἐντελῶς συγχωνὶς τοῦ ὑποστιτισμοῦ κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ δόκτορος Κέϋς.

Ὁ Ἀμερικανὸς λοιπὸν καθηγητὴς φρονεῖ ὅτι ἄδικα ἔχει κατηγορηθῆ ἡ χοληστερόλη καὶ ὅτι ὁ πραγματικὸς ὑπεύθυνος τῶν παθήσεων τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν εἶναι τὸ πολὺ λίπος ποὺ περιέχει ἡ τροφή μας.

Ἡ θεωρία του ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς ἐλαττώσεως τῶν παθήσεων αὐτῶν κατὰ τὴν πολεμικὴ περίοδο στὴν Εὐρώπη, ὅπου ὑπῆρχε τότε ἔλλειψις λιπαρῶν τροφῶν.

Ἐξ ἄλλου, τὸ λίπος εἶναι ἡ πρώτη ὕλη ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ὀργανισμός μας γιὰ τὴν παραγωγὴ χοληστερόλης.

Μὴ μπορώντας, βέβαια, νὰ ἀποτολμήση ἐπικίνδυνα πειράματα σὲ ἀνθρώπους, ὁ δόκτωρ Κέϋς βασίζεται σὲ στατιστικὲς παρατηρήσεις. Ἔκαμε μιὰ ἔρευνα — ποὺ συνεχίζεται ἀκόμη — στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, Ἀγγλία, Ἰταλία, Ἱσπανία, Φινλανδία, Σουηδία, Νότιο Ἀφρική, Ἰαπωνία, κλπ. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς χῶρες οἱ ἀπεσταλμένοι του μελέτησαν α) τὴ σύνθεσι τῆς διατροφῆς τοῦ πληθυσμοῦ, β) τὴ συχνότητα τῶν παθήσεων τῶν στεφανιαίων καὶ γ) τὴν ποσότητα χοληστερόλης στὸ αἷμα.

Βρῆκαν ἔτσι ὅτι ἡ δίαιτα τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι ἡ «λιπαρώτερη»:

Τὰ 41% τῶν θερμίδων τῆς τροφῆς των προέρχονται ἀπὸ λίπη, ἐνῶ στὴν Ἰταλία π. χ. τὸ ποσοστὸ αὐτὸ εἶναι μόλις 20%.

Οἱ Ἰταλοὶ λοιπὸν ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ παθήσεις τῶν στεφανιαίων, εἶναι τέσσερες φορὲς λιγώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

Ἀλλὰ καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἐνῶ τὸ 1910 τὰ λίπη παρεῖχαν μόνο τὰ 31,8% τῶν θερμίδων τῆς καθημερινῆς διατροφῆς, σήμερα παρέχουν τὰ 45%.

Μ' ἄλλα λόγια, ὅσο τρῶμε περισσότερα λίπη, τόσο συχνότερα προσβαλλόμεθα ἀπὸ παθήσεις τῶν στεφανιαίων.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες ἀντικρούουν αὐτὴ τὴ θεωρία καὶ τονίζουν ὅτι ἐφόσον δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ, δὲν πρέπει νὰ βιασθοῦμε ν' ἀλλάξουμε τὴ διατροφή μας.

Ἄλλοι ἀπεναντίας συμφωνοῦν μὲ τὸ δόκτορα Κέϋς καὶ μὲ τὴ θεωρία ποὺ διατύπωσε, ὅπως π. χ. ὁ διακεκριμένος καρδιολόγος τοῦ Σικάγου δόκτωρ Λούϊς Κάτζ.

Πάντως, ὁ δόκτωρ Κέϋς φρονεῖ ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ λίπη, συντελεῖ στὶς παθήσεις τῶν στεφανιαίων καὶ ἡ ὑπερβολικὰ καθιστικὴ ζωὴ ποὺ περνᾶμε.

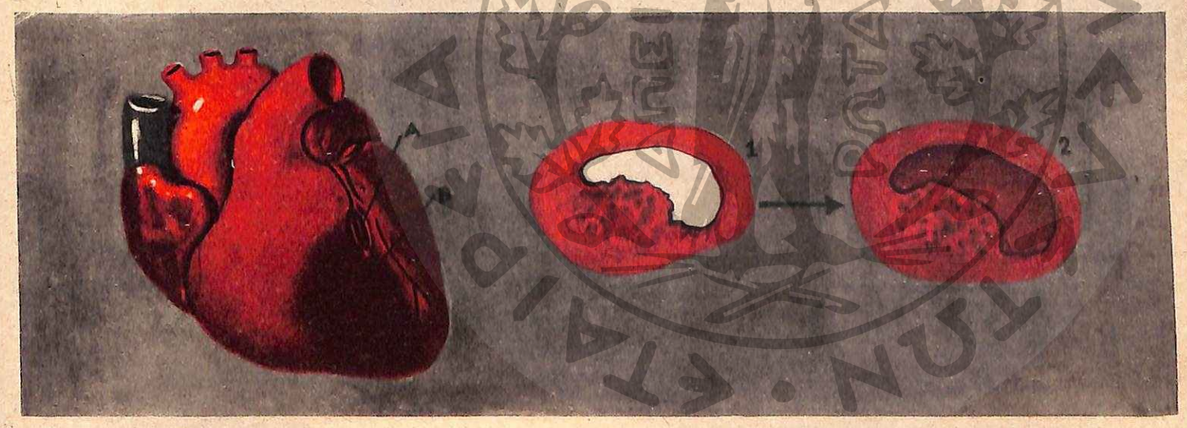
Ἔχει δὲ ἀποδειχθῆ πραγματικὰ ὅτι οἱ καθιστικὲς ἐργασίες προδιαθέτουν στὶς καρδιακὲς προσβολές.

Ὁ δόκτωρ Κέϋς δὲν συμβουλεύει νὰ καταργήσωμε τελείως τὰ λίπη ἀπὸ τὴ δίαιτά μας, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐλαττώσωμε, τόσο ὥστε νὰ ἀντιπροσωπεύουν μόνο τὰ 20—30% τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν θερμίδων τῆς καθημερινῆς τροφῆς μας.

Συνιστᾶ δὲ ἀκόμη νὰ προτιμοῦμε τὸ ἐλαιόλαδο καὶ τὸ ἀραχιδέλαιο (σπορέλαιο ἀπὸ τὰ ἀράπικα φυστίκια) γιατὶ αὐτὰ ἔχουν ἀποδειχθῆ λιγώτερο βλαβερὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα λίπη.

Τέλος, πειραματίζεται γιὰ νὰ βρῆ μεθόδους κατεργασίας καὶ μαγειρέματος τῶν πολὺ λιπαρῶν τροφίμων, ὥστε νὰ γίνωνται σχετικῶς ἀβλαβῆ καὶ ἀκίνδυνα.

Οἱ λιπαρὲς οὐσίες, ἰδίως δὲ ἡ χοληστερόλη, φράζουν σιγὰ-σιγὰ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Ἀριστερά: Μιὰ καρδιὰ ποὺ πάσχει ἀπὸ θρόμβωσι τῆς στεφανισίας. Α) Ἡ στεφανιαία ἔχει ἀποφραχθῆ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ ἕνα θρόμβο. Β) Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ νεκρωθῆ ἕνα μέρος τοῦ καρδιακοῦ μυός. Δεξιά: 1) Μιὰ κάθετη τομὴ τῆς στεφανιαίας δείχνει τὰ στρώματα ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ στὸ ἐσωτερικό της κι' ἔχουν ἐλαττώσει τὴ διάμετρό της. 2) Ἕνας θρόμβος αἵματος, ποὺ σχηματίσθηκε πάνω ἀπὸ τὰ λιπαρὰ στρώματα, ἀπέφραξε τελείως τὴν ἀρτηρία.

Οἱ γραζουνιὲς ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΝΟΥΝ

"Οταν ἡ ζήλεια γίνεται τυραννικὴ

Τὸ πτῶμα τῆς Λουΐζας 'Αλμόντοβαρ βρέθηκε σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ Σέντραλ Πὰρκ τῆς Νέας Υόρκης, τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας Νοεμβρίου 1945. Κειτόταν ἀνάσκελα χάμω καὶ φοροῦσε ἕνα μαῦρο παλτό, μεταξωτὸ φόρεμα καὶ παπούτσια σουέντ. Φαινόταν ἑκ πρώτης ὄψεως πὼς κοιμόταν, γιατὶ δὲν παρουσίαζε καθόλου σημάδια βίας ἢ πάλης. Ὑπῆρχαν μόνο στὸ λαιμό της τέσσερες κόκκινες χαρακιές, ποὺ ὁ ἰατροδικαστὴς γνωμάτευσε πὼς εἶχαν γίνει ἀπ' τὸ χρυσὸ κολλιέ της, καθὼς ἔπεσε χάμω.

'Η αὐτοψία ἀπέδειξε πὼς εἶχε στραγγαλισθῆ μὲ «ἐπιστημονικὸ» τρόπο. Πράγματι, ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε σφίξει τὸ λαιμό της μὲ τὰ δυό του χέρια. Εἶχε πιάσει ἁπλῶς μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ κάθε χεριοῦ του ἕνα εὐαίσθητο σημεῖο, στὰ πλάγια τοῦ λάρυγγος.

«"Ολα τελειώσανε τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν πρόλαβε κὰν νὰ παλέψῃ», εἶπε ὁ ἰατροδικαστής. 'Υπολόγισε δὲ πὼς ὁ θάνατος εἶχε συμβῆ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τὶς 4 τὸ πρωΐ.

Οἱ περίλυποι γονεῖς της δὲν εἶχαν νὰ καταθέσουν μεγάλα πράγματα στὴν ἀνάκρισι. Εἶπαν μονάχα πὼς ἡ Λουΐζα εἶχε χωρίσει πρὸ μηνῶν ἀπ' τὸν ἄντρα της, ἀφοῦ ἔζησαν μαζὶ μόλις 5 βδομάδες. 'Από τότε, δὲν ἔβγαινε ἔξω συχνά.

Τὴν Κυριακή, εἶχε λάβει ἕνα τηλεφώνημα κατὰ τὶς 5½, ποὺ τὴν εἶχε εὐχαριστήσει πολύ. Ντύθηκε τότε μὲ τὸ καλλίτερο φόρεμά της καὶ βγῆκε σὲ μιὰ ὥρα, λέγοντας μόνο στοὺς γονεῖς της πὼς θὰ πήγαινε στὸ Μανχάταν.

"Οταν τοὺς ρώτησε ἡ ἀστυνομία ἂν ὁ 'Αλμόντοβαρ, ὁ ἄντρας της, τὴ ζήλευε τυχὸν γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ ἄλλους ἄντρες, κούνησαν τὸ κεφάλι τους κι' ἀπάντησαν πὼς συνέβαινε τὸ ἀντίθετο: 'Αλμόντοβαρ, ἀπὸ ζήλεια.

'Ο 'Αλμόντοβαρ δήλωσε πὼς δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ πὼς εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ πάῃ στὸ Σέντραλ Πάρκ. Στὴν τσέπη του βρέθηκε μιὰ ἀπόδειξι ἐνεχυροδανειστηρίου. 'Εξήγησε πὼς εἶχε ἐνεχυριάσει τὸ κοστούμι ποὺ φοροῦσε τὸ προηγούμενο βράδυ. 'Η ἀστυνομία πῆρε τὸ κοστούμι αὐτό, τὸ ἐξέτασε, ἀλλὰ δὲν βρῆκε καθόλου κηλίδες αἵματος ἀπάνω του!

'Ο 'Αλμόντοβαρ εἶχε ἀρκετὲς γρατζουνιὲς στὴ ράχη τῶν χεριῶν του. 'Εξήγησε ὡστόσο ὅτι, τὴν προηγουμένη Κυριακή, ἐνῶ ἦταν ἀνεβασμένος στὴ σικεπὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του, σκόνταψε, ἔπεσε καὶ, γιὰ νὰ προφυλαχτῆ, ἔβαλε μπροστὰ τὰ χέρια του. Ἔτσι τὰ γρατζούνισε.

"Οσο γιὰ τὴ νύχτα τῆς Κυριακῆς, παρουσίασε ἕνα ἄριστο ἄλλοθι: Βρισκότανε τότε σ' ἕνα ντάνσιγκ, κοντὰ στὸ Σέντραλ Πάρκ, ὅπου ἔμεινε ὡς τὶς 2 καὶ δὲν ἔχασε οὔτε ἕνα χορό: Χόρεψε μὲ 15 ντάμες, τὴ νύχτα ἐκείνη. "Υστερα πῆγε μὲ μιὰ συντροφιὰ σ' ἕνα ρεστωράν κι' ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὶς 5.

'Η ἀστυνομία δὲν δυσκολεύτηκε νὰ ἐξακριβώσῃ, πὼς ὁ 'Αλμόντοβαρ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

"Οσο γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ εἶχε μαλώσει μὲ τὴ Λουΐζα —τὴ φιλενάδα δηλαδὴ τοῦ 'Αλμόντοβαρ— ὅταν τὴν ἀνακρίνανε οἱ ἀστυνομικοί, παραδέχθηκε ἀμέσως πὼς εἶχε συμβῆ τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο μεταξύ τους, καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν φταίω ἐγώ, ἂν ἡ Λουΐζα δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ δικό της τὸν ἄντρα της...

'Ισχυρίσθηκε ἐξ ἄλλου, ὅτι, τὴν Κυριακή, εἶχε πέσει ἀπὸ νωρὶς στὸ κρεβάτι κι' εἶχε ἀποκοιμηθῆ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Οἱ ντέτεκτιβ πληροφορήθηκαν ἐξ ἄλλου ὅτι ἕνας κάποιος λοχίας πολιορκοῦσε ἀπὸ καιρὸ ἐπίμονα τὴ Λουΐζα, ζητῶντας της ραντεβοῦ, κι' ὅτι ἐκείνη τὸν κρατοῦσε πάντα σ' ἀπόστασι. Μήπως τὸν εἶχε δολοφονήσει αὐτός, γιὰ ἐκδίκησι, πάνω στὴν ἐρωτικὴ παραφορά του;...

"Οταν τὸν βρῆκαν καὶ τὸν πῆραν στὴν ἀστυνομία γιὰ ἀνάκρισι, εἶπε ὅτι, τὴ νύχτα τῆς Κυριακῆς, γύριζε σὲ διάφορες ταβέρνες.

Παραδέχθηκε πὼς εἶχε ἐρωτευθῆ τὴ Λουΐζα καὶ πὼς τῆς εἶχε ζητήσει συχνὰ νὰ βγῆ ἔξω μαζί του, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε πετύχει ποτέ.

Αὐτὰ ἦταν ὅλα - ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν συγκεντρώσει οἱ ντέτεκτιβ, ὅταν ὑποβάλανε τὶν ἐκθέσεις τους στὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Πάτρικ Κέννυ. Βρίσκονταν σὲ ἀμηχανία, μπροστὰ σ' ἕνα σκοτεινὸ μυστήριο, καὶ περίμεναν μ' ἀνυπομονησία ν' ἀκούσουν τὴ γνώμη τοῦ ἐπιθεωρητῆ.

'Εκεῖνος τοὺς κύτταξε, χαμογελῶντας καὶ τοὺς εἶπε:

—"Ενας ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους σας λέει ψέμματα!

"Υστερα, πρόσθεσε περισσότερες ἐξηγήσεις:

— Ξέραμε ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὸ φονιά... 'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἔκαμε τὸ τηλεφώνημα ἐκεῖνο, ἔδωσε ραντεβοὺ στὴ Λουΐζα στὸ Σέντραλ-Πάρκ. Πρέπει δὲ νὰ ἦταν κάποιο πρόσωπο ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη ἡ Λουΐζα, ἐφόσον μπόρεσε νὰ τὴν πλησιάσῃ ἀρκετὰ καὶ νὰ τὴν ἁρπάξῃ μὲ τὸν ἰδιαίτερο ἐκεῖνο τρόπο ἀπ' τὸ λαιμό. 'Ο μόνος λοιπὸν ποὺ ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὸ τὸν ὅρο, εἶναι ὁ 'Αλμόντοβαρ.

»Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Εἶπε ψέμματα ὁ 'Αλμόντοβαρ, ὅταν ἰσχυρίσθηκε πὼς γρατζούνισε τὴ ράχη τῶν χεριῶν του, μὲ τὸ πέσιμό του πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του... "Οταν συμβῆ νὰ σκοντάψουμε καὶ νὰ πέσουμε, τεντώνουμε μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι τὰ χέρια μας πρὸς τὰ ἔμπρός, γιὰ νὰ μὴ χτυπήσουμε. Σ' αὐτὴν ὅμως τὴν κίνησί μας, οἱ παλάμες εἶναι γυρισμένες πρὸς τὰ κάτω. Συνεπῶς, ἂν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, θἄπρεπε νὰ βρίσκωνται οἱ γρατζουνιές, ὄχι στὴ ράχη τῶν χεριῶν τοῦ 'Αλμόντοβαρ, ἀλλὰ στὶς φοῦχτες του!

»Εἶναι γεγονὸς ἐξ ἄλλου πὼς χόρεψε ὅλους τοὺς χοροὺς στὴ σειρά, στὸ ντάνσινγκ, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε ἕνα. 'Αλλ' ἡ ὀρχήστρα ἔκανε κάθε τόσο διαλείμματα γιὰ νὰ ξεκουράζεται. Σ' ἕνα τέτοιο λοιπὸν διάλειμμα μπορεῖ νὰ γλύστρησε ἀπαρατήρητος ἔξω ἀπὸ τὸ ντάνσινγκ, νὰ συνάντησε τὴ Λουΐζα στὸ γειτονικὸ πάρκο, ὅπου τῆς εἶχε δώσει ραντεβού, καὶ νὰ τὴ δολοφόνησε.

Οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἀστυνομίας ξαναεξέτασαν τὸ κοστούμι τοῦ 'Αλμόντοβαρ, προσεκτικώτερα τώρα. Αὐτὴ τὴ φορά, ἀνακάλυψαν ὅλη τὴ σκόνη ποὺ ὑπῆρχε μέσα ἀπ' τὰ ρεβέρ τοῦ παντελονιοῦ του. Βρῆκαν δὲ μέσα σ' αὐτὴν σπόρους ἑνὸς εἴδους φυτοῦ ποὺ ἀφθονοῦσε στὸ μέρος τοῦ πάρκου ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα—ἐνῶ ὁ 'Αλμόντοβαρ ἰσχυριζόταν ὅτι δὲν εἶχε πάει καθόλου στὸ πάρκο, ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια.

Στὴ δίκη τοῦ 'Αλμόντοβαρ, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔθωσε τὴν ἐξήγησι ὅτι ἡ Λουΐζα ζήλευε ὑπερβολικὰ τὸν ἄντρα της—κι' ἂς ζοῦσαν χωρισμένοι—καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ πηγαίνῃ μὲ ἄλλες γυναῖκες. Τότε ἐκεῖνος εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν σκοτώσῃ, γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπ' αὐτήν.

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο, στὶς 9 Μαρτίου 1943, κι' ἡ ποινὴ του ἐκτελέσθηκε μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ἡ προῖκα τῆς κόρης

ΤΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ

Τὸ μῖσος τοῦ Γρίβα καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη

Ἡ κόρη τῆς Μπουμπουλίνας, ἡ Ἑλένη, εἶχε στεφανωθῆ, ἀρχὲς τοῦ 1823, τὸ γυιὸ τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ Πάνο. Κουμπάρος τους ἦταν ὁ Ρήγας Παλαμήδης —ποὺ ἔγινε καὶ πολλὲς φορὲς ὑπουργὸς τοῦ "Οθωνος— ἀπὸ ἀρχοντικὸ τριπολιτσιώτικο σπίτι, ἀφοῦ ὁ πατέρας του πρὶν ἀπὸ τὸ 21, εἶχε τὸν τίτλο τοῦ Μωράγιαννη.

Σκοτώθηκε, ἀπὸ ἀδέσποτη σφαῖρα ὁ Πάνος, στὸν ἐμφύλιο πόλεμο τοῦ 1824, καὶ ἡ χήρα του πῆρε δεύτερο ἄντρα, τὸν Θεοδωράκη Γρίβα, ποὺ γι' αὐτόν, εἶπαν μερικοί, χτυποῦσε ἡ καρδιά της ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ὁ μακαρίτης ὁ πρῶτος της ἄντρας. Τὸ Γρίβα μὲ τὴ χήρα Ἑλένη, τοὺς στεφάνωσε ὁ Γ. Κουντουριώτης, πρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ τότε, δηλαδὴ πρωθυπουργός, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα.

Ἡ Ἑλένη, τοῦ Θοδωράκη τώρα, εἶχε ἕνα παράπονο — ποὺ τὸ εἶπε καὶ στὸν ἄντρα της, μετὰ τὸ γάμο — ὅτι ὁ πρώην πεθερός της, ὁ Γέρος τοῦ Μωριά, μαζὶ καὶ ἡ γερόντισσα μητέρα τοῦ Κολοκοτρώνη, τῆς κατακρατοῦσαν ὅλη τὴν προῖκα της, πάνω ἀπὸ 250 χιλ. γρόσια.

Κάποτε πῆγε ὁ Θ. Κολοκοτρώνης στὸ Ναύπλιο, ὅπου ὁ Γρίβας, πανίσχυρος τότε, κρατοῦσε μὲ τὸ «ἔτσι θέλω» καὶ πασὰ τὶς κυβερνητικὲς διαταγές, τὸ φρούριο τοῦ Παλαμηδιοῦ, κι' ἐξουσίαζε, φυσικὰ ὅλο τὸ Ναύπλιο. Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Γέρου, τοῦ στέλνει ὁ Γρίβας ἕνα κάποιον Α. Παπᾶ καὶ τοῦ ζητάει νὰ τοῦ δώσῃ τὰ προικιὰ καὶ τὶς προγαμιαῖες δωρεές, ποὺ κρατοῦσε, τῆς ἄλλοτε νύφης του — γυναῖκας τώρα τοῦ Θοδωράκη.

'Ο Κολοκοτρώνης ἀπάντησε ὅτι δὲν ξέρει νὰ ἔχη τίποτα σπουδαῖο στὰ χέρια του ἀπὸ τὴν 'Ελένη.

Τότε ὁ Γρίβας εἶπε τῆς γυναίκας του νὰ βεβαιώσῃ μὲ ὅρκο τὴν ἀλήθεια καὶ ὕστερα νὰ γράψῃ σὲ χαρτὶ ὅσα τῆς κρατοῦσαν. 'Ωρκίστηκε ἡ γυναίκα καὶ μετὰ ἔφτιαξε καὶ τὸν κατάλογο τῶν πραγμάτων τῆς προίκας ποὺ ἀπαιτοῦσε: διαμαντικά, χυσοσοῦφαντα μεταξωτά, φουστάνια, γοῦνες — ὅλα μαζὶ ἀξίας 300 χιλ. γροσίων.

Στέλνεται ὁ κατάλογος στὸν Κολοκοτρώνη. Καθὼς αὐτὸς τὸν βλέπει, λέει ὅτι εἶναι ψεύτικος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε ν' ἀγριέψουν περισσότερο τὰ πράγματα μὲ τὸ Γρίβα, ποὺ ἦταν σχεδὸν αἰχμάλωτός του μέσ' στὸ Ναύπλιο, ἀφοῦ ὅπως εἴπαμε, τὸ ἐξουσίαζε ὅλο μὲ τὴν κατοχὴ τοῦ φρουρίου, πρότεινε νὰ κάνουν μιὰ διαιτητικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ λυθῆ ἡ διαφορά. "Εγινε κι' αὐτὴ καὶ συναντήθηκαν ὅλοι — ἦταν παρόντες κι' ὁ Γρίβας κι' ὁ Κολοκοτρώνης — στὸ σπίτι τοῦ δεύτερου, στὸν Πλάτανο τοῦ Ναυπλίου. "Ολος ὁ κόσμος, περίεργος, περίμενε νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως ἐκείνης. 'Αφοῦ κλείστηκαν στὸ δωμάτιο καὶ φιλήθηκαν ὁ Κολοκοτρώνης μὲ τὸ Γρίβα, πῆρε τὸ λόγο ὁ Γ. Βαλτινὸς καὶ εἶπε νὰ μιλήσῃ πρῶτος ὁ Γρίβας. 'Αρχίζει λοιπὸν αὐτὸς νὰ μιλᾶ σὲ τρίτο πρόσωπο, ἐνῶ ἦταν παρὼν ὁ Γέρος τοῦ Μωριά, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν παρουσία του καὶ ἐπὶ πλέον δὲν εἶχε φιλικὴ διάθεσι ἀπέναντί του.

— 'Εγώ, εἶπε, δὲν ἔχω μὲ τὸ Γέρο κανένα πάθος. Τὸ ξέρει πόσο τὸν βοήθησα στὴν ἀνάγκη του καὶ πόσο ἐργάστηκα γιὰ νὰ τὸν βαστάξω ψηλά. Καὶ ποτὲ δὲν τοῦ ἔκανα καμμιὰ ἀτιμία μέσα στὸ σπίτι του στὴν Τριπολιτσά, ὅταν μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἔχη τώρα παράπονο. Στὶς ἐσωτερικὲς διχόνοιες τὸν ἐσύντροεξα σὰν ἄλλο παιδί του. Σκοτώθηκε ὁ Πάνος του κι' ἐγὼ πῆρα τὴ χήρα του μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν δικῶν της. Τί φταίμε, λοιπόν, ἢ αὐτὴ ἢ ἐγὼ γιὰ νὰ μᾶς κατακρατῆ, ὁ Γέρος τὴν προῖκα;

'Απαντάει τότε ὁ Κολοκοτρώνης:

— Βρὲ παιδί μου Θοδωράκη, πιστεύεις τὴ γυναῖκα σου γιατὶ σοῦ εἶπε πὼς εἶχε τόσα καὶ τόσα; (Κι' ἄρχισε νὰ ὁρκίζεται). Ποῦ τὰ ηὗρε, βρέ, ὅλ' αὐτά; "Ο,τι κι' ἂν εἶχε ἀπὸ φορέματα καὶ διαμαντικά, ἦταν τοῦ γυιοῦ μου καὶ πίστεψέ με, εἶναι τόσοι μάρτυρες. "Ας διορισθῆ μιὰ ἐπιτροπή, ἂς συνάξῃ τὶς μαρτυρίες καὶ ὅ,τι βρῆ — καὶ ποῦν ὅτι εἶχε ἡ νύφη μου — νὰ τὰ πληρώνω διπλά. Τί εἶχε στ' ἀλήθεια; "Ενα γκουρδάνι, (περιδέραιο) μὲ λίγες πέτρες κι' ἕνα δαχτυλίδι. Τ' ἄλλα ὅλα ἦταν ἁρματωσιὰ τῶν συγγενῶν.

Μὲ τὴν «ἁρματωσιὰ» ἐννοοῦσε ὁ Κολοκοτρώνης τὴ νυφικὴ στολὴ ποὺ οἱ συγγενεῖς τοῦ Γέρου χαρίσανε τῆς νύφης δίνοντας ὁ καθένας τὴν ἀναλογία του. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἔβαλε τὰ κλάματα ἡ μητέρα τοῦ Κολοκοτρώνη (ἦταν κι' αὐτὴ ἐκεῖ) ἐπειδὴ θυμήθηκε τὸ σκοτωμένο Πάνο καὶ μὲ λυγμοὺς εἶπε:

— Ποῦ τὰ ηὗρε παιδί μου αὐτὰ ποὺ ζητάει; Κὰν οὔτε μεῖς τὰ εἴδαμε...

"Αρχισε νὰ κλαίῃ κι' ὁ Κολοκοτρώνης, καὶ γιὰ κάμποσο κράτησε μιὰ ἀμηχανία, ἐνῶ οἱ διαιτηταὶ ἔμεναν ἀμίλητοι καὶ σκεπτικοί.

Τέλος, ἀποφασίστηκε νὰ γίνῃ μιὰ ἄλλη ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἑπτὰ Ρουμελιῶτες καὶ Μωραΐτες γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα τῆς προίκας τῆς 'Ελένης. 'Ο Κολοκοτρώνης ἔδωσε ὑπόσχεσι ὅτι τὴν ἀπόφασι τῆς νέας αὐτῆς ἐπιτροπῆς, ἂν ἔβγαινε ἐναντίον του, θὰ τὴν ἐκτελοῦσε σὲ τρεῖς μῆνες, ὥσπου νὰ φέρῃ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ σπίτι του στὴ Ζάκυνθο, ὅπου τὰ εἶχε. "Ετσι ὁ Κολοκοτρώνης γλύτωσε καὶ ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τοῦ Γρίβα πὼς θὰ τὸν ἔπιανε καὶ θὰ τὸν περιώριζε στὸ φρούριο τοῦ Παλαμηδιοῦ!

Γεννιέται ὅμως τὸ ἐρώτημα: ἡ κόρη τῆς πλουσιωτάτης Μπουμπουλίνας ἦταν ἄπροικη; Καὶ δὲν ἔδωσε τίποτε στὴν κόρη ἀπὸ κεῖνα, ποὺ ὅταν μπῆκε στὴν Τρίπολη, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νικητάς, πῆρε ἀπὸ τὶς τρομαγμένες χανούμισσες (ποὺ ἔψαχνε κατὰ διαταγὴ ἀνώτερη) καὶ τὰ καταχράστηκε, κρύβοντάς τα στὸ «παμμέγεθες στῆθος της»;

'Απάντησι θετικὴ δὲν ὑπάρχει. Γιατί καὶ ἡ ἔρευνα γύρω στὴν προῖκα αὐτὴ ἀπὸ τὴν παραπάνω ἑπταμελῆ ἐπιτροπὴ ἔμεινε ἀτελείωτη. "Υστερα ὁ Γρίβας ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ ἔκανε δεύτερο γάμο μὲ τὴν Περσεφόνη Στάϊκου. Στὰ χέρια της πέθανε τὸ 1862.

"Ομως τὸ μῖσος ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ Εἰκοσιένα κράτησε ὡς τὰ στερνά τους.

Γ. Α. Κ.

1 Στὴ Βολωνία τῆς Ἰταλίας ζῆ σήμερα εὐτυχισμένη ἡ Ἀμάμπιλε Μπατιστέλλα, ἡ τυφλὴ νέα ποὺ μπόρεσε νὰ δῆ χάρις στὴ γενναιόδωρη προσφορὰ τοῦ παπᾶ-Νικόλα, ὁ ὁποῖος πεθαίνοντας τῆς δώρησε τὸ ἕνα του μάτι. Ἡ ἐγχείρησις τῆς μεταμοσχεύσεως ἐπέτυχε πλήρως καὶ ἡ ὅρασις τῆς Ἀμάμπιλε βελτιώνεται συνεχῶς. Σήμερα εἶναι, ὅπως βλέπετε, σὲ θέσι νὰ κάνῃ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς καμμιὰ ξένη βοήθεια ἢ καθοδήγησι.

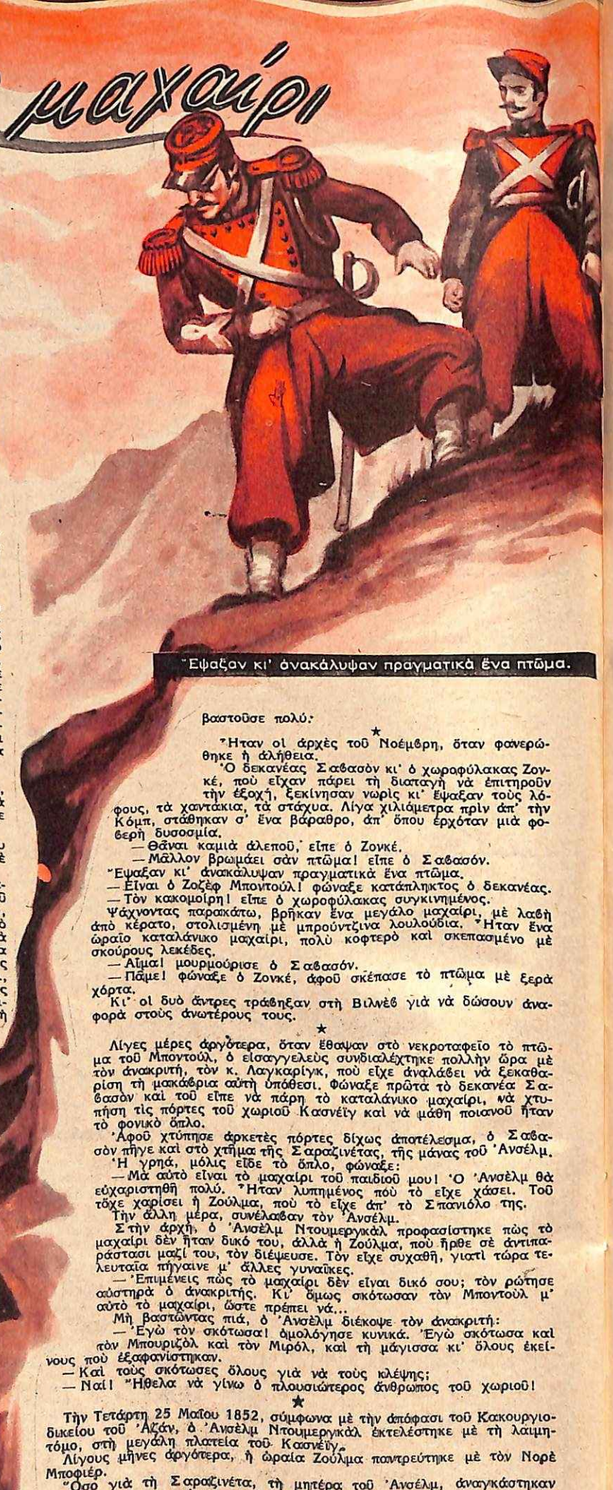
2 Τὰ νύχια τοῦ Λάον Κίνγκ Χουέν, ποὺ διευθύνει ἕνα ἰνστιτοῦτο καλλονῆς στὸ Χόνγκ - Κόνγκ τῆς Κίνας, ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο διαφημιστικό του ὅπλο. Εἶναι σήμερα 64 χρόνων καὶ δὲν τὰ ἔκοψε οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ συμπλήρωσε τὰ 16. "Οπως λέει ὁ ἴδιος, αὐτὸ ἀποδεικνύει πὼς ξέρει νὰ τὰ περιποιῆται καὶ συνεπῶς οἱ πελάτισές του μποροῦν νὰ τοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη.

3 'Η Ἰταλιδούλα Μαρίνα Ἀλλάζιο, ἦταν ἡ ἐντυπωσιακώτερη ἀπὸ τὶς νεαρὲς στάρλετ, ποὺ φιγουράρισαν στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας. Σύντομα, προβλέπουν οἱ εἰδικοί, θὰ ἐξελιχθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκρηκτικὲς «βόμβες» τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου!

4 Στὸ Σαὶν Ναζαὶρ τῆς Γαλλίας, οἱ θεατταὶ ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν παράστασι ἑνὸς τσίρκου, πέρασαν μερικὲς στιγμὲς διασκεδαστικὲς μὲ τὸν ἀγῶνα, "Ενὸ ὁ ἀκροβάτης Ἀλφόνσο Τράμπερ καὶ ἡ παρτεναίρ του Σόνια Γκαλλέτα ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἐπικίνδυνο νούμερό τους, νὰ ἐκτελοῦσαν τὸ ἐκπληκτικὸ πήδημα σ' ἕνα μοτοσυκλέττα ποὺ ἐκινεῖτο πάνω σ' ἕνα συρματόσχοινο ἐκτροχιαστικῆς. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Τράμπερ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν ἰσορροπία του, κατέβηκε καὶ μόνος σὲ 25 δευτερόλεπτα τὴν ἐπανέφερε στὴ θέσι της καὶ συνέχισε τὸ νούμερό του.

Το Χαλύβδινο μαχαίρι

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Έψαξαν κι' ανακάλυψαν πραγματικά ένα πτώμα.

Η ώρα ήταν έξη τ' απόγεμα. Ο Άνσελμ Ντουμεργκάς, που είχε τ' επάγγελμα του μπακάλικο του απέναντι απ' το κοινοτικό κατάστημα, έκλεισε, πήρε τους λογαριασμούς του, κοίταξε τη φοράδα του και, αφού τη σέλωσε, πήρε το δρόμο της Βιλνέβ. Ο Άνσελμ, ένας Χωριού του Καστέλ, είχε αποφασίσει να πάει στο γειτονικό χωριό για να δει τον κύριο Σαρραζίνετσαν, ο οποίος, ύστερα από μακρόχρονη απουσία, είχε επιστρέψει στο χωριό του. Ο Σαρραζίνετσαν, που ήταν ένας από τους πλουσιότερους κτηματίες της περιοχής, είχε αποκτήσει τον τίτλο του κόμη στη Ρωσία, όπου είχε περάσει πολλά χρόνια της ζωής του. Τώρα, που είχε γυρίσει στη γενέτειρά του, ήθελε να ζήσει τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του ήσυχα και ειρηνικά, μακριά από τις ανθρώπινες μικρότητες.

Ο Άνσελμ, που είχε ακούσει πολλά για τον πλούσιο γείτονά του, ήθελε να τον γνωρίσει από κοντά, γιατί ήταν σίγουρος πως θα μπορούσε να κάνει καλές δουλειές μαζί του. Ήταν ένας δραστήριος άνθρωπος, που δεν του άρεσε να χάνει καιρό. Γι' αυτό, μόλις τελείωσε τη δουλειά του, πήρε το δρόμο για το Βιλνέβ.

Ο Σαρραζίνετσαν, που ήταν ένας γέρος ογδόντα χρονών, ζούσε μόνος στο μεγάλο του σπίτι, μαζί με τους υπηρέτες του. Η μόνη του χαρά ήταν η κόρη του, η Ζούλμα, που είχε γεννηθεί στη Ρωσία και ήταν τώρα δεκαεπτά χρονών. Ήταν μια πολύ όμορφη κοπέλα, με σκούρα μαλλιά και μεγάλα, εκφραστικά μάτια, που έλαμπαν από ζωντάνια και χαρά. Ήταν ψηλή και λυγερόκορμη, με μια χάρη γεμάτη αφέλεια και παιδικότητα. Ήταν ένα πλάσμα που μόλις είχε αρχίσει να ανθίζει, μα που ήδη φανέρωνε τη μελλοντική του ομορφιά.

Ο Άνσελμ, μόλις είδε την Ζούλμα, ένιωσε μια δυνατή συγκίνηση να τον κυριεύει. Ποτέ του δεν είχε δει κοπέλα τόσο όμορφη και τόσο γοητευτική. Η Ζούλμα ήταν η πρώτη γυναίκα που τον είχε κάνει να νιώσει τον πόθο. Είχε παντρευτεί με κάποιο Σπανιόλο, τον οποίο, όμως, δεν είχε αγαπήσει ποτέ. Τον είχε παντρευτεί για χρήματα, γιατί ο πατέρας της ήθελε να τον δει παντρεμένο με κάποιο πλούσιο γαμπρό, για να μπορέσει να ησυχάσει. Η Ζούλμα, όμως, δεν είχε βρει ευτυχία στο γάμο της. Ο άντρας της, που ήταν πολύ μεγαλύτερός της, δεν ήξερε τίποτα από γυναίκες και δεν μπορούσε να καταλάβει τις ανάγκες της. Ήταν ένας σκληρός άνθρωπος, που δεν ήξερε τίποτα άλλο παρά μόνο να δίνει διαταγές. Η Ζούλμα, που ήταν ένα ευαίσθητο πλάσμα, δεν μπορούσε να υποφέρει τη σκληρότητα του άντρα της. Γι' αυτό, μόλις είχε βρει την ευκαιρία, είχε φύγει από το σπίτι του και είχε καταφύγει στο σπίτι του πατέρα της, στο Βιλνέβ.

Ο Άνσελμ, μόλις είδε τη

χετε νὰ μοῦ πῆτε;... Καλά, δὲν πειράζει! Θὰ φροντίσω νὰ παρηγορηθῇ ἡ Τζέννυ... Πιστέψετε πὼς αὐτὸ δὲν ἀλλάζει κατὰ τίποτε τὶς καλὲς διαθέσεις μου ἀπέναντί σας...

Ὁ μαρκήσιος τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ τελειώσῃ, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. "Αν εἶχε συλλάβει κάποιες ὑποψίες, θὰ τὶς διέλυε ἀσφαλῶς ὁ Μπερτινιὸλ μὲ τὸν ἁπλὸ αὐτὸ τρόπο ποὺ μίλησε.

Χαμογέλασε ὕστερα, τοῦ ἔσφιξε φιλικὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Μὰ ὄχι, καθόλου. Δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ εἴδησι ποὺ ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, κύριε Μπερτινιόλ. Ὁ ἀδελφός μου θἄναι εὐτυχισμένος, ἂν τοῦ δώσετε τὸ χέρι τῆς κόρης σας! Τὴ θαυμάζει ἀπὸ καιρό, γιὰ τὴν ὁμορφιὰ της καὶ τὴν καλωσύνη της.

Ὁ Μπερτινιὸλ κοπίαζε τώρα γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρά του.

— Ναί, εἶναι τυχερὸς ὁ ἀδελφός σας! εἶπε χαμογελῶντας. Καὶ πρέπει νἄχη κανεὶς τὶς δικές μου εὐρείες ἀντιλήψεις, γιὰ νὰ τὸν δεχθῇ γιὰ γαμπρό, ὕστερα ἀπὸ κεῖνη τὴ δυσάρεστη ἱστορία τῆς λέσχης...

— Δὲν ἦταν, ὅπως ξέρετε, παρὰ μιὰ πρόστυχη ἐκδίκησι...

— Ναί, ναί, τὸ πιστεύω... πάντως ὅμως προκάλεσε σκάνδαλο τεράστιο, Ἀλλ' ἂς τ' ἀφίσουμε αὐτὰ τώρα... Ἡ Τζέννυ ἀγαπάει τὸ Λωράν. Τὸν ἀγαπάει πολύ, δὲν σᾶς τὸ κρύβω... Θὰ γίνῃ πολὺ εὐτυχισμένη κοντά του, κύριε ντὲ Σουλαίμ... Σᾶς εὐχαριστῶ λοιπὸν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

Δυὸ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τοῦ Μπερτινιόλ. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦσαν προσποιητά... Ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν κόρη του, ἡ συγκίνησί του ἦταν πάντα πραγματική.

— Θὰ μοῦ φέρετε σὲ λίγο τὸ Λωράν, Προηγουμένως, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάω νὰ μιλήσω στὴ Τζέννυ. Εἶναι ἀπροετοίμαστη, ἡ καϋμενοῦλα... Πρέπει νὰ τῆς μιλήσω... γιὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ ξεσπάσῃ μὲ πολλὴ ἀφέλεια ἡ χαρά της...

»Βλέπετε, θὰ τὄπαιρνε πολὺ ἀπάνω του ὁ Λωράν, ἂν ἤξερε πόσο τὸν ἀγαπάει... Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ κρύβουνε λιγάκι τὴν ἀγάπη τους, γιὰ τὸ συμφέρον τους... καὶ γιὰ νὰ τὴ διατηρήσουνε περισσότερο...

Κι' ὁ Μπερτινιὸλ ἀπομακρύνθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ψάχνοντας γιὰ τὴν κόρη του.

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σουλαὶμ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια.

— Τί καλὸς καὶ ἄξιος ἄνθρωπος! ψιθύρισε.

Ὁ Μπερτινιὸλ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὴ Τζέννυ.

— Ἔλα... ἔλα γρήγορα! τῆς εἶπε.

Τὴν τράβηξε σ' ἕνα ἀδειανὸ σαλονάκι.

— Ὢ, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος, Τζέννυ μου!... τῆς εἶπε.

Ἐκείνη δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ρωτήσῃ, Ἀλλὰ καταλάβαινε, μάντευε...

— Πατέρα!... πρόφερε μονάχα, σὰν μεθυσμένη.

— Σ' ἀγαπάει!

— Ἀλήθεια;

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

— Σοῦ τὸ εἶπε;

— Ὁ ἀδελφός του ζήτησε τὸ χέρι σου.

— Ὢ, Θεέ μου!... τραύλισε ἡ κοπέλλα, κατάχλωμη.

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, σὰν κεραυνοβολημένη ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ εὐτυχία. Θὰ σωριαζότανε χάμω, ἂν δὲν τὴ συγκρατοῦσε ἐκεῖνος. Τὴ βοήθησε στοργικὰ νὰ καθήσῃ σ' ἕνα καναπέ.

— Τζέννυ! Λατρευτή μου Τζέννυ! τῆς εἶπε.

— Πήγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς, πατέρα...

— Ἔτσι γρήγορα;...

— Σὲ παρακαλῶ! Τὸν περιμένω ἀπὸ τόσον καιρό...

— Φοβᾶμαι, παιδί μου.

— Τί, πατέρα;

— Τὸν ἀγαπᾶς πάρα πολύ, αὐτὸ τὸ νέο!

Ἀκούμπησε τὰ δυό της χέρια πάνω στὴν καρδιά της κι' ἀπάντησε:

— Ἀλήθεια; πατέρα, πιστεύω πὼς τὸν ἀγαπάω πάρα πολύ... Ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔδινες... ἂν ἔπαιρνε ἄλλη γυναίκα, θὰ πέθαινα ἀπ' τὸν πόνο... σοῦ τ' ὁρκίζομαι! Δὲν σοῦ τόλεγα... φοβόμουνα μὴ σὲ τρομάζω... Δὲν ἤθελα νὰ σὲ στενοχωρήσω... Μὰ ναί, θὰ πέθαινα, πατέρα... Θὰ σκοτωνόμουνα!

— Δὲν θὰ σκεπτόσουνα λοιπὸν καθόλου τὸν πατέρα σου, κακὸ κορίτσι;... Δὲν θὰ τὸν λυπόσουνα; Θὰ τοὔκανες τέτοιο μεγάλο κακό;...

— Ἀλήθεια, πατέρα, ἔχεις δίκηο...

Τὸν ἀγκάλιασε τρυφερά, προσπάθησε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ.

— Κι' ὅμως...

— Κι' ὅμως, κακὸ κορίτσι;

— Δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀνθέξω! Θ' αὐτοκτονοῦσα...

— Τελοσπάντων, ἂς τ' ἀφίσουμε τώρα αὐτά. Θέλω νὰ ξεχάσω πὼς εἶχα μιὰ κακὴ κόρη, ποὺ δὲν ἀγαπάει τὸν πατέρα της καὶ δὲν τὸν εὐγνωμονεῖ καθόλου γιὰ τὴ στοργή του!... Ἂς εἶναι! Γιατί νὰ μιλᾶμε γιὰ θάνατο, ἀφοῦ σοῦ προσφέρεται ἡ ζωή, ζηλευτή, γεμάτη ἀπὸ κάθε δυνατὴ εὐτυχία;

— Κι' αὐτὸ τ' ὀφείλω σὲ σένα, πατέρα μου!

— Ναί, κάπως... ἀπάντησε ὁ Μπερτινιόλ.

Καὶ σκέφθηκε πόσα εἶχε κάμει γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του... Ἀκόμη καὶ ἐγκλήματα!

— Ὢ, τί καλὸς ποὺ εἶσαι! Πόσο σ' ἀγαπῶ!...

Ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ εἶπε χαμηλὰ:

— Θὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς τώρα τὸ Λωράν;

— Πηγαίνω ἀμέσως.

Ὁ Μπερτινιὸλ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Τζέννυ, καθισμένη στὸν καναπέ, ὀνειροπολοῦσε καὶ χαμογελοῦσε ἀόριστα.

Στὸ βάθος τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, ὑπῆρχε μιὰ πόρτα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ μεγάλες γλάστρες μὲ σπάνια ἐξωτικὰ φυτά. Ἦταν σκεπασμένη μὲ μιὰ βαρειὰ κουρτίνα καὶ ὁδηγοῦσε σ' ἕνα ἀπ' τοὺς διαδρόμους τοῦ μεγάρου.

Ἡ Τζέννυ δὲν ἔβλεπε — δὲν μποροῦσε νὰ δῇ — ἕναν ἄνθρωπο κρυμμένον ἐκεῖ ἀπὸ πίσω.

Ἦταν ὁ Ρομαὶν Γκού. Τάχε ἀκούσει ὅλα, μὲ τὴν κασβιά του σπαραγμένη ἀπὸ πόνο φριχτό. Ἤθελε κάθε στιγμὴ νὰ παρουσιασθῇ, νὰ φωνάξῃ στὴν κοπέλλα ἐκείνη τὴν ἀτιμία τοῦ πατέρα της. Κι' ὅμως δὲν κατάφερνε νὰ κουνηθῇ, ἔμενε σὰν παράλυτος...

Ὁ Μπερτινιὸλ ξαναγύρισε σχεδὸν ἀμέσως. Συνώδευε τὸ Λωράν, ποὺ εἶχε βγάλει τὴ μάσκα του.

Ὁ Ρομαὶν κρυφοκύτταξε τότε... καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα!

Δίχως νὰ τὸ ὑποπτεύεται, εἶχε συντελέσει κι' ὁ ἴδιος σ' αὐτὸ τὸ γάμο!...

Ὁ Μπερτινιὸλ εἶχε σκεφθῇ πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μπῇ ἡ κόρη του στὴν ἀριστοκρατικὴ ἐκείνη οἰκογένεια, ἂν δὲν ἔφταναν προηγουμένως οἱ Σουλαίμ στὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀπελπισίας! Νὰ γιατὶ εἶχε θελήσει τὸ σκάνδαλο τῆς λέσχης, τὴν πλαστογραφία, τὴν κλοπὴ τοῦ Νοζάν...Κι' αὐτός, ὁ Ρομαίν, εἶχε γίνει συνένοχός του, ἐνάντια στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, στὸν ἔρωτά του, στὴν καρδιά του!

Ἄ, πῶς τὸν εἶχε ξεγελάσει ὁ Μπερτινιόλ!...

Τὸν ἔπνιγε τώρα ὁ θυμὸς κι' ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως...

Ὁ Μπερτινιὸλ πλησίασε τὴ Τζέννυ, ποὺ ἦταν ντροπαλὴ καὶ χαμογελαστή.

Ὁ Λωρὰν ἦταν χλωμὸς καὶ σοβαρός. Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Ἡ ἀνάμνησι τῆς Μαρίας - Ρόζας ἔμενε ζωντανὴ μέσ' στὴν καρδιά του. Τὸ καθῆκον του ὅμως ἦταν τώρα νὰ τὴ θάψῃ ὅσο βαθύτερα μποροῦσε... Τὸ καθῆκον του ἦταν νὰ κάμῃ τὴν καλὴ καὶ ἄξια ἐκείνη κοπέλλα τὴ Τζέννυ, νὰ πιστέψῃ πὼς τὴν ἀγαποῦσε!...

Ἀφοῦ εἶχε δεχθῇ τὴ θυσία, ἔπρεπε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέλος!

— Τζέννυ μου, εἶπε ὁ Μπερτινιόλ, ὁ κ μαρκήσιος ντὲ Σουλαὶμ μοῦ ζήτησε τὸ χέρι σου γιὰ τὸν ἀδελφό του, τὸν κόμητα Λωράν... Τοῦ τὸ παρεχώρησα... Ἔκαμα καλά;

Ἡ κοπέλλα ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ εἶπε ἁπλὰ στὸ Λωράν:

— Πάρτε το, κύριε.

Ἐκείνος τὸ ἔφερε στὰ χείλη του, ἐνῶ ὁ Μπερτινιὸλ χαμογελοῦσε, τρισευτυχισμένος.

Ὕστερα ὁ πατέρας ἔφυγε, διακριτικά, γιὰ ν' ἀφίσῃ μονάχο τὸ ζευγάρι. Ἤξερε πως θὰ εἶχαν νὰ ποῦνε χίλια δυὸ πράγματα, οἱ δυό τους...

— Εἶν' ἀλήθεια, κύριε, αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου; ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Θέλω νὰ τ' ἀκούσω κι' ἀπ' τὸ στόμα σας, γιατὶ δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω ἀκόμα... Μοῦ φαίνεται σὰν ἄπιαστο ὄνειρο!...

— Γιατί, δεσποινίς;

— Γιατὶ σᾶς εἶχα ἀκούσει μιὰ μέρα νὰ λέτε στὸν πατέρα μου πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσατε καθόλου καὶ πὼς δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μ' ἀγαπήσετε... ποτέ!...

— Δεσποινίς... πρόφερε ὁ Λωράν

Κι' ἀνασκίρτησε πονεμένα, στὴν ἀνάμνησι τῆς Μαρίας.

— Ὢ, σᾶς συχώρεσα... πρόσθεσε ἡ Τζέννυ. Μ' ὅλο ποὺ πόνεσα πολύ, πάρα πολύ!... Σᾶς συγχωρῶ... γιατὶ σήμερα δὲν πιστεύω πιὰ νὰ πῆτε τὰ ἴδια πράγματα στὸν πατέρα μου!

Καὶ χαμογέλασε, μὲ χαριτωμένο νάζι.

Ὁ Λωρὰν χλώμιασε ἀκόμα περισσότερο. Θἄταν ἀναγκασμένος τώρα νὰ τῆς πῇ πὼς τὴν ἀγαποῦσε;

Ἦταν, βέβαια, ἀξιολάτρευτη ἡ Τζέννυ. Μὰ αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ Μαρία - Ρόζα!

Ἔμενε βουβός, μὴ μπορῶντας νὰ πῇ ψέμματα...

— Δὲν ἀπαντᾶτε; εἶπε ἡ κοπέλλα ἀνήσυχα.

Ἐκεῖνος πίστεψε πὼς θὰ ξέφευγε μὲ μιὰ ἀόριστη ἀπάντησι:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη που σᾶς ἔκανα νὰ κλάψετε, τῆς εἶπε. Κι' εἶμαι εὐτυχισμένος σήμερα γι' αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι πὼς μ' εἴχατε διαλέξει ἀνάμεσα σὲ ὅλους...

Ἡ Τζέννυ χαμογέλασε. Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ θἄθελε ν' ἀκούσῃ... Κάποια περαστικὴ ἀμφιβολία εἶχε γεννηθῇ στὴν ψυχή της.

Ὁ Λωρὰν τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του καὶ γύρισαν μαζὶ στὶς αἴθουσες τοῦ χοροῦ.

Ἐκείνη τοῦ ἔλεγε σιγανὰ ἀπὸ πόσον καιρὸ τὸν ἀγαποῦσε κρυφά. Τοῦ ἄνοιγε τὴν καρδιά της, μὲ μιὰ γοητευτικὴ ἀφέλεια. Κι' ἦταν τόσο ὁμορφη, λέγοντάς του ὅλ' αὐτά, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ μὴ συγκινηθῇ ὁ Λωράν...

Ὁ Μπερτινιὸλ τοὺς κύτταζε ἀπὸ μακρυά. Ἔβλεπε τὴν κόρη του κρεμασμένη τρυφερὰ στὸ μπράτσο τοῦ νέου. Κι' ἦταν βέβαιος τώρα πιὰ γιὰ τὸ θρίαμβό του.

— Ἐπιτέλους! ψιθύρισε.

Σὲ λίγο, ὁ Λωρὰν ἄφισε τὴ Τζέννυ καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸν ἀδελφό του. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ προσποιῆται. Ἡ καρδιά του ἦταν σφιγμένη, πνιγόταν.

Βλέποντάς τον, ὁ μαρκήσιος τοῦσφιξε τὰ χέρια.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε. Ὡστόσο, τὴν κύτταζα πρὶν ἀπὸ λίγο ποὺ σὲ κρατοῦσε ἀπ' τὸ μπράτσο... Ἦταν τόσο ὁμορφη, τόσο ἐρωτευμένη!... Πίστεψέ με, Λωράν, δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ ἡ καρδιά σου σὲ τόση ὁμορφιά, γοητεία κι' ἀγάπη!

Ὁ Λωρὰν ἀναστέναξε.

— Καϋμένη Μαρία!... ψιθύρισε.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ δὲν μίλησαν πιά. Ἔκαμαν ἕνα γῦρο μαζί, στὰ σαλόνια.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ρομαὶν εἶχε βγῇ ἀπ' τὴν κρύπτη του, ἀπ' ὅπου εἶχε παρακολουθήσει τῆς συνομιλίας τῆς Τζέννυ μὲ τὸν πατέρα της καὶ τὴν ἐρωτικὴ σκηνὴ μεταξὺ τῶν δυὸ νέων.

Τί θἄκανε τώρα;

Δὲν εὕρισκε τίποτε, μέσ' στὸ ταραγμένο καὶ θολὸ μυαλό του...

Βγῆκε ἀπ' τὸ σαλονάκι κι' ἀνακατεύτηκε πάλι μὲ τὸν κόσμο. Ἤθελε νὰ βρῇ τὸ Μπερτινιόλ, νὰ μαλώσῃ μαζί του, νὰ τὸν προκαλέσῃ, νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τὸ θανάσιμο μῖσος του ἐναντίον του.

Δὲν ἄργησε νὰ τὸν ξαναβρῇ. Τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο. Ἐκεῖνος ἀνασκίρτησε στὸ ἄγγιγμά του καὶ στράφηκε ἀπότομα.

Κυττάχτηκαν οἱ δυό τους γιὰ μιὰ στιγμή.

Τὸ κοστούμι τοῦ κάου-μπόϋ, τὸ πλατὺ στῆθος, οἱ τετράγωνοι ὦμοι, τὰ κοκκινωπὰ μαλλιά, ὅλ' αὐτὰ προδίνανε τὸ Ρομαίν. Ὁ Μπερτινιὸλ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως, παρ' ὅλη τὴ μάσκα ποὺ φοροῦσε.

— Ἐσεῖς Ρομαίν; εἶπε.

— Ναί, ἐγώ.

— Μπορεῖ νὰ καταστραφῆτε μ' αὐτὸ ποὺ κάνατε!...

— Δὲν μὲ νοιάζει.

— Τί θέλετε:

— Νὰ σᾶς μιλήσω.

— Μὲ διατάζετε, δηλαδή;

— Ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, νομίζω. Σᾶς παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε, γιατὶ μπορῶ νὰ σᾶς καταστρέψω μὲ μιὰ λέξι μου, ἔστω κι' ἂν χαθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας!

Ὁ θυμὸς ἔπνιγε τὴ φωνὴ τοῦ Ρομαίν. Βλέποντάς τον σὲ τέτοια κατάστασι, ὁ Μπερτινιὸλ δὲν τόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρησι. Ἔπρεπε νὰ τὸν φοβᾶται πραγματικά, αὐτὴ τὴ στιγμή...

Κρατῶντας τον πάντα ἀπ' τὸ μπράτσο, ὁ Ρομαὶν τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μικρὸ σαλονάκι. Τὸ βρῆκαν ἀδειανὸ καὶ πάλι.

Ὁ Ρομαὶν Γκοὺ ἔδειξε τὶς γλάστρες, ποὺ κρύβανε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶπε, ὅταν φέρατε ἐδῶ τὴ δεσποινίδα Τζέννυ, τ' ἄκουσα ὅλα ἀπὸ κεῖ πίσω... κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ποὺ ἔφτασε κι' ὁ κ. Λωρὰν ντὲ Σουλαίμ, ἤμουν ἐκεῖ πάντα, καὶ δὲν ἔχασα τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέβη.

Ὁ Μπερτινιὸλ σάστισε μιὰ στιγμή, ὕστερα ὅμως ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἀπάντησε:

— Ρομαίν, σᾶς χρησιμοποίησα κάποτε γιὰ νὰ κατασκοπεύετε τοὺς ἄλλους, δὲν σᾶς ἐπιτρέπω ὅμως νὰ κατασκοπεύετε κι' ἐμένα!... Αὔριο κι' ὅλας θὰ φύγετε ἀπ' τὸ σπίτι μου, καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσετε ποτὲ πιὰ τὸ πόδι σας ἐδῶ...

— Ἔστω! εἶπε ὁ Ρομαίν. Προηγουμένως ὅμως, ἀκοῦστε τί θέλω νὰ κάμετε: Μ' ἐξαπατήσατε ἀχαρακτήριστα... Θέλω νὰ πάτε νὰ βρῆτε τώρα ἀμέσως τὸν κ. Λωρὰν ντὲ Σουλαὶμ καὶ νὰ τοῦ πῆτε πὼς ὁ γάμος του μὲ τὴ Τζέννυ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ...

— Τρελλαθήκατε;

— Τὸ ἀπαιτῶ! Ἀλλοιῶς...

— Ἀλλοιῶς;

— Θὰ πάω ἐγὼ νὰ βρῶ τὴ Τζέννυ καὶ θὰ τῆς ἐξηγήσω μὲ ποιούς ἄτιμους συνδυασμοὺς προετοιμάσατε αὐτὸ τὸ γάμο... Θὰ τῆς ἐξηγήσω πῶς, ἀφοῦ ἀπειλήσατε τὴν τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ τώρα ὁ Λωρὰν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη σας, μολονότι ἀγαπάει μιὰν ἄλλη!... μὲ τὴν ὁποία θὰ τὴν ἀπατήσῃ ἀσφαλῶς, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους!

»Θὰ τῆς φανερώσω ὅτι, ἂν ἔγινα ἐγκληματίας, πλαστογράφος, κλέφτης καὶ δολοφόνος, τόκανα γιὰ νὰ ὑπακούσω στὸν πατέρα της... γιατὶ εἶχε μαντέψει τὸν ἔρωτά μου καὶ τὸν ἐκμεταλλευότανε κάνοντάς με συνένοχο στὰ σχέδιά του, συνέταιρο τοῦ μίσους του...

»Θὰ τῆς τὰ πῶ, τέλος, πὼς τὴν ἀγαπῶ περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωή μου.. καὶ πὼς δὲν δίστασα νὰ κλέψω, νὰ σκοτώσω, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ στερηθῶ τὴν παρουσία της, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ τὴν βλέπω καὶ νὰ τὴν ἀκούω... Θὰ τῆς τονίσω ὅτι, ἐφόσον δὲν μπορῶ νὰ τὴν κάνω δική μου, δὲν θέλω τουλάχιστον νὰ παντρευτῇ μὲ ἄλλον!...

— Ἄθλιε! μούγκρισε ὁ Μπερτινιόλ.

Ὁ Ρομαὶν Γκοὺ γέλασε νευρικά.

— Ἡ σειρά σας τώρα νὰ ὑπακούσετε, εἶπε. Ἀρκετὸν καιρὸ διατάζατε!

Μὰ ὁ Μπερτινιὸλ εἶχε ξαναβρῇ κι' ὅλας τὴν ψυχραιμία του.

— Δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιήσετε τὶς ἀπειλές σας, κύριε Ρομαίν, εἶπε.

— Λέτε;... Ἂν σὲ πέντε λεπτὰ δὲν ἔχετε πάρει πίσω τὸ λόγο σας ἀπ' τὸν κόμητα ντὲ Σουλαίμ, θὰ πάω νὰ βρῶ τὴ Τζέννυ.

Ὁ Μπερτινιὸλ ἔδειξε τὶς γλάστρες μὲ τὰ ἐξωτικὰ φυτά.

— Ἐκεῖ ἤσαστε κρυμμένος ὅλη τὴν ὥρα; ρώτησε.

— Σᾶς τὸ εἶπα.

— Κι' ἀκούσατε ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν ἐδῶ μέσα;

— Κάθε λέξι ἔμεινε χαραγμένη στὴν καρδιά μου καὶ τὴν καίει!

— Θὰ σᾶς ἐπαναλάβω μερικὲς φράσεις. Ὁ Ρομαίν, ἐκπληκτος, δὲν ἀπάντησε. Περίμενε...

— Ἀφοῦ ἤσαστε τόσο προσεκτικός, θ' ἀκούσατε ἀσφαλῶς τὴ Τζέννυ νὰ μὲ βεβαιώνῃ μὲ συγκίνησι πὼς δὲν θὰ ζοῦσε, ἂν ναυαγοῦσαν οἱ ἐλπίδες της. «"Αν δὲν μοῦ τὸν ἔδινες, πατέρα—μοῦ εἶπε—ἂν ἔπαιρνε ἄλλη, θὰ πέθαινα, σοῦ τ' ὁρκίζομαι...: Δὲν σοῦ τόλεγα, γιὰ νὰ μὴ σὲ τρομάξω, νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσω... Ναί, θὰ πέθαινα, πατέρα, θ' αὐτοκτονοῦσα!».

Ὁ Μπερτινιὸλ σώπασε, τρομαγμένος καὶ πάλι ἀπ' τὴ σκέψι πὼς θὰ μποροῦσε νὰ χάσῃ τὴ γλυκειὰ κι' ἀγαπημένη του κορούλα.

Κι' ὁ Ρομαὶν συμμεριζόταν τώρα αὐτὴ τὴ φρίκη του. Ναί, εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια ἐκείνα τῆς Τζέννυ. Τυφλωμένος ὅμως ἀπ' τὸ πάθος του κι' ἀπ' τὸ θυμό του, δὲν τοὺς εἶχε δώσει πολλὴ σημασία καὶ δὲν τὰ εἶχε ξανασκεφθῇ.

Πέρασε σιγὰ - σιγὰ τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του, ποὺ ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ ἱδρῶτα. Τὸν ξετρέλλαινε ἡ εἰκόνα τῆς λατρευτῆς του Τζέννυ, νεκρῆς, ἀκίνητης, μὲ τὸ στόμα της μισανοιχτὸ καὶ τὰ μάτια της κλεισμένα γιὰ πάντα!...

Ὁ Μπερτινιὸλ κατάλαβε τί τοῦ συνέβαινε κι' ἔνοιωσε πὼς θριάμβευε πάλι.

— Σήμερα, εἶπε ἡ Τζέννυ εἶναι εὐτυχισμένη καὶ δὲν σκέπτεται πιὰ νὰ πεθάνῃ... Ἀπεναντίας, ἡ ζωὴ ἀνοίγεται μπροστά της, γεμάτη χαρούμενες ὑποσχέσεις...Μποροῦτε τώρα, ἂν θέλετε, νὰ καταστρέψετε τὶς ἐλπίδες της... μὲ μιὰ λέξι σας μονάχα!

— Ναί, μὲ μιὰ λέξι... πρόφερε ὑπόκωφα ὁ Ρομαίν.

— Μὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς αὐτὴ ἡ λέξι, ἂν τὴν προφέρετε, θὰ σκοτώσῃ τὴ Τζέννυ, σὰν μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά της...

Ὁ Ρομαὶν ἔσφιγγε τὶς γροθιές του μ' ἀνέκφραστη μανία.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σκλάβο ἀκόμη! Ὁ ἔρωτάς του τὸν ἀλυσόδενε.

Θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀθῶα κοπέλλα, ποὺ δὲν ἔφταιγε καθόλου γιὰ τὶς μηχανορραφίες καὶ τὰ ἐγκλήματα τοῦ πατέρα της;

Ὄχι, ὄχι, μόνο ποὺ τὸ σκεπτότανε ἔνοιωθε ἀδύνατο τὸν ἑαυτό του...

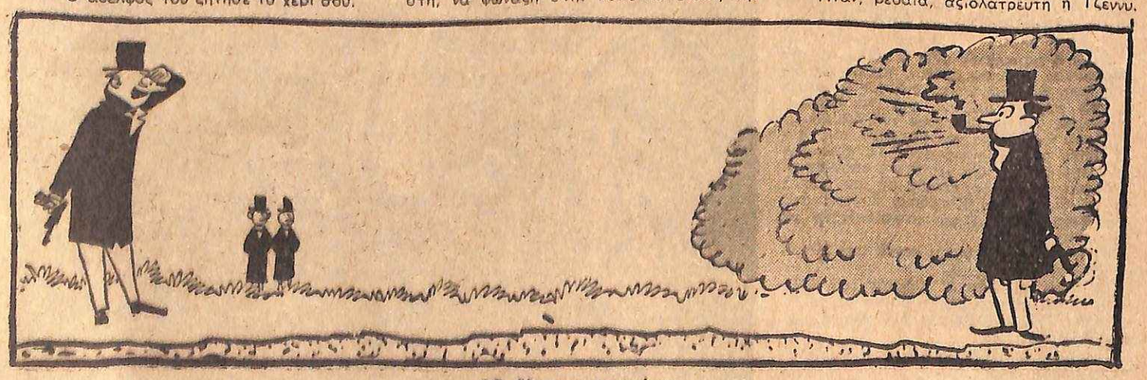
Κι' ὁ Μπερτινιὸλ χαμογελοῦσε...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε κόσμος στὸ σαλονάκι.

Ὁ Ρομαὶν εἶχε ξαναφορέσει τὴ μάσκα του, κι' ἔτσι δὲν φοβότανε μήπως τὸν ἀναγνωρίσουν. Δὲν ἔφευγε ὡστόσο. Κι' ὁ Μπερτινιὸλ ἔμεινε κοντά του, θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε τίποτε ἐναντίον τῆς Τζέννυ.

Βλέποντάς τον διστακτικό, ἀποφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴ συμφιλίωσι.

— Γιατί νὰ θυμώνετε κα νὰ φοβερίζετε,

Ὁ ξύπνος μονομάχος

Ὁ ντροπαλὸς ἐρωτευμένος

Ρομαΐν; τοῦ εἶπε σιγά. Δὲν εἶναι προτιμότερο νὰ μείνουμε φίλοι; Ἀγαπᾶμε κι' οἱ δυὸ πολὺ τὴ Τζέννυ. Γιατί λοιπὸν νὰ μὴν ἐνώσουμε τὶς σκέψεις μας, τὶς δυνάμεις μας, τὴ νοημοσύνη μας, γιὰ ν' ἀπομακρύνουμε κάθε ἐμπόδιο ἀπ' τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας της;

—Ἐγὼ νὰ γίνω φίλος δικός σας; Ὄχι, ποτέ!

—Ἔστω λοιπόν... γίνετε ἐχθρός μου, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Τοὐλάχιστον ὅμως, ἐκδικηθῆτε μόνον ἐμένα. Μὴν τιμωρήσετε τὴ Τζέννυ, ποὺ εἶναι ἀθώα, θὰ δεῖτε... καὶ δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀμυνθῶ...

—Ἄ, θἄταν μιὰ τρομερὴ ἐκδίκησή μου, νὰ σᾶς τιμωρήσω στὸ πρόσωπο τῆς κόρης σας!... εἶπε ὁ Ρομαΐν.

Εἶχαν δυναμώσει σιγὰ - σιγὰ τὴ φωνή τους, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ λοιπόν, περνοῦσε ἀπὸ κοντά τους κάποιος προσκεκλημένος, μὲ κοστοῦμι «τορεαντόρ». Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μὲ φαρδειὲς πλάτες καὶ κάπως παχύς.

Ἄγγιξε σχεδὸν τὸ Μπερτινιὸλ καὶ τὸν κάου - μπόϋ.

Τὸ κοστοῦμι τοῦ Ρομαΐν Γκοὺ ἦταν τόσο γραφικὸ καὶ τοῦ πήγαινε τόσο στὴν κορμοστασιά του, ὥστε ὁ ταυρομάχος τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὸς εἶναι φτιαγμένος γιὰ νὰ δαμάζη ἄγρια ἄλογα!...

Ἦταν ἕτοιμος νὰ συνεχίση ὕστερα τὸ δρόμο του, ὅταν σταμάτησε ἀπότομα. Γιατί, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ὁ Μπερτινιὸλ ἔλεγε:

— Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου γι' αὐτήν.

Κι' ὁ Ρομαΐν τοῦ ἀπαντοῦσε:

—"Αν πεθάνη, τουλάχιστον δὲν θ' ἀνήκη σὲ κανένα. Ἴσως μάλιστα νὰ προτιμῶ νὰ τὴν δῶ νεκρή!...

Ὕστερα ἀπομακρύνθηκε σιγὰ - σιγά.

Ὁ Μπερτινιὸλ εἶχε μείνει ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος. Πίσω του, ὁ ταυρομάχος φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένος. Κύτταξε ἄλλοτε τὸ Μπερτινιὸλ κι' ἄλλοτε τὸν κάουμπόϋ ποὺ πλησίαζε νὰ χαθῆ ἀνάμεσα στὸν κόσμο τοῦ διπλανοῦ σαλονιοῦ.

— Αὐτὴ ἡ φωνή!... ψιθύρισε. Αὐτὴ ἡ προφορά... αὐτὸ τὸ παράστημα... αὐτὰ τὰ κόκκινα μαλλιά... Τὰ ξέρω! Προπάντων τὴν ἐλαφρειὰ ἀγγλικὴ προφορά, τὴν τόσο χαρακτηριστική... Μήπως εἶναι ὁ Λάζαρος Μπῆρμαν;... Ἄ, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό...

Ξανακύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ Μπερτινιὸλ καὶ πρόσθεσε:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης. Τὸν ξέρω... Μπορῶ νὰ τὸν ξαναβρῶ ὅποτε θελήσω!... Τὸν ἄλλο πρέπει νὰ παρακολουθήσω, τὸν κάου - μπόϋ... Μὰ εἶμαι μόνος... Τί ἀτυχία, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος!... Ἂν συναντοῦσα τὸν κ. ντὲ Σουλαίμ...

Ὁ ταυρομάχος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ φίλο μας τὸ Γκώμ.

Τὴν ἴδια στιγμή, διασταυρώθηκε μὲ τὸ μαρκήσιο καὶ τὸ Λωράν, ποὺ εἶχαν βγάλει

Τί περιμένω;..

Ἀπόψε εἶναι δικά μου ὅλα,
θαρρεῖς κι' ἡ τύχη μ' ἔβαλε στόχο,
ἔχω γεμάτη τὴν πορτοφόλα
καὶ τὸ κορίτσι στὸ πλάϊ τόχω.
Ἀπόψε ὅλα μοῦ πᾶνε πρίμα,
ἡ πορτοφόλα μπλὸν ἀπὸ χρήμα,
καὶ τὸ κορίτσι φοὺλ τσιμπημένο!
Τί περιμένω καὶ δὲν πεθαίνω!

★

"Αχ! ἂς κρατήση τὸ γλέντι χρόνια!
Κάτω τὰ ντέρτια κι' οἱ ἀφιλίες!
Τρέξτε, μπουζούκια, τρέξτε, γκαρσόνια
γιὰ νὰ σᾶς δώσω παραγγελίες.
Ἀπόψε εἶναι δικά μου ὅλα,
μπλὸν ἀπὸ χρῆμα ἡ πορτοφόλα
καὶ τὸ κορίτσι φοὺλ τσιμπημένο!
Τί περιμένω καὶ δὲν πεθαίνω!

★

Ἀμάν, ποτέ μου νὰ μὴ γεράσω,
τὰ σοῦπα-μοῦπες νὰ μὴν κοποῦνε!
Βαρδᾶτε ὅλοι γιὰ νὰ περάσω,
γιατὶ ἀγαπάω καὶ μ' ἀγαποῦνε.
Ὅλα μου τάχω, δὲν λείπει κάτι,
μιὰ πορτοφόλα ἔχω γεμάτη
κι' ἕνα κορίτσι φοὺλ τσιμπημένο!
Τί περιμένω καὶ δὲν πεθαίνω!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

κι' οἱ δυὸ τὶς μάσκες τους. Ἅρπαξε ἀμέσως τὸ δεύτερο ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε ντὲ Σουλαίμ!

— Ποιὸς εἴσασστε σεῖς;

— Εἶμαι ὁ Γκώμ!

— Τί θέλετε, φίλε μου; Δὲν ἤξερα πὼς βρισκόσαστε σ' αὐτὸ τὸ χορό.

—Ἦταν μιὰ ἐμπνευσί μου... Ἐλάτε γρήγορα μαζί μου! Μὴ χάνετε λεπτό!...

—Ἀδύνατο! Πρόκειται νὰ χορέψω μὲ τὴ δεσποινίδα Μπερτινιόλ.

— Δὲν πειράζει, ἂς περιμένη... Θὰ σᾶς συχωρέση.

— Μὰ γιατί;...

—Ἄκουσα τὴν ἀγγλικὴ προφορά! Καταλαβαίνετε τώρα;

—Ὦ, Θεέ μου! εἶπαν κι' οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μαζί.

— Βλέπετε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κάου-μπόϋ;

— Ναί.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶναι ὁ Λάζαρος Μπῆρμαν!

— Πραγματικά, εἶπε ὁ μαρκήσιος, ὁ ὑπάλληλός μου εἶχε αὐτὸ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν κορμοστασιά... καὶ τὰ ἴδια κόκκινα μαλλιά!

—Ἐλᾶτε μαζί μου. Θὰ τὸν παρακολουθήσουμε.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ὑπακούσανε.

Ὁ Ρομαΐν Γκοὺ δὲν ὑποψιαζόταν καθόλου τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε.

Ἡ Τζέννυ ὅμως, βλέποντας πὼς ὁ Λωράν δὲν τὴν πρόσεχε πιὰ καὶ πὼς ἀπομακρυνόταν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δυό, ἐνοιωσε ἀγωνία καὶ πένθιμα προαισθήματα...

Ὁ Ρομαΐν πήγαινε στὸ βεστιάριο, γιὰ νὰ πάρη τὸ παλτό του. Δὲν εἶχε πιὰ λόγο νὰ μείνη σ' αὐτὸ τὸ χορό. Ὑπόφερε πάρα πολύ. Μονάχα ἡ μοναξιὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν καταπραΰνη κάπως.

Ὁ Γκὼμ κι' οἱ δυὸ ἀδελφοὶ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακρυά, δὲν τὸν ἔχαναν ἀπ' τὰ μάτια τους. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε προηγηθῆ ἀρκετὰ κι' ἔδινε τώρα τὴ μάρκα μὲ τὸν ἀριθμό του στὸν ὑπηρέτη τοῦ βεστιαρίου.

Ὁ Γκὼμ εἶχε τότε μιὰ ἔμπνευση.

—Ἐσεῖς, κύριε μαρκήσιε, εἶπε, θὰ πάτε νὰ σταθῆτε στὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου, στὴ λευφόρο Φρίντλαντ, καὶ θὰ προσέχετε ὅσους βγαίνουνε. Ὑποθέτω πὼς ὁ κάου - μπόϋ δὲν θὰ μείνη αἰωνίως μὲ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο. Ἂν ἀναγνωρίσετε πὼς εἶναι ὁ Λάζαρος Μπῆρμαν, κρατῆστε τον καὶ μὴ τὸν ἀφίσετε νὰ φύγη, ὥσπου νὰ φτάσω κι' ἐγώ...

— Κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω; ρώτησε ὁ Λωράν.

—Ἐσεῖς θὰ πᾶτε νὰ φυλάξετε στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Γιατὶ πρέπει νὰ τὸ προβλέψουμε ὅλα. Ἴσως ὁ ἄνθρωπός μας ἀντιληφθῆ πὼς τὸν παρακολουθοῦμε κι' ἐπιχειρήση νὰ μᾶς τὸ σκάση ἀπὸ κεῖ...

— Μά... νὰ σταθῶ στὴν πόρτα, μ' αὐτὸ τὸ κοστοῦμι ποὺ φοράω; παρατήρησε ὁ Λωράν.

— Δὲν ἔχει σημασία τώρα... Δῶστε μου μονάχα κι' οἱ δυὸ τὶς μάρκες τῆς γκαρνταρόμπας σας. Θὰ σᾶς φέρω ἐγὼ τὰ παλτά σας.

Ὁ κάου - μπόϋ δὲν βιαζόταν.

Ἀλλὰ—πράγμα περίεργο—ἦταν ἴσως ὁ μόνος ἀπ' τοὺς καλεσμένους τοῦ Μπερτινιὸλ ποὺ φοροῦσε ἀκόμη τὴ μάσκα του. Ὡς κι' ὁ Γκὼμ εἶχε βγάλει τὴ δική του.

Ὁ ἀστυνομικὸς κι' οἱ δυὸ ἀδελφοὶ χωρίστηκαν,γιὰ νὰ πάη καθένας στὴ θέσι του.

Ὁ Γκὼμ πῆρε τὰ παλτά, ὕστερα προχώρησε γρήγορα, ἔφτασε τὸν κάου - μπόϋ καὶ τὸν προσπέρασε. Δὲν δυσκολεύτηκε σ' αὐτό, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος προχωροῦσε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σταματῶντας σχεδὸν σὲ κάθε βῆμα του.

Ὁ ἀστυνομικὸς διέσχισε τὸ μεγάλο χώλλ, κατέβηκε τὴ σκάλα κι' ἔτρεξε ὡς τὴν ἐξώπορτα, ὅπου ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρύο ὁ μαρκήσιος. Τοῦ ἔρριξε στὴν πλάτη τὸ παλτό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Προσοχή! Ἔρχεται πίσω μου... Ἂν κάνη πὼς φεύγει ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, θὰ τὸν παρακολουθήσω.

—Ἄλλωστε, φυλάει ἐκεῖ ὁ Λωράν.

— Ναί. Θἄχη ξεπαγιάσει μάλιστα ὁ δυστυχισμένος!

Ὁ Γκὼμ ἔκαμε νόημα σ' ἕνα ὑπηρέτη, τοῦδωσε τὸ παλτὸ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ εἶπε:

— Πηγαίνετέ το σ' ἕνα κύριο μὲ ἱσπανικὸ κοστοῦμι, ποὺ βρίσκεται στὴν πίσω πόρτα.

Καθὼς δὲ ὁ ὑπηρέτης φαινόταν πὼς δίσταζε, κάπως ἔκπληκτος, ὁ ἀστυνομικὸς πρόσθεσε:

— Θὰ τὸν ξέρετε ἴσως, γιατὶ εἶναι φίλος τοῦ σπιτιοῦ... Πρόκειται γιὰ τὸν κύριο κόμητα ντὲ Σουλαίμ.

— Βέβαια τὸν ξέρω! Δὲν μοῦ τὸ λέγατε ἀπ' τὴν ἀρχή;...

Κι' ὁ ὑπηρέτης ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά... ὕστερα ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο.

— Περίεργο! ψιθύρισε ὁ Γκώμ. Θἄπρεπε νἄχη βγῆ πρὸ πολλοῦ, ἀφοῦ φοροῦσε ἤδη τὸ παλτό του...

— Μήπως βγῆκε ἀπ' τὴν ἄλλη πόρτα;

— Πηγαίνω νὰ βεβαιωθῶ. Θὰ μοῦ τὸ πῆ ὁ ἀδελφός σας.

Ἔφυγε τρέχοντας καὶ ξαναγύρισε σὲ πέντε λεπτά.

— Ὁ κ. ντὲ Σουλαὶμ εἶναι στὴ θέσι του, καὶ δὲν εἶδε νὰ περνάη κανείς. Συνεπῶς, ὁ ἄνθρωπος μας θὰ μετάνοιωσε καὶ θὰ ξαναγύρισε στὰ σαλόνια. Πάω νὰ τὸν βρῶ.

Μά, ὅσο κι' ἂν ἔψαξε ὁ Γκὼμ παντοῦ, ὅσο κι' ἂν ἐπιθεώρησε ἕνα - ἕνα τοὺς καλεσμένους μὲ μεγάλη προσοχή, δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβρῆ τὸν κάου - μπόϋ.

Ξαναγύρισε λοιπὸν στὴ θέσι του, κοντὰ στὸ μαρκήσιο.

Εἶχε λείψει πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα.

— Λοιπόν; ρώτησε ζωηρὰ τὸ Μισέλ.

— Τίποτε!

— Εἴσαστε βέβαιος;

— Βεβαιότατος. Δὲν βγῆκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Παράξενο! Δὲν μπορεῖ ὡστόσο νἄγινε καπνός!...

Ἡ νύχτα προχωροῦσε. Ἡ γιορτὴ πλησίαζε στὸ τέλος της. Οἱ προσκεκλημένοι φεύγανε μὲ τ' αὐτοκίνητά τους. Μὰ ὁ κάουμπόϋ δὲν φαινότανε...

Τέλος, δὲν ἐμειναν πιὰ κανείς. Τὰ σαλόνια εἶχαν ἀδειάσει, τὰ φῶτα σβύσανε.

Ὁ Μπερτινιὸλ εἶχε ἀνεβῆ στὴν κάμαρά του.

Ὅσο γιὰ τὴ Τζέννυ, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ χορό, ἀμέσως ὕστερα ἀπ' τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Λωράν. Ἦταν στενοχωρημένη ἀπ' τὴ συμπεριφορά του καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τοὺς μυστικοὺς λόγους τῆς ξαφνικῆς ἀδιαφορίας του. Πένθιμα προαισθήματα σφίγγανε τὴν ψυχή της.

— Τὴν πάθαμε! εἶπε μὲ πεῖσμα ὁ Γκώμ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἤρθε κοντά τους κι' ὁ Λωράν.

— Τίποτα!... εἶπε. Δὲν πέρασε κανεὶς ἀπ' τὴν πίσω πόρτα.

— Φάντασμα λοιπὸν ἔγινε καὶ χάθηκε;.. μουρμούρισε ὁ Γκώμ.

Ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς καὶ τοὺς τράβηξε μαζί του, στὴ λεωφόρο. Ἔπρεπε νὰ συζητήσουν γιὰ τὴν παράξενη ἐκείνη ἐξαφάνισι.

Ὁ Γκὼμ μίλησε πρῶτος:

— Σίγουρα, εἶπε, ὁ κ. Μπερτινιὸλ ξέρει αὐτὸν τὸν κάου - μπόϋ, ἐφόσον κουβέντιαζαν οἱ δυό τους, ὅταν ἀναγνώρισα ξαφνικὰ τὴν ἀγγλικὴ προφορὰ ποὺ μοῦ εἴχατε πῆ... καὶ ποὺ τὴν εἶχα ἀκούσει ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος, ὅταν ἀνέκρινα τὸ Μπῆρμαν, μετὰ τὸ ἔγκλημα.

»Ἴσως λοιπὸν μπορεῖ νὰ μᾶς πληροφορήση σχετικὰ ὁ κ. Μπερτινιόλ.

—Ἀσφαλῶς!

— Μὰ ἀπὸ ποῦ διάβολο μπορεῖ νὰ πέρασε; ρωτοῦσε ὁ Γκώμ, μανιασμένος γιὰ τὸ πάθημά του.

Καὶ κύτταξε τὴ σκοτεινὴ τώρα πρόσοψη τοῦ μεγάρου.

— Θ' ἀναλάβετε σεῖς, κύριε Λωράν, πρόσθεσε, νὰ ρωτήσετε τὸν κ. Μπερτινιόλ, εὐθὺς μόλις μπορέσετε. Δὲν πρόκειται νὰ δυσαρεστηθῆ μαζί σας... ἐνώ, προκειμένου γιὰ μένα, θὰ δυσπιστοῦσε. Φροντίστε ὅμως νἀναι οἱ ἐρωτήσεις σας φυσικὲς καὶ ἀδιάφορες.

— Γιατί;...

— Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ γεννηθοῦν ὑποψίες στὸ νοῦ τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ σας.

—Ἔχετε κάποια σκέψι ποὺ μᾶς τὴν κρύβετε, Γκώμ!...

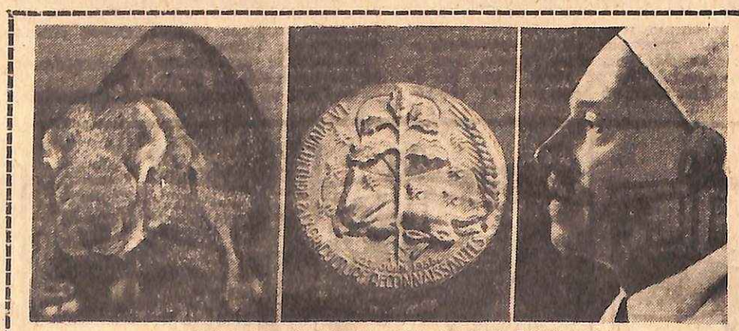
— Πολὺ πιθανόν, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός.

Εἶχε σκεφθῆ πραγματικὰ τὴ φρᾶσι ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κάου - μπόϋ, μὲ τὴ μυστηριώδη ἔννοιά της: «Ἂν πεθάνη, τουλάχιστον δὲν θ' ἀνήκη σὲ κανένα».

Ποιὰν ἀφοροῦσε αὐτὴ ἡ φρᾶσι;

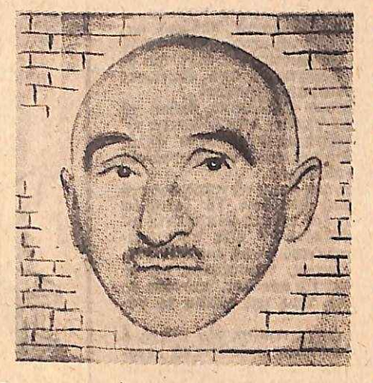
Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνακοίνωσε τὶς σκέψεις του στὸ Μισὲλ καὶ στὸ Λωράν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΩΤΗΡ ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΩΝ, ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΖΩΟΦΙΛΩΝ

Ὁ γιατρὸς Ἀρηὰν Ντεγίλ (δεξιά), ποὺ τιμήθηκε τελευταία μὲ τὸ χρυσὸ μετάλλιο ποὺ βλέπετε στὴ μέση, εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μισοῦν βαθύτερα οἱ Γάλλοι ζωφιλοι καὶ ποὺ τὸν ἐπονομάσανε «σύγχρονο Νέρωνα». Ὁ λόγος, τόσο τοῦ μίσους τῶν ζωοφίλων, ὅσο καὶ τῆς ἀπονομῆς τοῦ μεταλλίου, εἶναι ὅτι ὁ Ντεγὶλ ἐξώντωσε, μὲ τὸ μικρόβιο τῆς μυξοματώσεως ἑκατομμύρια κουνέλια, ποὺ εἶχαν γίνει μάστιγα γιὰ τὰ σπαρτά. Ἀριστερά: ἕνα ἀπὸ τὰ τετράποδα θύματα τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας.

Ὁ Γερμανοεβραῖος Ὄσκαρ Σλάτερ ἔμεινε 18 χρόνια στὴ φυλακή, γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν εἶχε κάνει.

ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Θῦμα τραγικῆς δικαστικῆς πλάνης

Ἡ συνήθεια ποὺ εἶχε ἡ Μάριον Τζίλκριστ νὰ κρύβη ἀνάμεσα στὰ ροῦχα τῆς ντουλάπας της τὰ κοσμήματά της, ποὺ ἀξίζαν 3.000 λίρες, προκάλεσε δυὸ μεγάλα κακά: Στοίχισε τὴ ζωὴ σ' αὐτὴ τὴν ἄτυχη γεροντοκόρη κι' ἔγινε αἰτία μιᾶς ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες δικαστικὲς πλάνες τοῦ αἰώνος μας.

Ἡ μὶς Τζίλκριστ κατοικοῦσε σὲ μιὰ πολυκατοικία τῆς Γλασκόβης, μαζὶ μὲ τὴν ὑπηρέτριά της Ἔλεν Λάμπι. Στὸ κάτω πάτωμα ἔμενε κάποιος Ἄνταμς μὲ τὴν ἀδελφή του. Ἡ γεροντοκόρη εἶχε συμφωνήσει μαζὶ τους νὰ χτυπήση δυνατὰ τὸ πάτωμα, ἂν ποτὲ χρειαζότανε τὴ βοήθειά τους.

Τὸ βράδυ τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1908, κατὰ τὶς 7, ἡ ὑπηρέτρια βγῆκε γιὰ κάποια δουλειά. Στὸ διάστημα λοιπὸν τῆς ἀπουσίας της, οἱ Ἄνταμς ἄκουσαν ἕνα θόρυβο ἀπὸ πάνω, σὰν νἄχε πέσει κάτι βαρύ, κι' ὕστερα τρία δυνατὰ χτυπήματα. Ἀμέσως ὁ Ἄνταμς ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς γεροντοκόρης. Δὲν ἐπῆρε ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι. Σκέφθηκε λοιπὸν πὼς θὰ εἶχε γελαστῆ, καὶ ξανακατέβηκε.

Σ' ἕνα - δυὸ λεπτὰ ὅμως, ξανάκουσε κάτι παράξενους θορύβους ἀπ' τὸ ἀπάνω πάτωμα. Ξανανέβηκε τότε, κι' ἐνῶ ἐτοιμοῦσε ν' ἀνοίξη τὴν πορτα, ἔφτασε ἡ ὑπηρέτρια. Ὁ Ἄνταμς τῆς διηγήθηκε τί εἶχε ἀκούσει, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀνησύχησε, ξέροντας πὼς ἡ κυρία της ἦταν ἰδιόρρυθμος τύπος κι' ἔκανε διάφορες παραξενιές.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί της καὶ προχώρησε πρὸς τὴν κουζίνα. Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιος πετάχτηκε ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα, πέρασε σὰν ἀστραπὴ μπροστὰ ἀπ' τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸν Ἄνταμς καὶ χάθηκε στὴ σκάλα. Στὸ μισοσκόταδο τοῦ διαδρόμου, δὲν πρόλαβε κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό τους νὰ διακρίνη τὸ πρόσωπό του.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε τότε στὴν κρεβατοκάμαρα... καὶ βρῆκε σκοτωμένη τὴ μὶς Τζίλκριστ! Ὁ δολοφόνος τῆς εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι μὲ μιὰ τσιμπίδα τοῦ τζακιοῦ. Μερικὰ ἀπ' τὰ κοσμήματά της ἔλειπαν, τὰ πιὸ πολλὰ ὅμως βρίσκονταν ἀκόμη πάνω στὴν τουαλέτα. Προφανῶς, ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε προλάβει νὰ τὰ πάρη.

Ἡ ἐντελῶς ἀόριστη περιγραφὴ ποὺ ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸν Ἄνταμς συμπληρώθηκε κάπως ἀπὸ μιὰ κοπελλίτσα, ποὺ κατέβαζε πὼς ἔτυχε νὰ περνάη ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Τζίλκριστ κι' εἶχε δῆ νὰ βγαίνη τρέχοντας ἀπὸ κεῖ ἕνας ἄγνωστος. Μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔδωσε ἡ μικρή, μπόρεσε ἡ ἀστυνομία νὰ ὁλοκληρώση τὴν περιγραφὴ τοῦ δολοφόνου — πάντως, ὅπως εἶχε μπορέσει νὰ διακρίνη ἡ κοπελλίτσα τὴ φυσιογνωμία του, στὸ σκοτάδι τῆς χειμωνιάτικης νύχτας.

Στὶς 25 Ὀκτωβρίου, εἰδοποίησε κάποιος τὴν ἀστυνομία πὼς ἕνας Γερμανοεβραῖος, ὀνόματι Ὄσκαρ Σλάτερ, τοῦ εἶχε προτείνει νὰ τοῦ πουλήση μιὰ ἀπόδειξη τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου γιὰ μιὰ χρυσὴ παραμάνα, ποὺ ἀνῆκε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὴ μὶς Τζίλκριστ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν ἀμέσως στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ Σλάτερ, ὅπου ὅμως ἔμαθαν πὼς εἶχε φύγει τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὸ Λίβερπουλ, μαζὶ μὲ μιὰ φιλενάδα του. Ἡ ἀστυνομία τὸν ἀναζήτησε σ' αὐτὴ τὴν πόλι —δὲν εἶχε προσπαθήσει ἄλλωστε καθόλου νὰ κρύψη τὰ ἴχνη του—κι' ἐξακρίβωσε πὼς εἶχε ἐπιβιβασθῆ στὸ ὑπερωκεάνειο «Λουζιτάνια», γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Συγχρόνως ἐξακριβώθηκε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἔφερε σ' ἀμηχανία τὴν ἀστυνομία: ὅτι ἡ χρυσὴ παραμάνα εἶχε ἐνεχυριασθῆ πέντε βδομάδες πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημα! Ἴσως λοιπὸν νὰ μὴν ἀνῆκε στὴ μὶς Τζίλκριστ.

Πάντως, μὴ ἔχοντας γιὰ τὴν ὥρα ἄλλα θετικώτερα ἴχνη, ἡ ἀστυνομία ἄρχισε τὶς ἐνέργειες γιὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ Σλάτερ. Ἴσως ὡστόσο δὲν θὰ τὴν πετύχαινε, ἂν δὲν ἔσπευδε ὁ ἴδιος νὰ γυρίση στὴ Σκωτία, γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του καὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴν κατηγορία.

Ἡ δίκη του ἔγινε στὶς 3 Μαΐου 1909. Μετὰ 3 μέρες ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασι: Ἀπὸ τοὺς 15 ἐνόρκους, οἱ 9 τὸν εἶχαν κηρύξει ἔνοχο. Καὶ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο! Ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ὁ Σλάτερ φώναξε:

— Κάνετε ἕνα φοβερὸ λάθος! Καταδικάζετε ἕνα ἀθῶο, ποὺ ἦρθε αὐθόρμητα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτό του!

Ἡ κοινὴ γνώμη κι' οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ταχθῆ μὲ τὸ μέρος του. Ἀπὸ παντοῦ διατυπώθηκαν διαμαρτυρίες. Διακεκριμένοι δικηγόροι δημοσίευσαν ἄρθρα, γιὰ ν' ἀποδείξουν τὴν ἀδικία τῆς καταδικαστικῆς ἐκείνης ἀποφάσεως.

Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῆς τῆς κινήσεως ἦταν ὁ περίφημος συγγραφεὺς Ἄρθουρ Κόναν Ντόϋλ, ὁ δημιουργὸς τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Συγκέντρωσε δὲ 20.000 ὑπογραφὲς σὲ μιὰ αἴτησι γιὰ νὰ δοθῆ χάρι στὸν Σλάτερ.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐκτελέσεως, ἡ ποινὴ τοῦ Σλάτερ μετετράπη σὲ ἰσόβια δεσμά. Οἱ διαμαρτυρίες ἐξακολούθησαν. Ἔγιναν ἐπανειλημμένες ἐπερωτήσεις στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Κι' ὅμως ὁ Σλάτερ σάπιζε μέσ' στὴ φυλακή—μολονότι ἡ καταδίκη του εἶχε στηριχθῆ μόνο στὶς ἀόριστες περιγραφὲς τοῦ δολοφόνου καὶ σὲ μιὰ χρυσὴ παραμάνα, ποὺ ὁ Σλάτερ ὁρκιζότανε πὼς τὴν εἶχε βρῆ στὸ δρόμο...

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ χρόνια. Κηρύχθηκε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος. Τελείωσε κι' αὐτός... κι' ὁ Σλάτερ ἔμενε πάντα στὴ φυλακή.

Τὸ 1925, ὁ Κόναν Ντόϋλ ἀποτάθηκε πάλι στὴν Κυβέρνησι. Τόνιζε ὅτι ὁ Σλάτερ εἶχε μείνει 15 χρόνια στὴ φυλακὴ κι ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τοῦ χαριστῆ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του, ὅπως γινότανε γιὰ κάθε «ἰσόβιτη» ποὺ εἶχε δείξει καλὴ διαγωγή. Ἀλλ' ἡ ἐνέργειά του ἔμεινε δίχως ἀποτέλεσμα.

Δὲν ὑπῆρχε στὴ Σκωτία Ἐφετεῖο γιὰ τὶς ποινικὲς ὑποθέσεις, κι' ἔτσι ὁ Σλάτερ δὲν μποροῦσε νὰ ἐφεσιβάλη τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι. Τὸ 1926, ἱδρύθηκε ἕνα τέτοιο Ἐφετεῖο, ἀλλὰ ἁρμόδιο μόνο γιὰ τὶς μελλοντικὲς καταδίκες. Ἦταν κλειστὴ λοιπὸν κι' αὐτὴ ἡ πόρτα γιὰ τὸ Σλάτερ.

Μὲ τὶς προσπάθειες ὅμως τῶν ὑποστηρικτῶν του, ἔγινε μιὰ τροποποίησι τοῦ νόμου, κι' ἔτσι τὸ Ἐφετεῖο μπόρεσε ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ὑπόθεσί του.

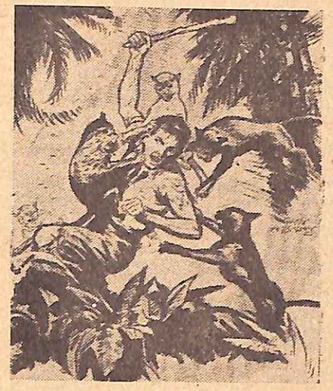
Ἡ δίκη του ξανάγινε καὶ ὁ Σλάτερ ἀθωώθηκε πανηγυρικά, ἀφοῦ εἶχε μείνει πάνω ἀπὸ 18 χρόνια στὴ φυλακή!

Γιὰ ἀποζημίωσί του πῆρε 6.000 λίρες. Πὼς ὅμως μποροῦσε νὰ πληρωθῆ ποτὲ ἡ ἄδικα κατεστραμμένη ζωή του;...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφίξεις

Ἡ αἰσθητικὸς Κα Βέτα Καστριώτη ἐπέστρεψε ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπου παρηκολούθησε ὅλες τὶς τελευταῖες ἐπιτεύξεις τῆς αἰσθητικῆς. Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἡρακλείτου 6 (Κολωνάκι) Ἰνστιτοῦτο εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἐφαρμόζει τὰ περίφημα ἐκχυλίσματα «PLACENTA» γιὰ τὴν ἀναγέννησι τοῦ δέρματος, ἐργάζεται δὲ κανονικῶς 9—1.30' καὶ 4.30'—8 μ. μ. διευθυνόμενον προσωπικῶς παρὰ τοῦ Γεωργίου Α. Καστριώτη διπλ. Παρισινῆς Ἀκαδημ. Θεραπευτικῆς Καλλονῆς. Τηλ. 612—010.

Οἱ ἀγριόγατες τοῦ νησιοῦ Τετιαρόα λίγο ἔλειψε νὰ κατασπαράξουν τὸν ἐκούσιο ἐρημίτη...

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ μὲ τὶς ἀγριόγατες

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ περιπέτεια ἑνὸς ἑκούσιου ἐρημίτη

Πάνω ἀπ' τὸ κατάστρωμα τῆς σκούνας, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴ βαλίτσα κύτταζε τὸ νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ, μὲ τὴν πλούσια βλάστησι καὶ τὴ βαθειά του λιμνοθάλασσα ποὺ τὴν περικλείανε οἱ βράχοι τῶν κοραλιῶν. Κι' εὗρισκε πὼς ἄξιζε τὸν κόπο ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰ ζήσῃ ἁπλὰ καὶ κοντὰ στὴ Φύσι, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπίγειο παράδεισο, μακρυὰ ἀπ' τὸ σύγχρονο πολιτισμό...

Μὲ μιὰ βάρκα τῆς σκούνας, βγῆκε στὸ νησάκι Τετιαρόα...

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἕνα ἄλλο περαστικὸ πλοῖο συνάντησε τὴ βάρκα ἐκείνη, ἀκυβέρνητη, στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Τετιαρόα. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόταν ὁ ἑκούσιος ἐρημίτης. Ἀλλὰ σὲ ποιὰ κατάστασι! Κουρελιασμένος, μ' ὅλο τὸ κορμί του καταπληγωμένο, σὰν νάχε δεχθῆ ἀμέτρητες μαχαιριές. Εἶχε χάσει πολὺ αἷμα καὶ παραληροῦσε. Στὰ μάτια του ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασι τρελλοῦ τρόμου. Καὶ τὰ ὄχρωμα χείλη του τραύλιζαν:

—Γάτες!... Χιλιάδες γάτες!... Θέλανε νὰ μὲ φάνε!...

Ἐννοοῦσε τὶς ἀγριόγατες τοῦ Τετιαρόα, ποὺ εἶχαν αὐξηθῆ καὶ πάλι σ' ἐπικίνδυνο βαθμό.

Εἶναι ἀρκετὰ περίεργη ἡ ἱστορία τοῦ Τετιαρόα. Τὸ κοραλιογενὲς αὐτὸ νησάκι ἀνῆκε ἄλλοτε στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ταϊτί, κι' αὐτὴ τὸ χάρισε μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο στὸ Βρεταννὸ πρόξενο καὶ μοναδικὸ ὀδοντογιατρὸ τοῦ νησιοῦ Οὐώλτερ Οὐίλλιαμς, γιὰ ἐξόφλησι ὅσων τοῦ χρωστοῦσε ἀπὸ ἐξαγωγὲς καὶ σφραγίσματα δοντιῶν!...

Ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμς βρῆκε τὸ νησάκι του γεμᾶτο φοινικόδεντρα κι' ἔβαλε ἐργάτες νὰ φυτέψουν κι' ἄλλα. Ἔτσι, σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἐξασφάλιζε ἕνα καλὸ εἰσόδημα.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ παρουσιαστῆ ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο: Τὸ Τετιαρόα εἶχε μείνει ἐπὶ αἰῶνες ἀκατοίκητο κι' ἐγκαταλελειμένο κι' εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ποντικούς, ποὺ σκαρφαλώνανε στὰ δέντρα, τρυποῦσανε μὲ τὰ δόντια τους τὶς καρύδες, τρώγανε τὸ περιεχόμενό τους καὶ πίνανε τὸ γάλα τους!

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν πληγή, ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμς σκέφθηκε νὰ μεταχειρισθῆ τοὺς φυσικοὺς ἐχθροὺς τῶν ποντικῶν: τὶς γάτες.

Φρόντισε λοιπὸν νὰ γίνῃ γνωστὸ στὴν Ταϊτὶ καὶ στ' ἄλλα γειτονικὰ νησιὰ ὅτι ζητοῦσε γάτες καὶ πλήρωνε 1 φράγκο γιὰ καθεμιά!

Ὅπως ἦταν φυσικό, δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ μαζέψῃ πάνω ἀπὸ 500. Ναύλωσε τότε ἕνα μικρὸ πλοῖο, τῆς φόρτωσε ὅλες καὶ τὶς κουβάλησε στὸ Τετιαρόα. Εἶχε σημάνει τὸ τέλος τῶν ποντικῶν τοῦ μικροῦ νησιοῦ!

Πραγματικά, ὅταν ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμς διέταξε νὰ τὶς ἀπολύσουν ἀπὸ τὰ κλουβιὰ ποὺ τὶς εἶχαν κλεισμένες καὶ νηστικὲς ἐπὶ ἡμέρες, οἱ γάτες στρώσανε στὸ κυνήγι τὰ ποντίκια...

Σύμφωνα μ' ἕνα πρόχειρο ὑπολογισμό, ὑπῆρχαν ὡς τότε 7.000 ποντικοὶ στὸ Τετιαρόα. Ἀλλ' οἱ 500 γάτες τοὺς ξεπαστρέψανε γρήγορα.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἔχοντας ἐξασφαλίσει ἄφθονη τροφή, οἱ γάτες πολλαπλασιάζόντουσαν μὲ γοργὸ ρυθμό. Ἀπὸ 500 ποὺ ἦσαν στὴν ἀρχή, ἔγιναν γρήγορα πάνω ἀπὸ 3.000. Κι' ὅλες αὐτὲς δὲν εὑρισκαν τώρα τί νὰ φᾶνε γιατὶ εἶχαν τελειώσει οἱ ποντικοί...

Ἄρχισαν νὰ καταβροχθίζουν τὰ νεογέννητα γατάκια. Ὕστερα σχημάτιζαν κοπάδια ποὺ ἀλληλοεξοντώνονταν. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ πιὸ ἀδύνατες ὑπέκυψαν στὶς δυνατώτερες, σ' αὐτὸ τὸν ἄγριο ἀγῶνα ἐπιβιώσεως.

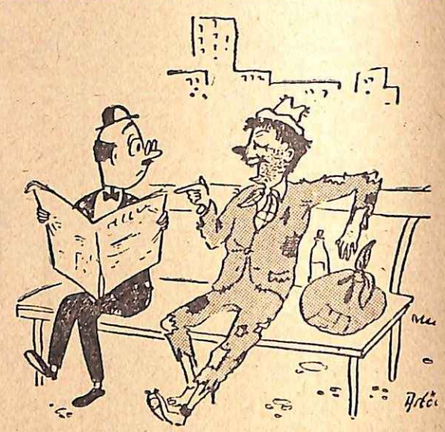
Φαίνεται ὅμως πὼς, ὅταν εἶχαν ἀπομείνει καμμιὰ ἑκατοστὴ γάτες, αὐτὲς... λογικεύθηκαν καὶ σταμάτησαν τὸν ἐξοντωτικὸ πόλεμο.

Ὕστερα, γιὰ νὰ τραφοῦν, ἐπιδόθηκαν στὸ ψάρεμα! Ὑπῆρχαν ἄφθονα ψάρια στὴ λιμνοθάλασσα τοῦ μικροῦ νησιοῦ. Συνήθισαν λοιπὸν οἱ γάτες νὰ παραμονεύουνε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ ν' ἁρπάζουν ξαφνικὰ μὲ τὰ νύχια τους τὰ ψάρια ποὺ ἔβγαιναν στὰ ρηχά.

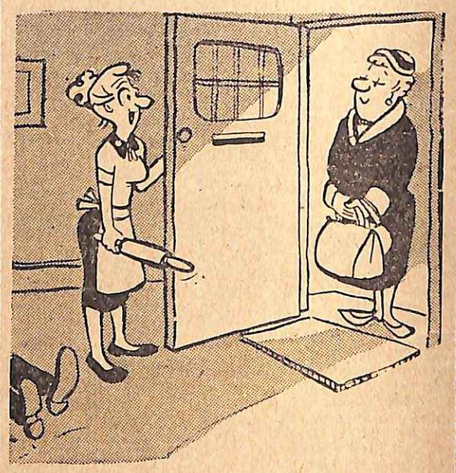
Συγχρόνως ἄρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται πάλι, ὄχι ὅμως γρήγορα σὰν καὶ πρίν. Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσαν νάναι ἐπικίνδυνες γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς ἢ τοὺς ξένους ποὺ θὰ τύχαινε νὰ φτάσουν ἀνύποπτοι στὸ νησάκι. Εἶχαν γίνει ἄγριες καὶ δυνατὲς σὰν μικρὲς λεοπαρδάλεις. Ἔτσι, ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμς πῆγε μιὰ μέρα στὸ Τετιαρόα, μαζὶ μὲ μιὰ ὁμάδα ὁπλισμένων ἰθαγενῶν, καὶ ἐξόντωσε τὶς περισσότερες γάτες. Ἄφισε τόσες μονάχα, ὅσες χρειάζονταν γιὰ νὰ ξεκάνουν τοὺς λίγους ποντικοὺς ποὺ θἄφερναν ὡς ἐκεῖ οἱ σκοῦνες ποὺ πήγαιναν νὰ φορτώσουν κοκκοκάρυδα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι, μὲ τὸν καιρό, οἱ γάτες πολλαπλασιάσθηκαν καὶ πάλι σ' ἐπικίνδυνο σημεῖο—ὅπως ἀπέδειξε ἡ τραγικὴ περιπέτεια τοῦ ἑκούσιου ἐρημίτη ποὺ περιγράψαμε στὴν ἀρχή. Καὶ τώρα σχεδιάζεται νέα ἐκστρατεία γιὰ τὴν ἐξόντωσί τους.

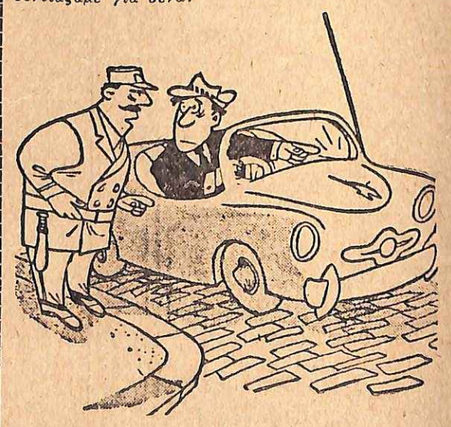

— Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴ στήλη τοῦ Χρηματιστηρίου, παρακαλῶ;

— Καλῶς ἤρθες, πεθερούλα μου. Κι' ὅ,τι κουβεντιάζαμε γιὰ σένα!

— Δὲν κορνάρισα, κύριε ἀστυφύλακα! Τὸ ράδιο μεταδίδει ἕνα τραγουδάκι τῆς Ὕμας Σουμάκ. Δὲν τ' ἀκοῦς;

ΤΡΩΤΕ ΛΙΠΑΡΕΣ ΤΡΟΦΕΣ ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ!

Μιὰ νέα ἐπαναστατικὴ θεωρία

Οἱ ἐπιστήμονες ἀπέδωσαν ἀνέκαθεν ἐξαιρετικὴ σημασία στὸ πρόβλημα τοῦ πλεονάζοντος λίπους. Γιατὶ ξέρουν ὅτι ὅτι μιὰ ὑπερβολικὴ αὔξησις τοῦ βάρους τοῦ σώματος εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισι ὡρισμένων ἀσθενειῶν.

Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο αὐξάνει τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπου;

Ὁ δόκτωρ Πέννιγκτων ἔκαμε, σχετικὰ μ' αὐτὸ τὴ ζήτημα, μιὰ παρατήρησι ποὺ προκάλεσε μεγάλο ἐνδιαφέρον μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. Παχαίνομε, ὑποστήριξε, γιατὶ οἱ τροφὲς ποὺ εἰσάγομε στὸ σῶμα μας, ἀντὶ νὰ καταναλωθοῦν γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐναποθηκεύονται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα μὲ τὴ μορφὴ λίπους. Ἔτσι, ὁ ὀργανισμός μας δὲν παίρνει ἀπὸ τὶς τροφὲς ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται, κι' ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψί τους, ζητάει κι' ἄλλες γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ κενό. Καταναλίσκομε, λοιπόν, τεράστιες ποσότητες τροφῆς, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος τους, ὅμως, παραμένει ἀχρησιμοποίητο καὶ ἐναποθηκεύεται ὡς λίπος κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα. Καὶ γιὰ νὰ μιλήσωμε πιὸ ἐπιστημονικά: οἱ παχύσαρκοι, ἀντὶ νὰ καταναλίσκουν στὸ σύνολό τους τὶς τροφὲς ποὺ εἰσάγουν στὸν ὀργανισμό τους, σταματοῦν τὴ διαδικασία τοῦ μεταβολισμοῦ — καλεῖται ἔτσι ὁ μετασχηματισμὸς τῶν συστατικῶν τῶν διαφόρων τροφῶν σὲ στοιχεῖα ἀφομοιώσιμα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας — σ' ἕνα ἐνδιάμεσο στάδιο. Ἔτσι ὁ παχύσαρκος, ἐνῶ τρώει ἄφθονες τροφές, δὲν τρέφεται κανονικά.

Ἕνα παράδειγμα θὰ μᾶς κάμῃ νὰ καταλάβωμε καλύτερα τί θέλει νὰ πῇ ὁ δόκτωρ Πέννιγκτων.

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι μεταφέρομε στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ μιὰ ποσότητα νεροῦ καὶ τὸ ἀφήνομε κατόπιν νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν κοιλάδα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πτῶσι τοῦ νεροῦ θὰ προκύψῃ μιὰ ὡρισμένη ἐνέργεια. Ἀλλ' ἂν σταματήσωμε τὴν πτῶσι στὰ μισὰ τῆς ἀποστάσεως, θὰ ἔχωμε τὴ μισὴ ἐνέργεια ἢ ἴσως λιγώτερη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς τροφές. Ἂν τὶς καύσωμε στὸ σύνολό τους μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ ὀξυγόνου, θὰ ἐξασφαλίσωμε μιὰ μεγάλη ποσότητα ἐνεργείας. Ἂν ὅμως τὶς καύσωμε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ, θὰ ἐπιτύχωμε τὴ μισὴ ἐνέργεια.

Αὐτὸ ἀκριβῶς παθαίνουν οἱ παχύσαρκοι. Δὲν καίνε ὅλες τὶς τροφὲς ποὺ τρῶνε, καὶ τὸ περίσσευμά τους ἐναποθηκεύεται ὡς λίπος. Οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ τους δὲν ἱκανοποιοῦνται, ὅμως, λόγω τῆς ἐλλιποῦς καύσεως τῶν τροφῶν, καὶ γι' αὐτὸ πεινᾶνε διαρκῶς. Γιὰ νὰ κατασιγάσουν τὴν πεῖνα τους, τρῶνε τότε κι' ἄλλες τροφὲς κι' ἔτσι δημιουργεῖται ἕνας φαῦλος κύκλος: ὅσο πιὸ πολὺ τρῶνε, τόσο πιὸ πολὺ πεινᾶνε καὶ ταυτόχρονα τόσο περισσότερο παχαίνουν, γιατὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν τροφῶν ἐναποθηκεύεται ὡς λίπος.

Πῶς μπορεῖ ν' ἀντιμετωπισθῆ αὐτὴ ἡ κατάστασι: Ὁ δόκτωρ Πέννιγκτων ὑποδεικνύει μιὰ δίαιτα, ποὺ θὰ ἐκπλήξῃ πολλοὺς ἀναγνώστες: Συμβουλεύει νὰ τρῶμε ἄφθονα λίπη καὶ ν' ἀποφεύγωμε τὶς σακχαροῦχες τροφές. Τρώγοντας λίπη, ἐπιτυγχάνομε δυὸ πράγματα: Πρῶτον, τὴν τελεία καῦσι τῶν τροφῶν. Καὶ δεύτερον, τὴν καῦσι τοῦ ἐναποθηκευμένου λίπους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅσο κι' ἂν φανῇ παράδοξο, θ' ἀδυνατίσωμε.

Πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ παχυσάρκους, ὡδήγησαν σὲ μερικὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ὁ περιορισμὸς τῆς τροφῆς προκαλεῖ ἐλάττωσι τοῦ βάρους. Ἀλλ' ἡ ἐλάττωσις τοῦ βάρους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς. Ἂν φᾶμε μόνο λιπαρὲς τροφές, τὸ βάρος ἐλαττώνεται γρήγορα. Ἂν φᾶμε μόνον κρέας, ἡ ἐλάττωσις εἶναι πολὺ μικρὴ κι' ἂν φᾶμε μόνον σακχαροῦχες τροφές, στὴν ἀρχὴ δὲν παρατηρεῖται καμμιὰ μεταβολή, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὅμως, τὸ βάρος ἐλαττώνεται.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἐπεβεβαίωσαν τὶς παράδοξες θεωρίες τοῦ δόκτορος Πέννιγκτων.

Περισσότερο ἐνδιαφέροντα ὑπῆρξαν τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ μιὰ ἄλλη ὁμάδα παχυσάρκων. Ὁ δόκτωρ Πέννιγκτων τοὺς ἔδωσε ὅλες τὶς ποσότητες τροφῆς ποὺ ἔτρωγαν καὶ ποίν, μὲ τὴν προσθήκη ὅμως μιᾶς μερίδος λιπαρῶν οὐσιῶν. Οἱ παχύσαρκοι λοιπὸν αὐτοί, ἐνῶ ἔτρωγαν περισσότερο ἀπὸ πρίν—ἀφοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ποσότητα τροφῆς, ἔπαιρναν ἐπίσης καὶ μιὰ πρόσθετη μερίδα λιπαρῶν οὐσιῶν—ἄρχισαν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ν' ἀδυνατίζουν. Μιὰ προσεκτικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἐλάττωσις τοῦ βάρους των ὠφείλετο ἀπὸ τοῦ βάρους τὸ ἕνα μέρος στὴ διαφυγὴ τοῦ νεροῦ κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο στὴν καῦσι τῶν λιπῶν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὰ συμπεράσματα ποὺ πρέπει νὰ βγάλωμε ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Οἱ δίαιτες ποὺ προκαλοῦν τὴ μεγαλύτερη αὔξησι βάρους, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ σακχαροῦχες καὶ ἀμυλοῦχες τροφές.

2) Οἱ δίαιτες ποὺ προκαλοῦν τὴ μεγαλύτερη ἐλάττωσι βάρους, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες.

3) Οἱ δίαιτες ποὺ εἶναι φτωχὲς σὲ λίπη, σὲ σάκχαρον καὶ σὲ κρέατα προκαλοῦν ἐλάττωσι τοῦ βάρους. Ἀλλα, δυστυχῶς, ἡ ποσοτικὴ αὐτὴ ἐλάττωσις τῆς τροφῆς δὲν γίνεται πάντοτε ἀνεκτὴ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

4) Ἡ δίαιτα ποὺ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ κρέας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα μειονεκτήματά της, δὲν περιορίζει πάντοτε τὸ βάρος.

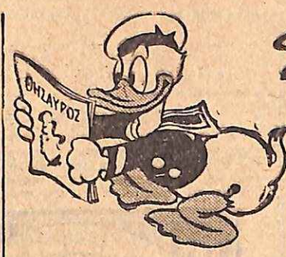
Τὰ συμπεράσματα αὐτὰ εἶναι, βέβαια, ἐπαναστατικά. Ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ πεισθῆτε γιὰ τὴν ἀξία τους δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐφαρμόσετε στὸν ἑαυτό σας αὐτὴ τὴν πλουσία σὲ λίπη δίαιτα. Τὰ ἀποτελέσματα, κατὰ τὸν δόκτορα Πέννιγκτων πάντοτε, θὰ σᾶς καταπλήξουν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μαιευτὴρ — Χειρουργος — Γυναικολόγος

Δέχεται καθ' ἑκάστην 4—7 μ. μ. Ὁδὸς Βασ. Γεωργίου καὶ Ἀλκιβιάδου 118 (πλησίον πλατείας Κοραῆ) Πειραιεύς.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἄδικος κόπος

Θἄχετε ἀκουστά, ἀσφαλῶς, κι' ἐσεῖς τὴν ἱστορία ἑνὸς ἐξυπνου συζύγου, ποὺ ἔδινε τὸν μισθό του στὴ γυναίκα του κι' ὕστερα τὴν ἀνάγκαζε νὰ παίζη μαζί του χαρτιά, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ λεφτὰ ξανάρχονταν στὴν τσέπη του.

Ἐγώ, ποὺ λέτε, αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἔμαθα κάπως ἀργά, ἀλλὰ δὲν περιωρίστηκα μόνο νὰ γελάσω μ' αὐτή. Μοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ ἐφαρμόσω τὸ ἐξυπνο αὐτὸ κόλπο στὴ δική μου γυναίκα.

Ἡ Τζόαν, τὸ ἔτερό μου ἥμισυ, εἶναι μιὰ χαριτωμένη γυναίκα, ἀλλὰ τόσο δυναμική, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ τῆς πῶ σὲ τίποτα ὄχι. Στὸ τέλος, λοιπόν, κάθε μηνός, ποὺ παίρνω τὸν μισθό μου, μὲ ὑποχρεώνει νὰ τῆς τὸν παραδίνω μέχρι τελευταίου λεπτοῦ. Διαχειρίζεται μόνη της ὅλα τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ μοῦ δίνει κάθε μέρα, πρὶν ξεκινήσω γιὰ τὴ δουλειά μου, μονάχα ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ τὸ τράμ, γιὰ ἕνα καφὲ καὶ γιὰ πέντε τσιγάρα.

Ὑπάρχει ἐπίσης στὴν τσέπη μου κι' ἕνα ἄλλο μόνιμο χαρτονόμισμα, γιὰ κανένα ἀπρόοπτο ἔξοδο, ὥστε νὰ μὴ ντροπιαστῶ ἂν τύχη καὶ χρειαστῆ, γιὰ λόγους κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων, νὰ δείξω πὼς εἶμαι ἄντρας σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, μὲ ποστοφόλι στὸ σακκάκι του.

Βέβαια, αὐτὴ ἡ κατάστασι εἶναι φοβερὰ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ τιμητικὴ γιὰ τὸν ἀντρισμό μου. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶναι, πὼς ἡ Τζόαν δὲν τὴ βρίσκει καθόλου ἀφύσικη, κι' ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ πατήσω πόδι.

Ὅταν διάβασα, λοιπόν, ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, τὴν ἱστορία ποὺ σᾶς ἀνάφερα, σκέφτηκα, πὼς δὲν θἄταν κι' ἄσχημο νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο κόλπο στὴν Τζόαν. Μπορεῖ νὰ πετύχαινε τὸ τέχνασμα καὶ νὰ γλύτωνα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη, ὅπου ζοῦσα.

Τὸ περασμένο, λοιπόν, Σάββατο, ποὺ τελείωνε ὁ μήνας, πληρώθηκα τὸν μισθό μου καὶ γυρίζοντας σπίτι μου τὸ βράδυ, τὸν παρέδωσα ὅπως πάντα στὴν Τζόαν.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς κουβέντες χωρὶς σημασία, τῆς πέταξα κι' αὐτὴ τὴ φράσι:

—Τί θἄλεγες νὰ παίζαμε ἀπόψε λίγο ποκεράκι;

Πρέπει νὰ ξερετε, πὼς ἡ γυναίκα μου λατρεύει τὸ πόκερ, ἀλλὰ δὲν ξέρει νὰ παίζη καλά. Νομίζει πὼς εἶναι ἄσσος σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἐνῶ ἀπεναντίας εἶναι... μπούφος! Μὲ κύτταξε, λοιπόν, ἐκπληκτη.

—Ποκεράκι;

—Ναί, γιατί; Θὰ περάσουμε ὄμορφα τὴ βραδυιά μας.

Ἄραγε κι' ὕστερα πήραμε τὴν τραπουλα κι' ἀρχίσαμε τὸ παιγνίδι.

—Ὡς τὰ μεσάνυχτα, οἱ πόντοι ποὺ εἶχα κάνει, εἶχαν φέρει στὴν τσέπη μου τὸν ἴσιο μισθό μου. Ἤμουν ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος, κι' ἐπειδὴ μ' εἶχε πιάσει γιὰ καλὰ ἡ νύστα, λέω στὴ γυναίκα μου:

—Ἂς σταματήσουμε τώρα κι' ἂς πᾶμε νὰ πέσουμε.

Ἐκείνη μὲ κύτταξε μ' ἀγριο βλέμμα.

—Δὲν ἔχεις νὰ πᾷς πουθενά, μοῦ εἶπε. Θὰ συνεχιστῇ τὸ παιγνίδι. Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ σταματήσῃς, γιατὶ εἶσαι ὁ κερδισμένος.

Τί νάκανα; Ὑπέκυψα. Ἄλλωστε—εἶπα μέσα μου—δὲν θἄταν ἀσχημο νὰ τῆς πάρω καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, χάραξε ὁ Θεὸς τὴ μέρα κι' ἐμεῖς παίζαμε ἀκόμα. Λίγο ἀκόμα καὶ θἄταν πιὰ ὅλος ὁ μισθός στὴν τσέπη μου.

Κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ πρωί, ἡ τελευταία παρτίδα τελείωσε κι' ἡ γυναίκα μου βρέθηκε ἀπέναντι. Ἤμουν πιὰ πεθαμένος ἀπὸ τὴ νύστα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἑτοιμάστηκα νὰ σηκωθῶ.

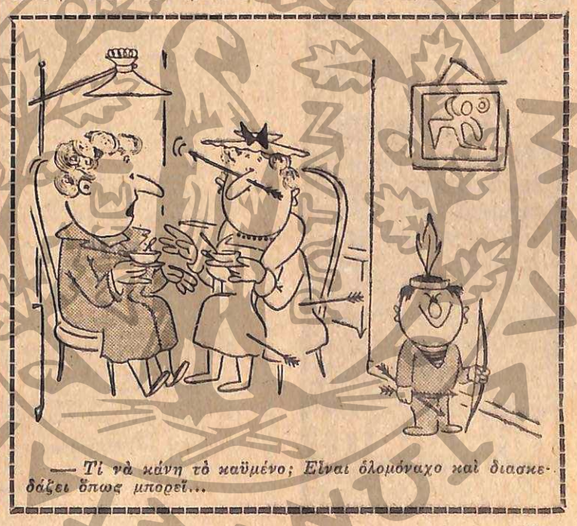
Ἀλλὰ ἐκείνη μὲ ξανακάρφωσε στὴν καρέκλα.

—Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησα.

—Θὰ συνεχιστῇ τὸ παιγνίδι, μοῦ εἶπε ξερά.

—Μὰ ἔχεις ἄλλα λεφτά;

—Δὲν ἔχω, ἀλλὰ θὰ παίξου-

— Τί νὰ κάνῃ τὸ καϋμένο; Εἶναι ὁλομόναχο καὶ διασκεδάζει ὅπως μπορεῖ...

με. Θά παίζουμε τά «χατήρια».
— Τί έννοείς μ' αὐτή τή λέξη;
— Νά, σέ κάθε παρτίδα, πού νικᾶ ὁ ἕνας μας, θά λέη στόν ἄλλο: «Κάνε μου αὐτό τό χατῆρι». Κι' ὁ ἄλλος θά τό κάνη, κωρίς νά φέρνη ἀντίρρησι.

Μόλις πού μποροῦσα νά κρατῶ τό κεφάλι μου ἀπό τή νύστα Μούρχόταν νά τό ἀκουμπήσω στό τραπέζι καί νά παραδοθῶ στόν ὕπνο. Ἀλλά ἡ Τζόαν δέν ἐννοοῦσε νά ὑποχωρήση.

Σκέφτηκα, πώς εἶχα πάντως ὅλα τά λεφτά στήν τσέπη μου κι' αὐτή ἡ σκέψι μοῦ ἔδωσε κουράγιο.

'Αρχίσαμε νά παίζουμε. Αὐτήν, ὅμως, τή φορά, εἴτε γιατί τό κεφάλι μου ἦταν πιά καζάνι, εἴτε γιατί δέν φοβόμουν μή χάσω, ἐπαιζα ἀπρόσεκτα καί βαρετά. Δέν ξεχώριζα πιά τό ρήγα ἀπό τό φάντη. Τό βλέμμα μου ἦταν θολό.

Στίς δέκα τό πρωΐ, ἡ παρτίδα ἔκλεισε. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ Τζόαν κέρδιζε.

— Ἐν τάξει, τῆς εἶπα. Ζήτησέ μου ὁποια χάρι ἔχεις στόν νοῦ κι' ἄσε με νά πάω νά κοιμηθῶ. Δέ σέ βλέπω πιά...

— Κι' ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε ἡ Τζόαν μ' ἕνα γλυκό χαμόγελο, δέν σέ βλέπω ἀπό τή νύστα. Πᾶμε νά πέσουμε, καί τή χαρι, πού μοῦ χρωστᾶς, μοῦ τήν κάνεις ἄμα ξυπνήσουμε.

Τραβήξαμε κατ' εὐθείαν γιά τό κρεβάτι κι' ἔκανα τόν πιό γλυκό ὕπνο τῆς ζωῆς μου. Ἤμουν τόσο κουρασμένος καί τόσο εὐτυχισμένος!

Σπκωθήκαμε τήν ἄλλη μέρα τό πρωΐ. Ἡ Τζόαν μοῦ ἑτοίμασε τό μπρέκφαστ, φάγαμε μαζί κι' ὕστερα ἑτοιμάστηκα νά φύγω γιά τή δουλειά μου.

Ἡ Τζόαν βρισκόταν στήν πόρτα, καί καθώς τή φίλησα μ' ἐπιασε ἀπό τό μπράτσο καί μέ σταμάτησε.

— Κάτι μοῦ χρωστᾶς, ἀγαπη μου, μοῦ εἶπε.

— Ἄ, ναί, καλά λές, τῆς ἀπάντησα. Εἶχα ξεχάσει τή συμφωνία μας. Πές μου, τί χάρι θέλεις νά σοῦ κάνω;

— Νά μοῦ δώσης πίσω τον μισθό μου, μοῦ εἶπε ἐκείνη.

Οἱ διαμαρτυρίες μου δέν κατάφεραν τίποτα. Ὅλα ἐκείνα τά λεφτά, πού τάχα ξαναποχτήσει μέ τόσο κόπο, πέρασαν στά χέρια της γιά δεύτερη φορά.

Ἔτσι, τό πῆρα πιά γιά πάντα ἀπόφασι, ὅτι δέν ὑπάρχει κανένας τρόπος νά τά βγάλω πέρα μέ τή γυναῖκα μου!

ΤΙΜ ΠΑΤΖΕΤ

Τό μαγικό σύρμα πού καθαρίζει κάθε σκεῦος εὔκολα καί γρήγορα. Περιέχει εἰδική κρέμα καθαρισμοῦ.

Χωρίς κόπο θά κάνετε νά λάμψη τό κάθε τι μέσα στήν κουζίνα σας.

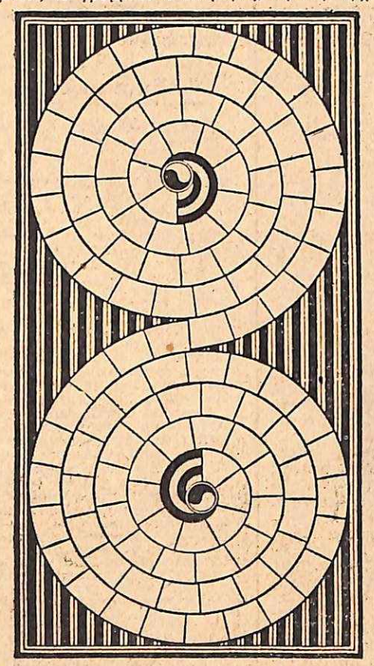
ΜΠΡΙΛΑΝΤ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Διπλὸς κοχλίας

"Αν βρῆτε τίς 19 λέξεις πού ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω καί τίς τοποθετήσετε μέσα στά τετραγωνίδια τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ κοχλία, ἀρχίζοντας ἀπό τό κέντρο τοῦ ἄνω μέρους, θά μπορέσετε τότε, διαβάζοντας τά γράμματα ἀντιστρόφως, δηλαδή, ἀρχίζοντας ἀπό τό κέντρο τοῦ κάτω κοχλία, νά σχηματίσετε 25 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε ἐπίσης πιό κάτω τίς ἐξηγήσεις. Ὁ ἀριθμός μέσα στήν παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τόν ἀριθμό τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) Δέν λείπει ἀπό κανένα ψωμί (4).
2) Δυστυχισμένος (5).
3) Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (7).
4) Τό παρουσιαστικό ἑνός ἀνθρώπου (9).
5) Κομμάτι ξύλου, πού ἐνισχύει καί δυναμώνει τόν ἱστό ἑνός πλοίου (7).
6) Τραγούδι, ὕμνος (5).
7) Προφήτης (5).
8) Ζοῦν τό ἕνα γιά τό ἄλλο (9).
9) Βουνό τῆς Θεσσαλίας (4).
10) Ἐρρῖκος...: Μέγας Γερμανός γεωγράφος καί χαρτογράφος (6).
11) Δέν ἔχει καμμιά ἀξία (10).
12) Ρῆμα πού συχνά ὁδηγεῖ στή νίκη (6).
13) Αἰμίλιος...: Γάλλος λογοτέχνης, συνεργάτης τοῦ Ἄλεξ. Σατρ'ὰν (6).
14) Ἐκκλησιαστικό ἱστορικό τάγμα πού ἔχει γιά σκοπό του τήν ὑπεράσπισι τοῦ Ἁγίου Τάφου (6).
15) Κορδόνι πού στολίζει φορέματα (7).
16) Μεγάλο δρεπάνι (6).
17) Τέρας τῆς μυθολογίας μας (5).
18) Κόκκινη γῆ, πού χρησιμοποιεῖται γιά βαφή (8).
19) Κοινῶς λέγεται μπακαλιάρος (5).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

1) Διευκολύνει τήν χώνεψι (4).
2) Τετράποδο πού θά βρῆτε σέ πολλά κοπάδια (4).
3) Τό σύνολο τῶν ζώων μιᾶς περιοχῆς (5).
4) Κυκλοφορεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς (4).
5) Γότσσα τῆς ἀρχαιότητος (4).
6) Μᾶς κάνει νά κοκκινίζουμε (5).
7) Ὑπερηφάνια ζῶα (4).
8) Ἀρχή ἐρωτήσεως (5).
9) Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας (5).
10) Διαδέχθηκε τόν Λαΐο στό θρόνο τῶν Θηβῶν (5).
11) Φόροι πού δέν δίνομε ἀπ' εὐθείας στό κράτος (7).
12) Καθαρό (4).
13) Ἄγγλος πρωθυπουργός, διάσημος ρήτωρ (4).
14) Νότα (2).
15) Περίφημος σύγχρονος ζωγράφος (7).
16) Νηματουργικό ὄργανο (5).
17) Ἀρχαία πόλις κοντά στό σημερινό Βόλο(7).
18) Ἑορτή πρός τιμήν τοῦ Διονύσου, πού ἀποτελοῦσε μέρος τῶν Διονυσίων (6)
19) Γλύκισμα (5).
20) Μέρος τοῦ χεριοῦ (6).
21) Ἄλλη ὀνομασία τοῦ πουλιοῦ τσίχλα (5).
22) Χαρτοπαικτικός ὅρος (3).
23) Καθολικός ἱερεύς (5).
24) Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ (4).
25) Τό πρῶτο παιγνίδι μέ παιγνιόχαρτα (5).

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ποιός εἶναι ὁ ἀριθμός, πού τό ἕνα ἔκτο του (1)6) εἶναι τόσο μεγαλύτερο ἀπό τό 3, ὅσο μικρότερο εἶναι τό ἕνα δωδέκατο (1)12);

2) Τρεῖς φίλοι πηγαίνουν στό κυνήγι, ἀποφασισμένοι νά μοιρασθοῦν ὅ,τι σκοτώσουν. Γυρίζουν ὕστερα ἀπό ὁλοήμερο κυνήγι, μέ ἕνα λαγό κι' ἕνα ἐλάφι, γιά νά ἐφαρμόσουν δέ κατά γράμμα τή συμφωνία τους, ἐκεῖνος πού ἀποφασίζει νά πάρη τό ἐλάφι ὑποχρεώνεται νά δώση 120 δραχμές σ' ἐκεῖνον πού παίρνει τό λαγό καί 350 στόν ἄλλο. Μπορεῖτε νά βρῆτε τήν ἀξία τοῦ καθενός ἀπ' τά δύο θηράματα;

3) Ἀντικαταστήσετε τό κλάσμα 3)5 μέ ἕνα ἄλλο τοῦ ὁποίου οἱ δυό ἀριθμοί νά σᾶς δίνουν γιά γινόμενο 32.

4) Κάποιος ζητᾶ ἀπό δυό γνωστούς του νά τοῦ ποῦν τήν ἡλικία τους. Ὁ πρῶτος τότε τοῦ ἀπαντᾶ:

— "Αν πολλαπλασιάσης τίς δυό ἡλικίες μας, θά ἔχης γιά γινόμενο 1280.

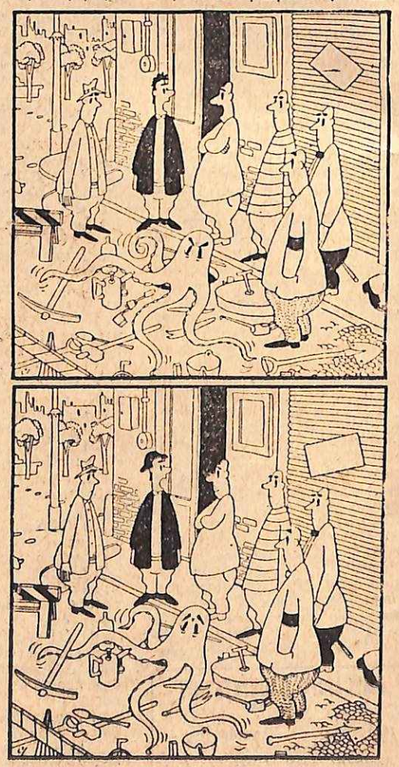
Ὁ ἄλλος πάλι τοῦ λέει μέ τή σειρά του:

— "Αν ἀφαιρέσης τά χρόνια μου ἀπό τά χρόνια τοῦ κυρίου, θά σοῦ μείνη ὑπόλοιπο 44.

Ποιά εἶναι ἡ ἡλικία τῶν δύο αὐτῶν προσώπων;

20 Μικροδιαφορὲς

Οἱ δυό αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες, καί ὅμως διαφέρουν σέ 20 σημεῖα. "Αν θέλετε νά σᾶς συγχαροῦμε γιά τήν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νά βοῆτε καί τίς 20 μικροδιαφορές μέσα σέ δύο λεπτά τῆς ὥρας. "Αν πάρουν μέρος στό παιγνίδι δυό ἢ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος πού θά βρῆ τίς περισσότερες διαφορές μέσα στό μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οἱ λύσεις στή σελ. 98

Ἡ ἐκδρομὴ πού δέν ἔγινε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ μόνον πρόσωπα βρίσκονταν ἐκεῖνο τό βράδυ, στίς ὀχτώ καί μισή, στό ρεστωράν «Ἐκλεκτό»: ὁ ἰδιοκτήτης του Ροῦντυ Κέντριχ, μιά κοκκινομάλλα νέα πού στεκόταν στό ταμεῖο, ἕνα ζαρζόνι κι' ἕνας μοναδικός πελάτης.

Ὁ πελάτης αὐτός ἔτρωγε μέ τό καπέλλο στό κεφάλι. Φοροῦσε μιά καφέ ρεμπούμπλικα, πού τήν εἶχε χωμένη ὡς τά μάτια του κι' εἶχε κατεβάσει τά μπόρ της, ἔτσι πού τοῦ ἔκρυβε τό μισό τουλάχιστον πρόσωπο. Ὅσο γιά τίς σωματικές του διαστάσεις, θά ἦταν ἀδύνατο νά τίς προσδιορίση κανείς. Γιασωματικές του διαστάσεις, θά ἦταν ἀδύνατο νά τίς προσδιορίση κανείς. Γιατί χάνονταν κάτω ἀπό ἕνα φαρδύ γκρίζο παλτό μέ ζώνη καί μεγάλες τσέπες.

"Αν τουλάχιστον ἦταν ἀπό τούς πελάτες πού πλήρωναν... Ἀλλά ποῦ τέτοιο πράγμα! Αὐτόν τόν εἶχε καλέσει ὁ ἰδιοκτήτης γιά νά μιλήσουν καί, φυσικά, ὅ,τι ἔτρωγε κι' ὅ,τι ἔπινε θά ἦταν εἰς βάρος του.

Ὁ Ροῦντυ Κέντριχ βημάτιζε νευρικά μέσα στήν ἄδεια αἴθουσα καί, κάθε τόσο, στεκόταν κοντά στήν πόρτα καί κύτταζε ἀνάμεσα ἀπό τά τζάμια τό «Πάλας», ἕνα ἄλλο ρεστωράν πού βρισκόταν ἀπό τό ἄλλο μέρος τοῦ πεζοδρομίου. Αὐτό ἦταν γεμάτο. Τά γκαρσάνια δέν πρόφταιναν νά σερβίρουν τούς πελάτες. Κι' ἡ ξανθή ταμίας πατοῦσε ἀδιάκοπα τά πλήκτρα τοῦ ταμείου της, μαζεύοντας δολλάρια.

Αὐτά τά δολλάρια, σκεφτόταν ὁ Ροῦντυ Κέντριχ, ἦταν δικά του. Γιατί, προτοῦ ἀνοίξη τό «Πάλας», ὅλοι αὐτοί οἱ πελάτες πήγαιναν στό δικό του ρεστωράν. Ἀλλ' ἀπό τήν ἡμέρα πού ὁ Τζόε Μάρναμ ἤρθε νά χωθῆ μπροστά στή μύτη του, κανένας δέν πατοῦσε πιά στό μαγαζί του.

"Ενας ἄλλος, στή θέσι τοῦ Κέντριχ, θά κατέβαζε τίς τιμές ἢ θά καλυτέρευε τά φαγητά του ἢ ἀκόμη θά δείχνόταν πιό περιποιητικός στούς πελάτες του. Τό γόνιμο μυαλό του τόν βοηθοῦσε νά βρίσκη πολύ πρωτότυπους τρόπους. Αὐτό ἔκαμε καί προκειμένου γιά τόν Τζόε Μάρναμ.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Πάλας» ἐκλεισε στίς ἕντεκα τό ρεστωράν του, μπῆκε στό αὐτοκίνητό του καί πῆρε τό δρόμο τοῦ Σέντραρκηστ.

Χιόνιζε ἐλαφρά, κι' ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ὁ Μάρναμ, πού φοβόταν κανένα μποτεραπάρισμα, προχωροῦσε ἀργά. Καί, ξαφνικά, εἶδε ἕνα σκοῦρο ὄγκο μπροστά του, στή μέση τοῦ δρόμου. Κάποιος πεσμένος κορμός δένδρου ἴσως... Ἐρριξε πάνω του τούς φάρους τοῦ αὐτοκινήτου, καί τότε εἶδε πῶς αὐτό πού νόμιζε γιά κορμό δένδρου ἦταν ἕνας ἄνθρωπος. Φρενάρισε ἀμέσως καί κατέβηκε ἀπό τό αὐτοκίνητό του.

— Ἔ, τί ἔπαθες; ρώτησε χτυπῶντας ἐλαφρά τόν ἄγνωστο μέ τό πόδι του. Ἀλλά δέν πῆρε καμμιά ἀπάντησι. Γονάτισε τότε κι' ἔσκυψε γιά νά ἰδῆ ἂν εἶχε νά κάμη μ' ἕνα ζωντανό ἢ μ' ἕναν πεθαμένο.

— Κάποιο αὐτοκίνητο θά τόν παρέσυρε, ψιθύρισε.

Κι' ἔκαμε νά βάλη τό χέρι του στήν καρδιά τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλά, ξαφνικά, δέχτηκε ἕνα τρομερό χτύπημα μ' ἕνα σιδερένιο λοστάρι στό κεφάλι. Ἐχασε τότε τίς αἰσθήσεις του καί κυλίστηκε στήν ἄσφαλτο.

Ὁ ἄγνωστος, πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τόν Νίκ Λίπμαν, σηκώθηκε τότε καί ραΐδωσε ἄλλα δύο χτυπήματα μέ τό λοστάρι τ... Ἡ καρδιά τοῦ Μάρναμ ἔπαψε ἀμέσως νά χτυπᾶ. Ἦταν νεκρός.

Ὁ Νίκ Λίπμαν ἄνοιξε ἀμέσως τό κασσονάκι μέ τά ἐργαλεῖα τοῦ αὐτοκινήτου, πῆρε τό γρύλο καί τό σήκωσε ἀπό πίσω. Ἔπειτα ἔβγαλε τόν ἕνα ἀπό τούς πισινούς τροχούς.

— Θουμάσια! φιθύρισε. Καί τώρα τή ρεζέρβα.

Τήν ἔβγαλε ἀπό τή θέσι της καί τήν πέταξε πλάϊ στό πτῶμα τοῦ Μάρκαμ. Ἔπειτα τόβαλε στά πόδια καί χάθηκε μέσα στή νύχτα.

Ἡ σκηνοθεσία ἦταν ἀριστουργηματική. Οἱ ἀστυνομικοί πού θἄβρισκαν τό πτῶμα, θά ἔκαναν τήν ὑπόθεσι πώς εἶχε σπάσει ἡ σαμπρέλλα τοῦ ἑνός ἀπό τούς πισινούς τροχούς κι' ὅτι ὁ Μάρναμ εἶχε κατεβῆ ἀπό τό αὐτοκίνητό του γιά νά τόν ἀντικαταστήση μέ τή ρεζέρβα. Ἀλλ' ἐκεῖνη τή στιγμή, πέρασε κάποιο αὐτοκίνητο, πού τόν παρέσυρε καί τόν σκότωσε.

Καί πραγματικά, αὐτή ἦταν ἡ πρώτη σκέψι πού ἔκαμαν οἱ ἀστυνομικοί.

Ἀλλ' αὐτή ἡ ὑπόθεσι δέν συμβιβαζόταν μέ τίς πληροφορίες πού συγκέντρωσαν. Λίγο πιό κάτω ἀπό τό μέρος ὅπου εἶχε γίνει τό δυστύχημα, βρισκόταν ἕνα πρατήριο βενζίνης. Ὁ ἰδιοκτήτης του βεδαίωνε, λοιπόν, ὅτι, ἔπειτα ἀπό τό αὐτοκίνητο τοῦ Μάρναμ, δέν εἶχε περάσει ἄλλο, οὔτε πρός τό μέρος τοῦ Σέντραρκηστ, οὔτε πρός τό ἀντίθετο, δηλαδή πρός τό Σικάγο.

— Τό πρῶτο αὐτοκίνητο πού θά δικό σας, εἶπε στούς ἀστυνομικούς.

Τό αὐτοκίνητο αὐτό ἦταν ἀπό ἐκεῖνα πού περιπολοῦσαν τή νύχτα καί πέρασε μπροστά ἀπό τό πρατήριο τῆς βενζίνης στίς 3 παρά τέταρτο. Ἀλλά, βέβαια, δέν ἦταν αὐτό πού παρέσυρε τόν Μάρναμ.

— Μπορεί ν' ἀποκοιμήθηκες σέ κάποια στιγμή, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής Γκράνταλ στόν πρατηριοῦχο.

Ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε καί τοῦδωσε ἄλλα δυο χτυπήματα μέ τό λοστάρι του...

— Ἀδύνατον! φώναξε αὐτός. Μπορῶ, μάλιστα, νά σᾶς πῶ καί ποιοί πέρασαν... Ἀλλά, βέβαια, ἕνας πεζός δέν μπορεῖ νά... παρέσυρε τόν Μάρκαμ καί νά τοῦσπασε τό κεφάλι!

— Ὄχι βέβαια, συμφώνησε ὁ ἀστυνομικός. Ἀλλά δέν βλάπτει τίποτε ἂν μοῦ τούς πῆς.

Ὁ πρατηριοῦχος τό ἔκαμε πρόθυμα. Οἱ τρεῖς τοῦ ἦταν γνωστοί... Κάθονταν ἐκεῖ κοντά. Τόν τέταρτο δέν τόν εἶχε ξαναδῆ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός πέρασε δυό φορές... Τή μιά πρός τό μέρος τοῦ Σένταρκηστ καί τήν ἄλλη πρός τό μέρος τοῦ Σικάγου.

— Πότε; ρώτησε ὁ Γκράνταλ.

— "Οταν πήγαινε πρός τό Σένταρκηστ, θά ἦταν ὡς 11 παρά τέταρτο.

— Κι' ὅταν γύρισε;

— "Ηταν 11 καί εἴκοσι...

— Δηλαδή μετά τό ἀτύχημα τοῦ Μάρναμ;

— Καί βέβαια μετά τό ἀτύχημα τοῦ Μάρναμ. Ἀλλά δέν μπορεῖ νά τόν... παρέσυρε αὐτός, ἀφοῦ ἦταν πεζός.

— Μπορεῖς νά μοῦ περιγράψης αὐτό τόν ἄνθρωπο;

— Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, φοροῦσε ἕνα γκρίζο παλτό μέ ζώνη καί μεγάλες τσέπες καί μιά καφέ ρεμπούμπλικα μέ κατεβασμένα τά μπόρ... Δέν μπόρεσα νά ἰδῶ τό πρόσωπό του...

— Καλά, εἶπε ὁ Γκράνταλ.

Καί ξαναγύρισε στόν τόπο ὅπου εἶχε γίνει τό δυστύχημα.

Τό ἄλλο πρωΐ, κατά τίς 8, ὁ Ροῦντυ Κέντριχ ἄνοιξε τό ρεστωράν του. Δέκα λεπτά ἀργότερα, μπῆκε ὁ Νίκ Λίπμαν.

— Τελειώσαμε, τοῦ εἶπε.

Τό πρόσωπο τοῦ Κέντριχ ἔλαμψε.

— Εἶσαι βέβαιος; ρώτησε.

Ὁ Λίπμαν ἀφηγήθηκε τό κόλπο του. Δέν εἶναι περίφημο; τόν ρώτησε τελειώνοντας τήν ἀφήγησί του.

— Ἀριστουργηματικό, συμφώνησε ὁ Κέντριχ.

Κι' ἔβγαλε ἀμέσως τό πορτοφόλι του.

— Σοῦ χρωστάω ἀκόμη πεντακόσια δολλάρια, εἶπε.

Κι' ἄρχισε νά τοῦ μετράη τά λεφτά.

Ξαφνικά, ὁ Γκράνταλ μέ δυό ἄλλους ἀστυνομικούς μπῆκαν στό ρεστωράν.

— Νά ὁ ἄνθρωπος μέ τό γκρίζο παλτό καί τήν καφέ ρεμπούμπλικα, εἶπε δυνατά ὁ Γκράνταλ στούς δύο συντρόφους του. Ἤρθε νά εἰσπράξη τό ἀντίτιμο τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Νίκ Λίπμαν προσβλήθηκε στήν ἐπαγγελματική του φιλοτιμία.

— Ἀποκλείετε ἔγκλημα ἕνα συνηθισμένο αὐτοκινητιστικό δυστύχημα; εἶπε.

Ὁ ἐπιθεωρητής χαμογέλασε.

— Γιά ποιό αὐτοκινητιστικό δυστύχημα μιλᾶτε; ρώτησε. Μήπως γιά κεῖνο πού ἔγινε στό δρόμο τοῦ Σένταρκηστ;... Ἀλλ' οἱ ἐφημερίδες δέν γριφοῦν τίποτε γι' αὐτό... Πῶς τό ξέρετε;

Ὁ Νίκ Λίπμαν ἔχασε τό χρῶμα του.

— Ἐγώ δέν ξέρω τίποτε, ταύλισε. Σεῖς εἴπατε...

— Ἄ! ἔκαμε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀφοῦ δέν ξέρεις τίποτε, τότε περίμενε νά τελειώσω... Ἔλεγα, λοιπόν, ὅτι δέν πρόκειται γιά δυστύχημα, ἀλλά γιά ἔγκλημα. Καί νά ἡ ἀπόδειξι: Ὁ τροχός πού ὁ Μάρκαμ ἤθελε ν' ἀντικαταστήση, ἦταν ἀνέπαφος. Δέν φαντάζομαι, βέβαια, νά θέλης νά μοῦ πῆς πώς ὁ Μάρκαμ σταμάτησε στή μέση τοῦ δρόμου μ' αὐτό τό χιονιά... γιά νά ἐξασκηθῆ στήν ἀλλαγή τῶν τροχῶν τοῦ αὐτοκινήτου του... Ἂν εἶχες τήν πρόνοια νά κάμης μιά μικρή τρυπίτσα στόν τροχό, θά μᾶς μπέρδευες κι' ἴσως νά γλύτωνες...

Ὁ Ροῦντυ Κέντριχ εἶχε γίνει κατακόκκινος ἀπό τό θυμό του. Σήκωσε ἀμέσως τίς γροθιές του κι' ἐτοιμάστηκε νά χτυπήση κατακέφαλα τόν Λίπμαν. Ἀλλά δέν πρόφτασε. Οἱ δύο ἀστυνομικοί ὥρμησαν ἀμέσως πάνω του καί τοῦ πέρασαν τίς χειροπέδες. Ὁ ἐπιθεωρητής, ταυτόχρονα, ἔκανε τό ἴδιο στόν Λίπμαν.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ «μαραμποῦ»

Ὅταν ἦταν νέος, ὁ Ναστραδὶν ὑπηρετοῦσε στὸ σπίτι τοῦ Μουσταφά. Μαζὶ μὲ τὴ φτώχεια του εἶχε ἕνα ὄνειρο, μιὰν ἐλπίδα... κι' ἕναν γάϊδαρο. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ναστραδὶν ἦταν νὰ γίνῃ σὰν τὸν ἀφέντη του μουεζίνης καὶ φύλακας σ' ἕνα μεγάλο «μαραμποῦ» δηλαδὴ σ' ἕνα τάφο ἁγίου ἀνθρώπου.

Ἡ ἐλπίδα του ἦταν νὰ παντρευτῇ μιὰ μέρα τὴν κόρη τοῦ μουεζίνη, τὴ λυγερὴ Σουχρά μὲ τὰ μαῦρα μάτια. Μὰ ὁ Μουσταφὰ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ τοῦ τσακίση τὰ πλευρά, ἂν τολμήσῃ νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τέτοιο πρᾶγμα.

Ὁ γάϊδαρος ὁ 'Ομάρ, — ἔτσι τὸν ἔλεγαν — ἦταν τοῦ Μουσταφά. Τὸν θεωροῦσε ὅμως ὁ Ναστραδὶν σὰν ἀδελφό του γιατὶ ἦταν ἀχώριστοι σύντροφοι στὶς πίκρες καὶ στὶς συμφορές.

Ἕνα βράδυ λοιπὸν ποὺ τὸ χρυσὸ μισοφέγγαρο μάγευε τὴ νύχτα, ὁ Ναστραδὶν χαΐδεψε τὸ γάϊδαρό του καὶ τοῦ εἶπε παραπονεμένα:

— Καϋμένε 'Ομάρ, κύττα τί ὅμορφο ποὺ εἶναι τὸ φεγγάρι! Μὴ μοῦ πῆς ὅμως ὅτι ἡ Σουχρὰ δὲν εἶναι πιὸ ὄμορφη!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πρόβαλε στὸ δρόμο ἡ Σουχρά.

— Φῶς τῶν ὀμματιῶν μου, τῆς εἶπε ὁ Ναστραδίν, γιατί μὲ ἀποφεύγεις; Τί σούκανα;

— Ναστραδίν, τράβα τὸ δρόμο σου... τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἂν τὸ μάθῃ ὁ πατέρας μου θὰ μᾶς σκοτώσῃ.

'Ο Ναστραδὶν πῆγε τότε κι' εἶπε στὸν ἀφέντη του πὼς θέλει νὰ φύγῃ. 'Ο γέρο - μουεζίνης γκρίνιαξε τότε:

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πᾷς, ἀχαΐρευτε;

— Θέλω νὰ πάω στὸ δρόμο τῶν καραβανιῶν, ἀπροκρίθηκε ὁ Ναστραδίν. Νὰ γίνω μουεζίνης.

— Μωρέ, ξέρεις ποιοὶ μποροῦν νὰ γίνουν μουεζίνηδες; τοῦ εἶπε ὁ Μουσταφὰ κυττώντας τον καλὰ-καλά. Οἱ ἔξυπνοι ποὺ δὲν πιστεύουν κι' οἱ κουτοὶ ποὺ πιστεύουν. Ἐσὺ εἶσαι ἕνας γάϊδαρος μὲ δυὸ ποδάρια, μὰ πιστεύεις στὸν 'Αλλάχ. Πήγαινε λοιπὸν νὰ γίνῃς μουεζίνης. Σοῦ δίνω τὴν εὐχή μου καὶ τὸν 'Ομάρ. Κι' ἔτσι θὰ λέω πὼς ξεφορτώθηκα δυὸ ζῶα μαζί!

'Ο Ναστραδὶν πῆρε μὲ τὸν 'Ομὰρ τὸ δρόμο τῶν καραβανιῶν.

Γιὰ κακιὰ του τύχη ὅμως, ὁ γάϊδαρος κουράστηκε καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς, ψόφιος. 'Ο Ναστραδὶν ἔσκαψε στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα μνῆμα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ πάνω σ' αὐτὸ γιὰ τὴ μοναξιά του. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ χύσῃ τὰ πρῶτα δάκρυα, ὅταν εἶδε τριγύρω του μερικοὺς προσκυνητές.

— 'Ο δύστυχος! εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Θὰ πέθανε κανένας συγγενής του.

— "Οχι! ξεφώνησε ὁ Ναστραδὶν. Πέθανε ὁ μεγάλος, ὁ σοφὸς 'Ομάρ!

— Τώρα κατάλαβα... εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ. Πέθανε ὁ σοφὸς δάσκαλός του, ἕνας ἅγιος μουεζίνης! Δὲν βλέπετε πὼς φοράει τὰ ροῦχα τοῦ δούλου κάποιου «μαραμποῦ»; Ἂς τοῦ δώσουμε παράδες γιὰ νὰ φτιάξῃ ἐδῶ ἕνα μνῆμα ἀντάξιο τοῦ σοφοῦ δασκάλου του.

Ἔτσι λοιπόν, γινόταν κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ κανένα καραβάνι. Κι' ὁ Ναστραδὶν κατάφερε νὰ μαζέψῃ ἀρκετοὺς παράδες καὶ νὰ χτίσῃ ἕναν περίφημο τάφο.

Τὰ καραβάνια πάψανε νὰ περνοῦν ἀπὸ ἄλλους δρόμους. Στὸ τέλος, ἡ φήμη τοῦ... σοφοῦ δασκάλου τοῦ Ναστραδὶν ἔφτασε ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Μουσταφά, ποὺ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του γιατὶ οἱ προσκυνητὲς δὲν περνοῦσαν πιὰ ἀπ' τὸ δικό του «μαραμποῦ».

Ξεκίνησε λοιπὸν μαζὶ μὲ τὴ Σουχρά, γιὰ νὰ πάῃ νὰ δῇ τὸ μουεζίνη ποὺ τοὺκοψε τὴ δουλειά. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ Ναστραδίν, οὐρλιαξε.

— Μπᾶ ποὺ νὰ σοῦ βάψῃ ὁ Ἀλλὰχ πράσινα τὰ μουστάκια! Ποῦ βρήκες, μωρὲ γάϊδαρε, τὸν «μαραμποῦ»;

— 'Αφέντη μου, ὁ γάϊδαρός σου ὁ 'Ομὰρ εἶναι θαμένος ἐδῶ πέρα...

— Κατάλαβα, μούγκρισε ὁ Μουσταφά. Μὰ γιὰ νὰ μὴν πεθάνω κι' ἐγὼ τῆς πείνας, πρέπει νὰ λὲς στοὺς προσκυνητὲς νὰ περνοῦν κι' ἀπὸ τὸν δικό μου «μαραμποῦ».

— Ἐχεις δίκηο, ἀφέντη μου, πρέπει νὰ τοὺς τὸ λέω. Γιατὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἂν εἶναι ἐδῶ πέρα θαμμένος ὁ γαϊδαρός σου, ἐκεῖ πέρα εἶναι θαμμένος... ὁ πατέρας του!

Κι' ὁ Ναστραδίν, φιλώντας πιὰ τὴ Σουχρὰ μπροστά του, πρόσθεσε:

— 'Ο 'Αλλὰχ εἶναι μεγάλος, κι' ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ προφήτης του!

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

Η ΣΟΦΙΑ

Κουζοὺμ Σοφία Λόρεν στὸ 'Αθήνα ἦλθε, ἄμμα ἐγὼ πολὺ συγκουνημένος εἶνα. Γιατὶ ἐμένα τὸ ἱστέρες τοῦ κινηματογράφου πολὺ μὲ ἠρέσουν καὶ λέω μόλις ἤρθε, ἄϊντε μπακαλοὺμ Καραμπέτ, τὸ Σοφία Λόρεν ὡραῖο κομμάτι ἐνεται, πιρέπει νὰ πηαίνῃς νὰ τὸ δῇς.

Στὸν φίλος μου τὸ Μανωλάκη, τὸ λέω καὶ ἐκεῖνος μὲ λέει:

— Θέλεις νὰ τὴ δῇς, Καραμπέτ;

— 'Αμέ; 'Ηθέλω ἱστέ.

— Λοιπὸν ξέρεις ποῦ θὰ εἶναι ἀπόψε; Στὸ Τουρκολίμανο θὰ πάῃ.

— 'Ηξερεις τὸ μααζί;

— Καὶ βέβαια τὸ ξέρω. Θὲς νὰ πᾶμε μαζί;

— Καὶ βέβαια ηὐέλω.

Τὸ λοιπὸν μαζὶ στὸν Περαιᾶ κατεβασμένοι ἰνόμαστε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἴσια στὸ Τουρκολίμανο τιραβᾶμε. "Αμμα ἐγὼ γιὰ νὰ σιγουρευτῶ κάποιον σταματημένο καὶ ρωτημένο ἑκάνω:

— Κουζούμ, σὲ ποιὸ μααζὶ θὰ εἶναι ἀπόψε ἡ Σοφία;

— Ποιὰ Σοφία, κύριος;

— Τὸ Λόρεν, μπέ! "Αϊντε, ἄϊντεεεε! Χαϊβὰν μὶ σουν; 'Εδῶ κόσμος χαλασμένος ἔνεται, ἐφημερίδες γράφουν, ὅλο τὸ 'Αθήνα στὸ πόδι ἔνεται.

—"Α, γιὰ τὴν 'Ιταλιάνα λές; 'Ηρθε ἀπόψε στὸ Τουρκολίμανο;

— Ναί, ἱστέ!

Αὐτὸς σὲ ἄλλον τὸ λέει καὶ ἄλλος σὲ ἄλλον τὸ λέει καὶ ὅλοι μαζὶ ὁλόϊρα μας μαζεμένοι ἔνονται καὶ μᾶς λένε «νὰ σᾶς εἰποῦμε ποῦ εἶναι τὸ μααζί».

— Ποῦ εἶναι, μπέ;

— 'Απὸ δῶ εἶναι!

—"Οχι, ἀπὸ ἐκεῖ εἶναι!

— Βάϊ κιοπόγλου κιοπεκλέρ, λέω. Χὶτς τίποτα ντὲν ἠξέρετε.

"Αμα τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκη λέει ὅτι ἠξέρει καὶ ἴσα σ' ἕνα μααζὶ ἰμπαίνουμε.

— Μὴν εἶναι ἐδῶ τὸ Σοφία Λόρεν; ἐγὼ ρωτημένο ἑκάνω.

Τὸ ταβερνιάρη — βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ! — πολὺ πονηρὸς ἀντιρωπος ἦτανε.

— Τὴν περιμένουμε, κύριοι, ὅπου καὶ νἀναι θάρθη, εἶπε. Μᾶς τηλεφώνησε.

"Οπου μέσα ἰμπαίνουμε καὶ μαζί μας ὅλο τὸ κόσμος μέσα ἰμπαίνει καὶ βάϊ, βάϊ, τί εἶνε, ὅλα τὰ τιραπέζια ἀμέσως γεμισμένα εἶναν καὶ τὸ μααζὶ μεάλο ἀλισβερίσι ἑκάνει. "Αμα ὥρα περασμένη εἶνόταν καὶ χὶτς καμμιὰ Σοφία ντὲν ἰδλέπαμε.

— Τί ἔνεται μπέ; ἐγὼ ρωτημένο ἔκανα.

Καὶ ὅλο τὸ κόσμος τὸ ἴδιο ρωτημένο ἔκανε:

— Ποῦ εἶναι;

— Μᾶς γέλασες!

— Γιατί ἀγγεί;

Πολλὰ τέτοια λέανε, καὶ τότε τὸ ταβερνιάρης — ἕνας χοντιρὸς χοντιρὸς ἦτανε—ἕνα ἐκατοστοράκι σηκωμένο ἑκάνει καὶ λέει:

— Βρὲ παιδιά, φαίνεται ὅτι πέρασε ἡ ὥρα καὶ δὲν θάρθη. Νὰ πιοῦμε στὴν ὑγειά της... "Οσοι ὅμως θέλετε νὰ τὴν δῆτε, κυττάχτε ἐμένα. Τὸ ἴδιο κάνει!

"Αλλοι ἐέλασαν ἄμα ἐγὼ θηρίο εἶνα:

— Τί λὲς μπέ! Ψέμματα μᾶς εἶπες; Γιατί δὲν τὴν ἔφερες;

Τότε τὸ ταβερνιάρη λέει:

— Τί εἶναι βρὲ φίλε; Μαρίδα εἶναι καὶ θὰ τὴν ἔφερνα;

Τότε ἐγὼ εἶπα:

—Βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ, ἀφοῦ μᾶς ἐέλασε χὶτς τίποτα πιληρωμένο νὰ μὴν ἑκάνουμε.

Τότε μεάλος σαματᾶς εἶνε, ἄλλοι ντὲν ἤθελαν νὰ ἰπληρώσουνε ἄλλοι ἰπληρώσανε καὶ μεάλος καυγᾶς εἶνε. Τὸ ταβερνιάρης μιὰ γοροθιὰ μὲ ἔδωσε καὶ ἐγὼ ἄλλη μιὰ τοῦ ἔδωσα καὶ εἶπα:

—'Εσόγλου ἐσέκ! Καλὰ νὰ τὸ παθαίνω. "Αλλη φορά, ἄμα τὸ Σοφία μὲ θέλη ἂς ἔρχεται στὸ σπίτι μου. 'Εγὼ χὶτς πουθενά, ντὲν πηαίνω!.

'Ιστὲ μπού!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ὁ βοηθὸς

Ἐσύ, νεαρέ, ποὺ ἐστήθηκες παραπλεύρως μου, ἀπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, σὰν μαρμαροκολώνα καὶ ἔχεις στηλώσει σὰν καμάκιο τὰ ζωηρά σου βλέμματα ἐπὶ τῶν χαρτονομισμάτων ποὺ δίδω στὸ γκαρσόνι, ποίες εἶσαι καὶ τί παριστάνεις; "Α! Εἶσαι ὁ λεγόμενος βοηθὸς τοῦ γκαρσονιοῦ. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Καὶ τί ἐπιθυμεῖς; Περιττὸν νὰ μοῦ τὸ πῇς, μὴν κάνῃς τὸν κόπο. Τὸ διαβάζω στὴ στάσι σου, στὴν ἐκφρασι τοῦ προσώπου σου καὶ στὸ ἀδηφάγον ὕφος τῶν ὀφθαλμῶν σου. Περιμένεις τὸ πουρπουάρ νούμερο δύο, τὸ διδόμενον συνήθως, εἰς τοὺς λεγομένους βοηθούς. "Ετσι; 'Ορθῶς ἐμάντευσα; 'Ορθότατα, βεβαίως, ἀφοῦ ὑπομειδιᾶς, εὐτυχὴς διότι κατενόησα τὰς εὐγενεῖς ἐπιθυμίας σου. Θέλεις καὶ σὺ τὸ πουρμπουαράκι σου, καλέ μου ἐργατικέ καὶ πρόθυμε νέε.

'Αλλά, δὲν μοῦ λές, χρυσέ μου, ποῦ ἤσουνα τόση ὥρα; Ποῦ ἐγύριζες καὶ ποῦ εἶχες ἐξαφανισθῆ καὶ μοῦ κουβαλήθηκες τώρα, τὴν ὥρα τῆς πληρωμῆς, γιὰ νὰ σταθῆς ἀκλόνητος φρουρὸς ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ χρῆμα μου; Πῶς; 'Εδῶ ἤσουνα; Καλὰ ποὺ μοῦ τὸ λές, γιατὶ δὲν σὲ εἶδα. Μόλις καὶ σὲ ἁρπαξε τὸ μάτι μου δυὸ-τρεῖς φορές, διερχόμενον μὲ ταχύτητα βολίδος καὶ ἀπαλειοῦντα μὲ προσοχὴ καὶ βλέμματος, παρ' ὅλον ὅτι σὲ ἔκραξα καὶ χτυποῦσα καὶ τὸ μαχαῖρι ἐπὶ τοῦ πιάτου, γιὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω καὶ ἠχητικῶς. Δύο φορὲς ἐπέταξες ἕνα «ἀμέσως» καὶ ἐξηφανίσθης ὡς διάττων ἀστήρ. Καὶ ἄλλες τρεῖς φορὲς σοῦ ἐφώναξα νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ μοῦ ἀμόλυσες πάλι ἕνα «ἀμέσως» καὶ ὅσο τὸ εἶδες ἐσὺ τὸ νερό, ἄλλο τόσο τὸ εἶδα κι' ἐγώ. Καὶ λαέων ἀνάγκην τῆς ἀλατιέρας, ἠγέρθην αὐτοπροσώπως καὶ τὴν ἐπῆρα ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀρμοδιότης τοῦ πελάτου, διότι ὁ πελάτης πληρώνει καὶ ὀφείλει νὰ τύχῃ περιποιήσεως. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ δουλειά σου, κύριε βοηθέ. Νὰ φέρνῃς νερά, ποτήρια, ἀλατιέρες καὶ ἐν γένει νὰ ἐκτελῇς ὅλας τὰς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἀνάγκην ὁ πελάτης. 'Αλλὰ ἐσὺ ἀγρὸν ἠγόρασες.

Μὲ ὁλίγας λέξεις, κύριε βοηθέ, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, δὲν σὲ εἶδα οὔτε μιὰ φορά, παρεκτὸς τὴν πρώτη ποὺ ἔφερες τὸ σερβίτσιο κι' αὐτὸ ἐλλιπές. Καὶ ἀκολούθως ἐξηφανίσθης. Τρία τέταρτα τῆς ὥρας ποὺ ἔχω ἐδῶ, ὄχι μόνο δὲν ρώτησες μήπως χρειάζομαι τίποτε, ἀλλὰ κατὶ κληθεὶς ἐπανειλημμένως, δὲν προσῆλθες. Καὶ μόλις ἐκάλεσα τὸ γκαρσόνι γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ τὸ λογαριασμό, ἔσπευσες ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου καὶ στήθηκες ὡς ἀγάλμα παραπλεύσιος. Μὴν τύχῃ καὶ ξεχάσω τὸ βοηθητικὸν πουρπουάρ. Δηλαδή, δὲν φτάνει ποὺ μοῦ χάλασες τὸ κέφι, ποὺ μοῦ ξέρνεις τὰ νεῦρα, ποὺ μοῦ ἔκοψες τὴν ὄρεξι, θέλεις καὶ ρεγάλο ἀπὸ πάνω γιὰ τὸ εὐχαριστῶ. Ἑτοίμασε λοιπὸν μιὰ μεγάλη τσέπη, γιὰ νὰ τὸ χωρέσῃ καὶ εἰδοποίησε καὶ τὴν Τράπεζα γιὰ τὴν κατάθεσι. Για κορόϊδο, μὲ πῆρες, νεαρέ μου; Ξέρεις τί πάει νὰ πῇ πουρπουάρ; Πουρπουὰρ σημαίνει ἀμοιβὴν προσφερομένης ἐργασίας καὶ ἀντίτιμον εὐχαριστήσεως. Ἐσένα γιατὶ θά σοῦ δώσω τέτοιο πρᾶγμα;

Τί εἶπες; "Επεσε πολλὴ δουλειὰ καὶ δὲν τοὺς προφταίνεις ὅλους; Μωρὲ τί μοῦ λές. Καὶ ἡ πολλὴ δουλειὰ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ κάθεσαι τώρα δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, παρατηρῶν τὴ διαδικασία τῆς πληρωμῆς; Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ χτυπᾶνε καὶ φωνάζουν οἱ ἄλλοι πελάτες καὶ τοῦ λόγου σου ἐδῶ. "Ας τοὺς νὰ φωνάζουν καὶ θὰ πᾶς κι' ἐκεῖ τὴ τρυφερὴ στιγμὴ τοῦ λογαριασμοῦ. "Αν τὲ παιδί μου, καὶ μὴ χάνῃς ἄδικα τὸν καιρό σου. Νὰ μάθῃς πρῶτα τὰ καθήκοντά σου. νὰ ξεδουλώσῃς τ' αὐτιά σου, νὰ τσακίσεσαι ὅταν σὲ φωνάζω καὶ ἔπειτα θὰ λάβῃς τὸν κόπο σου καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ λόγος νὰ μοῦ παριστάνῃς τὸ Βελῃγκέκα. Ἐννοούμεθα; Μάζεψε τώρα τὰ σερβίτσια, καὶ λάβε αὐτὰς τὰς συμβουλὰς ἀντὶ ἀμοιβῆς. Αὐτὲς οἱ συμβουλὲς θὰ φέρουν καὶ τὸ πουρμπουὰρ καὶ ὄχι τὸ κοροϊδίλῆκι τοῦ πελάτου, τεμπέλαρε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Γραμματοκιβώτιο

ΦΡΕΝΟ στὸν ἐνθουσιασμό!

Πληγωμένο χελιδόνι Τ. Μ.: 'Υποθέτω, ἀγαπητὴ μου, πὼς κάνετε ἕνα «μικρὸ» λάθος: Ἀπευθύνετε ἐρωτήσεις σὲ μένα, ἀν σᾶς ἀγαπᾶ καὶ τί σκέπτεται γιὰ σᾶς ὁ ἀγαπημένος σας, ἐνῶ, λογικὰ καὶ φυσικά, σ' ἐκείνον θὰ πρεπε νὰ τὶς θέσετε, ὥστε νὰ ἔχετε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὴ μόνη θετικὴ καὶ ὑπεύθυνη ἀπάντησι ποὺ χρειάζεσθε. 'Εγὼ τί νὰ σᾶς πῶ καὶ τί νὰ συμπεράνω, ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα, ἄλλωστε, στοιχεῖα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε καὶ ποὺ δὲν εἶναι καὶ γιὰ σᾶς τὴν ἴδια ἀρκετά, ὥστε νὰ σχηματίσετε μιὰ σίγουρη γνώμη καὶ νὰ ψυχολογήσετε τὸ ἄτομο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει; "Αν μπορῶ νὰ ξεκινήσω ἀπ' αὐτὸ ποὺ μοῦ σημειώνετε, ὅτι δηλαδή, ἐνῶ βλέπει τὸν αἰσθηματικό σας ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτόν, κρατάει στάσι ἐπιφυλακτικὴ — γιὰ νὰ μὴν τὴν χαρακτηρίσω παγερὴ — ἀπέναντί σας καὶ δὲν δείχνει καμμιὰ τρυφερότητα καὶ δὲν σᾶς λέει ἕναν ἐνθαρρυντικὸ λόγο, μπορεῖ νὰ καταλήξω στὸ ἑξῆς συμπέρασμα: "Οτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀποβλέπει σὲ κάτι σταθερώτερο καὶ μονιμώτερο ποὺ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά σας, ἀλλὰ μάλλον βρίσκει ἁπλῶς εὐχαρίστησι στὴ συντροφιά σας. 'Ισως τὸ ἐνδιαφέρον σας νὰ ἱκανοποιῇ καὶ τὸν ἀνδρικό του ἐγωϊσμὸ ὅταν βλέπῃ πὼς σᾶς γοητεύει, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι τόσο ἀσχημος καὶ συγχρόνως δὲν δείχνει νὰ σᾶς ἀγαπᾶ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, νομίζω ὅτι ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ συνεχίσετε νὰ δείχνεσθε μὰ καὶ νὰ εἶσθε τόσο... ἐξελογιαμένη μ' αὐτόν, ἀλλ' ἀντιθέτως, νὰ βάλετε φρένο στὸν ἐνθουσιασμό σας καὶ νὰ λογικευθῆτε. Δέστε καθαρώτερα τὰ πράγματα: "Αν παρασυρθῆτε σὲ τέτοια τρέλλα γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, κι' ἐκεῖνος δὲν αἰσθάνεται τίποτε βαθύτερο, ὅπως δείχνει τουλάχιστον, ἂν αὔριο φύγῃ μακρυά σας ἢ κατὰ ὁποιαδήποτε τρόπον χωρισθῆτε, δὲν καταλαβαίνετε πόσο ἀπελπιστικὸ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς; Συνηθίστε, λοιπόν, στὴν ἰδέα αὐτὴ τῆς προσκαιρης φιλίας μαζί του, γιὰ νὰ μὴν πέσετε αὔριο ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ, τέλος πάντων, γιὰ νὰ ἔχετε καὶ τὴ συνείδησί σας ἥσυχη, θέσετέ του καθαρὰ τὸ ἐρώτημα: Τί ἐνδιαφέρον βρίσκει κοντά σας καὶ πῶς βλέπει τὴ συνέχεια τῶν σχέσεών σας; Γενικά, τί σκοπὸ ἔχει ποὺ σᾶς συναναστρέφεται, ἀφοῦ δὲν ἐκδηλώνει κανένα σοβαρὸ αἴσθημα;

'Ερωτευμένο στρατιώτην Κ. Γ. Μ.: Τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ τί νὰ σᾶς συμβουλέψω, ἀγαπητέ μου, ποὺ τὰ κάνατε... μούσκεμα μὲ τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτά σας; Γιὰ ἕνα μῆνα πήγατε σ' ἕνα χωριό, ξεσηκώσατε τὰ μυαλὰ μιᾶς κοπελλίτσας καὶ ὕστερα τὴν παρατήσατε καὶ φύγατε. Κι' ἔμεινε αὐτὴ νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα ἀπὸ τοὺς αὐστηρούς της γονεῖς. Καὶ φαίνεται πὼς οἱ συνέπειες γιὰ τὴ μικρὴ ἦταν σοβαρές, γιὰ νὰ σᾶς γράφῃ τώρα καὶ νὰ σᾶς παραγγέλνῃ νὰ πάψετε πιὰ τὸ αἰσθηματικὸ παιγνίδι ποὺ ἀρχίσατε μαζί. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητέ μου κάτι; Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, γιὰ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ στενοχώριες καὶ μπελάδες: Νὰ μὴ δώσετε καιμιὰ συνέχεια πλέον σ' αὐτὸ τὸ ἐπιπόλαιο καὶ δίχως σοβαρότητα αἴσθημα!

Πονεμένη ἀμαρτωλὴ ψυχή, Θεσ)νίκην: Δὲν ξέρω ἂν τὸ βιαιο καὶ λιγόλογο γραμματάκι σας κρύβῃ κάποιο οἰκογενειακὸ δρᾶμα, ἢ ἂν ἐσεῖς, μόνη, ἀπὸ ὑπερευαισθησία παρασύρεσθε ἀπὸ ἕνα ἔστω προσωπικό σας περιστατικό, στὸ νὰ μιλᾶτε καὶ νὰ κρίνετε τόσο αὐστηρὰ καὶ νὰ καταδικάζετε ὅλους μαζὶ τοὺς ἄνδρες σὰν πλάσματα ποὺ μόνο τὸ μίσος σας ἀξίζουν καὶ ποὺ τόσο τοὺς ἀντιπαθεῖτε καὶ τοὺς σιχαίνεσθε, ὥστε, ἂν μπορούσατε, θὰ τοὺς ξεχείρα-τε μὲ τὰ νύχια σας, ὅπως μοῦ γράφετε! 'Ωστόσο καθῆστε... φρόνιμα, ἀγαπητή μου, καὶ πρὸ πάντων μὴν ἀπογοητεύεσθε τόσο, ὥστε νὰ παίρνετε τὴν ἀνόητη ἀπόφασι νὰ κλειστῆτε σὲ... μοναστήρι! 'Αν ἐπιχειρήσετε νὰ τὸ κάνετε αὐτό, ποὺ μᾶς γοητεύει, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι τόσο ἀσχημος καὶ συγχρόνως δὲν δείχνει νὰ σᾶς ἀγαπᾶ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, νομίζω ὅτι ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ συνεχίσετε νὰ δείχνεσθε μὰ καὶ νὰ εἶσθε τόσο... ἐξελογιαμένη μ' αὐτόν, ἀλλ' ἀντιθέτως, νὰ βάλετε φρένο στὸν ἐνθουσιασμό σας καὶ νὰ λογικευθῆτε Δέστε καθαρώτερα τὰ πράγματα: "Αν παρασυρθῆτε σὲ τέτοια τρέλλα γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, κι' ἐκεῖνος δὲν αἰσθάνεται τίποτε βαθύτερο, ὅπως δείχνει τουλάχιστον, ἂν αὔριο φύγῃ μακρυά σας ἢ κατὰ ὁποιαδήποτε τρόπον χωρισθῆτε, δὲν καταλαβαίνετε πόσο ἀπελπιστικὸ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς; Συνηθίστε, λοιπόν, στὴν ἰδέα αὐτὴ τῆς προσκαιρης φιλίας μαζί του, γιὰ νὰ μὴν πέσετε αὔριο ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ, τέλος πάντων, γιὰ νὰ ἔχετε καὶ τὴ συνείδησί σας ἥσυχη, θέσετέ του καθαρὰ τὸ ἐρώτημα: Τί ἐνδιαφέρον βρίσκει κοντά σας καὶ πῶς βλέπει τὴ συνέχεια τῶν σχέσεών σας; Γενικά, τί σκοπὸ ἔχει ποὺ σᾶς συναναστρέφεται, ἀφοῦ δὲν ἐκδηλώνει κανένα σοβαρὸ αἴσθημα;

'Ερωτευμένο στρατιώτην Κ. Γ. Μ.: Τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ τί νὰ σᾶς συμβουλέψω, ἀγαπητέ μου, ποὺ τὰ κάνατε... μούσκεμα μὲ τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτά σας; Γιὰ ἕνα μῆνα πήγατε σ' ἕνα χωριό, ξεσηκώσατε τὰ μυαλὰ μιᾶς κοπελλίτσας καὶ ὕστερα τὴν παρατήσατε καὶ φύγατε. Κι' ἔμεινε αὐτὴ νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα ἀπὸ τοὺς αὐστηρούς της γονεῖς. Καὶ φαίνεται πὼς οἱ συνέπειες γιὰ τὴ μικρὴ ἦταν σοβαρές, γιὰ νὰ σᾶς γράφῃ τώρα καὶ νὰ σᾶς παραγγέλνῃ νὰ πάψετε πιὰ τὸ αἰσθηματικὸ παιγνίδι ποὺ ἀρχίσατε μαζί. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητέ μου κάτι; Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, γιὰ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ στενοχώριες καὶ μπελάδες: Νὰ μὴ δώσετε καιμιὰ συνέχεια πλέον σ' αὐτὸ τὸ ἐπιπόλαιο καὶ δίχως σοβαρότητα αἴσθημα!

Πονεμένη ἀμαρτωλὴ ψυχή, Θεσ)νίκην: Δὲν ξέρω ἂν τὸ βιαιο καὶ λιγόλογο γραμματάκι σας κρύβῃ κάποιο οἰκογενειακὸ δρᾶμα, ἢ ἂν ἐσεῖς, μόνη, ἀπὸ ὑπερευαισθησία παρασύρεσθε ἀπὸ ἕνα ἔστω προσωπικό σας περιστατικό, στὸ νὰ μιλᾶτε καὶ νὰ κρίνετε τόσο αὐστηρὰ καὶ νὰ καταδικάζετε ὅλους μαζὶ τοὺς ἄνδρες σὰν πλάσματα ποὺ μόνο τὸ μίσος σας ἀξίζουν καὶ ποὺ τόσο τοὺς ἀντιπαθεῖτε καὶ τοὺς σιχαίνεσθε, ὥστε, ἂν μπορούσατε, θὰ τοὺς ξεχείρα-τε μὲ τὰ νύχια σας, ὅπως μοῦ γράφετε! 'Ωστόσο καθῆστε... φρόνιμα, ἀγαπητή μου, καὶ πρὸ πάντων μὴν ἀπογοητεύεσθε τόσο, ὥστε νὰ παίρνετε τὴν ἀνόητη ἀπόφασι νὰ κλειστῆτε σὲ... μοναστήρι! 'Αν ἐπιχειρήσετε νὰ τὸ κάνετε αὐτό, ποὺ μᾶς γοητεύει, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι τόσο ἀσχημος καὶ συγχρόνως δὲν δείχνει νὰ σᾶς ἀγαπᾶ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, νομίζω ὅτι ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ συνεχίσετε νὰ δείχνεσθε μὰ καὶ νὰ εἶσθε τόσο... ἐξελογιαμένη μ' αὐτόν, ἀλλ' ἀντιθέτως, νὰ βάλετε φρένο στὸν ἐνθουσιασμό σας καὶ νὰ λογικευθῆτε Δέστε καθαρώτερα τὰ πράγματα: "Αν παρασυρθῆτε σὲ τέτοια τρέλλα γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, κι' ἐκεῖνος δὲν αἰσθάνεται τίποτε βαθύτερο, ὅπως δείχνει τουλάχιστον, ἂν αὔριο φύγῃ μακρυά σας ἢ κατὰ ὁποιαδήποτε τρόπον χωρισθῆτε, δὲν καταλαβαίνετε πόσο ἀπελπιστικὸ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς; Συνηθίστε, λοιπόν, στὴν ἰδέα αὐτὴ τῆς προσκαιρης φιλίας μαζί του, γιὰ νὰ μὴν πέσετε αὔριο ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ, τέλος πάντων, γιὰ νὰ ἔχετε καὶ τὴ συνείδησί σας ἥσυχη, θέσετέ του καθαρὰ τὸ ἐρώτημα: Τί ἐνδιαφέρον βρίσκει κοντά σας καὶ πῶς βλέπει τὴ συνέχεια τῶν σχέσεών σας; Γενικά, τί σκοπὸ ἔχει ποὺ σᾶς συναναστρέφεται, ἀφοῦ δὲν ἐκδηλώνει κανένα σοβαρὸ αἴσθημα;

'Ερωτευμένο στρατιώτην Κ. Γ. Μ.: Τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ τί νὰ σᾶς συμβουλέψω, ἀγαπητέ μου, ποὺ τὰ κάνατε... μούσκεμα μὲ τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτά σας; Γιὰ ἕνα μῆνα πήγατε σ' ἕνα χωριό, ξεσηκώσατε τὰ μυαλὰ μιᾶς κοπελλίτσας καὶ ὕστερα τὴν παρατήσατε καὶ φύγατε. Κι' ἔμεινε αὐτὴ νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα ἀπὸ τοὺς αὐστηρούς της γονεῖς. Καὶ φαίν

Πιθανὸν νὰ τῆς παραλείψατε ὡς τώρα αὐτὴ τὴν ψυχικὴ εὐχαρίστησι.

Μίαν ἀπελπισμένη: Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος γιὰ ὅσα μοῦ λέτε. Ἀλλά, δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ φτάνη μιὰ κοπέλλα σ' ἕνα τέτοιο ἐξευτελισμό, ἀφήνοντας τὸ κορμί της στὶς χυδαῖες ὀρέξεις ἑνὸς παληανθρώπου; Ἂν αὐτὸς σᾶς ἀγαποῦσε, δὲν θὰ σεβόταν τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς νέας ποὺ ἀγαπᾶ; Γιατί, λοιπόν, νὰ ἔχετε σχέσεις μαζί του, ἀφοῦ βλέπετε ὅλο ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεών του;

Ἀποτραβηχθῆτε λοιπόν, ἀπὸ τὶς κακὲς αὐτὲς καὶ ἐπικίνδυνες σχέσεις, ποὺ δὲν ἔχουν βάσι, οὔτε κἂν τὴν ἀγάπη, τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι.

Κατατρεγμένο τῆς μοίρας: Δὲν βλέπω τὸ λόγο ν' ἀπελπίζεστε τόσο πολύ. Γνωρίζω νέους σὲ μεγαλύτερη ἡλικία ἀπὸ τὴ δική σας, ἀνάπηρους πολέμου, μὲ τὴν ἴδια ἀναπηρία τὴ δική σας, ποὺ ἐργάζονται ἐξερέστατα, ἀφοῦ τὰ χέρια τους δὲν ἔχουν τίποτα, σὲ ἐργασίες ἐργοστασίων καὶ ἄλλες. Ξέρω μάλιστα ἕνα ποὺ διευθύνει αὐτοκίνητο λεωφορεῖο. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἀπελπιστικὴ ἡ θέσις σας. Οὔτε ἡ φτώχεια εἶνε ἐλάττωμα. Ἂν ἐπιζητήσετε, στὶς ὧρες ποὺ εὐκαιρεῖτε, νὰ ἐπιδοθῆτε σὲ μιὰ εὔκολη δουλειὰ ποὺ χεριοῦ, θὰ κερδίζετε περισσότερα καὶ δὲν θὰ φοβόσαστε μὴ τυχὸν σᾶς ἀπολύσουν ἂν μείνετε δίχως δουλειά. Ὁποιαδήποτε δουλειὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε, ἄμα τὸ ἐπιζητήσετε. Κι' ἂν ἀγαπᾶτε τὴ νέα αὐτή, νὰ τὴν πάρετε, μόλις ἐξασφαλίσετε μιὰ δεύτερη ἢ μιὰ καλύτερη ἐργασία.

Θλιμμένον Ρωμαῖον: Ἀσφαλῶς, τώρα ποὺ τελειώσατε τὸ γυμνάσιο, θὰ πήρατε ἀπόφασι στὴν ἔκθεσι. Γράφετε πολὺ ὡραῖα. Ἀλλὰ... μόνον ὅταν πρόκειται γιὰ φιλολογικὰ ζητήματα, σὰν τὸ σημερινὸ τὸ δικό σας. Σὲ θέματα λογικῆς θὰ σᾶς βαθμολογοῦσα μὲ μηδέν. Συμφωνεῖτε; "Οχι, θὰ μοῦ πῆτε. Τὸ ξέρω. Τὸ ξέρω, γιατὶ μίλησε ἡ σάρκα, κι' ὅταν μιλήση αὐτὴ «γῆ πυρὶ μιχθήτω!» Ὅλα χάνονται, ὅλα ἐξαφανίζονται, ὅλα καταποντίζονται. Τὸ μυαλὸ θολώνει καὶ δὲν βλέπει οὔτε μιὰ σπιθαμὴ πάρα μπρὸς πρὸς τὸ μέλλον. Ὅποια, λοιπὸν συμβουλή, ἂν ἤθελα νὰ σᾶς δώσω, μοῦ τὴν ἀποκλείσατε. Μείνετε, συνεπῶς, στὴν τρέλλα σας—γιατὶ ἔτσι τὴν ἀποκαλῶ ἐγώ.

Φροντίστε νὰ βρῆτε μιὰ δουλειὰ στὴν πόλι σας καὶ μὲ τὶς ἀποδοχὲς σας νὰ ἐγγραφῆτε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς πόλεώς σας. Δουλεύοντας καὶ φοιτώντας μαζί, νὰ πάρετε ἕνα δίπλωμα εὔκολο καὶ νὰ πραγματοποιήσετε τοὺς πόθους σας. Ἀλλη λύσι δὲν ὑπάρχει, γιατὶ ὅλες τὶς ἄλλες τὶς ἀποκλείσατε. Στ' ἀναμεταξύ, ἐξηγηθῆτε μὲ τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νέας, γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε ἕνα ἀραβῶνα.

Ἀπογοητευμένη: Φαίνεται πὼς ἀγνοεῖτε πολλὰ πράγματα. παρ' ὅλο ποὺ εἶσθε 26 ἐτῶν.

Μοῦ γράφετε πὼς ἀγαπᾶτε ἕνα νέο, καὶ πὼς κι' αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾶ. Σκεπτόσαστε μάλιστα νὰ παντρευθῆτε σ' ἕνα χρόνο. Στ' ἀναμεταξύ, ἔρχεται μιὰ πρόσκλησι γιὰ σᾶς, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, καὶ σεῖς ἑτοιμάζεστε νὰ φύγετε. Τὸ μαθαίνει κι' ἐκεῖνος καὶ σᾶς ζητᾶ νὰ τὸν πάρετε μαζί σας. Τοῦ προτείνετε ν' ἀρραβωνιασθῆτε προηγουμένως κι' ἐκεῖνος δὲν θέλει.

Κατὰ τὴ γνώμη μου, λοιπόν, οὔτε σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε ἀπὸ σοβαρά, οὔτε ἐκεῖνος. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ θῆ ἡ πρόσκλησι γιὰ νὰ τοῦ προτείνετε ν' ἀρραβωνιασθῆτε; Αὐτὸς δὲν ἤξερε τὸ καθῆκον του, νὰ σᾶς ζητήσῃ προηγουμένως; Ἀλλ' οὔτε καὶ τώρα θέλει τέτοιο πρᾶγμα. Θέλει νὰ κολλήσῃ στὴν πρόσκλησί σας. Μὰ δὲν ξέρετε ὅτι τέτοια πράγματα δὲν γίνονται; Κι' ὅτι ὁπωσδήποτε δὲν μπορεῖ νάρθῃ μαζί σας; Λοιπόν, ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἔχετε νὰ διαλέξετε. Ἢ νὰ μείνετε, ἂν αὐτὸς δέχεται νὰ παντρευθῆτε ἀμέσως, ἢν νὰ φύγετε καὶ νὰ κυττάξετε τὴν τύχη σας ἀλλοῦ. Μὴ σᾶς κοροϊδεύη, οὔτε νὰ σᾶς καθυστερῆ. Συμβουλευθῆτε ἀπαραιτήτως καὶ τοὺς γονεῖς σας.

Δειλοερωτευμένον Μ. Γ.: Εἶσθε 18 ἐτῶν καὶ μαθητής, μάλιστα, καὶ παρ' ὅλο ποὺ σᾶς δόθηκαν πολλὲς εὐκαιρίες νὰ ἀσυνάψετε ἐρωτικοὺς δεσμούς», λόγω τῆς δειλίας σας δὲν κατορθώσατε, ὅπως γράφετε, ν' ἀξιοποιήσετε τὶς εὐκαιρίες αὐτές. Τώρα ὅμως τελευταία αἰσθάνεσθε σφοδρὸν ἔρωτα γιὰ μιὰ νέα καὶ λόγω, πάλι, αὐτῆς τῆς καταραμένης δειλίας, δὲν ἔχετε ἀλλοέκμυστηρευθῆ τὰ αἰσθήματά σας.

Λοιπόν, πρέπει νὰ ξέρετε, νέε μου, ὅτι δὲν εἶναι συναίσθημα δειλίας αὐτὸ ποὺ σᾶς κατέχει, ἀλλὰ συναίσθημα φόβου ὅτι πᾶτε νὰ κάνετε κάτι τὸ κακό.

Καὶ εἶναι πραγματικὰ κακό, ἀφοῦ σκοπὸς δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸ ποὺ ὀνομάζετε σεῖς ἐρωτικὸ αἴσθημα. Ἂν εἴχατε ἁγνὸ καὶ καλὸ σκοπό, θὰ ἤσαστε πιὸ εἰλικρινής, πιὸ τολμηρός, γιατὶ πίσω ἀπὸ τὶς σκέψεις σας αὐτὲς θὰ ὑπῆρχε ἡ τιμιότης.

Κι' ἔχετε δίκηο, γιατὶ σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, προστατευόμενος καὶ ηδεμονευόμενος ἀκόμη ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, τί τὸ σοβαρὸ μπορεῖτε νὰ κάνετε; Τί μπορεῖτε νὰ ὑποσχεθῆτε; Τί εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις νὰ ἀναλάβετε;

Σκοπὸς σας, λοιπόν, μοναδικὸς εἶναι νὰ διασκεδάσετε κρυφὰ μαζὶ της, νὰ τὴν ἐκθέσετε, νὰ τὴν παρασύρετε σὲ ἀσχημίες. Νά, γιατὶ δειλιάζετε νὰ τῆς πῆτε ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε.

Ματωμένο πουλί: Μοῦ γράφετε ὅτι, ἀπὸ τὰ λίγα λόγια ποὺ ἀπάντησα σὲ μιὰ ἀναγνώστριά μας, διαπιστώσατε ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ «διέπεται ἀπὸ ὑψηλὰ ἰδανικὰ καὶ ὅτι ἔχει χαρακτῆρα ἀδαμάντινον, καὶ ὅτι τοιούτου εἴδους ἄνθρωποι δύσκολα ἐμφανίζονται εἰς τὴν σημερινὴν μας ζωήν», κι' ὅτι θὰ ἐπιθυμούσατε πάρα πολὺ ν' ἀλληλογραφήσετε μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὸ γάμο!

Τὸ γραμμα σας δὲν εἶναι «φλύαρο» ὅπως τὸ ἀποκαλεῖτε πάρα κάτω. Τοῦ λείπει ὅμως ἡ σοβαρότης καὶ ἡ ὀρθὴ σκέψις. Ἀπορῶ, λοιπόν, πῶς διεγνώσατε τόσα προτερήματα ἀνάμεσα σὲ λίγες γραμμές, γιὰ νὰ φθάνετε σὲ σκέψεις γάμου.

Ὄχι, ἀγαπητέ μου, οὔτε ἀπὸ τὰ λόγια μιᾶς ἀπαντήσεως, οὔτε ἀπὸ μιὰ ἀλληλογραφία δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίρνη τέτοιες σοβαρὲς ἀποφάσεις. Μὴν ξεγελιέστε τόσο εὔκολα. Ἐδῶ ζῆτε χρόνια μαζὶ μ' ἕνα πρόσωπο καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε. Πόσο μᾶλλον ἀπὸ μακρυά, ποὺ δὲν ξέρετε ἂν εἶναι ἄσχημη, κουτσή, ἐλαττωματική, ὑποκρίτρια καὶ μ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἐλαττώματα ποὺ δὲν φανερώνεται σὲ μιὰ ἀλληλογραφία.

✱ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ
✱ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΑΙΤΗ Δ. ΦΕΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Σατωβριάνδου 22 4ος ὄροφος
Τηλ. 55-852
Δέχεται 9—1 καὶ 5—7

Θὰ τὴν ἀγαπῶ πάντα Μ. Μ.: "Επρεπε, δηλαδή, νὰ φτάση ὁ κόμπος στὸ χτένι γιὰ νὰ νοιώσετε τὶς ὑποχρεώσεις σας;

Βλέπετε, ποῦ ὁδηγεῖ ἡ περιφρόνησι πρὸς τοὺς γονεῖς;

Ζητοῦσατε τόσον καιρὸ νὰ διασκεδάζετε μὲ τὰ αἰσθήματά σας, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε τίποτα τὸ σοβαρό, καὶ τώρα ποὺ βλέπετε νὰ σᾶς φεύγη, νὰ σᾶς τὴν παίρνουν μακρυά, διαμαρτύρεσθε γι' αὐτὸ τὸν χωρισμό. Θὰ ἔπρεπε ἀπὸ καιρὸ νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σκέπτεσθε σήμερα. Νὰ τὴ ζητήσετε δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Τώρα πιὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὀργά. Γιατί ἐκεῖνοι ἔχουν πεισθῆ πιὰ ὅτι ἡ τύχη τοῦ κοριτσιοῦ τους βρίσκεται κοντὰ στ' ἀδέλφια της.

Ὅσο γιὰ τὶς δικές της ὑποσχέσεις, αὐτὲς θὰ ἐξαστοῦνε, μόλις μπῆ στὸ βαπόρι. Νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι τ' ἀδέλφια της, γιὰ νὰ τὴν καλοῦν, κάποιον ὑποψήφιο θὰ ἔχουν νὰ τῆς δώσουν. Σφίξετε, λοιπόν, τὴν καρδιά σας, ἂν τὴν ἀγαπᾶτε πραγματικά.

Ἄγνωστο πλοῖο: Ἀγαπήσατε ἕνα πρῶτον. Γιὰ νὰ ξεχάσετε τὸν πρῶτον, ζητήσατε σχέσεις μ' ἕνα δεύτερον. Κι' ἐνῶ σχετιζόσαστε μὲ τὸν δεύτερο, ἀγαπούσατε τὸν πρῶτο. Στ' ἀναμεταξὺ ὁ πρῶτος ἔρυγε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι καὶ τάχετε χαλάσει μὲ τὸ δεύτερο. Αὐτὰ ὅλα ἀρχίζουν ἀπὸ τότε ποὺ εἴχατε ἡλικία 14 ἐτῶν καὶ σήμερα εἶσθε 17.

Τώρα, ἀγαπητή μου, ἐπειδὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, σᾶς ἀπαντῶ, νὰ κάνετε διάλειμμα. Ἕνα μεγάλο διάλειμμα, γιὰ νὰ σᾶς δοθῆ καιρὸς νὰ σκεφθῆτε ὅτι οὔτε τὸν ἕνα ἀγαποῦσατε — γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ πιάνατε σχέσεις μὲ τὸ δεύτερο — οὔτε τὸ δεύτερο, ἀφοῦ τὸν ἐγκαταλείψατε καὶ σκεπτόσαστε τώρα τὸν πρῶτο ποὺ ἔφυγε. Εἶναι ἀνάγκη νὰ λογικευθῆτε. Τὰ προηγούμενα ἤσαν ...παιδικές, ἀσκήσεις. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, ὅμως, ἂν σᾶς τύχη κάτι καινούργιο — καὶ θὰ σᾶς τύχη ραία κοπέλλα — νὰ συμβουλεύεσθε καὶ τὴ μητέρα σας, ὥστε νὰ μὴ βρεθῆτε καὶ πάλι σὲ δύσκολη θέσι, ὅπως καὶ πρῶτα. Τώρα εἶναι ἡ... κρίσιμη ἡλικία!

Μαθητριούλαν Β.Β.Β.: "Οταν ἀλλάζη μιὰ κοπέλλα διάφορους ἄνδρες, ἔτσι γιατὶ νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ἔχη μὲ κάποιον σχέσεις, αὐτὸ δὲν τὴ συνιστᾶ, κι' οὔτε μπορεῖ νὰ κρατηθῆ πιά. Μπροστά της ἀνοίγεται ὁ κατήφορος καὶ ἡ δίψα τῆς γνωριμίας, δὲ βρίσκει ποτὲ ἡσυχία καὶ διαρκῶς θ' ἀναζητᾶ κάποιον καινούργιο. Ἀλλά, γιατί; Γιὰ νὰ ἐκτίθεσθε; Νὰ δημιουργῆτε εἰς βάρος σας κουτσομπολιά; Νὰ ἐξευτελίζεσθε, ἀπὸ τόσο μικρή, στὰ μάτια ὅλων αὐτῶν ποὺ σᾶς γνωρίζουν; Σκεφθῆτε λίγο φύχραμα καὶ λογικά. Σκοπὸς ἑνὸς κοριτσιοῦ, ὅταν σκέπτεται νὰ δημιουργήση σχέσεις μὲ κάποιον, εἶναι νὰ παντρευτῆ. Κανεὶς ἄλλος! Γιατὶ κάθε ἄλλος σκοπὸς θὰ καταλήξη σὲ πλήρη διαφθορά. Λοιπόν, ποιός ἀπ' αὐτοὺς ποὺ γνωρίσατε καὶ γνωρίζετε, εἶναι ἱκανὸς καὶ ἤτοιμος, δημιουργημένος καὶ ἀνεξάρτητος, γιὰ νὰ φτιάση οἰκογένεια; Κανείς.

Μὴν ἐκτίθεσθε, λοιπόν, γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ σχέσεις θὰ ξεσπάσουν εἰς βάρος σας.

ΕΛ—ΕΛ: Πρὸς τὸ παρόν, τὸ ποίημά σας δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ πουθενά, γιατὶ εἶναι τεχνικῶς ἀκατάλληλο. Ἂν ἐπιδίδεσθε στὴν ποίησι, πρέπει ν' ἀποκτήσετε ἀκόμη μεγάλη πεῖρα, γιὰ ν' ἀρχίση ἡ δημοσίευσι τῶν ἔργων σας. Κάνετε ὑπομονή!

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mε KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 8 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Χωροφύλακα Κ. Σ.: Ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σας. Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε γιατρούς, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐξετάζουν, νομίζω λοιπόν, ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἀπευθυνθῆτε σ' ἕνα ἀπ' αὐτούς, ποὺ θὰ σᾶς πῆ τὴ γνώμη του, ἀφοῦ σᾶς ἐξετάση. Καὶ ἀκόμα περισσότερο στὴν Θεσσαλονίκη ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ καλοὶ γιατροί, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ σᾶς βοηθήσουν. Ἐγὼ ἀνευθύνως (διότι στηρίζομαι στὴν περιγραφὴ σας μόνον), σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε ἀνὰ δίμηνον 10 ἐνέσεις Teston ἢ Αrteneptn τῶν 25 μλγρ., δύο τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἐπὶ 10 ἡμέρες 3 χάπια τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἡμερησίως.

Τακτικὸν ἀναγνώστην Μ. Δ. Λ.: Ἐφόσον, ὅπως μοῦ λέτε, σᾶς ἐξήτασαν εἰδικοὶ καὶ σᾶς συνέστησαν ὡρισμένες ἐπεμβάσεις, νομίζω ὅτι παραβλέκει ἡ δική μου γνώμη, ὅσον ἀφορᾶ τὴν πραγματοποίησι τῶν ἐπεμβάσεων εἰδικῶν ἐπεμβάσεων, πολὺ περισσότερο ἀφοῦ δὲν ἔχω ἰδίαν ἀντίληψι τῆς καταστάσεώς σας. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἐρωτήσεις, σᾶς ἀπαντῶ στὴν πρώτη: Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς πῶ ἂν ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐκβλαστήσεων καὶ ἡ ἐπέμβασις ἐπὶ τοῦ ρινικοῦ διαφράγματος διὰ ἐπιφέρῃ τὸ

σὲ ποσότητα ἀρκετή, ἔρχεται ὑπὸ μορφὴν ὑπομνηματοειδοῦς καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα εἶδος ἐλαφρᾶς ἀνεπαρκείας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τοῦ τοπικοῦ ἐλαττώματος θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, πρωῒ καὶ βράδυ, τοπικὲς ἐπαλείψεις μὲ ἐλαφρὰ ἐντριβὴ στὰ μέρη ποὺ μοῦ γράφετε, μὲ τὸ φάρμακο Pommade Ovocycline, καὶ ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρες συνεχῶς. Ἐσωτερικῶς, θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Progynon τὶς πρῶτες δέκα πέντε ἡμέρες καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀδιαθεσία. Γιὰ τὶς νευροφυτικὲς διαταραχὲς θὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Passinevrol. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Ν α ρ κ ί ς, Θεσ)νίκην: Μὲ συμπάθεια διάβασα τὸ γράμμα σας. Γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ ποθουμένου καὶ διότι λόγω τῆς ἡλικίας οἱ γεννητικοὶ ἀδένες παρουσιάζουν φυσιολογικὴ κάμψι, θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο καὶ ἡμέρα παρ' ἡμέρα μιὰ ἔνεσι ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandron τῶν 1000 Διεθνῶν μονάδων καὶ ἓν ὅλο τέσσερις ἐνέσεις. Συγχρόνως καὶ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἡμερησίως τέσσερα δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E - Vit. Forte. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῇ τὸν ἑπόμενο μῆνα καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ τὸν μεθεπόμενο.

Μ α ί ρ η Δ., Ρέθυμνον: Αὐτὴ ἡ δερματῖτις μὲ δύσοσμα ὑγρά, ὀφείλεται σ' ἕνα μήκητα, ποὺ ὀνομάζεται «μυκίλια». Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ βάζετε στὸ μέρος αὐτὸ πρωῒ καὶ βράδυ ἀπὸ τὴν ἁλοιφὴ Mycostatine. Ἐὰν μετὰ θεραπείαν δέκα ἡμερῶν ἡ κατάστασις ἐξακολουθήσῃ, τότε θὰ πρέπῃ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ ἕνας γιατρὸς εἰδικός.

Ι. Π α. Α. Π. 7, Ἀμπελόκηποι: Λόγω τοῦ θέματος, ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὴ διευθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Λ ί ν τ α — Φ υ σ., Λῆμνον: Ἡ ὑποπλασία τοῦ στήθους ὀφείλεται σὲ πρωτοπαθῆ ὡοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ θεραπεία, σᾶς γράφω, λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Κ. Κ., Ρόδον: Οἱ πόνοι στὰ πόδια καὶ εἰδικὰς στὶς γάμπες, ποὺ παρουσιάσθηκαν κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ ἐξακολουθοῦν καὶ μετὰ τὸν τοκετό, ὀφείλονται σὲ φλεβίτιδα, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε ἡ φανέρωσε ἡ ἐγκυμοσύνη. Πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕνα γιατρὸ τοῦ τόπου σας. Βοηθητικὰς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Avacan καὶ θὰ ἀποφεύγετε τὴν ἐπὶ τόπου ὀρθοστασία. Τὰ ἀέρια καὶ τὸ φούσκωμα ὀφείλονται στὴν χρονία δυσκοιλιότητα. Κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου, θὰ παίρνετε δυὸ κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Metazilia καὶ θὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ κρέατα καὶ ζυμαρικά.

Ἀ ν ε μ ώ ν η: Τὸ θερμομετρικὸ διάγραμμα παρουσιάζει φυσιολογικὴ περίοδο ὠοτοκίας καὶ μπορεῖτε ὅσο εἶναι καιρὸς — γιατὶ ἡ ἡλικία περνᾶ — νὰ ὑποβληθῆτε σὲ τεχνητὴ γονιμοποίησι ἐπιτυχῶς. Γιὰ τὴν τόνωσι τῶν ὡοθηκῶν καὶ τὴν καλύτερη παραγωγὴ ὠαρίων, θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τέσσερις ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Primandron τῶν 1000 Διεθνῶν μονάδων καὶ κάθε δυὸ ἡμέρες μιά. Συγχρόνως καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆνα, θὰ παίρνετε τέσσερα δισκία ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E - Vit. Forte. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῇ ἐπὶ ἕνα μῆνα καὶ κατόπιν θὰ ἐπαναληφθῇ.

Δ ε ι λ ι ν ὸ Ζ., Σπάρτη: Ὅλα εἶναι συμπτώματα τῆς ἐμμηνοπαύσεως. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τέσσερα δισκία ἡμερησίως, ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E - Vit. Forte καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Teston τῶν 10 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τρίμηνον.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Π. Γ. Φ., Ρόδον: Γιὰ νὰ ἠρεμήσῃ τὸ νευρικό σας σύστημα, νὰ πάρετε Tabl. Miltown 400 μλγρ. fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄλλο ζήτημά σας, ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι ἀκολουθεῖτε δρόμο ἐσφαλμένο. Οὔτε τὸ ἕνα ἄκρον εἶναι σωστό, οὔτε τὸ ἄλλο. Ὑπάρχει ὁ... δρόμος τῆς γκαμήλας. Αὐτὸν ν' ἀκολουθήσετε.

Ν. Ἀ λ ε ξ., Λεμεσός - Κύπρου: Ἀσφαλῶς, οἱ σωματικὲς ἀρρώστειες σας, χρόνιες καὶ τόσο ἐπίμονες, μαζὶ μὲ τὴν ψυχικὴ κατάπτωσι, προκάλεσαν τὰ φαινόμενα, ποὺ σᾶς βασανίζουν. Οἱ πρῶτες ἐνδείξεις στὸ προπερασκευαστικὸ στάδιο, δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία, καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀπασχολοῦν. Ἡ δευτέρα φάσις ὅμως εἶναι παθολογική. Νὰ κάμετε Amp. Testoviron Depot de 100 μλγρ. ἑβδομοϊκῶς, μία κάθε εἴκοσι ἡμέρες συνεχῶς, ἐπὶ ἑξάμηνον. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε βιταμίνες Ε. Ὁ γάμος, ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται γιὰ λόγους θεραπευτικούς.

Μ. Κ. Kampala - Mganta: Τὰ νούμερα ἀφοροῦν τὴν ποσότητα τῶν φαρμάκων, δηλαδὴ 5 ἐνέσεις καὶ 2 φιαλίδια. Τελειώνοντας τὴ θεραπεία αὐτή, θὰ ἀπαλλαγῆτε τελείως ἀπὸ τὰ ἐνοχλήματά σας.

Ε. Γ. Α., Κεφαλληνία: Ἡ συναισθηματικὴ ἀδιαφορία ἀφορᾶ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ ἐπεκτείνεται σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς.

Β. Σ., Αἴγιον: Δὲν εἶναι τόσο ἀπόλυτα τὰ ὅσα μοῦ γράφετε. Βεβαίως, ὑπάρχουν σημεῖα, ποὺ οἱ διάφορες θεωρίες, βρίσκουν τὴ δικαίωσί τους. Εἶναι ὅμως καὶ ἄλλα τόσο σκοτεινὰ καὶ ἀνεξιχνίαστα, ὥστε δὲν εἶναι σωστὸ ἐπιστημονικῶς νὰ μιλᾶ ἀποφεγματικὰ ὁ ἐπιστήμων γι' αὐτά. Ἔχετε ἀνάγκη ὑπνοθεραπείας. Ἐπειδὴ ὅμως λόγοι οἰκονομικοὶ δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, νὰ κάμετε στὸ σπίτι κάθε βράδυ Amp. Largactil 5 c.c. No 30. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεραπείας αὐτῆς, καὶ πάλι νὰ μὲ ἐνημερώσετε.

Λ υ π η μ έ ν η κ υ ρ ί α, Γύθειον: Κατ' ἀρχὴν νὰ γίνῃ παρασιτολογικὴ ἐξέτασις κοπράνων. Στὴν περίπτωσι ὑπάρξεως παρασίτων νὰ γίνῃ ἡ ἀνάλογος θεραπεία. Νὰ κάμετε ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα. Ἔτσι θὰ καθορισθῇ ἡ φύσις τῶν κρίσεων, ἂν δηλαδὴ πρόκειται γιὰ ἐπιληψία ἢ ὄχι.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Κ λ ε ι ώ, Κρήτη: Ἐὰν πράγματι τὸ μικρὸ ἔχῃ ἀδενοπάθεια, νὰ κάνετε τὴν στρεπτομυκίνη, ποὺ σᾶς εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν ἀποφύγετε. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ προσθέσετε, εἶναι τὸ Rimifon. Τὸ Sarkol ποὺ σᾶς ἔδωσαν, εἶναι καλὸ γιὰ τὴν ἀναιμία καὶ τὴν ἀδυναμία τοῦ μικροῦ. Σχετικῶς γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ὀξυούρων, κάνετε μιὰ θεραπεία μὲ Οxyuran.

Ε. Π., Αἴγιον: Δὲν νομίζω πὼς πρέπει νὰ ἀφαιρέστε ἀμέσως τὶς ἀμυγδαλὲς τοῦ μικροῦ, ἐπειδὴ εἶχε δύο παροξυσμοὺς ὀξείας ἀμυγδαλίτιδος. Κάνετε μιὰ ἐξέτασι οὔρων καὶ μιὰ τῆς καρδιᾶς τοῦ παιδιοῦ στὸ γιατρό σας. Ἂν δὲν ἔχῃ τίποτα ἀπὸ αὐτά, μὴ βιάζεσθε. Προτιμῶ τὴν συντηρητικὴ θεραπεία μὲ γαργάρες 3 φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ χαμόμηλο γιὰ λίγον καιρὸ καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

Κ. Π., Λαμία: Ἐφόσον τόσο τακτικὰ ἔχει ὁ μικρὸς ἄσχημες κενώσεις, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνετε μιὰ ἐξέτασι κοπράνων καὶ νὰ μοῦ γράψετε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα γιὰ νὰ σᾶς ὁρίσω θεραπεία.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

Ἡ ρόζ Κρέμα TOKALON τῆς νύχτας, ἔδωσε τὴ χαρὰ σὲ ἑκατομμύρια γυναῖκες νὰ ἀποκτήσουν τὴ γοητεία καὶ τὴν ὁμορφιά, ποὺ ὅλες οἱ γυναῖκες ὀνειρεύονται. Βάλετε μιὰ ἁπαλὴ στρώση κάθε βράδυ στὸ πρόσωπο σας καὶ τὸ πρωῒ θὰ ξυπνήσετε πιὸ ὡραῖα ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Τὸ BIOCEL ἕνα συστατικὸ καταπληκτικὸ ποὺ περιέχει μόνο ἡ ρόζ Κρέμα TOKALON νύχτας, ἔχει τὴ δύναμη νὰ σφίγγῃ καὶ νὰ ξανανειώνῃ τὸ δέρμα σας. Σᾶς δίνει πάντα καὶ σᾶς διατηρεῖ τὴ λάμψη ἀπὸ τὰ νειάτα, παρ' ὅλο ποὺ τὰ χρόνια περνοῦν. Τὸ πρωῒ δώσατε ἀκόμη μεγαλύτερη λάμψη στὸ δέρμα σας, μὲ τὴ λευκὴ Κρέμα ἡμέρας TOKALON. Κάνει τὸ δέρμα σας καὶ αὐτὴ ἁπαλό, δροσερό, βελούδινο καὶ κρατάει θαυμάσια τὴν πούδρα σας. Μὴ ξεχνᾶτε λοιπόν: Ρόζ Κρέμα τὸ βράδυ, λευκὴ Κρέμα τὸ πρωῒ... θὰ γίνεται ἀκόμη ὡραιότερη.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ι. Π α π α δ η μ η τ ρ ί ο υ, Ἡράκλειον Ἀττικῆς: Δὲν εἶναι σωστό. Πάντως καλύτερα γ' ἀπευθυνθῆτε στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ θὰ σᾶς ποῦν τί πρέπει νὰ κάνετε.

Ε. Χ ρ ι σ τ ο δ ο ύ λ ο υ, Θεσ)νίκην: Μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε στὴν Ἀθήνα, ὁδὸς Δράμας 11. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὁπωσδήποτε.

Κ. Χ α ζ ί ρ η, Σχολαὶ Α.Β.Ν., Ἐνταῦθα: Εὐχαρίστως. Γιὰ τοὺς φίλους σας θὰ προσπαθήσω. Ἀλλ' ὄχι ἀμέσως.

Β. Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ η, Ἰωάννην Νταύτου, Ἰωάννην Μανούδην, Λάμπρον Δημακόπουλον, Εὐστάθιον Πανέτσον, Δημήτριον Ἀγγελόγλου, Παῦλον Γιανίκου, Ἰωάννην Καλλίρην, Μιχαὴλ Καραχάλιον, Νικ. Ρέγκου, Νικ. Παπουλάκου, Ἐμμ. Κασιμάτην, Ἰωάν. Χονδρογιάννην, Κ. Παπαδόπουλον, Γ. Ἀνεμᾶν, Γ. Χαλκιόπουλον, Ἀλ)δρ. Μαλαβέταν, Ἀνάργυρον Βερβίλην, Παναγιώτην Καμπούρην, Νικ. Ζάκαν, Σάββα Πασχάλην καὶ Διονύσιον Ρῆγον Ν.Σ.Α., Ἐνταῦθα: Ἀφοῦ στείλατε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γράμμα στὸν κ. Λουκᾶ Λιναρᾶ, στὴν Προεδρίαν τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δική μου ἐπέμβασι δὲν χρειάζεται. Τὰ εὐγενικά σας λόγια κι' ἡ ἀγάπη σας, μὲ συγκινοῦν. Ἐλ. Δ ε λ ι, Ἐνταῦθα: Οἱ στίχοι σας γιὰ τοὺς «Νεκροὺς τῶν Στρατοπέδων», συγκινητικοί. Ὁ «Θησαυρὸς» ὅμως ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασία ἀναγνωστῶν.

Ν. Λ α ζ α ρ ι δ ή ν, Καλάμας: Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς στρατοδίκες, ἰδιαίτερα οἱ Ἰταλοί, ἔβειχναν κατανόησι. Ἀλλ' αὐτοὶ ἦταν μετρημένοι.

Ν. Γ κ ο ύ ρ α γ, Θάσον: Ὅλα ἔχουν κάποιο τέλος. Ἡ ἱστορία ὅμως δὲν ἀλλάζει.

Σ τ. Ν. Β λ ά χ ο ν, Κομοτηνή: Ἡ ἐποχὴ ἦταν πονηρή, μὰ οἱ Ἕλληνες ἀπέδειξαν ὅτι ξέρουν νὰ πολεμοῦν «ἑνωμένοι» ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

Δ. Φ α ρ μ α κ ί δ η ν, Ἄμσαν Βρεττανοί. Ἐπὶ κεφαλῆς τους ἦταν ὁ ταγματάρχης Γκόρτον Γκρὴντ (Τζέφ), ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται τουλάχιστον στὸ βιβλίο του — ἀγαποῦσε τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο λένε καὶ οἱ συνεργάτες του.

Λ. Κ. Σ π η τ ό π ο υ λ ο ν, Σουδάν: Γιατί ὄχι; Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν... πρόοδό σας καὶ ἐλπίζω στὸ μέλλον νὰ γράφετε πραγματικὰ ὡραῖα πράγματα.

Θ. Σ τ α μ α τ ό π ο υ λ ο ν, Κόρινθον: Ἔχετε δίκηο, ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὅλα ἔρχονται μὲ τὴ σειρά τους καὶ τὸ δικό σας δὲν θ' ἀργήσῃ.

Μ α ρ ί κ α Ἀ ν δ ρ ι κ ο π ο ύ λ ο υ, Πύργον: Νὰ μοῦ στείλετε περισσότερα στοιχεῖα καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ βρῶ τὸν ἐπίσημο φάκελλο. Φτάνει νὰ ὑπάρχῃ.

Σ ο ν Μ ο ρ φ ο γ έ ν η ν. Τάκρ ή τ η ν: Ὅλ' αὐτὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν μὲ κάποια ὑπομονή. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐνεργήσατε, ἦταν πολὺ λογικό ν' ἀποτύχετε.

Ἀ π ο σ τ ό λ ο ν Κ α ρ α μ ο ῦ ν τ ζ ο ν, Βλοχὸ Λαυκάδος: Δὲν ἦταν τρισάντα δύο μόνο, ἀλλὰ πολὺ περισσότεροι. Ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἐξετελέσθησαν ὅλοι. Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες γύρισαν μονάχα τρεῖς, αὐτοὺς ποὺ εἴδατε γιὰ νὰ ρωτήσετε γιὰ τὸν ἀδελφό σας.

Π α ρ α σ κ ε υ ὴ ν ο ὐ λ α Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ, Ἄρτα: Νὰ γράφετε στὴν Ἀθήνα, στὴν ὁδὸ Ξενοφῶντος 69, ὅπου κατοικεῖ ὁ κ. Ἀριστ. Μαυράκης.

Ἔζησε στὸ ἴδιο στρατόπεδο μὲ τὸν πατέρα σας καὶ τὸν ἀδελφό σας καὶ τοὺς γνώρισε πολὺ καλά. Ἀπ' αὐτὸν πῆρα τὰ περισσότερα στοιχεῖα ποὺ διαβάσατε.

Ὀ Δ. Ἀ δ ρ ι τ σ ά κ η ν, Καβάλα: Γιατὶ ὄχι; Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σχεδὸν μπῆκα στὸ νόημα, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μοῦ γράψατε τ' ὀνομά σας, δὲν μποροῦσα νὰ ἐπέμβω.

Χ ρ. Τ ά τ σ η ν, Ἀλεξάνδρειαν: Εὐχαριστῶ θερμά. Εἴσαστε καλὸς καὶ εὐγενικὸς φίλος.

Ἀ λ έ κ ο ν Π ο τ ο μ ι ά ν ο ν, Διδυμότειχον: Ναί, πάρα πολλὲς φυγαδεύσεις ἔγιναν ἀπὸ τὴ Θράκη πρὸς τὸ τουρκικὸ ἔδαφος. Ἀπὸ κεῖ περνοῦσαν στὴ Συρία κι' ἔφταναν στὴν Αἴγυπτο. Ἡ διαδρομὴ ποὺ ἀκολουθοῦσαν, ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη. κι' ὅμως εἶχαμε ἐλάχιστα θύματα.

Γ. Β. Ι.

Ὁ χρόνος προχωρεῖ πάντοτε μὲ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ δὲν γυρίζει ποτὲ πίσω.

Αὐτὸ διδάσκουν ὅλα τὰ παληὰ ἐγχειρίδια κοσμογραφίας. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι ὁλότελα διαφορετικὴ καὶ ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη μᾶς λέει πὼς συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Πρῶτα-πρῶτα, ὁ χρόνος δὲν εἶναι ὁ ἴδιος γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ὄχι μόνο μπορεῖ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ τελείως. Δὲν κυλάει, ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα πάντοτε. Ἄλλοτε πηγαίνει πιὸ γρήγορα κι ἄλλοτε πιὸ ἀργά.

Ἀλλ' ἂς πάρωμε τὴν πιὸ ἁπλὴ περίπτωσι, ποὺ θὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ὁ χρόνος δὲν πηγαίνει πάντοτε ἐμπρός, ἀλλ' ὅτι μπορεῖ νὰ πάῃ καὶ πίσω.

Ἡ Γῆ, ὡς γνωστόν, περιστρέφεται ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἀλλ' ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς δὲν εἶναι ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς τόπους ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνειά της. Οἱ πλησιέστεροι πρὸς τὸν ἰσημερινὸ πρέπει νὰ κάμουν μεγαλύτερη διαδρομὴ καὶ γι' αὐτὸ τρέχουν γρηγορώτερα, ἐνῶ οἱ πλησιέστεροι στοὺς πόλους ἔχουν νὰ διατρέξουν μικρότερο κύκλο καὶ γι' αὐτὸ προχωροῦν πιὸ ἀργά.

Προκειμένου γιὰ τὸν 64ο παράλληλο, ἡ περιστροφικὴ ταχύτης τῆς Γῆς εἶναι 732 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

1) "Ἂς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι ἕνα ἀεροπλάνο κινεῖται πάνω σ' αὐτὸ τὸν παράλληλο, μὲ διεύθυνσι ἀντίθετη πρὸς ἐκείνην τῆς Γῆς (δηλαδὴ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς) καὶ μὲ διπλασία ταχύτητα, δηλαδὴ μὲ 1464 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ πρόκειται νὰ πάῃ ἀπὸ τὸ σημεῖο Α στὸ σημεῖο Β. (εἰκὼν 1). Δεδομένου, ὅμως, ὅτι ἡ Γῆ κινεῖται πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι (ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς) μὲ τὴ μισὴ ταχύτητα, τὸ ἀεροπλάνο θὰ συναντήσῃ τὸ σημεῖο Β στὰ μισὰ τῆς διαδρομῆς, δηλαδὴ στὸ σημεῖο Γ. Ἂν τὸ ἀεροπλάνο μας ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σημεῖο Α τὸ μεσημέρι, ὅταν θὰ φθάσῃ στὸ σημεῖο Γ, τὰ τοπικὰ ρολόγια θὰ δείχνουν 10 τὸ πρωῒ. Μ' ἁπλούστερα λόγια τὸ ἀεροπλάνο θὰ φθάσῃ στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ του... δυὸ ὧρες πρὶν ξεκινήσῃ!

2) Καὶ τώρα κυττάξετε πῶς τὸ σήμερα γίνεται χθές.

Ὁ Εἰρηνικὸς ὠκεανὸς διασχίζεται ἀπὸ τὴν καλουμένη «γραμμὴ ἀλλαγῆς τῆς ἡμέρας», ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ μεσημβρινὸ 180ο (ἀπὸ Γκρήνουϊτς). Ὅταν ἕνα πλοῖο ἢ ἕνα ἀεροπλάνο διευθύνεται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς (δηλαδὴ ἀντίθετα πρὸς τὴν κίνησι τῆς Γῆς), τὴ στιγμὴ ποὺ φθάνει σ' αὐτὸ τὸ μεσημβρινό, χάνει μιὰ μέρα. Ἂν ὑποθέσωμε ὅτι ἕνα πλοῖο ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία γιὰ τὴν Ἀμερικὴ θὰ φθάσῃ σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ μιὰ Τετάρτη 12 τοῦ μηνός, μόλις τὴν περάσῃ, δηλαδὴ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, θὰ βρίσκεται στήν... Τρίτη 11 τοῦ μηνὸς (εἰκὼν 2).

3) "Ἂς ὑποθέσωμε ἀκόμη ὅτι ἕνας ἐπιβάτης πέφτει στὸ κρεβάτι του στὶς 10 τὸ βράδυ τῆς Τετάρτης 12 τοῦ μηνὸς κι' ὅτι ξυπνάει στὶς 8 τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, ἀφοῦ τὸ πλοῖο ἔχει περάσει τὴ γραμμή. Θὰ ἴδῃ τότε ἔκπληκτος τὸ ἡμερολόγιο νὰ δείχνῃ καὶ πάλι Τετάρτη (εἰκὼν 3). Ἔτσι ὁ χρόνος καταργεῖται.

4) Νὰ τώρα καὶ ἕνα ἄλλο χτυπητὸ παράδειγμα.

"Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι τὸ πλοῖο πλέει ἀκριβῶς πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ἀλλαγῆς, κι' ὅτι ὁ πλοίαρχος βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος τῆς γεφύρας κι' ὁ καμαρώτος στὸ ἀριστερό. Γιὰ τὸν πρῶτο εἶναι Σάββατο, ἐνῶ γιὰ τὸν δεύτερο Κυριακὴ καὶ θὰ μποροῦσε συνεπῶς νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Κυριακὴ ἀργία γιὰ νὰ μὴν ἐργασθῇ ἢ νὰ ζητήσῃ διπλὸ ἡμερομίσθιο (εἰκὼν 4).

5) Ὁ χρόνος, μᾶς λένε οἱ ἀστροφυσικοί, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν κινούμεθα μέσα στὸ διάστημα. "Ἂν μπορούσαμε νὰ μεταφερθοῦμε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δορυφόρους τοῦ Σειρίου ποὺ περιστρέφονται βραδύτατα, θὰ ζούσαμε πιὸ πολὺ ἀλλὰ ταυτόχρονα μὲ βραδύτερο ρυθμό. Κι' ἐνῶ π.χ. στὴ Γῆ χρειαζόμαστε μιὰ ὥρα γιὰ νὰ διατρέξωμε 5 χιλιόμετρα, πάνω στὸ δορυφόρο τοῦ Σειρίου θὰ κάναμε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα γιὰ νὰ διατρέξωμε τὸ ἴδιο διάστημα.

Ὁ Γάλλος μαθηματικὸς Λανζεβέν, βασιζόμενος στὴ θεωρία ὅτι ὁ χρόνος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν κινούμεθα μέσα στὸ διάστημα, φαντάσθηκε ἕνα ταξιδιώτη ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴ Γῆ πάνω σὲ μιὰ ρουκέτα μὲ ταχύτητα λίγο μικρότερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ φωτός. Ὁ ταξιώτης αὐτὸς θὰ βρεθῇ, λοιπόν, μέσα σὲ μιὰ «ποικιλία χρόνων», ἀφοῦ ἡ ρουκέτα του θὰ τὸν φέρνῃ διαδοχικὰ σὲ διαφορετικοὺς χώρους τοῦ διαστήματος. "Ἐχει, ὅμως, μέσα σ' αὐτὴν γήϊνα ρολόγια, ποὺ δείχνουν ὅτι τὸ ταξίδι του κράτησε ἀκριβῶς τρία χρόνια. "Ἂν ὑποθέσωμε, λοιπόν, ὅτι ἔφυγε τὸ 1953, θὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Γῆ, σύμφωνα μὲ τὰ ρολόγια του, τὸ 1956. Κι' ὅμως! Τὰ ἡμερολόγια τῆς Γῆς θὰ δείχνουν τότε 2.256 (εἰκὼν 5). Ἀντὶ γιὰ τρία χρόνια, δηλαδή, θὰ ἔχουν περάσει πάνω στὸν πλανήτη μας τρεῖς αἰῶνες!

6) Καὶ τώρα νὰ ἕνα τελευταῖο παράδειγμα. Στὶς δυὸ ἄκρες ἑνὸς σταθμοῦ βρίσκονται δυὸ φανάρια Α καὶ Β, σὲ ἀπόστασι π.χ. 100 μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν περνᾶη τὸ τραῖνο, αὐτὰ τὰ δυὸ φανάρια ἀνάβουν ταυτόχρονα. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ταυτόχρονο ὑπάρχει μόνον γιὰ τὸ σταθμάρχη ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 50 μέτρων ἀπὸ τὸ κάθε φανάρι. Γιὰ τὸν ἐπιβάτη τοῦ τραίνου, ὅμως, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Γιατὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ φανάρι Α καὶ πλησιάζει σ' ἐκεῖνο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ φανάρι Β. Θὰ ἴδῃ, λοιπόν, πρῶτα τὸ φῶς Β κι' ἔπειτα τὸ φῶς Α (εἰκὼν 6). Τὰ δυὸ γεγονότα δὲν εἶναι γι' αὐτὸν ταυτόχρονα.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το αεροπλάνο που φάνηκε από μακρυά, προσγειώνεται σε λίγο. Το όδηγεί κάποιος Γάλλος, ο Καγιέτ, που βάλθηκε να περάση μ' αυτό τις Κορδιλιέρες, για να πραγματοποίηση έτσι ένα θαυμαστό αεροπορικό άθλο. Άφού διορθώνει τώρα τις ανωμαλίες του μοτέρ του, ετοιμάζεται να ξεκινήση πάλι για την Αργεντινή, Ο Ραούλ του ζητάει τότε να τον πάρη μαζί του, κι' εκείνος δέχεται, άφού τον προειδοποιεί για τους κινδύνους που έχουν ν' αντιμετωπίσουν.

24ον — Τότε λοιπόν, μπόϋ, του απάντησε γελώντας ο αεροπόρος, πάρε τις βαλίτσες σου, πλήρωσε τον ξενοδόχο σου, αποχαιρέτησε τους φίλους σου και πέρασε από το γκισέ να βγάλης εισιτήριο, γιατί φεύγουμε! Φτάνει πιά Κορδιλιέρα! Τη βαρέθηκα. Δέν βλέπω την ώρα πότε να φτάσω κάτω... "Α! το κεφαλάκι μου! Μά εδώ δέν είναι τόπος για χριστιανούς...

Ο Ραούλ δέν περίμενε να του επαναλάβουν την πρόσκλησι. Έτρεξε αμέσως στη μις Μπρίτζ και της είπε:

— Μαζί του μπορώ τώρα χωρίς φόβο να γυρίσω στην Αργεντινή. Δέν είν' έτσι;

— Ναί, αποκρίθηκε σιγά-σιγά η Αμερικανίδα. "Ισως νά μήν αναγνωρίσουν στό παιδί που πέρασε τις Άνδεις με αεροπλάνο, έκείνο που παρουσίασε το τσέκ στην Τράπεζα της Μεντόζας... Καλύτερα όμως νά μή φανής στην πόλι έκείνη...

— Πιά, πά, πά! Δέν ξαναπατώ πιά στην Μεντόζα! είπε ό Ραούλ.

— "Οχι, πρόσθεσε ό αεροπόρος, που τ' αύτί του είχε άρπάξει τη λέξι Μεντόζα. "Οχι, δέν θά πάμε στη Μεντόζα. Οί φίλοι μου μέ περιμένουν στό Ζουνκάλ, άπό κεί κατ' εύθείαν γιά την Κόρδοβα και το Μπουένος Άΰρες... Άν θέλη ό Θεός. Γιατί πρέπει πρώτα νά φτάσουμε κάτω, χωρίς νά τσακιστούμε.

Και σέ λίγο σήκωσε το χέρι του, γιά νά ίδή άπό πού φυσούσε ό άέρας.

— Ό καιρός είναι καλός, πρόσθεσε. Ό παμπέρος δέν είναι πολύ δυνατός κι' έτσι μπορούμε νά πηγαίνουμε, μικρέ μου. Είσαι έτοιμος;

Κι' ό Καγιέτ σήκωσε άπό το δεύτερο κάθισμα το άδειανό δοχείο της βενζίνας, ένωσε τον άλλον σωλήνα του κινητήρος στό άλλο δοχείο, έκαμε μιά τελευταία δοκιμή και φώναξε:

— "Ολα είναι έτοιμα! Οί επιβάτες, όσοι είναι γιά την Άργεντινή, νά πάρουν τις θέσεις τους!

Ή μις Μπρίτζ τά είχε έξηγήσει όλα στούς συντρόφους της κι' έκείνοι άνήσυχοι συζητούσαν ζωηρά. Άλλά ό Ραούλ, χωρίς νά ένδιαφέρεται γιά ό,τι έλεγαν, πλησίασε και, κάνοντας μιά βαθειά υπόκλισι μπρός στην κυρία του, της είπε συγκινημένος:

— Χαίρετε, μίς Μπρίτζ! Λυπούμαι πολύ που σάς άφίνω... Νά είσθε βεβαία ότι στενοχωρούμαι πού φεύγω άπό κοντά σας, άλλά... πρέπει!

— "Ωλ ράτ, μπόϋ! άπάντησε ή Άμερικανίδα φιλώντας τον Ραούλ. Σού εύχομαι καλό ταξίδι και κάθε εύτυχία!

— Κι' έγώ, έπίσης, μίς Μπρίτζ!

"Υστερα χαιρέτησε τον Ζό, τον Λό, και τον σέρ Ράλφ.

Τή στιγμή που ό Ραούλ άνέβαινε στό αεροπλάνο γιά νά καθίση στό πίσω κάθισμα, ή Αμερικανίδα του πρόσφερε ένα μικρό πορτοφόλι, που φαινόταν άρκετά φουσκωμένο. Ό Ραούλ έκανε μιά κίνησι, θέλοντας νά δείξη ότι δέν είχε άνάγκη.

Ή μις Μπρίτζ όμως έπέμεινε:

— Μπόϋ, δέν είναι άπό τά χρήματα της Τροπέζης, του είπε σιγά. Μπορείς νά τά πάρης. Είναι τά κέρδη άπό τις τίμιες ύπηρεσίες που μού προσέφερες ώς τώρα.

Ό Ραούλ όταν άκουσε άπό το στόμα της ότι τά χρήματα αύτά δέν ήταν μερίδιό του άπό την κλοπή της Τραπέζης, τά δέχθηκε κι' εύχαριστώντας ίδιαιτέρως την μις φύλαξε το πορτοφόλι στην τσέπη του.

Τότε ό Καγιέτ του έχωσε βαθιά το κασκέτο του, του είπε νά τυλίξη καλά το λαιμό του και στο τέλος τον έβεσε άπό τη μέση μέ μιά δερμάτινη ζώνη στό κάθισμα του αεροπλάνου.

"Υστερα, άφού φόρεσε κι' ό ίδιος την κάσκα του μέ τά γυαλιά, άνέβηκε κι' έπιασε το τιμόνι. Κι' όταν πιά ήταν καθ' όλα έτοιμος, έσκυψε κι' έδωσε στην παρέα της μις τις τελευταίες οδηγίες του:

— Προσέξτε, τούς είπε, άμα σηκώσω τά χέρια μου ψηλά, θά δώσετε μιά στροφή στην Έλικα, έπειτα μιά σπρωξιά άπό πίσω και τίποτε άλλο.

Σέ λίγο το αεροπλάνο άρχίζει νά τρέχη, ύψώνεται έλαφρά, άφίνει τη γή άκριβώς στην άκρη του δροπέδιου και ρίχνεται ύστερα κάτω.

Ή κατάβασις άρχισε. Ό Ραούλ δέν ζη πιά. Νομίζει πώς βλέπει δνειρο. Ούτε κάν συλλογίζεται τον κίνδυνο. Νοιώθει μονάχα το σώμα του νά ταλαντεύεται και κάθε τόσο κρατάει σφιχτά τά πλάγια του αεροπλάνου. Ό άέσας που κάνει ό Έλικας, μαζί μέ το ρεύμα που δημιουργεί το αεροπλάνο, σφυρίζουν στ' αύτιά του. Δέν βλέπει τά πελάρια βράχια, που φαίνονται σάν νά γκρεμίζωνται γύρω του. Τό αίμα χτυπάει στά μελίγγια του, ή καρδιά του σφυροκοπάει δυνατά, άλλά κρατιέται καλά, φοβισμένος μή λιποθυμήση.

Το κούνημα αύτό του φέρνει νύστα. "Ενας όμως δυνατός κλονισμός του αεροπλάνου, τον κάνει νά συνέλθη και βλέπει ότι το αεροπλάνο κλίνει πλαγίως.

«Πάει! σκέπτεται. Πέφτουμε!»

Άλλ' όχι. Το αεροπλάνο παίρνει πάλι την εύθεία του γραμμή και κατεβαίνει κανονικά.

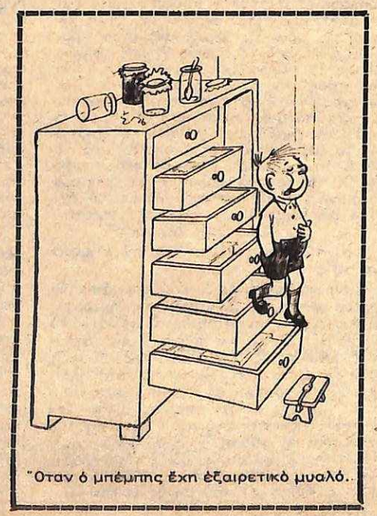
Τώρα δέν βλέπει βράχους πιά. Άρχίζει ν' άναπνέη καλύτερα. Ό άέρας όμως του χτυπάει το πρόσωπο και είναι άνυπόφορος.

Πόσην ώρα έχει που ταξιδεύει έτσι; Είναι λίγα λεπτά, είναι ώρα; Δέν ξέρει τίποτε. Άλλά... τί είναι έκεί κάτω; Δέντρα, πράσινο, στέγες σπιτιών... Λοιπόν έφτασαν;

Σέ λίγο, το αεροπλάνο γέρνει πρός το ένα φτερό, ξαναγυρίζει πρός το άλλο και τέλος κάθεται πάνω σ' ένα έδαφος γεμάτο χαλίκια. Ένας δυνατός κλονισμός ρίχνει το Ραούλ πρός τά έμπρός. Ό μικρός όμως σηκώνεται άμέσως. Ό άέρας έπαψε και μιά δυνατή φωνή άκούγεται:

— Τελείωσε! Φθάσαμε, χωρίς νά σπάσουμε το κεφάλι μας και τά κοκκαλάκια μας! Είχαμε τύχη! Το μοτέρ δέν δούλευε πιά. Άπό τρίχα τή γλυτώσαμε, Πάει πιά, αύτό ήταν όλο...

Ό Ραούλ δέν πρόφτασε νά έκδηλώση κι' αύτός τη χαρά του που είχαν φτάσει σώοι, γιατί τη στιγμή έκείνη, τους περικύκλωσαν οί περίεργοι. Είχαν παρακολουθήσει άπό μακρυά το αεροπλάνο και την προσγείωσί του. Κι' όλοι έτρεξαν γιά νά δούν άπό κοντά τους τρελλούς που τόλμησαν νά περάσουν τις Άνδεις.

"Οταν ό μπέμπης έχη έξαιρετικό μυαλό.

Σιγά-σιγά, έφτασαν στον τόπο της προγειάσεως αύτοκίνητα, άμάξια, καβαλλάρηδες, πεζοί... "Ολοι τους ήθελαν νά σφίξουν το χέρι του άξιου αεροπόρου και του μικρού έπιβάτη του και νά τους συγχαρούν. Ό Ραούλ, άπ' δσα καταλάβαινε, τους απαντούσε:

— Δέν άξίζω τόσα συγχαρητήρια. Έγώ δέν έκανα τίποτε τό σπουδαίο. Τά συγχαρητήρια όλα είναι γιά τον αεροπόρο.

Άλλά οί κτηματίες κι' οί γεωργοί, που τον άκουγαν, δέν καταλάβαιναν τη γλώσσα του, και ό Καγιέτ του είπε στ' αύτί:

— Πάψε, λοιπόν, κουτέ! Δέν είν' άνάγκη νά τούς λές ότι δέν είσαι άξιος γιά συγχαρητήρια. Γιατί τάχα; Δέν πέρασες κι' έσύ μαζί μου τις "Ανδεις; "Αφησέ τους νά το πιστεύουν. Είναι καλύτερο και γιά σένα και γιά μένα.

"Ετσι, ό Ραούλ έκλεισε το στόμα του και μέ μεγάλη ήσυχία δεχόταν τά ώραία λόγια τών περίεργων, που σιγά-σιγά όλο και πλήθαιναν. Είχε χωνέψει πιά πώς ήταν προτιμώτερο νά τον περνούν γιά έπιδάτη του Καγιέτ, παρά νά κινδυνεύση άναγνωρισθή γιά συνέναχος τών ληστών της Τραπέζης.

Είχε όμως και τύχη καλή ό Ραούλ. Γιατί, ύστερα άπό μισή ώρα, έφτασε στό μέρος έκείνο ένας αύτοκίνητο. Μέσα σ' αύτό βρίσκονταν δέκα σπουδαία πρόσωπα, άντιπρόσωποι της Άεροναυτικής Λέσχης της Κόρδοβας. Άφού χαιρέτισαν τον Καγιέτ, τού δηλωσαν ότι έρχότουσαν νά τον πάρουν γιά νά τον όδηγήσουν, μαζί μέ τον έπιβάτη του, στην πόλι, όπου τούς περίμενε ίδιαιτερη ύποδοχή.

Είχαν άκόμα έντολή νά μεταφέρουν το ίστορικό πιά έκείνο αεροπλάνο στην άρχή στην Κόρδοβα κι' ύστερα στις άλλες πόλεις της Δημοκρατίας γιά νά το έκθέσουν και νά το θαυμάση ό κόσμος.

Ό Καγιέτ άφού τελείωσε τη συζήτησι μέ τούς άντιπρόσωπους, γύρισε γελαστός και είπε στο Ραούλ:

— Μπόϋ, φεύγουμε γιά την Κόρδοβα μ' αύτούς τους άνθρώπους. Μού κάνουν προτάσεις καλές.

Ή άπόφασι αύτή του Καγιέτ ήταν πολύ καλή γιά το Ραούλ, που δέν έφερε βέβαια καμμιάν άντίρρησι.

Εύχαρίστως θάφευγε άπό την πόλι έκείνη, άπό το φόβο που είχε μήν άναγνωρισθή ώς συνένοχος της ληστείας της Τροπέζης. Άλλά τώρα τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ό Ραούλ δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά άπλώς έπιβάτης του αεροπλάνου του Καγιέτ, που πέρασε τις Άνδεις.

Γι' αύτό, μέ πολλή χαρά άνέβηκε μαζί μέ τον Καγιέτ στό αύτοκίνητο του Συμβουλίου της Λέσχης, που οί άντιπρόσωποι το είχαν στολίσει μέ κλαδιά και σημαίες άργεντινές και γαλλικές.

Στό δρόμο που πήγαιναν, ό κόσμος τους χειροκροτούσε και τους ζητωκραύγαζε. Σέ μιά στιγμή, ό Καγιέτ έσκυψε και είπε στ' αύτί του Ραούλ:

— Καλά πάμε, άγαπητέ μου μπόϋ! Οί κύριοι αύτοί μού προσφέρουν έκατό πιάστρα την ήμέρα και τά έξοδά μου πληρωμένα γιά τρεις μήνες. "Επειτα άπό τους μήνες αύτούς, μού ύπόσχονται νά με διορίσουν στη Στρατιωτική Σχολή του Μπουένος Άΰρες. "Ετσι έκαμα την τύχη μου!

Και σέ λίγο πρόσθεσε, άρκετά συγκινημένος:

— Τί θάλεγε τώρα ή γρηά μητέρα μου, αύτή ή άγια γυναίκα, που γκρίνιαζε πάντα, πώς το παλιόπαιδο ό γυιός της δέν ήταν άξιος νά μοιράση δυό γαϊδουριών άχυρα;...

Δέξα έφήμερη

Ή Κόρδοβα, ή πόλις τών καλογήρων και τών έκκλησιών, είναι ή μόνη άπό τις τέσσερες μεγαλοπόλεις της Άργεντινής Δημοκρατίας, που έχει κάτι το ίδιόρρυθμο.

Οί γυναίκες του λαού είναι πολύ θρήσκες. Γιά νά πάνε στην έκκλησία, τυλίγονται μέ το σμαντόν, ένα είδος μπέρτας μέ γύρο κόκκινο ή κίτρινο. "Αλλ φορούν μεγάλο σάλι άνοικτόχρωμο, μέ το όποίο σκεπάζουν το πρόσωπό τους. Έτσι που φαίνονται μόνο δυό μεγάλα και γλυκά μαύρα μάτια.

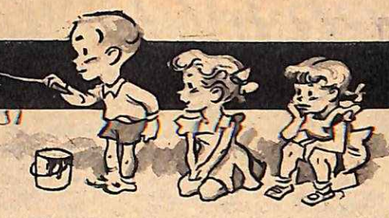
Ή Κόρδοβα, γιά έφτά χιλιάδες κατοίκους, έχει τριάντα έκκλησίες. Οί παπάδες κι' οί καλόγηροι είναι άμέτρητοι, κι' αύτοί διευθύνουν τά πάντα.

Ή πόλι άρεσε πολύ στο Ραούλ. Του άρεσαν οί ίσιοι και κανονικοί δρόμοι της κι' ή μεγάλη κι' όλοστρόγγυλη πλατεία της. Άκόμα, ένας άνηφορικός δρόμος που ώδηγούσε στό πάρκο Κρουζόλ, άπ' όπου φαινόταν όλη ή πόλι, μέ τους θόλους και τους πύργους τών έκκλησιών, καθώς και ή ώραία κοιλάδα του Ρίο Προυϊζάρο, μέ τά ρυάκια και τις πρασινάδες της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΚΙ' ΟΙ ΤΕΧΝΕΣ ΤΟΥ

Στά παληά τά χρόνια ζοϋσε ένας πλούσιος άρχοντας που είχε μιά μοναχοκόρη, την 'Οφηλία, άμορφη, άλλά πολύ περήφανη και άκατάδεχτη. Μέσα στο άρχοντικό της μιλοϋσε σ' όλους μέ περιφρόνησι. Άκόμα και μέ τον οίκονόμο τους, τον Πολύτιμο, έναν άνθρωπο έξυπνο και μέ πολλές γνώσεις και γλώσσες, δέν ήθελε ν' άλλάξη πολλές κουβέντες.

— Γιατί νά χάσω την άξιοπρέπειά μου; έλεγε στον πατέρα της. Τί είναι αύτοί; Όλοι τους ζοϋνε άπό μάς.

Πολλές φορές, το προσωπικό έκανε παράπονα στον άρχοντα γιά τη στάσι της κόρης του, κι' έκείνος στεναχωριότανε. Άλλά τί μποροϋσε νά κάνη; Ή 'Οφηλία δέν έπαιρνε άπό λόγια.

"Οταν έγιναν είκοσι χρονών, ή 'Οφηλία, ό άρχοντας έστειλε προξενητάδες στά μακρυνά μέρη νά βροϋν γαμπρό, γιατί τά κοντινά άρχοντόπουλα την ήξεραν και δέν πήγαινε κανένας νά την ζητήση γιά γυναίκα του. 'Αφού γύρισαν οί προξενητάδες πολλές πολιτείες, βρήκαν ένα γαμπρό σέ κάποιο μακρυνό νησί. Ό γαμπρός όμως αύτός, δέν ήθελε μέ κανένα τρόπο νά βγή άπ' το νησί του, γιατί φοβόταν τη θάλασσα. Μιά γυναίκα που διάβασε στο χέρι την μοίρα του όταν ήταν μικρός, τοϋ είχε πή πώς, όταν θά ταξιδέψη στη θάλασσα θά πνιγή. Γι' αύτό κι' έκείνος ζήτησε νά πάη ή νύφη έκεί νά τη γνωρίση.

Οί προξενητάδες γύρισαν πίσω και τά είπαν όλα στον άρχοντα. Αύτός δέχθηκε μετά χαράς, γιατί φοβόταν μήπως ή κόρη του, μέ το χαρακτήρα που είχε, μείνη άνύπαντρη. "Ετσι, σέ λίγες μέρες, έτοιμάσθηκε μιά μικρή άκολουθία, άπ' τον άρχοντα, την κόρη του, τον Πολύτιμο και άλλο προσωπικό, και μ' ένα πλοίο ξεκίνησαν όλοι γιά το νησί του γαμπροϋ.

Στό δρόμο όμως τους έτυχε μιά μεγάλη θαλασσοταραχή και το πλοίο τους τσακίστηκε πάνω στά βράχια ένός άγνωστου νησιοϋ. Μέ μεγάλη δυσκολία γλύτωσαν ό άρχοντας κι' ή κόρη του, που τους άρπαξε ό Πολύτιμος και τους μετέφερε κολυμπώντας στην άκτή. Άπ' το προσωπικό, οί μισοί είχαν πνιγή.

Τί θά έκαναν τώρα; Το νησί έκεϊνο είχε λίγους κατοίκους, άγριους σχεδόν, που ζοϋσαν τρώγοντας φρούτα και ρίζες. Σπίτια δέν ύπήρχαν, παρά μόνο σπηλιές, κι' ή φωτιά ήταν άγνωστη.

Ό άρχοντας κι' ή κόρη του τουρτούριζαν άπ' το κρύο, μέ τά βρεγμένα τους ροϋχα που κολλοϋσαν πάνω τους. Τά τρόφιμά τους όλα και τά λεφτά τους — άχρηστα στό νησί που βρίσκονταν — είχαν πάει στο βυθό της θάλασσας. Ό θάνατος μόνο τους έμενε, γιατί κανένα πλοίο δέν περνοϋσε άπ' την περιοχή έκείνη.

Ό μόνος που δέν άπελπιζόταν ώστόσο, ήταν ό Πολύτιμος. Μαζί μέ τους δυό - τρείς άνθρώπους του που σώθηκαν, έπρεξε άμέσως, βρήκε ξερά χαμόκλαδα και σέ πέντε λεπτά άναψε μιά καλή φωτιά, γύρω άπ' την όποία ζεστάθηκαν ό άρχοντας και ή 'Οφηλία και στέγνωσαν τά ροϋχα τους. Ή έλπίδα ξαναγύρισε κάπως στην ψυχή τους.

"Υστερα, μαζί μέ τους άνθρώπους του, ό Πολύτιμος βρήκε καρύδια και άλλα φροϋτα γιά νά φάνε. Κι' όταν παρουσιάστηκαν οί λίγοι κάτοικοι του νησιοϋ, κατάφερε νά συνεννοηθή μαζί τους, κι' έτσι, όχι μόνο δέν τους πείραξαν αύτοί, μά έγιναν και ύποταχτικοί τους.

Οί πρώτες δύσκολες στιγμές έζησαν περάσει γιά τους ναυαγούς. Μά τί έπρεπε νά κάνουν τώρα; Πώς θά ζοϋσαν σ' αύτό το άγνωστο άπ' τον άλλο κόσμο νησί;

— Μην στενοχωριέστε καθόλου, τους είπε ό Πολύτιμος. Σιγά-σιγά θά φτιάξουμε άπ' όλα, δ,τι μάς χρειάζεται.

Και πραγματικά, άρχισε πάνω στό νησί μιά νέα ζωή. Ό Πολύτιμος έκανε έργαστήρια, μαραγκούδικο, άλευρόμυλο που άλεθε τις ρίζες γιά ψωμί, έφτιασε πλίθες και σιγά - σιγά έχτισε ένα σπίτι.

"Οταν μπήκαν μέσα στο σπίτι, ό άρχοντας έσφιξε το χέρι του Πολύτιμου και του είπε:

— Έσύ τώρα είσαι ό άρχοντας...

Ή 'Οφηλία, καταντροπιασμένη, έσκυψε το κεφάλι της.

— Είδες κόρη μου, της είπε ό άρχοντας όταν έμειναν μόνοι, πόσο άξίζουν αύτοί που τους περιφρονοϋσες; "Αν δέν ήταν ό Πολύτιμος και οί άλλοι, θά πεθαίναμε την ίδια ώρα. Έμείς δέν ξέρουμε τίποτα, ένώ αύτοί κατέχουν τέχνες, έχουν πείρα, έχουνε δύναμι...

— Ναί, πατέρα, είπε ή 'Οφηλία, τώρα το καταλαβαίνω... Μά τώρα πιά είναι άργά!...

— Γιατί, κόρη μου; Τώρα μποροϋμε νά ζήσουμε κι' έδώ... Θά κάνουμε κι' άλλα σπίτια, κι' άλλα έργαστήρια, θά γίνουμε πάλι πλούσιοι...

— Καί ό γαμπρός; ρώτησε ντροπαλά ή 'Οφηλία.

— Ά, κόρη μου, είπες πώς κατάλαβες το σφάλμα σου, κι' όμως έχεις άκόμα τά πρώτα σου μυαλά. 'Υπάρχει πιό καλός γαμπρός άπ' τον Πολύτιμο; Τί άξίζουν όλα τ' άρχοντόπουλα του κόσμου μπροστά του;

Κι' έτσι, σέ λίγον καιρό, έγιναν οί γάμοι της 'Οφηλίας και του Πολύτιμου στό άγνωστο νησί, που σέ λίγο, διάστημα έγινε ένα άπ' τα πιό πλούσια νησιά της γύρω περιοχής. Και οί νέοι του κάτοικοι έζησαν εύτυχισμένοι και πλήθαιναν όλοένα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ή γιαγιά

Πώς θυμάμαι όταν έξω μουγκρίζει
ό βορρπάς και το κρύο παγώνει
την καλή τη γιαγιά μέ τ' άδράχτι
στή γωνιά, στη φωτιά νά σιμώνη.

Γύρω μείς τά μικρά της τά έγγόνια,
παραμύθι νά μάς λέη καλό,
γιά κοκκόρους, γι' άρκοϋδες, γιά δράκους, γι' άλεποϋδες, γιά βασιλοπούλες
που μιλοϋσαν τον παλιό τον καιρό!

Πώς πετάξανε κείνοι οί καιροί!
Πώς κυλήσαν, άλήθεια, τα χρόνια (γοργά!
Μείς γεννήκαμε μεγάλοι, τρανοί
κι' έλειψε αϊώνια ή καλή μας γιαγιά!

Α. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ή φάλαινα

'Ο δάσκαλος μιλάει γιά τη φάλαινα:

— Τίποτε, παιδιά μου, δέν πετάμε άπό τη φάλαινα. Το κρέας της τρώγεται, το λίπος της χρησιμοποιείται, όπως και το δέρμα της, κι' άκόμα και τά κόκκαλά της, που τά φτιάχνομε διάφορα πράγματα, όπως π.χ. όδοντοστοιχίες, γιατί είναι πολύ γερά.

"Ολα τά παιδιά άκοϋνε μέ ένδιαφέρος. Μόνον ό Νίκος δέν δίνει προσοχή, γιατί είναι άφοσιωμένος στό κυνήγι μιάς μυίγας.

— Νίκο, παιδί μου, ρωτάει ό δάσκαλος γιά νά τον πιάση άν προσέχη, γιά πές μου, τρώγεται το κρέας της φάλαινας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ώραία! Και τά κόκκαλα τί τά κάνουν;

'Ο Νίκος σκέπτεται ένα λεπτό κι' ύστερα άπαντά σοβαρά:

— Τ' άφήνουν στην άκρη τοϋ πιάτου, κύριε...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοϋμορ

'Η Μαρίκα είδε ένα δνειρο κι' ένώ πήγαινε τρεχάτη νά το πή στη μαμά της, τη βρήκε που διηγόταν έκείνη ένα δικό της κι' έλεγε: «Πηγαίναμε σ' ένα βρόμο, έγώ και ή Μαρίκαω. Κι' ή Μαρίκα της λέει:

— Ά! όχι, μαμά! έγώ δέν ήμουνα... 'Εγώ ήμουνα σ' άλλο δνειρο!...

★

'Απορία της μικρής Φιφής:

— Δέν μοϋ λές, μαμά, γιατί, άπό τά σύνεφα που είναι τόσο μαϋρα, πέφτει το νερό άσπρο;

★

'Η Φανούλα κόβει σέ μικρά-μικρά κομμάτια τις τηγανιτές πατάτες κι' ύστερα τις τρώει.

— Γιατί το κάνεις αύτό; τη ρωτοϋν.

— Γιά νά είναι πιό πολλές και νά χορτάσω.

★

'Ο Σάκης λέει σ' ένα φίλο του:

— Τον άδελφό μου πρώτα τον έβάφτισαν κι' ύστερα γεννήθηκε.

— Μά πώς γίνεται αύτό;

— Νά, σήμερα έχει τ' όνομά του και μεθαύριο την Τρίτη τά γενέθλιά του!

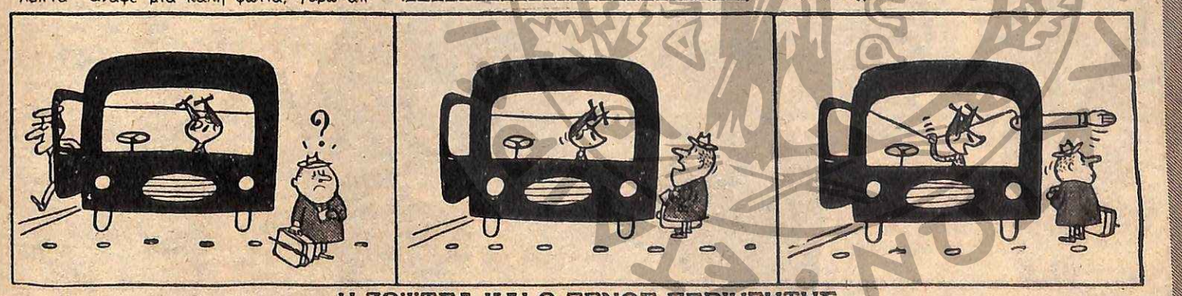
★

'Ο καθηγητής: Ποιοί είναι οί συντομώτεροι μήνες τοϋ έτους;

'Ο μαθητής: Οί καλοκαιρινοί.

'Ο καθηγητής: Μπά! Γιατί;

'Ο μαθητής: Γιατί έχουνε σταματήσει τότε τά σχολεία!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

Η μόδα της γυναίκας

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Η γραμμή που μᾶς παρουσιάζει κάθε ἐποχὴ ἡ μόδα, καὶ στὸ διάστημα ἀκόμη τῆς ἴδιας τῆς ἐποχῆς, ὑφίσταται διάφορες ἐξελίξεις. Ἔτσι, μία νέα «κοῦπ» κάνει τὴν ἐμφάνισή της, πού, χαμηλώνοντας ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ σημεῖον ὅπου ἑνώνεται τὸ μανίκι μὲ τὸ κορσάζ, προσδίδει ἕνα ἰδιαίτερο φάρδος στὴν πλάτη.

Αὐτὴ τὴν «κοῦπ» τὴν βλέπουμε ὄχι μόνον στὰ κορσὰζ τῶν φορεμάτων, ἀλλὰ καὶ στὶς βέστες καὶ στὰ ἐπανωφόρια, πού ἀποκτοῦν ἔτσι μία νέα γραμμὴ πού θυμίζει πολὺ τὶς κάπες.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς βέστες μὲ παρόμοια «κοῦπ» ἔχουν σκωτσέζικους γιακάδες σὲ στρογγυλὰ σχήματα. Οἱ γιακάδες αὐτοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι βελοῦδινοι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ γούνα λούτρ, ραγκουνταίν, ἀστρακάν.

Ἐκεῖνο ἐξ ἄλλου, πού χαρακτηρίζει τὴν φετεινὴ γραμμή, εἶναι ἡ φυσικότης. Τίποτε τὸ ἐπιτηδευμένο. Τὰ φορέματα ἔχουν μία «κοῦπ» ἁπλὴ καὶ συγχρόνως ἁπαλή. Σ' αὐτὸ βέβαια συντελοῦν τὰ διάφορα φετεινὰ ὑφάσματα, μάλλινα ἢ μεταξωτὰ κρέπ, πού εἶναι τόσο τῆς μόδας, καθὼς καὶ λαινὰζ λεπτὰ ἢ πιὸ βαρύ, πού ἔχουν μία ὑφανσὶ ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ σὲ τελειοποίησι καὶ «φινίρισμα» ὅπως λένε.

Ἡ ἴδια τάσις παρατηρεῖται καὶ στὰ ταγιέρ. Οἱ ζακέττες τους προσεγγίζουν τὶς βέστες, ἀποφεύγουν δηλαδὴ νὰ ὑπογραμμίσουν τὴ μέση κι' ἔχουν μιὰ ζώνη τοποθετημένη χαμηλά. Αὐτὴ ἡ ζώνη εἶναι καμωμένη εἴτε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ ταγιέρ, εἴτε ἀπὸ δέρμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μπόξ. Τὸ κλείσιμό της εἶναι ἰδιότροπο καὶ γίνεται μὲ δύο γαντζάκια.

Στὰ ἐπανωφόρια βλέπομε ἐπίσης νὰ ἀποφεύγεται ἐπιμόνως ἡ ὑπογράμμισι τῆς μέσης. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ ζώνη εἶναι τοποθετημένη χαμηλά. Καὶ πάλι ἡ ζώνη εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα ἢ ἀπὸ μπόξ, πολὺ συχνὰ ὅμως ἀντικαθίσταται μὲ μία μαρτεγκάλ, κι' αὐτὴν τοποθετημένη χαμηλότερα ἀπὸ τὸ κανονικό. Ἡ τάσις αὐτὴ ἐπισφραγίζει τὴν μεγάλη μόδα τῶν φουρώ, πού θὰ φορεθοῦν ἰδιαιτέρως τὸ χειμῶνα.

Ἡ εὐθυγραμμία ὡστόσο διακόπτεται, ὅταν πρόκειται γιὰ βραδυνὲς τουαλέττες. Μὲ τὰ ἐφαρμοστὰ κορσὰζ ἔχομε φοῦστες πολὺ φαρδειὲς πού συχνὰ ἔχουν τὸ σχῆμα καμπάνας. Τὸ φαΐγ, ἡ δαντέλλα καὶ τὸ τοῦλι ἔχουν τὸν λόγο. Στὶς τουάλινες ἰδίως φοῦστες, πού πολλὲς φορὲς συνδυάζονται μὲ κορσὰζ ἀπὸ βελοῦδο ἢ φαΐγ, θὰ ἰδοῦμε τὴν πρωτοτυπία τοῦ συνδυασμοῦ διαφόρων ἀποχρώσεων ἀπὸ τούλινα φύλλα σὲ ἀνόμοια μάκρη. Τὰ τούλια αὐτὰ πέφτουν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, σχηματίζοντας ἔτσι μία πλούσια καὶ ἐξαιρετικὰ ἀνάλαφρη φούστα.

Η ΓΡΑΜΜΗ «ΕΛΠΑ»

Ἡ γραμμὴ «ἐλπὰ» εἶναι μιὰ ἐντελῶς νέα γραμμή, θὰ μποροῦσαμε δὲ νὰ τὴν ὀνομάσωμε «διπλὴ ἐλπὰ» ὅπως θὰ κρίνετε καὶ μόνες σας ὅταν σᾶς τὴν περιγράψωμε. Στὴ γραμμὴ αὐτὴ βλέπομε τοὺς ὤμους νὰ διαγράφωνται πολὺ ἁπαλὰ καὶ νὰ ἐπεκτείνωνται ὡς τὸ κορσάζ, πού ἔχει γιὰ κατάληξι μία ἐφαρμοστὴ ζώνη στὴ μέση. Ἀμέσως μετά, ἡ φούστα ὑπογραμμίζει τὴν καμπυλότητα τῶν γοφῶν καὶ συνεχίζει στενεύοντας πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ γραμμὴ «ἐλπὰ» ἐφαρμόζεται σὲ φορέματα τῆς ἡμέρας ἀπὸ τουίντ καὶ σὲ βραδυνὰ ἀπὸ σατέν, βελοῦδο, λαμὲ καὶ δαντέλλα.

Ἂς προσθέσωμε, ἀφοῦ μιλᾶμε γιὰ βραδυνὲς τουαλέττες, ὅτι οἱ φοῦστες συνηθίζονται καὶ μακρυὲς καὶ κοντές. Προσαρμόζονται ἀναλόγως στὴν κάθε σιλουέττα.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχή, τόσο προσπαθεῖ ἡ μόδα νὰ δίνη ὅλο καὶ νέα μορφὴ στὰ χρώματα.

Οἱ ἴδιοι χρωματισμοὶ πού ζέρομε, οἱ ἴδιοι τόνοι παίρνουν ὅλοι μιὰ βαθύτερη ἀπόχρωσι, ἐνῶ στὰ διάφορα ὑφάσματα πολλὲς ἀποχρώσεις ἀνακατεύονται σὲ ὡραιότατους συνδυασμούς.

Ἀκόμη καὶ τὸ μαῦρο χρῶμα δὲν παρουσιάζεται ἀγνήσιο. Κάποιο ἄλλο χρῶμα εἰσχωρεῖ γιὰ νὰ τοῦ δώση μιὰ ζωηρὴ ἀνταύγεια. Ἔτσι, ὅλα τὰ σκοτεινὰ χρώματα παρουσιάζονται κάπως πιὸ πρόσχαρα, μὲ ἀνάμιξι κίτρινου, τυρκουάζ, πρασίνου, πορτοκαλιοῦ.

Καὶ ἐπανωφόρια σπορτίφ καὶ ταγιὲρ γίνονται μὲ τὰ νέα αὐτὰ μελανζὲ ὑφάσματα.

Τὰ διάφορα χρώματα τῆς μόδας θὰ τὰ ἰδοῦμε καὶ σὲ ὅλα τὰ συμπληρώματα τῆς τουαλέττας, ὅπως εἶναι τὰ ὑποδήματα, τὰ γάντια, οἱ τσάντες, οἱ ζῶνες, τὰ κολλιέ, τὰ βραχιόλια, τὰ σκουλαρίκια.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΤΑΓΙΕΡ

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν χειμωνιάτικων ταγιὲρ εἶναι οἱ «ντεκολλὲ» ζακέττες. Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς σημαίνει ὅτι ἡ ζακέττα ἀποφεύγει νὰ ὑπογραμμίση τὶς γραμμὲς τοῦ σώματος. Ἔτσι προσεγγίζει πιὸ πολὺ στὸ βέστα, χωρὶς ὅμως νὰ φθάνη καὶ στὸ ρικτὸ φάρδος ἐκείνης. Στὸν τύπο αὐτῆς τῆς ζακέττας βλέπομε καὶ «κοῦπ» ζαπονὲ ἢ ραγκλάν, ἀλλὰ καὶ πολλὲς μὲ μανικοκόλλησι. Φυσικά, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μανικιοῦ γίνεται πάντοτε χαμηλὰ στὸν ὦμο. Ὅσο γιὰ τὸ μάκρος τῆς ζακέττας, φθάνει ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν περίπου.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης οἱ γιακάδες «ρουλέ». Νέα λέξις κι' αὐτὴ πού προστίθεται στὸ λεξιλόγιο τῆς μόδας καὶ προσδιορίζει τοὺς γιακάδες πού ἐμφανίζονται μικροὶ γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ λίγο κατεβαστοὶ μὲ κάποιον ἰδιαίτερο ἀέρα καὶ στέκονται ἐλεύθερα χωρὶς νὰ εἶναι ἐφαρμοστοί.

Οἱ ζακέττες πού ἔχουν τέτοιους γιακάδες, κλείνουν ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ κουμπώνουν ἄλλοτε μὲ τρία κουμπιὰ σὲ ἀραιὲς ἀποστάσεις καὶ ἄλλοτε μὲ πέντε τοποθετημένα πιὸ κοντά.

Οἱ κοφτὲς τσέπες στὶς ζακέττες ἔχουν πάντα τὴ θέσι τους, ἀλλὰ συνηθίζονται ἐφέτος πολὺ καὶ οἱ μεγάλες προσθετὲς τσέπες, πού ἡ κάτω ἄκρη τους φθάνει στὸ τέλος τῆς ζακέττας καὶ ἔχουν καπάκι.

Οἱ φοῦστες εἶναι κατὰ κανόνα εὐθύγραμμες καὶ ἐλαφρὰ «ἐθαζὲ» πίσω ἢ ἐμπρός.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Στὶς γενικὲς γραμμές, ἡ μόδα τοῦ χειμῶνος δὲν παρουσιάζει μεγάλες ἀλλαγές, ἐφόσον ἡ μέση παραμένει στὴν κανονική της θέσι καὶ μάλιστα ὑπογραμμίζεται. Τὸ μάκρος τῆς φούστας εἶναι μόλις λίγους πόντους μεγαλύτερο γιὰ τὰ βράδυα.

Τὰ μακρειὰ ὅμως φορέματα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ φοριοῦνται στὸν δρόμο. Ἡ μόδα προσαρμόζεται μὲ τὴ ζωὴ τῆς σημερινῆς γυναίκας.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἡ μόδα τῆς ἡμέρας εἶναι πολὺ ἁπλῆ κι' ἔτσι παρουσιάζει χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὴ βραδυνή. Τὰ βράδυα ἐπιτρέπεται ἡ πολυτέλεια καὶ βλέπομε τοὺς πιὸ τολμηροὺς συνδυασμούς.

Κοντὰ ἐπανωφοράκια, τὸ ἕνα ἀπὸ λαινὰζ διαγκονάλ, τὸ ἄλλο σὲ σχέδιο «πι-ντὲ-πουλ». Εἶναι καὶ τὰ δύο πολὺ τῆς μόδας μὲ γιακάδες στρογγυλούς.

Τὰ «ντεκολλὲ» ταγιὲρ πού εἶναι τόσο τῆς μόδας ἐφέτος, ἀπὸ λαινὰζ σὲ χρῶμα ἀνθρακίτου.

Α) Φορεματάκι ζέρσεϋ μὲ ἀνοιχτόχρωμη φαρδειὰ δερμάτινη ζώνη. Β) Φόρεμα μπλουζὰν πίσω μὲ ἀμπιεσμὰν πού ἑνώνεται μὲ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μανικιῶν. Γ) Ἐπίσης μπλουζὰν φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ ἐμπριμέ. Καὶ τὰ τρία φοριοῦνται κάτω ἀπὸ παλτό.

Οἱ φιόγκοι ἔχουν τὴν πρώτη θέσι στὶς βραδυνὲς τουαλέττες καὶ τοποθετοῦνται μὲ διαφόρους τρόπους: Μεγάλοι σὰν πέταλα λουλουδιῶν, πιὸ μικροί, πετακτοί, πατικωτοὶ καὶ βαλμένοι σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ φορέματος.

ΟΜΟΡΦΑ ΣΥΝΟΛΑ

Τὸ ὕφασμα πού κυριαρχεῖ στὰ κάπως ἀμπιγιὲ σύνολα, εἶναι τὸ βελοῦδο σὲ ζωηρὰ χρώματα, πολλὲς φορὲς ἀνακατεμένο μὲ σατέν. Βλέπομε τοὺς ὡραιότερους συνδυασμούς. Ἔπειτα ἔχομε τὸ ὀργκαντί, πού χρησιμοποιεῖται γιὰ αἰθέριες τουαλέττες πού συνοδεύονται συνήθως μὲ ἐπανωφόρια βελούδινα ἢ λαμέ. Ἐδῶ πιὰ βλέπομε τοὺς τολμηρότερους συνδυασμούς, λ. χ. φόρεμα ἀπὸ βιολὲ ὀργκαντὶ καὶ ἐπανωφόρι ἀπὸ «βὲρ ζάντ» βελοῦδο φοδραρισμένο μὲ βιολὲ σατέν. Ἢ φόρεμα ἀπὸ σατὲν καὶ ὀργκαντὶ ἄσπρο καὶ ρὸζ μὲ ἐπανωφόρι λαμὲ σὲ χρῶμα «ἰδουάρ» φοδραρισμένο μὲ ρὸζ βελοῦδο.

Τὸ μαῦρο χρῶμα θὰ κάνη σπάνιες ἐμφανίσεις ἐφέτος, γιατί, καθὼς φαίνεται, εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τῶν ζωηρῶν χρωμάτων.

Οἱ γοῦνες ἀντιθέτως βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι. Γαρνίρουν πολλὰ σύνολα ζακέττες, ἐπανωφόρια, καὶ συνδυάζονται πολλὲς φορὲς καὶ μὲ καπέλλα πού εἶναι ὅλα καμωμένα μὲ γούνα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησι τῆς γούνας γιὰ γαρνιρίσματα γιακάδων καὶ μανικιῶν, βλέπομε καὶ πολλὲς ζακέττες, «ἐτόλ», ἐπανωφόρια, κάπες ἀπὸ βιζόν, ἀστρακὰν σὲ διάφορα χρώματα, μπράϊτσοαντς καὶ γιὰ τὰ βράδυα ἑρμίνα.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ «ΕΤΟΙΜΟΥ»

Δὲν μποροῦμε νὰ κατηγορήσωμε τὴν μόδα ὅτι σπρώχνει στὴν πολυτέλεια καὶ στὴ σπατάλη. Γιατί, ἂν τὰ φιγουρίνια μᾶς δείχνουν πολυτελεῖς τουαλέττες, γοῦνες, ἐπανωφόρια ἀπὸ λαμέ, ἔχουν ὅμως καὶ ὁλόκληρες σελίδες πού δὲν παρουσιάζουν παρὰ ἑτοῖμα φορέματα ἁπλᾶ καὶ φθηνά, ταγιεράκια, βέστες, φοῦστες, ἐπανωφόρια.

Εἴδαμε ταγιὲρ ὡραιότατα, ὄχι ἐντελῶς κλασσικά, ἀλλὰ ἕνα μίγμα κλασσικῶν καὶ μὴ κλασσικῶν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φοριοῦνται εὐκολα.

Εἴδαμε σωρεία ἀπὸ βέστες. Οἱ περισσότερες ἦσαν «σοὺπλ» καὶ μὲ μία μαρτεγκὰλ πού τὶς ἔκανε νὰ εἶναι πίσω λίγο μπλουζέ.

Σχημάτιζαν λίγο τοὺς γοφοὺς καὶ τὴν τάλλια ἀλλὰ μὲ τόση διάκρισι, ὥστε δὲν ἦταν σχεδὸν ὁρατό. Τὰ κουμπώματα ἦσαν ψηλὰ τοποθετημένα μὲ μικρὰ ρεβὲρ πολὺ διακριτικὰ καὶ μικροὺς ἐπίσης γιακάδες.

Τὰ κουμπιὰ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεγάλα, ἀπὸ σκοῦρο «νάκρ» ἢ χρωματιστὰ ἀπὸ πάστα ἢ καὶ μετάλλινα μάτ.

Οἱ φοῦστες κατὰ τὸ πλεῖστον ἴσιες, ἐκτὸς ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κλασσικὰ ταγιὲρ πού εἶχαν πλισσεδωτὲς φοῦστες.

Ἀνάμεσα στὰ ἑτοιμα ταγιὲρ, φιγουράριζαν καὶ πολλὰ ντὲ πιές, δηλαδὴ ὁλόκληρα φορέματα φουρὼ ἢ σεμιζιὲ καὶ βέστες τρουὰ-κὰρ ἢ παλτουδάκια κοντά.

Ὅσο γιὰ μερικὰ κάπως ἀμπιγιὲ ταγιὲρ πού εἴδαμε, αὐτὰ εἶχαν φοῦστες ἀν φόρμ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Στὴ σειρὰ τῶν ἐπανωφοριῶν εἴδαμε πολλὰ εἴδη παλτών: Μακρειά, κοντὰ σὲ διάφορα σχέδια καὶ ὑφάσματα.

Τὰ σπορτίφ ἐπανωφόρια ἦσαν καμωμένα ἀπὸ τουΐντ σκωτσέζικα, ἀπὸ σὲλλαντ καὶ λαινὰζ διαγκονάλ, ἀπὸ σὲλλαντ καὶ ἄλλα μελανζέ. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦσαν φοδραρισμένα μὲ γούνα ἢ μὲ ἕνα νέο εἶδος ὑφάσματος πού παρουσιάστηκε ἐφέτος: τὸ «πλούς» γάϋλον, πού εἶναι ἐλαφρό, ζεστὸ καὶ μαλακό. Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας καὶ προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες σὲ ὅσες δὲν μποροῦν νὰ ἀγοράσουν γούνα, γιατὶ δὲν εἶναι καθόλου ἀκριβό.

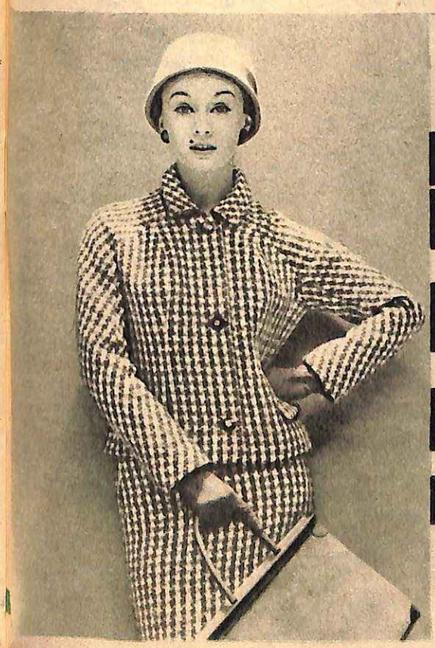
Τὰ μονόχρωμα ἐπανωφόρια, πού θεωροῦνται κάπως πιὸ ἀμπιγιέ, εἶχαν χρώματα βιολέ, μπλὲ μαρέν, μαρόν, πράσινο, γκρὶ γουάρ, γκρὶ ἀρζαντέ.

ΚΑΙ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΑΣ ΠΑΡΤΟΥ

Μὲ αὐτὴ τὴν ὀνομασία ἐμφανίζονται στὶς συλλογὲς τῶν ἑτοίμων κάτι εὐκολοφόρετα φορεματάκια ἀπὸ τζέρσεϋ, ἀπὸ λαινάς, ἀπὸ τουΐντ.

Τὰ περισσότερα εἶναι καμωμένα σὲ

'Αριστερά: Ταγιεράκι σπὸρ ἀπὸ ἀσπρόμαυρο κονδρὸ λαινάζ, μὲ ραγκλὰν μανίκια καὶ στρογγυλὸ μικρὸ γιακά. Δεξιά: Φόρεμα ἀπογευματινὸ ἀπὸ μαῦρο ἢ μπλὲ μαρέν μουάρ, μὲ ἄσπρο γιακαδάκι κολλαρισμένο. Τὸ κουμπωμα γίνεται πάνω σὲ μιὰ φαρδειὰ «πάτ», πού συνεχίζεται καὶ στὴ φούστα.

στὺλ σεμιζιέ, ἀλλὰ ποικίλλουν πολὺ σὲ σχέδια. Ἄλλα ἔχουν μπούστους ποὺ κουμπώνουν μπροστὰ καὶ τὸ κούμπωμα συνεχίζεται ὡς τὰ μισὰ τῆς φούστας. Ἄλλα ἔχουν τὸ κούμπωμα στὴν πλάτη κι μπροστὰ κάπου γαρνίρισμα σὲ «κοὺπ» πλαστρὸν καὶ κουμπιὰ ποὺ εἶναι μόνο διακοσμητικά.

Στὰ φορεματάκια αὐτὰ βλέπομε συνήθως ζῶνες δερμάτινες, τσέπες ποὺ στολίζουν τὶς φοῦστες, καὶ γιακάδες σὲ διάφορα σχήματα, ἄλλοτε μεγάλους, ἄλλοτε μικρούς, κατεθαστοὺς καὶ ἄλλοτε μικρὰ γιακαδάκια ποὺ συμπληρώνονται μὲ ρεβέρ.

Τὰ μανίκια ἔχουν συνήθως («κοὺπ») ζαπονέ, χωρὶς ν' ἀποκλείωνται καὶ τὰ καθ' αὐτὸ μανίκια, τὸ συνηθισμένο τους δὲ μάκρος εἶναι τὸ τρουὰ κάρ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ἡ μόδα σήμερα ἀσχολεῖται μὲ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα τους βήματα. Ἡ κάθε ἡλικία ἔχει τὸ ντύσιμό της στὸ σπίτι, στὸ δρόμο, στὸν περίπατο κι' ἀργότερα στὸ σχολεῖο κι' ἀκόμη πιὸ πέρα στὴν παιδικὴ κοσμικὴ ζωή. Ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια πρέπει νὰ εἶναι ντυμένα σύμφωνα μὲ ὅ,τι συμβουλεύει ἡ μόδα.

Ἂς ρίξωμε λοιπὸν πρῶτα μιὰ ματιά, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί φορεῖ τὸ παιδὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ παίξη στὸ σπίτι του. Ὅσο κι' ἂν εἶναι μικρό, ἡ μόδα προτιμάει γι' αὐτὸ τὸ μακρὺ παντελονάκι, ποὺ εἶναι πρακτικὸ καὶ ζεστὸ καὶ δὲν τὸ ἐμποδίζει νὰ κάθεται κατάχαμα ὅσην ὥρα θέλει χωρὶς νὰ κινδυνεύη νὰ κρυώση.

Τὸ κοτλὲ βελοῦδο μὲ τὶς στενὲς ρίγες εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ παντελονάκι τοῦ σπιτιοῦ, εἴτε σὲ χρῶμα κόκκινο, εἴτε σὲ μπλὲ φωτεινό, εἴτε σὲ πράσινο.

Πάνω ἀπὸ τὸ παντελονάκι θὰ φορῆ μία μπλουζίτσα σὲ κούπ χωριάτικη, δηλαδὴ μὲ ἕνα ἀμπιεσμάν, ποὺ συγκεντρώνει ὅλες τὶς σουρίτσες ἀφίνοντας τὴν ὑπόλοιπη μπλούζα νὰ πέφτη, ἐλεύθερη πρὸς τὰ κάτω.

Τὰ μανικάκια, ἀρκετὰ φαρδειὰ καὶ μακρειά, συγκρατοῦνται στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ μ' ἕνα στενὸ πουανιέ, ἐνῶ ἕνα μικρὸ κατεθαστὸ γιακαδάκι περιβάλλει τὸ λαιμό. Ἡ μπλουζίτσα, ποὺ θὰ κουμπώνη κατὰ μῆκος τοῦ ἀμπιεσμάν, γίνεται ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα ἢ ἀπὸ φανελλίτσα, ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας τοῦ δωματίου, στὸ ὁποῖο ζῆ τὸ παιδί.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ντύσιμο ταιριάζει καὶ σ' ἕνα κοριτσάκι, ἐκτὸς ἂν ἡ μαμὰ προτιμᾶ τὴ φουστίτσα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ σχέδιο ποὺ θὰ προτιμήσωμε εἶναι τὸ πλισσέ, καμωμένο σὲ σκωτσέζικο ὕφασμα ἢ καρρεδᾶτο. Ἕνα πουλοβεράκι ἢ ἕνα σουέτερ μονόχρωμο ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ὡραῖο συμπλήρωμα.

Ἄλλη ἐπίσης μοδάτη ἐξήγησι γιὰ τὸ σπίτι εἶναι ἡ «ρωσικὴ μπλούζα», ποὺ εἶναι καὶ πρακτικὴ καὶ χαριτωμένη.

Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ποδιᾶς, ποὺ κλείνει ὡς τὸν λαιμὸ μὲ σουρίτσες, κουμπώνει στὴν πλάτη, καὶ τὰ μανικάκια της ποὺ εἶναι μακρειὰ καταλήγουν κι' αὐτὰ σὲ σουρίτσες.

Μιὰ μεγάλη τσέπη τοποθετημένη χαμηλά, κάνει εὐτυχισμένα τὰ μικρά, γιατὶ μέσα σ' αὐτὴν χωράνε χίλια δυὸ μικροπράγματα: ἡ σβούρα, οἱ βῶλοι, ἡ σφεντόνα, τὸ μαντηλάκι, οἱ καραμέλες... Ἡ «ρωσικὴ μπλούζα» εἶναι ἰδιαίτερως πρακτική, γιατὶ φορίεται καὶ πάνω ἀπὸ φόρεμα, προστατεύοντας τὸ παιδὶ ὅταν παίζη.

Ἡ μόδα δὲν παραλείπει νὰ ἐφαρμόζη καὶ στὰ παιδιὰ διάφορες ἐμπνεύσεις, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὴ μόδα τῶν μεγάλων. Ἔτσι, οἱ φουστίτσες καὶ οἱ μπλουζίτσες ἔχουν καὶ ἐδῶ τὴ θέσ τους.

Τὰ πολύχρωμα σκωτσέζικα, οἱ φανελλίτσες, τὰ μονόχρωμα λαναζὲ σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα χρησιμοποιοῦνται ἰδιαιτέρως γιὰ φουστίτσες πλισσεδωτές, ἐνῶ γιὰ τὶς μπλουζίτσες χρησιμοποιοῦμε ἀποκλειστικὰ φανέλλες μονόχρωμες.

Τὰ σχέδιά τους εἶναι κλασσικὰ σὲ στὺλ σεμιζιὲ καὶ κάποτε γαρνίρονται μὲ λευκὸ πικὲ στοὺς γιακάδες καὶ στὰ μανίκια.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πράγματα ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ἡ παιδικὴ γκαρνταρόμπα, εἶναι τὸ ἐπανωφοράκι.

Τὰ παιδιὰ δὲν κλείνονται πιὰ μέσα στὰ σπίτια τους σὰν ἄλλοτε, ἀλλὰ βγαίνουν στὸν περίπατό τους μὲ ὅ,τι καιρὸ κι' ἂν κάνη, γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ μαλθακά. Καὶ μὲ κρύο, καὶ μὲ βροχὴ καὶ μὲ χιόνι θὰ τὰ ἰδῆτε νὰ παίζουν στοὺς δρόμους. Ἐπόμενο λοιπὸν εἶναι νὰ ἔχουν καὶ κατάλληλο ντύσιμο καὶ τὸ ἐπανωφοράκι ποὺ θὰ τὰ προφυλάξη, καὶ ἀκόμη κι' ἕνα ἀδιάβροχο.

Ἡ μόδα τὰ θέλει καὶ τὰ δύο σὲ «κοὺπ» ραγκλάν, γιατὶ εἶναι πιὸ εὐκολοφόρετα. Γίνονται, φυσικά, ἀρκετὰ φαρδειά, ἰδίως πρὸς τὸ κάτω μέρος, καὶ τὸ κούμπωμα τους εἶναι σταυρωτὸ μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ σὲ σχῆμα πυραμίδας.

Τὰ περισσότερα ἐπανωφοράκια κλείνουν ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ μὲ ἕνα κατεθαστὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ ἔχουν μεγάλες τσέπες.

Τὰ χρώματα τῶν παιδικῶν ἐπανωφοριῶν εἶναι γκρίζα, μπέζ, μπλέ.

Ὅσο γιὰ τ' ἀδιάβροχα, γίνονται σὲ κτυπητὰ χρώματα ἀπὸ ἀδιαβροχοποιημένη ποπλίνα. Εἶναι ριχτά, φαρδειὰ καὶ ραγκλάν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν ἀκόμη καὶ πάνω ἀπὸ ἐπανωφόρι.

Μὴ ξεχνᾶτε ὡστόσο ὅτι ἡ μόδα λανσάρει καὶ πολλὲς μπέρτες ἀδιάβροχες.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Ἡ μόδα τῶν πλεχτῶν ὅλο καὶ ἐπεκτείνεται κάθε χρόνο. Δὲν ὑπάρχει σήμερα χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα γιὰ μεγάλους ἢ γιὰ παιδιὰ ποὺ νὰ μὴν ἔχη πλεχτά. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀποτελοῦν τὸ κυρίως ντύσιμο τοῦ χειμῶνος, ἰδίως τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ βλέπομε τόσο ἁρμονικὰ σύνολα καὶ ὁλοκληρες σειρὲς ἀπὸ πουλόβερ, ζακέττες, ζιλέ, σουέτερ, μπλοῦζες. Ἀνάλογα μὲ τό τί μποροῦμε νὰ ζοδέψωμε, ἀγοράζομε διάφορα πλεχτά, ἢ, ἂν ἔχωμε καιρό, τὰ πλέκομε μόνες μας. Τότε δὲν μᾶς στοιχίζει παρὰ μόνον τὸ μαλλὶ ποὺ θὰ ἀγοράσωμε. Φροντίζομε δὲ νὰ προμηθευθοῦμε καλῆς ποιότητος μαλλί, ὥστε νὰ μὴ σκιῶν χνοῦδι.

Μερικὰ σύνολα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ σουέτερ καὶ πουλόβερ, παίρνουν τὴν ὀνομασία «τουϊντ-σὲτ» καὶ θὰ τὰ ἰδῆτε νὰ ἐμφανίζωνται σὲ ὅλες τὶς βιτρίνες.

Μὲ τὰ ταγιὲρ ἐπίσης φοριοῦνται πολὺ τὰ πλεχτὰ ὑπὸ τύπον μπλούζας ἢ πουλόβερ. Συνηθίζεται ἀκόμη πολὺ καὶ ἡ κοντὴ καζάκα, ποὺ τελειώνει μὲ πλέξι λάστιχο καὶ σκεπάζει μόλις τὴν ἀρχὴ τῶν γοφῶν.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Μία ἀπὸ τὶς φετεινὲς ἰδιοτροπίες τῆς μόδας εἶναι νὰ παρουσιάζη καζάκες ἀνοιχτὲς μπροστὰ ὡς τὸ σημεῖο ποὺ ἀρχίζει τὸ λάστιχο, ἐνῶ ἀπὸ μέσα ὑπάρχει ἕνα πλαστρὸν μὲ πλέξι ἐπίσης λάστιχο, ποὺ φτάνει ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ ντεκολτέ.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ καζάκες ἔχουν γυριστὰ γιακαδάκια καὶ κοντὰ τρουὰ κὰρ μανικάκια, ποὺ τελειώνουν κι' αὐτὰ σὲ λάστιχο.

Ὁλόκληρες οἱ καζάκες εἶναι πλεγμένες σὲ πλέξι κάλτσας.

Γιὰ χρώματα συνηθίζονται πολὺ τὸ κίτρινο, τὸ βὲρ-νίλ, τὸ κόκκινο, τὸ σερίζ, τὸ μπλὲ νατιὲ καὶ πάντα τὸ ἄσπρο, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ εἶναι ἄμεμπτο. Ἂν πρόκειται γιὰ ζακεττούλα ἢ ζιλὲ ποὺ τὸ παίρνετε μαζί σας γιὰ νὰ τὸ φορέσετε ὅταν σᾶς χρειαστῆ, φροντίστε νὰ τὸ φυλᾶτε σὲ μιὰ σακκουλίτσα ἀπὸ νάϋλον, γιὰ νὰ μὴ λερώνεται, καθὼς θὰ τὸ κρατᾶτε.

Τὸ πουλόβερ-καζάκα συμπληρώνει ἰδιαιτέρως ἕνα ταγιὲρ ἢ ἕνα σύνολον φούστας καὶ βέστας.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐξ ἄλλου ἐφέτος τὸ πουλόβερ, ποὺ συνδυάζουν στὴν πλέξι τους τὶς ὀριζόντιες ραβδώσεις.

Αὐτὰ τὰ πουλόβερ παίρνουν ἀμέσως μία σποτιὲ ἐμφάνισι, γι' αὐτὸ καὶ γίνονται κατά τι μακρύτερα καὶ κάπως πιὸ φαρδειά, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν κι' ἀπάνω ἀπὸ μπλούζα.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν πουλόβερ μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε πλέξι λάστιχου καὶ κάλτσας. Δηλαδὴ τὸ λάστιχο θὰ χρησιμοποιῆται πάντα γιὰ τὰ τελειώματα καὶ γιὰ μιὰ φάσα ποὺ θὰ μπαίνη μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ φαίνεται ἡ μπλούζα.

Γιὰ συνδυασμὸ χρωμάτων προτιμῆστε, τὸ βαθύχρωμο φόντο μὲ ἀνοιχτόχρωμες ραβδώσεις: Μπλὲ μαρὲν μὲ χρυσαφί, μπλὲ μαρὲν μὲ κόκκινο ἢ ἄσπρο, πράσινο μὲ κίτρινο, ταμπὰ μὲ μπέζ, γκρενὰ μὲ ἄσπρο κ.ο.κ.

Πολὺ πρακτικὰ εἶναι ἐπίσης τὰ ζιλέ, ποὺ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ μπλοῦζες, κι' ὅταν δυναμώση τὸ κρύο, πάνω ἀπὸ πλεχτὸ πουλόβερ.

Γιὰ τὰ ζιλὲ εἶναι καλύτερα νὰ διαλέγωμε μία φασονὰι πλέξι, ὅπως εἶναι τὸ μονὸ ἢ διπλὸ «πουάν-ντὲ-ρὶ» ἢ ἡ πλέξι τουΐντ.

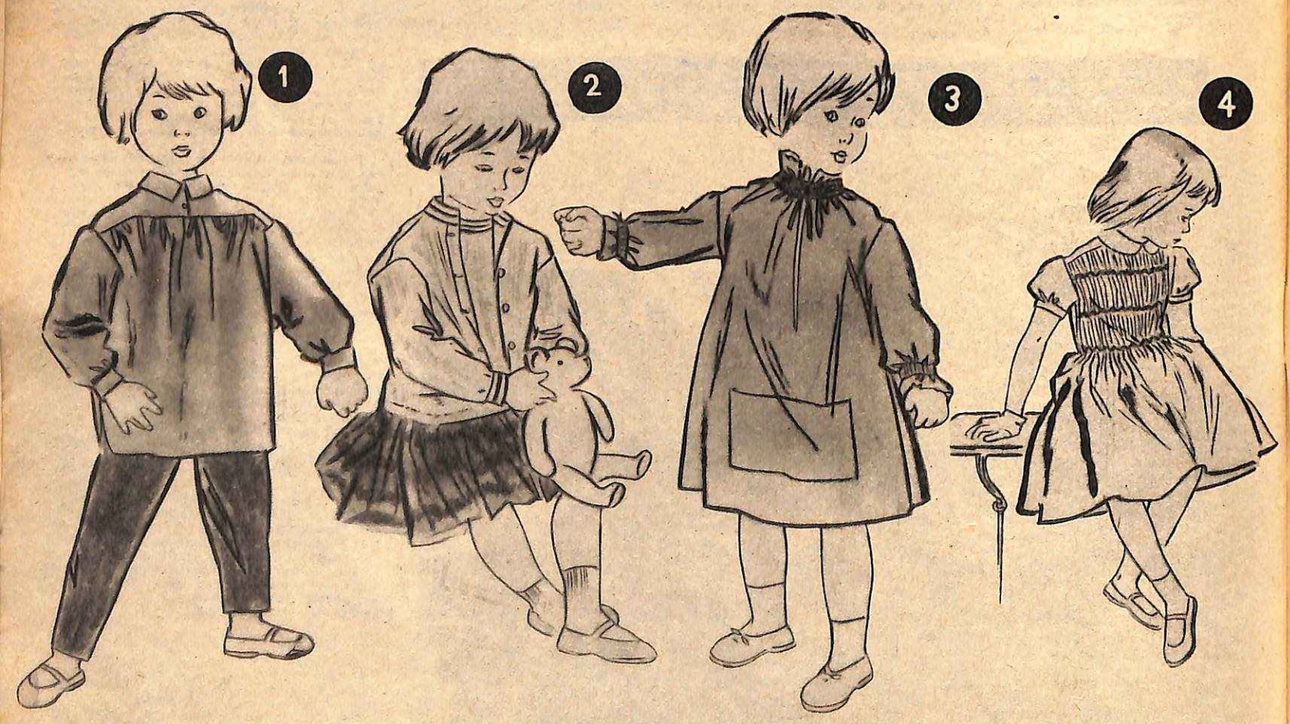
Ἐδῶ, φυσικά, ἔχετε τὴν εὐκαιρία νὰ συνδυάσετε δύο καὶ τρία χρώματα, ἐνῶ ἡ φάσα σὲ πλέξι λάστιχο ποὺ θὰ περιβάλλη τὸ ἄνοιγμα τοῦ ζιλὲ καθὼς καὶ τὸν γύρο τῆς μασχάλης, γίνονται μονόχρωμα. Τὰ πλεχτὰ ζιλὲ γίνονται μᾶλλον κοντά, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σκεπάζουν κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ζώνη τῆς φούστας.

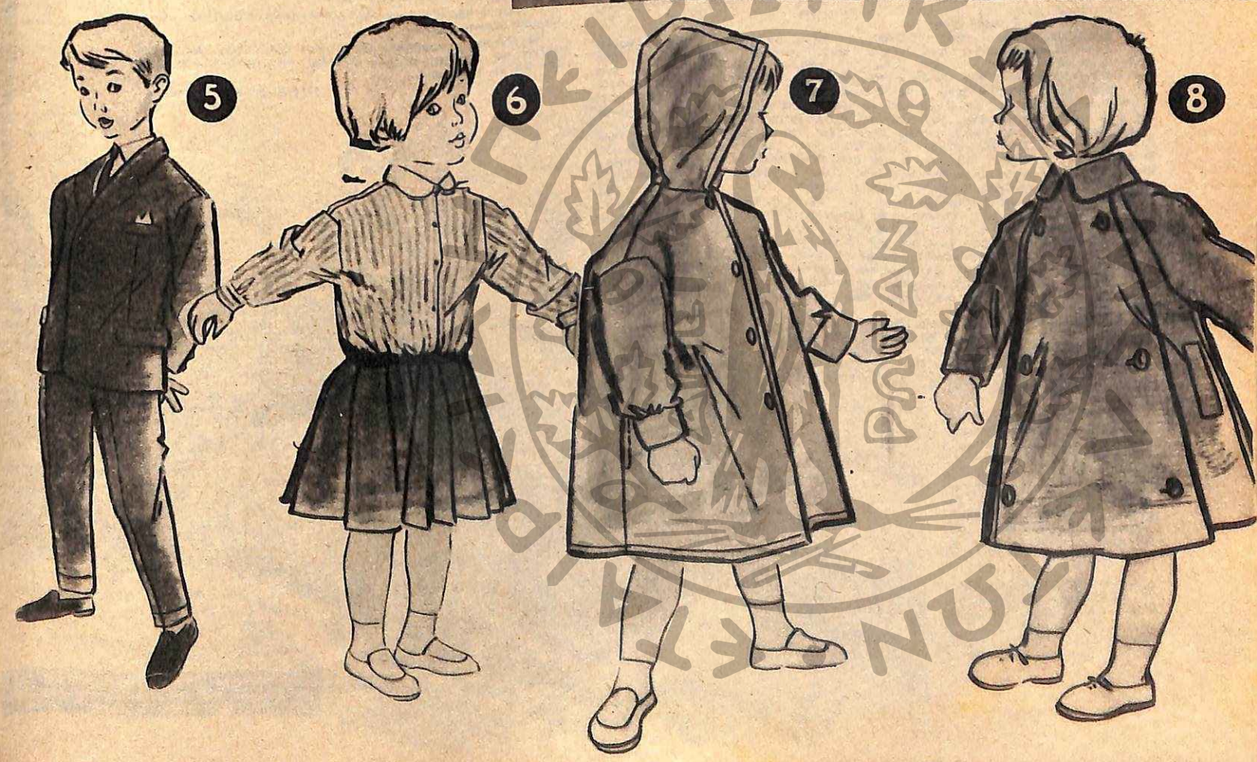
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Παιδικὸ πουλόβερ λευκὸ μὲ κόκκινες καὶ μπλὲ ραβδώσεις γύρω στὸν λαιμό, στὸ κάτω ἄκρο καὶ στὰ μανίκια.

1) Χωρικὴ μπλούζα γιὰ τὸ σπίτι καμωμένη ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμη ποπλίνα. 2) Ἕνα ζεστὸ καὶ πολὺ κομψὸ σύνολον ἀπὸ σκωτσέζικη πλισσεδωτὴ φούστα, μπλουζίτσα ἀπὸ τζέρσεϋ καὶ κοντὴ βέστα. 3) Ἡ τόσο πρακτικὴ «ρώσικη μπλούζα» ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὴν παλιὰ ἀκαλαίσθητη ποδιά. 4) Φορεματάκι μὲ τὸ μποῦστο ὅλο ψιλὰ πιετάκια καὶ τὴ φουστίτσα πλατειά. 5) Ἀγοράκι κοστουμάκι ἀπὸ φανέλλα γιὰ ἀγοράκι 5—6 χρόνων. 6) Μπλουζίτσα ριγὲ ἄσπρη καὶ μπλέ, ποὺ φοριέται μὲ φουστίτσα φανελλένια μὲ φαρδειὲς πιετες. 7) Ἀδιάβροχο ἀπὸ ζωηροῦ χρώματος ποπλίνα μὲ κουκούλα. 8) Σταυρωτὸ ἐπανωφοράκι ἀπὸ γκρὶ λαινὰζ σὲ σχέδιο ραγκλάν.

Η Ζωή Του Πεθαμένου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΧΑ νά δώ τόν άδελφό μου, τόν Ζεράρ, πάνω άπό είκοσι χρόνια, άπό τότε πού ἔφυγε γιά τή Μαδαγασκάρη γιά νά δουλέψη, ὅπως ἔλεγε, καί γ' ἀνακαλύψη κανένα ἀρυχεῖο διαμαντιῶν. Ἐπειδή, μ' ὅλες τίς προσπάθειές μου, νά βρῶ τά ἴχνη του, δέν κατάφερνα τίποτα, ἀποφάσισα νά ταξιδέψω ὡς τό μακρυνό αὐτό νησί καί νά πάω στήν περιοχή τῆς Φλάνα Ταρασκάδα, πού ζοῦσε μιά φυλή νέγρων, πού βρισκόταν πάντα σέ πόλεμο μέ τούς ἄλλους ἰθαγενεῖς τῆς Μαδαγασκάρης.

Σάν ἔφτασα, ὕστερ' ἀπό ἕνα κοπιαστικό ταξίδι, σ' αὐτή τήν περιοχή μέ τή συντροφιά μιᾶς παλιᾶς οἰκογενειακῆς μου φίλης, τῆς μίς Λορένα Κέπλερ, μάθαμε ἀπ' τούς ἰθαγενεῖς πώς ὁ ἀδελφός μου ὁ Ζεράρ, ὅσα χρόνια εἶχε μείνει στή Μαδαγασκάρη, συνεργαζόταν μέ κάποιον Μπερνάν Λεντοῦ. Πληροφορηθήκαμε ἀκόμα πώς ὁ Λεντοῦ ζοῦσε ἀκριβῶς στήν Φλάνα Ταρασκάδα, σέ μιά ὡραία βίλλα, μαζί μέ τή γυναίκα του καί τό γυιό του.

Βρήκαμε ἕνα τζίπ κι' ὅταν, ἔπειτ' ἀπό λίγη ὥρα, φτάσαμε μπρός στή βίλλα καί χτυπήσαμε τήν πόρτα, ἕνας μαῦρος μᾶς ἔμπασε σ' ἕνα καλοβαλμένο σαλόνι. Μετά λίγα λεπτά μᾶς ὑποδέχτηκε ἕνας ἄντρας μ' ἄσπρα μαλλιά καί μέ κουρασμένο πρόσωπο.

— Ἡ μίς Λορένα Κέπλερ, εἶπα, παρουσιάζοντάς την. Ἡ δεσποινίς εἶναι φίλη μου, ἔρχει καλά τή Μαδαγασκάρη, γιατί ἔζησε ἄλλοτε ἐδῶ μέ τούς γονεῖς της. Αὐτή μοῦ χρησίμεψε γιά ὁδηγός... Ἐγώ λέγομαι Ντανιέλ Ροζέ κι' ἔρχομαι ἀπ' τό Παρίσι.

Μόλις ὁ Λεντοῦ ἄκουσε τ' ὄνομά μου, ἔσβυσε τό χαμόγελό του ἀπ' τά χείλη του καί χλώμιασε μονομιᾶς.

— Εἶμαι ὁ ἀδελφός τοῦ Ζεράρ, πρόσθεσα.

— Δέν ἤξερα πώς ἔχει ἀδελφό ὁ Ζεράρ... Καθῆστε, παρακαλῶ.

— Θἄθελα νά μάθω, συνέχισα, ἄν ὁ ἀδελφός μου ζῆ.

Μά ὁ Λεντοῦ ἀπάντησε τήν ἐρώτησί μου.

— Ἡ γυναίκα μου, εἶπε, θά μᾶς φέρη σέ λίγο τό τσάϊ.

— Πρίν ἀπό εἴκοσι χρόνια, ἐξακολούθησα, σεῖς κι' ὁ ἀδελφός μου ὁ Ζεράρ, ἀποβιβαστήκατε σ' αὐτό τόν τόπο. Βρήκατε, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, κοιτάσματα διαμαντιῶν, ἀλλ' ὅταν ἀνακοινώσατε μέ γράμμα σας τήν ἀνακάλυψή σας στή γαλλική κυβέρνηση, τό γράμμα αὐτό ἦταν ὑπογεγραμμένο μονάχα ἀπό σᾶς. Γιατί; Τί ἔγινε ὁ συνεταῖρος σας, δηλαδή ὁ ἀδελφός μου;

Ὁ Λεντοῦ ἔδειξε μέ τό δάχτυλό του ἕνα μικρό λόφο, πού φαινόταν καμμιά ἑκατοστή μέτρα μακρυά ἀπ' τή βίλλα.

— Ὁ Ζεράρ, εἶπε, εἶναι θαμμένος ἐκεῖ. Μά δέν πέθανε!

— Πῶς; φώναξα κατάπληκτος. Εἶναι θαμμένος... καί εἶν' ἀκόμα ζωντανός; Τρελλαθῆκατε, κύριε Λεντοῦ;

— Δέν εἶμαι τρελλός, εἶπε ἀργά ὁ Λεντοῦ. Ὁ ἀδελφός σας πέθανε πρίν ἀπό εἴκοσι, ἕνα χρόνια. Τόν θάψαμε ἐκεῖ, στόν τάφο τοῦ λόφου, ἐγώ καί ἡ γυναῖκα μου, ἡ Μάρα, κι' ὁ μαῦρος "Αντε, πού εἶναι ἀρχιεργάτης τοῦ ὀρυχείου.

— Τί παραμύθια εἶν' αὐτά πού μοῦ λέτε; Ὁ Ζεράρ πέθανε, τόν θάψατε καί λέτε πώς εἶναι ζωντανός;

— Δέν πρόκειται γιά προλήψεις, ἀλλά γιά πραγματικότητα. Μάλιστα, ὁ ἀδελφός σας εἶναι ζωντανός!

— Μά τότε ὁ τάφος του;... φώναξα.

— Ἐκεῖ εἶναι τά ὀστᾶ του! εἶπε ὁ Λεντοῦ ἁπλᾶ.

— Μά εἶστε τρελλός! "Αν ὁ ἀδελφός μου πέθανε, δέ μπορεῖ νά ζῆ.

— Ὁ Ζεράρ κι' ἐγώ, συνέχισε ὁ Λεντοῦ, γνωριστήκαμε στό βαπόρι πού μᾶς πήγαινε στήν Ἀφρική, κι' ὅταν ἀνακαλύψαμε πώς καί οἱ δύο ἐρχόμαστε στή Μαδαγασκάρη γιά διαμάντια, ἀποφασίσαμε νά συνεταιριστοῦμε. "Οταν φτάσαμε ἐδῶ, ὕστερ' ἀπό πολλές περιπέτειες, ἀνακαλύψαμε πίσω ἀπ' τό λόφο, τό ὀρυχεῖο.

— "Επειτα τί ἔγινε; φώναξα.

— Ὁ Ζεράρ ἔχτισε μιά καλύβα καί πῆρε μιά μαύρη γιά γυναῖκα του. Αὐτή ὅμως πέθανε, στή γέννα, καθώς καί τό παιδί της... Τότε ἤρθε ἡ Μάρα δῶ. Ἡ γυναῖκα μου. Μιά μαύρη πάρα πολύ ὡραία, ἕνα θαῦμα ὁμορφιάς. Μέ τόν καιρό κατάλαβα πώς ὁ Ζεράρ τήν εἶχε ἐρωτευθῆ. Μιά μέρα λοιπόν μοῦ εἶπε καθαρά καί ξάστερα πώς ἕνας ἀπ' τούς δυό μας ἔπρεπε νά φύγη ἀπ' τή μέση καί πώς ἦταν διατεθειμένος νά μοῦ δώση τό μερίδιό του ἀπ' τά διαμάντια, φτάνει νά τοῦ παραχωροῦσα τή Μάρα. Τρεῖς μέρες ἀργότερα, τά συμφωνήσαμε ὅλα. Θά ἤμουνα ἐγώ ὁ ἀπομονωτικός ἰδιοκτήτης τοῦ ὀρυχείου, ἐνῶ ὁ Ζεράρ θἄφευγε μέ τή Μάρα. Μά τήν ἡμέρα πού ἐπρόκειτο νά φύγουν, ὁ Ζεράρ ἔπεσε ἀπ' τ' ἄλογο ἐκεῖ ἀκριβῶς πού εἶναι ὁ τάφος του, καί χτύπησε τό κεφάλι του σέ μιά μυτερή μεγάλη πέτρα. "Εμεινε στόν τόπο. Τόν θάψαμε... Ἡ Μάρα ἤθελε νά φύγη, μά τήν ἀναποῦσα καί τήν ἔπεισα νά μείνη μαζί μου. Κι' ἡ ζωή μας ξανάρχισε ὅπως πρίν. Τρία χρόνια ἀργότερα, γεννήθηκε ὁ γυιός μας, ὁ Μισέλ, πού εἶναι τώρα δέκα ὀχτώ χρονῶν καί διευθύνει τό ὀρυχεῖο. "Α! νά ἡ γυναῖκα μου μέ τό τσάϊ.

Ἡ Μάρα Λεντοῦ ἦταν μιά γυναῖκα κάπου σαρανταρά, ὡραία, ἀλλά τρομερά γερασμένη.

— Εἶν' ὁ ἀδελφός τοῦ καϋμένου τοῦ Ζεράρ, τῆς ἐξήγησε ἄντρας της.

Μέ κύτταξε ἐκείνη μέ μάτια ἁπλανῆ, σά χαμένη. Σέ λίγο, ἀκούσαμε τόν καλπασμό ἑνός ἁλόγου, πού στάθηκε ἔξω ἀπ' τή βίλλα.

— Ὁ γυιός μου ὁ Μισέλ, εἶπε ὁ Λεντοῦ.

Μπῆκε ἕνας νέος ψηλός, γεροδεμένος, μέ σκοῦρο δέρμα, δέκα ὀχτώ χρονῶν.

Τόν κύτταξε καί νόμισα πώς ἔβλεπα ἕνα φάντασμα. «Βλέπεις πού εἶχα δίκηο;» ἔμοιαζαν νά μοῦ λένε τά μάτια τοῦ Λεντοῦ. Γιατί ὁ Μισέλ ἦταν ἡ ζωντανή εἰκόνα τοῦ ἀδελφοῦ μου Ζεράρ! Νά γιατί ὁ Λεντοῦ ἔλεγε πώς ὁ ἀδελφός μου, ἄν καί νεκρός, ζοῦσε ἀκόμα!

★

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε, εἶπα ἀργότερα στή Λορίνα. Δέν μπορεῖ νά εἶναι γυιός τοῦ Ζεράρ, ἀφοῦ ὁ ἀδελφός μου πέθανε τρία χρόνια πρίν νά γεννηθῆ ὁ Μισέλ. Πῶς ἐξηγεῖς ἐσύ αὐτή τήν καταπληκτική ὁμοιότητα;

Ἡ Λορίνα κύτταξε μιά φωτογραφία τοῦ Ζεράρ πού τῆς εἶχα δώσει.

— Μές νά κάνουν λάθος; συνέχισα. "Ισως ὁ Ζεράρ νά πέθανε λίγους μῆνες πρίν νά γεννηθῆ ὁ Μισέλ. Τότε ὁ Μισέλ εἶναι γυιός του. "Ετσι, λοιπόν, ἐξηγεῖται ἡ ὁμοιότης τους.

— "Οχι, ἔκανε ἡ Λορένα. Δέ θυμᾶσαι τό γράμμα πού ἔστειλε ὁ Λεντοῦ πρίν ἀπό εἴκοσι ἕνα χρόνια, στήν κυβέρνησι; Ὁ Ζεράρ εἶχε πεθάνει τότε.

★

Μᾶς εἶχαν δώσει δύο κάμαρες συνεχόμενες στό ἰσόγειο. Ἡ νύχτα ἦταν χλιαρή κι' ἀπ' τά παράθυρα φαινόταν ὁ τάφος τοῦ Ζεράρ, λουσμένος ἀπ' τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Ντανιέλ, μοῦ εἶπε ἡ Λορίνα, ἄς φύγουμε αὔριο! Φοβᾶμαι. Βλέπεις ποῦ οἱ μαῦροι ἀποφεύγουν τό Λεντοῦ; Κάτι κρύβεται σ' ὅλ' αὐτά. Ἀκόμα καί ἡ γυναίκα του, ἡ Μάρα, μοιάζει σάν τρομαγμένη.

— Ἄς κοιμηθοῦμε τώρα, τῆς σύστησα. Αὔριο θά τά ξεκαθαρίσουμε ὅλ' αὐτά.

Ἡ Λορένα πῆγε στήν κάμαρά της κι' ἐγώ στή δική μου.

Ἀποκοιμήθηκα γρήγορα, μά ὁ ὕπνος μου δέ βάσταξε πολύ. Ξαφνικά, μέσα στή νύχτα, ἕνα οὐρλιασμα ἔσκισε τόν ἀέρα. Πετάχτηκα ἀπ' τό κρεβάτι μου. Τήν ἴδια στιγμή, παρουσιάστηκε καί ἡ Λορένα.

— Τί ἔγινε; μέ ρώτησε τρομαγμένη.

— Δέν ξέρω, εἶπα. Κάτι κακό, σίγουρα!

Κυττάζοντας ἀπ' τό παράθυρο, εἴδαμε τούς μαύρους νά τρέχουνε σά σκιές. Βγήκαμε ἔξω ἀπ' τό σπίτι καί μπρός ἀπ' τή βίλλα εἴδαμε τή Μάρα νά στέκεται ἄφωνη. Ὁ Μισέλ ἔτρεχε μέ τ' ἄλογό του πρός τόν τάφο τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Τί ἔγινε, γιά τό Θεό; φώναξα.

— Ὁ ἄντρας μου σκοτώθηκε! εἶπε κλαίοντας μέ λυγμούς ἡ Μάρα Λεντοῦ. Πῆγε ἐκεῖ, στόν τάφο τοῦ Ζεράρ, κι' ἔκοψε τίς φλέβες του. Τόν βρήκανε νεκρό.

»Τώρα πιά μπορῶ νά σᾶς τά πῶ ὅλα. Ὁ ἀδελφός σας δέν πέθανε πέφτοντας ἀπ' τ' ἄλογό του. Τόν σκότωσε ὁ Μπερνάρ, ὁ ἄντρας μου. Ἐκεῖ, στό λόφο, πιάστηκαν μιά νύχτα οἱ δυό τους ἐξ αἰτίας μου. Ὁ Μπερνάρ ἦταν πιό δυνατός ἀπ' τό Ζεράρ καί τοῦχωσε τό μαχαίρι του στήν κοιλιά.

»Μή λέτε ὅμως τίποτα στό Μισέλ! Δέν ξέρει πώς ὁ πατέρας του ἦταν δολοφόνος.

— Μά ὁ Μισέλ δέν εἶναι παιδί του, εἶναι γυιός τοῦ Ζεράρ! Γι' αὐτό τοῦ μοιάζει τόσο. "Ετσι δέν εἶναι; Πέστε μου τήν ἀλήθεια!

— "Ω! ὄχι! Ὁ Μισέλ γεννήθηκε τρία χρόνια μετά τό θάνατο τοῦ Ζεράρ. Σᾶς τό ὁρκίζομαι. Καταλαβαίνω, τό λέτε ἐπειδή μοιάζει τοῦ Ζεράρ... Αὐτός ἦταν ὁ ἐφιάλτης τοῦ Μπερνάρ. Γι' αὐτό γέρασε, ἀρρώστησε. Γι' αὐτό ἔτρεμε ἀπό φόβο, βλέποντας τό Μισέλ νά μοιάζη τόσο μέ τό φίλο του πού εἶχε σκοτώσει. Νόμιζε πώς ὁ Ζεράρ εἶχε ξαναζωντανέψει γιά νά τόν ἐκδικηθῆ. Στό γυιό του ἔβλεπε τήν ἐνσάρκωσι τοῦ Ζεράρ. Ὁ ἐφιάλτης αὐτός ἦταν τόσο δυνατός ποῦ τόν ἔκανε πολλές φορές σάν τρελλό.

»"Ολοι οἱ μαῦροι λένε πώς ὁ Μισέλ εἶναι ὁ Ζεράρ. Δέν ξέρω κι' ἐγώ ποῦ ν' ἀποδώσω αὐτή τήν παράξενη ὁμοιότητα!

»"Ισως ἡ Θεία Δίκη! Μά ὁ Μπερνάρ τιμώρησε μόνος του τόν ἑαυτό του!

Ἡ Μάρα ξαναμπῆκε μέσα, καί φαινόταν μέσα στή νύχτα σά φάντασμα ποῦ γυρεύει τή γαλήνη καί ποῦ δέν θά τή βρῆ ποτέ...

ΠΙΕΡ ΝΤΥΜΠΟΝΝΕ

Ὁ Μπερνάρ ἦταν πιό δυνατός ἀπ' τό Ζεράρ καί τοῦχωσε τό μαχαίρι του στήν κοιλιά

Συγκλονιστικό ἀστυνομικό μυθιστόρημα ὑπό Οὐίλλιαμ "Αντ

Δέκα Γυμνές Φωτογραφίες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ντετέκτιβ Μπάρνεϋ Γκλίν σκοπεύει νά σκοτώση γιά προσωπικούς λόγους τόν κινηματογραφικό μάνατζερ "Αρτσι Σάιν-Τζώρτζ. Τόν βρίσκει, μεθυσμένον, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο κάποιου μεξικανικοῦ χωριοῦ. Τήν τελευταία στιγμή ὅμως, μπαίνει στό δωμάτιο τοῦ "Αρτσι μιά φιλενάδα του, τήν ὁποία ἀγαπάει κι' ὁ Γκλίν, καί τόν μαχαιρώνει πάνω στά ἐρωτικά χάδια τους. Ὁ Γκλίν φροντίζει ὕστερα νά ἐξαφανίση τά ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός της, γιά νά τή σώση. Πρίν ἀπό λίγο καιρό, ὁ Σάιν-Τζώρτζ εἶχε καλέσει τό Γκλίν καί τοῦ εἶχε ἀναθέσει μιά ὑπόθεσι τῆς ὡραίας ἠθοποιοῦ Κύλ Σάννον. Ἡ νέα αὐτή, ὀρφανή ἀπό πατέρα καί πολύ πλούσια, εἶχε δυνατότητες νά σταδιοδρομήση λαμπρά στόν κινηματογράφο. "Ενα βράδυ ὅμως, τῆς κλέψανε ἀπ' τό δωμάτιό της μιά κασετίνα μέ διαμαντικά. "Υστερα τῆς τηλεφωνήσανε ἀνώνυμα νά ἐπικοινωνήση μέ τό Μπάρνεϋ Γκλίν, ἄν ἤθελε νά τά πάρη πίσω. Ὁ Γκλίν δέν ἔχει ἰδέα γι' αὐτή τήν ὑπόθεσι. Ὡστόσο τήν ἀναλαμβάνει, ἐδίως γιατί τοῦ ἀρέσει πολύ ἡ Κύλ. Οἱ κλέφτες τῶν διαμαντικῶν τοῦ δίνουν τηλεφωνικῶς ὁδηγίες πῶς νά τούς πληρώση 20.000 δολλάρια γιά νά τή πάρη πίσω. Πληροφορεῖ τότε σχετικά τό Σάιν-Τζώρτζ καί μαλώνει μαζί του γιατί δέν τόν ἐνημερώνει. Ἡ Κύλ δίνει τά λεφτά καί παίρνει πίσω τήν κασετίνα. Λείπουν ὅμως ἀπό μέσα δέκα γυμνές φωτογραφίες της, ποῦ τίς εἶχε βγάλει πρό ἐτῶν, διασκεδάζοντας μαζί μέ κάτι φίλες της. Ἡ Κύλ πιστεύει πώς τίς ἔχει κρατήσει ὁ Μπάρνεϋ, γιά νά τήν ἐκβιάση. Αὐτός ὅμως τή βεβαιώνει πώς δέν ξέρει τίποτε καί νά τῆς τίς ἐπιστρέψη. Ἐκείνη ἀρχίζει σιγά-σιγά νά τόν ἐμπιστεύεται. Διαμαρτύρεται ὡστόσο, ὅταν αὐτός τῆς μιλάη ἀσχημα γιά τόν "Αρτσι, γιατί εἶναι φίλος τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Μπάρνεϋ κάνει τότε μιά ἔρευνα στό σπίτι τοῦ "Αρτσι καί ἀνακαλύπτει ἕνα παληό κασρνέ μέ τ' ὄνομα τῆς Κύλ, καθώς καί τῆς φίλης της Γκλόρια Ντένις, ποῦ συγκατοικοῦσε ἄλλοτε μαζί της καί τήν εἶχε φωτογραφίσει γυμνή. Ἐξακριβώνει ἐπίσης πώς αὐτή ἡ Γκλόρια χορεύει τώρα σ' ἕνα κέντρο, μέ τό ψευδώνυμο Γκέϊ Ντάουν. Πηγαίνει ἐκεῖ καί τή βρίσκει μαζί μ' ἕνα ἀπό τά μέλη τῆς συμμορίας, ποῦ τήν κομετσαρίζεται καί τῆς παίρνει τήν ἠρωΐνη της. Στερημένη ἀπ' τό ναρκωτικό της, ἡ Γκλόρια παθαίνει μιά φοβερή κρίσι. Ὁ Μπάρνεϋ τήν πηγαίνει σπίτι της, μέ τό σκοπό νά τήν ἀνακρίνη. Τῆς κάνει μιά ἔνεσι μέ ναρκωτικό ποῦ τοῦ προμήθεψε κάποιος φίλος του ἀστυνομικός. "Ετσι, ἡ Γκλόρια συνέρχεται.

3ον

Στράφηκα καί τήν κύτταξα. Ἦταν ξαπλωμένη πάντα ἀνάσκελα, σχεδόν γυμνή. Τό κορμί της ὅμως εἶχε ξαναβρῆ τήν θηλυκότητά του, ποῦ τήν εἶχε χάσει τελείως πρίν ἀπό λίγο.

Πῆγα κοντά της καί τῆς πρόσφερα τσιγάρο.

Κούνησε ἀρνητικά τό κεφάλι της, μοῦ χαμογέλασε νωχελικά καί μοῦ εἶπε:

— Θέλω ἐσένα μονάχα, χρυσέ μου!... Ἐσένα, τόν ὁμορφο λεβέντη, ποῦ μούκανε τέτοια ὡραία ἔνεσι. Δέν θά μοῦ δώσης ἕνα φιλάκι, ἀγόρι μου;

"Εκλεισα μιά στιγμή τά μάτια μου Σάν νά μήν ἔφταναν οἱ φόσοι μπελάδες ποῦ εἶχα περάσει, θἄπρεπε τώρα νά ὑποταχθῶ στά καπρίτσια μιᾶς ἐρωτομανούς;

Γι' αὐτό ἴσως εἶχε δοθῆ στήν ἀρχή στά ναρκωτικά, ἀπό ἕνα ὑστερισμό: Γιά νά νοιώση τόν ἔρωτα, χρειαζότανε πρῶτα νά νικήση τούς ἐμφυτους περιορισμούς τοῦ ὑποσυνειδήτου της. Τό πιοτό δέν ὠφελοῦσε σέ τίποτα. Δέν καταλαβαίνει κανεῖς καλά τίς ἐρωτικές χαρές, ὅταν εἶναι μεθυσμένος. Δέν ξέρει πιά τί κάνει, καί δέν θυμᾶται ὕστερα τίποτα...

Μά ἡ «μαριχουάνα» εἶναι μιά καλή λύσι. Φέρνει μιά γενική καί ἀπολαυστική χαλάρωσι, ἐνῶ τό μυαλό μένει ὁλοκάθαρο. Τί ὑπέροχες στιγμές τότε! Αὐτή εἶναι ἡ ζωή...

Κι' ὕστερα, μιά ὡραία μέρα, ἡ Γκέϊ εἶδε πώς δέν ἐνεργοῦσε πιά πάνω της ἡ μαριχουάνα. Βρισκότανε κοντά σέ κάποιο φίλο τῆς στιγμῆς — δέν θυμότανε πιά τ' ὄνομά του, οὔτε ποῦ εἶχε συμβῆ αὐτό. Κάπνιζαν κι' οἱ δυό τους μαριχουάνα καί περιμένανε.. Κράτησαν τό τσιγάρο μέ τό ναρκωτικό, ὥσπου τούς ἔκαψε τά δάχτυλα.

Μά δέν συνέβη τίποτα. Ἡ Γκέϊ ἐξακολουθοῦσε νά νοιώθη νά τήν δένουν οἱ περιορισμοί της. Ἦταν ἱκανή νά βάλη τίς φωνές, ἄν ὁ σύντροφός της γύριζε πρός τό μέρος της, ἄν ἔκανε νά τήν ἀγγίξη μονάχα — ὅσο ὁμορφος κι' ἄν ἦτανε...

"Αναψε δεύτερο τσιγάρο. Ὁ ἄντρας εἶχε ἀρχίσει νά νευριάζη. "Απλωσε τό χέρι του πρός τό μέρος της. Μά δέν μποροῦσε ἐκείνη νά τόν ἀνεχθῆ ἀκόμα... Δέν καταλάβαινε λοιπόν τήν κατάστασί της, ὁ ἠλίθιος, τό κτήνος;...

Γιά νά ξεθυμάνη, τόν ἄρχισε στίς γροθιές καί κλωτσιές, οὐρλιάζοντας συγχρόνως σάν δαιμονισμένη...

Μιά βδομάδα ἀργότερα, ξανάγιναν τά ἴδια, μέ ἄλλο σύντροφο τώρα. Αὐτός ὅμως ἦταν πιό ἔξυπνος.

— Εἶσαι πιά μεγάλη κοπέλα, τῆς ἐξήγησε. Ἡ μαριχουάνα εἶναι γιά τά κοριτσάκια, γιά τίς μικροῦλες, ποῦ δέν ξέρουν τίποτε ἀπ' τή ζωή. Ἐσένα σοῦ χρειάζονται ἀληθινά ναρκωτικά, πιό δυνατά... κοκαΐνη, ἄς ποῦμε. Ρουφᾶς μιά πρέζα, καί πετᾶς ἀμέσως στούς εὐρανούς, μαζί μέ τήν παρέα σου!

Κι' ἔτυχε ἀκριβῶς νά κρατόη πάνω του τήν ἄσπρη ἐκείνη σκόνη τοῦ «παραδείσου».

Τά πράγματα ἀπέδειξαν πώς εἶχε δίκηο. Ἡ Γκέϊ χάρηκε καί πάλι τή ζωή της!

Ναί, ἀλλά θἄπρεπε στό ἑξῆς ν' ἀκριβοπληρώνη! Μόνο ἡ πρώτη δοκιμή ἦταν δωρεάν.. Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο πιό ἀπαραίτητο τῆς γινότανε τό ναρκωτικό. Τό χρειαζότανε μιά φορά τήν ἡμέρα τό λιγώτερο. Στήν ἀρχή, ἀργά τ' ἀπόγευμα, τήν ὥρα πού ἀρχίζει κανεῖς νά νευριάζη. "Υστερα, ὁλοένα πιό νωρίς... ὥσπου ἔφτασε νά τῆς εἶναι ἀπαραίτητο ἀπ' τήν ὥρα πού ξυπνοῦσε.

"Υστερα ἀνακάλυψε μιά πιχτή ἀλήθεια: "Οσο περισσότερο ἀναγκαῖο τῆς γινότανε τό ναρκωτικό, τόσο αὐξαινε ἡ τιμή του.

Μάντευα πώς αὐτά περίπου εἶχαν συμβῆ στήν ἄτυχη Γκέϊ..

"Ανοιξα τά μάτια μου καί τήν κύτταξα.

— Μά ἔλα λοιπόν! μοῦ ξανοεῖπε. Δέν εἶν' εὐγενικό ἐκ μέρους σου ν' ἀφίνης τίς κυρίες νά περιμένουνε.

Εἶχε δίκηο σ' αὐτό... προκειμένου γιά τέτοιες κυρίες! Ὁ ἐγωϊσμός τους εἶναι τόσος, ὥστε δέν ὑπάρχει γι' αὐτές τίποτ' ἄλλο ἀπ' τόν ἑαυτό τους κι' ἀπ' τή φωτιά ποῦ τίς καίει. Τά παίρνουν ὅλα, χωρίς νά δίνουν τίποτα στήν πραγματικότητα.

— Ἀκοῦστε, Γκλόρια... ἄρχισα.

Μά δέν μπόρεσα νά προχωρήσω. Ἐκείνη χασμουρήθηκε καί μοῦ εἶπε μέ συρτή φωνή:

— Μέ λένε Γκέϊ... "Ελα λοιπόν, ἔλα στήν ἀγκαλιά μου!... Μά... πῶς ἤξερες αὐτό τ' ὄνομα Γκλόρια; Ποιός εἶσαι σύ;

Μοῦ χάιδεψε τό μπρατσο. Τῆς ἔπιασα τό χέρι. Γέλασε νευρικά.

— Μοῦ μίλησε γιά σᾶς ἡ Κύλ Σάννον, ἀπάντησα.

Περίμενα νά πῆ κάτι. Μά τά δευτερόλεπτα περνοῦσαν, κι' ἐμεῖς κυτταζόμαστε μονο στά μάτια... Ἐπιτέλους, ἄνοιξε τό στόμα της:

— Τήν περιποιήθηκα καλά τήν Κύλ... μά ὄχι ὅπως περιποιήθηκες ἐσύ ἐμένα!

— Θάταν πολύ πικάντικες ἐκεῖνες οἱ φωτογραφίες... ἐπέμεινα. Σέ ποιον μιλησατε γι' αὐτές;

Ἤξερα ὡστόσο πώς, στήν κατάστασι ποῦ βρισκότανε, δέν θά μοῦδινε καμμιά ἐξήγησι. Καί πραγματικά, ὕστερα ἀπό ἕνα λεπτό, μοῦ ξαναεῖπε:

— Ἔλα λοιπόν! Δέν ἔχω κέφι τώρα γιά κουβέντες. Ἄλλη ὥρα...

Δέν εἶχε κέφι «τώρα» γιά κουβέντες. Θά εἶχε ὅμως «ὕστερα»; "Η θά μοῦ ξεφούρνιζε πάλι κανένα καινούργιο μπελάς...

Τήν κύτταξα προσεχτικά. "Ημουν βέβαιος πώς θά μποροῦσε,

Μικρές Ἱστορίες

Φθινοπωρινός παραθερισμός

Σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι, στήν κεντρικώτερη πλατεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀκούγεται ξαφνικά δυνατός θόρυβος.

Τό παράθυρο τοῦ τρίτου πατώματος ἀνοίγει μέ ὁρμή καί τά τζάμια γίνονται χίλια κομμάτια.

Στό παράθυρο ἐμφανίζονται κατάχλωμοι ἕνας ἄντρας καί μιά γυναῖκα ἐξαιρετικά ὄμορφη. Ὁ νέος κρεμάει ἕνα σχοινί καί κατεβαίνει στό δρόμο.

Ἡ ὡραία γυναῖκα, ποῦ φοράει ἕνα τολμηρό «νεγκλιζέ», τόν μιμεῖται.

Τήν ἴδια στιγμή, ἕνας ἄντρας ἐξαγριωμένος ἐμφανίζεται στό παράθυρο, κρατώντας περίστροφο, καί φωνάζει στή γυναῖκα:

— "Απιστη! Μέ πρόδωσες! Θά πεθάνης!...

Καί πυροβολεῖ τούς δυό φυγάδες.

Ἡ γυναῖκα λιποθυμεῖ καί ὁ φίλος της ἀπευθεῖ νά τήν προστατέψη, ἐνῶ ὁ σύζυγος κατεβαίνει κι' αὐτός στό δρόμο καί προχωρεῖ ἀπειλητικά ἐναντίον τους, κραδαίνοντας τώρα ἕνα τεράστιο μαχαίρι.

Ξαφνικά ὅμως, ἡ γυναῖκα σηκώνεται καί οἱ τρεῖς ἥρωες τοῦ δράματος πιάνονται ἀπό τά χέρια κι' ἀναγγέλλουν στό πλῆθος, ποῦ ἀγωνιοῦσε γιά τήν ἐξέλιξι τῆς «οἰκογενειακῆς τραγωδίας»:

— Κυρίες καί κύριοι, αὐτή εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ συναρπαστικοῦ μυθιστορήματος, ποῦ θ' ἀρχίση νά δημοσιεύη ἀπό σήμερα ὁ «Καθημερινός Ταχυδρόμος τῆς Νέας Ὑόρκης»!...

ἂν ἤθελε, νὰ μοῦ δώσῃ πολύτιμες πληροφορίες...

— Λοιπόν, θὰ τ' ἀποφασίσῃς ἢ ὄχι; εἶπε νευρικά, ἀρχίζοντας νὰ θυμώνῃ. Τί εἶσαι σύ; Πάγο ἔχεις στὶς φλέβες σου;

Καὶ χασμουρήθηκε πάλι.

Δὲν εἶχα καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ δοκιμάσω τὰ ἐρωτικά προσόντα της. Μὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω...

Πήγα λοιπὸν κοντά της κι' ἔκανα νὰ τὴν ἀγκαλιάσω.. ὅταν ἄνοιξε ἀθόρυβα ἡ πόρτα κι' ὥρμησαν δυὸ ἄντρες μέσα στὸ δωμάτιο!

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Φράνκι. Τὸν ἄλλο τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά, μὰ ἡ φάτσα του δὲν μ' ἄρεσε καθόλου.

Ἦσαν ὁπλισμένοι κι' οἱ δυό. Ὁ Φράνκι εἶχε ἀντικαταστήσει τώρα τὸ παιχνιδάκι του μ' ἕνα μεγάλο πιστόλι τῶν 38, ποὺ τὸ κρατοῦσε σταθερὰ στὸ γαντοφορεμένο χέρι του.

Ὅλα τελειώσανε δίχως οὔτε μιὰ λέξι: Ἐνῶ ὁ ἄγνωστος μὲ σημάδευε μὲ τὸ ρεβόλβερ του, ὁ Φράνκι γύρισε τὸ δικό του κατὰ τὴν κοπέλλα, ποὺ ἦταν πάντα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι, καὶ τὴν πυροβόλησε πέντε φορὲς συνέχεια!

Ὕστερα, πρὶν ἀκόμη σβύσῃ ἡ ἠχὼ ἀπ' τὶς πιστολιές, πέταξε χάμω τὸ ὅπλο του κι' ἔφυγε βιαστικά. Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολούθησε. Κι' ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω τους, ὅπως εἶχε ἀνοίξει.

Ἀπλώθηκε πάλι σιωπή. Πάνω στὸ κρεβάτι κειτόταν τώρα ἕνα γυμνὸ πτῶμα. Μιὰ - δυὸ σφαῖρες εἶχαν βρῇ τὴ Γκέϋ στὸ κεφάλι καὶ τὸ αἷμα εἶχε βρέξει κι' ὅλας μιὰ μικρὴ τοῦφα τῶν μαύρων μαλλιῶν της. Ὕστερα κύλησε στὸ στῆθος της καὶ στὰ πλευρά της...

Πῆρα τὸ τηλέφωνο κι' εἰδοποίησα τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιφερείας. Ἕνας πόλισμαν μοῦ ἀπάντησε πὼς ἴσως νὰ μὴν ἦταν νεκρὴ ἡ γυναῖκα καὶ πὼς θὰ μοὔστελνε ἕνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο. Πιστεύω πὼς μὲ νόμιζε μεθυσμένο καὶ φανταζόταν ὅτι εἶχα πιαστῆ στὰ χέρια μὲ τὴ γυναίκα μου...

Τηλεφώνησα ἔπειτα στὴν Ἀσφάλεια. Ὁ Χάρρυ Λάρκιν, ὁ φίλος μου, ἦταν ἄρρωστος, μὲ ἄδεια. Μὰ ὁ ὑπαξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ στείλῃ μερικοὺς ἀστυνομικούς.

Δυὸ λεπτὰ ἀφοῦ κρέμασα τ' ἀκουστικό, ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος σταμάτησε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ κατέβηκαν ἀπ' αὐτὸ δυὸ ἀστυφύλακες.

Ἀνέβηκαν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα.

Ἄκουγα τὰ βήματά τους. Ὅταν φτάσανε στὸ διάδρομο, εἶχα μισανοίξει κι' ὅλας τὴν πόρτα.

Κρατοῦσαν ρεβόλβερ κι' οἱ δυό τους. Καὶ φαίνονταν νευριασμένοι. Μὰ τοὺς δικαιολογοῦσα ἀπόλυτα. Τί διαβολοδουλειὰ κι' ἡ δική τους, νὰναι ἀναγκασμένοι νὰ τρέχουνε μέσα στὴ νύχτα στὶς πιὸ μακρυνὲς γειτονιές! Κι' ὅλ' αὐτά, γιὰ 45 δολλάρια τὴ βδομάδα μισθό!

— Δὲν εἶναι ὡραῖο θέαμα, σᾶς προειδοποιῶ, τοὺς εἶπα

Πρὶν ὅμως φτάσουν κοντά μου, δυὸ ἄλλες πόστες ἄνοιξαν στὸ διάδρομο. Στὴν πρώτη φάνηκε μιὰ κοντὴ καὶ παχουλὴ γυναικούλα.

— Τ' ἄκουσα ὅλα!... φώναξε. Ὕστερα σωπάσανε. καὶ σὲ λίγο πέσανε οἱ πιστολιές!...

Τὰ λόγια τρέχανε ἀπ' τὸ στόμα της ποτάμι. Ξαφνικὰ μὲ εἶδε καὶ φώναξε:

— Αὐτὸς εἶναι! Τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουνε, μαζὶ μὲ τὴν κοπέλλα. Ναί, αὐτὸς εἶναι!

Οἱ ἀστυφύλακες ἔκαμαν ἀμέσως ἕνα βῆμα πίσω καὶ γύρισαν τὰ ὅπλα τους κατὰ πάνω μου.

Ἀπ' τὴν ἄλλη πόρτα, ἀλλ' ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάμαρας, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀντρική:

— Τί συμβαίνει πάλι, σ' αὐτὸ τὸ βρωμόσπιτο; Τί εἶν' αὐτὴ ἡ φασαρία;

Οἱ πόλισμαν προχώρησαν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ αὐστηρὴ ἔκφρασι. Τοὺς ἔδειξα τὰ χέρια μου, ἀδειανά, κι' εἶπα στὸ μεγαλείτερο στὰ χρόνια:

— Δολοφονήθηκε μιὰ γυναῖκα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα. Δυὸ τύποι ἀνοίξανε ξαφνικὰ τὴν πόρτα καὶ τὴν κάνανε κόσκινο!

— Μεταδολή! μὲ διάταξε ἐκεῖνος. Τὸ πρόσωπο κατὰ τὸν τοῖχο καὶ τὰ χέρια ψηλά!

Ὑπάκουσα. Ἐκεῖνος μὲ πασπάτεψε μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του παντοῦ, ἀπ' τὴ μασχάλη ὡς τὸν ἀστράγαλο, κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριές.

— Πέρασε τώρα ἐκεῖ μέσα, μοῦ εἶπε. Πάντα μὲ ψηλὰ τὰ χέρια.

Μπῆκα πρῶτος στὴν κάμαρα. Ἐκεῖνοι μὲ ἀκολούθησαν.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!... μουρμούρισε ὁ ἕνας, μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε.

Στράφηκα, κι' οἱ ματιές μας διασταυρώθηκαν. Κούνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου:

— Ὄχι, δὲν τὸκανα ἐγώ, βεβαίωσα.

— Ἀλλὰ ποιός;

— Ἦταν δυό, σᾶς εἶπα. Ἐκεῖνος ποὺ πυροβόλησε, λέγεται Φράνκι. Ἔχει ἀνάστημα 1,75, εἶναι ἀδύνατος καὶ καλονυμένος... Ὁ ἄλλος σημάδευε ἐμένα μὲ τὸ ρεβόλβερ του Ἦταν κι' αὐτὸς ἴδιο καλοῦπι, ἀλλὰ πιὸ κοντός...

— Ποῦ τὰ βρήκες αὐτὰ ἐδῶ, φίλε; μὲ διέκοψε ὁ νεώτερος ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακες.

Στεκόταν κοντὰ στὸ κομμὸ καὶ μοῦδειχνε τὴ σύριγγα καὶ τὴν ἡρωΐνη.

Δὲν ἀπάντησα. Ἐκεῖνος πλησίασε τὸ πτῶμα, ἔσκυψε κι' ἐξέτασε τὸ μπράτσο.

— Κάθαρμα! μοῦ φώναξε.

Δὲν μποροῦσα τώρα νὰ τὸν μάλω ἀπ' τὴν παρεξήγησι. Κράτησα τὴ γλῶσσα μου. Μόνο δυὸ ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ κανονίσουν αὐτὴ τὴν ἱστορία μὲ τὴν ἡρωΐνη: ὁ Ἄντυ Ἀλιμπέρτο κι' ἕνας ἄλλος φίλος μου, ἀνώτερος ἀστυνομικός. Ἂν προσπαθοῦσα νὰ δώσω τώρα ἐξηγήσεις σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ στενοκέφαλους πόλισμαν, τὸ μόνο ποὺ θὰ κατώρθωνα, θάταν νὰ μπερδέψω ἀκόμα περισσότερο τὴν κατάστασι...

— Καλὰ σὲ συγύρισε, βλέπω! μοῦ εἶπε ὁ μεγαλείτερος ἀπ' τοὺς δυό.

Κύτταζε τὸ δεξιὸ μάγουλό μου, σημαδεμένο βαθειὰ ἀπ' τὰ νύχια τῆς Γκλόρια. Καὶ κρατοῦσε ἀπ' τὴν κάννη τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε ἀφίσει ἐκεῖ ὁ Φράνκι.

Ἐπέμενα νὰ μὴ θέλω νὰ ξηγηθῶ σ' αὐτούς. Δὲν μ' ἄρεσε ἄλλωστε καθόλου ὁ τρόπος ποὺ παρουσιάζανε τὰ πράγματα...,

— Λοιπόν, ποῦ τὸ βρῆκες, αὐτὸ ἐδῶ; μὲ ρώτησε ὁ πόλισμαν δείχνοντάς μου τὸ ρεβόλβερ.

— Δὲν εἶναι δικό μου, ἀπάντησα ξερά. Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε λίγα λεπτά;

— Τί νὰ περιμένουμε;

— Τὴν Ἀσφάλεια. Θὰ φτάσῃ ὅπου καὶ νάναι.

— Τὴν Ἀσφάλεια;

Αὐτὸ φάνηκε πὼς δὲν τὸν ἐνθουσίασε καθόλου... Σίγουρα, ἐδῶ καὶ μερικὲς στιγμές, ἡ φαντασία του δούλευε πυρετωδῶς. Ἔβλεπε τὴ φωτογραφία του μαζί μου, δημοσιευμένη στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων, κάτω ἀπὸ πελώριους τίτλους: «Σύλληψις τοῦ ἐπικινδύνου δολοφόνου κατόπιν ὁμηρικῆς πάλης». Φαντοζότανε τὸν ἑαυτό του νὰ δέχεται τὰ συγχαρητήρια τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, μαζὶ μ' ἕνα μετάλλιο καὶ μὲ μιὰ ὑπόσχεσι προαγωγῆς.

Θὰ τελείωναν τότε πιὰ τὰ βάσανά του. Δὲν θάταν ὑποχρεωμένος νὰ γυρίζῃ ὀχτὼ ὧρες συνέχεια μὲ τ' αὐτοκίνητο, ἑτοιμος νὰ πάῃ ὅπου θὰ τὸν ἔστελνε μιὰ καταραμένη φωνὴ ἀπ' τὸ μεγάφωνο! Θὰ μποροῦσε νὰ ξαπλωθῇ κι' αὐτὸς σὲ μιὸ πολυθρόνα καὶ νὰ δίνῃ ἡ δική του φωνὴ διαταγὲς στοὺς ἄλλους φουκαράδες...

Τὸν λυπήθηκα εἰλικρινά. Μὰ ἤξερα πὼς θάφταναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὰ λαγωνικὰ τῆς Ἀσφαλείας καὶ πὼς ἡ ἀποστολή του θὰ τελείωνε ἀδόξως, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ καλὰ-καλά...

— Ποιὸς εἰδοποίησε τὴν Ἀσφάλεια; μὲ ρώτησε μ' ἐπιθετικὸ τόνο.

— Λέγομαι Γκλὶν καὶ εἶμαι ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ... ἄρχισα νὰ τοῦ ἐξηγῶ.

— Εἶσαι ἕνα κάθαρμα, μ' ἔκοψε ὁ νεώτερος ἀστυφύλακας.

Ἐν' αὐτοκίνητο φρενάρισε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ νεώτερος πόλισμαν ἔτρεξε νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Δὲν σκέφθηκε κὰν πώς, ἂν ἔρχονταν συνένοχοί μου, θὰ τὸν ξέκαναν στὴ στιγμή!

— Εἶναι τέσσερες ἄντρες μὲ πολιτικά... εἶπε στὸ σύντροφό του.

— Τ' αὐτοκίνητο ἔχει ἕνα ἀρχικὸ ψηφίο «Ν»; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος

Ὁ ἄλλος ξανακύτταξε καὶ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Αὐτοὶ εἶναι, λοιπόν... ἡ Ἀσφάλεια! εἶπε ὁ πρῶτος μὲ πένθιμο τόνο

Ἦταν ἀληθινὰ ἀξιολύπητος, αὐτὴ τὴ στιγμή. Τόσο ποὺ θὰ εὐχόμουνα σχεδὸν νἄμαι ἐγὼ ὁ Φράνκι, γιὰ νὰ τοῦ τονώσω τὸ ἠθικό...

Ἕνα κεφάλι πρόβαλε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Μᾶς κύτταξε γρήγορα, μὲ δυσπιστία. Ἡ ματιά του σταμάτησε στὰ ρεβόλβερ τῶν πόλισμαν.

Ἔπειτα ὁ νεοφερμένος μπῆκε στὴν κάμαρα. Τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τρεῖς ἄλλοι. Πήγανε ἀμέσως κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Ἐπικεφαλῆς βρισκόταν ὁ ὑπαστυνόμος Στέρν. Μὲ κύτταξε μιὰ στιγμή.

— Εἴσαστε ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ Γκλίν, νομίζω; μοῦ εἶπε.

Ἔγνεψα «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι μου.

— Ποιὰ εἶν' αὐτή; μὲ ρώτησε, δείχνοντάς μου τὴ νεκρή.

Τὸν πληροφόρησα καὶ τοῦ διηγήθηκα ὅ,τι ἀφοροῦσε τὸ Φράνκι καὶ τὸ σύντροφό του. Μ' ἄκουσε μὲ προσοχή. Ὕστερα μὲ ρώτησε:

— Εἴχατε ἔρθει ἐδῶ γιὰ δουλειά, Γκλίν, ἢ μήπως...;

Κι' ἡ ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του συμπλήρωσε τὴν ἐρώτησι, ποὺ ἔμεινε μισοτελειωμένη.

— Εἶχα ἔρθει γιὰ ἐπαγγελματικοὺς λόγους... ἀπάντησα, κυττάζοντας μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ δυὸ ντέτεκτιβ τοῦ Στέρν ποὺ ἐξετάζανε τὸ μπράτσο τῆς Γκλόρια, ἐνῶ ὁ νεώτερος πόλισμαν τοὺς ψιθύριζε μερικὲς ἐξηγήσεις.

— Δὲν θάθελα νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, εἶπε ἤσυχα ὁ Στέρν. Μὰ περὶ τίνος ἀκριβῶς ἐπρόκειτο;

— Ἡ σκοτωμένη ἦταν τοξικομανής. Μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ χρήσιμες πληροφορίες, τόσο σ' ἐμένα ἀτομικὰ ὅσο καὶ στὴν Ὑπηρεσία ναρκωτικῶν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τῆς εἶχα κάνει μιὰ ἔνεσι...

— Ἐσεῖς; ρώτησε ὁ Στέρν.

Κούνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι μου.

— Μὲ δικό της ναρκωτικό;

Ἔγνεψα ὄχι.

— Ἀλλὰ ποῦ τὸ βρήκατε;

— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη σαρθῆτε μαζί μου στὸ διάδρομο, θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

Ὁ Στέρν προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸν ἀκολούθησα. Κανόνισε μὲ τρόπο ὥστε νὰ μὲ φέρῃ στὴν ἀδιέξοδη ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ἐνῶ ἕνας ἀπ' τοὺς ντέτεκτιβ στεκότανε στὴν πόρτα τῆς κάμαρας, μὲ τὸ χέρι στὴν τσέπη του.

Χαμηλώνοντας τὴ φωνή μου, ὥστε νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος, τοῦ διηγήθηκα μὲ συντομία τὴν ἐξυπηρέτησι ποὺ μοῦ εἶχε προσφέρει ὁ Ἄντυ Ἀλιμπέρτο.

— Θὰ τὰ ἐξακριβώσουμε, ὅλ' αὐτά, μοῦ εἶπε ὅταν τελείωσα. Καθὼς ξέρω, δὲν ὑπάρχει ὡς τώρα τίποτε εἰς βάρος σας. Θὰ σᾶς ἀφίσω λοιπὸν ἐλεύθερο νὰ γυρίσετε σπίτι σας... ἀλλὰ θὰ μείνετε στὴ διάθεσί μας. Ἀφίστε μας τὴ διεύθυνσί σας καὶ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου σας.

Τὸν εὐχαρίστησα. Μοῦ χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου:

— Ἔχω ἀκούσει γιὰ τὸν πατέρα σας!...

Μ' ἄφισε ἐκεῖ καὶ ξαναγύρισε μέσα στὴν κάμαρα. Ἔδωσα στὸ ντέτεκτιβ, ποὺ φύλαγε στὴν πόρτα, ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ χρειάζονταν, κι' ἔφυγα ἔπειτα.

Ἦταν μεσάνυχτα πιά, ὅταν ἔπεσα στὸ κρεβάτι. Κατὰ τὶς 3 τὴ νύχτα, μὲ ξύπνησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας μου.

Δυὸ ντέτεκτιβ τῆς Ἀσφαλείας στέκονταν στὸ κεφαλόσκαλο. Μὲ πλησιάσανε, ἀμίλητοι, ἀλλὰ δίχως νὰ μ' ἀγγίξουνε.

Ὁ ἕνας ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε μπροστά της. Κρατοῦσε ἕνα πιστόλι.

Ὁ ἄλλος διέσχισε τὴν κάμαρα καὶ στάθηκε ἀνάμεσα στὸ παράθυρο καὶ σ' ἐμένα. Κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἕνα ρεβόλβερ ὅμοιο μὲ τοῦ συναδέλφου του.

— Ντυθῆτε, μοῦ εἶπε ξερά. Σᾶς συλλαμβάνομε!

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Γκλόρια Ντένις... Ἔχετε ἐδῶ ἄλλα ρεβόλβερ;

— Ἄλλα ρεβόλβερ;... πρόφερα, ἐνῶ κύτταζα μηχανικὰ πρὸς τὸ κομμό.

— Ναί, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνο ποὺ μετεχειρισθήκατε γιὰ τὸ φόνο.

Συγχρόνως, ὁ ντέτεκτιβ πῆγε ὡς τὸ κομμὸ κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ συρτάρια.

— Δὲν ἤταν δικό μου, αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ! διαμαρτυρήθηκα.

— Μπά! Πῶς γίνεται λοιπὸν νὰ ἔχῃ καταγραφῇ στ' ὄνομά σας, στὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας;

Πλησίασα κι' ἐγὼ στὸ κομμό, ταραγμένος.

— Ἀλτ! μοῦ φώναξε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ φύλαγε στὴν πόρτα.

Σταμάτησα.

— Τὸ δικό μου πιστόλι βρίσκεται ἐδῶ, στὸ βάθος τοῦ πρώτου συρταριοῦ, εἶπα.

Ὁ ντέτεκτιβ κύτταξε μέσα στὸ συρτάρι, ἔχωσε τὸ χέρι του, ψαχούλεψε παντοῦ. Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα! Ξανάκλεισε τὸ συρτάρι καὶ δήλωσε:

— Τὸ πιστόλι σας βρίσκεται στὴν ἀστυνομία... ἐκεῖ ποὺ θὰ σᾶς πᾶμε τώρα. Ἐμπρός, ντυθῆτε γρήγορα!

Ὑπάκουσα, χωρὶς περισσότερες συζητήσεις. Ἂν ὁ Φράνκι κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν σκοπὸ νὰ μὲ μπλέξουν ἄσχημα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, τὸ εἶχαν πετύχει μὲ τὸ παραπάνω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ὁ Στέρν μὲ κύτταζε πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, μὲ ἀπογοήτευσι καὶ μὲ κάποια συμπόνια μαζί.

— Μπορεῖτε νὰ καθήσετε, ἂν θέλετε, Γκλίν, μοῦ πρότεινε μὲ σιγανὴ φωνή.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ... ἀπάντησα, γιατὶ εἶχα καταλάβει πὼς προτιμοῦσε νὰ μείνω ὄρθιος. Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὸ ρεβόλβερ;

— Ἐσεῖς πρέπει νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσετε!

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἐξηγήσω τίποτε. Δὲν κρατοῦσα πάνω μου τὸ ρεβόλβερ μου, ὅταν πῆγα στὸ σπίτι τῆς Γκλόρια, ἐπομένως δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἄφισα ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ ποιὸς τ' ἄφισε;

— Ὁ δολοφόνος. Αὐτὸς ὁ Φράνκι... Δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα;

— Ναί, βέβαια. Φρόντισα νὰ ἐξελέγξω ἀμέσως τὴν κατάθεσί σας... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω..

— Τί δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε;

— Μερικὰ ἀπ' ὅσα μοῦ εἴπατε, ἐπιβεβαιώθηκαν Εἴχατε ζητήσει πραγματικὰ νὰ σᾶς στείλουν μιὰ δόσι ἡρωΐνης, ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία ναρκωτικῶν. Ὕστερα δὲ ἀπ' τὸ ἔγκλημα, τηλεφωνήσατε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία..,

— Κι' ἐμεινα ἐκεῖ, φρόνιμα, περιμένοντας ναρθῆτε, χωρὶς ν' ἀγγίξω ἀπολύτως τίποτε.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ παραξενεύει... Αὐτὴ ἡ συμπεριφορά σας, μερικὲς στιγμὲς ἀφοῦ δολοφονήσατε μιὰ γυναῖκα!

Ὁ Στέρν μιλοῦσε τόσο σιγά, ὥστε ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ σκύβω μπροστὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω.

— Δὲν δολοφόνησα κανένα! διαμαρτυρήθηκα.

Ἔχωσε τὸ χέρι του σ' ἕνα φάκελλο ἀπὸ χοντρὸ χαρτί, ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ γραφεῖο του, κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι τῶν 38. Τ' ἄφισε μπροστά μου καὶ εἶπε:

— Εἶναι δικό σας αὐτό, ναὶ ἢ ὄχι;

Τὸ κύτταξα μ' ἀμηχανία.

— Πάρτε το στὰ χέρια σας, ἐξετάστε το ἀπὸ κοντά, πρόσθεσε ὁ Στέρν.

Πῆρα τὸ ρεβόλβερ. Μὰ δὲν δυσκολεύθηκα νὰ βεβαιωθῶ πὼς ἦταν πραγματικὰ τὸ δικό μου... Μ' αὐτὸ εἶχε σκοτώσει ὁ Φράνκι τὴ Γκλόρια, κι' ὕστερα τὸ εἶχε πετάξει χάμω φεύγοντας.

— Ναί, εἶναι δικό μου, παραδέχθηκα. Δὲν τὸ μεταχειρίσθηκα ὅμως ἐγὼ γιὰ τὸ φόνο αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης.

— Τὸ μεταχειρίστηκε ὁ Φράνκι;

Ἔσκυψα πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο καὶ τόνισα:

— Ναί, ὁ Φράνκι!

— Πῶς συνέβη νὰ βρίσκεται στὴν κατοχὴ τοῦ Φράνκι τὸ δικό σας ρεβόλβερ;

— Ἁπλούστατα, τὸ πῆρε ἀπ' τὴν κάμαρά μου.

— Χμ! Αὐτὸς ὁ Φράνκι πρέπει νάχε καὶ κάποιο ἐπίθετο. Μὰ ἴσως ἀμελήσατε νὰ ἐπινοήσετε κανένα κατάλληλο!...

— Ἀρκετά, κύριε ὑπαστυνόμε! διέκοψα. Μπορεῖτε νὰ μὲ κλείσετε στὴ φυλακή, ἂν θέλετε.

— Θ' ἀποφασίσω ἐγὼ πότε θάναι καιρὸς νὰ σᾶς κλείσω στὴ φυλακή, μοῦ εἶπε ξερὰ ὁ Στέρν.

— Πάντως, δὲν πρόκειται ἀ σᾶς πῶ πιὰ οὔτε λέξι γιὰ τὸ Φράνκι.

— Μπά! Μοῦ θυμώσατε λοιπόν;

— Σᾶς λέω πὼς σκότωσε κάποιος αὐτὴ τὴν κοπέλλα, καὶ σεῖς ἰσχυρίζεσθε πὼς αὐτὸς ὁ κάποιος εἶμ' ἐγώ. Σᾶς λέω πὼς ὑπάρχει ἕνας ὀνόματι Φράνκι καὶ πὼς μεταχειρίσθηκε ἕνα πιστόλι, ποὺ ἐξακριβώνεται ὅτι ἦταν δικό μου. Σᾶς λέω πὼς τόκλεψε ἀπ' τὴν κάμαρά μου. Ἐσεῖς ἀρνεῖσθε τὴν ὕπαρξι αὐτοῦ τοῦ Φράνκι καὶ εἴσαστε προκαταβολικὰ ἀποφασισμένος

Κεφαλαλγία
Δυσπεψία
Στομαχικές
διαταραχές

Ἕνα ἕως δύο δισκία
Ἄλκα - Σέλτζερ
σ' ἕνα ποτήρι νερό

Προϊὸν τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐργοστασίων MILES LABORATORIES, INC. U. S. A.

Alka-Seltzer

REGISTERED TRADE MARK

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ : ΑΓΓ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΚΟΝ. ΠΑΠΑΕΛΛΗΝΑΣ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 1 - ΤΗΛ. 30.479 - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ἐπλουτίσαμεν ἤδη τὴ συλλογή μας μὲ καινούργια ὑφάσματα ἐπιπλώσεως γιὰ τὴ χειμερινὴ σαιζόν. Εὐκολώτερη ἐκλογὴ θὰ κάνετε καὶ ἐπιτυχία μεγαλύτερη θὰ ἔχετε, ὅταν ἐγκαίρως μᾶς ἐπισκεφθῆτε. **ΡΥΘΜΟΣ** Βουλῆς 22

Εμπιστευθῆτε

τὸ χεῖλη σας εἰς τὸ κραγιὸν "ΜΑΟΡΙ"

- Δώστε τὸν ὡραιότερο γιὰ τὸν τύπο τους χρωματισμό.
- Τὸ ἀνεξίτηλο κραγιὸν "ΜΑΟΡΙ" κυκλοφορεῖ σὲ 8 φωτεινοὺς χρωματισμούς.

MAORI

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ "CANA"

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Πάντα καλοχτενισμένη

μὲ Γιχτ

Μαλλιὰ ἁπαλὰ
Γυαλάδα διακριτική
χωρὶς πιτυρίδα

Φυλλὶς

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 25 226

νὰ μὴν πιστέψετε οὔτε λέξι ὅπ-
ὅσα θὰ σᾶς πῶ. Γιατί λοιπὸν
νὰ κάνω τὸν κόπο νὰ μιλάω;

— Λέτε πὼς εἴχατε ἀναλάβει
μιὰ ἔρευνα. Ποιὰ ἀκριβῶς;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ.
Εἶναι μιὰ ὑπόθεσι αὐστηρῶς ἰ-
διωτική, κι' ὁ πελάτης μου ἐν-
νοεῖ νὰ μείνῃ μυστική.

—Ἄ, ἔχομε τώρα καὶ τὸν
πελάτη! Καὶ πῶς λέγεται αὐ-
τὸς ὁ πελάτης σας;

Κούνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφά-
λι μου.

— Τί δουλειὰ κάνει;

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ
πιὰ οὔτε λέξι.

— Θὰ τὸ δοῦμε, αὐτό! Θέ-
λω νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο βρι-
σκόσαστε στὴν κάμαρα αὐτῆς
τῆς κοπέλλας. Θέλω νὰ μάθω
ἂν σᾶς γρατζούνισε στὸ πρόσ-
ωπο, καθὼς προσπαθούσατε νὰ
τὴν κακοποιήσετε... ἢ τὴν ὥρα
ποὺ τὴ βολοφονούσατε!

»Μὴν ἐλπίζετε νὰ χάψω τὸ
παραμύθι σας γι' αὐτὸ τὸ Φρέν-
κι. Καὶ μὴ μοῦ ξαναπῆτε πὼς
ψάχνατε γιὰ κάποιο λαθρέμπο-
ρο ναρκωτικῶν. Τί μποροῦσε νὰ
σᾶς ἐνδιαφέρῃ αὐτὴ ἡ δουλειά,
ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ κερδί-
σετε τίποτα;...

»Ἐμπρός, Γκλίν, μιλῆστε
μου μὲ εἰλικρίνεια! Θέλω νὰ
μάθω τί συνέβη ἀπόψε τὴ νύ-
χτα.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου ἀρ-
νητικὰ καὶ πάλι. Ὁ Στέρν ση-
κώθηκε ζωηρὰ καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλά, θὰ τὰ ξαναπο-
ῦμε αὔριο. Ἴσως νὰ βάλετε
μυαλό, ἂν μείνετε γιὰ λίγο
κλεισμένος σ' ἕνα κελλί!
Μπράντλεϋ!...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως. Κι'
ὁ Στέρν διάταξε τὸν ὑφιστάμε-
νό του:

— Κλεῖσε στὴ φυλακὴ αὐτὸν
ἐδῶ τὸν ἄνθρωπο. Κατηγορεῖ-
ται γιὰ δολοφονία... Φροντίστε
νὰ φωτογραφίσουνε καθαρὰ τ'
γρατζουνιὲς στὸ πρόσωπό του.

Βγῆκα, δίχως νὰ πῶ λέξι.
Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Στέρν μ' ἀκο-
λούθησε καὶ στὸ διάδρομο ἀ-
κόμα.

— Κρῖμα ποὺ δὲν μποροῦμε
νὰ σᾶς γράψουμε μὲ τ' ὄνομα
Τζὼν Σμίθ! Ὅταν διαβάσουν
αὔριο τὸ πρωῒ τ' ὄνομά σας
στὶς ἐφημερίδες, οἱ παληοὶ συν-
άδελφοι καὶ φίλοι τοῦ πατέρα
σας θ' ἀρρωστήσουν ἀπ' τὴν
στενοχώρια τους. Νάσαστε βέ-
βαιος γι' αὐτό.

Ὁ Μπράντλεϋ καὶ δυὸ πόλι-
σμαν μὲ στολή, ποὺ μὲ συνο-
δεύανε, ἄνοιξαν μὲ κόπο δρόμο
ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ρεπὸ-
ρτερ καὶ τῶν φωτογράφων. Τὰ
«φλὰς» μὲ θαμπώσανε, οἱ ἐρω-
τήσεις μὲ ζαλίσανε:

— Δὲν σ' ἤθελε ἡ μικρή, Ἔ;

— Μετανοιώνεις ποὺ τὴ σκό-
τωσες;

— Ποιὸν ἔχεις δικηγόρο;

— Σ' ἀπατοῦσε μὲ ἄλλον;

Βρέθηκα ἐπιτέλους σ' ἕνα
γραφεῖο, ὅπου ἕνας γέρος καὶ
φαλακρὸς ἀρχιφύλακας καταχώ-
ρησε τὶς ἀπαντήσεις μου σ' ἕ-
να μεγάλο μαῦρο βιβλίο.

Ὕστερα ὁ Μπράντλεϋ μ' ἀνέ-
βασε σ' ἕνα αὐτοκίνητο τῆς Ἀ-
σφαλείας. Καθήσαμε μαζὶ στ'
πίσω μέρος, ἐνῶ οἱ δυὸ πόλι-
σμαν παίρνανε θέσι μπροστά.

Μείναμε ἀμίλητοι λίγη ὥρα.

— Τί σᾶς ἔσπρωξε νὰ κό-
μετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; μὲ ρώ-
τησε ξαφνικὰ ὁ Μπράντλεϋ.

— Εἶμαι κεφάλαλος, ἀπάν-
τησα.

Ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ποιὸν θὰ πάρετε γιὰ δι-
κηγόρο;

— Δὲν μοῦ χρειάζεται δικη-
γόρος.

Ὁ Μπράντλεϋ γέλασε ἐλα-
φρά.

— Θ' ἀλλάξετε γνώμη, ὅταν
ἰδῆτε ἐκεῖνον ποὺ θὰ διορίσῃ
αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριο
γιὰ ὑπερασπιστή σας.

Ἀναπήδησα τοὺς ὤμους μου
καὶ δὲν ἀπάντησα.

— Θέλετε νὰ σταματήσουμε
πουθενά, γιὰ ν' ἀγοράσετε τσι-
γάρα ἢ τίποτ' ἄλλο; μοῦ πρό-
τεινε ὁ Μπράντλεϋ.

Ἔκαμα μιὰ ἀρνητικὴ χειρο-
νομία.

— Θἄθελα ὅμως πολὺ νὰ τη-
λεφώνησω κάπου, τοῦ εἶπα.

— Μπορεῖτε νὰ τηλεφωνήσε-
τε ἀπ' τὶς φυλακές. Θέλετε νὰ
μιλήσετε μὲ κανένα δικηγόρο;

—Ὄχι. Μὲ τὸ συνάδελφό
σας Φρὲντ Γουῆβερ.

— Ἔχω κάποιον Φρὲντ Γου-
ῆβερ. Ὑπηρετεῖ στὸ Τμῆμα
κλοπῶν καὶ διαρρήξεων.

—Ἀκριβῶς γι' αὐτὸν πρό-
κειται.

— Εἶναι φίλος σας;

— Καμμιὰ φορά...

Φτάσαμε στὶς φυλακές. Χρει-
άστηκε νὰ ὑπογράψω τρία ἔν-
τυπα, γιὰ νὰ πάρω τὴν ἄδεια
νὰ τηλεφωνήσω.

Ὕστερα μὲ κλείσανε σ' ἕνα
κελλὶ ψηλοτάβανο. Κι' ἐμεινα
ἐντελῶς μόνος.

Ὄχι ὅμως περισσότερο μό-
νος ἀπ' ὅ,τι ἦταν ἡ Γκλόρια
Ντένις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὅταν ξύπνησα, τ' ἄλλο
πρωΐ, στὶς 8, εἶδα νὰ μὲ κυτ-
ᾶζῃ ἀνάμεσα στὰ κάγκελλα
τοῦ κελλιοῦ μου ὁ Φρέντ Γουῆ-
βερ, ἀνώτερος ἀστυνομικός.

—Ἔλα μέσα, Φρέντ! τοῦ εἶ-
πα μὲ φαιδρὸ καὶ φυσικὸ τόνο.

Τὸ κλειδὶ ἔτριξε στὴν κλει-
δαριά. Ὁ Φρέντ μπῆκε κι' ἡ
πόρτα ξανακλείσε πίσω του.

Τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι μου. Τόσφι-
ξε, ἀλλὰ μὲ κάποια ἐπιφύλαξι.

Μὰ ἦταν πάντα τέτοιος τύ-
πος, ψυχρὸς καὶ συγκρατημέ-
νος. Δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ
βγάλω κανένα συμπέρασμα ὁπ'
τὴ συμπεριφορά του σ' αὐτὴ τὴ
συγκεκριμένη περίπτωσι.

— Εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθατε,
τοῦ εἶπα.

Μουρμούρισε κάποια ἀόριστη
ἀπάντησι, ἀποφεύγοντας νὰ μὲ
κυττάξῃ. Τοῦ πρόσφερα τὴ με-
τάλλινη καρέκλα ποὺ ὑπῆρχε
στὸ κελλί μου. Κάθησε κι' ἔ-
σπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὴ ρεμ-
πούμπλικά του.

— Σὲ χρειάζομαι, Φρέντ,
τοῦ εἶπα δίχως προλόγους.

Σήκωσε τὰ μάτια του πάνω
μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πῇ τίποτα.

— Θὰ ξέρῃς βέβαια γιὰ τί
μὲ κατηγοροῦνε, πρόσθεσα.

Κούνησε τὸ κεφάλι του, κα-
τσουφιασμένος.

— Μὰ δὲν ἔγιναν ἔτσι τὰ
πράγματα, Φρέντ. Τὸ ρεβόλβερ,
ἡ ἔνεσι, οἱ γρατζουνιὲς στὸ
πρόσωπό μου, δὲν ἔχουν καθό-
λου τὴ σημασία ποὺ τοὺς ἔδω-
σε ὁ Στέρν. Ξέχασέ τα, ὅλ'
αὐτά!

Ὁ Γουῆβερ ἀναστέναξε καὶ
ξεροθήξε μὲ ἀμηχανία.

— Δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ,
Φρέντ!... Βρισκόμουν μαζὶ της,
στὴν κάμαρά της. Ἔκανε σαν
τρελλή, γιατὶ εἶχε μείνει δίχως
ἔνεσι. Τῆς εἶχαν κλέψει τὴν ἡ-
ρωΐνη της... Καταλαβαίνεις σὲ
ποιὰ κατάστασι τὴ βρῆκα, τὴ
δύστυχη;

Μὲ κύτταξε πίσω ἀπ' τὰ μι-
σόκλειστα βλέφαρά του, μ' ἕνα
ὕφος τραχὺ καὶ ἀδιάφορο.

— Ναί, τῆς ἔκανα μιὰ ἔνε-
σι. Μὰ τὸ ἴδιο θὰ τῆς κάνανε
καὶ σ' ὁποιοδήποτε νοσοκομεῖο,
σὲ τέτοια περίπτωσι... Εἶν' ἡ
ἀλήθεια πὼς δὲν σκέφθηκα κα-
θόλου νὰ τὴν πάω στὸ νοσοκο-
μεῖο. Τὴν πῆγα σπίτι της, για-
τὶ ἤλπιζα νὰ πάρω ἀπ' αὐτὴν
κάτι πληροφορίες ποὺ μοῦ χρει-
άζονταν ἀπολύτως. Μὰ δὲν πι-
στεύω νὰ νομίζῃς πὼς ἤξερα
ὅτι θὰ τὴ σκοτώνανε!...

"Ὅλες ὅμως οἱ προσπάθειές
μου ἦταν φανερὸ πὼς δὲν ὠφε-
λοῦσαν σὲ τίποτε. Ὁ Φρὲντ
Γουῆβερ εἶχε διαβάσει τὶς ἐφη-
μερίδες, εἶχε σχηματίσει μιὰ
γνώμη καὶ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ μά-
θῃ τίποτ' ἄλλο. Ἦταν βέβαιος
πὼς εἶχα σκοτώσει ἐγὼ τὴ
Γκλόρια. Γιατὶ νὰ χάσω ἄδικα
τὸν καιρό μου, ζητῶντας νὰ τὸν
μεταπείσω;

Ὡστόσο ἔκαμα μιὰ ἀκόμα
προσπάθεια:

— Ἤμουν ἀπασχολημένος
χτὲς τὴ νύχτα μὲ μιὰ ὑπόθεσι
ἐκβιασμοῦ, εἶπα.

Ἐνῶ μιλοῦσα, παραμέριζα
σιγὰ-σιγά, ἔτσι ὥστε νὰ βρε-
θῶ πίσω ἀπ' τὸ Φρέντ.

— Πρόκειται γιὰ μιὰ σπεί-
ρα ποὺ ἀσχολεῖται κυρίως μὲ
κλοπές, πρόσθεσα. Κλέβουνε
κοσμήματα, γουνάρικά, προσω-
πικὰ γράμματα, στὰ μεγάλα
ξενοδοχεῖα. Καί, κάπου - κάπου,
κάνουν καὶ ἐκβιασμούς...

Ὁ Φρὲντ εἶχε γυρίσει καὶ μὲ
κύτταζε τώρα μ' ἐνδιαφέρον.
Γιατὶ εἶχα φέρει τὴν κουβέντα
σ' ἕνα θέμα ἀπολύτως δικῆς
του ἁρμοδιότητος.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(ἀνώδυνος - ἠλεκτρόλυσις)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ—ΑΜΠΑΖΩ Ἑρμοῦ 51
Ἀλλαγὴ ἐπιδερμίδος. Πίλιγκ. Μαῦρα στίγματα.
Ρυτίδες, πανάδες, κρεατοελιές, ὑπερτρίχωσις. Ἐκζέματα.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εἰκόνες, 3 βιβλία σὲ ἕνα τόμον. Περιέχει: Ἀνατομικὴ περιγραφή, Ἀνικανότητα ἀνδρός, Ἀναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπεῖες. Στειρωσις ἀνδρὸς, γυναικός. Τεχνητὴ γονιμοποίησις. Ψυχολογία τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Ἑλληνίδος. Διαστροφές. Ἑρμαφρόδιτοι. Ἐλεύθερος ἔρως καὶ παρθενία. Ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Παράνομος ἔρως. Πορνεία. Σύφιλις. Βλεννόρροια. Ραντεβουθεραπεία, ἡ τελευταία κατάκτησις. Αὐνανισμὸς, Νυμφομανία. Καὶ πολλὲς ἱστορίες παθόντων ἰδιόγραφες. Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 50 δραχ. στὴ διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως Ἀλέξη Τσακίρη, Ἁγ. Κωνσταντίνου 28 στέλλεται στὶς ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ τὸ μόνο ἑλληνικὸ βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ξέρεις γιὰ μιὰ κλοπὴ
ποὺ ἔγινε τὴν προχθεσινὴ νύ-
χτα στὸ Ξενοδοχεῖο Γιὰρκ Ἥστ;
τὸν ρώτησα.

Ζάρωσε μιὰ στιγμὴ τὰ φρύ-
δια του κι' ὕστερα ἀπάντησε
κατηγορηματικά:

— Δὲν ἔγινε καμμιὰ τέτοια
κλοπή!

—Ἔτσι λὲς ἐσύ; Κι' ἐγὼ
σοῦ λέω λοιπὸν πὼς κλαπήκα-
νε κοσμήματα ἀξίας 100 χιλιά-
δων δολλαρίων!

Ὁ Φρὲντ πήδησε ἔξαφνα ὄρ-
θιος.

— Ποῦ θὲς νὰ καταλήξῃς,
Μπάρνεϋ; εἶπε.

— Σὲ κάτι ποὺ δὲν πρόκει-
ται νὰ σ' ἐνθουσιάσῃ καθόλου.
Μιὰ νέα γυναῖκα — δὲν σ' ἐν-
διαφέρει τ' ὄνομά της — ἔλει-
ψε μερικὲς ὧρες ἀπ' τὸ διαμέ-
ρισμά της. Ὅταν ξαναγύρισε,
εἶχε χαθῇ μιὰ κασετίνα της,
γεμάτη διαμαντικά. Ὕστερα
τῆς τηλεφώνησαν οἱ κλέφτες.
Τῆς ὥρισαν τὰ λύτρα καὶ τὴ
διατάξανε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μα-
ζί μου, γιὰ νὰ τοὺς τὰ πλη-
ρώσῃ.

— Μαζί σου;

— Ναί. Ὁμολογῶ πὼς δὲν
καταλαβαίνω οὔτε κι' ἐγὼ τὸ
λόγο! Ξέρω ὅμως καλὰ γιατὶ
δέχτηκα ν' ἀνακατευτῶ σ' αὐτὴ
τὴ δουλειά... Τελοσπάντων, ἡ
γυναῖκα πῆρε πίσω τὰ διαμαν-
τικά της... ὄχι ὅμως καὶ μερι-
κὲς φωτογραφίες, ποὺ βρίσκον-
ταν μέσα στὴν ἴδια κασετίνα!
Ἀπὸ δῶ λοιπὸν ἀρχίζει ὁ ἐκ-
βιασμός. Καὶ γι' αὐτὸ ἐξακο-
λουθῶ ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ὑ-
πόθεσι.

— Δὲν ἔπρεπε ν' ἀνακατευ-
τῆς καθόλου, Μπάρνεϋ.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου, γιὰ
νὰ δείξω πὼς συμφωνοῦσα.

— Τώρα ὅμως ὅ,τι ἔγινε, ἔ-
γινε, εἶπα. Σοῦ ζητάω καὶ πά-
λι νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ζητᾶς
ὅσο θέλεις...

— Εἶδα ἕνα ἀπ' τοὺς κλέ-
φτες, στὸ χωλλ τοῦ Ξενοδοχεί-
ου Λήγουντ. Τὸν εἶχαν στεῖλει
ἐκεῖ γιὰ νὰ μὲ παρακολουθήσῃ.
Ὕστερα τὸν ξαναβρῆκα στὴ
«Ζούγκλα», ἕνα νυχτερινὸ κέν-
τρο τῆς 52ας Ὁδοῦ. Τέλος,
τὸν εἶδα καὶ γιὰ τρίτη φορὰ
στὴν κάμαρα τῆς Γκέϊ Ντόουν.
Αὐτὸς τὴ σκότωσε, μὲ τὸ δικό
μου ρεβόλβερ!

Ὁ Γουῆβερ ἔτριβε νευρικὰ τὸ
πρόσωπό του μὲ τὴν παλάμη
του, σὰν νἄθελε νὰ τὸ μαδήσῃ...

— Εἶναι ἕνας ἄντρας ψηλὸς
κι' ἀδύνατος, περίπου στὸ δι-
κό σου σουλούπι, πρόσθεσα.
Ἀλλὰ ἕνα κεφάλι πιὸ κοντός.
Λέγεται Φράνκι.

Ἀφοῦ σκέφθηκε λίγα, ὁ Γου-
ῆβερ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφά-
λι του.

— Δὲν ξέρω κανένα τέτοιο,
δήλωσε.

— Πιστεύω ἐξ ἄλλου πὼς εἶ-
ναι τοξικομανὴς κι' αὐτός, πρό-
σθεσα. Ἔτσι ἐξηγεῖ ὁ τρόπος
ποὺ πυροβόλησε τὴν κοπέλλα,
χτὲς τὸ βράδυ.

— Δὲν τὸν ξέρω...

— Μπορεῖς ὅμως νὰ ψάξῃς
νὰ τὸν βρῇς, ὅταν φύγῃς ἀπὸ
δῶ;

— Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸ
κάνω;

— Γιατὶ εἶσαι φίλος μου.

Ὁ Φρὲντ Γουῆβερ ἀναστένα-
ξε ἐλαφρὰ κι' εἶπε, μ' ἕνα με-
λαγχολικὸ χαμόγελο στὰ χλω-
μά του χείλια:

— Πραγματικά, εἶν' ἕνας λό-
γος αὐτός... Ἔχεις ὅμως καθό-
λου ἰδέα ἀπὸ ποῦ μπορῶ ν' ἀρ-
χίσω;

Ναί, εἶχα κάποια ἰδέα. Χρει-
άστηκαν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας,
γιὰ νὰ τοῦ τὴν ἐξηγήσω. Μοῦ
ὑποσχέθηκε τότε νὰ κάνῃ ὅ,τι
μποροῦσε, καὶ ζήτησε νὰ βγῇ
ἀπ' τὸ κελλί μου.

Καταλάβαινα ὡστόσο πολὺ
καλὰ πὼς δὲν εἶχε πεισθῇ κα-
θόλου...

Τὸ πρόγευμα ποὺ εἶχα ζητή-
σει, ἔφταση σὲ λίγο, μαζὶ μὲ
τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Τὰ
«Νέα» εἶχαν ἀρπάξει ἁπλῶστα
τὴν εἴδησι τῆς συλλήψεώς μου.

«Ἡ ἀστυνομία συλλαμβάνει
ἕνα ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ ὡς δολο-
φόνο μιᾶς τοξικομανοῦς χορευ-
τρίας» ἔγραφε ὁ τίτλος της.

Ἀπὸ κάτω, ἀριστερά, μιὰ
τρίστηλη φωτογραφία μ' ἔδει-
χνε ὄρθιον, στὰ γραφεῖα τῆς ἀ-
στυνομίας, δίπλα στὸ Μπράν-
τλεϋ. Οἱ δυὸ δεξιὲς στῆλες ἦ-
σαν ἀφιερωμένες στὴ Γκλόρια
Ντένις ἢ Γκέϊ Ντόουν.

Κάτω ἀπ' τὴ φωτογραφία
μου, ἡ λεζάντα ἔκανε λόγο γιὰ
«ὄργια», γιὰ «ἐρωτικὴ φωλιά»,
γιὰ ἀλκοὸλ καὶ ἡρωΐνη... Τονίζε
δὲ ὅτι τὸ «ὅπλο τοῦ ἐγκλήμα-
τος» ἦταν δικό μου.

Περιγράφανε τὴ Γκλόρια μὲ
ἀρκετὴ ἀκρίβεια. Τὴν ὀνομάζα-
νε «ἡ γυμνὴ χορεύτρια μὲ τὰ
ἑβένινα μαλλιὰ» κι' ἀναφέρανε
τὸ νούμερο τοῦ γδυσίματος ποὺ
ἐκτελοῦσε κάθε βράδυ. Γράφανε
ἀκόμα πὼς ἦταν 21 χρονῶν.

Οἱ ἐσωτερικὲς σελίδες τῆς ἐ-
φημερίδας προσφέρανε, ξανασμ-
γειρεμένα, ὅσα ὑπῆρχαν καὶ
στοὺς τίτλους τῆς πρώτης σε-
λίδας, μαζὶ ὅμως μὲ τὶς λεπτο-
μερεῖς βιογραφίες μας, τῆς
Γκέϊ Ντόουν καὶ τὴ δική μου.

Ἀναφέρανε, φυσικά, πὼς ἤ-
μουν γυιὸς ἀστυνομικοῦ, προσ-
θέτανε δὲ πὼς εἶχα ἀπολυθῇ ὡς τότε φή-
μη ἀνθρώπου ἔντιμου, ἐργατι-
κοῦ καὶ φιλήσυχου. Κι' ὅμως
εἶχα ἀνακατευτῇ σ' ἕνα ἔγκλη-
μα τόσο «βρώμικο».

Μιὰ σύντομη παράγραφος
τράβηξε τὴν προσοχή μου: "Ε-
γραφε πὼς κάποιος πασ' γνω-
στος ἐπιθεωρητὴς μεγάλης ἀ-
σφαλιστικῆς ἑταιρείας — δὲν
ἀνάφερε τ' ὄνομά του — εἶχε
δηλώσει σ' ἕνα ρεπόρτερ τῆς
ἐφημερίδας: «Παρ' ὅλα τὰ στοι-
χεῖα ποὺ ἔχει συγκεντρώσει ἡ
ἀστυνομία, ἀρνοῦμαι νὰ πιστέ-
ψω πὼς ὁ Γκλίν ἔκαμε ἕνα τέ-
τοιο ἔγκλημα, ἐκτὸς ἂν τὸ ὁ-
μολογήσῃ ὁ ἴδιος ἐγγράφως».

Μάντεψα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ
τὸ φίλο μου Μπροῦνο Χόλμς,
τῆς ἑταιρείας «Πίστις», καὶ τὰ
λόγια του αὐτὰ τόνωσαν κάπως
τὸ ἠθικό μου.

Τὸ κλειδὶ γύρισε πάλι στὴν
κλειδαριὰ τῆς πόρτας τοῦ κελ-
λιοῦ μου. Μπῆκε ἕνας δεσμοφύ-
λακας καὶ μὲ ρώτησε:

— Θέλετε νὰ δεχθῆτε κάποια
κυρία, ποὺ τὴ λένε Κὺλ Σάν-
νον;

—"Οχι ἐδῶ! ἀπάντησα ζω-
ηρά.

Καὶ σηκώθηκα. Ὁ δεσμοφύ-
λακας ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλᾶτε μαζί μου, εἶπε.
Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἕνα τέ-
ταρτο μαζί της, στὴν αἴθουσα
ἐπισκέψεων.

Διασχίσαμε μαζὶ τὸ παληὸ
κτίριο καὶ μπήκαμε σ' ἕνα με-
γάλο δωμάτιο, ἐπιπλωμένο μὲ
μερικὰ τραπεζάκια καὶ μὲ δυὸ
καρέκλες δίπλα στὸ καθένα.

Ἡ Κὺλ Σάννον στεκότανε πα-
ράμερα καὶ μὲ κύτταζε, χωρὶς
νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι
γιὰ νὰ μὲ πλησιάσῃ. Ὁ δεσμο-
φύλακας τῆς ἔδειξε ἕνα ἀπ' τὰ
τραπεζάκια — ἦσαν ὅλα ἐλεύ-
θερα, αὐτὴ τὴν ὥρα — ἐκείνη
ὅμως περίμενε νὰ καθήσω ἐγὼ
πρῶτα, γιὰ νὰ πλησιάσῃ.

Φοροῦσε ἕνα μαντὸ ἀπὸ γοῦ-
να καστόρι, ἕνα μπλὲ φόρεμα
κι' ἕνα καπέλλο τοῦ ἴδιου χρώ-
ματος πάνω στὰ ξανθὰ μαλλιά
της.

—"Εχετε ἕνα τέταρτο στὴ
διάθεσί σας, μᾶς εἶπε ὁ δεσμο-
φύλακας. Καθῆστε φρόνιμα, Ἔ;

Ἀπομακρύνθηκε λίγο, γιὰ νὰ
μὴ μᾶς ἀκούῃ, καὶ στάθηκε ἐ-
κεῖ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια,
σὰν νὰ μὴν ἐνδιαφερότανε πιὰ
γιὰ μᾶς.

Κυτταχτήκαμε ἕνα λεπτό, ἀ-
μίλητοι κι' οἱ δυό. Ἔνοιωθα
τὸν ἑαυτό μου ἀνίκανο νὰ προ-
φέρῃ λέξι. Ἐπιπλέον, ὑπόφερα
στὴ σκέψι πὼς εἶχα τὰ χάλια
μου, ἀξύριστος, μὲ τὸ πρόσω-
πο γρατζουνισμένο, μὲ τὰ μά-
τια κομμένα ἀπ' τὴν ἀϋπνία.

Μά, κι' ἂν ἀκόμα ἤμουν ὁλο-
φρέσκος, ξεκούραστος καὶ κομ-
ψοντυμένος, δὲν θὰ μὲ κύτταζε
ἀσφαλῶς μ' εὐμενέστερη ἔκφρα-
σι ἡ Κὺλ Σάννον...

Οἱ πρῶτες λέξεις της μοῦ
φάνηκαν σὰν μιὰ μπαστουνιὰ
στὸ κεφάλι:

—Ὑπῆρχε λόγος νὰ σκοτώ-
σετε τὴ Γκλόρια;

—Ὄχι, ἀπάντησα κουρασμέ-
να. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τέτοιος
λόγος. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴ σκό-
τωσα.

— Γιατὶ νὰ φερθῆτε ἔτσι; ἐ-
πέμεινε ἡ Κύλ, μὲ περισσότε-
ρη ἔξαψι. Σκότευσα ἀπ' τὴν ἀρχὴ
νὰ σᾶς πληρώσω γιὰ τὶς φωτο-
γραφίες μου. Γιατί νά...

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Τὰ μάτια της βουρκώσανε.

—Ὤ, σᾶς ἱκετεύω!... Δὲν
σᾶς φτάνει τὸ χτεσινὸ φέμμα
σας; Τί ἔχετε νὰ κερδίσετε, πα-
ριστάνοντας τὸν ἀθῶο; Τί σᾶς
νοιάζει στὸ κάτω - κάτω ἡ γνώ-
μη μου γιὰ σᾶς;

—Ἀρκεῖ! τὴ διέκοψα, σφίγ-
γοντας νευρικὰ τὸ χέρι της.
Δὲ σκότωσα ἐγὼ αὐτὴν τὴν κο-
πέλλα! Καταλαβαίνετε;... Δὲν
εἶδα ποτὲ τὶς φωτογραφίες
σας... Γιατί δὲν θέλετε νὰ τὸ
πιστέψετε; Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἰ-
διωτικὸς ντέτεκτιβ...

— Γιατί ἐπιμένετε ν' ἀρνῆ-
σθε;... Ξέρατε τὴ Γκλόρια. Ξέ-
ρατε ἤδη ὅλη τὴν ἱστορία, ὁ-
ταν σᾶς τὴ διηγήθηκα χτές

— Δὲν ἤξερα τίποτε ἀπολύ-
τως.

Διατηρῆστε

τὸ δέρμα σας δροσερὸ - νεανικὸ

* Τὸ "ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΖΙΝΝΙΑ" καθαρίζει ριζικὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χα-
ρὶς εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ καθαρὰ συ-
στατικὰ τῆς ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ τὰ ὁποῖα
περιέχει.

* Τὸ "ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΖΙΝΝΙΑ" τρέφει, τονώνει καὶ ξεκουράζει τὴν
ἐπιδερμίδα.

■ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Zinnia

ΚΟΠΤΙΚΗ ✻ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1920

Μὲ τὴν πρωτοφανῆ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ταχείας καὶ εὐκόλου ἐκμαθήσεως ποὺ ἐφαρμόζουν ἀπὸ ἐφέτος οἱ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ στὰς ἐξελίξεις καθηγηταὶ Κύριος καὶ Κυρία ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ, θ' ἀπαλλάσσωνται οἱ μαθήτριες τῆς πολυμήνου φοιτήσεως καὶ τῶν περιττῶν ἐξόδων, καταρτιζόμενες

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΜΟΔΙΣΤΕΣ

ΣΗΜ. Διὰ τὰς ἐργαζομένας, βραδυνὰ μαθήματα. Διὰ τὰς ἀπόρους — σεισμοπαθεῖς — πολυτέκνους τὰ μισὰ δίδακτρα. Δεκταὶ ἐσωτερικαὶ καὶ οἰκότροφοι.

ΑΘΗΝΑΙ:
ΥΠΕΡΕΙΔΟΥ 3 (Σύνταγμα)
ΤΗΛΕΦ. 32-316

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 59
(Δημοτ. Θέατρον)

Κάλτσες Νάϋλον 20
Νάϋλον ἔξτρα 25
Ἀμερικῆς Ντυπὲν 30
περιπάτου 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ-ΜΑΙΕΥΤΗΡ
ΟΔΟΣ ΔΕΛΦΩΝ 3
(Πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 64)
Δέχεται καθημερινῶς 11—1 καὶ 5—7 μ.μ.
Τηλ. 612-515

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ
«ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ»
Μετὰ τρίμηνον διακοπὴν ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τῆς Σχολῆς χοροῦ ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ Διομείας 4 (Πάροδος Ἑρμοῦ 18) Τηλ. 22—229, ἀνώγειος αἴθουσα. Μὲ λίγα μαθήματα μαθαίνετε ὅλους τοὺς Εὐρωϊκοὺς παλαιοὺς καὶ νέους χορούς. Κάθε μέρα ἐγγραφαὶ καὶ μαθήματα. Διὰ Κας καὶ Δίδας ἰδιαίτεραι ὧραι μαθημάτων. Ἐπίσης διὰ Κους ὁμαδικὰ καὶ ἰδιαίτερα. Εἰς Ἐπαρχιώτας μάθημα διὰ ταχείαν ἐκμάθησιν δύο φορὲς τὴν ἡμέραν. Διδασκαλία ἀρίστη, ἐκμάθησις τελεία καὶ ταχεία. Μαθήματα κατ' οἶκον. Πληροφορίαι 12—1 μεσημέρι. Διδάσκονται καὶ ὅλοι οἱ Ἑλληνικοί.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613—610.

— Συζοῦσατε μὲ τὴ Γκλόρια!

— Ποτέ, οὐδέποτε!

— Ἀδύνατο νὰ σᾶς πιστέψω! Τὸ γράφουν ὅλες οἱ ἐφημερίδες, μὲ κάθε λεπτομέρεια!

Ἔψαξε νευρικὰ στὴν τσάντα της. Ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὸ μαντῆλι της.

Ὁ δεσμοφύλακας πλησίασε, γιὰ νὰ μοῦ πῆ αὐστηρά:

— Σᾶς εἶχα συστήσει νὰ καθήσετε φρόνιμα! Τί συνέβη τώρα;...

— Ἀφῆστε μας μόνους, παρακαλῶ! πρόφερα ἐπιτακτικά.

— Καλά, ἔχετε ἀκόμα λίγη ὥρα στὴ διάθεσί σας...

Μᾶς γύρισε τὴν πλάτη κι' ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγά. Ἔμεινε ὅμως κοντύτερα ἀπ' τὴν προηγούμενη φορά.

Ἀκούμπησα τὰ χέρια μου πάνω στὸ τραπέζι κι' ἔμεινα ἀμίλητος γιὰ λίγο. Ὅταν σήκωσα τὰ μάτια μου πάνω της, εἶδα πὼς μὲ κύτταξε καὶ πὼς τὰ μάτια της εἶχαν στεγνώσει πιά.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ἀκριβῶς πῶς νομίζετε ὅτι γίνανε τὰ πράγματα, τὶς εἶπα ἤσυχα. Μιλῆστε ἐλεύθερα, Κύλ.

Ἀνασκίρτησε, ἀκούγοντας τ' ὄνομά της. Κι' ἀπάντησε:

— Ἡ Γκλόρια καὶ σεῖς ἤσαστε... ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο. Τὴν ξέρατε ἀπὸ καιρό. Σᾶς μίλησε γιὰ τὶς φωτογραφίες μου. Καὶ τὶς πήρατε ἀπ' τὴν κάμαρά μου, ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο... Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Κι' ὕστερα; Τί ἔκανα στὴ Γκλόρια;

— Τὴ σκοτώσατε... ὄχι ὅμως ὅπως τὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες.

— Δηλαδή;

— Νά... Δὲν πιστεύω πὼς ζητήσατε νὰ τὴν κακοποιήσετε! εἶπε ἡ Κύλ, δίχως νὰ μὲ κυττάζη. Ξέρω πώς... δὲν ὑπῆρχε τέτοιος λόγος!

— Γιατί λοιπὸν τὴ σκότωσα;

— Ὑποθέτω πὼς θέλατε νὰ τὴν ξεφορτωθῆτε, γιὰ νά...

— Γιὰ νά..; Τελειώστε λοιπὸν τὴ φράσι σας!

— Ἐνδιαφερόσαστε γιὰ μένα! ψιθύρισε ἡ Κύλ

— Ἄ, τὸ καταλάβατε;

— Βέβαια... Κι' ἐγὼ σᾶς σκεπτόμουνα χτές, ἀφοῦ φύγατε...

— Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔβγαλα καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό μου!

— Τὸ πιστεύω...

— Ὄχι, μὴ τὸ λέτε μὲ τέτοιο τόνο! Δὲν πῆρα ποτὲ στὰ χέρια μου τὶς φωτογραφίες σας. Γι' αὐτὲς ἔψαχνα, χτὲς τὴ νύχτα, ὅταν συνάντησα τὴ Γκλόρια Ντένις. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ τὴν ἔβλεπα...

— Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο εἶναι τραβηγμένη ἀπ' τὰ μαλλιὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία σας; μὲ διέκοψε ἀπότομα ἡ Κύλ. Ἂν δὲν ξέρατε πὼς ἦταν ἡ Γκλόρια Ντένις, πὼς τὴν ἀνακαλύψατε μὲ τὸ ψευδώνυμο Γκέϋ Ντόουν;

— Γιατί ἡ Γκέϋ Ντόουν εἶχε ἠμιτρεσάριο τὸν Ἄρτσι Σαίν-Τζώρτζ. Ἔτσι, τὰ κατάλαβα ὅλα!

Ἡ ἔκφρασί της ἔδειχνε ὁλοκάθαρα πὼς μὲ θεωροῦσε ψεύτη.

— Πρὶν κατηγορήσετε τὸν Ἄρτσι, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ μάθετε πῶς τοῦ τηλεφώνησα σήμερα τὸ πρωῒ προτοῦ ἔρθω ἐδῶ. Βεβαιώθηκα λοιπὸν πὼς αὐτὸς δὲν τὴν ἤξερε καθόλου, οὔτε ὡς Γκλόρια, οὔτε ὡς Γκέϋ Ντόουνς.

— Ἄ, ἔτσι σᾶς εἶπε;

— Ξέρω καλὰ πὼς δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τὴ Γκλόρια. Κι' ὅταν τὸν ρώτησα πρὸ ὀλίγου ποιὰ ἦταν ἡ Γκέϋ Ντόουν, μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε ἰδέα.

— Λέει ψέμματα, Κύλ! Ψεύδεται ἀναιδέστατα!

Ἡ Κὺλ ἀνασήκωσε τώρα τὸ κεφάλι της καὶ πρόφερε ψυχρά:

— Ἤρθα νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὶς φωτογραφίες. Δὲν θέλω νὰ φανῶ σκληρή... μὰ εἶναι γεγονὸς πὼς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς χρησιμέψουν τώρα πιά. Ἐνῶ γιὰ μένα εἶναι σπουδαιότατες.

— Γιὰ νὰ σᾶς τὶς δώσω, πρέπει νὰ τὶς ἔχω, Κύλ.

Μὲ κύτταξε μιὰ στιγμή. Ὑστερα σηκώθηκε ζωηρὰ καὶ εἶπε:

— Ἐλπίζα πὼς θἄβρισκα κάποια εἰλικρίνεια καὶ κατανόησι στὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ εἶχε μιλήσει χτές... Δὲν πίστευα σὲ τόση διπροσωπεία σας!

Καί, πρὶν προλάβω ν' ἀπαντήσω, στράφηκε γιὰ νὰ φύγη βιαστικά.

Θέλησα νὰ τρέξω πίσω της. Ἀλλ' ὁ δεσμοφύλακας μοὺκλεισε τὸ δρόμο καὶ μ' ἀγκάλιασε σφιχτὰ μὲ τὰ δυό του χέρια.

— Φρόνιμα, ἂν δὲν θέλης ν' ἀγριέψω! μοῦ φώναξε.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἕνας ἄλλος φύλακας. Ἡ Κὺλ πέρασε μπροστά του κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίση καθόλου τὸ κεφάλι της.

Ἔπειτα ἀπ' τὴ σκηνὴ αὐτή, τὸ πρωῒνὸ καὶ τ' ἀπόγεμα μοῦ φάνηκαν ἀτελείωτα... Ἦρθαν ἐπανειλημμένως δημοσιογράφοι καὶ μοῦ ζήτησαν συνεντεύξεις. Πέντε ἢ ἕξη δικηγόροι μοὔστειλαν τὴν κάρτα τους, γιὰ νὰ τοὺς προτιμήσω. Μὰ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ εὐχαριστήσω οὔτε τοὺς μὲν οὔτε τοὺς δέ!

Ἐκεῖνο ποὺ μούκανε ἰδιαιτέρα ἐντύπωσι, ἦταν ἡ ἀδιαφορία ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὴν περίπτωσί μου τὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέως. Περίμενα πὼς θὰ μὲ ἀνακρίνανε ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅμως ἔφτασε τ' ἀπόγευμα χωρὶς νὰ φανῆ κανείς τους.

Τέλος, μπῆκε ἕνας δεσμοφύλακας στὸ κελλί μου καὶ μὲ πληροφόρησε πὼς μὲ ζητοῦσαν γι' ἀνάκρισι.

Στὸ δωμάτιο ποὺ μὲ πῆγε, καθότανε πίσω ἀπὸ ἕνα παλιὸ γραφεῖο ἕνας ἄντρας ὡς 30 χρονῶν. Μοῦ δήλωσε πὼς ἦταν βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ πὼς λεγότανε Ντὲ Λούκα.

Μὲ παρακάλεσε εὐγενικὰ νὰ καθήσω σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντά του. Ἔδινε γενικὰ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ μ' ἔβλεπε.

«Εἶναι ἡ καινούργια μέθοδος, φαίνεται» εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ ἀντικρυνὴ πόρτα καὶ μπῆκαν ὁ Στὲρν κι' ὁ Φρὲν Γουήβερ. Ὁ πρῶτος μὲ χαιρέτησε, κουνῶντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του. Ὁ ἄλλος μούρριξε μιὰ ματιὰ μοναχὰ καὶ πῆγε ὕστερα νὰ καθήση σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὸν τοῖχο.

— Γιατί μοῦ κάνατε τόσο τὸ μυστηριῶδη, Γκλίν; μοῦ εἶπε ξαφνικὰ ὁ Στέρν.

Τί νἄχε συμβῆ ἄραγε; Μήπως εἶχε ἐπαναλάβει ὁ Φρὲντ στοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀσφαλείας ὅσα τοῦ ἐμπιστεύθηκα;

— Ὁ Γουήβεο ἀνακάλυψε τὸ Φράνκι, μοῦ ἐξήγησε ὁ Στέρν. Ἂν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ ἐπίθετό του, λέγεται Λάρκιν.

— Τὰ κατάφερες εὔκολα νὰ τὸν πιάσης; ρώτησα ζωηρὰ τὸ Φρέντ.

Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Μάλλον... Μόνο ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ σπάσω τὸ χέρι, γιατὶ θέλησε νὰ μὲ πυροβολήση!

— Γιατί νὰ μὴ μᾶς τὰ πῆτε ὅλα, χτὲς τὴ νύχτα; μὲ μάλωσε πάλι ὁ Στέρν.

— Θὰ πήγαιναν ἄδικα τὰ λόγια μου. Δὲν θὰ μὲ πιστεύατε. Εἴχατε σχηματίσει πιὰ τὴ γνώμη σας... Μά, κι' ἂν μὲ πιστεύατε, θὰ κοινολογούσατε παντοῦ τὴν περιγραφὴ τῆς Καντιλλὰκ τῆς συμμορίας, καὶ τότε αὐτοὶ θὰ τὴν κλείνανε σ' ἕνα γκαράζ καὶ θὰ τὴν ἄφιναν κρυμμένη ἐκεῖ πέντε χρόνια.

»Δὲν ἤταν δουλειὰ τῆς ἀστυνομίας, αὐτή. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἀναλάβη ἕνας ἄνθρωπος μονάχα...

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως ἐπενέβη, γιὰ νὰ μοῦ πῆ:

— Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς τὰ καταφέρατε περίφημα. Γιὰ νᾶμαι δὲ εἰλικρινής, δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ καταλάβω πῶς ἀνακαλύψατε τὰ ἴχνη αὐτῆς τῆς Καντιλλάκ.

— Μὰ δὲν ἦταν δύσκολο. Ἦταν ἕνα τελευταῖο μοντέλο, πού κυκλοφόρησε πρὶν ἀπὸ πέντε βδομάδες μονάχα. Ξέροντας λοιπὸν τὸ χρῶμα της, μπορούσε εὔκολα κανεὶς νὰ μάθη ποιὸς τὴν ἀγόρασε.

»Δὲν ὑπάρχουνε παρὰ τρία πρακτορεῖα τῆς Καντιλλὰκ σ' ὅλη τὴν πόλι...

— Τὴν εἶχαν ἀγοράσει ἀπ' τὸ πρακτορεῖο τοῦ Μπρούκλιν... ὄχι ὅμως ὁ Φράνκι! εἶπε ὁ Γουήβερ.

Σώπασε καὶ κύτταξε γύρω του, σὰν στενοχωρημένος γιατὶ εἶχε μιλήσει χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουνε...

— Διηγηθῆτε σεῖς τὰ ὑπόλοιπα, τοῦ εἶπε ὁ Στέρν.

Ὁ Γουήβερ ἀναστέναξε κι' ἄρχισε:

— Πῆγα στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ ὑποδείξανε ἀπ' τὸ πρακτορεῖο. Ἦταν ἕνα διαμέρισμα, σὲ κάποια φτωχογειτονιὰ τοῦ Μπράουνσβιλ. Μπροστὰ ἀκριβῶς στὸ σπίτι, εἶδα ἀραγμένη τὴ μαύρη καὶ γυαλιστερὴ Καντιλλάκ. Τί βλάκες, νὰ μὴ φροντίσουνε καθόλου νὰ φυλαχτοῦνε!

»Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσα, ἔμενε στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἀνοιξε ἕνα σωστὸ παιδαριόμιο κουσσὲ ἀπ' τὴν πόρτα του, σὰν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ νὰ πίνανε καὶ νὰ γλεντοῦσανε ἐκεῖ μέσα, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα μεσημέρι. Μόλις χτύπησα ὅμως τὸ κουδούνι, ἁπλώθηκε ἀμέσως νεκρικὴ σιωπή. Μιὰ φωνὴ μὲ ρώτησε ποιὸς ἤμουνα.

Ἀπάντησα πὼς εἶχα κάνει μιὰ ζημιὰ στὴν Καντιλλὰκ καὶ πὼς ἤθελα νὰ τὴν πληρώσω, γιὰ νᾶμαι ἐν τάξει.

»Ἄνοιξε τότε ἡ πόρτα... καὶ βρέθηκα μοῦτρο μὲ μοῦτρο μὲ τὸν τύπο ποὺ μοῦ εἶχες περιγράψει! Πίσω του, μέσα στὴν κάμαρα, βρίσκονταν κι' ἄλλοι, πολλοί, ὅλοι καθάρματα σὰν κι' αὐτόν.

»Ἅρπαξα λοιπὸν τὸ Φράνκι, τὸν τράβηξα ἔξω κι' ἔκλεισα πίσω μας τὴν πόρτα. Τὸν παράδωσα στὸ κοντυνότερο ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ στείλουν ἀμέσως μερικοὺς ἄντρες στὸ διαμέρισμα, γιὰ νὰ πιάσουν καὶ τοὺς ὑπόλοιπους. Μά, ὅσπου νὰ φτάσουν ἐκεῖ οἱ πόλισμαν, τὰ πουλιὰ εἶχανε πετάξει! Τόχανε σκάσει τόσο βιαστικά, ὥστε ξέχασαν πίσω τους ναρκωτικὰ ἀξίας 200 δολλαρίων...

— Μπράβο! εἶπα. Τί ἔγινε ὕστερα μὲ τὸ Φράνκι;

— Εἶχε πάρει ναρκωτικό. Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πάρω μιὰ λογικὴ κουβέντα. Τὸν πῆγα λοιπὸν στὴν Ἀσφάλεια.

— Ἄ! Κι' ἐκεῖ σᾶς εἶπε τίποτα; ρώτησα τὸ Στέρν.

— Τὸν ἀφίσαμε χωρὶς τὴν καθημερινή του δόσι. Χάλασε τὸν κόσμο... Τώρα βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο Μπελβύ.

— Τί ἀκριβῶς σᾶς εἶπε;

— Ὅτι σᾶς εἶχε κλέψει τὸ πιστόλι σας κι' εἶχε σκοτώσει μ' αὐτὸ τὴν κοπέλλα. Τί ἄλλο θέλατε νὰ μοῦ πῆ;

— Ἔχετε δίκηο, δὲν ξέρω τί λέω! Μὰ καὶ σεῖς θὰ τὰ χάνατε ἔτσι, ἂν σᾶς κλείνανε ξαφνικὰ στὸ φρέσκο, κατηγορούμενο γιὰ μιὰ δολοφονία!

— Ἀμφιβάλλω, ἀπάντησε ὁ Στέρν χαμογελῶντας. Δὲν ὑπάρχει ἄλλωστε τέτοια πιθανότης γιὰ μένα!

— Αὐτὰ μονάχα σᾶς εἶπε ὁ Φράνκι; ἐπέμεινα. Δὲν ἀνάφερε κανένα ὄνομα;

— Ἄκουστε, Γκλίν, ἀπάντησε ὁ Στέρν. Βρῆκα τὸ μπελᾶ μου μ' αὐτὸ τὸ βρωμιάρη, τὸν πρεζάκια! Μὰ τόκανα γιατὶ ἔπρεπε νὰ διαλευκάνω τὴν ὑπόθεσι τοῦ φόνου καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπ' τὴν ἄδικη κατηγορία.

»Ἂν ἔχη νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο αὐτὸ τὸ κάθαρμα, δὲν ἀφορᾶ πιὰ ἐμένα, ἀλλὰ τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες... δηλαδὴ ἐσᾶς, Γουήβερ. Πάρτε τον καὶ συμπλήρωστε τὸν ὅπως θέλετε.

— Μὲ περιμένουνε στὸ νοσοκομεῖο, κατὰ τὶς 5, εἶπε ὁ Φρέντ. Προβλέπω πὼς θἄχουμε γλέντι.

Εἶδα μὲ ἱκανοποίησι τὸ Στὲρν νὰ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη. Ἤξερα πὼς ὁ Γουήβερ, ὅταν μέναμε μόνοι, θὰ μοῦ ἐμπιστευότανε καταλεπτῶς ὅσα εἶχε μάθει ἀπ' τὸ Φράνκι γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς κασετίνας τῆς Κύλ.

— Ὁ κέϋ! εἶπα νοιώθοντας κάποια αἰσιοδοξία, γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ 48 ὧρες. Πῶς μπορεῖ τώρα κανεὶς νὰ τὸ σκάση ἀπὸ δῶ μέσα;

— Ἐλᾶτε μαζί μου, ἀπάντησε ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως. Θὰ μᾶς δώσετε μερικὲς ὑπογραφές, κι' ἔπειτα θἄσαστε ἐλεύθερος.

— Μὴν περιμένετε ὅμως νὰ σᾶς ζητήσουνε καὶ συγγνώμη, πρόσθεσε ὁ Στέρν.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, πῆγα στὸ σπίτι μου μὲ ταξί, γιὰ νὰ κάνω ἕνα καλὸ μπάνιο καὶ ν' ἀλλάξω. Ὕστερα τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Κὺλ Σάννον.

Ἐφόσον ἦταν βέβαιη ἡ Κὺλ πὼς εἶχα βαλθῆ νὰ τὴν καταστρέψω, δὲν εἶχα πιὰ λόγο νὰ κρατήσω τοὺς τύπους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Διέκρινα στὴ φωνὴ τῆς Κὺλ μιὰ συγκίνησι ποὺ δὲν ὀφειλόταν μόνο σὲ ἔκπληξι, ὅταν μοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο τοῦ ξενοδοχείου.

Δέχθηκε νὰ μὲ δῆ, ἀλλὰ μὲ κάποια ἐπιφύλαξι. Κατάλαβα δὲ τὸ λόγο, μόλις πέρασα τὸ κατώφλι τῆς πόρτας της:

Ὁ Ἄρτσι Σαὶν-Τζώρτζ βρισκόταν ἐκεῖ, ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι, μὲ τὸ αἰώνιο ποτῆρι του στὸ χέρι. Ἦταν ντυμένος σπὸρ καὶ γεμάτος ζωντάνια κι αὐτοπεποίθησι.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κὺλ ἀκούστηκε, σιγανή, πίσω ἀπ' τὴν πλάτη μου:

— Ὥστε σᾶς ἄφισαν ἐλεύθερο;

Χαμογέλασα κι' ἀπάντησα:

— Μείνετε ἥσυχη, δὲν δραπέτευσα.

— Διηγηθῆτε μου τί συνέβη.

Ἡ Κὺλ φαινόταν τώρα πιὸ θερμὴ καὶ σὰν ἀνακουφισμένη.

— Βεβαιωθήκανε πὼς δὲν εἶχα κάνει τίποτα τὸ παράνομο, ἀπάντησα ἁπλά.

— Συγχαρητήρια! εἶπε ὁ Σαὶν-Τζώρτζ. Ἔπειτα ἀπ' ὅσα γράψανε οἱ ἐφημερίδες, φαινόταν δύσκολο ν' ἀποδείξης τὴν ἀθωότητά σου...

— Ἄ, ἔτσι λὲς ἐσύ, Ἄρτσι; Μὲ κύτταξε μιὰ στιγμή. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ μὲ ρώτησε:

— Θὰ πάρης ἕνα οὐίσκυ;

— Γιατί ὄχι;...

Πῆρε τὴ μποτίλια, γέμισε ἕνα ποτῆρι καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε, χαμογελῶντας πάντα.

Ἡ Κὺλ μᾶς πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶναι λίγο νωρὶς γιὰ μένα... Ὡστόσο, θὰ πιῶ κι' ἐγὼ μιὰ γουλιὰ ἀπ' τὸ ποτῆρι σας, στὴν ὑγειά σας!

Σύγωσα τὸ ποτῆρι στὰ χείλη της. Ἤπιε κι' ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα.

— Πολὺ δυνατό! εἶπε λοξοκυττάζοντας τὸ Σαὶν-Τζώρτζ.

— Ὁ Μπάρνεϋ τὸ πίνει σκέτο... Δὲν εἶν' ἔτσι, μικρέ μου;

— Ἔτσι θἄνει, ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσύ, μικρέ μου, ἀπάντησα εἰρωνικά.

— Διηγήσου μας τώρα τί σοῦ συνέβη. Πῶς ἔγινε νὰ σ' ἀφίσουνε νὰ φύγης;

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ πολλὰ πράγματα, Ἄρτσι. Τοὺς βεβαίωσα πὼς δὲν ἤμουν ἐγὼ ὁ φονιάς. Κι' εὐτυχῶς βρέθηκε κάποιος καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ φορτώθηκε αὐτὸς τὸ ἔγκλημα. Εἶν' ἁπλούστατο, καθὼς βλέπεις.

— Ἄ! Καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ «κάποιος»;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

"Γνώμη"

Κυρίες μου
καὶ Δεσποινίδες μου

Θέλετε νὰ σῶσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας; Μεταχειρίζεσθε μόνον τὴν παγκοσμίου φήμης Παριζιάνικη Πούδρα «POMPEIA» τοῦ οἴκου L. T. PIVER τῆς Γαλλίας. Θὰ ἔχετε δέρμα θελουδίνο καὶ τὸ ἀρωμά της θὰ μεθᾶ τὸν σύζυγόν σας, τὸν μνηστῆρα σας, τὸν φίλον σας

Θέλετε καὶ σεῖς νὰ νοιώσετε τὴν ἰδίαν ἀπόλαυσιν;

Συστήσατε στὸν σύντροφόν σας νὰ φορῆ καὶ αὐτὸς «ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ POMPEIA» ἢ ΜΠΡΙΓΙΟΛ «POMPEIA».

Τὴν Πούδρα «POMPEIA» θὰ τὴν βρῆτε παντοῦ σὲ ἐννέα ὡραίους χρωματισμοὺς καὶ μὲ δέκα (10) δραχμὲς τὸ κουτί.

ΠΡΟΣΟΧΗ Μὴν ἀγοράζετε Πούδρα «POMPEIA» χωρὶς τὴν ἐτικέττα «NEON» ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη πίσω ἀπὸ κάθε κουτί.

ΠΟΜΠΕΪΑ
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
καλλυντικὰ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας
PIVER - PARIS

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙ
ΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 5—1
Ὁδυσσέως Ἀνδρούτσου 8
ΚΑΛΛΙΘΕΑ
Ἠλεκτρικὸς Σταθμός
Τηλ. 70-439

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ἐπιπλα σκουριανα βυζαντινα ι σκουριανά χώλ. 8 τεμάχ δραχμ 1.950 βυζαντινα σαλόνια, 8 τεμάχ.. δραχ. 2.450 καὶ 2.875. βυζαντινές τραπεζαριες, 10 τεμαχ. δραχ 7.800. βυζαντινές ἐπιπλώσεις γραφειων. 6 τεμ. δραχ. 6 475 Κολοκυνθους 4 καὶ γωνια Ἀγησιλαου Κατερχομενοι ἐξ Ο. μονοιας τὴν ὁδὸν Πειραιως τραμ 4. εἰς τὴν Ἀν στασιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομειον Τηλ. 54-737 Α. ΛΕΞ ΓΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ἡ Στεφανόπουλος

ΟΜΟΡΦΙΑ ἀναστρέπτουσα μὲ πραγματικὴ ἀναγέννηση τοῦ δέρματος χάρις στὸ μοναδικὸ ἐκχυλίσματα
PLACENTA
ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mᴱ KASTRIOTIS
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 (ΚΟΛΩΝΑΚΙ) ΤΗΛ. 612.010

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἔξοχή σας, θἄχετε προσέξει, ὅτι ἡ μακρὰ παραμονή σας κοντὰ στὴ φύσι, ἔχει ἀγριέψει καὶ σκληρύνει τὴν ἐπιδερμίδα σας, καὶ ἰδιαίτερα τὸ τρυφερὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ἐκτεθειμένο στὶς ἐξωτερικὲς συνθῆκες.

Αὐτὸ συμβαίνει διότι ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος, ἡ σκόνη τοῦ βουνοῦ, ἡ ἁλμύρα τῆς θάλασσας ἀφαιροῦν τὰ στοιχεῖα ποὺ δίδουν ἐλαστικότητα στὸ δέρμα, τὸ ξηραίνουν καὶ τὸ ἀφυδατώνουν. Ἡ ξηρότης εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ δροσεροῦ δέρματος.

Μόλις λοιπὸν τακτοποιηθῆτε καὶ ἡσυχάσετε ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς ἐπιστροφῆς, ἐπιβάλλεται νὰ κάμετε μιὰ «κούρα» μὲ Λανολίνη «Μελπάν», ποὺ θὰ ξαναδώση ἀμέσως ἐλαστικότητα στὸ δέρμα σας καὶ θὰ τὸ κάνη δροσερό, νεανικό, τρυφερό, καθαρὸ ἀπὸ λεκέδες, στίγματα κλπ.

Ἡ Λανολίνη «Μελπὰν» περιέχει τὸ ἐκχύλισμα καθαρῆς Λανολίνης (Extrait purifié à la lanoline), ποὺ εἶναι οὐσία συγγενὴς μὲ τὸ δέρμα. Γι' αὐτὸ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ εἰσχωρεῖ ὡς τὰ βαθύτατα στρώματά της, τρέφει τοὺς ἱστούς, μαλακώνει τὸ δέρμα, τὸ δίδει τὰ συστατικὰ ποὺ ἐξουδετερώνουν τὴν ξηρότητα καὶ τὴν ἀφυδάτωσι καὶ τὸ ἀναζωογονεῖ ὅσο καμμιὰ ἄλλη γνωστὴ καλλυντικὴ οὐσία.

Νὰ τώρα τί θὰ κάμετε:

Πρῶτ καὶ βράδυ: Μόλις ξυπνήσετε καὶ πρὶν κοιμηθῆτε, ἀπαλὰ καθάρισμα τοῦ δέρματος (πράσωπο-λαιμὸς-ντεκολτὲ) μὲ Γαλάκτωμα Ντεμακιγιὰζ Μελπάν. Ἔτσι, θὰ φρεσκάρετε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ θὰ ἐλευθερώσετε τοὺς πόρους ἀπὸ τὰ νεκρὰ κύτταρα, τὶς ἀκαθαρσίες, τὸ σμῆγμα καὶ ὅ,τι ἄλλο τοὺς φράζει. Ἡ «ἀδιαπνοὴ» τοῦ δέρματος, εἶναι ἀπαραίτητη ὅσο κι' ἡ ἀναπνοή μας.

Στὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας: Τὶς ὧρες ποὺ θὰ μείνετε σπίτι, περιποιηθῆτε τὸ

Οἱ κίνδυνοι τοῦ μεγάλου βάθους

Χρειάζεται μεγάλη μυϊκὴ δύναμι γιὰ νὰ κινηθῇ κανεὶς γρήγορα μέσα στὸ νερό, πολὺ περισσότερο μάλιστα ὅταν ἔχῃ ἀναπνευστικὴ συσκευὴ καὶ βρίσκεται σὲ σχετικὰ μεγάλο βάθος. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ προσπάθεια καταβάλλει γρήγορα τὸ δύτη καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ κολυμπήσῃ πολλὴ ὥρα ὑποβρυχίως, γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἕνα ψάρι ποὺ πέρασε ἀπὸ κοντά του χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ τὸ χτυπήσῃ.

Στὸν τόπο μας, ὅταν πηγαίνουμε μὲ τὸ ψαροντούφεκο, ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας, ὅτι, ἂν μὲν ψάχνουμε ρηχὰ σὲ ἀμμουδιὲς καὶ βράχους, θὰ βροῦμε τίποτε μπαρμπούνια ἢ σαργοὺς ἢ κεφάλους ἢ καὶ καμμιὰ χειλοῦ. Ἂν δὲ ψάχνουμε βαθύτερα, καμμιὰ στείρα χωμένη κάτω ἀπὸ κανένα βράχο ἢ καὶ κανένα ροφό. Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ παραλίες μας εἶναι χιλιοψαρεμένες, θὲς μὲ σύνεργα κάθε λογῆς, θὲς μὲ δυναμίτες, καὶ δὲν ἔχει μείνει ψάρι.

Λίγο πάρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ ὁποιο κράτος ἢ ἤπειρο κι' ἂν πάῃ κανείς, θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Νόμο, ποὺ δὲν χαρίζεται σὲ κανένα. Ἐκεῖ αὐτὰ τὰ ψαράκια, δηλαδὴ τὶς λεγόμενες μυΐγες, δὲν τὰ ψαρεύουνε. Ἐκεῖ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ψάρια τράβηξαν τὸν πολὺ κόσμο σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι μὲ τὰ ψαροντούφεκα καὶ οἱ διάφορες βιομηχανίες συναγωνίζονται ποιὰ θὰ ἐπινοήσῃ καὶ θὰ βγάλῃ τὸ καλύτερο καὶ τελειότερο σύστημα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Πρὸ τοῦ 1920, τὰ πτερύγια στὰ πόδια ἦσαν ἄγνωστα. Τότε κάποιος ξένος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ σκέφτηκε νὰ ἐφαρμόσῃ σὲ κάθε πόδι του ἀπὸ μιὰ φαρδειὰ ταβλίτσα, ποὺ τοῦ ἔδωσε μεγαλύτερη καὶ ἀνετώτερη ὥθησι στὸ κολύμπημα.

Ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη ἐπιτυχία, ἔφτιασε ὕστερα πτερύγια ἀπὸ καουτσούκ.

Σήμερα, σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἀκόμα καὶ στὴν Ἑλλάδα, κατασκεάζουν πτερύγια ἀπὸ καουτσοὺκ γιὰ τὰ πόδια, τόσο διαφορετικῶν τύπων, ποὺ ἂν κανεὶς δὲν δοκιμάσῃ στὴ θάλασσα τρια-τέσσερα σχήματα, δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο.

Τὰ πτερύγια, ἐπειδὴ ἔχουν καὶ θήκη ποὺ μπαίνουν τὰ πόδια καὶ εἶναι βαρειά, πρέπει νὰ εἶναι μαλακὰ κι' ἐλαφρὰ γιὰ νὰ μὴ κουράζωνται τὰ πόδια, καὶ στὶς ἄκρες τους νὰ ἔχουν μετρία ἐλαστικότητα.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὰ πτερύγια αὐτὰ διπλοῦν στὸν κολυμβητὴ καὶ στὸν δύτη ἐξαιρετικὴ εὐκινησία καὶ προώθησι.

Γιὰ τὴ γρήγορη μετακίνησι τοῦ δύτου μέσα στὴ θάλασσα σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, ἔχουν ἐφευρεθῇ μικρὲς ἠλεκτρικὲς ὑδατοστεγεῖς μηχανές, παρόμοιες μὲ τὶς ἐξωλέμβιες ποὺ τὶς κρατοῦν οἱ δύτοι στὰ χέρια τους καὶ μετακινοῦνται στὸ νερό.

Γιὰ τὴν ἐπίδειξι μάλιστα αὐτῶν τῶν μηχανῶν, σκάρωσαν μία ὁλόκληρη κινηματογραφικὴ κωμῳδία, ποὺ παίχτηκε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐδῶ, καὶ στὴν ὁποία δείχνανε ἕναν ἄνθρωπο μὲ ἐξωλέμβιο μηχανή, ποὺ ξεγλυστράει ἀπὸ τὴν βάρκα καὶ βουλιάζει στὸ νερὸ μαζὶ μὲ ἐκεῖνον ποὺ τὴν κρατοῦσε.

Ἀντὶ ὅμως νὰ σβύσῃ, ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ καὶ νὰ τρέχῃ παρασύροντας μαζί κι' αὐτὸν ποὺ τὴν κρατοῦσε.

Ἡ ταχύτης ποὺ ἀποκτᾷ ὁ δύτης μὲ τὰ πτερύγια καὶ ἡ εὐστροφία, πολλὲς φορὲς ἐπιφέρουν πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Ὁ δύτης, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παρασύρεται σὲ βάθη πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' τὸ κανονικό, ὅπου προσβάλλεται ἀπὸ τὴν λεγομένη «μέθη τοῦ βάθους».

Ἐδῶ καὶ καμμιὰ τριανταπενταριὰ χρόνια, παρατηρήθηκαν φαινόμενα τέτοιας «μέθης» σὲ δύτες στὴν Ἀγγλία, λόγω τοῦ βάθους ποὺ βρίσκονταν.

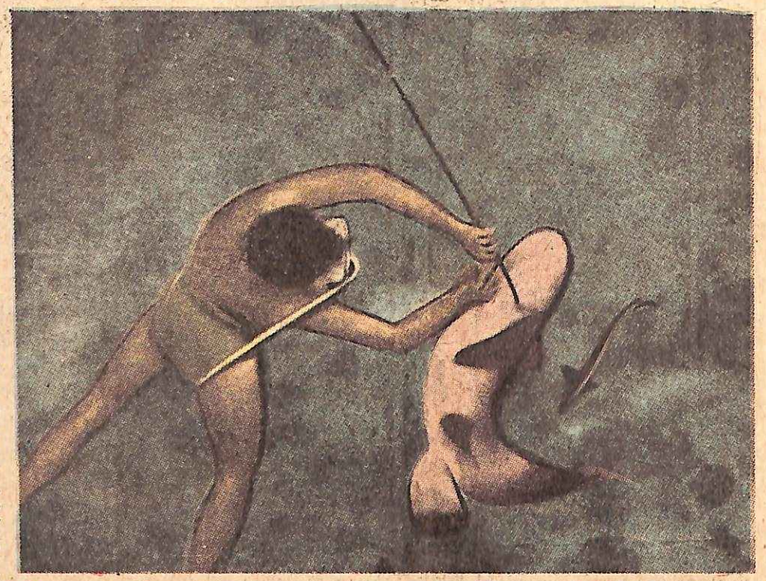
Ἀργότερα διαπιστώθηκε ὅτι κατὰ τὴν κάθοδο τοῦ δύτου, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο βάθος, τοῦ παρουσιάζονται συμπτώματα μέθης, ποὺ τὴν ἐπαυξάνει ἡ παρουσία ἀνθρακικοῦ ὀξέος (ὅταν, φυσικά, χρησιμοποιῇ ἀναπνευστικὴ συσκευή).

Τὰ πιὸ εὐαίσθητα ὄργανα τοῦ σώματος μπορεῖ νὰ προσβληθοῦν ὅταν ὁ δύτης φθάσῃ τὰ 30 μέτρα.

Ἂν φτάσῃ δὲ τὰ 50—60 μέτρα, εἶναι ἀδύνατον πιὰ νὰ γλυτώσῃ.

Αἰσθάνεται τότε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἰδέες του καθαρά. Ἔπειτα νοιώθει μιὰ εὐχάριστη κατάστασι καὶ ἕναν ἐνθουσιασμό, σὰν ἐκείνους ποὺ ἔχουν πιῇ κρασί, κι' ἔχουν μισομεθύσει.

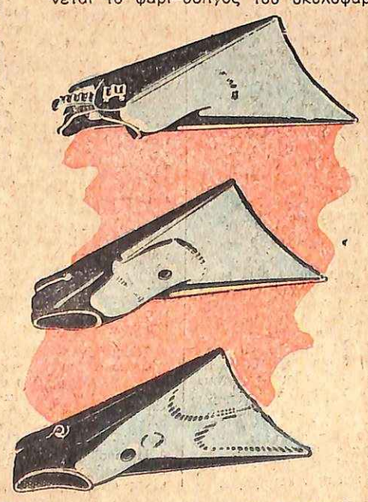
Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς στιγμές, ὁ ἐνθουσιασμός του ἀποβαίνει μοιραῖος, γιατὶ βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ σωλῆνα εἰσπνοῆς καὶ πνίγεται.

Στὴν ὡραία αὐτὴ φωτογραφία, παρμένη ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, ὁ δύτης προσπαθεῖ νὰ ξεκοιλιάσῃ ἕνα σκυλόψαρο, ἀφοῦ τὸ καρφωσε μὲ τὸ ντουφέκι του. Δίπλα, φαίνεται τὸ ψάρι-ὀδηγὸς τοῦ σκυλόψαρου, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ μονομαχία.

Τὸ βαθύμετρον καὶ τὸ ὑδατοστεγὲς ρολόϊ, ἀπαραίτητα ἐξαρτήματα γιὰ τὸ δύτη.

Διάφοροι τύποι πτερυγίων γιὰ τὴν προώθησι μέσα στὸ νερό.

Ἐπειδὴ ὅσα γράφομε ἐδῶ προορίζονται κυρίως γιὰ τοὺς ἐρασιτέχνες ψαράδες τοῦ βυθοῦ, ἔχομε ὑποχρέωσι νὰ συστήσωμε σὲ καθένα ν' ἀποφεύγῃ τὰ μεγάλα βάθη, καὶ συγκεκριμένα σὲ σπάνιες περιπτώσεις νὰ κατεβαίνῃ κάτω ἀπὸ τὰ 7 μέτρα, δηλαδὴ ὅπως λέμε τὶς 3½—4 ὀργυιές.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ τύπου τῆς συσκευῆς ποὺ χρησιμοποιεῖ, εἶναι φρόνιμο ν' ἀποφεύγῃ τὴν παραμονὴ του κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα.

Στὴν Εὐρώπη, ἰδίως δὲ στὴ Γαλλία, ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πιὸ θετικοί, ὑπάρχουν σχολὲς καταδύσεως, ὅπου μαθαίνουν πῶς νὰ κατεβαίνουν, ἀφοῦ πρῶτα διδαχθοῦν ἀπὸ εἰδικούς, τῶς θὰ χρησιμοποιήσουν τὰ διάφορα ἀναπνευστικὰ συστήματα.

Ἀντίθετα, ἐμεῖς, μόλις δοῦμε σὲ μιὰ βιτρίνα μιὰ συσκευὴ καὶ τὰ οἰκονομικά μας μέσα μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, τὴν ἀγοράζουμε καί, βασιζόμενοι στὶς ὁδηγίες τοῦ πωλητοῦ ἢ στὸ βιβλιαράκι ποὺ συνοδεύει τὴν συσκευή, τὴν φορᾶμε καὶ γινόμαστε δύται... ἐλέω τῆς ἐπιπολαιότητος ποὺ μᾶς χαρακτηρίζει στὶς περισσότερες ἐκδηλώσεις μας!

Στὴν Εὐρώπη, ἐξ ἄλλου, ὅλοι οἱ ἐρασιτέχνες ψαροντουφεκάδες φοροῦν ἀπαραιτήτως στὸ χέρι τους ἕνα ρολόϊ ὑδατοστεγές, μὲ τὸ δείκτη τῆς καλῆς λειτουργίας τοῦ μηχανήματος πάντοτε ἐν ὄψει — χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὸ βαθύμετρο, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα ἐξαρτήματά τους.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁδηγίες κι' ἄλλα ἐξαρτήματα.

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΜΕ 174 ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ πρωτότυπη ἔμπνευσι τῆς Βιεννέζας Ἔλσας Κρονστάϊν

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες συνοικίες τῆς Βιέννης, ψώνεται σήμερα μιὰ τεράστια πολυκατοικία, ποὺ δὲν στεγάζει, παρὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γυναῖκες. Ἑκατὸν ἑβδομηντατέσσερες γυναῖκες, ὅσα ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὰ διαμερίσματά της!

Ἡ παράξενη ἐμπνευσι νὰ χτιστῇ τὸ οἰκοδομικὸ αὐτὸ μεγαθήριο μὲ τὸν μοναδικὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο προορισμὸ νὰ προσφέρῃ ἄσυλο σὲ ἐργαζόμενες καὶ χωρὶς οἰκογένεια γυναῖκες, γεννήθηκε στὴν Βιεννέζα Ἔλσα Κρονστάϊν τὸ 1949. Ἡ φρούλαϊν Κρονστάϊν, γεροντοκόρη 40 περίπου Μαΐων, εἶχε ἀπευθυνθῇ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὶς ὑπηρεσίες στεγάσεως τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης, ζητώντας νὰ τῆς δοθῇ ἕνα διαμέρισμα στὶς ἀνοικοδομούμενες κατοικίες. Τῆς ἀντέτειλαν, ὅμως, ἀνένδοτη ἄρνησι. Κατ' ἀρχὴν δὲν γινόταν, τῆς εἶπαν, οὔτε συζήτησι νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ αἴτημά της, ἀφοῦ, ἔχοντας ἐνοικιασμένο ἕνα δωμάτιο, δὲν ἀντιμετώπιζε ἄμεσο στεγαστικὸ πρόβλημα. Ἀλλά, καὶ στὴν περίπτωσι ἀκόμη ποὺ θὰ ἦταν ἀστεγη, θὰ ὡφειλε νὰ περιμένῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ σειρά της. Τὸ πρόγραμμα ἀνοικοδομήσεως πρόβλεπε νὰ στεγασθοῦν πρῶτα ὅλες οἱ οἰκογένειες τῆς Βιέννης καὶ μετὰ οἱ ἐργένηδες, ἀνεξαρτήτως φύλου.

Ἡ ἀπογοήτευσι, ποὺ αἰσθάνθηκε, δὲν ἔκανε τὴν Ἔλσα Κρονστάϊν νὰ συλλογιστῇ μόνο τὸν ἑαυτό της. Σκέφτηκε πὼς στὴν ἴδια μοῖρα μ' ἐκείνην βρίσκονταν ἀναρίθμητες γυναῖκες, ἄστεγες ἢ πρόχειρα στεγασμένες σ' ἕνα δωμάτιο, μαζὶ μὲ πλήθος ἀνεπιθύμητους ἢ ὀχληροὺς συνοίκους, ποὺ κουτσομπόλευαν κάθε τους κίνησι. Καὶ πὼς τίποτε δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσαν πιὸ βαθειὰ αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ὅσο ἕνα σπίτι ἀληθινὰ δικό τους, ὅπου νὰ μὴν πληρώνουν νοίκι καὶ νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ ἀνέχωνται δυσάρεστους γείτονες. Ἕνα σπίτι, ποὺ νὰ ξέρουν πὼς δὲ θὰ τὸ χάσουν, ἀκόμη καὶ σὲ μιὰ περίοδο, ποὺ δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἐργαστοῦν.

Ἡ Ἔλσα Κρονστάϊν συνέλαβε ἔτσι τὴν ἰδέα μιᾶς «πολυκατοικίας γιὰ γυναῖκες» καί, λίγον καιρὸ ἀργότερα, εἶχε δημιουργήσει γύρω της ἕνα πυρῆνα ἀπὸ εἴκοσι ὁμόφυλές της, ἀποφασισμένες νὰ ἐργαστοῦν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

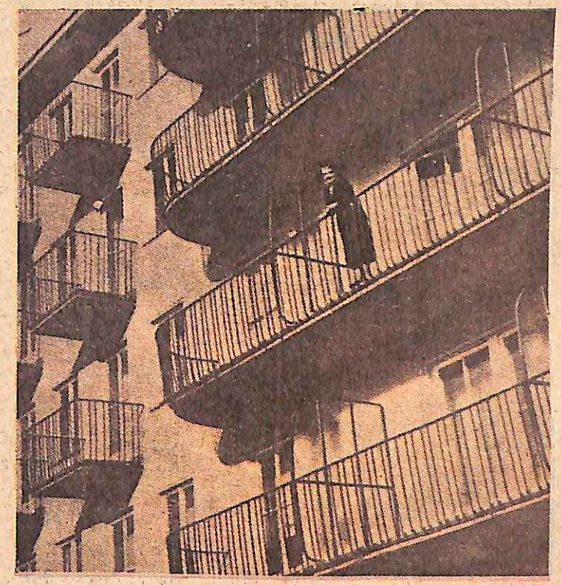
Φυσικά, εἴκοσι γυναῖκες δὲν ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ κεφάλαια, ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ χτιστῇ ἕνας τέτοιος κολοσσός, ὅπως τὸν σχεδίαζε ἡ Ἔλσα Κρονστάϊν.

Σιγὰ-σιγά, ὅμως, προσανατολίστηκαν κι' ἄλλες στὴν πρωτότυπη αὐτὴ ἰδέα, ὥσπου, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1950, ὁ ἀριθμός τους εἶχε φτάσει τὶς 174.

Καὶ πάλι, ὅμως, ἦταν ἀπαραίτητες ἀκόμη δυὸ προϋποθέσεις γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ ἔργου: Νὰ πεισθοῦν οἱ ὑπηρεσίες στεγάσεως νὰ παραχωρήσουν ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο καὶ κεντρικὸ οἰκόπεδο γιὰ τὴν ἀνέγερσι τῆς πολυκατοικίας, καὶ τὰ πιστωτικὰ ἱδρύματα νὰ χορηγήσουν ἕνα δάνειο γιὰ τὴν συμπλήρωσι τῶν διαθέσιμων συνεταιρικῶν κεφαλαίων.

Μὲ πολλοὺς μόχθους, ἡ δραστήρια φρούλαϊν Κρονστάϊν τὰ κατάφερε καὶ τὰ δύο.

Δὲν ἔμενε πιά, παρὰ νὰ βρεθῇ ὁ καπάλληλος ἀρχιτέκτονας γιὰ νὰ καταρτίσῃ τὰ σχέδια.

Τὸ διαμέρισμα καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς 174 ἐνοίκους ἔχει καὶ τὸ χωριστὸ μπαλκόνι του.

Στοὺς συμπατριῶτες της, ἡ Ἔλσα Κρονστάϊν δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη. Δὲν ἀμφισβητοῦσε τὸ γούστο τους, ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐκτίμησι στὸ πρακτικὸ πνεῦμα τους, ποὺ ἦταν, κατὰ τὴν γνώμη της, τὸ κυριώτερο ποὺ χρειαζόταν στὴν προκειμένη περίπτωσι.

Ξεκίνησε, λοιπόν, γιὰ τὴν Σουηδία, τὴν χώρα τὴν κατ' ἐξοχὴν φημιζομένη γιὰ τὴν θετικὴ καὶ πρακτικὴ νοστροπία τῶν κατοίκων της. Καὶ γύρισε μ' ἕνα σωρὸ ἰδέες, φωτογραφίες καὶ σχέδια, ποὺ τὰ παρέδωσε στὴν φίλη της ἀρχιτέκτονα Ἐντιθ Λάσμαν, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τηρήσῃ κατὰ γράμμα τὶς σουηδικὲς συνταγές.

Ἐννοεῖται πὼς ἕνα τέτοιο ἔργο δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ἑτοιμαστῇ σὲ λίγο καιρό. Ἄλλως τε, εἶχε κιόλας χαθῇ ἀρκετὸς πολύτιμος χρόνος μὲ τὸ κυνήγημα τοῦ οἰκοπέδου καὶ τοῦ δανείου.

Ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ἡ Ἔλσα Κρονστάϊν συνέλαβε τὴν ἰδέα της καὶ ἐμύησε τὶς εἴκοσι πρῶτες συνεταίρους της, χρειάστηκε νὰ περάσουν σχεδὸν ἑφτὰ χρόνια, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ πολυκατοικία καὶ νὰ μπορέσουν νὰ στεγασθοῦν καὶ οἱ 174 γυναῖκες. Ἀλλὰ τὸ μέγαρο ποὺ χτίστηκε στὴν καρδιὰ τῆς Βιέννης, ἱκανοποιοῦσε μὲ τὸν πιὸ ἀπόλυτο τρόπο τὰ δυνατά τους.

Ἂν, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ἤταν, ὅμως, ἐφωδιασμένο μὲ ὅλες τὶς μοντέρνες ἀνέσεις καὶ πρόβλεπε ὅλες τὶς εἰδικὲς ἀνάγκες, ποὺ δημιουργοῦσε ἡ φύσι τοῦ προορισμοῦ του.

Δὲν ἔλειπαν οὔτε τὸ ἀσανσέρ, οὔτε ἡ κεντρικὴ θέρμανσι, οὔτε τὸ τρεχούμενο ζεστὸ νερό, οὔτε τὸ ἠλεκτρικὸ πλυντήριο καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ κουζίνα. Τὸ κάθε διαμέρισμα εἶχε ἕνα ἢ δύο δωμάτια, ἕνα μικρὸ χώλ, μιὰ κουζινοῦλα, τὸ λουτρό του καὶ μπαλκόνι του.

Ἡ πιὸ πρωτότυπη ἐμπνευσι τῶν Σουηδῶν ἀρχιτεκτόνων, ποὺ καταρτίσανε τὰ σχέδια, ἦταν ἡ λύσι τοῦ προβλήματος τοῦ ἠλεκτρικοῦ ψυγείου.

Καθὼς οἱ περισσότερες ἐργαζόμενες γυναῖκες στὴν Βιέννη δὲν τρῶνε στὸ σπίτι τους παρὰ μόνο τὸ βράδυ, ἕνα χωριστὸ ψυγεῖο γιὰ τὴν καθεμιὰ θὰ ἀποτελοῦσε περιττὴ δαπάνη καὶ ἀδικαιολόγητη σπατάλη χώρου γιὰ τὴν τοποθέτησί του. Οἱ Σουηδοὶ ὑποδείξανε, λοιπόν, νὰ ἐφοδιαστῇ κάθε ὄροφος μὲ ἕνα «ὁμαδικὸ» ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, χωρισμένο σὲ διαμερίσματα, ποὺ κάθε ἕνοικος νὰ ἔχῃ τὸ κλειδὶ τοῦ δικοῦ της!

Πρέπει νὰ προσθέσωμε πὼς τὰ ψυγεῖα αὐτὰ παραγγέλθηκαν καὶ ἤρθαν κατευθείαν ἀπὸ τὴν Σουηδία, γιατὶ στὴν Βιέννη κανεὶς δὲν εἶχε ὡς τότε διανοηθῇ νὰ κατασκευάσῃ κάτι παρόμοιο!

Σήμερα, ἡ πολυκατοικία τῆς Ἔλσας Κρονστάϊν, ἐντελῶς πιὰ ἑτοιμη ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, μοιάζει σὰν μιὰ πελώρια πανσιόν, ὅπου δὲν ἰσχύει, ὅμως, κανένας ἀπὸ τοὺς αὐστηροὺς κανονισμοὺς τῶν πανσιόν. Ἡ κάθε ἕνοικος εἶνε ἐντελῶς ἀνεξάρτητη καὶ κυρίαρχη στὸ διαμέρισμά της, ὅπου μπορεῖ νὰ γυρίζῃ ὅπως ὥρα θέλει, νὰ δέχεται ὁποιον θέλει καὶ νὰ ζῇ ὅπως τῆς ἀρέσει, χωρὶς νὰ σχολιάζεται ἀπὸ κανέναν ἀδιάκριτο ἐκπρόσωπο τοῦ ἰσχυροῦ φύλου. Ἡ μόνη της ὑποχρέωσι εἶναι νὰ πληρώνῃ, ἀναλόγως μὲ τὸ ἂν ἔχῃ ἕνα ἢ δύο δωμάτια, 1600 ἢ 3000 αὐστριακὰ σελλίνια τὸν χρόνο γιὰ τὴν ἐξόφλησι τοῦ δανείου.

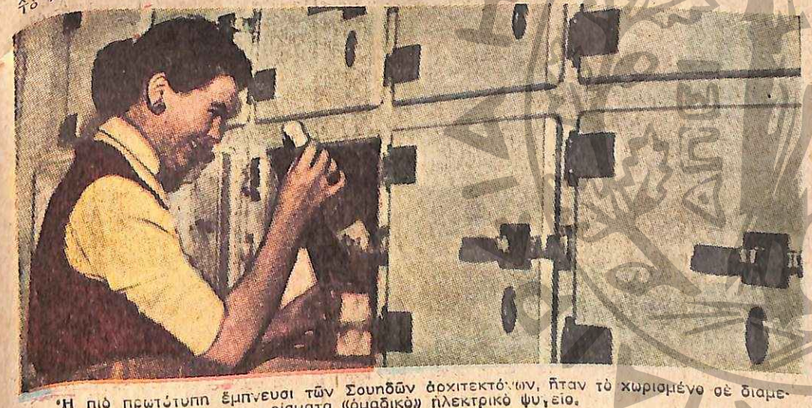
Στὴν περίπτωσι, ποὺ μιὰ ἀπὸ τὶς ἑνοίκους ἀποφασίσῃ νὰ παντρευτῇ, τὸ ἀσθενὲς φύλο προορίζομενο παράδεισο, ἀλλὰ καὶ θὰ τῆς ἐπιστραφῇ στὸ τόκους ποὺ θὰ ἔχῃ πληρώσει ὡς τότε.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως, καμμιὰ ἀπὸ τὶς σύνοικες καὶ συνεταίρους τῆς Ἔλσας Κρονστάϊν δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ μιὰ τέτοια πρόθεσι.

Ἀπὸ τὶς 174 γυναῖκες, οἱ 19 εἶναι χῆρες ἢ χωρισμένες καὶ οἱ ὑπόλοιπες 155 γεροντοκόρες... ἀμετάπειστες! Ἡ ἡλικία τῶν περισσοτέρων εἶναι γύρω στὰ 40, ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἀρκετὲς μεγαλύτερες, ὅπως καὶ μερικὲς νεώτερες. Ἡ πεσσόϋτερη ἀπὸ τὶς ἑνοίκους εἶναι μιὰ συντοξιοῦχος διευθύντρια παρθεναγωγείου, ἡλικίας 76 ἐτῶν, καὶ ἡ νεαρώτερη, μιὰ βιβλιοθηκάριος 23 ἐτῶν, ποὺ παραουσιάστηκε ἀργότερα, ὅταν μιὰ ἀπὸ τὶς 174 ἀρχικὲς συνεταίρους πέθανε, πρὶν προλάβῃ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ πολυκατοικία καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ διαμέρισμά της.

Ὡστόσο, ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν λόχο τῶν γεροντοκοράων, ποὺ ἔχουν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀλληλεγγύη μεταξύ τους — ἂν χρειαστοῦν γιατρό, δικηγόρο, μοδίστρα, κομμώτρια, νοσοκόμα κλπ. διαλέγουν μιὰ ἀπὸ τὶς μοιρασμένες σὲ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα συγκατοίκους τους — ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄντρας.

Εἶναι ὁ Χάνς Στούρτς, παντρεμένος καὶ πατέρας τριῶν παιδιῶν, ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν λειτουργία τοῦ καλοριφὲρ καὶ τοῦ ἀσανσέρ, τὶς διάφορες ἐπισκευὲς καὶ ὅλες γενικὰ τὶς δουλειές, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὶς καταφέρουν τὰ λεπτὰ γυναικεῖα χέρια. Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ 174 ἑνοίκες βρίσκονται σὲ ἄριστες σχέσεις μὲ τὸν Στούρτς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ἔχουν κανένα παράπονο. Χωρίς, ὅμως, αὐτὸ νὰ τοὺς βγάζῃ τὴν κακὴ ἰδέα τους γιὰ τὸ σύνορο τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, ποὺ ἔχουν ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ὀχληρὴ πυρουσία του!

Ἡ πιὸ πρωτότυπη ἐμπνευσι τῶν Σουηδῶν ἀρχιτεκτόνων, ἦταν τὸ χωρισμένο σὲ διαμερίσματα «ὁμαδικὸ» ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Στρατιώτην: Ἡ διεύθυνσις τῆς Eleonora Rossi - Drago εἶναι: Via Bertoloni 44, Roma, Italia. Στέλλα, Θεσσαλονίκη: Ἡ διεύθυνσις τῆς Antonella Lualdi εἶναι: Via Carancini 6, Roma, Italia. Γ. Χ. Π., Χαλκίδα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Errol Flynn εἶναι: Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blrd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Ε. Δ., Νέα Ὑόρκη: Ὁ Βίκτωρ Μάτιουρ γεννήθηκε στὴ Λουϊσβίλη στὶς 29 Ἰανουαρίου 1925. Ἡ σημερινή σύζυγός του Ντόραθυ Μπέρρυ, τὴν ὁποία παντρεύτηκε τὸ 1948, εἶναι ἡ τρίτη κατὰ σειράν. Οἱ δύο προηγούμενες ἦσαν ἡ Φράνσις Ὑδαμς καὶ ἡ Μάρθα Κέμπ. Ἡ διεύθυνσις του εἶναι: Victor Mature, 20th Century - Fox Films, 10201 W. Pico Blrd., Culver City, Calif. U.S.A.

Λουλοῦ, Ἑκάλη: Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα γεννήθηκε στὶς 12 Δεκεμβίου 1917 καὶ ἡ Τέρρυ Μοὺρ στὶς 7 Ἰανουαρίου 1929. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Ἔλεν Λουέλλα Κόφορντ καὶ τὸ ὕψος της 1 μ. 57. Παντρεύτηκε τὸν Γκλὲν Ντέϊβις στὶς 9 Φεβρουαρίου 1951 καὶ τὸν χώρισε στὶς 14 Ἀπριλίου 1952. Τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1956 ὅμως ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὸν Εὐγένιο Μὰκ Γκράθ αὐτὴ τὴ φορά. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Tony Curtis καὶ τῆς συζύγου του Janet Leigh εἶναι: 236 S. Medio, Brentwood, Calif. U.S.A.

Παναγιώτην Π., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Lou Costello εἶναι: 4124 Longridge Ave, Sherman Oaks, Los Angeles, Calif. U.S.A. Καὶ τοῦ Danny Kaye, 1103 San Ysidro, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Ἡ Λέσλυ Καρὼν γεννήθηκε τὴν 1ην Ἰουλίου 1932 στὴ Βουλώνη καὶ ὁ Κοῦρτ Γιοῦργενς στὸ Μόναχο, στὶς 13 Δεκεμβρίου 1915.

Θαυμαστήν: Τοῦ Ἔρρολ Φλύνν: Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ καὶ ὄχι ὁ Ἔρολ Φλὺνν πρωταγωνιστοῦσε στὸ φίλμ «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μάρκο Πόλο». Ἡ Τζίνα Λολομπρίτζιντα γεννήθηκε στὶς 4 Ἰουλίου 1928 (ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐξακριβωμένος). Τὸ τελευταῖο φίλμ τοῦ Τζέημς Ντὴν εἶναι «Ὁ γίγας». Στὸ ἔργο αὐτό, ποὺ πρόκειται νὰ προβληθῇ ἐφέτος στὴν Ἀθήνα, ὁ Ντὴν ἔχει γιὰ παρτεναίρ του τὴν Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ.

Κατερίνα Α.: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Κοὺν εἶναι «Θέατρον Τέχνης» (κάτωθι τοῦ «Ὀρφέως»), ὁδὸς Σταδίου Ἀθῆναι, καὶ τοῦ Π. Φυσσοῦν, θέατρον «Κεντρικὸν» ὁδὸς Κολοκοτρώνη, Ἀθῆναι..

Μεγάλο στοίχημα Κ. Δ. Π.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Grace Kelly εἶναι: Palais Royal, Monte Carlo, Principauté de Monaco, καὶ τοῦ Aga Khan, Villa Yakimour, Le Cannet, Cannes, Alpes Maritimes, France.

Περιέργον Ν. Η. 18, Νάουσα: Δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο νὰ βρῆτε φωτογραφίες τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο.

Μαθητὴν Φραγκούλην: Ἡ διεύθυνσις τῆς Dominique Wilms καὶ τοῦ Eddie Constantine εἶναι: C)o Unifrance Film, 77 Avenue des Champs Elysées, Paris 8e France.

Α. Παπαδημητρίου, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Gloria Swanson εἶναι: 904 N. Crescent, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τῆς Γκρέης Κέλλυ.

Δυὸ ἀδελφές, φίλες τοῦ «Θησαυροῦ»: Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα χώρισε τὴ σύζυγό του Νάνσυ Μπαρμπάτο, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσει τρία παιδιά, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ στὶς 7 Νοεμβρίου 1951. Παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1943, ἡ πρώτη του ἐπιτυχία ἦταν ὅμως τὸ φίλμ «Βίρα τὶς ἀγκυρες», ποὺ γύρισε τὸ 1945. Γεννήθηκε στὸ Χομπόκεν τῆς Νέας Ὑερσέης στὶς 12 Δεκεμβρίου 1917. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: 1168 Coldwater, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Παριζιάνον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Juliette Greco εἶναι: 28 Rue Saint - Benoit, Paris 6e France.

Πωλίνα Κ.: Ἡ Ρίτα Χαϋηγουωρθ γεννήθηκε στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1918. Ἔχει δυὸ κόρες, τὴν Ρεβέκκα ἀπὸ τὸν Ὄρσον Οὐέλλες (17-12-1944) καὶ τὴν Γιασμίν ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Χὰν (28-12-1949). Ὁ Μπὼτ Ἀμποτ γεννήθηκε στὶς 2 Φεβρουαρίου 1895, καὶ ὁ Λοὺ Κοστέλλο στὶς 6 Μαρτίου 1908.

Χρ. Μαυραπάστολον: Ἴδού οἱ ἡλικίες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν: Τζίνα Λολομπριτζίντα 28, Μαϊη Μπρὶτ 22, Γκρέγκορυ Πὲκ 40, Ρόμπερτ Ταίηλορ 45, Σούζαν Χαϋηγουαρντ 37 καὶ Στιούαρτ Γκρέϊντζερ 43. Ὁ Ζὰν - Κλὼντ Πασκὰλ εἶναι ἀνύπαντρος, 29 χρόνων, τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 88. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Walt Disney εἶναι: 2400 W. Alameda Ave. Burbank, Calif. U.S.A.

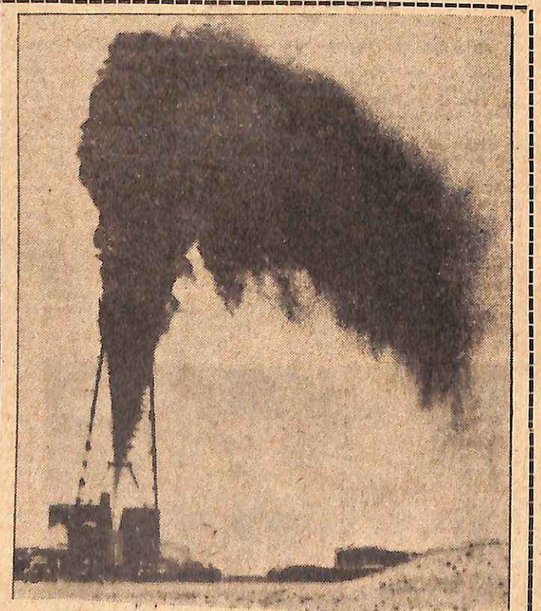
Π. Α.: Ὁ Τζέημς Ντὴν δὲν ἐργάζεται στὰ στούντιο τῆς «Μέτρο», ἀλλὰ τῆς «Γουὰρνερ Μπρός». Ἡ διεύθυνσις τῆς ἑταιρείας αὐτῆς εἶναι: «Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave. Burbank, Calif. U.S.A.

Νικήτα Τεντσώφ: Ἡ διεύθυνσις τῆς Silvana Pampanini εἶναι: Via Flaminia 322, Roma, Italia. Μαρίνα, Νίκαια: Ἡ διεύθυνσις τοῦ παραγωγοῦ Dino de Laurentis εἶναι: Via della Vasca Navale 58, Roma, Italia. Τῆς Isa Barzizza, Piazza delle Medaglie d'Oro 62, Roma, Italia. Καὶ τοῦ Rossano Brazzi: Via Sistina 57, Roma, Italia.

Θαυμάστρια τοῦ Μάριο: Στὸ φίλμ «Πρίγκηψ φοιτητὴς» πρωταγωνιστοῦν ἡ Ἄννι Μπλάϋθ, ὁ Ἔντμοντ Πάρντομ, ὁ Τζὴν Ρόμπερτσον, ὁ Λοὺις Κάλχερν, ὁ Ἔντμοντ Γκθέν, ὁ Σέκε Σακὰλ καὶ ἡ Μπέττα Σαὶν Τζόν. Ὁ Μάριο Λάντσα δάνειζε μόνο τὴ φωνὴ του στὸν Πάρντομ. Θὰ δῆτε ἐφέτος τὸν ἀγαπημένο σας ἠθοποιὸ στὴ νέα του δημιουργία «Σερενάτα». Μερικὲς ἀπὸ τὶς δημιουργίες τοῦ σκηνοθέτη Γιὰν Νεγκουλέσκο, ποὺ γυρίζει τώρα στὴν Ὑδρα τὸ φίλμ «Τὸ παιδὶ μὲ τὸ δελφίνι» ἦσαν: «Πιστεύομε στὸν ἔρωτα», «Πῶς νὰ παντρευτῆτε ἑκατομμυριοῦχο», «Τηλεφώνημα ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο», «Τὸ χαμίνι καὶ ἡ ἐπαίλισσα», «Τὸ τελευταῖο φύλλο», «Νοσταγίες», «Ἱουμορέσκ» μὲ τὴν Τζὰν Κράουφορντ, «Πάντα στὴν καρδιά μου», «Οἱ συνομῶται» καὶ ἡ ἀλησμόνητη «Σιωπηλὴ τραγωδία» μὲ τὴν Τζέην Γουάϊμαν.

Κρεολὴ τῆς Αἰγύπτου: Στὸ φίλμ «Κοιλὰς τῶν βασιλέων» πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ἡ Ἔλινορ Πάρκερ, ὁ Κάρολος Τόμψων, ὁ Κοῦρτ Κάζναρ καὶ ἡ Σάμια Γκαμάλ. Στὸ φίλμ «Κῆπος τοῦ κακοῦ» εἴδατε τοὺς ἑξῆς ἠθοποιούς: Γκάρυ Κοὺπερ, Σοὺζαν Χαϋηγουαρντ, Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ, Ρίτα Μορένο (τραγουδίστρια). Ὁ Χιοὺ Μάρλουν ὑπεδύετο τὸν Τζὼν Φούλλερ, ὁ Κάμερον Μίτσελ τὸν Λάκυ Ντάλυ καὶ ὁ Βίκτωρ Μάνουελ Μεντόζα τὸν Βιντσέντε Μανταριάγκα. Στὸ ἔργο «Ὁ χορὸς εἶναι ἡ ζωή μου», τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ντόναχιου ὑπεδύοντο τὰ ἀκόλουθα ἀστέρια: Μόλλυ (μητέρα): Ἐθὲλ Μέρμαν, Τέρρυ (πατέρας): Ντὰν Νταϊλέ, Τίμ: Ντόναλντ Ο'Κόνορ, Καίτη: Μίτσι Γκαϊνορ καὶ Στηφ: Τζόαν Ρεϊη. Ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἦταν ἡ Βίκυ.

Μιχαὴλ Παυλίδην: Ἡ Ντιάνα Ντὼρς γεννήθηκε στὸ Σοὺτον τῆς Ἀγγλίας στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1931. Ἡ περίμετρος τοῦ στήθους της εἶναι 87,5 ἑκατοστά. Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, γεννήθηκε στὶς 28 Σεπτεμβρίου 1934.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΗΓΗ ΠΛΟΥΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

Στὸ Ἀλμπόρζ, 90 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Τεχεράνη, ἀναπήδησε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γεώτρησι, μιὰ νέα πετρελαιοπηγή, ποὺ ἡ πίεσίς της ὑπερβαίνει τὶς 1000 ἀτμόσφαιρες. Τὸ πετρέλαιο φτάνει σὲ ὕψος 60 μέτρων καὶ ἡ ποσότης του εἶναι τέτοια, ὥστε γεμίζουν 120.000 βαρέλια ἡμερησίως. Μιὰ σπίθα θ' ἀρκοῦσε ὅμως γιὰ νὰ μεταβάλῃ τὴν πετρελαιοπηγὴ αὐτὴ σὲ φοβερὴ κόλασι φωτιᾶς. Γι' αὐτό, ἐκλήθη ἐπὶ τόπου ὁ Ἀμερικανὸς Μύρων Κένλεϋ, ποὺ εἶναι μοναδικὸς στὸν κόσμο γιὰ νὰ δαμάζῃ παρόμοιους πίδακες. Ὅσο θὰ ἐργάζεται ἐκεῖ ὁ κ. Κένλεϋ θὰ εἰσπράττῃ 500.000 δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὶς ἀξίζει.

Ἀφρούλα Νίνου, Ἐνταῦθα: Ὁ Ἀμεντέο Νατσάρι γεννήθηκε στὸ Καγκλιάρι στὶς 10 Δεκεμβρίου 1907. Παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1935 καὶ εἶναι πάντοτε ἄγαμος. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: Amedeo Nazzari Via L. Pisano 16, Roma, Italia. Τὸ ὕψος τῆς Ἔστερ Γουίλλιαμς εἶναι 1,71.

Χαϊδεμένη μοναχοκόρη Π. Κ.: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Serge Reggiani εἶναι: 7 rue de la Republique, La Celle - Caint - Cloud, Seine et Oise, France, καὶ τοῦ Daniel Gelin, 44 Avenue de Wagram, Paris 8e France.

Μαρινέλλα: Δὲν προβλέπεται, δυστυχῶς, ἐφέτος κανένα φίλμ μὲ τὸν Τίνο Ρόσσι. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: Tino Rossi, 35 rue de Berri, Paris 8e, France. Ἡ διεύθυνσις τοῦ σκηνοθέτη Henri - Georges Clouzot εἶναι: 3 rue Lagrange, Paris 8e France.

Ἀλ. Παπαδάκην, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Jean Cocteau εἶναι: 36 rue Montpensier, Paris 1er, France, καὶ τῆς Martine Carol: 16 Rue Frederic Passy, Neuilly - S.-Seine, France.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Μάριος Μιχαηλίδης, (20 χρόνων) Τ. Κ. 53, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλική ἢ ἰταλική γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Νικολάου (17), ὁδὸς Ἀφροδίτης 16, Κτήμα Πάφος, Κύπρος καὶ ὁ Ἄντρος Βρυωνίδης (17 χρόνων), ὁδὸς Μεσόγης 44, Κτήμα - Πάφος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 16—18 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Σταυρινός, Λεοντίου Α' 8, Βαρώσια, Κύπρος, καὶ ὁ Παυίκος Κοντογιάννης Γλάδστωνος 9, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες 14—17 χρόνων τῆς Φινλανδίας, Ἰσλανδίας, Χρωμῆς Ἀκτῆς, Ἐλβετίας, Νιγηρίας, Ἰσπανίας, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλβανίας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Αἰμίλιος Νικολαΐδης (17 χρόνων), Πηγὴ Ἀμμοχώστου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνίδες, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Ἀνδρέας Σταύρου, ὁ Χρῆστος Πιερίδης, ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου καὶ ὁ Δημήτριος Κωνσταντῆς, μαθηταὶ τῆς «Ἀγγλικῆς Σχολῆς Λευκωσίας», Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀναστασίου (18 χρόνων), ὁδὸς Νουρὶ Ἐφέντη 19, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 15—20 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοφόρου (19 χρόνων) καὶ ὁ Μιχαλάκης Γεωργίου (20), ὁ Γεώργιος Χαραλάμπους (21) καὶ ὁ Κυριάκος Ὀρφανίδης (26), ὁδὸς Ἁλῆ Ἀγὰ 6, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες 16—24 χρόνων.

Ὁ Παναγιώτης Νικολάου, ὁδὸς Λήβρας 77, Nicosia, Cyprus, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Σεραφείμ (19 χρόνων), ὁ Κωστάκης Κίττας (18) καὶ ὁ Γεώργιος Σκαπούλλας (20), Γερόλακκος, Λευκωσίας, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Κώστας Ἀργυρού, Μαραθόβουνο Ἀμμοχώστου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ παρακαλεῖ ὅποια τοῦ γράψῃ, νὰ στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Δημήτριος Καραγιάννης (18 χρόνων), Κοραὴ 4, Λευκωσία, Κύπρος καὶ ὁ Λουκῆς Αὐγουστίδης (18), Θερμοπυλῶν 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀμερική.

Ὁ Clitos Sawvides, Episkopi, Limassol, Cyprus, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Ἑλλάδος, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Προτιμοῦνται ἰδιαιτέρως ὅσοι καὶ ὅσες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν βιολογία καὶ τὴν ἠλεκτρολογία.

Ὁ Μαῦρος Καβαλλάρης Λ. Μ., ὁδὸς Τέννυσον 3, Λευκωσία, Κύπρος, (13 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ συνομηλίκες του μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικοῦ θεσμοῦ.

Οἱ ἀδελφοὶ Ἀνδρέας (17 χρόνων) καὶ Μιχαλάκης Κωνσταντινίδης (16), ὁδὸς Ἀγγλικοῦ κοιμητηρίου 10Α, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Λώρης Ἀθάνατος (46 χρόνων), ὁδὸς Πλουτάρχου 17, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Α. Γ. Σκούρος (35 χρόνων), ὁδὸς Ἀρσινόης 62, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Δημητράκης Κωμοδρόμος καὶ ὁ Πανίκος Γιανγκόπουλας, Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου 17—22 χρόνων.

Ὁ κρατούμενος Δημήτριος Θεοφάνους D. P. 455, Πύλα Camp. Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ Ἕλληνες κάτω τῶν 25 χρόνων, ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ κατὰ προτίμησιν. Παρακαλεῖ δὲ ὅσους τοῦ γράψουν, νὰ τοῦ στείλουν καὶ κανένα «Θησαυρὸ» γιὰ νὰ περνᾶ πιὸ εὐχάριστα τὶς ὧρες του.

Ὁ Ἀνδρέας Χαραλάμπους καὶ ὁ Ἀνδρέας Φράγκου, Ὀρμήδεια, Λάρνακα, Κύπρος (17 χρόνων καὶ οἱ δύο), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 15—18 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Γεωργίου, Ἀνγλαντζιά, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Κυριάκος Παύλου (18 χρόνων), Τρίκωμο, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα κάτω τῶν 21 χρόνων.

Ὁ Ἀλκίμος Γιάτης, C)o G.E. Maint, Episkopi, B.F. P.O. 53, Cyprus, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Γιώργος Χριστοδούλης (21 χρόνων) καὶ ἡ ἀδελφή του Ἀνδρούλα Χριστοδουλίδου (20 χρόνων), ὁδὸς Γιαννιτσῶν 24, Πολυκατοικίες Λευκωσίας, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Σταυράκης Γεωργίου, Βατυλή, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Σκλάβα τοῦ Σεραγιοῦ».

Ὁ Εὐριπίδης Χαραλάμπους, ὁδὸς Ροβ. Γεωργιάδη 11, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Μὲ νέες 16—18 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία καὶ ὁ Γρηγόριος Φιλαστίδης, ὁδὸς Μητροπόλεως, 81, Λάρνακα, Κύπρος.

Ὁ Ἰωάννης Σοφοκλέους, ὁ Ἰωακεὶμ Ἰωαννίδης καὶ ὁ Ἰωάννης Μιχαηλίδης ὁδὸς Ἑλλάδος 74, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—20 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρέας Λουκαΐδης, ὁδὸς Μ. Λουκαΐδου 22Α, Ἀγ. Δομετίου, Λευκωσίας Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ προτίμησιν τῆς Κρήτης.

Ὁ Βασίλειος Ἀρτέμης Γ. 532, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ἀλληλογραφίαν μὲ τὴ νέα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αἰσέ, σκλάβα τοῦ Σεραγιοῦ».

Ὁ Χρηστάκης Α. Θεοχαρίδης, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Νικόλαος Χριστόδουλος, Γ' Τάξις, Παγκύπριον Γυμνάσιον, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Ἀδωνις Χαραλάμπους, Ἀργάκι, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν Σύλβια Η. ἀπὸ τὴν Κύπρο, 17 χρόνων.

Ὁ Ἰάκωβος Παπαϊακώβου, ὁδὸς Ἡρακλείους, 81, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ 13—14 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀγαπλίδης (23 χρόνων) καὶ ὁ Θεόδουλος Χαραλάμπους (17) Ψημόλοφος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ «Ἀθλητὴς» Γ. Ἀν. Τ. Κ. 329, Λευκωσία, Κύπρος, 42 χρόνων, ἔμπορος, μορφωμένος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ μορφωμένη Ἑλληνίδα μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ὁ Φοῖβος Χαραλάμπους, Τ. Κ. 57, Λευκωσία, Κύπρος (25 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 25 περίπου χρόνων καὶ παρακαλεῖ ὅποια τοῦ γράψῃ, νὰ στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Νῖκος Κωνσταντινίδης, ὁδὸς Προύσης 7, Λευκωσία, Κύπρος, (20 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ρηγῖνος Νικολάου, Φασούλλα, Λεμεσός, Κύπρος (18 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀνδρέας Σάββας (17 χρόνων), ὁδὸς Σαπφοῦς 115, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες μαθήτριες 15—17 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Βιολέττα Γιούλη (19 χρόνων), ἡ Σύλβια Παπαδοπούλου (18), ἡ Διαμάντω Ἀριστείδου (17), ἡ Ὄλγα Γεωργίου (16) καὶ ἡ Χάρη Βλαχάκη (20), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν 5 εἶναι: ὁδὸς Ἀρέθουσας Νο 1, Βαρώσια, Κύπρος.

Ἡ Κλαίρη Σάββα, Ἑλ. Παλαιολόγης, 18 Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτρες καὶ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἴδια εἶναι μαθήτρια τῆς 5ης τάξεως τοῦ Γυμνασίου.

Ἡ Καλλισθένη Φεσσᾶ, πληροφορεῖ ὅσους τῆς ἔγραψαν πὼς ἡ νέα της διεύθυνσις εἶναι: ὁδὸς Ἀγ. Σπυρίδωνος 65, Λεμεσός, Κύπρος. Παρακαλεῖ λοιπὸν ὅσους τῆς ἔγραψαν, νὰ ξαναγράψουν ἀπευθύνοντες τὸ γράμμα τους στὴ νέα της αὐτὴ διεύθυνσι.

Ἡ Μαίρη Κυριακίδου, ὁδὸς Σταδίου 86, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Λίτσα Γεωργιάδου (17 χρόνων), ὁδὸς Λεύκωνος 25, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀεροπόρους καὶ ναύτες. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχουν καὶ ἡ Χρυσούλα Δημητριάδου, ἡ Καλλιόπη Δημητριάδου καὶ ἡ Χρυστάλα Κωνσταντινίδου (17 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς), Δάλι, Λευκωσία, Κύπρος.

Οἱ δίδυμες ἀδελφὲς Ἀντρὲ καὶ Δέσπω Ἰασεμίδου (17 χρόνων), ἡ Λούλα Νικολαΐδου (20 χρόνων) καὶ ἡ Ρούλα Νικολαΐδου (16 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Καλλιόπη Ἀντωνίου, ὁδὸς Περικλέους 45, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Ἐσανθὴ Τουρκομάνα (15 χρόνων), Γρηγορίου Ε' Νο 5, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ἐκείνους ποὺ θὰ τῆς γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδικὴ θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29 · 548

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνῶστες καὶ ἀναγνώστριές μας τοῦ ἐσωτερικοῦ ποὺ ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὸ γάμο πρέπει ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ *νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους ἕνα δίδραχμο γραμματόσημο. "Οσοι ἐπιθυμοῦν, μποροῦν νὰ φέρουν οἱ ἴδιοι τὴν ἀγγελία τους στὰ γραφεῖα μας, καθημερινῶς 11 — 2 μ. μ. καὶ νὰ τὴν παραδώσουν στὴν εἰδικὴ συνεργάτιδά μας (ἀρ. θ. γραφείου 16), ἐπιδεικνύοντας συγχρόνως καὶ τὴν ταυτότητά τους. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖται γραμματόσημο.*

Ὁμοίως δὲ ἀπαιτεῖται γραμματόσημο γιὰ τὰ γράμματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ στρατιῶτες καθὼς καὶ γιὰ ἀγγελίες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, κάρτ - ποστὰλ ἢ σκέψεων ἐπὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων. Χωρὶς κανένα περιορισμό, ὅπως καὶ μέχρι σήμερα, θὰ δημοσιεύωμε τὶς ἀγγελίες τὶς προερχόμενες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, τόσο ἀπὸ ἄνδρες, ὅσο καὶ ἀπὸ γυναῖκες, εἴτε ἔχουν ὡς σκοπὸ τὸ γάμο, εἴτε ὄχι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Georges Canavos (20 χρόνων), S)S Germania C)o Vince and Co, Parklean 28, P.O. Box 1152, Rotterdam, Holland, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ Ἑλληνοαμερικανοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε. Ν. Harry Giannoits, Stephen Zaches καὶ Patrick Vastides, S)S National Unity, C)o National Shipping and trading Corp. 17 State Str. New York 4, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες 18—25 χρόνων. Τὶς παρακαλοῦν ὅλες νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Alex Stathas καὶ ὁ John Cristou (25 χρόνων καὶ οἱ δύο) 12 Mary Street, Richmond, Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 19—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Costas Politis (23 χρόνων) B. Postale 600, Le Caire, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 16—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Bill

νές ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Jean Lambrou, ὁ Constantin Pepas, ὁ George Theodorakis, καὶ ὁ Jean Vassilopoulos, Τ. Σ)Ι Charlton Star, Messrs. John Angouras Co. 23 Boulvard A.A.B., Lagchloyl, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνίδες τῆς Αἰγύπτου καὶ κατὰ προτίμησι τῆς Ἀλεξανδρείας, 18—23 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Mike Pallas, 522, 73rd Street Brooklyn, New York, U.S.A. (Ἑλληνοαμερικανὸς 24 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες κάπου τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοῦ γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nicolas Karalis (24 χρόνων), Mensa Savean, P.O. Box 52, Dire - Dawa, Ethiopie, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες 18—22 ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ παρακαλεῖ ὅποια τοῦ γράψῃ, νὰ ἐσωκλείσῃ στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Christos Kitsikoudis (22 χρόνων) 73 rue H. Hoover, Chatelineau, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅποια τοῦ γράψῃ, παρακαλεῖται νὰ στείλῃ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία της.

Ὁ Jean Constantino Zournas, Poste Restante, Sao Paulo, Brasil, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Καναδᾶ ἢ τῆς Αὐστραλίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ H. Panagiotis, 21 Neville Rd. Thebarton, Adelaide, S. Australia, 25 χρόνων καὶ ἐγκατεστημένος ἀπὸ μετίας στὴν Αὐστραλία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 17—23 χρόνων, κατὰ προτίμησιν μορφωμένες.

Ὁ Michel Fountoulakis καὶ ὁ Constantin Katsikakis, Vennestraat 35, Winterslac, Limbourg, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφίαι μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνική, γερμανική ἢ ἰταλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Jean Sainis (20 χρόνων) Club Café, Wollongong, N.S.W. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 22 χρόνων.

Ὁ Nicolas Kurkunakis καὶ ὁ Stelios Grofriscos, Poste Restante, Sao Paulo, Brasil, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Nicolas Paraskevopoulos καὶ ὁ Christos Karaiferis, 59 Poolman St. Port Melbourne Vic. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, εὐπαρουσίαστες καὶ ἠθικές, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Nicolas Nakou (25 χρόνων), Rue des Haies 97, Hainaut, Belgiqve, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Eylianos Gerakidis (23 χρόνων), Northern Hercules, Via Pine Creek, N.T., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ἐκείνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Aristotelis Hadjiparaskevas, S)S Olympos, C)o Coulouturos Ltd, 6 Lloyds Ave, London E.C, 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μέχρι 21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅποι τοῦ γράψῃ, νὰ στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Peter S. Peterson (28 χρόνων), 3521 St. Dominique St. Montreal P. Que, Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Angelos Pagonoudis (25 χρόνων), ὁ George Papachristos (24) καὶ ὁ Peter Porgiotis (23), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν τριῶν εἶναι: Galmorie Stud, Peterborough, S. Australia.

Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Βιέννης Nicolas Falengas καὶ Vassilios Petrou (20 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) 5)55 Spengergasse 13)6, Bei Frau Alma Hanke, Wien, O'sterreich, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 15—20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Alexander Golfinopoulos (Mechanical) Qantas, Mascot H, 85, Sydney, N.S.W. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ εὐοιγδήποτε ἀπὸ τὴν ὡραία πατρίδα.

Ὁ Bill Seremetis, S)S Alicia, C)o Faros Shipping Golta, 6 Bevis Marks, London E.C. 3, England (24 χρόνων, ἀνθυποπλοίαρχος), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Adam Angelakis καὶ ὁ Dimitrios Halozias, 60 Union St. Erskineville, Sydney, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—25 χρόνων.

Ὁ George Kiaos (22 χρόνων) 55 Rue Safia Zagloul, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 17—21 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ ἐξαδέλφια, ὁ Raoul (31 χρόνων) καὶ ὁ Bernadette 24 P.O. Box 176, Khartoum, Sudan, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Ἀμερικῆς, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ George Nicolopoulos (22 χρόνων) 27 Francis Str. Sydney, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοπούλες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 18—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ John Stamos, 1303 West Madison St. Chicago, Ill U.S.A, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ τὶς παρακαλεῖ νὰ ἐσωκλείσουν στὸ πρῶτο γράμμα μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ὁ S. Canellidis (24 χρόνων) 46 Geelong Rd., Footscroy, Vict. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ φοιτήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Οἱ δόκιμοι πλοίαρχοι Stylianos Katechis, John Maatrandreas καὶ ὁ Minas Tsoukalas, S)T Formstar C)o Caldel Petroleum Corp, 44 Wall Street, New York 5, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφίαι μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο κάτω τῶν 23 χρόνων.

Ὁ Nick Roussianos (22 χρόνων) ὁ Harry Verrios (22), ὁ Tony Glynatsi (23) καὶ ὁ Panos Antipas (24) H.E.C, Bronte Park, Tasmania, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦν ἐκεῖνες ποὺ θὰ τοὺς γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Mr Paul E., P.O. Box 469, Addis Ababa, Ethiopie, (30 χρόνων) συμπαθητικὸς καὶ καλὸς ἐγκατεστημένος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 20—25 χρόνων, ὑψηλές, νάστιμες καὶ μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Dimitrios S. Pascos, West Camp. Café, Western Camp, Vic. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοπούλες κάτω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ E.N. Constantinos Polatos, S)S Peterstar, Triton Shipping Inc, 80 Broad Str., New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὡς 18 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, Ἰταλικὴ ἢ ἱσπανικὴ γλῶσσα.

Ὁ John Rigas, 21 Oakley St. Adelaide, Australia,, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Alekos Diakolios (23 χρόνων) S)S Formostar, 44 Wall St. 1508 Room, New York 5, N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κάτω τῶν 23 χρόνων.

Ὁ Mick Anthopoulos, 97 Blyth Str., Brunswick W 10, Melbourne, Vic, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Theodoros Gikas, M)T Vassiliki, C)o Mavroleon Bros Ltd, Rex House 38 King William Street, London E.C. 4, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Γιούλα Βλασοπούλου (18 χρόνων) Poste Restante (Κεντρικόν), Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες 24—30 χρόνων, ἐγκατεστημένους στὴ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Δυὸ φίλες ἡ Θέλμα (19 χρόνων) καὶ ἡ Μινοὺ (20), ζητοῦν ἀλληλογραφίαι μὲ δυὸ φίλους 26—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων ἐπὶ διαφόρων ἐνδιαφερόντων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα τους, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἡ Δώρα Ἐδιαρίδου (20 χρόνων) Βασ. Βουλγαρακτόνου 54, Δράμα, Greece, καὶ ἡ Ὀλυμπία Δεληγιαννίδου (18 χρόνων), Βασιλ. Βουλγαρακτόνου 56, Δράμα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Γεωργία Βλασσάκου (18 χράνων), ἡ Τζένη Ρούσσου (20) καὶ ἡ Κική Κόντου (18), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 3 φίλους ἢ 3 ἀδέλφια ἀπὸ τὴν Ἀμερική, καὶ κατὰ προτίμησιν τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Ἡ Ἐλπίδα Παπακωνσταντίνου, Χώρα, Σάμος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀγῶν τῶν 25 χρόνων.

Τρεῖς φίλες μὲ τὰ ψευδώνυμα «Βιολέττα», «Μπλὲ Γαρδένια» καὶ «Ἄννα-Μαρία Χριστίνα» (24 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Νίκη Π. (21 χρόνων) τηλεφωνήτρια Υ.Ε.Τ., πολὺ ὁμορφη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένους στρατιῶτες τῆς Ε.Σ.Α. Ἡ Σαπρίνα Κ. Ε. (22 χρόνων), πολὺ χαριτωμένη καὶ ἠθική, τῆς ὁποίας τὸ ὄνειρο εἶναι νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικό, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ ὑπαξ)κὸς Εὐάγγελος Δρίτσας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 12ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἀντώνιος Μπόθος, Β. Π. «Λέων», Γ.Ε.Ν., Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἀναγνῶστες μας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Κων. Κοπτερίδης, 622 Ε. Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901, Grèce, καὶ Δ. Ἀραμπατζῆς, 958 Λόχος Ε.Σ.Α., Β.Σ.Τ., Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Εὐάγγελος Τσαούσης, Βάϊος Κορομπίλιας, Βασίλειος Καστάζας, Λεωνίδας Οἰκονόμου, Καίσαρ Ἰωαννάφαυλιος καὶ Λάκης Γιαπακωνσταντίνου, Κ.Ε.Ν. Κορινθου, 12ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Σεραφείμ Καραπατῆς, Κ.Ε.Π., 1 Μοῖρα, Ο.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 902Α. Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου καὶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ ὑπαξ)κὸς Πολίτάκης Δράκος (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῆς ἡλικίας του, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ ὑπαξ)κὸς Σταῦρος Βεζυράκης, Κ.Ε.Ν.Κ., 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, καὶ οἱ ὑπαξ)κοὶ Παναγιώτης Βαλσαρίτης καὶ Μάνος Ροβίτης, Κ. Ε.Ν.Κ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ ὑπαξ)κὸς Τζαννῆς Πολυκανδριώτης, Λ.Σ.Ι.Β' Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες. Ὁ Νίκος Ἀλεξανδράκης, ἀντιτορπιλλίκορ «Δόξα», Γ.Ε.Ν., Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Αἰτσίδης, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Σωτήριος Καρπαθάκης καὶ Αἰμίλιος Ἀσημακόπουλος, Κ. Ε.Ν.Τ., 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν μὲ Ἑλληνίδες τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Ἀστέριος Νάκος, Θεόδωρος Παπαστεργίου καὶ Δημήτριος Κουτσούκος, Στρατηγεῖον ΧΙ Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἀθανάσιος Γωγακόπουλος, 1701 Ε.Α., Β. Σ.Τ. 900Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ ὑπαξ)κὸς Γεωργόπουλος, 724 Τάγμα Μηχανικοῦ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Λαθουράκης, ὁ Γεώργιος Χαλέπης καὶ ὁ Ἄγγελος Παπαδητρόπουλος, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἡλίας Κουτρόπουλος, 206 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 920Γ, Grèce, ὁ λοχίας Γεώργιος Μπάκας, ὁ Γαβριὴλ Γκολιώρης, ὁ Κυριάκος Ραμπαταάκος καὶ ὁ Δημήτριος Κοῦκκος, 568 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Πέτρος Σκαρλης καὶ ὁ Παντελῆς Μαλοχαρῆς, 211 Τ. Ὑγειονομικοῦ, Σ. Τ.Γ. 914Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ναπολέων Στιβανάκης καὶ οἱ λοχίαι Παναγιώτης Παπᾶς, Πέτρος Ἰωαννικολαου καὶ Δημ. Κουμπαρούλας, 606 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ λοχίας Δημ. Οἰκονομόπουλος, 724 Τ. Μ., "Ὄρχος, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Θεόδωρος Ἀσημακόπουλος καὶ ὁ Κων. Κωστακης, ΚΕΔ)ΤΟΑ, 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἐμμανουὴλ Βενιαμάκης καὶ ὁ Νικ. Ντάρας, Ναυτικὸς Σταθμὸς Λέρου, Παρθένι, Δωδεκάνησα, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τὶς Ἀμερικῆς. Ὁ λοχίας Σπυρίδων Δραγούμης, 724 Τάγμα Μηχανικοῦ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Εὐάγγελος Βούλγαρης καὶ ὁ Βασίλειος Σκούνας, 1701 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 900Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ Πάνος Παπαγεωργίου καὶ ὁ Κων. Ἀνδρεόπουλος, 507 Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Γ, Grèce, ὁ ὑπαξ)κὸς Κων. Ἀναγνώστου, ΚΕΒΟΠ, 6ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ Μίμης Μαργαρίτης καὶ ὁ Μίμης Καλοκαιρινός, Κ.Ε.Π., 111 Μοῖρα, IX Πυρ)κία. Σ.Τ.Γ. 902Α, Grèce, οἱ ὑπαξ)κοὶ Τάκης Νικολόπουλος καὶ Λάκης Σμιανάκης, 865 Λόχος "Ἐναρξις Ἀποστόλων Στρατοῦ, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, καὶ οἱ ὑπαξ)κοὶ Πάνος Νικηφόρου (19 χρόνων), Τάκης Χαλκιάς (20 χρόνων) καὶ Φωκίων Γιαννούλας (18 χρόνων), Σχολὴ Φυσικῆς Ἀγωγῆς, Σ.Τ.Γ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ ὑποσημνίας Ἀθανάσιος Κολοβός, ΕΒΑ — ΜΓΑΠ, 406 Μ.Π.Α., Τ.Γ.Α. 1010, Grèce, καὶ οἱ ὑπαξ)κοὶ Ἀριστείδης Θέμος καὶ Κων. Παπαγεωργίου, 9ον Τ.Μ., 392 Σ. Ἀρμάτων, 2α Ἴλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Οἱ ὑποσημνίαι Ἀλέξιος Καραθανάσης (20 χρόνων) καὶ Ἰωάννης Κατσαρὸς (21 χρόνων), ὁ Ἀναστάσιος Χατζόκης (22 χρόνων), ὁ Παναγιώτης Ἀθανασάκης (19 χρόνων), ὁ Κων. Τσερέλης (20 χρόνων) καὶ ὁ Γεώργιος Μητρομάρας (19 χρόνων), Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010, Grèce, οἱ ὑπαξ)κοὶ Γεώργιος Χαλέβας, Νικόλαος Καραμπίνας καὶ Χρ. Διακουμῆς, 581 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Γ, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κων. Μανέτας, 399 Σ.Κ.Α., 1η Ἴλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Εὐστράτιος Χατζηλίας, 602 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α, Grèce, καὶ οἱ ὑπαξ)κοὶ Γεώργιος Σαντάμουλης (20 χρόνων), καὶ ὁ Πέτρος Σκοτίδης (20 χρόνων), Κ.Ε.)Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν., Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Χαλέπης καὶ ὁ Ἄγγελος Παπαδητρόπουλος, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἡλίας Κουτρόπουλος, 206 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 920Γ, Grèce, ὁ λοχίας Γεώργιος Μπάκας, ὁ Γαβριὴλ Γκολιώρης, ὁ Κυριάκος Ραμπαταάκος καὶ ὁ Δημήτριος Κοῦκκος, 568 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Δροσώσατε ΤΑΣ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ ΣΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΥΠΝΟ

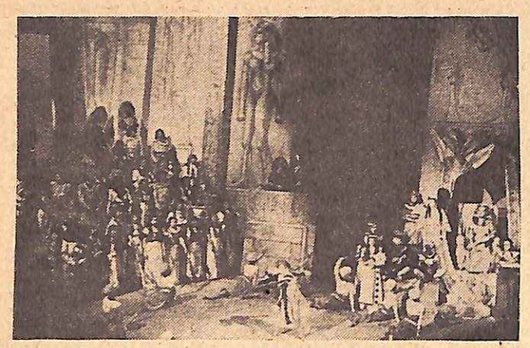
Μὲ τὴν Νάϋλον συσκευὴν "Ρινοφόρμ„

ΤΜΗΜΑ ΠΩΛΗΣΕΩΝ - ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ π.τ. Γεν. Ἀντ. "ΡΙΝΟΦΟΡΜ„ Ἐμμ. Μπενάκη 16 (1ος ὄροφος τηλ. 24125 - 614.588)

Ἐπίσης εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΟΥΒΑΡΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ κ. ΜΕΣΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὶς πρῶτες παραστάσεις τῆς «Ἄϊντας» τοῦ Βέρντι στὴν Ὄπερα τοῦ Καΐρου.

Η ΟΠΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Πῶς ἡ «Ἄϊντα» βοήθησε τοὺς Ἄγγλους

Λέμε συχνὰ ὅτι «ἂν εἶχε μικρότερη μύτη ἡ Κλεοπάτρα, θὰ ἦταν ἀλλοιώτικη ἡ ὄψη τοῦ κόσμου». Ἔτσι μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶχαν ἴσως ἀποκτήσει οἱ Ἄγγλοι μετοχὲς καὶ δικαιώματα στὴ Διώρυγα τοῦ Σουέζ, ἂν... δὲν ἔγραφε ὁ Βέρντι μιὰ ὄπερα!

Νὰ πῶς ἔχει ὅμως αὐτὴ ἡ ἱστορία: Τὸ 1869, ἕνας φίλος τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ μουσουργοῦ Γκιουζέππε Βέρντι τοῦ πρότεινε νὰ συνθέση μιὰ ὄπερα προωρισμένη «γιὰ κάποια μακρυνὴ χώρα». Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε στὴν ἀρχή, γιατὶ ἔτυχε νὰ μὴν ἔχη τότε διάθεσι γιὰ δουλειά.

Ἀλλ' ὁ φίλος του ἐπέμεινε, καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς ἡ μυστηριώδης παραγγελία προερχόταν ἀπ' τὸ Χεδίβη τῆς Αἰγύπτου, τὸν Ἰσμαὴλ Πασᾶ. Ὁ Γάλλος αἰγυπτιολόγος Μαριὲτ — ἡ «Μαριὲτ Μπέης», ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ Αἰγύπτιοι — εἶχε ἐπιφορτισθῆ ἀπὸ τὸ Χεδίβη νὰ φροντίση γιὰ τὸ γράψιμο ἑνὸς μελοδράματος μὲ αἰγυπτιακὴ ὑπόθεσι, προωρισμένου νὰ παιχθῆ στὸ νέο θέατρο τῆς Ὄπερας τοῦ Καΐρου, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐγκαινίων τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ.

Πραγματικά, ὁ Μαριὲτ εἶχε ἑτοιμάσει ὁ ἴδιος ἕνα πρόχειρο «λιμπρέτο» καὶ εἶχε ἀναθέσει ὕστερα στὸ φίλο τοῦ Βέρντι νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τοὺς τρεῖς περιφημότερους μουσουργοὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου: τὸ Γκουνό, τὸ Βάγνερ καὶ τὸ Βέρντι. Ἐκεῖνος εἶχε διαλέξει, φυσικά, τὸ Βέρντι. Δὲν εἶχε ἄλλωστε μεγάλη ἐκτίμησι στὸ Γκουνὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φανταθῆ τὸ συνθέτη τοῦ «Τριστιάνου καὶ τῆς Ἰζόλδης» ἱκανὸ νὰ γράψη μιὰ ὄπερα κατάλληλη γιὰ τὸ αἰγυπτιακὸ κοινόν...

Ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ὁ Βέρντι δέχθηκε, μὲ τὰ πολλά. Στὸ μεταξύ, εἶχαν γίνει τὰ ἐγκαίνια τῆς Διώρυγος τοῦ Σουὲζ(1869). Ἀδιάφορο ὅμως, ἡ ὄπερα θὰ παιζόταν ὁπωσδήποτε, ἔστω κι' ἀργότερα.

Μιὰ καὶ ἀνέλαβε ὁ Βέρντι, ἐπιδόθηκε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ὥστε ἔγραφε κάθε τόσο στὸ Μαριέτ, ζητῶντας του περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ «τοπικὸ χρῶμα» καὶ δόηγίες γιὰ ν' ἀποφύγη τοὺς ἱστορικοὺς ἀναχρονισμούς. Εἶχε ἀναθέσει δὲ στὸν Ἀντόνιο Γκιολαντζόνι νὰ ἑτοιμάση τὸ λιμπρέτο, γράφοντας τοὺς στίχους στὴν Ἰταλική, πάνω στὸ γαλλικὸ σχέδιο τοῦ Μαριέτ.

Εἶχε πάρει 2.000 λίρες γιὰ προκαταβολή, καὶ θὰ πληρωνόταν ἄλλες 4.000, μόνο γιὰ τὶς παραστάσεις τοῦ ἔργου του στὴν Αἴγυπτο.

Ἡ «Ἄϊντα» — ὅπως ὀνομαζόταν ἡ καινούργια ὄπερα —ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ἑτοιμη τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1870. Ἡ πρεμιέρα θὰ δινότανε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1871.

Τὸν Ἰούλιο ὅμως τοῦ 1870, κηρύχθηκε ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος. Τὸ Παρίσι πολιορκήθηκε κι' ὁ Μαριὲτ — ποὺ βρισκόταν τότε ἐκεῖ — ἀποκλείσθηκε στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ κοστούμια καὶ τὰ πλούσια σκηνικὰ τοῦ ἔργου, ποὺ εἶχαν ἑτοιμασθῆ στὸ Παρίσι.

Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ δοθῆ ἡ πρεμιέρα τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1871, κι' ἔτσι ἀνεβλήθη γιὰ τὸ Δεκέμβριο τοῦ ἴδιους ἔτους. Καὶ πραγματικά, ἡ «Ἄϊντα» ἔκαμε τὴν πρώτη ἐμφάνισί της στὴν Ὄπερα τοῦ Καΐρου τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὸ κοινὸ ποὺ παρακολούθησε τὴν παράστασι αὐτή, ἦταν τὸ ἐξωτικώτερο καὶ κοσμοπολιτικώτερο ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη: Κόπται, Ἑβραῖοι, Ἄραβες, Ἕλληνες, Γάλλοι καὶ Ἰταλοὶ κριτικοί... καὶ τὸ χαρέμι τοῦ Χεδίβη σὲ τρία εἰδικὰ κλειστὰ θεωρεῖα.

Ἕξη βδομάδες ἀργότερα, ἡ «Ἄϊντα» παίχθηκε στὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου, κι' ἀπὸ κεῖ ξεκίνησε γιὰ νὰ κάνη τὸ γῦρο τῆς Εὐρώπης.

Παντοῦ ὁ κόσμος τὴ δέχθηκε μὲ τὰ εὐνοϊκώτερα σχόλια. Δὲν ἔλειψαν ὡστόσο καὶ μερικοὶ ἰδιότροποι καὶ γκρινιάρηδες, ποὺ δὲν τὴ βρῆκαν τοῦ γούστου τους! Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὀνόματι Πρόσπερο Μπερτάνι, ἀφοῦ παρακολούθησε μιὰ παράστασί της στὴν Γιάρμα, τὸ 1872, ἔστειλε ἐπειτα ἕνα λογαριασμὸ στὸ Βέρντι, ζητῶντας του ἀποζημίωσι γιατί... εἶχε χάσει τὴ βραδυά του!

Εἶχε βρῆ θαυμάσια τὰ σκηνικὰ καὶ τοὺς ἠθοποιούς —ἔλεγε— ἀλλὰ τὴ μουσικὴ ἀπαισία! Ἀπαιτοῦσε λοιπὸν νὰ τοῦ πληρώση ὁ Βέρντι τὰ ἔξοδα τοῦ σιδηροδρομικοῦ ταξιδιοῦ του, τὸ εἰσιτήριο τοῦ θεάτρου καὶ τὸ φαγητό του, στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Γιὰ ὅλ' αὐτὰ τοῦ ἔστελνε λεπτομερῆ λογαριασμό.

Ὁ Βέρντι λοιπὸν ἀνάθεσε στὸν ἐκδότη τῶν ἔργων του νὰ στείλη στὸν Μπερτάνι τὰ χρήματα ποὺ ζητοῦσε, ἀλλὰ ...ἀφοῦ ἀφαιροῦσε τὰ ἔξοδα τοῦ φαγητοῦ στὸ σταθμό, γιατὶ θάτρωγε ὁπωσδήποτε ἂν βρισκόταν στὸ σπίτι του! Ἐπίσης ἀπαίτησε καὶ ἐπέτυχε νὰ τοῦ ὑπογράψη ὁ Μπερτάνι μιὰ ἐπίσημη δήλωσι πὼς δὲν θὰ ξαναπήγαινε ποτὲ στὸ μέλλον στὶς παραστάσεις τῶν ἔργων του. Ἀλλοιῶς, ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ... τοῦ ἀνοίξη ἡ ὄρεξι καὶ νὰ ξαναζητήση ἀποζημίωσι!

Δὲν ἐξηγήσαμε ὅμως ἀκόμα τὶς περίεργες συνέπειες ποὺ εἶχε ἡ «Ἄϊντα» στὸ μέλλον τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ...

Γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ θεάτρου τῆς Ὄπερας στὸ Καΐρο καὶ γιὰ τὴν παράστασι τοῦ ἔργου τοῦ Βέρντι, ὁ Χεδίβης τῆς Αἰγύπτου ξόδεψε τόσα πολλά, ὥστε καταβαραθρώθηκαν τὰ ἤδη κλονισμένα οἰκονομικὰ τῆς χώρας του. Τὸ 1875, τὸ δημόσιο χρέος τῆς Αἰγύπτου εἶχε φτάσει τὰ 91 ἑκατομμύρια λίρες.

Οἱ πονηροὶ Ἄγγλοι ἐμφανίσθηκαν τότε ὡς σωτῆρες: Γιὰ νὰ βγάλουν ἔνδεη τὸ Χεδίβη ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι του, ἀγόρασαν τὶς μετοχὲς τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ, ποὺ βρίσκονταν στὴν κατοχή του. Κι' ἔτσι ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα νὰ φωνάζουν σήμερα καὶ ν' ἀπειλοῦν τὸ Νασέρ, ποὺ τοὺς ἔδιωξε ἀπ' τὴ Διώρυγα.

✪✪

Λαίμαργοι λωποδύτες

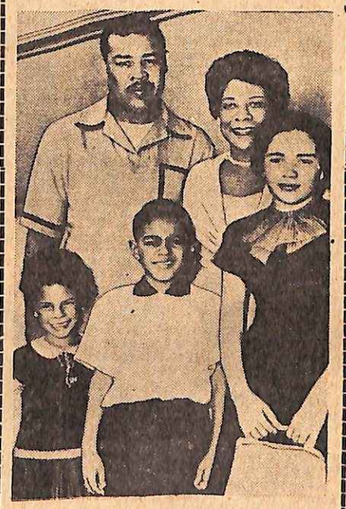
Φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ κοιλιόδουλος... ἡ πεινασμένος ὁ λωποδύτης ποὺ μπῆκε μιὰ νύχτα σὲ κάποιο ἑλβετικὸ σπίτι. Γιατί, ἀφοῦ μάζεψε ὅ,τι πολύτιμο βρῆκε, κάθησε κι' ἔφαγε ὕστερα ψητὴ γαλοπούλα, ζαμπόν, σαλάτα καὶ φροῦτα. Πρὶν φύγη, ἔγραψε ἕνα σημείωμα, μὲ τὸ ὁποῖο παραπονιότανε πὼς δὲν εἶχε βρῆ λίγο κρασί, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν εὐωχία του! «Ἂν δὲν γίνετε πιὸ φιλόξενοι, δὲν θὰ ξαναπατήσω στὸ σπίτι σας!» πρόσθετε.

Ἕνας ἄλλος συνάδελφός του, Γάλλος, λιμπίστηκε ἕνα ὡραῖο μήλο καὶ τὸ δάγκασε. Ὕστερα ὅμως ξέχασε νὰ τὸ πάρη μαζί του. Τὸ βρῆκε λοιπὸν ἡ ἀστυνομία, κι' ἀπ' τὰ ἀποτυπώματα τῆς φευτίγγης «μασέλας» τοῦ διαρρήκτη ποὺ εἶχαν μείνει ἀπάνω του, μπόρεσε νὰ τὸν ἀνακαλύψη καὶ νὰ τὸν συλλάβη.

ΕΜΠΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα εἴδη ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου εἶνε τὸ πλάσμα αἵματος, ποὺ ἐξάγει, συσκευασμένο σὲ μπουκαλάκια, ἡ Ἰαπωνία στὴν Ἀμερική. Τὰ πλεονάσματα αὐτὰ τῆς Τραπέζης Αἵματος τοῦ Τόκιο ὀφείλονται στὴν ἀνεργία, ποὺ μαστίζει τὴν Ἰαπωνία. Ἑκατοντάδες ἄνεργοι προσφέρονται ὡς αἱμοδότες γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὸ πενιχρὸ ποσὸν τῶν 35 δραχμῶν γιὰ 200 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα αἵματος.

Ο ΑΛΛΟΤΕ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΣ

Ὁ ἄλλοτε πρωτοπυγμάχος Τζόε Λιούϊς βρίσκεται σήμερα σὲ ἀθλία οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ ἡ ἐφορία τοῦ ζητᾶ παλαιὰ χρέη ἀνερχόμενα σὲ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο δολλάρια, ποὺ ὁ Τζόε ἀδυνατεῖ φυσικὰ νὰ τὰ πληρώση. Γιὰ νὰ καλύψη ἕνα μέρος τοῦ χρέους του αὐτοῦ, ὁ Λιούϊς ζήτησε νὰ ξαναπέβη στὸ ρίνγκ καὶ νὰ πυγμαχήση καὶ πάλι, οἱ γιατροὶ ὅμως τοῦ τὸ ἀπαγόρευσαν ρητῶς, γιατὶ ἡ καρδιά του βρίσκεται σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει παρόμοιες καταπονήσεις. Ἔτσι, ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν βασανίζη τὸ πρόβλημα τῆς πληρωμῆς τοῦ τεραστίου ποσοῦ ποὺ τοῦ ζητάει ἡ ἐφορία. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ Τζόε Λιούϊς μὲ τὴν οἰκογένειά του.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κρυφὸς πόνος

Πολλὰ λέγανε στὴ γειτονιὰ γιὰ τὴ Βιθή, τὴν κόρη τῆς κυρίας Εὐθυμίας, μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ βεβαίωση θετικὰ ὅτι εἶχε πολλοὺς φίλους, ὅτι ξενυχτοῦσε σὲ ὁπόντα κέντρα, ὅτι ἔκανε μιὰ ζωὴ ποὺ κάνουν οἱ γυναῖκες τοῦ δρόμου. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ λέγανε καὶ τὰ ὑπέθεταν, ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπαν νὰ φεύγη κάθε μέρα στὶς ἑπτά, τὸ βραδάκι, ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ γυρίζη πάντα μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ κυρία Εὐθυμία κι' ἡ κόρη της δὲν εἶχαν πολὺ καιρὸ ποὺ ἤρθαν σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά. Ἕξη μόλις μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἕνα πρωϊνὸ ἔφερε ἕνα μεγάλο φορτηγὸ τὰ κομμάτια καὶ πολυτελῆ ἐπιπλά τους στὴν ξενοίκιαστη ἐκείνη μονοκατοικία. Ἔπειτα, οἱ γείτονες εἶδαν τὴ Βιθή, μιὰ πολὺ ὁμορφη ζανθὴ κοπέλλα, νὰ βγαίνη καὶ νὰ ψωνίζη ἀπὸ τὸν κοντινὸ μπακάλη τῆς γειτονιᾶς μερικὰ ἀπαραίτητα πράγματα.

Ὕστερα δὲν ξαναεῖδαν πιὰ καμμιὰ ἀπὸ τὶς δύο γυναῖκες στὸ δρόμο. Κάθε πρωΐ, ἐρχόταν ἕνα παιδὶ μὲ τὸ ποδήλατο, ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε μὲ διάφορα ψώνια ἀπὸ τὴν ἀγορά.

Τὸ μυστήριο αὐτὸ ἔκανε τὶς γειτόνισσες νὰ διαδίδουν ἕνα σωρὸ ὑποπτα πράγματα, κάθε βράδυ ποὺ κουβέντιαζαν ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες τους, γιὰ τὶς δύο γυναῖκες.

Μιὰ μέρα, κάποια ἀπ' ὅλες τόλμησε νὰ χτυπήση τὴν πόρτα τους, γιὰ νὰ μπῆ μέσα καὶ νὰ πιάση σχέσεις μαζί τους.

Ἡ κυρία Εὐθυμία ὅμως, ποὺ τὴ δέχτηκε μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο, τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προθυμία της καὶ τῆς προφασίστηκε πὼς εἶχε δουλειά.

Ἔτσι, ἡ γειτόνισσα δὲν μπόρεσε νὰ μπῆ σπίτι τους καὶ τὸ μυστήριο μεγάλωσε.

Αὐτὴ ὅμως ἡ νυχτερινὴ ἔξοδος τῆς Βιθῆς δημιούργησε ἕνα σωρὸ κουτσομπολιὰ κι' ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ συζητοῦν σχεδὸν κάθε βράδυ γι' αὐτές.

Μιὰ μέρα, κάποιος κύριος, ἕνας γηραλέος, μὲ μιὰ πέτσινη τσάντα, ρώτησε τὴ γειτόνισσα, σὲ ποιὸ σπίτι κάθεται ἡ κυρία Λιβανοῦ μὲ τὴν κόρη της. Δὲν θυμόταν τὸν ἀριθμὸ — εἶπε.

—Δὲν ξέρω καμμιὰ κυρία Λιβανοῦ, εἶπε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ γειτόνισσα.

Μὰ ξαφνικὰ ὑποψιάστηκε πὼς θὰ πρόκειται γιὰ τὶς δυὸ γυναῖκες, κι' ἄρχισε νὰ κάνη παραπλανητικὲς ἐρωτήσεις στὸν ἡλικιωμένο κύριο, γιὰ νὰ μάθη περισσότερα πράγματα γιὰ τὶς δύο γυναῖκες.

Μὰ ἐκεῖνος κατάλαβε, φαίνεται, τὴν περιέργειά της, καὶ πῆγε στὸ μπακάλη νὰ πάρη τὴν πληροφορία ποὺ ἤθελε.

Ὅταν ὁ γηραλέος κύριος βγῆκε, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὧρες, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Εὐθυμίας, βρῆκε λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τρεῖς-τέσσερις γειτόνισσες, ποὺ τὸν κύτταζαν ὑποπτα καὶ κρυφομιλοῦσαν.

Τὸ μυστήριο ὅμως ἔγινε ἀκόμα πιὸ σκοτεινὸ γιὰ τὴ γειτονιά, ὅταν μιὰ μέρα ἀρρώστησε ἡ κυρία Εὐθυμία καὶ πέθανε.

Τότε εἶδαν μὲ ἔκπληξί τους νὰ κηδεύεται ἡ μητέρα τῆς κόρης μὲ μεγάλη πολυτέλεια καὶ νὰ συνοδεύη τὴν κηδεία της πολὺ ἐκλεκτὸς κόσμος, μὲ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα,

—Μόνο κάτι τέτοιες τιμοῦνε, καὶ ὅταν πεθαίνουν ἀκόμα... κουτσομπόλεψε μιά.

—Καὶ τί κόσμος! συμπλήρωσε μιὰ ἄλλη.

—Τέτοιες ποὺ εἶναι, μπορεῖ νὰ μὴ γνωρίζονται καὶ μὲ πλούσιο κόσμο;

★

Οὔτε ἡ Βιθή, οὔτε ἡ μητέρα της ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε, δὲν ἤξεραν τὸ κουτσομπολιὸ τῆς γειτονιᾶς.

Ἐξ ἄλλου, τί τὶς ἐνδιέφερε ἡ γνώμη τῶν ἄλλων; Εἶχαν νὰ φροντίσουν γιὰ τὶς δικές τους ἔγνοιες γιὰ τὸ δράμα ποὺ παιζόταν στὴν οἰκογένειά τους.

Ἡ κυρία Λιβανοῦ μὲ τὴν κόρη της, τὴ Βιθή, ἀνῆκαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκλεκτὲς οἰκογένειες τῆς Ἀθήνας.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας τῆς Βιθῆς, ἡ μόνη περιουσία ποὺ τοὺς ἄφησε, ἦταν ἕνα μεγάλο μέγαρο στὴν Κηφισιά, τριγυρισμένο ἀπὸ ἑστιὸν τεράστιο κῆπο γεμάτο καρποφόρα δέντρα.

Μεγάλο σπίτι, πολλὰ ἔξοδα, λίγα εἰσοδήματα. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχισθῆ. Κι' ἡ κυρία Λιβανοῦ πάντρεψε τὴ Βιθή μ' ἕναν ἀνώτερο ὑπάλληλο τραπεζιτικό, ποὺ ὁ μισθός του κάλυπτε πλούσια τὰ ἔξοδά τους.

Δὲν ἦταν πολὺ ἡλικιωμένος ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἄνδρας τῆς Βιθῆς. Ἦταν νέος, ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ ποὺ εἶχε στὴν Τράπεζα, καὶ πολὺ νεώτερος στὴν ἐμφάνισι.

Ἡ Βιθὴ τὸν ἀγαποῦσε, καὶ εἶχε ἀφοσιωθῆ σ' αὐτόν, τόσο πολύ, ποὺ ὅταν μιὰ μέρα τῆς τηλεφώνησαν, πὼς ἐκεῖ ποὺ βούλευε στὸ γραφεῖο του, ἔπεσε κάτω ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, ἔκανε σὰν τρελλή, κι' ἔφυγε ἀμέσως, γιὰ νὰ ἐπιβλέψη ἡ ἴδια γιὰ τὴ μεταφορά του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες κλινικὲς τῆς Ἀθήνας. Ἀδιαφόρησε γιὰ τὰ ἔξοδα ποὺ θὰ κανε, ἀρκεῖ νὰ γινόταν ὁ ἄνδρας της καλά.

—Θὰ πουλήσω τὸ μέγαρο μὲ τὸν κῆπο του, μητέρα! εἶπε μιὰ μέρα. Ἀρκεῖ νὰ γίνη ὁ Ἀνδρέας καλά. Ὁ μισθός του εἶναι μεγάλος καὶ θὰ τὰ βολέψωμε. Τώρα μᾶς χρειάζονται πολλὰ λεφτά, πρέπει νὰ ἔχωμε εὐχέρεια, νὰ μὴ τοῦ λείψη τίποτα: γιατροί, νοσοκόμες, φάρμακα, περιποίησι ἰδιαίτερη.

Καὶ πούλησε τὸ μέγαρο. Ἔτσι ἐγκαταστάθηκαν στὴ μονοκατοικία ἐκείνη τῆς γειτονιᾶς, ποὺ εἶχε ἀρκείνη τῆς γειτονιᾶς, ποὺ εἶχε ἀρκετὰ δωμάτια γιὰ νὰ χωρέσουν τὰ ἐπιπλά τους, καὶ σχετικῶς, φτηνὸ νοίκι.

Τὴν ἡμέρα φρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριὸ ἡ Βιθή, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της ἦταν πολὺ ἀδύνατη, καὶ τὰ βράδυα στὶς 7 ἔφευγε καὶ πήγαινε στὴν κλινική, νὰ φάη μὲ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τοῦ κρατήση συντροφιὰ ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστήριο ποὺ κάλυπτε τὶς δύο γυναῖκες, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισε σπίτι του ὁ Ἀνδρέας, γ' ἀναρρώση ἀκόμα ἕνα μῆνα κι' ἔπειτα νὰ ξαναπάη στὴ δουλειά του, στὴν Τράπεζα.

Δὲν ξαναπῆγε ὅμως, ὁ Ἀνδρέας. Τὰ τόσα χρήματα ποὺ ξόδεψε ἡ Βιθή, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κρατήσουν στὴ ζωή. Καὶ μιὰ νύχτα τὸν ἔπιασε μιὰ νέα κρίσι καὶ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά της.

Τὴ δεύτερη αὐτὴ κηδεία ἀκολούθησαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γειτόνους. Ἔτσι ἐμάθαν, ποιὰ ἦταν ἡ Βιθή, καὶ γιατὶ ἔβγαινε τὰ βράδυα ἔξω, ὅταν ὁ ἄντρας της ἦταν στὴν κλινική.

Λίγους μῆνες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἡ Βιθὴ ἀναγκάστηκε νὰ βρῆ δουλειά. Τῆς ἔδωσαν μιὰ θέσι στὴν ἴδια Τράπεζα ποὺ ἐργαζόταν ἐκεῖνος.

Καὶ τώρα, οἱ γειτόνισσες τὴν καλημερίζουν μὲ σεβασμό, κάθε πρωΐ, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ γυρίση τ' ἀπόγεμα στὴ πνιγηρὴ μοναξιά της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

— *Μὴν κλαῖς, θὰ ξαναγυρίσω...*

— *Βλέπω πὼς ἡ φήμη μου προηγήθηκε!*

Ὁ πιλότος τοῦ ἑλικοπτέρου κάνει καντάδα στὴν ἀγαπημένη του!

ΣΠΑΘΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΞΙΦΟΜΑΧΟΙ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Η Ούγγαρία φιλοδοξεί νά νικήση στό «φλερέ», στό «έπέ» καί στό «σάμπρ»

Τό σπαθί δέν άνήκει στά λαϊκά άθλήματα. Είναι άριστοκρατικό σπόρ. Ώστόσο, ή Ούγγαρία τό θεωρεί ώς κλασσικό άγώνισμα καί τόχει κατατάξει στά ύποχρεωτικά γιά τά σχολεία τής μέσης έκπαιδεύσεως. Οί Μαγυάροι έχουν παλιά παράδοσι γιά τή σπάθη, τό «σάμπρ», άπ' τούς Όλυμπιακούς Άγώνες τού Λονδίνου.

Τό 1908, ό Ούγγρος Δρ. Γιένε Φούκς άναδείχθηκε Όλυμπιονίκης τής σπάθης καί τέσσερα χρόνια άργότερα έπανέλαβε τό κατόρθωμά του στή Στοκχόλμη (1912). Οί συνάδελφοί του καί συμπατριῶτες του Μαγυάροι, άπό τότε, έχουν κερδίσει τά άτομικά καί όμαδικά όλυμπιακά πρωταθλήματα τής σπάθης στίς έπόμενες Όλυμπιάδες. Μοναδική έξαίρεσι στάθηκε ή όμαδική νίκη τής Ίταλίας στή σπάθη τό 1924, στούς Όλυμπιακούς τού Παρισιού.

Άλλά καί στά άλλα ξιφομαχικά άγωνίσματα ή Ούγγαρία έχει παρουσιάσει άσους καί μάλιστα... μιά γυναίκα: τήν περίφημη Ίλόνα Έλεκ, πού κατέκτησε δύο όλυμπιακά χρυσά μετάλλια στό ξίφος άσκήσεως (φλερέ), τό 1936 στό Βερολίνο καί τό 1948 στό Λονδίνο. Μόνον άπό άτυχία έχασε πάλι στό Έλσίνκι (1952) τό χρυσό μετάλλιο καί άρκέσθηκε στό άργυρό.

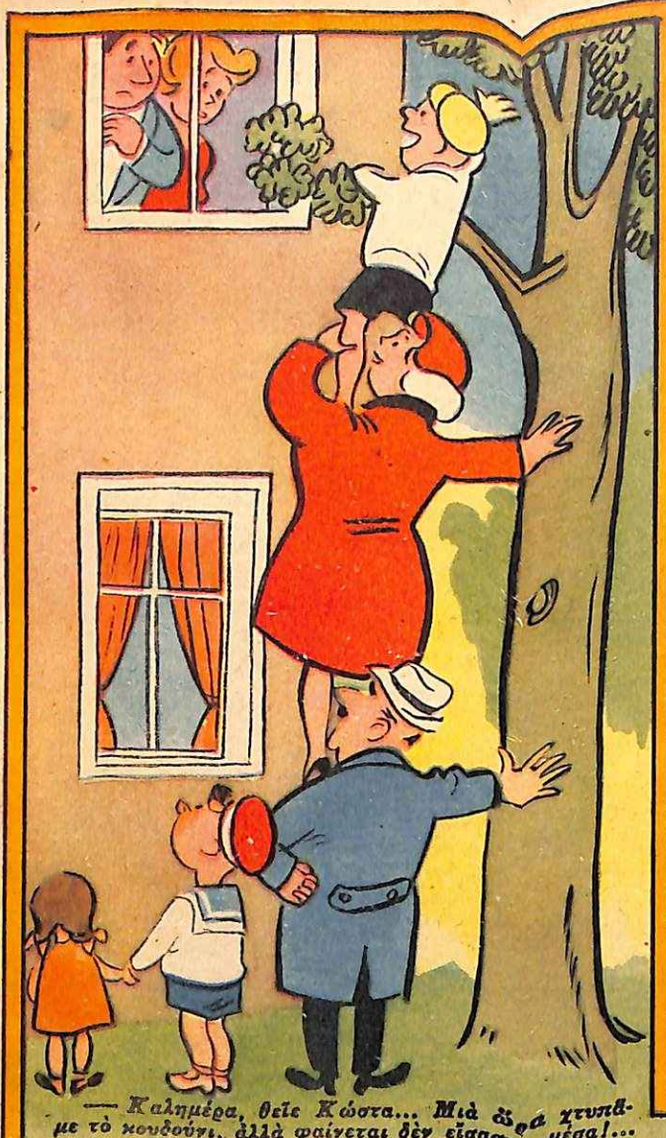
Οί έμπειρογνώμονες τής ξιφομαχίας έχουν σήμερα τή γνώμη πώς ή Ούγγαρία έχει κάνει μεγάλες προόδους στό ξίφος άσκήσεως καί στό ξίφος μονομαχίας (έπέ). Όπως άπέδειξαν τά τελευταία άποτελέσματα τῶν διεθνῶν άγώνων, οί Ούγγροι ξιφομάχοι άνέκοψαν τήν ύπεροχή τῶν Γάλλων καί Ίταλῶν στό «φλερέ» καί στό «έπέ». Συμπεραίνουν μάλιστα πώς στή Μελβούρνη οί Μαγυάροι θά παρουσιάσουν μεγάλες έκπλήξεις καί στά τρία είδη ξιφομαχίας.

★

Ή Ούγγρική Όλυμπιακή Έπιτροπή διάλεξε τούς 23 άσους πού θά έκπροσωπήσουν τά έθνικά της χρώματα στή Μελβούρνη ώς έξῆς:

Στό ξίφος άσκήσεως (φλερέ): Γιόζεφ Γιούριτσα 22 έτῶν, σπουδαστής τής Γυμναστικής Άκαδημίας. Νίκησε στό πρωτάθλημα τῶν τζούνιορ καί σένιορ τό κόσμου στή Βουδαπέστη καί στή Ρώμη τό 1955.

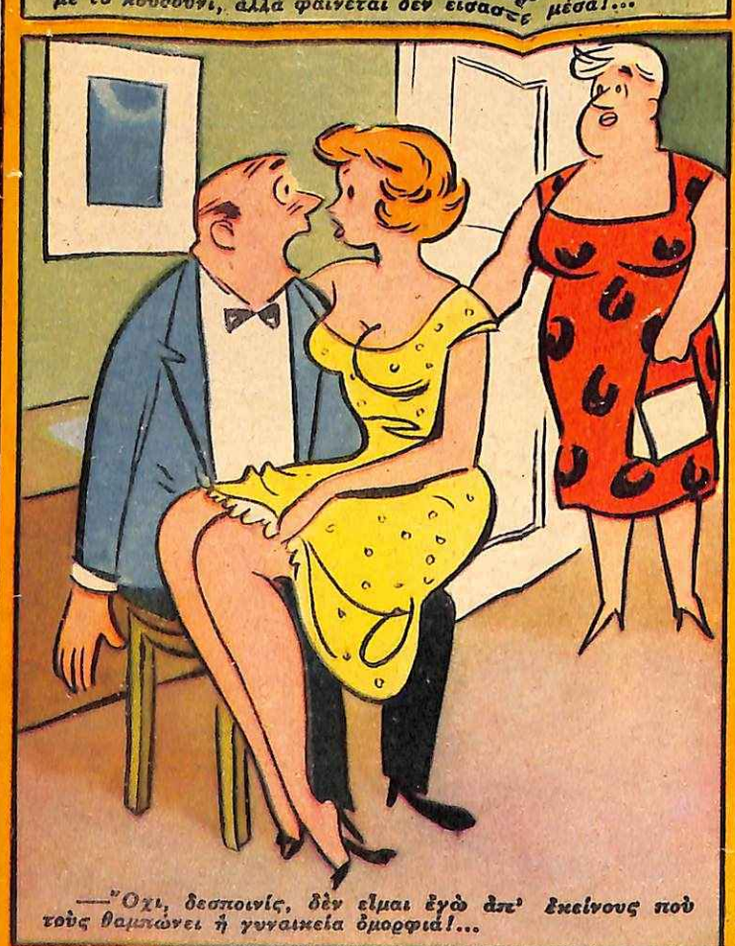
Μίλαϊ Φύλοπ, 20 έτῶν, ύπάλληλος τής ούγγρικής

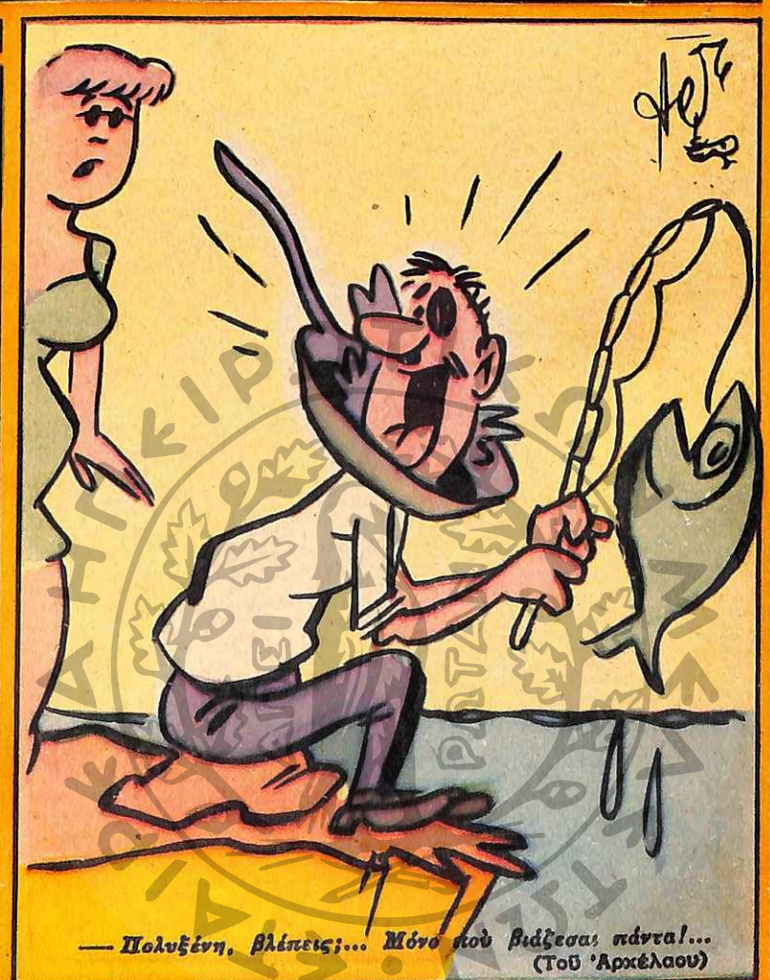
— Καλημέρα, θεῖε Κώστα... Μιὰ ὥρα χτυπάμε τὸ κουδούνι, ἀλλὰ φαίνεται δὲν εἴσασε μέσα!...

— Εὐχαριστῶ, μαντάμ, γιὰ τὴ στέγασι... Ἔρχεται τὸ λεωφορεῖο μου!...

—Ὄχι, δεσποινίς, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπ' ἐκείνους ποὺ τοὺς θαμπώνει ἡ γυναικεία ὀμορφιά!...

— Πολυξένη, βλέπεις;... Μόνο ποὺ βιάζεσαι πάντα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ